

Sanh Tử Kiêu

Contents

Sanh Tử Kiêu	2
1. Một Nghề Giết Người	2
2. Hương Trời Sắc Nước	11
3. Cảnh Cáo Vạn Toàn	19
4. Bốn Phía Bao Vây	24
5. Dã Tâm Kẻ Tham	27
6. Tay Độc Lòng Độc	36
7. Dịp May Bằng Vàng	44
8. Dao Diệt Quân Ma	51
9. Vượt Cả Hung Thần	57
10. Anh Hùng Mạt Lộ	67
11. Cùng Tiếc Như Nhau	76
12. Cừu Thâm Tâm Độc	83
13. Đứng Giữa Bọn Thù	89
14. Áo Trắng Mặt Quý	98
15. Cừu Sát Ngân Bài	105
16. Bày Mưu Lập Kế	111
17. Cái Khí Kẻ Hùng	118
18. Tay Độc Lòng Hiền	126
19. Ân Oán Nan Nhân	133
20. Phút Giây Tái Ngộ	141
21. Nhất Búa Siêu Sanh	149
22. Phốt Qua Hắc Lâu	154
23. Hồng Tri Thù Hội	161
24. Cái Oai Dao Búa	168
25. Mỹ Nhân Đồng Hành	172
26. Điểm Cỏ Đồng Hoang	178
27. Cuồng Phu Vô Lễ	182
28. Lại Gặp Oan Gia	186
29. Dao Mồi Kiếm Lưỡi	192
30. Quân Ma Mạt Kiếp	196
31. Nghĩ Tiếc Chi Nhau	199
32. Yêu Mạng Hoa Tử	205
33. Đến Lúc Vạn Cầu	209
34. Vấn Đề Nhân Tính	223
35. Vui Buồn Giang Hồ	228
36. Bạch Liên, Bích Ngọc	232
37. Cái Tâm Kẻ Cướp	238
38. Dưới Chân Ngọc Thúy Sơn	245
39. Trùng Trùng Sát Khí	251
40. Một Cuộc Trùng Trùng	257
41. Không Ai Nhường Ai	262

42. Đại Náo Quan Đông	268
43. Lương Tâm Kẻ Cướp	273
44. Bàng Hoàng Tiếc Thương	277
45. Lấy Đức Báo Oán	282
46. Những Lời Vàng Ngọc	289
47. Chim Ương Vườn Móng	292
48. Đến Là Cái Chắc	299
49. Móng Vuốt Chim Ưng	303
50. Còn Kẻ Cao Hơn	309
51. Máu Nhuộm Cát Vàng	313
52. Khí Thế Cường Hào	321
53. Đường Tơ Sóng Chết	325
54. Vương Vấn Mộng Hồn	329
55. Lòng Người Khó Dò	340
56. Thanh Toán Cự Thù	352
57. Dao Gãy Hồn Tan	359

Sanh Tử Kiêu

Giới thiệu

SANH TỬ KIÊU. . . SANH TỬ KIÊU. . . SANH TỬ KIÊU. Ba chữ “Sanh Tử Kiêu” mới đọc qua ch

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/sanh-tu-kieu>

1. Một Nghề Giết Người

Trời vào hạ, ánh nắng ban trưa hừng hừng như muốn thiêu đốt cả vạn vật trần gian. Đứng trong bóng mát người nhễ nhãi mồ hôi, thế mà gã phơi mình bất động giữa trời nắng chang chang y như một pho tượng vô tri giác.

Con người kỳ dị, đội chiếc nón trúc ngả màu, gương mặt rần rỏ, đôi mày xéch lên một cách kiên nghị. Đôi mắt sắc như chim ưng, và với đôi mắt ấy khi nhìn quét đến ai là kẻ đó phải rợn mình.

Đó là Lê Tuyết Linh, một cao thủ trong làng võ đạo, một tên độc hành đại đạo có một không hai trên giang hồ hiện tại.

Lộc cộc !.... Lộc cộc!...

Đột nhiên giữa cảnh nóng cháy không còn chút sinh khí đó vang lên tiếng bánh xe lăn rồi một chiếc xe có mũi từ xa cuốn bụi lướt tới. Theo sau xe là hai đại hán cỡi ngựa, đao giắt lưng, chuôi đao rung động theo đà ngựa chạy, giải đao màu vàng bay phất phới.

Phu xe thấy có người lạ đứng chặn giữa đường lấy làm kinh ngạc đưa cao roi ngựa lên hét:

- Người nào đó, đứng giữa đường làm chi thế ? Tránh qua một bên kẻo ngựa, xe cán chết oan mạng.

Lệ Tuyết Linh làm như không nghe thấy tiếng hét của phu xe, tay rút thanh đao gác ngang vai tiến bước một bên chừng chặc về phía cỗ xe. Khoảng cách thu ngắn rất nhanh, cỗ xe cũng nhanh, gã lại tiến ngược chiều thành ra nhanh hơn nữa. Tên phu xe hoang mang hét lớn:

- Tên này muốn chết !

Lệ Tuyết Linh giả cầm giả điếc, bước dài tới như muốn đụng vào xe gấp hơn. Tên phu xe vùng roi quát mạnh vào đôi ngựa quát ầm lên:

- Tên điên kia muốn chết ta cho mi chết !

Cỗ xe cứ thẳng đường phóng vùn vụt tới như bay, hai ánh chớp lóe lên, hai vật thể tròn bần tới, một thứ nước màu đỏ vọt ra.

Ánh chớp là hai nhát đao xuất phát bởi Lệ Tuyết Linh với thủ pháp thần diệu, hai con ngựa kéo xe rụng đầu văng đi ,máu vùng tứ tán.

Ngựa mất đầu, xác chồm lên ngã xuống, gã phu xe bị hất văng ra phía trước động đầu xuống đường, máu đổ đổ người. Sự việc xảy ra ngoài sự tưởng tượng của hai đại hán cỡi ngựa chạy phía sau xe. Hai gã sững sốt, nhưng ngựa của chúng vẫn cất đều đều vọt tới. Bây giờ Lệ Tuyết Linh không còn hoà hưỡn như trước nữa.

Nhanh như điện gã lướt đến cạnh cỗ xe dùng thanh đao đâm máu ngựa cựa tung cửa xe. Trong xe, một nhân vật mập lùn vận áo gấm ngã lộn theo đà lật của cỗ xe.

Nhân vật đó đang tìm cách ra ngoài đúng lúc Lệ Tuyết Linh bật cánh cửa xe. Đao chớp lên, đầu lâu nhân vật đó bắn ra rơi xuống mặt đường lăn lông lốc.

Hai đại hán cấp tốc xuống ngựa toan ngăn chặn hành động của Lệ Tuyết Linh song muộn một chút, chưa kịp làm gì thì người lùn mập mặc áo gấm đã vĩnh biệt cõi đời.

- Hay cho loài chó má, người dám hạ sát Tiền Nhị gia vùng Nam sơn rồi.

Người kia mặt đỏ như nhuộm máu nghiêng răng nói :

-Tên súc sanh phải đền mạng, không giết được ngươi bọn ta không phải là người.

Lệ Tuyết Linh lạnh lùng không nói năng gì cầm mũi đao xuống đất, lùi lại kéo chuôi đao, thanh đao uốn cong như cánh cung, sau đó gã buông tay, đao bật lên bay đi.

Đao vừa bay, người cũng vọt theo liền. Hai đại hán đến lúc đó mới đưa tay lên đầu vai rút đao ra. Tay chúng chưa chạm chuôi đao là đầu đã văng đi xa lắc, máu từ cổ phun lên, xác ngã xuống ngay.

Vẩy thanh đao cho rơi những giọt máu còn bám đọng, Lệ Tuyết Linh không hề chớp mắt, từ từ cất bước ly khai cục trường.

Nắng như thiêu, đốt khô máu trên mặt đường, trên xác và đầu lâu của người và ngựa, biến nhanh những bộ phận đó thành những vật thể nám sạm quái dị.

Trong thoáng mắt, Lệ Tuyết Linh đã khuất dạng giữa cánh đồng bao la hoang vắng. Thái dương bắt đầu chệch xuống hướng tây, nắng vẫn gay gắt như thường, dưới cơn nắng lửa đỏ, Lệ Tuyết Linh tiến bước đều đều. Tiến bước là một cách nói, gã cho ngựa cất vó đều đều. Không lâu lắm, gã đã đến trấn Thất Hoè.

Sở dĩ có cái tên trấn là Thất Hoè, vì nơi đây có bảy cây hòe, tàng cây liên lạc với nhau lại thành một chiếc tán rộng nhưng lại có bảy cái cán đứng cao. Tàng cây rậm rạp tượng trưng cho sự hưng thịnh không cần tương trợ.

Nhưng Lệ Tuyết Linh không buồn nhìn ra bảy cây hòe đã trở thành huyền thoại tại địa phương đó. Gã lẳng lặng vượt qua bảy cây hòe thẳng đến cửa tòa phủ lâu Tân Cúc.

Bốn người trong tửu lầu chạy ra nghinh tiếp khách, nhưng tất cả đều rùng mình trước ánh mắt sắc lạnh của gã, bốn gã không hẹn mà cùng nhau lui vào quán. Lệ Tuyết Linh dừng ngựa trước cửa chờ đợi.

Không lâu lắm nơi khúc quanh của con đường trước mặt một bọn mười người xuất hiện. Người nào cũng có vẻ kiêu hãnh ngạo nghễ trông dáng hình giống như hạng võ sư của những danh gia thế tộc được nuôi dưỡng thành một thực lực hầu hống hách với dân lành. Bọn đó ủng hộ một công tử mặt tô phấn tóc ướp dầu, phần tô tựa tường vôi, dầu ướp như trét sơn. Vị công tử đó còn nhỏ tuổi miệng luôn luôn điểm nụ cười mãn nguyện.

Đoàn người đi tới, Lệ Tuyết Linh hiểu con mồi của gã đã đến rồi. Con mồi đó là con trai của Ngũ Trọng Quyền, một thổ hào ở thị trấn Thất Hòe.

Đoàn người vừa đi tới vừa cười nói nghênh ngang không kiêng nể ai cả. Họ đến trước cửa Tân Cúc tửu lầu. Họ không muốn nhìn qua Lệ Tuyết Linh cạnh đó, họ ngả gối bước vào quán. Nhưng họ vừa bước qua cánh cửa, một ánh chớp bốc lên, khí lạnh bốc rợn người.

Vị công tử mặt phấn tóc dầu không kịp kêu lên một tiếng, chiếc đầu rời khỏi cổ?

bật đi mang theo nụ cười mãn nguyện của kẻ tưởng mình sanh ra là để cho người đời vâng phục và mọi ý muốn là một cái lệnh.

Sự tình diễn biến đột ngột quá. Bao nhiêu võ sư bao quanh hấn kinh hãi sững người chưa kịp quan sát để tìm hiểu nguyên nhân, thì Lệ Tuyết Linh đã lặng lẽ rời ngôi tửu lầu, khi họ tỉnh hồn lại thì gã đã đi khỏi thị trấn rồi.

Thái dương dần dần chệch xuống phương Tây, gió chiều bắt đầu cuốn về, quét cái nóng oi bức của ngày dài đem thoải mái cho người dân vùng nhiệt đới. Nhưng ngồi trên mình ngựa Lệ Tuyết Linh không có cảm giác thoải mái do gió mang về, mồ hôi vẫn đượm ướt cả thân thể.

Không thoải mái vì cái mát, gã cũng chẳng khó chịu vì cái nóng, gương mặt lăm lăm lỳ lỳ, mặc ngựa cật vó đều đều, gã suy tư về việc gã làm trong chốc lát vừa đây !

Phải, gã còn một việc phải làm, việc thứ ba trong ngày nay. Gã cương quyết làm xong việc đó trong ngày, không thể để qua ngày mai được !

Cái nghề làm ăn của gã mà ! Sanh ý hôm nay gồm ba việc, thì hai đã xong rồi, đó là kết liễu tánh mạng họ Tiền vùng Nam Sơn và diệt trừ công tử họ Ngũ. Còn lại việc sau cùng, để làm cái việc này, gã phải vượt độ bảy mươi dặm đường nữa.

Bằng mọi giá gã phải làm tròn sự ủy thác của người, có vậy mới gây uy tính, có vậy sanh ý mới vững bền.

Khách giang hồ tặng gã cái danh hiệu Diêm La Dao, thanh Sanh Tử Kiêu chớp lên là lệnh Diêm La Vương ban ra cho câu hồn sứ giả thi hành. Thử hỏi có ai thoát chết với câu hồn sứ giả được chăng ?

Đối với việc thứ ba, gã thận trọng hơn, bởi đối tượng là một tay trên mức tầm thường. Hẳn là một người có thể nói là ghê gớm lắm. Rất có thể gã sa vào cạm bẫy lắm.

Một khắc thời gian sau gã đến một cái ngõ. Nơi đó có một ngôi nhà cô quạnh, quanh nhà cỏ mọc lan tràn, cây cao cây thấp chen chúc không đúng lối. Một khung cảnh hoang vắng lạ lùng !

Lệ Tuyết Linh xuống ngựa, nhanh chân tiến đến trước ngôi nhà. Không cất tiếng gọi mà tung chân đá bay cánh cửa bằng bạch mộc. Cửa vỡ thành năm bảy mảnh.

Đoạn gã nép mình qua một bên. Bên trong cửa, có tiếng cười lạnh vọng ra rồi một mồi lửa bật lên, mồi lửa bắt sang ngọn đèn nhỏ. Ánh đèn nhỏ mờ không đủ soi sáng cảnh âm u trong ngôi nhà.

Tiếp theo một giọng nói trầm vang lên:

- Ta chờ các hạ đã lâu lắm rồi ! Đã đến thì mời vào.

Lệ Tuyết Linh ngang nhiên bước qua cửa. Bên trong đồ vật bày biện rất đơn giản.

Đơn giản đến chẳng có gì ngoài một chiếc bàn bằng gỗ tạp, trên bàn có ngọn đèn nhỏ?

chập chờn theo từng cơn gió thoảng qua làm cảnh vật lung linh mờ ảo.

Nơi góc nhà, một người đang hướng mặt ra cửa, thân vóc ốm cao, vận chiếc áo màu vàng chớp sáng. Gương mặt y đen dài như mặt ngựa, cũng lạnh lùng, cũng tàn khốc.

Hai gương mặt lạnh đối chiếu nhau.

Nhưng người trong nhà lộ vẻ ngạc nhiên, hỏi:

- Các hạ là ai ? Nếu tại hạ đoán không lầm, thì các hạ chẳng phải là thuộc hạ của Đôn Quan Môn?

Lệ Tuyết Linh buông thông:

- Không sai !

Rồi gã hỏi lại:

- Người là Mạnh Ngạn ?

Người trong nhà gật đầu :

- Kim Sam Khách Mạnh Ngạn ! Còn người là người của môn phái nào ?

Lệ Tuyết Linh bĩu môi:

- Hỏi làm chi điều đó ? Bây giờ tốt hơn nên đi ngay vào vấn đề! Mạnh Ngạn !

Hôm nay ta đến đây vì chiếc rương Miêu Nhân Ngọc !

Mạnh Ngạn trầm giọng:

- Người muốn chiếc rương ngọc ? Bằng vào đâu mà người nuôi vọng tưởng ?

Lệ Tuyết Linh quắc mắt bắn tinh quanh chớp chớp:

- Bằng vào sự ủy thác của Lâu Tử Nghiên, chủ môn nhân Đôn Quan Môn !

Như vậy đủ chưa ?

Mạnh Ngạn xì một tiếng :

- Cả Lâu Tử Nghiên cũng không có mơ vọng chiếm đoạt chiếc rương thì còn ủy thác được cho ai ?

Lệ Tuyết Linh trầm ngâm một chút:

- Chiếc rương Miêu Nhân Ngọc đó do chính Lâu Tử Nghiên cướp đoạt tại Tây Cương, từ nơi tay Phi Vương cống hiến triều đình...

Mạnh Ngạn chặn lời:

- Đừng quên là có ta tham gia kế hoạch và cũng tham gia hành động luôn.

Lệ Tuyết Linh lắc đầu:

- Song người lại muốn chiếm hưởng một mình, người mang chiếc rương trốn tránh tận phương xa, không chịu chia phần cho Lâu Tử Nghiên.

Mạnh Ngạn cười mỉm:

- Lỗi tại Lâu Tử Nghiên! Tại sao y hạ độc thủ trước chứ ?

Nhớ lại việc xưa, Mạnh Ngạn căm hờn trầm giọng tiếp:

- Có bảy người tất cả, sáu là môn hạ Đôn Quan Môn, người thứ bảy là tạ Dĩ nhiên Lâu Tử Nghiên cũng có mặt trong số đó. Cướp rương ngọc rồi, chúng định dụ ta vào một tử cốc, giết ta để hưởng trọn vẹn số ngọc. Ta đâu có thể khoan tay chờ chúng hạ thủ đoạn! Ta phải có biện pháp đối phó chứ !

Lệ Tuyết Linh lạnh lùng:

- Các người làm sao với nhau ngày trước ta không cần biết đến, ta chỉ hiểu là hôm nay, ta có nhận một sự ủy thác và ta phải làm tròn sự ủy thác đó.

Gã cao giọng tiếp:

- Mạnh Ngạn, Lâu Tử Nghiên nhờ ta lấy lại rương ngọc. Ta gặp người rồi, bằng mọi giá ta phải lấy cho kỳ được chiếc rương ngọc.

Mạnh Ngạn cười vang:

- Bằng hữu ơi! Đừng tưởng Mạnh Ngạn này là kẻ dễ uy hiếp ! Bằng hữu đã lầm!

Chẳng lẽ vì một vài lời nói của bằng hữu rồi ta cung cung kính kính hiến dâng?Không!

Đời không có tiện nghi cho một số người như vậy đâu !

Lệ Tuyết Linh nhướn cao đôi mày rậm gần từng tiếng:

-Ta thì nghĩ khác! Với ta, bắt buộc phải có tiện nghi đó !

Mạnh Ngạn trừng mắt:

- Nếu ta không trao rương ngọc ?

Lệ Tuyết Linh bước tới một bước rồi thêm một bước nữa. Thanh đao hoành ngang trước ngực. Nhìn Mạnh Ngạn, gã điềm nhiên thốt:

- Rất giản đơn! Trao rương ngọc là người chấp nhận cái đạo lý vật mất người còn.

Không trao là vật và người cũng không còn luôn!

Mạnh Ngạn hừ một tiếng:

- Người lầm! Chắc người chưa hiểu rõ đối tượng của người là ai ?

Lệ Tuyết Linh bủi môi:

- Người cũng thế, người không lượng đúng giá trị của đối tượng!

Mạnh Ngạn hét lớn:

- Cái giá trị của người như thế nào hử. Bất quá người là tay sai của Lâu Tử Nghiên.

Người bằng lòng đổ máu để đánh đổi một số tiền do họ Lâu bố thí chứ danh vọng chi đó mà hồng khoa trương? Một tên chó săn không hơn không kém !

Lệ Tuyết Linh mỉm cười:

- Người biết thanh đao này tên chi chẳng? Nói ra cho người nghe cũng chẳng quan hệ gì, khách giang hồ quen gọi nó là Sanh Tử Kiêu đó.

Mạnh Ngạn giật mình như chạm phải điện, y lùi lại một bước, trở mắt nhìn đối phương, lâu lắm y mới thở ra một hơi dài:

- Người là Diêm La Đao Lệ Tuyết Linh ?

Lệ Tuyết Linh trầm gương mặt quát:

- Chiếc rương đâu trao ra đây ?

Nuốt nước bọt đánh ực một tiếng. Mạnh Ngạn lộ vẻ khó khăn trầm ngâm một chút rồi kêu lên :

- Khinh người làm chi quá lắm vậy Lệ bằng hữu ?

Lệ Tuyết Linh vẫn tắt:

- Trao hay không nói cho ta biết ?

Mạnh Ngạn nghiêng răng:

- Như thế này nhé, chúng ta thương lượng với nhau chia hai số ngọc. Bất quá Lâu Tử Nghiên cũng chỉ trả công cho người bao nhiêu đó thôi! Làm gì hơn nổi !

Lệ Tuyết Linh điềm nhiên:

- Đúng vậy! Nhưng ta đã đáp ứng với y trước. Người là kẻ đến sau, ta phải giữ chữ tín! Ta phải giữ đạo nghĩa! Dù người đề nghị một số cao hơn cũng muộn mất rồi, không thể đặt thành vấn đề nữa !

Mạnh Ngạn dùng giọng dụ cổ thuyết phục, hy vọng Lệ Tuyết Linh thông cảm, thay đổi chủ ý.

Song Lệ Tuyết Linh vẫn lắc đầu, cả giọng:

- Phải biết, ta không có nhiều thì giờ đâu nhe.

Mạnh Ngạn thở dài:

- Bằng hữu khinh người thái quá! Ta biết người là một tay khó chơi lắm, nên bằng lòng hạ mình thương lượng với người. Tuy nhiên, đừng vội tưởng ta là con người dễ uy hiếp.

Bổng y quát:

- Đốt đèn lên !

Liền theo đó, hai cánh cửa hông hai bên tả hữu mở ra, sau mỗi cánh cửa có hai người, cả bốn đều tiến vào gian giữa. Hai người bên tả, một là lão nhân ốm gầy như que củi, một có dáng dấp nho sinh, ba chòm râu dài buông tới ngực. Hai người bên hữu, một có vẻ thô bạo, vóc lùn, còn người kia rất anh tuấn, phong lưu mày đen, mặt trắng, phảng phất một mỹ nam tử.

Họ vừa vào đến nơi là chiếm vị trí ưu thế, tất cả đều âm thầm, ẩn ước vẻ tàn khốc.

Lệ Tuyết Linh mỉm cười:

- Chả trách người ương ngạnh! Thì ra có sự mai phục nơi đây! Thì ra người có viện thủ.

Mạnh Ngạn bĩu môi:

- Đáng lý người nên dự liệu điều đó trước khi đến đây!

Lệ Tuyết Linh vuốt chuôi đao gạt đầu đáp:

- Có chứ, ta có dự liệu như vậy. Bởi nếu không có hậu thuẫn thì khi nào người dám phồng tay trên Lâu Tử Nghiên. Người thừa hiểu trước sau gì lão cũng tìm đến người mà. Song với số viện thủ của người thì đừng mong ta đổi ý, ta nhắc lại một lượt nữa. Vật mất, người còn hay người mất vật cũng mất luôn?

Mạnh Ngạn trầm ngâm một chút:

- Người nhất định không chấp nhận đề nghị của ta ?

Lệ Tuyết Linh lắc đầu:

- Đừng nói nhiều!

Đoạn đảo mắt nhìn quanh, gã cao giọng tiếp:

- Các vị xưng tên đi !

Nho sinh có râu dài cười nhẹ:

- Người tưởng bất cứ ai cũng run sợ trước mặt người rồi không dám xưng tên à, Lê.

Tuyết Linh ! Ta công nhận người là tay khá, song bọn ta xem người rất thường!

Lệ Tuyết Linh gạt đầu:

-Thế thì bằng hữu cho biết quý danh!

Nho Sinh đáp:

- Tam Bộ Đoạt Phách Châu Thanh.

Bên cạnh Châu Thanh, lão nhân ồm gầy cất tiếng khàn khàn:

- Lệ Tuyết Linh đến Đại Câu Trảo Ngự Bằng mà người cũng không nhận ra nữa à ?

Lệ Tuyết Linh âm trầm thốt:

- Hay quá, thế ra hai vị là Kim Ứng trong Ứng Bảo.

Đại Câu Trảo Ngự Bằng bật cười ha hả :

- Khá đó! Diêm La Đạo cũng biết được là trong Ứng Bảo có Kim Ứng, đáng khen lắm.

Ứng Bảo nằm tại biên giới phía bắc hạt Giang Tây, trên chốn giang hồ ai chẳng biết.

Lệ Tuyết Linh bật cười nói:

- Ứng Bảo không đáng giá một lạng bạc.

Tam Bộ Phách Châu Thanh giận xám mặt quát lớn:

- Lão Ngự, chúng ta còn chờ gì nữa ?

Lệ Tuyết Linh gật đầu:

- Phải đó, chúng ta không nên để mất thì giờ, cứ vào đi.

Đại Câu Trảo Ngự Bằng trầm giọng:

- Người dám thách?

Lệ Tuyết Linh bĩu môi:

- Ít nhất đối với bọn các người.

Ba chòm râu dài rung rinh, hai hàm răng rít ken kết, Châu Thanh gần từng tiếng:

- Người nhờ gặp nhiều may mắn mà thành danh rồi tưởng mình là vô địch trong thiên hạ. Những kẻ như người bất cứ ai trong võ lâm cũng có bốn phận diệt trừ đề?

thanh lọc gà với phụng. Đêm nay, người có chết đi cũng không oan mạng chút nào!

Đại Câu Trảo Ngự họa:

- Phải đó! Võ lâm là vườn hoa đẹp, không thể để cho người náo loạn.

Lệ Tuyết Linh điềm nhiên:

- Thế các người là những nhân vật xứng đáng sao? Các người là những kẻ đại tôn sử Thi tổ nền võ học? Nhưng hiện nay ai đây nghĩa khí? Theo ta nhận thấy các người là một phường kháo khẩu, một bọn cầu tặc, lại vọng tưởng trở thành lãnh tụ võ lâm.

Nếu có cuộc thanh trừng thì chính các người mới là cái chính đáng. Cho các người biết, mấy người các người không trị giá đến nửa đồng tiền.

Đại Câu Trảo Ngự Bằng quát mắt đỏ ngầu:

- Người muốn chết, ta thành toàn cho người !

Lệ Tuyết Linh hừ một tiếng:

- Máu của người không xứng đáng làm bản đao ta!

Vung tay lên Ngự Bằng rút chiếc câu trảo giắt nơi lưng, chiếc câu trảo chớp sáng ngời, nơi một đầu có năm móc nhọn sắc bén.

Vũ khí đó giống như quỹ trảo, cán dài nửa thước ,một đường dây cột nơi đầu cán, đầu dây khác dính nơi cổ tay. Đường dây đó dùng thu phóng lúc đánh rộng, khi đánh hẹp thì dùng tàn cán.

Lệ Tuyết Linh trầm tĩnh như núi, lạnh lùng bảo:

- Cứ vào đi!

Ngụy Bằng hét:

- Ta thì không giết được ngươi trong đêm nay ta chẳng mang họ Ngụy nữa.

Lệ Tuyết Linh gật đầu:

- Cứ động thủ rồi muốn đầu thai về họ nào, tùy thích mà đầu thai, ta không ngăn trở đâu!

Ngụy Bằng chưa kịp tấn công, Châu Thanh đã lướt tới ông tay áo đã phất lên, đồng thời chĩa thẳng năm ngón tay hữu sang đối phương cùng một lúc đánh vào ba bộ.

thượng trung hạ.

Châu Thanh xuất thủ nhanh Lệ Tuyết Linh còn nhanh hơn. Châu Thanh vừa nhích động thân hình, thanh Sanh Tử Kiều đã ra khỏi vỏ và chớp lên, đường đao đã đến gần mặt Châu Thanh mà thế công của lão vừa mới đi được nửa tầm.

Rú lên một tiếng Châu Thanh lùi lại. Chiếc câu trảo của Ngụy Bằng đã bay ra ngăn chặn Lệ Tuyết Linh. Đồng thời Kim Sam Khách Mạnh Ngạn xuất chưởng như đao, trong khoảnh khắc lão đánh ra bảy chưởng lợi hại như bảy mươi bảy đường đao.

Lệ Tuyết Linh cầm chắc đuôi đao vung lên vù vù, đao như mọc cánh mà bay tung hoành, đao quét không khí bật thành những tiếng kêu rẹt rẹt, đao tới đâu, người tới đó lên như xuống, xuống như lên, tiến thoái tràn lách nhanh hơn điện chớp.

Đao pháp và thân pháp thật tuyệt vời.

Hào quang tỏa rộng, người ẩn trong ánh đao xoay tròn tròn, như một quả cầu ánh sáng nhồi lên đáp xuống.

Bỗng một tiếng coong vang lên, ngân dài, Ngụy Bằng buông tay nhảy lùi về góc phòng, còn Mạnh Ngạn lao người sát mặt đất tràn ra ngoài, một mảnh áo đứt lìa rớt xuống đất.

Liên theo đó thanh niên anh tuấn đâm kiếm xuống, cái đích chính là Lệ Tuyết Linh, chàng đang sà người định vọt ra ngoài vòng vây rồi từ bên ngoài công vào trở lại.

Chàng thấy kịp nhất kiếm đó, lặn mình né tránh. Tiếp theo luôn, thanh niên anh tuấn lập tức biến chiêu dùng thanh kiếm vừa mỏng vừa nhỏ lại vừa bén lưỡi, nhọn mũi, đánh ra cùng một lúc mười hai nhát.

Nhưng, Lệ Tuyết Linh đã vung thanh Sanh Tử Kiều loang loáng như tróc lóc ngăn chặn mười hai nhát kiếm. Một loạt tiếng soang soảng vang lên, đao chạm kiếm mấy lượt, đánh bật kiếm trở về, thế công của thanh kiếm bị hoá giải dễ dàng.

Lệ Tuyết Linh kêu lên:

- Thư Hùng Kiếm Phan Tuấn.

Thanh niên anh tuấn đó đúng là Thư Hùng Kiếm Phan Tuấn, một trong mười nhân vật lập thành Thập Toàn phái, kiếm pháp của hắn đã đạt đến mức độ tinh vi, với tài nghệ đó, hắn được giang hồ liệt vào hàng nhất nhì trong võ lâm hiện tại.

Khi Lệ Tuyết Linh buông dứt câu nói thì một bóng xanh lao vút đến, nhanh đến độ mắt thường không nhận ra người. Chưởng ánh rợp không gian, chưởng hình như chiếu sáng và chưởng pháp có cái tên là Đại Tỏa Cốt của nội gia chánh tông.

Lệ Tuyết Linh bĩu môi, nhận ra chính là Tam Bộ Đoạt Phách Châu Thanh, đã bị.

chàng bức thoái đầu tiên. Tuy nhiên, chàng cũng nhìn nhận y là một tay khá, song khá với ai, chứ chàng thì vẫn xem thường.

Chàng không lùi, không né tránh lại tiến lên, vung thanh Sanh Tử Kiều tạo thành một vầng lam quang, bao bọc toàn thân. Vầng lam quang như kết hợp bởi những quạ?

cầu nhỏ, những quả cầu đó vừa xoay tròn vừa di động quanh chúng. Lệ Tuyết Linh đang sử dụng một chiêu trong tuyệt học của chàng, Lục Sát đao pháp.

Chiêu này là chiêu thứ hai tên Luân Hồi, còn chiêu thứ nhất đã được sử dụng vừa rồi tên là Phản Chiếu. Chàng đã dùng chiêu Phản Chiếu đối phó với Thư Hùng Kiếm Phan Tuấn vừa qua.

Dùng chiêu Luân Hồi ngăn chặn Châu Thanh xong, chàng đánh tiếp chiêu Đầu Thế, cũng có người gọi chiêu này là Đầu Thai.

Vầng lam quang đang tròn, vụt biến thành dài bắn tới Châu Thanh. Châu Thanh kinh hãi vì không lùi được, không né qua tả hữu được, bắt buộc phải tung mình lên cao thật cao, thật nhanh. Nhưng nóc nhà cao có hạn, đầu y chạm vào rường cây ngói vỡ đổ?

rõ ràng, y bị bật dội trở xuống nền, đầu xuống trước, một ánh sáng xanh loé lên, chiếc đầu của Châu Thanh nát bấy, máu từ cổ phọt ra bắn tung tóe ra bốn phía.

Đại Câu Trảo Ngự Bằng xanh mặt, vung vũ khí lướt tới hét to:

- Súc sanh tàn độc cực độ. Ta quyết liều mạng với ngươi đêm nay.

Lệ Tuyết Linh không buồn đáp nửa tiếng, không cần giả đến tuyệt kỹ, chỉ dùng một đao pháp thông thường ngang nhiên ứng chiến.

Tuy là đao pháp tầm thường, nhưng chàng đánh ra đủ một trăm bảy mươi đường, chiêu nào cũng được xuất phát với tốc độ thần sầu quỷ khốc. Đao quang chớp chớp khắp nơi, nơi nào có ánh đao là có bóng người. Đao và người hợp nhất, luôn luôn bức Ngự Bằng có thoái mà không có tiến nổi nửa bước.

Đúng lúc đó Phan Tuấn vào cuộc với đôi kiếm thư hùng một dài một ngắn, dài đánh rộng, ngắn đánh gần. Dài ngắn giao chuyển tại thành những mắc cửi bao trùm Lê.

Tuyết Linh.

Bỗng Lệ Tuyết Linh xoay mình nhanh và mạnh đến độ rít gió kêu một tiếng vù, lạng thanh đao sát mặt đất, rồi từ phía dưới vọt thẳng lên, đường đao chẻ hai đạo kiếm quang của đôi thư hùng kiếm, lúc đó hiệp lại thành một.

Gần như đồng thời với ánh đao chớp, một tiếng sọt vang lên, rất khê, hông áo Phan Tuấn bị rọc tét, làn da tét luôn, máu đỏ vẽ thành một vệt dài. Phan Tuấn rú một tiếng cấp tốc lùi lại.

Không chậm trễ, Lệ Tuyết Linh hoành tay đánh thốc chuỗi đao theo, trúng miệng Phan Tuấn, mấy chiếc răng vỡ vụn, máu từ miệng vọt ra, cuốn tuôn rơi xuống đất, Phan Tuấn ngã nhào...

Đến lúc này, người lùn mới vào cuộc, con người hăn thô bạo cử động lên xuống trông như con hổ di chuyển.

Cái thế đánh của y chỉ có lợi hại khi thế công đánh từ dưới lên trên hay là từ trên phủ xuống, chứ thân vóc đó mà tấn công ngang qua, thì cầm như đưa xác cho người ta mặc tình xử trí.

Cho nên sau phút dây dẫn đo ,vào cuộc rồi thì y tung mình lên rồi từ trên đổ ập xuống.

Lệ Tuyết Linh xuất phát chiêu thứ tư trong Lục Sát đao pháp, có tên là Lạc Trăn, chàng không cần nhìn theo kẻ chiến bại nữa, mà cũng chẳng lưu tâm đến kẻ vừa tham gia, thần nhiên đảo cánh tay lấy thế thuận, chĩa mũi đao thẳng lên.

Đầu xuống của người lùn, với trọng lượng tăng gia đó, phải là nhanh nếu y xuống luôn, thì thay vì chụp người, y lại vướng mũi đao. Lập tức, y thu tay về, biến tư thế lộn người nửa vòng, vọt trở lên, lạng mình tấn công vào hông Lệ Tuyết Linh.

Đồng thời gian, Kim Sam Khách Mạnh Ngạn nhập nội sát vào bên cạnh Lệ Tuyết Linh. Vũ khí của lão là Chiếc Thiên Lăng chùy, đứng hàng bá đạo trong võ học Lệ Tuyết Linh không hề nao núng. Tay hữu cầm đao phóng ra ngăn chặn Mạnh Ngạn, tay tả co lại tung một chưởng thần tốc sang người lùn.

Mạnh Ngạn vận công lực vung chùy nghênh đón thanh đao. Bên kia người lùn cắn răng chụp bàn tay do Lệ Tuyết Linh bắn tới.

Rắc! Rắc !

Cổ tay người lùn gãy lòi, nằm mộng y cũng chẳng ngờ được phóng ra chiêu chưởng đó Lệ Tuyết Linh dụng nội lực chí cương chí thuần, Vi Đà Lực.

Nhưng người lùn thuộc hạng lỳ, tay gãy mà y...

(bị mất một đoạn....)

2. Hương Trời Sắc Nước

Lệ Tuyết Linh dừng chân tại chỗ.

Chàng dừng chân rất ung dung, không hề tỏ vẻ ngạc nhiên, như tự ý bỏ quên vật dừng lại chứ chẳng vì tròng cười đó. Rồi chàng từ từ ngẩng đầu lên thông thả đưa ánh mắt hướng về nơi xuất phát ra tiếng cười. Tuy vậy, bên trong chàng đã giới bị chu đáo, từng đường gân căng thẳng, từng thớ thịt nổi vồng.

Nơi phía tả trong một góc hình tam giác, một người đang ngồi trên xà nhà, hai chân buông thõng. Dù nơi đó thiếu ánh sáng, Lệ Tuyết Linh cũng nhận ra bóng người nhỏ thó yếu điệu, bóng đó hẳn là một nữ nhân.

Nàng vận y phục màu đen, nơi đầu có vuông khăn bọc tóc cho gọn, đôi giày cũng nhỏ, khăn và giày đều đen.

Giọng cười đó đúng là giọng mũi. Phàm cười hay nói bằng giọng mũi, là có ý ngạo nghễ rồi. Như vậy, nữ nhân xuất hiện chẳng phải với thiện ý! Huống chi, bất cứ sự xuất hiện nào trong trường hợp này đều không hàm ẩn một thiện ý. Nhất là kẻ đó lại là một nữ nhân ở ngay tại hiện trường đầm máu này. Sự xuất hiện đó chứng minh là sự việc gì đó sẽ phải phát sinh, chắc chắn bất lợi cho chàng.

Chàng lạnh lùng hỏi:

-Trong khung cảnh máu hồng loang đỏ tang tóc phủ trùm này, cô nương vẫn cười được sao ?

Nữ nhân từ trong bóng tối, thay vì đáp, lại thốt ngoài câu hỏi của chàng:

-Trời sanh ra các hạ, chẳng lẽ chỉ để cho các hạ làm có mỗi cái việc giết người thôi à ? Chẳng lẽ các hạ khát máu thành tánh rồi ư ?

Lệ Tuyết Linh ước đoán hẳn là nữ nhân phải đẹp. Nếu là đẹp thì sao ? Chẳng lẽ chàng không nỡ tàn khốc với giai nhân sao ?

Chàng khoát tay bảo:

-Việc của nam nhân, tùy nam nhân giải quyết. Nữ nhân nên tránh xa, đừng bao giờ nghiêng tai ghé mắt vào. Huống chi, bình sanh tại hạ không thích tiếp xúc với nữ nhân. Đối với người đẹp, tại hạ không muốn nổi nóng sợ mình hành động kém đẹp.

Nữ nhân cười, giọng vẫn lạnh lùng như trước:

- Các hạ thật cuồng ngạo quá đó! Ai người ta hàm hồ về Diêm La Dao, người ta hoang mang về Sanh Tử Kiêu, chứ đối với ta thì mấy tiếng đó chẳng có giá trị gì cả.

Đừng có mà làm phách quá đáng, nếu không đúng chỗ thì chỉ tự tạo ra trò cười cho thiên hạ mà thôi, Lệ công tử à!

Lệ Tuyết Linh tặc lưỡi:

-Với giọng lưỡi đó hẳn cô nương phải có oai vọng lớn lắm ?

Nữ nhân hừ một tiếng:

- Điều duy nhất các hạ cần hiểu là các hạ chưa xứng đáng làm một nhân vật đệ nhất trên giang hồ! Hãy cứ tự lo lấy mình, đừng tìm hiểu chi về người khác cả. Không phải ai ai cũng đều hoảng sợ khi nghe Diêm La Dao.

Lệ Tuyết Linh đi thẳng vào đề:

- Cô nương là ai ? Tới nơi đây với mục đích gì ?

Nữ nhân đáp:

- Các hạ không hỏi, ta cũng nói cho hay. Người luôn luôn hành sự quang minh, Thạch Nữ Bạch Liên Bình chính là ta.

Dù lạnh lùng, dù trầm tĩnh, Lệ Tuyết Linh vẫn phải giật mình khi nghe đối phương xưng danh hiệu.

Nhưng chỉ một thoáng thôi, chàng lấy lại vẻ bình thường buông tiến " a " để chứng tỏ là chàng không ngờ và cái điều đáng ngờ lại rất đáng tiếc. Đáng tiếc cho nàng muốn làm chứng ngại vật và có thể là chàng bị bắt buộc phải san bằng chứng ngại vật đó.

Chàng tiếp:

- Thì ra cô nương là Bạch Liên Bình! Sao không ở lại Lưu Phương Sơn cùng các sư huynh đệ trong Đại Châu phái mà tiêu dao thảnh thơi, lại còn đến nơi đây làm chi vậy?

Bạch Liên Bình buông mình đáp xuống nhẹ nhàng như chiếc lá lìa cành.

Nàng đẹp quá, tất cả từ nơi nàng chỉ thấy toàn là một màu đen, song phản chiếu từ dáng vẻ ấy một nét đẹp toàn diện, lạnh lùng và sáng ngời như một viên ngọc sinh ra từ tuyết, long lanh và không tỳ vết.

Là Bạch Liên tất phải sản sinh ở ao hồ, Bạch Liên rời ao hồ là một việc rất lạ, mà Bạch Liên lại xuất hiện nơi máu chảy thịt phơi lại là một điều lạ lùng hơn nữa!

Thần thái nàng biểu hiện một sự tàn khốc lạnh lùng, một âm trầm nham hiểm.

Nhìn nàng, người ta không còn thấy cái sắc đẹp mê hồn mà chỉ thấy rợn mình vì cái lạnh lùng băng giá của nàng.

Một con rắn độc không hơn không kém.

Lệ Tuyết Linh liếc thoáng qua nàng rồi trầm giọng thốt:

- Tại hạ từng nghe đến đại danh của cô nương song chừng như có một điểm không được rõ lắm. Hình như điểm đó làm cho tại hạ nghi ngờ đến cái hư danh của cô nương.

Bạch Liên Bình hững hờ hỏi:

- Điểm gì ?

Lệ Tuyết Linh tiếp lời:

- Nói là khuyết điểm mới đúng hơn, giả như trên khuôn mặt ngây ngô đó cô nương dùng dao xe lên một chữ thập thì đi đến đâu cô nương cũng sẽ khởi xưng tên, thiên hạ nhìn vào vết sẹo là biết ngay cô nương là ai!

Không đợi Bạch Liên Bình kịp phát tác, chàng tiếp luôn:

- Cô nương là một con rắn độc, với cái vết sẹo đó, người ta không còn lầm cô nương ngoài thì mỹ miều diễm lệ nhưng bên trong lại tàn độc vô nhân đạo. Với chiếc sẹo đó, cái đại danh của cô nương mới phù hợp với thực tế hơn.

Lạ thay, Bạch Liên Bình không giận ra mặt, nàng chỉ bĩu môi lộ sự khinh miệt:

- Ta biết các hạ nói thế chứ bên trong các hạ cố tâm tìm cách mua chuộc ta đó thôi ! Các hạ khích ta để cho ta cảm thấy các hạ là một người hùng rồi sẽ dâng tình cảm cho các hạ. Đúng là một kẻ chẳng thức thời.

Lệ Tuyết Linh lắc đầu, giọng lưỡi càng mỉa mai hơn:

- Không đâu cô nương! Dù cô nương có hiến dâng bao nhiêu cảm tình, chắc chắn tại hạ không dám gần cô nương đâu. Giả như tại hạ có thèm rõ rãi cũng chỉ đứng xa xa mà nhìn chớ chẳng có dám rờ tay vào, tại hạ chỉ có tâm lạnh mà thôi! Không dám bồi tiếp đâu cô nương ạ.

Mặt không đỏ, mắt không quắc lên giận dữ, Bạch Liên Bình vẫn thản nhiên đáp trả:

- Ta biết, các hạ dùng những từ đó hầu mong khích nộ được ta, nhưng lòng của ta trầm động vững như núi, không một cơn bão nào làm dao động nổi. Các hạ đừng có ở đó nằm mộng giữa ban ngày. Lệ Tuyết Linh, các hạ là một con người thô lỗ cộc cằn, bạo tàn hung ác, khốc liệt vô nhân đạo, ta chẳng hơi đâu đi tranh luận với các hạ về bản thân ta. Ta chẳng có thời gian để quan co với hạng đồ tể chuyên hành nghề mổ thịt chặt xương đồng loại như các hạ. Các hạ là một tên đao phủ đâm thuê chém mướn, có tư cách gì mà làm cho cô nương đây phải lưu ý chứ?

Nàng dừng lại một chút rồi tiếp:

- Đối với các hạ, chỉ có máu vì các hạ lấy máu đổi tiền, các hạ sống vì máu, cho máu, sống để gây đổ máu, máu càng đổ các hạ càng sống dai! Lệ Tuyết Linh, ta thiết là ghê tởm cái tên này! Con người các hạ chẳng có giá trị gì hết, sống chỉ để mà vô vị thế thôi!

Lệ Tuyết Linh nhếch nửa vành môi, dồn một nụ cười lạnh ra một bên khóe, khẽ lắc đôi vai:

- Còn cô nương, ngoài sự tàn độc và gian tham, cô nương có gì thú vị chứ ?

Bạch Liên Bình trầm giọng:

- Thật ra các hạ là một tên ác quỷ chứ chẳng phải người.

Lệ Tuyết Linh trả miếng:

- Còn cô nương lại là một độc phụ không hơn không kém.

Bạch Liên Bình bắt đầu mất bình tĩnh:

- Có phải ngươi định khích nộ ta chăng ?

Lệ Tuyết Linh hơi ưỡn ngực một chút:

- Giả như có việc đó thì sao, hử cô nương ?

Bạch Liên Bình cười lạnh:

- Nếu ta mà nổi giận chắc chắn nhà ngươi phải hối hận.

Lệ Tuyết Linh có vẻ đắn đo một chút:

- Nếu cô nương trách cứ tại sao tại hạ không tâng bốc cô nương như đã có một số người thiếu tư cách thì cô nương lầm rồi. Họ Lệ này chẳng có việc gì phải hối hận cả.

Hướng chi những điều tại hạ nói đều là sự thật, dẫu rằng cô nương là một tuyệt đại giai nhân đi chăng nữa thì hai chữ Thạch Nữ cũng không gây nổi một chút cảm hứng nào nơi tại hạ cả đó cô nương ạ.

Nói như thế, đương nhiên chàng thừa hiểu tại sao đối phương có cái danh hiệu là Thạch Nữ.

Đó là cái gì cứng rắn, đã tượng trưng cho sự quật cường, thà bể nát chứ chẳng hề hàng phục, đá là vô tình thì tự nó đã là vô tri vô giác rồi.

Nam, nếu là đá, thì cũng chẳng có chi là quá đáng, hướng hồ là nữ! Nam dù vô tình, cái điểm tàn độc vẫn nhỏ so với nữ nhân, nữ nhân vô tình mà cộng thêm lòng dạ nham hiểm tàn độc thì không biết thế nào mà tưởng tượng nổi. Người đời gán cho nàng hai tiếng Thạch Nữ, điều đó chứng minh con người nàng là một kẻ rất cay độc và rất khó đối phó.

Lệ Tuyết Linh thừa hiểu song bất quá chàng muốn trêu ghẹo thử xem con người tự cao tự đại đó như thế nào, chàng toàn là dùng những từ khích nộ hay chê bai nữ nhân nọ một cách thậm tệ coi như là một cơ hội để dằn mặt nàng.

Về phần Bạch Liên Bình thì đã đến lúc nàng phần nộ thực sự.

Nàng hừ một tiếng gằn giọng:

- Tay đang nhúng trong chậu máu mà ngươi lại tưởng rằng mình là bậc chân tu ư?

Ai cho người tằm cà sa để mà mong mượn lột ? Hừ! Người cứ tưởng mình là một thần tượng hay sao, ai thấy cũng phải bái phục, ngưỡng mộ ? Hãy tự soi gương vào mình đi, nhóc con ạ.

Lệ Tuyệt Linh co hai vai khẽ cười khinh khỉnh:

- Nếu cô nương muốn bảo trì cái gương mặt đẹp đó thì ngay từ giây phút này hãy cút đi đừng để cho ta nhìn thấy, nếu không thì nó sẽ bị sưng lên tím bầm thì dạ xoa cũng chào thua đó nha.

Bạch Liên Bình xì một tiếng:

- Người là một kẻ điên, ta chẳng có thời gian đi so đo với một thằng điên cả.

Lệ Tuyệt Linh tặc lưỡi:

- Chắc cô nương cho rằng mình tài ba xuất chúng lắm hử ?

Bạch Liên Bình lại xì một tiếng:

- Họ Lệ người nào phải kẻ bất khả xâm phạm ? Người tưởng rằng ta ngán người sao ?

Lệ Tuyệt Linh lắc đầu tỏ vẻ thương hại:

- Cô nương chưa phải là đối thủ của tại hạ đâu. Hãy nên ý thức rõ rệt về tình thế, đừng lấy mộng làm thực, quên thực mà theo mộng.

Bạch Liên Bình cười mỉa:

- Ta đến đây, là một bằng chứng minh ta không xem người ra cái quái gì cả.

Lệ Tuyệt Linh lại lắc đầu:

- Cô nương thật là khờ khạo quá đi thôi. Cô tưởng ta không nhìn thấy được tâm ý của cô sao ? Thoạt tiên cô đến đây chỉ muốn làm một kẻ ngư phủ chờ tìm lợi sau cuộc tranh chấp ngao cò. Nhưng sự việc diễn tiến không thuận lợi theo niềm ước muốn của cô nên bắt buộc cô nương phải xuất hiện để mong vớt vát được phần nào. Thà là cô nương tự nhận mình là kẻ đi xin thì may ra tại hạ đây dễ dãi mà bố thí cho cô nương một vài phân lượng.

Bạch Liên Bình không đợi nghe nói hết đã giận dữ ngắt lời mắng:

- Người đúng là tên cẩu trệ! Người mất hết nhân cách rồi nên mới dùng ngôn ngữ của loài súc vật.

Lệ Tuyệt Linh bủi môi:

- Đừng có làm cao vô ích. Muốn kiếm chác thì cứ nói thẳng ra đi:

Thay vì nổi giận tiếp Bạch Liên Bình buông gọn, gần như trắng trợn:

- Tự nhiên Lệ Tuyệt Linh hất mặt lên một chút:

- Bằng vào đâu ?

- Ta phải có một điểm tựa nào đó mới dám chia phần với các hạ chứ, rồi các hạ sẽ thấy. Song ít nhất các hạ cũng phải đưa ra một giá tương đương. Nếu ta hài lòng với cái giá đó, thì ta sẽ không dẫu các hạ. Ta không hài lòng, là các hạ đừng hòng biết cái điểm tựa của tại hạ. Hẳn các hạ thừa thông minh để hiểu ta có nắm một cái gì đáng giá lắm mới dám tới đây uy hiếp các hạ chứ Lệ Tuyệt Linh trầm ngâm một chút:

- Cô nương nói thật ?

Bạch Liên Bình gật đầu, giọng nói đã bớt gắt gao:

- Dù sao thì cái danh Diêm La Đạo cũng có một uy thế, không tuyệt đối cũng tương đối đó mà. Uy hiếp được các hạ hay không ta không dám chắc, tuy nhiên ta cũng không muốn mang lấy phiền phức sau này vì các hạ. Cho nên ta chẳng đối gì các hạ cả. Thực ra chính cái tính chất của điểm tựa mới thực sự uy hiếp các hạ chứ chẳng phải ta.

Lệ Tuyệt Linh gật gù:

- Cô nương thức thời như vậy kể ra cũng là sáng suốt!

Bạch Liên Bình giục:

- Ta không có thời gian nhiều lắm. Các hạ hãy đưa giá ra đi cho ta quyết định.

Lệ Tuyết Linh cao giọng hỏi:

- Cô nương hãy cho tại hạ biết trước đi, bằng vào đâu mà cô nương đưa ra yêu sách ?

Bồng Bạch Liên Bình gần từng tiếng:

- Các hạ không muốn làm một cuộc giao dịch à ?

Lệ Tuyết Linh lạnh lùng nói:

- Muốn đưa ra một cái giá thì ít nhất tại hạ cũng phải biết mặt hàng của mình có xứng với cái giá đó không chứ ? Một cuộc giao dịch mà quáng thì làm sao thành công được hả cô nương ?

Bạch Liên Bình không giấu vẻ giảo hoạt:

- Các hạ cứ tin là món hàng đó rất tốt cho riêng các hạ !

Lệ Tuyết Linh vẫn cương quyết:

- Được rồi, tại hạ mong cô nương sáng suốt để tránh khỏi phải hối hận sau này !

Bởi trong hành trang mà có món hối hận đi kèm thì đường đời sẽ ngập sát khí chớ chẳng còn rải hoa thơm như xưa nữa đâu cô nương à.

Dừng lại một chút, chàng hỏi:

- Cô nương muốn bao nhiêu ?

Bạch Liên Bình buông nhanh:

- Phân nửa số Miêu Nhân Ngọc !

Lệ Tuyết Linh lắc đầu:

- Nhiều lắm đó Bạch cô nương.

Bạch Liên Bình vỗ tay bép bép:

- Thế thì thôi vậy.

Lệ Tuyết Linh quát mắng:

- Kể đi đường phải biết tôn trọng luật đi đường, khách giang hồ phải tôn trọng luật giang hồ. Yêu sách của cô nương đưa ra thật là quá đáng, chẳng có qui luật giang hồ gì cả. Bằng vào đâu mà cô đòi chia đôi số ngọc này. Cô nên biết phân nửa số ngọc cũng đã hơn trăm viên rồi đó, cô thật nên biết cái giá của nó là bao nhiêu trước khi đưa ra yêu sách này. Đừng có mà nuôi mộng.

Bạch Liên Bình trừng mắt:

- Ta chẳng có đòi hỏi quá đáng đâu, bởi vì cái bí mật mà ta sắp nói ra đây cho các hạ hay rất đáng giá trị ngang ngửa với số ngọc này. Nếu ta đưa ra đủ chứng cứ thì lúc đó người hối hận sẽ là các hạ đó.

Lệ Tuyết Linh nghiêng răng:

- Ta không tưởng nổi, rương ngọc chưa tới tay ta mà cô nương đã đòi phân nửa nó rồi. Giả như ta tạm ứng với cô nương thì trước tiên phải cứu tỉnh Mạnh Ngạn và dò cho ra cái nơi mà hắn chôn giấu ngọc trước tiên đã.

- Khó khăn gì việc này, Bạch Liên Bình cười nhạt, ai thì không làm nổi chứ ta thì thừa hiểu các hạ có đủ khả năng lấy được tin tức về rương ngọc từ Mạnh Ngạn mà, còn có chuyện gì mà có thể cản được ý muốn của các hạ chứ. Nhưng trước tiên ta muốn biết các hạ có chịu đáp ứng ta không ?

Lệ Tuyết Linh lắc đầu:

- Tại hạ không trọn quyền định đoạt ! Theo sự thỏa thuận giữa tại hạ và Lâu Tử Nghiên, chương môn nhân Đơn Quan Môn thì tại hạ phải mang chiếc rương về tận nơi cho lão rồi mới cùng nhau chia đôi số ngọc này. Nếu bây giờ tại hạ đáp ứng cô nương thì họ Lâu sẽ nghi ngờ là ta đã lấy bớt mất một phần.

Bạch Liên Bình thốt:

- Thì các hạ cứ mang cái rương ngọc về, sau khi chia xong thì các hạ mang cái phần của riêng mình tới đây cho ta theo như sự thỏa thuận của mình.

Lệ Tuyết Linh hừ luôn mấy tiếng:

- Cô nương có thể yên tâm để tại hạ đi không cơ chứ ? Giả như tại hạ chịu đáp ứng bây giờ để nghe được điều bí mật kia, nhưng sau đó lại thay đổi chủ ý thì sao? Tại hạ không giao ngọc thì cô nương lại làm gì được tại hạ cơ chứ ?

Bạch Liên Bình lắc đầu:

- Bỏn cô nương tự biết mình đang nói chuyện với ai, ta không bao giờ làm việc lỗ vốn như vậy cả.

Lệ Tuyết Linh ngạc nhiên, tròn mắt hỏi:

- Tại sao vậy? Có lẽ cô nương tự tin vào bản lãnh của mình chăng?

Bạch Liên Bình mỉm cười:

- Muốn thành công thì trước tiên ta phải biết đối thủ của ta là ai, muốn một cuộc giao dịch thành công mỹ mãn thì ta phải xem món hàng đó giá trị ra sao chứ. Ta biết rất rõ con người các hạ. Tuy trên giang hồ, các hạ có tiếng là một tay rất tàn độc nhưng song song với nó các hạ cũng là một con người rất thủ tín. Giao dịch với các hạ, ta chẳng việc gì phải lo sợ, danh tiếng tạo nên chẳng phải một sớm một chiều, các hạ chẳng ngu ngốc gì mà bỏ rơi nó đâu, ta nói có phải hay không?

Lệ Tuyết Linh mặt vẫn lạnh lùng, không đổi sắc trước sự nhận xét sắc bén của Bạch Liên Bình, chàng trầm giọng nói:

- Khá khen cho cô là người biết nhìn xa, trông rộng.

Bạch Liên Bình gật đầu:

- Lập nên danh là một việc đã khó mà giữ được cái danh đó trường tồn lại càng khó khăn hơn. Lập danh cần phải có thủ đoạn mà giữ cái danh đó lại cần cái khí chất.

Các hạ tung hoành trong thiên hạ là nhờ vào khí chất của mình, đi tới đâu người người đều khiếp sợ là nhờ các hạ đã triệt để khai thác cái căn bản của sự thành công cùng thủ đoạn của mình.

Lệ Tuyết Linh trầm ngâm một lúc đoạn gật đầu:

- Cô nương nói rất phải, thật ra đâu hẳn cô nương chỉ biết tới bạc vàng không đâu, ít nhất cô cũng đã nói được mấy lời rất dễ nghe đó chứ ! Nói như vậy, ngoài trừ con người sinh ra để mà ăn, nói, làm, con người cũng cần có suy nghĩ cùng quan sát sự vật. Có như vậy mới thoát ra khỏi cái bình thường của con người. Muốn ăn ngon thì phải biết cái gì nên nói và cái gì nên làm. Có như vậy mới hòng tồn vong trên cuộc đời này.

Bạch Liên Bình không muốn đi sâu vào những lý thuyết vớ vẩn, nài nỉ gạt ngang:

- Thôi đi, ta hãy trở lại vấn đề chính. Các hạ có đáp ứng điều kiện của ta chăng?

Lệ Tuyết Linh lại suy tư một lúc, cuối cùng chàng đáp:

- Được rồi, tại hạ đáp ứng. Nhưng về điểm thời gian thì phải sau khi tại hạ gặp mặt Lâu Tử Nghiên.

Bạch Liên Bình mỉm cười:

- Địa điểm thì sao?

Lệ Tuyết Linh gắt lên:

- Cô nương nên nhớ là cô chưa giải đáp vấn đề cho ta đó nhé. Nàng hãy cho ta biết cái cái bí mật đó trước đi để xem nó có đáng giá cho tại hạ nhượng bộ nàng hay không? Nàng nên biết trong bất cứ cuộc giao dịch nào song phương đều phải thấy rõ cùng biết rõ giá trị của việc mà đôi bên cùng ra giá, nàng đã thấy ngọc còn ta thì chưa biết mấy may nào về bí mật kia cả. Ta chẳng phải là kẻ thích bị thiệt thòi, kẻ nào muốn điều lợi từ ta thì họa chẳng chỉ có nằm mộng.

Bạch Liên Bình trách nhẹ:

- Sao bỗng dưng các hạ lại giở giọng uy hiếp tạ Các hạ nên biết uy hiếp nhau sẽ chẳng mang đến cho nhau kết quả tốt đẹp nào cả đâu. Các hạ nên tin lời ta, ta chẳng dối chi người. Thật ra ta cũng chẳng có chi phải sợ gì các hạ, các hạ nên biết nếu như ta cần động võ thì Đại Chân phái là hậu thuẫn tốt nhất của ta, nhưng thật ra ta không thích phiền phức vì những hành động hàm hồ không cần thiết. Sau này nếu như các hạ có làm điều gì thất lễ với ta thì Đại Chân phái sẽ tới hỏi tội các hạ, lúc đó thì sợ gì không có cơ hội đánh nhau chứ. Ta cũng chẳng cần gạt các hạ mà làm gì, hậu lai còn dài, chúng ta còn nhiều cơ hội làm ăn với nhau mà, ta cũng cần phải giữ uy tín của ta nữa chứ.

Lệ Tuyết Linh khoát tay:

- Thôi được rồi, xin mời cô nương động khẩu.

Bạch Liên Bình đảo mắt nhìn quanh một vòng. Dầu rằng nàng đã tới gần sát bên Lệ Tuyết Linh rồi nhưng nàng vẫn lo sợ người ta nghe thấy nên phải thận trọng. Gió thoảng nhẹ đưa, một thứ hương huyền diệu từ người nàng loáng thoáng không gian len vào khứu giác chàng, dù không muốn nhưng chàng cũng cảm thấy một thoáng hoang mang.

Bạch Liên Bình khẽ nói:

- Bí mật này có liên quan tới sự sống của Lệ Tuyết Linh các hạ , nếu không ta đâu cần phải lặn lội đường xa tới đây làm gì.

Lệ Tuyết Linh ngưng thần nhìn nàng không nói gì, mặt vẫn lạnh lùng không nóng. Bạch Liên Bình thấy chàng vẫn đứng đờ đẫn đành liếc xéo một cái rồi cắn răng nói tiếp:

- Hai tháng trước đây tại Trường An các hạ có làm một việc đáng nể là kinh thiên động địa:

Một thương gia họ Hà buôn tơ lụa nợ nần sao đó bị chủ nợ thuê một số nhân vật giang hồ tới đòi. Các hạ đã ra tay can thiệp đánh chết những tên đó, có phải vậy chăng?

Lệ Tuyết Linh ngẫm nghĩ một hồi rồi đáp:

- Không sai, quả có chuyện đó thật. Tại hạ thấy vị thương gia họ Hà đó tuổi đã xuýt soát lục tuần sinh ý không đến đời quá suy vi, gia tư cũng phong phú đáng lý ra không có gặp cái thảm cảnh đó được. Chỉ vì đứng ra bảo lãnh số nợ cho một vị bằng hữu mà thành nát cửa tan nhà. Chủ nợ kiện thưa, nhà lại gặp dịp vợ vét, còn lại phần nào tài sản thì một đứa cháu từ phương xa dẫn xác đến. Ở lại một thời gian, đàn đúm với một nàng kỳ nữ trong Phú Xuân Lầu rồi một hôm gã cuỗm hết bạc vàng dẫn luôn nàng nọ bỏ trốn đi mất.... Tại hạ gặp Hà tiên sinh, ngẫu nhiên mà song phương quen biết chứ chẳng có gặp qua bao giờ. Buồn tình mọi việc, Hà tiên sinh bỏ nhà ra đi, tìm người tiếp trợ, gầy lại cơ nghiệp. Một con người trong hoàn cảnh đó phải tiêu tụy xác xơ với niềm thất vọng chán chường, quên ăn quên ngủ. Một hôm Hà tiên sinh thất thểu đến Duyệt Lai khách sạn, nơi tại hạ đang ở trọ. Lúc đó tại hạ đang đứng trước cửa khách sạn.

Bỗng hai gã hào hoa công tử, con nhà họ Lý ở tại Trường An, dẫn một bọn gia nhân, rong ngựa trên đường phố, bất chấp bộ hành, chạm ai nấy chịu. Đến trước khách sạn Duyệt Lai, chúng để ngựa đá Hà tiên sinh ngã nhào. Tại hạ bất bình xông ra đánh chúng tới bờ, người thì tha chết còn ngựa thì giết hết tại chỗ. Rồi tại hạ đưa Hà tiên sinh vào khách sạn kiếm đại phu chữa trị, sau đó ta sai tiểu nhị đưa tiên sinh về nhà.

Bạch Liên Bình tặc lưỡi hỏi:

- Hãn Hà lão lão cảm kích người lắm.

Lệ Tuyết Linh gật đầu:

- Hà tiên sinh thuật hết chuyện nhà cho tại hạ nghe trước khi về nhà. Ba bốn hôm sau bỗng một gia nhân Hà tiên sinh hấp tấp đến khách sạn tìm tại hạ, họ cho biết có một bọn người hung dữ đến nhà tiên sinh hiện đang hành hạ tiên sinh. Tại hạ nổi giận đến nơi ngay, kịp lúc chúng đang trói chân tay tiên sinh treo lên trần nhà. Tại hạ không cần hỏi tới hỏi lui đánh chúng thất điên bát đảo, rồi ra tay cứu giải tiên sinh. Sau lại tặng tiên sinh bảy mươi lượng vàng bảo lập tức đưa gia quyến đi nơi khác tỵ nạn.

Chàng dừng lại rồi nói tiếp luôn:

- Cô nương có biết bọn đó là ai không? Toàn là đệ tử của Đại Hồ Tử Cam Bang.

Dĩ nhiên, lão hay tin lập tức tới tìm tại hạ. Cừu nhân gặp cừu nhân, gặp là đánh liền.

Cam Bang cũng là một tay có hạng lắm, lão lại mang theo bảy vị võ sư Song đối với tại hạ, chúng chỉ như cỏ rác. Tại hạ giết hết bảy tên võ sư, còn Cam Bang thì chỉ lấy mất hai khối thịt. Tại hạ chỉ muốn giáo huấn nặng lão thôi, không muốn sát hại. Xong việc rồi, tại hạ rời Trường An lập tức.

Chàng thở dài, kết luận:

- Sự tình đại khái như vậy đó, dù ai có chút máu nóng cũng phải hành động như vậy thôi.

Bạch Liên Bình thốt:

- Các hạ tha chết cho Cam Bang là thất sách!

Lệ Tuyết Linh hừ một tiếng:

- Ta cho hẩn một bài học, cảnh cáo hẩn từ nay không được hống hách hiếp đáp dân lành trong vùng nữa, như vậy nghĩ cũng đủ lắm rồi, cần gì phải giết chết hẩn luôn?

Bạch Liên Bình lắc đầu:

- Hẩn có biết ơn các hạ đâu mà hòng cải sửa tâm tánh. Trái lại hẩn thù hận người đến tận xương tủy thì có đó!

Lệ Tuyết Linh nổi giận:

- Thế thì hẩn phải chết ! Bất cứ nơi nào, lúc nào, ta mà gặp hẩn thì hạ thủ ngay, ta sẵn sàng chờ đợi hẩn tìm ta!

Bạch Liên Bình cười nhẹ:

- Họ Cam đâu còn là trẻ nít nữa mà đến tìm các hạ một mình khi mà hẩn biết rõ hẩn chưa phải là đối thủ dưới lưỡi Sanh Tử Kiều kia.

Lệ Tuyết Linh giục:

- Cô nương cứ nói thẳng ra cho ta biết gấp, đừng dài dòng nữa.

Bạch Liên Bình tiếp:

- Các hạ chắc không biết sự liên hệ giữa Cam Bang và vị thủ lĩnh Hắc Lâu, Tư?

Kiểm Tà Vồng Tào Nghê ?

Thoáng giật mình, Lệ Tuyết Linh hỏi:

- Cả hai liên hệ với nhau như thế nào ?

Bạch Liên Bình giải thích:

- Em gái lớn của Cam Bang là nguyên phối của Tào Nghê. Em rể bên vợ anh vợ là điều tất nhiên rồi.

Lệ Tuyết Linh trầm ngâm một chút, chàng ý thức ngay sự phiền phức do sự đụng chạm ngày trước sanh ra, một sự phiền phức thật nghiêm trọng. Hắc Lâu có một thế lực to lớn, người trong Hắc Lâu sống với nghề giết người cướp của, họ nhắm vào các tay có máu mặt, ngoài ra họ còn làm cái việc sát nhân thuê mướn, bất cứ ai nhờ đến họ để?

giết vô luận ai, miễn là cái giá xứng đáng là họ sẵn sàng làm.

Đối với Hắc Lâu, chỉ có tiền và tiền, tuy sinh hoạt giữa giang hồ, song họ chẳng màng đạo nghĩa. Chạm vào Hắc Lâu là chết, nói chuyện tình cảm với họ cảm như nói với đá.

Hắc Lâu còn trên Ưng Bảo một bậc. Ưng Bảo đã là một mối lo quan trọng cho Lệ Tuyết Linh thì Hắc Lâu phải là một mối lo quan trọng hơn gấp mấy lần.

Bạch Liên Bình khích:

- Sao? Nghe nói đến Hắc Lâu, các hạ mất bình tĩnh rồi à ?

Lệ Tuyết Linh lạnh lùng:

- Cô nương đừng có mà nằm mộng. Hắc Lâu sao lại có thể làm khó được tạ Cô nên biết đừng bao giờ hân hoan trên cái khó của kẻ khác, nếu không kẻ gặp khổ chính là cô nương người đó.

Bạch Liên Bình tiếp:

- Ta chẳng cần biết, chuyện đối phó Hắc Lâu đâu có liên quan gì tới tạ Nói kết lại, Cam Bang bị các hạ đánh bại, hấn trở về dưỡng bệnh một thời gian, nhưng hấn nóng nảy quá chừng, không đợi hoàn toàn bình phục, mang luôn thương thế mà đi bất kể ngày đêm, thẳng đến Hắc Lâu, yêu cầu Tào Nghệ báo cứu. Lần này Tào Nghệ phá lệ, vì người ngoài tổ chức mà xuất thủ không cần tiền. Theo lệ thường tình, cho dù Cam Bang có là anh vợ, nhưng hấn không phải là người trong Hắc Lâu, muốn xuất lực ra thì phải lấy một số tiền thù lao. Vừa nghe Cam Bang trình bày sự thế, Tào Nghệ nổi giận, thề quyết bắt cho được người, đưa về Hắc Lâu, xử lăng trì. Ngoài ra y còn truyền Kiếm lệnh hay Thúc Thần Linh cũng thế, phân phó thuộc hạ, chỉ nên bắt sống người thôi, để áp dụng mọi cực hình xử tội người. Giá như Tào Nghệ mà ban Truy Mạng Linh thì bọn thuộc hạ của y có thể dùng mọi thủ đoạn hạ sát người, người phải bỏ mạng tại nơi nào đó mà chúng bắt gặp.

Lệ Tuyết Linh xì một tiếng:

- Cô nương cho ta là người gì, mà nói năng như thế? Hừ, về cái nghề sát nhân thì đối với ta, bọn Hắc Lâu chỉ là những kẻ mới tập sự. Tài nghệ của chúng còn non lắm, giả như chúng động thủ lúc ta đang ngủ thì may ra chúng có thể thành công, chứ đương trường mà giao thủ minh minh chính chính thì chỉ có trong mộng chúng mới mong làm gì ta nổi!

Bạch Liên Bình cười nhẹ:

- Dù sao thì trong tương lai cũng phải có một trường nhiệt náo phi thường phải không? Các hạ giận bọn Hắc Lâu, gương mặt ứng hồng lên, còn nhìn ra vẻ con người một chút, chứ còn cái khuôn mặt lạnh lùng như Diêm La Dao lúc thường thì chẳng khác gì ma quỷ, gớm giếc quá chừng.

Nàng lại dừng đoạn tặc lưỡi nói tiếp:

- Một bên là cả một tập đoàn, một bên chỉ đơn thân độc lực, cả hai bên cùng chuyên nghiệp sát nhân nhưng không bên nào dung bên nào. Thế mới biết cùng đi chung con đường mà còn là oan gia của nhau! Ta nghĩ cái trường nhiệt náo này hấn đáng được mục kích lắm!

3. Cảnh Cáo Vạn Toàn

Lệ Tuyết Linh hỏi:

- Cô nương bắt được tin đó từ lúc nào?

Bạch Liên Bình suy nghĩ một chút rồi đáp:

- Khoảng nửa tháng nay!

Lệ Tuyết Linh trầm giọng:

- Thế ra Vồng Linh của Tào Nghệ được truyền đi nửa tháng nay rồi à ?

Bạch Liên Bình gật đầu:

- Có lẽ vậy. Sở dĩ bọn chúng chưa làm chi các hạ, bởi vì hành tung của các hạ vô định, như con chim trời lướt gió tung mây, phiêu dạt khắp bốn phương...

Lệ Tuyết Linh hừ một tiếng rồi gật gù đáp:

- Đúng thế ! Nhất là trong suốt một tháng nay, sinh lực của tại hạ phồn thịnh lắm, luôn luôn tại hạ phải xê dịch khắp bốn phương, vó ngựa không hề dừng lại nơi nào lâu cả. Chính tại hạ cũng không biết sáng lên đường rồi chiều lại phải ngủ tại địa phương nào, thì bọn chúng làm gì theo dõi nổi ?

Bổng chàng hỏi :

- Bạch cô nương! Cứ theo sự hiểu biết của tại hạ thì trong Hắc Lâu, có bốn tổ là Thiên tổ, Địa tổ, Huyền tổ và Huỳnh tổ, Võng Lĩnh của Tào Nghệ đã được giao phó cho tổ nào, cô nương có biết chăng?

Bạch Liên Bình khẽ cười rồi đáp:

- Chúng đã giao cho Thiên tổ và Huyền tổ. Các hạ nên biết là mỗi tiểu tổ trong Hắc Lâu gồm có bốn người, hai người của tổ này và hai người của tổ kia. Thiên cùng Địa tổ thì chuyên về võ công, còn Huyền và Huỳnh hai tổ thì sở trường về dụng độc, đồng thời họ nghiên cứu độc dược của ngoại nhân để tìm cách hoá giải. Theo thiên ý của ta, nếu như các hạ có gặp họ rồi, thì phải nên hết sức cẩn thận, may ra mới cơ tránh được nguy hại tới bản thân.

Lệ Tuyết Linh mỉm cười ngạo mạn:

- Thiên hạ giang hồ sẽ thấy cái kết quả về cuộc đụng chạm giữa Lệ Tuyết Linh này và Hắc Lâu trong tương lai !

Bạch Liên Bình chỉnh sắc mặt, nghiêm nghị hỏi:

- Các hạ thấy ta nói có ngoa chăng ? Tin tức đó có xứng đáng với nửa rương ngọc này không hả ?

Lệ Tuyết Linh bực dọc cắt lời :

- Tại hạ đã hứa lời chia cho cô nương rồi thì cái tin này có xứng đáng hay không xứng đáng nó cũng đã định rồi, cô đừng hỏi chi cả.

Bạch Liên Bình đắc ý :

- Ta phải mạo hiểm ghê lắm đó nhé! Phải trải lắm gian lao mới có được một cái tin như vậy. Tuyết đối các hạ không nên tiết lộ với ai về tin tức này. Đêm nay là mùng sáu tháng sáu, đến đêm mười lăm, đầu canh một, ta sẽ có mặt tại toà Lương Đình trong khu rừng vắng thuộc vùng Thanh Câu Điền đợi chờ các hạ. Chắc các hạ biết rõ nơi đó ? Cách Tùng Đường Môn độ ba mươi dặm thôi. Ta nghĩ các hạ đã từng qua lại nơi đó nhiều lần rồi.

Lệ Tuyết Linh gật đầu không đáp.

Chàng thoáng liếc qua Bạch Liên Bình nhỏ giọng hỏi:

- Do đâu cô nương biết được tin tức này? Mà lại còn biết rành nữa? Tại hạ hỏi chi?

mà hỏi thôi, không dám ép buộc cô nương phải trả lời, nếu thấy tiện thì cô cho biết, còn không thì thôi vậy.

Bạch Liên Bình khẽ cười nhẹ. Sau một hồi đắn đo cô đáp, giọng đã bớt gắt gao:

-Thật ra giang hồ đã đồn sai về các hạ. Ta chẳng thấy công tử khinh mạn ở điểm nào cả. Còn về bí mật kia, xin công tử hãy giữ bí mật giữ. Nàng khách sáo đối xứng cả cách xưng hô.

Lệ Tuyết Linh lẹ làng đáp:

- Đương nhiên rồi, xin cô nương an tâm thổ lộ!

Bạch Liên Bình tiếp:

- Ta có một vị sư huynh, hiện đang sung chức vệ sĩ bên cạnh Tào Nghê. Chính y báo tin cho ta hay để đi thương lượng cùng với công tử về vụ giao dịch này. Ngoài ra ta còn có thêm vận may là biết được sự tình giữa công tử và Đơn Môn phái. Thật ra người vợ thứ ba của Lâu Tử Nghiên trước kia là bạn thân của ta, Lâu Tử Nghiên vô tình có cho vợ hay về việc nhờ công tử tiếp xúc với Mạnh Ngạn, đòi lại nửa rương ngọc, lão còn nói rằng sẽ lập tức đến đây chờ công tử. Nhờ ta đến đây trước cho nên đã thấy rõ mọi diễn tiến của cuộc giao đấu vừa qua. Sau cùng ta mới ra mặt.

Lệ Tuyết Linh cười lạnh:

- Khá lắm ! Song, lỡ như tại hạ không thu thập nổi bọn kia, thì cô nương lại định làm sao đây hử?

Bạch Liên Bình bật cười ranh mãnh nheo nheo mắt đáp:

- Chuyện đó sẽ không bao giờ xảy ra. Ta biết Lâu Tử Nghiên không phải là hạng ngu ngốc. Hắn sẽ không bao giờ làm việc gì mà hắn chưa nắm chắc phần thắng trong tay vì hắn chẳng muốn bức dây động rừng. Hơn nữa danh tiếng của các hạ không phải là nhỏ, nếu không Lâu Tử Nghiên đâu đã giao trách nhiệm này cho các hạ! Ít nhất lão ta cũng hiểu giá trị của người nhận sự ủy thác của lão chứ! Nói cho cùng, nếu như các hạ bại thì ta coi như cuộc giao dịch không thực hiện được, thế thôi. Ta không đại gì dây vào bọn họ, cho mãi mãi bị phiền phức.

Lệ Tuyết Linh gật đầu :

- Cô nương quả thật quá khôn khéo, biết tính toán sâu xa.

Bạch Liên Bình liếc xéo chàng:

- Cám ơn công tử đã quá khen, tiểu nữ chẳng dám nhận. Tuy nhiên, cho các hạ.

biết luôn là tùy người ,ta mới cho rõ mọi chuyện, chứ không phải ai ta cũng thành thật vậy đâu. Giọng cô lại lạnh lùng trở lại.

Lệ Tuyết Linh chớp mắt:

- Thế ra Lệ Tuyết Linh quả thật là có phúc nên mới được cô nương đối xử bằng tấm chân tình đó ha.

Chàng cười mát, hững hờ tiếp:

- Thật là không dám tâm lãnh.

Bạch Liên Bình cau mặt :

- Các hạ đừng quá tự phụ, chỉ trong trường hợp này thôi, sau này thì không biết được đâu đó.

Lệ Tuyết Linh gật gù:

- Thật là thú vị ghê!

Đưa tay chỉ Kim Sam Khách, Bạch Liên Bình nói:

- Các hạ hãy cứu hắn tỉnh lại, rồi bức cung hắn về rương ngọc cho gấp, ta phải dự thính cuộc hỏi cung này mới thấy yên tâm.

Lệ Tuyết Linh bước tới cạnh Kim Sam Khách Mạnh Ngạn, y đang nằm vắt ngang nơi chiếc ghế, mê man. Chàng dụng lực chà sát nơi nhân trung của y một lúc, vận công vào tay, vỗ vỗ nơi các khớp xương.

Không biết tìm ở đâu, Bạch Liên Bình mang nước tới.

Mạnh Ngạn thọ thương rất nặng, một vết bầm to hiện rõ dưới nách bên tả, ba đốt xương sườn gãy. Lệ Tuyết Linh phải phí lắm công phu trong một lúc mới làm cho y tỉnh lại được.

Tuy tỉnh rồi nhưng y vẫn chưa khôi phục hoàn toàn tri giác.

Bạch Liên Bình đổ nước lã lên đầu y.

Lệ Tuyết Linh liếc thoáng qua nàng, chừng như chàng có cười nhẹ, mỉa mai:

- Cô nương sao mà gấp quá thế? Hắn chạy chẳng thoát khỏi tay hai chúng ta đâu mà.

Bạch Liên Bình đáp:

- Đêm dài lắm mộng. Giải quyết sớm có lợi hơn nhiều.

Không lâu lắm, Mạnh Ngạn từ từ mở mắt ra.

Lệ Tuyết Linh gật đầu:

- Người tỉnh rồi à? Chiếc rương kia người giấu ở đâu, nếu không nói ra thì người biết ta sẽ làm gì người chứ !

Mê man thì quên đau, tỉnh lại rồi là Mạnh Ngạn nghe nhức nhối suýt chết đi được, chẳng kịp nhận thức ra mình đang ở nơi đâu, hắn chỉ nghe đau đớn cả châu thân, nên buộc miệng rên ư ử.

Lệ Tuyết Linh quát lớn:

- Ta hỏi người lần nữa, chiếc rương đâu rồi?

Cổ dẫn cơn đau nhói Mạnh Ngạn thều thào:

- Người.... đừng nuôi mộng!

Lệ Tuyết Linh lắc đầu:

- Người đúng là một thằng ngu ! Trong trường hợp này mà người còn ương ngạnh thì chỉ thiệt thân thôi. Ta có trăm ngàn phương cách bẻ gãy cái ương ngạnh của người, chắc chắn là người không chịu nổi đâu. Tốt hơn hết người nên ngoan ngoãn nghe lời ta, bởi cuối cùng rồi người cũng phải khuất phục kia mà ! Ta chắc người là con người khá, không đến nỗi quý trọng gia tài hơn sanh mạng, vậy hãy ráng sáng suốt tỉnh tâm đề?

nhận thức lại tình hình hiện tại của người đi, ta không gấp lắm đâu.

Mạnh Ngạn thốt:

- Người có quyền áp dụng mọi phương pháp. Nói cho người hay, chẳng bao giờ người được toại nguyện đâu. Tốt hơn hết người nên bỏ mộng đó đi, đừng có làm một việc vô ích.

Lệ Tuyết Linh gần giọng:

- Người chưa thấy quan tài chưa đổ lệ chẳng, người có muốn biết giữa người cùng sắt thép cái nào cứng hơn cái nào à ? Nói rằng hoàng người không nghe, vậy thì phải cho người thấy thế nào là lợi hại mới được.

Mạnh Ngạn cố trừng đôi mắt đỏ ngầu:

- Ta không phải là kẻ hèn nhát. Ta nói với đầy đủ lý trí, người cứ xuống tay đi.

Lệ Tuyết Linh bật cười ghê rợn:

- Người đã đánh giá ta quá thấp ngay từ phút giây đầu ! Họ Lệ này là kẻ có thừa khả năng khuất phục người.

Lệ Tuyết Linh xòe bàn tay, năm ngón tay vươn thẳng, không mạnh không nhẹ, từ từ ấn năm ngón tay vào vết thương xoay một vòng.

Mạnh Ngạn kêu oái một tiếng.

Lệ Tuyết Linh mặt lạnh như tiền ngoáy bàn tay thêm một vòng nữa. Kim Sam Khách Mạnh Ngạn còn bao nhiêu khí lực bật lên một tiếng rống kinh hoàng, toàn thân như đĩa nhúng vôi, mắt trắng dã, mồ hôi tuôn như xối.

Lệ Tuyết Linh không hề cau mặt cầm luôn cánh tay nhấc lên. Vết thương ở dưới cánh tay bị động, Mạnh Ngạn đau đến thấy đủ ba mươi sáu ông trời.

Lần này y không rống lên nữa, bởi khí lực đã cạn hết rồi, lần này y chịu không nổi ngất lịm đi.

Bạch Liên Bình lo ngại:

- Nhẹ nhẹ tay một chút chứ ! Các hạ làm hắn chết luôn là hoài của đấy !

Lệ Tuyết Linh hừ một tiếng:

- Đừng có sợ hấn chết gấp, ta bảo đảm điều đó, với loại súc sanh như hấn, ta cần phải cay độc một chút.

Chàng vung tay tát mạnh vào mặt Mạnh Ngạn. Hấn tỉnh lại liền.

Lệ Tuyết Linh mỉm cười, thứ nụ cười của quỷ sứ câu hồn:

- Người đã thấy chưa ? Ta chỉ mới vừa cho người ăn điểm tâm thôi đó, người nên biết ngoài món điểm tâm còn có những bữa ăn chính nữa! Trong đó toàn là cao lương mỹ vị không à. Người liệu sức mình xem có ăn được thêm món gì chẳng, nếu được thì ta dọn ra luôn!

Mạnh Ngạn gào qua tiếng rên, cái ý thì gào chứ còn hơi sức nào mà bật thành tiếng:

- Người.... là một tên ác quỷ.... đội lốt người.

Lệ Tuyết Linh so vai:

- Ta sẽ bắt đầu bằng món súp nóng nung thành nước, ta cho nhiều từng giọt, từng giọt lên mặt người, thỉnh thoảng ta cho vào mắt người vài giọt. Cái trò đó chẳng làm chết người song khó chịu lắm, Mạnh Ngạn. Qua bao lần thực nghiệm ta nhận ra chẳng có tay nào chịu nổi.

Tuy nhiên chàng chưa áp dụng phương pháp đó ngay.

Chàng cầm cánh tay tả của Mạnh Ngạn từ từ đưa lên phía trước.

Mạnh Ngạn hãi hùng rú lên:

- Xin tha mạng! Ta.... ta bằng lòng chỉ!

Lệ Tuyết Linh dừng tay:

- Thế mới là thức thời vụ đó. Nếu lúc đầu người thức thời như vậy thì đâu đến nỗi phải thêm khổ. Nói mau! Nó ở đâu?

Mạnh Ngạn thở dài một lúc đoạn thốt :

- Nơi góc tường phía hữu đó, dưới đất sâu độ một thước!

Không cần nghe Lệ Tuyết Linh nói gì, Bạch Liên Bình lập tức vọt mình chạy ngay đến đó. Nàng vận lực vào hai tay moi đất lên.

Lệ Tuyết Linh lẳng lẳng khoanh tay trước ngực đứng đó nhìn, chàng lắc đầu thầm nghĩ con người đẹp đẽ như vậy mà lòng tham không lường nổi.

Mạnh Ngạn cố tiếp một câu:

- Lệ Tuyết Linh, xin chừa cho ta chút ít với !

Lệ Tuyết Linh hừ một tiếng:

- Bây giờ thì đến lượt ta khuyên người đừng có mà nuôi mộng.

Mạnh Ngạn van nài:

- Ta có công.... ta đáng được hưởng phần nào chứ...

Lệ Tuyết Linh khoát tay:

- Người đã mất quyền hưởng dụng nó từ lúc người bỏ trốn cùng với rương ngọc này. Hãy nghĩ mà xem, ta chưa giết người là may lắm rồi mà người còn ở đó đòi chia phần số ngọc. Theo người , người có đáng được hưởng số ngọc đó chẳng? Nếu người muốn thì lấy mạng mình thế ngọc luôn đi. Người không nghĩ đến mạng mình mà lại tha thiết đến ngọc. Cho người biết, đáng lẽ ta giết người rồi đấy, như ta vẫn thường làm đối với bọn cướp vô lương tâm. Song ta thấy người chưa đáng tội chết, nên ta để người sống mà ăn năn hối cải, hy vọng trong tương lai người sẽ thành con người tốt.

Mạnh Ngạn sợ không dám nói gì thêm.

Bổng Bạch Liên Bình kêu lên hân hoan.

Lệ Tuyết Linh nhìn sang, đúng lúc nàng nâng từ lòng đất lên một chiếc rương bằng gỗ tạp sơn đỏ dài độ hai thước, rộng độ một thước.

Lệ Tuyết Linh lạnh lùng:

- Hãy mở nắp rương ra, soát kỹ lại xem!

Bạch Liên Bình bật nắp ra liền.

Một lần sáng bắn từ trong rương ra, chiếu rục làm choá mắt nàng, nàng phải nhắm mắt lại.

Lệ Tuyết Linh gật gù:

- Đúng là số ngọc đó rồi, Bạch cô nương, xin cô hãy đóng nắp rương lại đi.

4. Bốn Phía Bao Vây

Bạch Liên Bình còn tiếc , muốn nhìn thêm một chút chứ không chịu đẩy nắp ngay.

Lệ Tuyết Linh bữu môi :

- Thời gian còn dài mà , đợi đến lúc vật về tay , người tha hồ mà nhìn , mặc sức mà mân mê . Hiện tại , người đừng như trẻ con vậy . Phải nhớ là chúng ta cần phải thanh thủ thời gian đây Bạch Liên Bình bị số ngọc hấp dẫn mạnh , không nghe tiếng nói của Lệ Tuyết Linh nữa , cứ trầm trồ :

- Đẹp quá ! Đẹp hơn màu sắc yên hà lúc hoàng hôn nhiều ! Đẹp !

Lệ Tuyết Linh bực mình , bước tới đóng ập nắp rương lại , rồi cầm chiếc rương lên thoát :

- Đâu phải lúc làm thơ , đừng quá mơ mộng !

Bạch Liên Bình còn thêm :

- Người có thể trao trước cho ta vài hạt chứ ! Trong cái phần của ta đó...

Lệ Tuyết Linh lắc đầu :

- Đừng buộc ta thất tín với Lâu Tử Nghiên , trước khi ta hội kiến với y ,bằng mọi giá ta phải giữ nguyên vẹn số ngọc này Bạch Liên Bình thất vọng :

- Thôi thì đành vậy chứ biết sao !

Rồi nàng tiếp :

- Lệ Tuyết Linh đừng quên cuộc ước hội của chúng ta nhé !

Lệ Tuyết Linh cười mỉa :

- Dặn như thế là thừa ! Khuyên người đừng quá nôn nao mà chết gấp !

Bật cười khanh khách, Bạch Liên Bình bước đến cửa sổ hỏi :

- Người trù ta phải không ? Tàn nhẫn quá, đã là người hùng thì phải biết thương hương tiếc ngọc chứ ai lại mong cho gia nhân chết gấp ?

Lệ Tuyết Linh quát :

- Cút nhanh ! Lãi nhãi mãi ta khó chịu vô cùng Bạch Liên Bình đưa tay chỉ người bị thanh đao đóng cứng nơi vách tiếp :

- Biết ai không ? Kha Trường Sanh đây, một tay đô vật có hạng đây. Rất tiếc, hấn ra đi sớm quá ,chứ nếu không thì trong tương lai người sẽ có một đối thủ khả ái ! Khả ái theo ngôn ngữ của người ấy mà !

Bạch Liên Bình vọt mình qua cửa sổ biến dạng Lệ Tuyết Linh ung dung bước đến cạnh cửa sổ , rút thanh Sanh Tử Kiêu ra , chiếc xác của Kha Trường Sanh mất chỗ chịu , rơi ngay xuống đất .Ngoài nhìn Mạnh Ngạn lần cuối , đoạn tra đao vào vỏ , kẹp dưới nách, bước ra ngoài...

Tầm mắt của chàng vấp phải nửa vòng cung bảy người hợp lại , giăng phía sau Như thế là bảy người đó theo chàng đến đây , giữ mãi hình thức một vòng vây cơ khép . Vòng vây nhất thời sẽ chuyển từ hậu ra trước và sẽ thu lại thành hình tròn trịa.

Bảy người bao kín mặt bằng bố đen.

Cổ ý tỏ ra cái giọng thất thểu , Lệ Tuyết Linh thở dài Gương mặt chàng vẫn lạnh hướng về bảy về khách la.

Dĩ nhiên là khách của chàng rồi , chứ chẳng lẽ đến đây tìm gió , tìm cỏ cây ?

Chàng dừng chân , bảy người đó cũng dừng chân .Họ dừng lại trong vị trí bất đồng, dĩ nhiên họ chọn một vị trí thuận lợi để xuất thu?

Ánh mắt ngưng đọng chừng tò họ giới bị cực độ.

Tay hữu cầm thanh Sanh Tử Kiêu, tay tả kẹp chiếc rương đỏ dưới nách , Lệ Tuyết Linh bình tĩnh nhìn bảy đôi tượng, đoạn từ từ hỏi :

- Muốn gì các vị bằng hữu ?

Bảy người đó bất ngôn, bất động, mừng tượng như bảy hình gỗ Lệ Tuyết Linh nén ngọn lửa lòng chực bốc cháy,nói tiếp :

- Đêm hôm khuya khoắc các vị hiện ra, ba phần giống người, bảy phần giống quái vật , các vị còn theo dõi tại hạ một đoạn đường, đến đây rồi mới chịu xuất hiện.

Xuất hiện rồi lại biến thành bảy gốc tử , đơ người tại chỗ. Thế là nghĩa gì ? Đã theo nhau tất có chủ ý , đối diện nhau rồi sao chưa tỏ lộ cái chủ ý ? Các người cứ nói ! Được là chúng ta thỏa thuận nhau , không được thì sẽ có phương pháp giải quyết , các vị hiểu tại hạ không thừa thì giờ.

Bảy người cùng đưa ánh mắt cho nhau Họ không nói gì , tất cả cùng bước tới Vòng cung khép lại tiền lạc hơn Lệ Tuyết Linh nổi giận quát :

- Các người cầm hết rồi à ?

Người đứng giữa có thân hình khôi vĩ , lướt tới chừng nửa bước , trầm giọng khàn khàn thốt :

- Tốt ! Nghe đây , Lệ Tuyết Linh ! Ta không dài dòng đâu ! Bỏ chiếc rương nơi nách người đó xuống đất ! Cam đoan sóng gió sẽ chẳng nổi lên !

Thoáng giắt mình, rồi điểm một nụ cười , nhưng giọng cười như quỷ reo, Lệ Tuyết Linh hỏi gọn :

- Cướp ?

Người đó điềm nhiên :

- Cướp cũng chẳng sao , người bằng lòng chẳng ?

Lệ Tuyết Linh bĩu môi :

- Đã biết tên, tất biết người, biết luôn tại hạ do làm nghề gì mà có cơm ăn áo mặc. Nói về việc cướp thì tại hạ là bậc tổ sư, các vị dám chạm đến tổ sư à ? Thế thì phần tổ bội sư, là múa rìu qua mắt thợ đó nhé !

Người đó hừ một tiếng :

- Càng tự cao càng vấp nặng, Lệ Tuyết Linh.Trên hắc đạo, người chỉ là một cái bóng mờ, người chưa đủ khả năng giành độc quyền sinh ý đâu !Giòng máu trong người quá dồi dào , ta muốn trích bớt một phần máu của người Lệ Tuyết Linh rùn vai :

- Người có nghe chứ , từ bao lâu rồi , Lệ Tuyết Linh này được kể như là bất kha?

xâm phạm má ! Các người quả thật là những kẻ mù , cho nên không sợ ánh chớp làm lóa mắt mắt !

Đối tượng hù một tiếng :

- Lời nói đó không dọa hiếp được ai đâu !

Bỗng Lệ Tuyết Linh trầm giọng :

- Ta nghĩ các người nên rút đi là hơn .Cả bọn các người hiệp lại ,ta còn xem thường hướng chỉ chỉ một mình người . Các người tuổi đời còn dài, hưởng lợi còn nhiều, đừng dại dột mà chết gấp . Về đi , đừng hủy hoại cuộc sống vô lý như vậy, ta hứa sẽ không làm chi các người đâu !

Chính chàng quay mình toan bước đi rời khỏi nơi đó.

Nhưng sau lưng chàng có tiếng chân bước đến, đồng thời nhiều người cùng phát âm một lượt :

- Đứng lại !

Trước ép, sau dồn , hai bên cùng ập lại , vòng vây khép chặt hơn Lệ Tuyết Linh quắc mắt :

- Các người định giỡn với tử thần ?

Người khôi vĩ cất tiếng :

- Ta hỏi người một lần nữa , lần cuối , người có bằng lòng không ? Đừng nói nhiều nữa, hãy làm theo lời ta đi !

Lệ Tuyết Linh đặt chiếc rương xuống , chàng biết là phải động thủ rồi, không làm sao tránh khỏi sát hại một vài mạng. Cho nên chàng cần có đôi tay rảnh rang chứ nào phải chàng sợ bọn chúng.

Nhưng chàng cũng giả vờ khiếp sợ :

- Rồi đó ! Các người sẽ làm gì nữa đây ?

Đối tượng quát :

- Người cứ rút , bọn ta làm gì mặc bọn ta !

Nở một nụ cười lạnh Lệ Tuyết Linh thốt :

- Người mù đôi mắt rồi ! Ta đang làm ăn suông sẻ bỗng nhiên các người dẫn xác đến ngăn trở đòi giành lấy . Mà cũng được đi , vật đó , các người cứ bước tới mà tiếp lấy !

Đại hán khôi vĩ do dự một chút , đoạn gần từng tiếng :

- Chưa thấy quan tài là chưa nghĩ đến cái chết hả Lệ Tuyết Linh ?

Lệ Tuyết Linh cười mỉa :

- Ta chỉ muốn thấy cái gan của bọn người thôi ! Các người cứ bước tới , đừng dài dòng mãi mắt thì giờ lắm !

Bỗng từ phía sau lưng chàng , một người lạng mình xuống đất chuôi nhanh tới , đồng thời vươn hai tay mỗi tay cầm hai ngọn phân thủy thích , cả hai mũi đều nhắm vào hông của Lệ Tuyết Linh Ánh thép ngời ngời trông rất lạnh . Phân thủy thích nhanh, song không nhanh bằng Sanh Tử Kiêu . Sanh Tử Kiêu chớp từ phía trước uốn vòng cung ra phía sau, từ dưới đảo lên trên Người phái sau rú lên một tiếng nhưng tiếng kêu chỉ phát ra nửa phần, đường đao nhanh quá khiến thân hình hắn bị chẻ làm hai, cắt đôi luôn âm thanh của hắn Chiếc xác phân hai đoạn , chưa đoạn nào rơi xuống đất , thanh đao đã trở về vo?

rồi nằm im Đồng thời gian , thừa tay tả , Lệ Tuyết Linh đưa tay tả điểm tới đại hán khôi vĩ , bắt buộc y phải bỏ dỡ thế công vừa phát xuất để hỗ trợ đồng bọn Bảy người, hao một, còn sáu, nhân số giảm , phần uất tăng Lệ Tuyết Linh lạnh lùng :

- Nếu không chịu sống nữa , nhất định ta sẽ hoá kiếp cho kỳ được. Còn kẻ nào nữa , cứ bước lên , ta sẵn sàng làm cái công đức đó cho Đại hán khôi vĩ rợn mình ,ánh mắt lộ nhiều sự khùng khiếp thấy rõ Dù vậy hán cổ trấn định tâm thần , buông cứng :

- Ta thề không dung tha người qua đêm nay Lệ Tuyết Linh cười lạnh :

- Ta cũng thế như người vậy đó .Ta thế sẽ trừng trị các người, bởi tuổi đời còn dài mà các người hủy hoại như vậy là phụ lòng trời , tội lắm ! Chắc là đêm nay ta phải sát hại nhiều người . Cái số ta bắt buộc phải thế !

Đại hán khô vĩ hứ lên một tiếng như sấm rồi thò tay vào lòng rút ra một ngọn roi gân bằng da rắn, cất giọng oang oang :

- Lệ Tuyết Linh người nông cuồng thái quá ! Người còn sống trên đời ngày nào là sanh linh đồ thán ngày đó . Hôm nay ta vì đồng đạo mà hạ sát người , đem lại thái bình cho giang hồ Lệ Tuyết Linh cau mày:

- Người lớn lối quá, cho ta xin cái nghĩa khí của người đi. Một lần cuối, ta nhắc lại, ta sẵn sàng tha chết cho bất cứ ai lập tức rời khỏi ngay đường trường . Dĩ nhiên là trên đường ta đi ta không muốn gặp một trở ngại nào. Các người đừng hòng làm chướng ngại vật mà uổng mạng, các người chưa đủ sức làm cái việc đó!

Đại hán khô vĩ rít lên :

- Ta phải giết người. Lột da người, chặt người thành trăm mảnh Lệ Tuyết Linh gật gù :

- Người cứ tự do làm theo sở thích, có điều người có làm nổi hay không. Riêng người đừng có mà võ đoán kết cuộc, ta chỉ sợ nó sẽ đảo ngược đấy Rồi chàng quát :

- Mau về tổ đi những con chim non ! Khi nào mổ cứng rồi hãy tập tễnh vào đời.

Trời cao dẫu hấp dẫn lắm song lại là khung cảnh của những cánh chim bằng , chim se sẽ các người đừng có vọng tưởng mà chết uổng mạng Đại hán khô vĩ hét lên :

- Người làm gì biết được bọn ta là ai mà bảo trở về tổ ?

Lệ Tuyết Linh bĩu môi :

- Thì giờ đâu cho ta tìm hiểu lai lịch cái thứ bất tài như các người !

Một người bèn hét lớn:

- Cầm cái miệng của người lại ngay đi !

Một vật sáng bay tới . Đó là một thanh Tam Nhãn Kiếm.

Lệ Tuyết Linh không buồn nhìn qua một thoáng, tay tả cầm chiếc vỏ đao vung lên . Trong khi đó , ngọn roi da rắn rít gió cuốn tới . Lệ Tuyết Linh vung tay hữu đánh ra liên tiếp một trăm chín mươi chín đao vào đại hán khô vĩ Còn gã tay cầm Tam Nhãn Kiếm thì lại té lăn xuống đất lộn đi mấy vòng tránh chiếc vỏ đao Bốn người còn lại lập tức vào cuộc.

Bốn vũ khí khác loại rít gió bay tới ,nhắm xuống đầu Lệ Tuyết Linh Quanh chàng , đao ăng chớp lên tạo thành bức tường đồng vách sắt, bao nhiêu vũ khí đó không làm sao xâm phạm vào mình chàng nổi Chàng đánh với họ như có vẻ đùa, thử xem họ còn giữ những ngón nghề gì ra nữa , những ngón nghề mà họ nường cậy để mong hạ địch Qua một lúc chàng không muốn đùa dai nữa , lập tức biến chiêu , liền theo đó một tiếng phập vang khê , mũi đao của chàng đã chọc trúng yết hầu của gã cầm ngọn Đoản Ngân Thương Rút thanh Sanh Tử Kiều về , không cần xem kẻ đó đã chết chưa . Lệ Tuyết Linh quét một vòng đánh bật những vũ khí còn lại . Bàn tay chàng đưa thanh đao từ dưới lên . Hai tiếng soạt soạt tiếp nối, gã ốm nhỏ cầm thanh bị thanh đao rọc một mảng da thịt trên cánh tay , rú lên thảm thiết Đại hán khô vĩ lại vung roi da rắn lên lướt tới . Lệ Tuyết Linh đứng tại chỗ không hề nhích động thân hình Bạch Liên Bình gã kia cũng vũ lộng vũ khí xông vào / Roi da rắn vút sang liên tục nhanh vô tưởng , những đường roi như liên nhau bện thành một tấm lưới chụp xuống Lệ Tuyết Linh Vậy mà chàng vẫn ung dung vừa né vừa lách đao theo như giỡn.

5. Dã Tâm Kê Tham

Lệ Tuyết Linh kiểm soát bảy thi thể song ngoài một số bạc vụn chàng không tìm thấy một vật nhỏ mọn nào chứng minh xuất xứ của bọn Xích Phù.

Chàng đến bụi cỏ kiểm soát luôn thi thể kẻ tung ám khí tự sát Xích Phù mà chàng đã dùng thủ pháp Cung Hồ Phi Nhân giết chết.

Vẫn chẳng có một chứng tích gì! Chàng chùi tay vào cổ sạch máu vừa tìm chiếc võ đao vừa nghĩ ngợi.

Kế hoạch của chúng cực kỳ chu đáo. Không ai biết được vụ cướp do kẻ nào chu?

mưu. Họ chuẩn bị cái bẫy trước khi hành sự kể ra bọn này cũng hiểm độc lắm! Nhưng họ là bọn người nào?

Chàng ngồi xuống nắp chiếc rương, đao chỏi đất cầm đặt lên chuôi đao suy nghĩ.

Nhưng ai biết được chàng có mặt tại vùng này trong thời khắc này?

Trước hết là Lâu Tử Nghiên bởi y là người thuê chàng mà? Ngoài y ra còn có mấy cao thủ dưới quyền của y trong Đơn Quan Môn biết nữa mà thôi. Bọn cấp dưới không hề hay biết sanh ý này.

Chẳng lẽ họ Lâu chơi trò dê tiện! Chẳng lẽ lão muốn giết người để chiếm hòng mong muốn hưởng dụng chiếc rương ngọc một mình.

Ngoài Đơn Môn Quan còn có Thạch Nữ Bạch Liên Bình. Nàng có đáng nghi lắm không?

Bỗng chàng nhớ tới một việc.

Đại Mãng Tiên bị bọn đồng đảng gọi là đàn chủ mà Đơn Quan Môn lại gồm ba đầu mối, có ba vị đàn chủ và hương chủ.

Đúng rồi! Trong số bảy người bị chàng giết có một vị hương chủ họ Lý.

Sự tình khả nghi lắm. Có thể là Lâu Tử Nghiên chủ mưu vụ cướp này lắm!

Nhưng rồi chàng cũng không tin giả thuyết đó là với sự thật bởi làm gì họ Lâu kia có cái can đảm để làm cái việc này.

Huống chi, theo chàng nhận xét, Lâu Tử Nghiên vốn không đủ bản lãnh cùng cơ trí để nghĩ ra cái mưu mẹo thâm hiểm chu đáo như vậy.

Gạt bỏ giả thuyết đó rồi chàng níu lại cho lán sát sự thật bởi chàng vừa nhớ ra lúc đến Đơn Quan Môn chàng tiếp xúc với Lâu Tử Nghiên trong cuộc hội đàm có hai vị đàn chủ và một hộ pháp. Mà Đơn Quan Môn lại có ba đàn, thì có lẽ Xích Phù là vị đàn chủ vắng mặt hôm đó.

Vì lý do gì Xích Phù vắng mặt?

Sự tình ngẫu nhiên mà xảy ra như vậy hay có sự sắp xếp từ trước?

Thực ra Lê Tuyệt Linh không muốn nghi ngờ chi tới họ Lâu kia, bắt quá chàng làm một cuộc suy luận để tìm hiểu nguyên do vụ mưu cướp số ngọc này thôi. Nhưng dù muốn dù không chàng cũng đi đến một kết luận:

Là Lâu Tử Nghiên rất đáng nghi ngờ.

Đúc kết lại những giả thuyết đặt thành một điểm sau:

Đơn Quan Môn là một tổ chức gồm các vụ trọng yếu:

đàn và hương, một người đàn chủ vắng mặt trong các buổi hội đàm giữa chàng và bọn Lâu Tử Nghiên sự tình bàn nghị được giữ hết sức là bí mật chỉ có Lâu Tử Nghiên cùng vài thuộc hạ thân tín của y biết được mà thôi.

Nhân chỗ bí mật đó, sanh ra vụ mưu cướp đoạt này và người vắng mặt là Xích Phù được ủy thác hành sự, để khi chàng đến tổng đàn sẽ không nhận diện được hắn.

Bọn cướp phải hiểu rõ tình hình cho nên vừa chạm mặt là đòi ngay rương ngọc.

Nhất định vụ cướp không do bằng hữu của Kim Sam Khách Mạnh Ngạn chủ trương, toan đoạt lại số ngọc mà cũng không phải đồng đảng của Bạch Liên Bình. Bởi thời gian không còn cách biệt quá xa, trong mấy giây phút thôi bọn họ chẳng thể nào hay kịp để mà tổ chức cuộc cướp đoạt với số người đông đảo thế được.

Bạch Liên Bình cũng chẳng có lý do gì định cườm tay trên như vậy. Vì cuộc giao dịch đã được thoa? thuận êm xuôi. Chỉ cần chờ vài hôm nữa là có ngọc thì tội tình gì cô ta lại phải mạo hiểm kết thù gây oán?

Chàng có phải là tay tầm thường đâu mà ai cũng có thể trêu vào.

Lệ Tuyết Linh thở dài, ngẩng đầu lên lẩm bẩm:

- Lâu Tử Nghiên! Ta muốn tin người thành thật lắm song rất khó mà đặt niềm tin trọn vẹn nơi người. Ta chỉ sợ cảm tình của ta dành cho người rồi đây sẽ biến thành thù hận mất:

Người phải biết, chẳng khi nào ta chấp nhận một vụ man trá cả! Man trá đối với ta là cầm như khinh thường ta là một trể nít, tất phải chết với ta.

Chàng từ từ đứng lên, nhắc rương ngọc theo mình rồi đảo mắt nhìn các xác chết lần cuối, lẩm đầu thốt:

- Tại sao các người lại muốn chuốc khổ vào thân? Lâu Tử Nghiên đã đánh giá ta quá thấp làm cho bao nhiêu người phải chết oan mạng, đáng thương hại thay cho bọn thủ hạ khi chịu sự sai khiến của một chủ nhân ngu ngốc. Nơi suối vàng, các người mang hận thì nên hận Lâu Tử Nghiên chứ đừng có hận ta!

Chàng lần bước về phía cột ngựa.

Đêm đã tàn, nơi phương đông trời rạng sáng. Từ biên thùi đất Lỗ, dưới chân Cô Hà Lãnh, có một trang viên đồ sộ nguy nga.

Trang viên đó là Ngọc Long sơn trang, Tổng đàn của Đơn Môn Quan nằm trên một gò đất cao.

Lúc Lệ Tuyết Linh đến là vừa hoàng hôn, xuống đúng hai hôm sau đêm chàng tiêu diệt bọn Xích Phù.

Dưới ánh yên hà chói lọi chàng giục ngựa tiến thẳng đến cổng trang. Hai đại hán vấn khăn hồng mặc y phục đen hấp tấp bước ra chặn chàng lại hỏi rõ ràng rồi bảo chàng đứng đợi, một tên ở lại chạy vào trong thông báo.

Lệ Tuyết Linh xuống ngựa đặt nhanh Sanh Tử Kiều lên đầu vai lơ đãng đưa mắt nhìn ra khắp bốn phía, chàng nhìn trời mây hoa lá.

Bên trong cổng là con đường thẳng chạy dài đến một tòa khách sảnh đường lát đá bản, được quét sạch như chùi. Phía sau đại sảnh là nhà ngang nhà dọc, thấp có cao lầu, trệt có ngôi nào cũng được kiến trúc tân kỳ.

Lệ Tuyết Linh có đến đây hai lượt song vào lúc ban đêm nên không rõ ràng cảnh trí. Bây giờ chàng mới được dịp nhận ra cái vẻ tráng lệ huy hoàng của khuôn viên này.

Không rõ vô tình hay cố ý, chàng vụt hỏi một câu bất ngờ:

- À, lão đệ, Xích đàn chủ của chúng ta có mặt tại tổng đàn chứ?

Đại hán vấn khăn hồng buột miệng đáp:

- Vắng mặt!

Dù vắng mặt, dù có mặt, nghĩa là vẫn có con người họ Xích tại đây rồi!

Chừng như hần tỉnh ngộ, vội chữa lời:

- A! thuộc hạ không biết nữa!

Lệ Tuyết Linh điềm nhiên, gạt đầu. Còn chờ gì nữa chàng mới minh bạch.

Chàng cười hì hì:

- Mấy hôm nay hần sơn trang yên tĩnh ghê ha?

Đại hán lộ vẻ nghi hoặc, nhìn chàng.

Lệ Tuyết Linh vẫn cười tự nhiên, đại hán lắc đầu:

- Thuộc hạ cũng không biết nữa.

Lệ Tuyết Linh bình thản:

- Đừng nghi ngờ, lão đệ! Tại hạ cùng chương môn nhân là bằng hữu mà. Tại hạ.

đâu dám có ý đồ bắt lương với lão bằng hữu! Lão đệ khéo lo xa thì thôi.

Đại hán khăn hồng bối rồi thấy rõ, hần vớ vẫn đưa tay phủ bụi, hần phải làm một cử động nào đó để che giấu cái sượng sùng, hần ấp úng đáp:

- Dạ.... tại hạ.... không biết nữa...

Hần xưng thuộc hạ rồi xưng tại hạ, chứng tỏ hần mất bình tĩnh rõ ràng.

Liếc xéo đối tượng, Lê Tuyết Linh đáp:

- Có thể là chương môn nhân phân phó các vị sao đó. Giả như có người mạo nhận tại hạ đến đây hỏi này nọ, thì các vị cứ dùng một câu “Tại hạ không biết nữa” mà đáp lại. Phải vậy không?

Đại hán nghe nóng vành tai, lúng túng đáp:

- Tại hạ.... không...

Lê Tuyết Linh lắc đầu:

- Cũng không biết nữa? Cái gì cũng không biết nữa! Cho đến một ngày nào đó, có kẻ đến ve vãn vợ bằng hữu, lừa vợ bằng hữu bỏ nhà ra đi, lúc đó bằng hữu cũng nói không biết luôn sao?

Đại hán nổi giận:

- Cái gì? Sao các hạ lại nói xấu nhau chứ ?

Lê Tuyết Linh mỉm cười:

- Tại hạ cũng không biết nữa.

Đại hán giận căm căm:

- Các hạ ăn nói hồ đồ, không ngại chạm tự ái ai sao hả?

Lê Tuyết Linh lạnh lùng:

- Tại hạ chỉ sợ trong chốc lát nữa sẽ có cuộc chạm tự ái lớn đấy.

Đại hán trừng mắt, vừa kinh hãi vừa phẫn nộ:

- Các hạ nói gì chứ?

Vừa lúc đó, từ trong đại sảnh, bốn năm người chạy ra.

Lê Tuyết Linh bỏ mặc đại hán, gương mặt nhìn bọn người mới đến đó.

Đi đầu là một vị trọc ồm, mặt tươi cười, đôi tay dài và thô Người đó là Lâu Tử?

Nghiên, chương môn nhân Đơn Quan Môn, ngoại hiệu là Thác Thiên Tỷ.

Còn cách xa xa, Lâu Tử Nghiên đã bật cười ha hả gọi to:

- A, Lê lão đệ. Mấy hôm nay ngày nào tại hạ cũng banh mắt mà ngón trông lão đệ.

Lê Tuyết Linh bước tới mấy bước, nửa thật nửa cười hăng hắc:

- Có một vài khó khăn nhỏ trong sinh ý, thành ra phải để cho chương môn trông đợi, đắc tội! Đắc tội !

Lâu Tử Nghiên giật mình bước lên thêm mấy bước:

- Có khó khăn như thế nào? Chẳng lẽ lão đệ không thành công?

Lê Tuyết Linh búng ngón tay lên nắp rương cái cốp:

- Đùa mà! Lê Tuyết Linh này có việc gì mà không làm nổi chứ, đã không làm thì thôi, làm thì phải thành công mỹ mãn.

Lâu Tử Nghiên vòng tay cười hì hì:

- Tại hạ hấp tấp quá mà thành ra hồ đồ. Thật là đắc tội với lão đệ. Có vậy chứ, con người như Lệ lão đệ thì có khi nào lại thất bại? Tại sao tại hạ lại lo ngại hão thế cơ chứ!

Lúc đó ba người đi sau Lâu Tử Nghiên cũng vừa ra đến nơi. Một người là Cẩm Long Thủ Bành Thiếu Sơn, đàn chủ Anh Quan đàn mặt đỏ vóc mập. Người thứ nhì là Thánh Viên Đồ Quảng Tài, đàn chủ Đồng Quan đàn, miệng nhọn lưng thon, toàn thân lợp lông vàng vàng. Người thứ ba là Phác Phong Côn Tử Cồn, một chấp pháp đứng hàng thứ năm, tên gọi là chấp pháp lão ngũ, vóc mập mặt tròn, có cái hoà khí chiêu hiền đãi sĩ, nhưng cái vẻ này thiếu thành thật rõ ràng.

Lệ Tuyết Linh hỏi:

- Lâu chương môn, chúng ta mang món hàng này vào đại sảnh chứ?

Lâu Tử Nghiên gật đầu đáp:

- Tự nhiên, tự nhiên!

Rồi y cao giọng nói:

- Có ai đó không? Mang chiếc rương đồ trên lưng ngựa của Lệ lão đệ vào đại sảnh ngay.

Một đại hán vắn khăn hồng lướt tới:

- Vâng chương môn.

Nhưng Lâu Tử Nghiên trầm gương mặt lại:

- Cút ngay! Ai mượn đến người. Đừng học đòi thông minh.

Đại hán sững sờ. Thế thì chương môn nhân gọi ai? Gọi ai thì gọi không phải gọi hán thì hán cúi đầu, lùi lại.

Hán thầm nghĩ:

- Cái vận của ta hôm nay sao mà đen thế? Vừa rồi bị gã họ Lệ chế nhạo bị giữ lại đến chương môn mắng cho ẽ cả mặt. Thật là khổ.

Lâu Tử Nghiên quay sang Bành Thiếu Sơn bảo:

- Đệ hãy chịu khó mang hộ ta cái rương đó.

Bành Thiếu Sơn vâng dạ một tiếng bước tới mở dây hai tay cẩn thận nâng chiếc rương lên từ từ tiến vào đại sảnh.

Lâu Tử Nghiên lại hướng sang Lệ Tuyết Linh nói:

- Lão đệ nói là có việc phiền phức chẳng hay phiền phức như thế nào?

Lệ Tuyết Linh cười nhẹ:

- Trước hết tại hạ cứ tưởng là Kim Sam Khách chẳng thể có một số viện thủ đáng kể. Nhưng sự tình quả là ngoài sở liệu của tại hạ. Họ Mạnh có mời mấy tay khá ra hộ vệ cho y.

Lâu Tử Nghiên à lên một tiếng:

- Y có viện thủ à? Ai thế?

Lệ Tuyết Linh từ từ tiếp:

- Thư Hùng Kiếm Phan Tuấn, một nhân vật trong Thập Toàn phái, Đại Cẩu Trảo Ngụy Bằng, và Tam Bộ Đoạt Mệnh Phách Châu Thanh trong hàng Kim Ưng của Ưng Bảo, ngoài ra còn có Kha Trường Sanh, một tay đô vật khét tiếng không xa lạ gì với chương môn. Bọn đó cộng thêm Mạnh Ngạn tạo thành một thể lực không nhỏ chút nào.

Lâu Tử Nghiên thở dài:

- Tại hạ cũng nghĩ Mạnh Ngạn có một số người tiếp trợ song không tưởng y mời được những tay khá như vậy. Y đã liên kết với Ứng Bảo là một sự phi thường rồi mà mà lại còn gọi đến được bọn Kim Ung thì hẳn thuê đọa của y cũng cao cường lắm. Tuy nhiên, tại hạ vốn có tính phòng xa nên mới nhờ đến lão đệ. Nếu không phải là lão đệ.

còn ai đảm đương nổi cái trọng trách này. Giả như tại hạ có huy động toàn thể anh em của bốn môn bất quá song phương chỉ ở trong tình trạng quân bình với sự thọ thương đồng dạng, vị tất lúc đó đã thắng nổi y?

Bật cười ha hả, y tiếp luôn:

- Cái thế cờ của tại hạ sắp bày, dù sao cũng có phần cao tay đấy chứ. Cho nên lão đệ xuất chinh là kỳ khai đắc thắng mã đáo thành công ngay Lợi được chia đồng đều, lão đệ vẫn không hao một giọt máu. Giả sử như có đổ máu thì dù sao Đơn Quan Môn cũng chia sót với lão đệ một phần. Nhưng may mắn thay bây giờ lão đệ đã được bình an vô sự. Có điều tại hạ xin lão đệ xét công công lao của bọn thuộc hạ, cái công lao đoạt vật từ tay bọn Phiến Vương.

Lệ Tuyết Linh nhếch môi song không cười:

- Lâu chưởng môn nên xử đúng thực tế là hơn. Tại hạ nhận lãnh tiền là có phận sự giải toa? điều thắc mắc cho người chi tiền. Nửa rương ngọc quý trị giá vạn lượng vàng đâu phải bỗng nhiên mà có? Vật đã có rồi thì cứ theo sự thỏa hiệp ban đầu mà chia hai, chẳng có tình riêng nghĩa tư chi cả.

Lâu Tử Nghiên cười khan:

- Hẳn là trong cuộc sanh ý này, thanh đao của lão đệ có vậy máu không ít?

Lệ Tuyết Linh điềm nhiên:

- Hành nghề này, có khác nào đùa cợt với tử thần một cách thường xuyên đâu?

Lâu chưởng môn hỏi như vậy là quá thừa.

Bành Thiệu Sơn chen vào:

- Chắc Lệ lão đệ đã tàn sát chúng?

Giọng của y khàn khàn, nghe như có ý mỉa mai.

Lệ Tuyết Linh lắc đầu:

- Không hẳn vậy, chỉ có hai chết, ba thọ thương, tại hạ không thích dọn lảng chiến trường, do đó thỉnh thoảng còn chừa lại một vài sanh mạng.

Lâu Tử Nghiên cười lớn:

- Tập quán và tác phong của lão đệ làm cho người kinh khiếp quá. Ai mà chẳng biết chạm vào Diêm La Đao là phải mất mạng hay cũng tàn phế suốt đời. Lời ca tụng được truyền khắp giang hồ, còn âm vang bên tai, bất cứ ai chưa rửa tay gác kiếm, quy ẩn sơn lâm đều phải nghe phải thấy. Đao ra, Diêm Vương cười lớn bắc cầu đón kẻ đi đầu thai, thanh Sanh Tử Kiều của lão đệ cứ mỗi lần tuốt ra khỏi vỏ là y như có nhuộm máu hồng.

Lệ Tuyết Linh lạnh lùng:

- Có những kẻ hiếu sự thích phóng đại vấn đề chứ thật ra thì tại hạ chỉ là một tay bình thường thôi. Vì cái ăn cái mặc mà phải tận dụng sở năng mưu cầu sự tồn vong không hơn không kém, chẳng qua trời chưa đoán lộc nên còn sống đến ngày nay.

Lâu Tử Nghiên gật đầu:

- Đương nhiên phải vậy. Ai ai cũng có quyền sống, muốn sống thì phải đấu tranh.

Nhưng sự đấu tranh của lão đệ lại được lồng trong cái khung đạo nghĩa, chính điều đó mới đáng kể, đáng phục. Cho nên làm cái cuộc giao dịch này tại hạ chỉ dám kêu gọi đến lão đệ thôi, thà bỏ rương ngọc đi hơn là nhờ những kẻ khác, mà chắc chắn tại hạ.

sẽ gặp sự phải bội như Mạnh Ngạn đã làm.

Bành Thiếu Sơn chen vào:

- Phải đó. Trên giang hồ, tìm một tay trọng nghĩa khinh tài như Lê huynh đài là cầm như tìm kim giữa lòng biển cả.

Lệ Tuyết Linh điềm nhiên:

- Hay quá! Hay thật!

Họ đã qua khỏi tiền đình, vào tận khách sảnh rồi. Dĩ nhiên nơi đây phải là trang hoàng mỹ lệ, cho xứng đáng với cái danh Ngọc Long Sơn Trang.

Họ ngồi, chủ nhân gọi thuộc hạ mang trà, song Lệ Tuyết Linh không buồn cầm đến chén.

Chàng nhìn Bành Thiếu Sơn đang đặt chiếc rương gỗ trên mặt chiếc bàn gần đó.

Chàng mỉm cười hỏi:

- Có nặng lắm không Bành huynh?

Bành Thiếu Sơn gật đầu:

- Khá nặng. Với trọng lượng này, cái giá trị hẳn là phải to lớn lắm.

Lâu Tử Nghiên nâng chén trà lên mời:

- Uống chứ, Lê lão đệ. Loại trà này đặc biệt lắm, nó có cái tên Vũ Tiềm Mao Tiên đấy.

Lệ Tuyết Linh cầm chén trà đưa gần môi khen vờ mấy tiếng rồi đặt chén xuống bỗng cười khan hỏi:

- Lâu chưởng môn, có một việc này mà mỗi lần nhớ đến là tại hạ lại toát mồ hôi lạnh, chẳng hay...

Lâu Tử Nghiên nghi hoặc:

- Việc chi thế lão đệ?

Lệ Tuyết Linh tiếp:

- Kể cớ này tại hạ đến đây đúng ba lượt rồi, các cao thủ trong quý môn như Bạch đàn chủ, Đồ đàn chủ, Từ Cồn huynh, tại hạ đều có hân hạnh được hội diện.

Song chừng như còn thiếu một người, và có thể là người đó không thích tiếp xúc với tại hạ. Phải vậy chăng?

Lâu Tử Nghiên không hề đổi sắc mặt, nghiêm nghị nói:

- Tưởng là việc gì làm tại hạ hồi hộp quá. Cứ tưởng rằng mình đã đắc tội với lão đệ chứ?

Rồi y giải thích:

- Đơn Quan Môn có ba đàn, Anh Quan, Trung Quan và Đông Quan. Bành Thiếu Sơn chưởng quản Anh Quan Đàn, Đỗ Quảng Tài điều khiển Đông Quan Đàn, còn Trung Quan đàn thì được giao phó cho Trình Kiết. Hai lần Lê lão đệ đến đây nhằm lúc họ Trình xuất ngoại công tác, cũng vì vậy y bận đến Tiêu Văn Tập để giải quyết một số vấn đề thuộc về thuộc hạ y. Có lẽ y cũng sắp về rồi. Y về đến rồi thì đương nhiên sẽ vào bái kiến lão đệ ngay. Tại hạ không ngờ lão đệ chiếu cố đến Trình Kiết như vậy.

Lệ Tuyết Linh nhìn Lâu Tử Nghiên cố tìm ra một khe hở. Nhưng trên gương mặt thản nhiên đó chẳng có một chú linh cảm nào chứng tỏ y bịa chuyện. Y bình tĩnh quá chừng. Bình tĩnh nói ra sự thật hoàn toàn.

Bắt buộc chàng nhong một câu:

- Thế ra đàn chủ Trung Quan Đàn của quý môn không phải ở họ Xích Phù à?

Lâu Tử Nghiên tỏ vẻ ngạc nhiên:

- Xích Phù ? Ai là Xích Phù? Cái tên đó lão đệ đã nhắc được ở đâu thế?

Đoạn y lắc đầu, rồi quay sang ba thuộc hạ:

- Trong các vị có ai nghe nói đến cái tên hiệu này chẳng?

Bành Thiệu Sơn, Đỗ Quảng Tài, Từ Cổn cùng lắc đầu.

Bành Thiệu Sơn thốt:

- Giả như có người mang cái tên đó, thì cũng chẳng ai biết hần tạ Lê huynh có việc gì thế? Lê huynh gặp hần hay nghe đến hần? Hần ta là ai vậy?

Lê Tuyết Linh cười nhẹ:

- Chẳng có chi. Các vị không hiểu người đó là ai thì thôi vậy. Có thể tại hạ nhớ lầm, mà cũng có thể đàn chủ của Trung quan đàn trong quý môn mang tên Xích Phù.

Lâu Tử Nghiên quả quyết:

- Nói thật đấy lão đệ, chúng ta chưa bao giờ nghe đến cái tên này.

Y thấp giọng hỏi:

- Lão đệ có nhầm lẫn điều gì chẳng?

Lê Tuyết Linh lạnh lùng:

- Chẳng có điều chi gọi là hiểu lầm cả.

Lâu Tử Nghiên cau mày:

- Một tin gió?

Lê Tuyết Linh cau mày:

- Không nốt. Bình sanh tại hạ trọng sự thật, không hề lưu tâm đến phao ngôn.

Lâu Tử Nghiên vỗ ngực thở dài:

- Tốt. Thế là tại hạ yên tâm. Hừ, giang hồ càng ngày càng man trá, mãi rồi ai cũng chẳng dám tin ai, mọi người đều phải dè dặt lẫn nhau. Người ta chỉ chuyên nói xấu hại nhau chứ chẳng ai khuyến khích xây dựng cho nhau. Họ dùng mọi cách cốt gây ly gián cả những lão bằng hữu.

Lê Tuyết Linh bủn xỉn:

- Tại hạ chẳng phải là trẻ nít mà hòng ai muốn gạt là gạt. Nếu không có sự kiện gì đặc biệt thì đừng hòng khích nộ được tại hạ. Để thử xem ai có thủ đoạn làm được việc đó chứ?

Lâu Tử Nghiên gật đầu:

- Đúng vậy rồi, đương nhiên là vậy rồi. Thánh Viên Đỗ Quảng Tài bây giờ mới chen vào:

- Thật ra Lê huynh cứ thử nghĩ mà xem, giá như có người dùng lời ác, toan ly gián chúng ta, thì Đơn Quan Môn đâu đến nỗi ngu xuẩn gây khó khăn cho Lê huynh? Lê.

huynh có thịnh danh cùng thân phận như vậy, trên đời này còn có ai dám trêu vào? Hà huống Lê huynh lại là người của bốn môn. Trong tương lai bốn môn sẽ còn nhờ đến Lê.

huynh đệ. Lê huynh thành thực tiếp trợ bốn môn, chẳng hề có ác ý gì, thì Lê huynh cứ tin rằng đó chỉ là những điều vô căn cứ, bọn tại hạ bảo đảm như vậy.

Y nhấn mạnh:

- Chúng ta là bằng hữu mà Lê huynh.

Lê Tuyết Linh gật đầu:

- Được lắm. Tại hạ hy vọng như vậy.

Lâu Tử Nghiên giục:

- Uống, Lê lão đệ, chúng ta mượn trà thay rượu uống mừng thành công.

Mọi người cùng nâng chén trà. Bành Thiếu Sơn cười mấy tiếng rồi thốt:

- Bây giờ chúng ta dùng trà, đợi lát nữa nhà trù dọn tiệc ra, mỗi người sẽ uống mấy trăm chén...

Cánh Lâu Tử Nghiên bốn người cùng cạn chén. Lệ Tuyết linh chỉ chạm chén trà vào môi, không uống một giọt nào.

Bành Thiếu Sơn nhìn sang Lâu Tử Nghiên, tỏ ý chẳng làm sao hơn được. Ánh mắt đó không sao thoát khỏi Lệ Tuyết Linh. Lâu Tử Nghiên buông chén cười nhẹ:

- Lão đệ, ở đây không thích hợp lắm, chúng ta hãy vào trong phòng kia, mình phân chia chiến lợi kiện hơn nhiều.

Lệ Tuyết Linh gật đầu:

- Ở đâu cũng được, tại hạ không quan tâm lắm.

Lâu Tử Nghiên đứng lên, tự ý mang chiếc rương thấp giọng bảo:

- Thế thì chúng ta cùng đi, lão đệ.

Lệ Tuyết Linh đứng lên theo, đảo mắt nhìn bọn Bành Thiếu Sơn:

- Ba vị không đi à?

Bành Thiếu Sơn lắc đầu:

- Không cần! Bọn tại hạ bao nhiêu người, chưởng môn nhân biết rõ, tự nhiên sẽ có phần thưởng đến tay. Đi theo cũng thế thôi, chẳng phải được hơn số đã định.

Lệ Tuyết Linh không nói gì nữa, theo Lâu Tử Nghiên qua khỏi cửa hậu, dọc theo hành lang, đến một ngôi nhà nhỏ cực kỳ bí mật.

Ngôi nhà đó không lạ gì đối với Lệ Tuyết Linh. Chàng đã vào đó hai lượt, cùng với bọn họ Lâu thảo luận cuộc giao dịch trước khi đi tìm Mạnh Ngạn. Ngôi nhà xây bằng đá tảng dày hơn thước, nóc hình tam giác, chỉ có một vòm cửa bằng gỗ cứng, hai lớp gỗ khép vào nhau, cánh rất dày, không kém tường.

Bên trên nóc có một lỗ thông hơi. Trong nhà chỉ có một chiếc bàn, vài cái ghế cùng với một cái lư đồng.

Một nơi cực kỳ kiên cố và kín đáo, ngồi trong bàn chuyện, chẳng sợ ai ở bên ngoài nghe thấy.

Khi cả hai vào trong rồi, Lâu Tử Nghiên đóng ngay cửa lại, đoạn mời Lệ Tuyết Linh ngồi xuống một chiếc ghế. Lệ Tuyết Linh chẳng chút do dự, ngồi xuống liền. Tuy nhiên chàng vẫn đề phòng tay hữu thủ sẵn chuôi đao, thân đao gác trên đầu vai. Đồng thời chàng đảo mắt nhìn chung quanh.

Kẹp chiếc rương dưới nách, Lâu Tử Nghiên mỉm cười hỏi:

- Chừng như lão đệ không yên tâm?

Lệ Tuyết Linh lắc đầu:

- Không phải! Chỉ vì tại hạ có thói quen như vậy mất rồi.

Lâu Tử Nghiên nhìn lên lỗ thông hơi, những chiếc song bằng sắt chắn ngang lỗ thông hơi, ngăn chặn bất cứ ai muốn đột nhập vào nhà qua cái nơi đó.

Nhìn một lúc, y lại bước đến tường áp tai nghe ngóng. Lệ Tuyết Linh mĩa mai:

- Tường dày lắm Lâu chưởng môn. Không ai nghe lọt câu chuyện của chúng ta đâu?

Lâu Tử Nghiên cười hì hì:

- Cần thận bao giờ cũng được hơn lão đệ à, người ta thất bại cũng chỉ vì những cái bất ngờ mà không ngờ được là do quá tự tin.

Y tiếp luôn:

- Lão đệ chịu khó chờ một chút tại hạ kiểm tra kỹ mới chắc chắn. Giả như có phiền muộn lão đệ cứ xem chiếc lư đồng kia, vật cổ với cái tuổi bảy trăm đó nhé!

Lệ Tuyết Linh bất chợt nhìn qua chiếc lư đồng. Trong khi đó nhanh như chớp, Lâu Tử Nghiên phóng mình chạm vào một góc tường.

Mặt tường phẳng lì không có đường rạn nứt hay một vết dấu nào, ngờ đâu nơi y chạm mình lại là một cánh cửa bí mật. Cơ quan động, cửa mở ra Lâu Tử Nghiên nhào mình ra bên ngoài.

Nghe tiếng âm, Lệ Tuyết Linh quay mình lại vừa trông thấy Lâu Tử Nghiên thoát ra. Nhanh tay, chàng vụt chiếc vỏ đao theo nhưng không còn kịp nữa, cánh cửa đóng lại bật kêu một tiếng binh vang dội, bắn vỏ đao trở vào rơi xuống chân tường.

Lệ Tuyết Linh rít lên:

- Người giỏi lắm Lâu Tử Nghiên!

Chàng mắng luôn mấy tiếng đoạn nhặt vỏ đao lên bước đến vọng cửa bí mật.

Nhưng cửa còn đâu nữa?

Cánh cửa vừa đóng lại là liền lạc với bức tường. Lệ Tuyết Linh dù biết là có cánh cửa vẫn không tìm ta chỗ giáp mí. Chàng dùng lực ướm thử thì biết có kẻ mở khóa cơ quan ở bên ngoài.

Chàng trở lại cửa chính, lấy vỏ đao gõ thử. Cánh cửa đó trước kia bằng gỗ cứng, hai lớp ép sát lại, bây giờ thì được độn một lớp chính giữa bằng lớp cây nên nó trơ?

thành cứng dầy lạ thường.

Chàng nhìn lên lỗ thông hơi, lỗ đó ngày thường có bằng đầu người, bây giờ lại hẹp hơn, độ nửa tắc thôi. Vả lại có chấn sắt giăng ngang, chốt to bằng nắm tay...

Thế là chàng thúc thủ!

Trong trường hợp này, cố gắng lắm cũng chẳng ích gì.

Chàng trở lại chiếc ghế ngồi xuống, suy tư tìm cách thoát ra! Cách nào? Tường dầy? Cửa dầy như thế đó, dù đem hoa? phải địa lôi vào phá, vị tất đã loay chuyển nổi một ngôi nhà kiên cố như một lòng hang giữa bụng núi to?

Thì con người mong gì phá vỡ? Huống chi chỉ có sức lực của một người.

Dù đó là ai, vẫn là sức người. Sức người lại chỉ có hạn?

Bỗng một tiếng cách vang lên.

Bất giác Lệ Tuyết Linh nhìn ra vọng cửa chánh nơi đó có một lỗ hổng hiện ra, to hơn nắm tay một chút.

Bên ngoài lỗ hổng là gương mặt của Lâu Tử Nghiên Trên gương mặt đó thay vì niềm đắc chí nở rộ thì là vẻ phẫn nộ!

6. Tay Độc Lòng Độc

Lệ Tuyết Linh nhìn Lâu Tử Nghiên. Ai ở trong trường hợp đó, ít nhất cũng quát một tiếng hay mắng một câu. Song chàng nín lặng, lạnh lùng nhìn.

Chàng không nói thì Lâu Tử Nghiên nói, bởi cần nói nên y mới quay trở lại ngay.

Y hừ một tiếng hỏi:

- Người dấu số ngọc đó ở đâu?

Lệ Tuyết Linh hỏi lại:

- Ngọc không có ở trong rương à?

Lâu Tử Nghiên hét lên một tiếng to.

Qua lỗ hồng Lệ Tuyết Linh thấy rõ gương mặt biến sắc của ỵ Y gầm lên như thú dữ:

- Ngọc ở đâu mà ngươi nói trong rừng, hỡi cái tên chó má kiể Ngói, gạch vụn mà ngươi dám nói là ngọc à?

Lệ Tuyết Linh nhếch môi cười:

- Ngươi mới phát giác ra thôi sao?

Lâu Tử Nghiên lại gầm lên, đôi mắt đỏ ngầu:

- Ngươi định chiếm hưởng một mình phải không? Chết cũng đáng lắm rồi nghe tên súc sanh.

Lệ Tuyết Linh bật cười nói lớn:

- Lâu Tử ưNghiên ơi là Lâu Tử Nghiên, trong hai chúng ta, chưa biết kẻ nào muốn đoạt hưởng một mình đây! Ngươi tưởng ngươi man trá nổi ta sao? Đừng có hùng mà đánh giá ta quá thấp. Lâu Tử Nghiên, cái việc ngươi làm hôm nay, ta đã làm hơn mười năm về trước rồi. Ta là sư tổ, ngươi chỉ đáng làm đồ đệ, ta chuyên nghiệp còn ngươi chi?

là kẻ mới tập sự, ngươi sao lừa nổi ta? Đừng tưởng up hiếp ta là ngươi có ngọc. Ngươi chẳng nên nuôi cái mộng ảo đó làm gì!

Lâu Tử Nghiên luôn luôn quát tháo:

- Ngươi là một tên bại hoại nhất trên đời, đối phó với ngươi ta cần gì phải chọn lựa thủ đoạn.

Lệ Tuyết Linh trầm giọng:

L - Ngươi đã thú nhận rồi đó hả. Xích Phù cùng sáu người đó có phải do ngươi sai phái hành động không?

Lâu Tử Nghiên buông cục lốc:

- Không sai!

Lệ Tuyết Linh gật đầu:

- Tốt, cái chủ ý đó ngươi tính toán khá kỹ. Ngươi định ninh rằng sau khi ta đối phó với bọn người Mạnh Ngạn nhất định sẽ thọ thương, sức đã kiệt cho nên mới phái mấy tên thuộc hạ theo dõi ta, chờ dịp cướp ngọc đồng thời sát nhân diệt khẩu. Một việc ném đá hai con chim phải không?

Lâu Tử Nghiên cảm hận vì thất bại nói:

- Ta quyết trừ diệt được ngươi mới cam tâm. Bấy tên thuộc hạ đó cầm đầu là đàn chủ Trung Quan đàn Đại Mãng Tiên Xích Phù, ba hương chủ trong Trung Quan đàn cùng ba hương chủ trong Anh Quan Đàn.... Tất cả mấy người hiệp lực đối phó ngươi...

Dừng lại một chút ỵ tiếp:

- Ngoài ra còn có đàn chủ Đông Quan Đàn là Đỗ Quang Tài cùng một vị hương chủ âm thầm theo dõi, phòng tiếp trợ Xích Phù! Tất cả đều bị ngươi sát hại, trừ một mình Đỗ Quang Tài nhờ chạy trước mà thoát nạn.

Lệ Tuyết Linh xì một tiếng:

- Song ta có giết Xích Phù đâu? Hắn bị bọn các ngươi hạ sát diệt khẩu mà!

Lâu Tử Nghiên nạt :

- Vô luận làm sao, Xích Phù cũng chết tại nơi ngươi! Ngươi không trốn trách nhiệm được đâu.

Vịn tay vào thành ghế, Lệ Tuyết Linh hỏi:

- Ngươi cho bọn Xích Phù đón chặn ta, phải chăng muốn đoạt rương ngọc để tư hưởng một mình?

Lâu Tử Nghiên lại gầm lên:

- Phải, không sai, Người nên biết là chúng ta đã mạo hiểm vào sinh ra tử để đoạt cái rương ngọc đó từ tay ngoại nhân mang về, sự hy sinh đó đáng kể lắm chứ. Còn người công lao gì mà đòi hưởng phân nửa số ngọc trong đó. Người không rơi một giọt máu mà đòi lấy phần quan trọng trong đó à? Sự đòi đâu có chuyện nào dễ dàng tiện nghi cho riêng người thế vậy? Một hạt cũng không chứ đừng nói đến nửa phần.

Lệ Tuyệt Linh lạnh lùng:

- Thế sao người thỉnh cầu tả Nào phải ta tìm đến người thương lượng đâu?

Lâu Tử Nghiên bật cười cuồng dại:

- Ai cấm ta lợi dụng người? Người biết không, ta gọi người đến bắt quá dùng người như một công cụ vậy thôi. Người có chỗ hơn người, ta phải chọn người. Người là một công cụ hữu hiệu nhất, tuy nhiên bọn ta chẳng hề muốn tặng cho người dù là một hạt nhỏ.

Lệ Tuyệt Linh lắc đầu:

- Người đã khá biết rõ ta là hạng người nào mà người hòng lợi dụng. Người hãy chờ mà xem. Người chỉ vẽ lên cái bánh vẽ, rồi ở đó mà chia nhau mà xây mộng tưởng?

Lũ các người tài cán gì mà hòng đòi lại vật đã mất, nhất là nó đang ở trong tay ta.

Lâu Tử Nghiên chấn chỉnh phần nào nhưng càng lộ vẻ bình tĩnh, y càng lộ vẻ?

hung ác:

- Đúng! Bởi ta tự lượng sức mình không cán đáng nổi việc đó nên mới phải dụ.

dẫn người. Người cũng đã biết Mạnh Ngạn nào phải tay vừa. Ta lại còn biết là hấn còn mời thêm mấy tay viện thủ thượng thặng tiếp trợ thì khi nào ta dám huy động toàn lực đánh với chúng. Giả như thất bại thì còn gì là môn phái của tả Thủ hối, ai mà chẳng muốn ngồi nhàn hưởng lợi cơ chứ? Vì thế ta đã phải lợi dụng người. Ta tin chắc người sẽ thành công, mà dù người có táng mạng thì ta cũng chẳng thiệt thòi gì. Bất quá ta chi?

đình hoãn lại một thời gian, mưu đồ đoạt ngọc. Muốn dụ người, ta hứa chia phần! Hứa là một việc, giữ lời hứa lại là một việc khác. Người không thấy người đang ở trong tay ta sao?

Lệ Tuyệt Linh cười lạnh:

- Người điềm nhiên thú nhận cái ý đồ hèn hạ đó thì thật không thể nào tưởng tượng nổi. Người ta thất tín là một cái nhục, còn người trái lại lấy làm hãnh diện.

Lâu Tử Nghiên cười rợn:

- Con người của người có xứng đáng cho ta phải thủ tín sao?

Lệ Tuyệt Linh trầm giọng:

- Người đã chọn sai đối tượng rồi. Ta thuộc mẫu người khó chơi nhất.

Lâu Tử Nghiên quát:

- Người đã bị quần thúc rồi, sống chết do ta định đoạt, đừng hòng ở đó cuồng ngạo chỉ tổ hại thân thôi.

Lệ Tuyệt Linh hừ một tiếng:

- Người khoan đắc ý vội. Người chưa làm gì được ta đâu? Trong hai chúng ta, chưa chắc ai phải chịu khổ. Nhớ gương trước để hành động sau, ta khuyên người để sau khi chết xuống âm phủ sợ người không nhìn được Xích Phù nổi đầy nhé.

Lâu Tử Nghiên lại nạt:

- Người mong tưởng một phép màu sẽ xảy ra sao? Người sẽ rũ xương trong căn nhà đó cho người hay.

Lệ Tuyệt Linh mỉm cười:

- Dù sao ta cũng phục cái gan của ngươi. Cái gan của kẻ ngu si sai một một vô dụng đi chặn đường ta, ngu vì chưa thấy trước kết quả tai hại. Chúng chết mà mưu của ngươi cũng lộ ra luôn.

Lâu Tử Nghiên cảm hờn:

- Cái xui của ta là ngươi đã gặp may, ngươi không có bị thọ thương. Giả như ngươi thọ thương thì bọn ta đã hoá kiếp cho ngươi lâu rồi.

Dừng lại một chút y tiếp:

- Ta công nhận sắp đặt kế hoạch đó bọn ta đã phải khổ tâm rất nhiều. Ta liệu việc rất chu đáo cho nên dấu cả những khuôn mặt quen biết, sợ người nhìn ra, ta lại còn cẩn thận hơn cho chúng bao mặt, nhưng ta vẫn thất bại. Bởi bọn Mạnh Ngạn vô dụng quá không làm tổn thương được ngươi. Bây giờ ta tiếc hận, mất luôn một lúc tâm cao thủ.

Lệ Tuyết Linh hỏi:

- Phóng Độc Lạc Tinh có phải là tác phẩm của Đỗ Quan Tài chăng?

Lâu Tử Nghiên rít lên:

- Phải! Nhưng y không thành công, trái lại một thuộc hạ khác lại chết về tay ngươi. Nếu y đừng phóng ra thì làm gì ngươi phát hiện ra y cùng Trần Tuyên.

Lệ Tuyết Linh bủi môi khinh miệt:

- Trần Tuyên dùng đạn sắt có cạnh, sát nhân diệt khẩu, hấn chết là đáng tội.

Lâu Tử Nghiên trầm giọng:

- Ngươi phải chết, những kẻ đã chết vì ngươi phải được báo thù.

Lệ Tuyết Linh khịt mũi:

- Ngươi đừng cứ mãi đắm mình trong mộng!

Lâu Tử Nghiên nghiêng rằng:

- Ngươi thoát chết lần trước, chứ chẳng thoát được lần này. Bọn ta hành sự rất chu đáo, luôn luôn có kế hoạch dự phòng bổ khuyết những thất bại. Ta chờ ngươi đến thì quả nhiên ngươi đến. Tự ngươi dẫn xác chui vào lưới rập.

Lệ tuyết Linh thản nhiên:

- Ta khuyên ngươi nên hồi đầu nhìn vào thực tế! Tài và trí của ngươi chưa đủ giúp ngươi đạt được những mục đích cao xa vậy đâu.

Chàng xoay mình đổi tư thế cho thoải mái hơn:

- Trước hết ta biết ngươi xảo quyệt, nên dấu ngọc, lấy ngói gạch thay vào, gián tiếp cảnh cáo ngươi rằng mưu mô của ngươi càng đen tối thì ngươi sẽ tiếp nhận hậu quả?

càng thâm hiểm. Đành rằng hiện tại, các ngươi đắc thế, trói buộc được sự tự do của ta, song ta dám chắc, không một kẻ nào trong các ngươi dám vào đây xúc phạm đến ta!

Bất quá ta chỉ mất một thời gian ngắn, cuối cùng rồi ta cùng thoát ra được ngoài như không. Và chừng đó thì dù ngươi có cánh cũng không bay thoát khỏi tay ta.

Chàng cười mỉa tiếp luôn:

- Huống chi, ngọc chưa về tay, các ngươi đã dám quyết liệt cùng ta. Ta bảo đảm khi chưa biết rõ số ngọc được dấu nơi nào, ngươi chẳng bao giờ dám hạ độc thủ với ta.

Ta biết quá rõ tâm địa bọn ngươi tham tài như các ngươi mà.

Lâu Tử Nghiên gằn giọng:

- Người hãy nhìn vào cục diện, thấy rõ thứ tự rồi hãy diễn tiến...

Lệ Tuyệt Linh khoát tay:

- Đừng dọa ta, trong hai chúng ta nếu có một kẻ nào đó hoảng sợ thì kẻ đó chẳng phải Lệ Tuyệt Linh này!

Lâu Tử Nghiên gắt:

- Người muốn gì ?

Lệ Tuyệt Linh bình thản tiếp:

- Ta có muốn gì đâu? Ta chỉ khuyên người nên thức thời một chút. Đơn Quan Môn của người là một lũ ô hợp như vậy, phỏng làm nên trò trống gì trên giang hồ? Không biết tự lượng sức mình lại còn dám chống đối ta, một tay hào kiệt mà hầu hết suốt mười ba tỉnh hai vùng Nam Bắc đều phải kiêng sợ. Thiết tưởng không còn ai ngu hơn các người. Giả sử các người cứ âm thầm kết tạo lượng gia ân, tiêu oán mà từ từ lập nghiệp trong âm thầm thì còn mong có một ngày nào đó chiếm được một địa. vị giữa giang hồ.

Khôn chọn lên, ngu chọn xuống, không lo xây dựng mà người lại tự đi hủy hoại! Có phải là người hồ đồ chẳng? Nếu thông minh hơn một chút, thay vì chống đối ta, người hợp tác cùng ta, chẳng những người có liên nửa rường ngọc này mà trong tương lai, ta còn giúp người nâng thình giá lên cao. Người bỏ mất một cơ hội hợp tác tối quan trọng, tối hữu ích. Có phải là người hồ đồ chẳng? Vào giang hồ mà người vấp phải hai cái hồ đồ đó, thì đừng mong cất đầu lên nổi, Lâu Tử Nghiên.

Lâu Tử Nghiên hừ hừ luôn mấy tiếng:

- Thế người cho rằng mình thông minh tuyệt thế?

Lệ Tuyệt Linh cười mỉa:

- Ít nhất cũng hơn người!

Lâu Tử Nghiên hừ thêm một tiếng nữa:

- Thông minh mà sao người lại bị giam lỏng như thế này? Thông minh để cuối cùng làm một tên tù thì có ích chi chứ? Thật là mâu thuẫn, kẻ ngu được thông thả, người khôn thì lại sa lưới.

Lệ Tuyệt Linh mỉm cười:

- Cái khổ của người khôn là cái khổ tạm, cái khổ ngắn. Còn cái khổ của kẻ ngu là cái trường cửu, là vĩnh viễn. Huống chi chắc gì cái cảnh hiện tại là cái khổ của ta?

Người khoan đắc ý vội. Rồi người sẽ thấy, chính ta mới là kẻ cười sau cùng.

Khí uất dâng trào sôi sục, Lâu Tử Nghiên nghiêng răng, quắc mắt bắn lửa.

- Đáng lẽ họ Xích Phù phải giết người tại chỗ.

Lệ Tuyệt Linh lạnh lùng:

- Nhưng chúng không làm nổi. Chúng lại còn ngu ngốc chẳng nhận thức được tình trạng của ta, bị thương như người đà dự đoán. Dù cho người lúc đó cũng khoanh tay, huống hồ bọn vô dụng đó.

Lâu Tử Nghiên rít lên:

- Chẳng phải ta đoán sai, chính người có may mắn đó thôi. Bây giờ thoát chết rồi, người nói gì mà chẳng được. Tuy nhiên cũng tại Xích Phù tham công, gặp mỗi là vô, trách nhiệm không hoàn toàn do nơi ta, người đừng ăn nói hàm hồ.

Lệ Tuyệt Linh gật gù:

- Cũng được, còn cái tên sát nhân diệt khẩu, người giải thích làm sao? Chẳng lẽ cũng do nơi Xích Phù?

Chàng cười mỉa:

- Muốn đầu một cái móc quá dài, chẳng phải là một việc dễ đâu họ Lâu kia. Ta có lời khuyên người thế này. Muốn lập thành một cơ nghiệp người cần phải có một số người tâm phúc, phải có một số người sẵn sàng hy

sinh cho mình. Người luôn luôn lấy lòng lang sói đối xử với thuộc hạ, thì còn ai dám chết cho người nữa, còn ai dám hết lòng hết dạ vì người. Cho nên Xích Phù chẳng ngại ngần gì xưng tên xưng hiệu với ta.

Lâu Tử Nghiên luôn luôn cao giọng:

- Ta nhìn hần hy sinh cho ta, ta sẽ báo thù cho hần.

Y quát mắt nghiêng răng tiếp:

- Họ Lệ kia, người hãy chờ mà xem Lệ Tuyết Linh gật đầu:

- Ta chống mắt lên chờ đây này.

Một tiếng động vang lên bên ngoài. Bành Thiệu Sơn đã thốt lên:

- Những bằng hữu đến đây hôm qua hối thúc giao người cho họ mang đi. Chúng ta hãy kết thúc nhanh chóng vụ này đi chưởng môn. Họ không chờ lâu được.

Lâu Tử Nghiên lộ vẻ không vui đáp:

- Kết thúc nhanh chóng, người hãy nói cho ta nghe làm sao mà làm chóng được đây? Người thử nghĩ xem chúng ta chưa được một hạt ngọc nào vào tay thì làm sao mà giao người cho họ mang đi được. Họ có đảm bảo số ngọc sẽ thu hồi về cho ta chăng?

Bảo họ chờ thêm vài ngày nữa, Bành đàn chủ, người hãy lựa lời nói cho khéo đấy nhé.

Bành Thiệu Sơn thấp giọng:

- Khó lắm chưởng môn, họ gồm toàn những tay ghê gớm hơn chúng ta nhiều, không nên trêu vào. Nếu họ nổi giận thì Đơn Quan Môn này cầm như hủy diệt. Xin chưởng môn hãy nghĩ ra một biện pháp hoàn toàn.

Lâu Tử Nghiên nói gì một lúc với Bành Thiệu Sơn song Lệ Tuyết Linh không thê?

nào còn nghe lọt được, tuy nhiên chàng cũng đã đoán ra được một phần nào.

Chàng giật mình quay về ghé ngồi, trầm tư:

- Dù Lâu Tử Nghiên không nói ra, ta cũng biết cái người sẽ bị trao ra co bọn người nào đó mang đi chính là tạ Những người đó là ai mà bọn Lâu Tử Nghiên hãi sợ đến như vậy? Mà tại sao họ lại đòi mang ta đi?

Bỗng chàng biến sắc nghiêng răng:

- Hắc Lâu ..! Đúng là bọn chúng rồi, chắc là như vậy rồi...

Chàng định tâm thần, tìm cách ứng phó. Tình thế càng diễn tiến, càng gây bất lợi cho chàng. Bây giờ thì nguy nan chồng chất, muốn thoát ra khỏi hiểm cảnh cũng không còn dễ dàng như chàng vọng tưởng. Chàng đang suy nghĩ thì nghe thấy giọng Lâu Tử Nghiên thốt vào:

- Ta thấy cần phải cho người biết một cái tin, cái tin này ta xem như là kế hoạch thứ ba của Đơn Quan Môn. Ta có một số bằng hữu bên ngoài sẵn sàng tiếp trợ ta, mạng người sẽ hết nếu như ta giao người cho chúng.

Lệ Tuyết Linh trầm tĩnh thốt:

- Người cứ nói đi Lâu Tử Nghiên tiếp:

- Chiều hôm qua có mấy vị bằng hữu từ Hắc Lâu đến đây, hỏi thăm ta về hành tung của người. Ta muốn thu thập người gấp nên cần nhờ đến họ vì ta sợ mình không đủ sức chống đáng nổi một việc trọng đại. Do đó ta nói thật tình cho họ biết về người và bảo rằng sớm tối gì người sẽ đến. Bọn họ đã ở đây chờ đợi người.

Lệ Tuyết Linh lạnh lùng:

- Người khẳng khái giúp họ toại nguyện?

Lâu Tử Nghiên nở một nụ cười hiểm độc:

- Người hành nghề này mà còn hỏi một câu ngờ ngẩn quá chừng. Bất cứ cuộc giao dịch nào cũng có điều kiện cả. Đối người ta lấy một ngàn lạng vàng đó.

Y chợt biến giọng, tiếng nói rít qua hai hàm răng khép chặt:

- Ngàn vàng, đáng giá thật song so với số ngọc kia có thắm thắp gì? Lệ Tuyết Linh, nếu người giúp ta lấy lại số ngọc đó tự nhiên ta sẽ bỏ vàng và như vậy ta sẽ từ chối giao người cho các cao thủ Hắc Lâu. Bằng ngược lại, người hãy chuẩn bị tiếp nhận mọi khổ hình đang chờ người. Hắc Lâu chụp được người rồi thì họ cao hứng không thể?

tưởng.

Lệ Tuyết Linh gật đầu:

- Người lòng đen, dạ đen, óc đen, cái gì từ nơi người cũng đen cả! Nhân tánh của người vì lợi mà đen mất rồi. Mưu toan hãm hại ta để chiếm hữu số ngọc một mình người chưa cho là đủ sao lại còn kêu gọi thêm một lũ ác quỷ nữa. Người muốn thế thì cứ làm thế đi, ta không chỉ chôn dấu ngọc cho người biết đâu! Cứ giao ta cho bọn Hắc Lâu, ta sẵn sàng tiếp nhận mọi cực hình do chúng dành cho ta. Người cứ lấy ngàn lạng vàng mà hưởng dụng.

Lâu Tử Nghiên kêu lên:

- Người thật không muốn tốt mà chỉ muốn xấu à. Được, trước khi giao người cho họ, ta sẽ có cách khai khẩu người. Họ cũng sẽ giúp ta bức người cung khai. Đó là sự thỏa thuận giữa ta và họ từ trước. Em không nghe, người muốn cứng, ta sẽ cho người thấy sự lợi hại của ta.

Lệ Tuyết Linh xì một tiếng:

- Ta thương hại người ấu trĩ quá chừng. Trao đổi điều kiện với Hắc Lâu thì cầm như người mất trắng vì đối với chúng mọi thứ đều là vô giá trị, nếu chúng mà nổi giận lên thì người cũng mất cả mạng đấy chứ đừng có mà ở đó nói điều kiện. Họ chẳng bao giờ có đủ kiên nhẫn để chờ đợi người đâu, còn người thì có dám làm gì trái ý họ chẳng?

Họ đòi ta người nên đưa ra ngay đi, giao là có vàng, không giao là vừa mất mạng vừa mất vàng. Yên trí đi, người hãy ở đó mà chờ xem họ có ra tay tiếp trợ người bắt buộc ta cung khai hay không cho biết?

Chàng thở dài tiếp:

- Thực ra, ta cũng biết là người khổ tâm lắm chứ. Ta biết người có tính toán ấy nếu thất bại lần này thì người sẽ trông chờ vào sự tương trợ của bọn Hắc Lâu để đối phó ta. Ta biết người sợ bọn đó rõ rệt. Cho nên người không dám dấu diếm họ, họ hỏi đến ta thì người nói ngay. Người ngán cái hậu quả họ dành cho người.

Lâu Tử Nghiên giật mình xong vẫn gượng cười:

- Ta không cần biết gì khác hơn là không muốn làm mất lòng bạn bè bằng hữu trên giang hồ, ai nhờ đến ta việc gì giúp được thì ta sẵn sàng giúp. Bất cứ ai chứ chẳng riêng gì Hắc Lâu. Ta giúp họ lẽ nào họ lại không giúp lại ta. Lẽ nào họ lấy ân báo oán.

Tuy nhiên ta không muốn người rơi vào tay họ.

Lệ Tuyết Linh lắc đầu:

- Ta không cầu tình, cần gì người phải vuốt vẹ. Cho người biết ta không bao giờ chỉ ra chỗ dấu ngọc khiến người cứ đòi hỏi thêm thời gian, họ không chờ đợi được sẽ nổi nóng lên, chừng đó Đơn Quan môn của người sẽ bị tiêu diệt. Ngọc Long sơn trang của người tan thành mây khói. Còn người thì ôm mộng xuống tuyền đài luôn.

Rồi chàng bàn:

- Chỉ có cách này giải nguy cho người được. Ta với người hiệp lực đánh đuổi bọn đó, sau đó mỗi người chia đôi số ngọc. Người nghĩ sao?

Hơi do dự một lúc lâu, Lâu Tử Nghiên mắng lớn:

- Người định dụ hoặc ta à? Người ly gián bọn họ ta cùng Hắc Lâu, cho người biết chúng ta là bằng hữu. Mà người biết không, ta là hạng người gì lại đi bán đứng bằng hữu. Ta có thể hợp tác với quỷ sứ chứ người

thì không bao giờ, thả người ra ư? Để người có cơ hội đánh lại bọn ta à? Hãy khai cho mau số ngọc đó giờ ở đâu? Nếu không ta sẽ áp dụng mọi biện pháp.

Lệ Tuyết Linh lạnh lùng:

- Hay cho cái bản sắc của con người không bán rẻ bằng hữu. Thế trước kia ta là gì của người, thế giờ đây người đang làm gì ta ?

Lâu Tử Nghiên lý mặt:

- Ai nhận người là bằng hữu! Quý cũng không dám giao tình với người nói chi là người.

Lệ Tuyết Linh gật gù:

- Tùy người muốn nói gì thì nói, hãy chờ xem cái gì sẽ đến với người trong chốc lát.

Lâu Tử Nghiên nóng nảy:

- Người thật không nói ra.

Lệ Tuyết Linh bủi môi:

- Ta chưa bao giờ nói sai lời.

Bành Thiếu Sơn cất tiếng:

- Hắn cương quyết như vậy, chúng môn cứ áp dụng mọi biện pháp của bằng hữu Hắc Lâu.

Lâu Tử Nghiên không màng đến hắn, hướng vào Lệ Tuyết Linh thuyết phục:

- Người nên suy nghĩ kỹ lại, ta chờ người.

Lệ tuyết Linh lắc đầu:

- Đừng vọng tưởng.

Lâu Tử Nghiên mắng to lên mấy tiếng, đoạn vừa rời lỗ hổng vừa hăm:

- Được lắm, người muốn khổ ta cho người khổ.

Một tiếng cạnh vang lên. Lỗ hổng được đóng lại liền.

Ở bên trong Lệ Tuyết Linh đi tới đi lui, suy tư trầm trọng. Chàng biết chúng sẽ bắt đầu hành hạ chàng. Nhưng bằng cách nào đây? Biện pháp gì, biện pháp của Hắc Lâu chăng?

Thời gian từ từ trôi qua, trầm tĩnh nhưng khiến Lệ Tuyết Linh cũng phải lo âu.

Chàng nhìn quanh, chẳng thấy một điểm nào khả nghị Chẳng lẽ chúng dám mở?

cửa vào đây. Bỗng chàng cảm thấy đầu óc choáng váng, mắt hoa lên hơi thở khó khăn, trong không khí có mùi lạ. Chàng nhận ra mùi lạ đó xuất phát từ chiếc lư đồng, một luồng khói mờ màu tro bốc lên từ cái lư đồng.

Lập tức chàng bế tụ hô hấp, đoạn bước tới chụp cái miệng lư kéo mạnh Bắ!

Chiếc lư to, nặng nề bị chàng lôi khỏi vị trí, cách độ thước, bên dưới lư có một lỗ môi, nơi lỗ môi có một đọt hơi xì ra, lỗ môi ăn thông ra ngoài, được chiếc lư che khuất, đọt hơi xì lên lư hương, xem như chính chiếc lư hương phát ra.

Thủ đoạn của Hắc Lâu.

Có lẽ chúng an bày lỗ môi và đường hầm thông ra ngoài trong đêm qua.

Ổng đó thụt tuốt ra ngoài.

Luôn cả đá chung quanh ống thông hơi cũng bể nát.

Dùng lực quá nhiều, sức chạm quá mạnh, chấn động Lệ Tuyết Linh chao chao người. Chàng nghe đầu nặng hơn, đôi mắt như mờ lại.

Cũng may chàng phát hiện kịp thời, nên chất độc chưa ngấm vào nặng lắm.

Chàng cũng nhìn nhận là chất độc rất lợi hại, mới hít phải một ít mà đến cả chàng có công lực vững chắc cũng không chịu nổi nữa.

7. Dịp May Bằng Vàng

Lệ Tuyết Linh bước đến một góc tường, ngồi xuống vận công điều tức. Chàng cho chân khí nơi đan điền, lưu chuyển khắp thân thể, bức chất độc ra ngoài.

Làm cái việc đó chưa được bao lâu, bỗng chàng giật mình nhìn lên lỗ thông hơi trên nóc nhà. Từ đó một loạt tiếng nổ “bóc, bóc” vang lên rồi nhiều quả cầu màu xanh rơi xuống ào ào. Những quả cầu đó tập trung trên một chiếc bàn duy nhất.

Lệ Tuyết Linh cầu nhàu:

- Trò đùa gì nữa đây.

Xong chàng kinh ngạc nhận ra những quả cầu màu xanh đỏ từ xanh biến đỏ từ nhỏ lan lớn trên mặt bàn và chực bay lên có tiếng xoay vòng vòng nếu trúng chàng thì chàng tất bỏ mạng.

Không chậm trễ, chàng bật đứng dậy lướt nhanh tới đưa chân hất ngã chiếc bàn, mặt bàn đè lên quả cầu sáng màu hồng. Đồng thời chàng chụp luôn chiếc lư đồng, ngửa miệng lư lên không tung bóng, miệng lư hứng những quả xanh còn lại. Trong khi đập chiếc bàn ngã xuống, đập tắt văng hồng, chân chàng chạm phải một quả cầu.

Chàng nghe nhói lên, chiếc chân đó như cứng tê dại.

Chẳng những thế, chiếc chân bắt đầu sưng lên, bất giác chàng buột miệng mắng:

- Bọn này tàn ác thật! Xuất thủ là dùng tuyệt độc.

Không dám ngồi xuống điều tức như trước, Lệ Tuyết Linh đứng tại chỗ, vận chân khí từ đan điền, chuyển ngang qua huyết mạch kiểm soát toàn thân, đồng thời chữa trị.

cho chiếc chân tê liệt.

Không có gì xảy ra kể tiếp sau đó một lúc lâu.

Lại có tiếng cách vang lên vọng cửa chánh, rồi lỗ hồng được mở ra. Lần này chính Bạch Thiếu Sơn xuất hiện.

Lệ Tuyết Linh không đợi y cất tiếng, giọng trầm thốt:

-Ta vẫn là ta, đâu có gì lạ đâu mà ngươi phải nhìn.

Bạch Thiếu Sơn trừng mắt, một lúc sau y mới thốt:

- Mạng ngươi lớn lắm.

Lâu Tử Nghiên tiếp theo liền:

- Sao? Y vẫn vô sự à?

Bạch Thiếu Sơn hần học:

- Mạng hần thiệt lớn, vẫn sống nhẵn răng ngạo ngễ như thường. Thất Độc Yên cùng Quỷ Hoa? Cương Cơ Pháp của Hắc Lâu không mấy may công hiệu đối với hần.

Thật là một sự lạ không ai tin được.

Lệ Tuyết Linh lạnh lùng:

- Có nhiều việc không tin không được, chứ nào phải riêng việc này. Giả như cái việc ta thoát khỏi nơi đây trong chốc lát cũng là một sự việc khó tin đối với bọn ngươi.

Bành Thiệu Sơn đáp:

- Người đừng hòng cuồng vọng. Bất quá chúng ta chỉ mới vừa biểu diễn hai thuật môn, chứ thực ra hãm hại người thì thiếu gì biện pháp độc? Người đã là một con chim trong lồng, con cá trong chậu, chờ cái chết đến với người, đến sớm người khổ sớm, có chi mà người hòng khích nộ ta.

Lệ Tuyết Linh gật gù:

- Thế thì ta đợi xem những trò trẻ con của các người, xem qua cho biết.

Day qua Lâu Tử Nghiên, Bành Thiệu Sơn phẫn nộ bưng bưng:

- Chương môn cứ thông báo cho các bằng hữu Hắc Lâu về sự việc qua, và bảo họ hạ thủ đoạn gấp.

Lâu Tử Nghiên lắc đầu:

- Người đừng có đùa! Nếu họ làm cho hãn chết thì sao? Người muốn ta bỏ luôn chiếc rương ngọc à?

Bành Thiệu Sơn thấp giọng:

- Làm gì có việc đó, vị thủ lĩnh của họ chỉ muốn bắt sống họ Lệ thôi nên mới ban ra Vong lệnh, thì có khi nào bọn họ lại dám làm chết hãn. Về điều này thì chương môn có thể yên tâm.

Lâu Tử Nghiên hét to:

- Tại sao chúng ta không thể tự mình cán đáng mà lại kêu gọi đến người khác. Y?

lại là đẹp lắm sao? Dù cho họ không làm chết hãn đi nữa hãn cũng phải mê man bất tỉnh, chúng ta làm sao mà hỏi hãn đây? Họ có cho chúng ta thư thả để mà bức cung hãn không? Giả như họ mang luôn hãn đi thì sao? Không lẽ chúng ta phải đi theo họ.

đến Hắc Lâu à?

Bành Thiệu Sơn do dự một chút:

- Thế bây giờ chúng ta phải làm sao đây? Phần chúng ta muốn áp dụng khổ hình ít nhất cũng phải chế phục được hãn, cho hãn không còn võ công để phản kháng.

Lâu Tử Nghiên sững sờ. Trước kia y chỉ có nói với bọn Hắc Lâu là nhờ Lệ Tuyết Linh đến gặp Mạnh Ngạn đòi lại một số nợ lớn chứ không chịu nói rõ sự tình. Bây giờ, nếu nhờ bọn Hắc Lâu nhúng tay vào vụ hỏi cung thì chẳng hoá ra tự ý tiết lộ vụ rương ngọc. Mà rương ngọc trị giá lớn lao mang cả sự nghiệp vương hầu. Nếu bọn Hắc Lâu động tính tham thì y còn chi mà hòng mơ tưởng. Bằng mọi cách y phải dấu hết sự tình, mà dấu sự tình thì không nên để bọn Hắc Lâu dự thính cuộc hỏi cung.

Điều mà Lâu Tử Nghiên lo sợ là thời gian, bọn kia cứ thúc giục giao người mãi, y lại không dám dấn dáp trong khi Lệ Tuyết Linh thì khẳng khẳng không chịu nói ra.

Bành Thiệu Sơn lại nghĩ thầm gì đó, một lúc sau y đóng kín cửa lỗ hồng lại.

Tuy không nghe rõ cuộc đàm luận cuối cùng giữa hai người, Lệ Tuyết Linh cũng đoán được phần nào những tính toán của họ.

Chấn chấn là Bành Thiệu Sơn khuyên Lâu Tử Nghiên hãy để bọn Hắc Lâu quật ngã chàng bởi vì họ chuyên dùng độc. Chàng không làm sao cự nổi mỗi khi bọn Hắc Lâu giở ra thủ đoạn đó. Chỉ còn cách là thoát thân trước khi bọn họ ra tay. Thoát thân, một vấn đề nan giải, càng nan giải hơn là phải tranh thủ thời gian từng giây từng phút.

Trong khi chàng bị giam cầm giữ bốn bức tường đá dày hơn mấy thước, làm sao thoát đi được trong một vài giây phút ngắn ngủi? Cửa thì bằng sắt cũng dày, muốn thoát ra thì phải biến hình thành con muỗi con ruồi.

Chàng làm sao mà có phép thần thông đó.

Chàng bối rối thực sự! Bình sanh chàng mới gặp chuyện này, và lần đầu tiên chàng thấy mình bối rối, tự thấy mình hoàn toàn bất lực.

Ra khỏi nơi đây là sống, bằng ngược lại là chết. Sa vào tay Lâu Tử Nghiên, chàng xem thường song bị bọn Hắc Lâu chế ngự thì đó là một điều rất đáng lo.

Giả như chàng có trao cho họ chiếc rương ngọc thì số ngọc đó cũng không đủ?

chuyện mạng chàng được. Thì cái việc giao ngọc không thành vấn đề rồi.

Lệ Tuyết Linh đảo mắt nhìn quanh gian nhà mấy lượt. Đôi mắt chàng dừng lại ở một chỗ...

Chỗ đó có chiếc lư đồng nằm che khuất một phần lớn. Đôi mắt chàng lóe sáng.

Một nụ cười chớm hiện ở trên vành môi.

Cửa bằng sắt dùng sức lực bằng xương bằng thịt làm gì phá nổi?

Mà chiếc lư đồng kia vừa nặng vừa bằng kim khí, lấy kim khí phá kim khí tự.

nhiên có hy vọng nhiều hơn, nhất là vật phá chắc chắn nặng nề hơn vật bị phá.

Nhưng phá cửa thì phí công nhiều, sao bằng phá lỗ thông hơi. Lỗ thông hơi chỉ có mấy chấn song sắt làm sao mà chịu nổi sức phá của chiếc lư đồng.

Đành rằng lỗ thông hơi nhỏ thó khó có thể vọt người qua lọt, nhưng chấn song sắt rung động đá chung quanh, đá tắt mễ rồi đập mãi cũng bị rơi, thế thì chàng đã có một lỗ trống thừa chui qua.

Đá bằng nhiều tầng kết lại do một chất hồ, mà chất hồ làm gì chịu đựng nổi với sức phá vạn cân. Chàng ước độ, chỉ có nơi đó là trúng hơn hết so với bốn bức tường.

Giả như chàng đứng bên dưới tung chiếc lư đồng lên, đập mãi trăm lượt, vạn lượt, ngàn lượt chắc là chàng phải tạo được một kết quả mong muốn.

Không còn chần chờ được nữa Lệ Tuyết Linh đeo vũ khí cho gọn ghẽ, chuẩn bị.

cái thể sẵn sàng vọt đi nếu như kết quả hành động được như ý muốn, đoạn chàng vận công lực chụp chiếc lư đồng tung lên.

Bình!

Tiếng vang lộng lộng trong gian nhà kín, kêu song song chiếc lư đồng rơi xuống.

chàng hứng bất, tung lên trở lại. Chàng làm nhanh tay vô cùng, tiếng kêu bình bình vang lên liên tục. Trọn nhà thạch thất bị chấn động mạnh như chao chao chực đổ.

Lệ Tuyết Linh đã xuất mồ hôi đầm đề song chàng không dám dừng tay, trái lại chàng càng gia tăng tốc độ tung hứng.

Một thoáng sau lỗ hồng nơi cửa được mở ra. Bành Thiệu Sơn ở bên ngoài dán mắt nhìn vào. Y vừa kinh hãi vừa phẫn nộ hỏi gấp:

- Người định làm gì?

Vừa hỏi xong y tỉnh ngộ liền, biết ngay Lệ Tuyết Linh đang làm gì.

Y rồi rít kêu lên:

- Không xong! Không xong! Các người đâu hãy đến đây ngay! Họ Lê định phá lỗ thông hơi thoát đi đây này. Báo cáo nhanh với chủ môn, cho các vị bằng hữu ở Hắc Lâu hay liền. Nhanh lên, nhanh lên...

Bật cười ghê rợn, Lệ Tuyết Linh tiếp tục thực hiện mưu đồ.

Lỗ thông hơi bị phá vỡ. Cả chấn song đá viên xung quanh luôn cả chiếc lư đồng đều tan nát. Lệ Tuyết Linh thở một hơi dài lấy sức.

Bên ngoài Bành Thiếu Sơn lại nhìn qua khe hở mặt xám xanh kêu lên thất thanh:

- Nguy to, tiểu tử họ Lê sẽ theo lỗ thông hơi thoát đi. Chưởng môn đâu? Người đâu? Các bằng hữu Hắc Lâu đâu? Sao không ai báo cáo gì hết vậy? Hấp sấp ra đó nhé.

Lệ Tuyết Linh quay mình nhìn Bành Thiếu Sơn, bốn ánh mắt chạm nhau, Bành Thiếu Sơn rùng mình, hấn sợ quá, đóng ngay lỗ thông hơi lại.

Lệ Tuyết Linh bật cười ha hả:

- Chúng ta sẽ gặp nhau bên ngoài bằng hữu nhé, hãy đợi một chút.

Chàng thu hình tròn lại, khối tròn đó bay vút lên, vọt qua lỗ hồng bên trên nóc nhà. Vừa ra khỏi lỗ trống, còn lơ lửng trên không, chàng nghe tiếng gió rít từ bốn phía đổ lại.

Hàng ngàn vật sáng láng, tròn có, dài có, ngắn có, chớp chớp bay tới, bọc chàng vào giữa. Những vật đó hiển nhiên là ám khí từ dưới đất bắn ra, nếu Lệ Tuyết Linh lên luôn là cầm chắc phải bị hạ.

Nhanh như chớp chàng trụ tấn Thiên Căn Trụ, chụp mình xuống xoay mình như con trót lốc, đảo người ra ngoài. Những ám khí bắn vào nhau, đan thành một cái mắc cửi bay vào chồng chất lên nhau.

Ám khí qua rồi, trong khi người chàng thoát ra, Lệ Tuyết Linh đã trông thấy một bọn hơn mười đệ tử Đơn Quan môn bao quanh, có lẽ chúng vừa huy động đến đây nên tên nào tên nấy cũng đều có cái dáng vẻ hấp tấp vội vàng, chưa ổn định thế đứng trên mái nhà.

Chàng đảo mạnh thanh Sanh Tử Kiêu, gió rít lên rào rào, đao chớp đến đâu, đầu rơi đến đó, máu chảy thành vòi, thấy người ngã xuống máu vẫn chan hoà rơi, đầm ướt mặt đất.

Hai đại hán vắn khăn đỏ quanh đầu lướt tới, đao chớp lên vừa đúng lúc Lệ Tuyết Linh buông mình đáp xuống. Chàng thở dài, Hai tên này đến đây làm chi, định ngăn bước chàng chăng? Chàng nghĩ Lâu Tử Nghiên phí mạng người quá nhiều, huy động một bọn người vô dụng ra làm ướt đầm thêm máu của chúng chứ có ích chi. Hấn đúng là làm một việc hết sức là ngu xuẩn.

Nhưng biết cách nào hơn khi đối phương dùng xương thịt làm tường, chặn lối đi của chàng mà chàng thì lại phải thoát ra khỏi chỗ này bằng mọi giá. Sanh Tử Kiêu chớp sáng, hai chiếc đầu bắn đi rồi máu vọt ra, hai xác người trụ đầu ngã gục.

Bỗng một xác người từ xa lao tới, khi Lệ Tuyết Linh vừa nhận thấy thì bóng đó còn cách chàng độ một trượng. Lâu Tử Nghiên!

Lâu Tử Nghiên đã xuất hiện.

Phải chứ, ít nhất y cũng phải ra mặt trong trường hợp này để giúp cho chàng có tay chơi chứ, cứ đối phó hoài với bọn bị thịt kia thì quả là chán khiếp đi được.

Đút đao vào vỏ, thay vì thủ luôn nơi tay, gác vỏ đao lên vai, Lệ Tuyết Linh nhìn Lâu Tử Nghiên nở nụ cười.

Đồng thời từ bốn phía hàng chục hàng trăm chiếc đầu đỏ xuất hiện. Đệ tử Đơn Quan Môn dùng khăn đỏ quấn đầu làm một dấu hiệu đặc biệt. Chúng kéo đến, ai nhanh tới trước, ai chậm tới sau, không hàng không ngũ, ùn ùn hỗn tạp lũ nhỏ đến buồn cười. Chúng bao vây chàng vào giữa vòng vây nhưng còn ở ngoài xa hoặc sợ.

không dám khép chặt vào hoặc đang chờ lệnh.

Bên tả Lâu Tử Nghiên là Cầm Long Thủ Bành Thiếu Sơn, bên hữu là Thánh Viên Đỗ Quang Tài. Phía sau là Phát Phong Côn Từ Cồn. Ngoài ra còn hai người nữa, đứng hai bên cách xa một chút.

Lệ Tuyết Linh đoán là hai hương chủ còn lại.

Đối phương dàn thành cái thế trận cánh nhọn, khá vững chắc.

Lệ Tuyết Linh từ từ gọi:

- Lâu Tử Nghiên, người thấy không? Ta vẫn thoát ra được như thường.

Lâu Tử Nghiên chớp luôn đôi mắt, thở mấy hơi dài, hơi thở lạnh lắm, bởi hiện tại thì điện lạnh đã chuyển khắp người y.

Tuy nhiên y phải gắng gượng làm dạn, để giữ vững tinh thần đồng đội. Giọng nói của y khàn khàn, chứng tỏ một cơn giao động mãnh liệt đang khoáy động tâm tư y.

Y thốt:

- Dù người ra được song khoan hãy đắc ý vội. Người ra được hay không ra được thì kết cục vẫn như nhau thôi. Vấn đề chính là người có lý khai được Ngọc Long sơn trang của ta hay không đó thôi. Và điều chính là người đừng có hồng tưởng vọng.

Lệ Tuyết Linh mỉm cười:

- Người nói sai hết ý nghĩa mất rồi. Vấn đề chính là người có bảo toàn được Ngọc Long sơn trang hay không? Và điều đó thì may ra người thực hiện được trong miệng mà thôi.

Chàng tiếp luôn:

- Ta đã triệt hạ hơn nửa số cao thủ của Đơn Quan Môn rồi thì số còn lại không là điều quan trọng. Người ý trượng vào con số đó thì người thiệt là quá ngu rồi đó Lâu Tử?

Nghiên à.

Lâu Tử Nghiên nghiêng rằng:

- Sắp chết đến nơi rồi mà người còn ngông cuồng. Ta thương hại cho người một ke?

quá ngông cuồng. Người cho rằng trong vòng trời đất bao la này chỉ có người là vòm sao mà thôi sao? Dem cái sức của một người mà hồng chống lại lực lượng toàn môn phái ta, cái liều của người quả nhiên là hy hữu. Từ cổ chí kim, chưa có một ai ngu ngốc như người.

Lệ Tuyết Linh lắc đầu:

- Kẻ đáng thương hại, chính là người mới phải bởi dụng đầu vào thực tế, mà người vẫn còn chấp chờn với ảo tượng mãi. Bọn các người sống toàn bằng bánh vẽ có khác.

Ta đã nói, kẻ cười vang sau cùng phải là ta mà thôi. Người sắp phải thấy sự thật định ra như vậy.

Bành Thiếu Sơn hét lớn:

- Đừng khoác lác, tên ngông cuồng! Cứ thử thoát đi xem người có lọt khỏi nơi đây chẳng?

Lệ Tuyết Linh gật đầu:

- Người muốn xem ta làm thử, thì hãy chống mắt ra mà chờ xem. Bành Thiếu Sơn, người có bao giờ nhìn người ta giết lợn chẳng? Như chưa thấy mà người muốn thấy ta sẽ cho người thấy ngay.

Y vốn có gương mặt hồng hào, gương mặt đó vụt biến xanh, rồi đôi mắt đỏ ngầu lên, y giận sôi đến âm thanh không còn thành tiếng rõ rệt:

- Ta chờ xem lúc chết người còn ngông cuồng như thế này không. Chết trong ngày nay, chết ngay bây giờ. Thế mà vẫn còn chưa thức ngộ, người đúng là một gã ngu ngốc.

Lệ Tuyết Linh mỉa mai cười:

- Chết trong hôm nay, chết ngay bây giờ? Thật vậy sao? Họ Bành kia, chết là sư.

thật nhưng kẻ chết không phải ta mà là người đó.

Từ phía sau, một tràng cười có âm thanh tàn khốc vang lên và sau giọng đó, một âm thanh phát ra không kém phần up hiếp:

- Lệ Tuyết Linh, sự ương ngạnh của người không làm cho bọn ta thay đổi chủ ý.

Bởi bọn ta chẳng bao giờ ngán người. Hãy khóa bít cái miệng người lại cho ta nhờ.

Lệ Tuyết Linh khẽ quay đầu lại.

Nơi hành lang cách đó ba trượng có bốn bóng người, dáng dấp quái dị, và người vừa phát thoát có thân xác cao lớn, mặt đen không râu, thoảng nhìn qua ai cũng phải cho rằng con người đó cực kỳ tàn khốc. Bên cạnh người đó là một người ốm gầy như que củi, mắt nhỏ mà sâu. Hai người còn lại thì giống nhau quá, như thể họ là anh em song sinh.

Cả bốn người cũng trang phục như nhau, áo đen khăn đen, chỉ khác có một điểm là chữ thêu bằng tơ trắng trước ngực. Hai người chữ Thiên, hai người chữ Huyền.

Hiển nhiên họ là những nhân vật trong Hắc lâu.

Lệ Tuyết Linh điềm nhiên:

- Nghe nói Lâu chủ Tào Nghê muốn gặp ta?

Người cao lớn cất giọng trầm trầm:

- Không phải muốn gặp ngươi mà muốn bắt ngươi.

Lệ Tuyết Linh a một tiếng ngạo nghễ:

- Chính các ngươi được sai phái đi thi hành công tác đó?

Người cao lớn lạnh lùng:

- Không sai.

Lệ Tuyết Linh gật gù:

- Ngươi tên hiệu là chi.

Người đó từ từ thốt:

- Hề Nhân Kiệt, ngoại hiệu Liệp Sát Thủ, bí hiệu Lãnh Diện Nhất Tôn trong Hắc Lâu Thiên tổ.

Rồi y giới thiệu:

- Vị kế ta đây tên là Thiên Lý Nhất Thuần Bao Triều Cẩm thuộc Thiên tổ còn hai vị kia là một đôi huynh đệ Song Hỏa Ảnh Chương Minh và Chương Quan trong Huyền tổ.

Hề Nhân Kiệt ngẩng mặt lên một chút rồi tiếp luôn:

- Bốn chúng ta thừa sức bắt ngươi, ta hỏi ngươi, ngươi có thể động thủ chưa?

Lệ Tuyết Linh cười nhẹ:

- Dù ta chưa muốn động thủ, vị tất các ngươi đã bằng lòng? Các ngươi động thủ, vị tất ta phải nhượng bộ, hỏi thế là thừa. Còn như cái việc bắt ta các ngươi nghĩ là thừa sức vị tất các ngươi làm nổi.

Chàng hỏi:

- Tại sao Tào Nghê lại muốn bắt ta?

Hề Nhân Kiệt lắc đầu:

- Hỏi làm gì? Lâu Chủ ra lệnh hành sự thì những kẻ làm thuộc hạ như chúng ta chỉ có chấp lệnh chứ chẳng bao giờ đi hỏi lý do. Giả như cần phải giải thích tại sao thì chỉ có Lâu Chủ có quyền hỏi thôi. Ngươi muốn biết thì hãy tới Hắc Lâu mà hỏi Lâu Chủ, có thể người sẽ cho ngươi hay.

Lệ Tuyết Linh tặc lưỡi:

- Nếu Tào Nghê không chịu nói?

Hề Nhân Kiệt trầm giọng:

- Thì phải có một đối xử khác thay vào sự từ chối đó. Ngươi yên trí không ai bỏ quên ngươi đâu?

Lệ Tuyết Linh hừ một tiếng:

- Như vậy là Tào Nghê lập ý bất thiện với ta rồi.

Hề Nhân Kiệt bước tới một bước:

- Bọn ta đến đây không phải để biện luận với người. Người hãy chuẩn bị đi theo chúng ta về Hắc Lâu, đừng để mất thời giờ vô ích.

Lệ Tuyết Linh vụt cao giọng:

- Các người cho ta là hạng người gì?

Hề Nhân Kiệt bĩu môi:

- Hạng người gì? Người muốn thuộc hạng người nào?

Y lắc đầu nói tiếp với giọng đầy khinh miệt:

- Đừng có quá tự thị, họ Lệ người đối với Hắc Lâu không có một giá trị nào cả.

Bất cứ ai khi đã tiếp xúc với Hắc Lâu thì chỉ có cúi đầu tuân lệnh. Từ lâu rồi, bọn ta cũng muốn gặp một kẻ quật cường để mượn cái nhiệt náo làm phương tiện giải sầu.

Song chán quá, chẳng một ai dám ngẩng mặt nhìn lên. Thật tình mà nói khi thấy người ương ngạnh ta đây rất mừng, vì sắp có nhiệt náo để xem đến nơi, song ta lại thương hại người bởi sau cái nhiệt náo đó thì người chẳng còn là người nữa.

Lệ Tuyết Linh nhếch môi song không cười:

- Tốt, tốt quá. Đúng như sự dự liệu của ta. Người quả nhiên là một kẻ thông minh.

Nói những câu thật là chí lý. Ta cũng muốn đi theo các người tới Hắc Lâu một chuyến để xem coi cái cảnh trí nơi đó như thế nào. Song ta còn một điểm thắc mắc.

Chàng bĩu môi nói tiếp:

- Vừa rồi lúc ta còn ngồi suy tư trong gian thạch thất, các người đã cho thấy vài ngón nghề tuyệt diệu. Ta tưởng tuyệt kỹ của các người chẳng phải là chỉ có bấy nhiêu đó. Vậy có gì hay các người cứ biểu diễn cùng một lượt cho ta xem thử. Vừa tiện cho các người vừa tiện cho ta, bởi ta cần tranh thủ thời gian một tí.

Hề Nhân Kiệt không bực tức, hần bình thản gật đầu:

- Được, ta sẽ không làm người thất vọng.

Lệ Tuyết Linh quay mũi đao chỉ thẳng vào bọn Hắc Lâu hỏi:

- Cùng vào hay từng người một? Nếu từng người một thì ai bước vào trước đây?

Hề Nhân Kiệt cao giọng:

- Bao hiền đệ hãy chịu khó một tí, thanh toán hần lệ lên chúng ta còn phải đăng trình về gấp.

Bao Triều Cẩm người gầy ốm có đôi mày thưa, mắt nhỏ đỏ vầng một tiếng rồi nhích động thân hình.

Y lướt tới ngưỡng tượng không bước, mà là đứng trên vầng mây gió thổi đùa nâng y tới.

Hề Nhân Kiệt nhắc:

- Đừng làm hần chết nhé, Lâu chủ muốn vậy.

Bao Triều Cẩm gật đầu:

- Tứ ca yên chí, tiểu đệ nhớ mà.

Lệ Tuyết Linh cười nhẹ:

- Nhưng chính người sẽ phải chết. Lệ Tuyết Linh này là kẻ mà Diêm Vương tuyên bố chết đã từ lâu rồi.

Bao Triều Cẩm quan sát chàng một lượt nữa từ đầu xuống chân, trầm giọng quát:

- Đưa tay cho ta trói dẫn về Hắc Lâu hay ngươi cứ ngông cuồng đợi bị ta đánh cho đau mình. Cương lý chỉ tổ rước thêm nhục nhả vào thân mà thôi. Cuối cùng gì rồi ngươi cũng chẳng thoát nổi ta đâu.

8. Đao Diệt Quần Ma

Lệ Tuyết Linh cũng chăm chú nhìn đối tượng một lúc rồi lắc đầu:

- Ta không hiểu tại sao thiên hạ cho các ngươi là con lang con sói. Rồi ngươi cứ tưởng mình là lang sói thật nên làm ra vẻ hung hăng, chứ thật ra dưới con mắt ta, ngươi chỉ là một con gà trống thiên.

Bao Triều Cẩm sôi giận:

- Ngươi hãy giữ lấy mồm, vô lễ với ta thì ngươi sẽ bị cắt lưỡi đấy.

Lệ Tuyết Linh mỉm cười:

- Gà trống thiên còn mong đá gì nữa mà gáy tí toẹ Tuy nhiên ngươi đã muốn thì cứ nhào vào Ta đang ngứa tay chân đây.

Bao Triều Cẩm lắc mình một cái đã đến trước mặt Lệ Tuyết Linh rồi.

Tay hữu vươn ra nắm ngón sẽ thành móng gà chụp vào mặt Lệ Tuyết Linh, tay ta?

quạt ngang bụng chàng. Khí thế của địch vừa nhanh vừa độc, Lệ Tuyết Linh không tưởng y khá đến mức độ đó.

Chàng xoay mình như cơn trốc lốc cuốn ra ngoài, song Bao Triều Cẩm lướt theo bám như hình với bóng. Một xoay, một lướt, cả hai quần nhau rất ngoạn mục. Chi?

trong một phút Triều Cẩm đã đánh ra đúng chín mươi một chiêu.

Y đáng là cao thủ trong Hắc lâu.

Trước sau Lệ Tuyết Linh chỉ xoay mình lách tránh, chưa hoàn thủ. Khi chiêu thứ chín mươi một của Bao Triều Cẩm bay ra thì đột nhiên chàng trụ bộ. Rồi quạt khởi thế tấn công tiến tới liền. Phản ứng của chàng còn nhanh hơn thế công của địch một bậc, lướt tới đánh luôn mấy chiêu cho địch thu hồi thế công lần thủ, bất thần chàng lùi lại, rồi vùng thanh Sanh Tử Kiều tiến trở lại.

Động tác của chàng rất nhanh, những ánh đao màu lam vọt tới như ngàn mũi tên lao, bắn và chỗ nhược của địch. Bao Triều Cẩm không hổ danh hiệu Thiên Tý Nhất Chiến vượt ngàn dặm trong nháy mắt, y tràn mình nhào lộn thoát đông thoát tây, trông như một quả cầu đen lăn lông lốc với tốc độ hải hùng.

Thuật kinh công luyện được như vậy cảm như y đã luyện được tới mức thượng thừa, thế gian có mấy ai hơn.

Lệ Tuyết Linh không đuổi theo, để tùy Bao Triều Cẩm lăn đến đâu thì lăn, cứ đứng im một chỗ mà nhìn. Chàng không đuổi theo, thì địch lần trở vào.

Đồng lúc đó một vật đen sì bay tới, như một con rắn cuốn mình phẳng đi. Lê.

Tuyết Linh nhắm kỹ rồi, vung đao nghênh đón vật đen thô bạo đó. Bao Triều Cẩm dù thủ pháp nhanh đến đâu cũng không thể nào thu nổi ngón Giao Lân Tiến. Một tiếng soạt vang lên, Sanh Tử Kiều chạm Giao Long Tiến, ngọn tiến dài tám thước, hai thước bị chặt đứt lìa, Bao Triều Cẩm còn lăn mình trên mặt đất. Ngọn roi còn sáu thước, y phải lăn gần hơn, mới có thể quét trúng đối phương.

Lệ Tuyết Linh lần này tiến lên chứ không đứng một chỗ như trước nữa, Sanh Tử?

Kiều chớp lên một tiếng soạt tiếp theo, ngọn roi lại bị tiện thêm một đoạn nữa. Chiêu đao đó, không thuộc vào đao pháp Lục Sát mà đúng là một chiêu trong Tam Thán Thu?

của chàng có cái tên là Hư Vô Trảm.

Bây giờ thì Bao Triều Cẩm phát sợ rồi nhưng cái bại nào cũng khiến cho người ta quá thẹn mà sanh giận dẫn đến liều, không còn biết sợ là gì. Đang lặn dưới đất, y vọt đứng lên, y quăng đoạn roi còn lại trong tay về hướng Lệ Tuyết Linh rồi phóng mình theo. Đồng thời gian y sử dụng luôn Hắc Độc Trảo công, hét lên một tiếng vọt tới chụp vào lưng đối phương.

Lệ Tuyết Linh cầm đầu đao cắm xuống đất, lùi một bước kéo chuôi đao lên, thân đao cong mũi bật lên. Theo đà bật đao, Lệ Tuyết Linh bay tới, người sát bên đao, người và đao tung mạnh vào Bao Triều Cẩm.

Hồ Nhân Kiệt hấp tấp kêu lên:

- Lạng người qua một bên nhào xuống.

Bao Triều Cẩm làm y theo, vừa kịp lúc Lệ Tuyết Linh vọt ngang rít gió một tiếng vù. Chàng hạ bộ nhanh chóng trong khi Bao Triều Cẩm phải nhoài mình ra hơn một trượng.

Nhưng tiếp đến bụng của y đã hứng trọng mũi đao của Lệ Tuyết Linh rọc xuống.

Vết thương banh miệng thấy rõ.

Chiêu đao đó có cái tên là Lạc Trảm trong Lục Sát đao pháp.

Mọi người đều nín thở, con muỗi bay qua cũng nghe cánh nó vo ve, Lệ Tuyết Linh đứng là một danh tử tinh. Ai ai cũng biến sắc mặt trắng nhợt dù là người trong Hắc Lâu hay Đơn Quan môn.

Từ từ Lệ Tuyết Linh nhấc chân lên chùi máu tươi từ thanh đao vào đế giày, đoạn đưa mũi đao xuống đất lạnh lùng điểm một nụ cười hời:

- Đến phiên ai đây?

Hồ Nhân Kiệt trừng mắt:

- Người đừng tự cao tự đại, ngông cuồng thái quá.

Lệ Tuyết Linh lạnh lùng:

- Đừng có mà ngớ ngẩn, chính các người đã buộc cho ta như thế, ta nói mà các người không tin nên đành phải cho các người mở mắt.

Ánh mắt ngời niềm oán hận, Hồ Nhân Kiệt đáp:

- Hắc lâu không phải là nơi cho người trêu vào đầu. Trong Hắc lâu không hề có cừu gia, bởi nếu cần thì bọn ta giết ngay tại chỗ không bao giờ để lãng phí thời gian.

Lệ Tuyết Linh gật gù:

- Tốt, thế thì dứt khoát cho sòng phẳng, có thù trả thù, có oán trả oán lẹ lên đi. Hồ Nhân Kiệt, đừng tưởng ta sẽ van xin sự từ bi từ người.

Chàng nhếch tới một bước.

Hồ Nhân Kiệt cao giọng:

- Lâu chưởng môn, chúng ta như môi với răng, môi sút thì răng lạnh, lợi hại liên quan tại hạ chúng ta hãy cùng nhau hiệp lực vây bắt con trâu điên này đi.

Lâu Tử Nghiên gật đầu gấp, nhưng ánh mắt lảo liêng, biểu hiện sự bất an:

- Đương nhiên, đương nhiên, tại hạ đồng ý với Hồ huynh.

Lệ Tuyết Linh cười hì hì:

- Họ Hồ kia! Sao người hèn thế. Nếu sợ hãi thì lui về, không sợ thì tiến lên chứ sao lại làm cái trò van xin sự cứu trợ của kẻ khác. Người làm mất thanh danh của Hắc lâu, người không sợ Tào quỷ kia quả trách người sao? Huống chi người gọi cả những tên vô dụng đó vô hợp tác với người thì thiệt là thất sách.

Hồ Nhân Kiệt bủi môi:

- Người không khích ta nổi đầu, cuộc hợp tác này nhất định phải có. Nói cho người lo trước hậu sự là vừa.

Lệ Tuyết Linh tiếp:

- Thật ra thì đối với bọn người nơi đây như các người, ta thì còn lạ gì những thủ đoạn hèn hạ. Nhưng các người sẽ làm được việc gì khi sự hợp tác được chủ trương bởi những tên vô dụng như nhau, càng nhóm tụ nhiều, chết nhiều chớ có ích lợi chi đâu. Vào một lượt chết cùng một lúc, còn nếu như muốn xa luân chiến thì cứ việc chết từ từ, từng tên từng tên một. Đàng nào rồi cũng chết, ta tùy tiện cho các người muốn chọn chết cách nào thì chọn. Nhưng dù sao thì ta cũng hiểu khá rành rẽ các người. Các người cứ việc dùng xa luân chiến dẫu rằng cách đó có làm cho ta tiêu hao sinh lực nhưng các người vẫn chẳng thoát khỏi tay ta.

Hề Nhân Kiệt hừ một tiếng:

- Đối với hạng người như người, ta có quyền dùng mọi thủ đoạn mà không cần tuân theo quy cũ gì cả miễn sao ta hạ được người là xong.

Lệ Tuyết Linh gật gù:

- Ta sẵn sàng xem cái thủ đoạn của người. Nhớ chọn cách nào tàn khốc nhất ấy.

Lâu Tử Nghiên sợ Hề Nhân Kiệt vào một mình sẽ lâm nguy như Bao Triều Cẩm nên vội vã gọi:

- Muốn sao thì muốn, Hề huynh nên cẩn thận đấy nhé, tên tiểu tử này khá lợi hại, đừng vì khinh thường mà lâm mưu độc của hắn.

Hề Nhân Kiệt cao ngạo nói:

- Bọn tại hạ không đến nỗi quá bất tài. Lâu huynh đừng lo hão.

Lệ Tuyết Linh chế nhạo:

- Thôi đi họ Hề kia, cái chiêu bài Hắc Lâu gặp qua ta là phải bị mờ luôn. Sở dĩ các người tạo được chút tiếng tăm trong mấy năm qua là nhờ ta lờ cho đẩy thôi. Đừng tưởng là bất cứ ai cũng có thể là bá chủ võ lâm. Hôm nay ta sẽ chứng minh cho các người biết là từ bao lâu nay các người chỉ đang nuôi mộng mà thôi, đêm nay mộng đó sẽ do ta phá vỡ.

Hề Nhân Kiệt hừ một tiếng:

- Thế còn người, người xứng đáng là bá chủ võ lâm chắc ?

Lệ Tuyết Linh lắc đầu:

- Ta chẳng có nuôi mộng đó đâu. Tuy nhiên, ít nhất ta cũng độc lập giữa giòng đời, không thủ thắng nhờ vào số đông người, không cần ai tiếp trợ tựa Ta đơn thân độc lực song không hề nhút nhát khiếp sợ một thế lực nào. Ta chẳng dùng hư chiêu để cầu lấy danh. Chứ ai như các người, mỗi lần đi công tác là rầm rộ rộ, đông thì hống hách, ít thì cuối mặt đầu đuôi. Gặp nguy là kinh hoàng lạy lục khắp nơi xin hỗ trợ...

Chàng hạ nhục đối phương thậm tệ, bọn Hắc Lâu làm sao mà chịu nổi ?

Kỳ lạ thật, thế mà Hề Nhân Kiệt không hề khích nộ. Hơi thở của y có dồn dập hơn nhưng y vẫn chưa khởi động thế công.

Trái lại cứ với lối đối thoại cù nhây y tiếp:

- Lệ Tuyết Linh, người sẽ hối hận với những lời nói ngông cuồng đó. Người không bao giờ tiên liệu cái hậu quả của sự ngạo nghễ đó sẽ dẫn tới thảm bại thế nào cho riêng người. Ta thương hại người là một kẻ hơi có chút thực tài và tuổi tác của người hãy còn quá trẻ. Đời người hắn còn dài...

Lệ Tuyết Linh không muốn đối phương có cơ hội bình tĩnh, chàng cố tình lôi hắn ta về hiện thực:

- Bây giờ người hối hận chẳng? Sao người còn đứng đó không xuất chiêu đi, chẳng lẽ người tính nắn nỉ gì ta sao?

Hề Nhân Kiệt nở một nụ cười thâm độc:

- Người không còn đủ kiên nhẫn nữa sao, người đừng lo, Diêm Vương đã điểm danh người rồi, người chẳng thoát nổi đâu, đừng quá nôn nóng.

Lệ Tuyết Linh chợt trầm ngâm nghĩ ngợi:

- Khá khen thay cho sự trầm tĩnh của người, quả nhiên công phu hàm dưỡng của người có chỗ hơn người. Nếu như ta đoán không lầm thì người đang chờ thêm đồng bọn.

Hề Nhân Kiệt lạnh lùng mỉa mai:

- Thông minh, người đúng là một kẻ khá thông minh.

Nghe đối phương trả lời, chàng có phần nào nao núng. Chàng biết bọn Hắc Lâu gồm toàn những cao thủ thượng thặng, tổ chức lại chặt chẽ, không như Đơn Quan Môn vốn là một lũ người ô hợp. Lực lượng Hắc Lâu đáng kể lắm, chàng không nên xem thường. Nếu như họ kéo đến đông thì chàng mất cơ hội thủ thắng.

Dù sao thì chàng cũng đơn độc, nếu đấu song phương với nhau thôi thì chàng không sợ ai cả, ngay đến Tào Nghệ, nhưng lỡ như đối phương người đông mà võ công lại xuất sắc chàng, nếu họ hội họp thì chàng khó mà thoát thân. Nếu họ sử dụng xa luân chiến hay một đấu một chàng cũng chẳng có được kết quả tốt gì.

Từ này giờ chàng nói cứng bất quá để dọa. tinh thần đối phương thôi, hơn nữa đang ở trong cái thế chỉ có tiến không lùi thì chàng càng cần phải nói cứng để uy hiếp đối phương.

Không kể gì đến bọn Đơn Quan môn, Bao Triều Cẩm đã bị loại rồi, còn ba, Lê.

Tuyết Linh có hy vọng đánh bại họ. Nếu bây giờ thêm bốn hay tám người nữa thì làm sao mà chàng xoay sở được thế cờ?

Chàng đâu phải là siêu nhân?

Chàng nghĩ, muốn thủ thắng, phải khai chiến trước khi địch nhân có viện thủ.

Địch có cái lợi là chờ đợi, còn chàng có lợi gì đâu mà phải chờ theo chúng, đại gì mà làm chuyện có hại cho mình. Biện pháp duy nhất là động thủ trước khi trợ thủ?

của chúng đến, cấp tốc dọn bớt trở ngại rồi đối phó với viện thủ cũng chúng sau.

Hề Nhân Kiệt tìm cách day dưa câu chuyện:

- Chúng ta nếu không là đồng đạo thì cũng là đồng nghiệp, thì dù sao cũng nên có sự nhân nhượng với nhau, không nhiều thì ít. Nhưng người lại quen thói hành sự ngang ngược, đối với ai người cũng bạo tàn hung ác đúng là hành động của một kẻ quá ngu xuẩn, sao người không nghĩ đến việc tạo một khoảng đất để lỡ sau này người thất thế cũng có chỗ để cho người an phận thu?

thường. Người cứ đi gây chiến với tất cả mọi người ngay cả Hắc Lâu. Người liệu có thê?

thủ thắng được mãi hay không mà cứ ở đó quật cường ương ngạnh. Ta không ngờ người mất lý trí đến độ đó.

Lệ Tuyết Linh nạt:

- Người này giờ nói nhảm đã quá nhiều rồi. Trong tình thế hiện tại người còn nhiều thời giờ để ba hoa sao? Thắng hay bại không phải là điều có thể nói trước được, đao thương vô tình, ai biết được cuối cùng sẽ ngã ngửa về đâu. Bọn người là lũ chồn lũ cáo, lũ nô tài chỉ có cái miệng ba hoa, được nói là nói miết chẳng thôi. Cái chiêu xài tới hôm nay thì các người nên bỏ xó nó đi cho ta.

Hề Nhân Kiệt cười lạnh:

- Người lấy quyền lực gì ép buộc được ta?

Lệ Tuyết Linh xì một tiếng:

- Xuất chiêu đi. Họ Hề kia, người nói nhiều quá rồi, hảo hán không đánh nhau bằng miệng.

Chàng đội trên đầu cái nón trúc màu xanh, bất thành linh chàng đưa tay hất chiếc nón. Nón bay qua phía hữu. Thánh viên Đỗ Quang Tài kêu lên một tiếng lớn, không tránh kịp, một tiếng bốp vang lên, đầu vai bị chiếc nón lướt qua, lúi đi một mảng thịt nặng độ vài cân, máu đỏ rùng rùng.

Hất chiếc nón bay đi, Lệ Tuyết Linh không nhìn theo nó, nhún khê đôi chân, vọt mình thẳng đến Hề Nhân Kiệt.

Rút thanh kiếm Sanh Tử Kiều khỏi vỏ, chàng cầm chiếc vỏ giáng xuống đầu Từ Cỗn, tay hữu cầm đao đánh qua Hề Nhân Kiệt cùng một lúc đúng một trăm chín mươi nhất.

Vừa xuất chiêu, chàng công một lúc ba người. Một Đỗ Quang Tài thọ thương nơi vai, Từ Cỗn lạng người tránh né. Hề Nhân Kiệt né kịp thời nhưng một hương chủ hứng chiếc vỏ đưa thế cho Từ Cỗn, vỏ đao đâm lũng ngực hấn uy lực mạnh quá hất hấn bay ra ngoài bảy bước.

Hề Nhân Kiệt lùi lại, rút chiếc đoản xà mâu nơi hông quét gió một vòng, bước tới.

Đồng thời y ra lệnh:

- Sóng vai nhau mà tiến!

Người tới trước là Từ Cỗn, vũ lộng chiếc thiết côn, rít gió ào ào, côn dài tám thước, to bằng hột vịt. Ngọc côn chiếu đỉnh đầu Lệ Tuyết Linh giáng mạnh.

Lệ Tuyết Linh rùn chân, lệch người qua một bên, vọt xéo ra ngoài năm bước, đạp đất lấy đà, tung mình lên không, đao bay sang tả, vỏ đao trở qua hữu, đao từ trên chồm xuống đầu Hề Nhân Kiệt.

Hề Nhân Kiệt không tưởng là Lệ Tuyết Linh đuổi theo nhanh chóng như vậy.

Đúng lúc đó Bành Thiếu Sơn vào cuộc. Hề Nhân Kiệt lạng người né tránh. Thanh Sanh Tử Kiều tiện đà bay sang đầu vai Bành Thiếu Sơn. Bành Thiếu Sơn lách mình tránh khỏi. Giắt vỏ đao vào hông, Lệ Tuyết Linh vung tay đánh ra mười hai chưởng, Bành Thiếu Sơn gỡ Cầm Long thủ pháp nghênh đón liền.

Thủ pháp đó gồm chín chiêu, y đánh ra được bảy phần, Lệ Tuyết Linh há miệng cắn đao, dùng cả hai tay đánh trả. Tám mươi hai chiêu chưởng bất đồng giác độ được xuất phát liên tục hàm súc Vi Đà Lực mãnh liệt phi thường.

Bành Thiếu Sơn sử tròn chiêu thứ bảy tên Thừa Phong Nộ Long sang qua chiêu thứ tám, mang tên Bài Căn Phục Long, nhưng chưởng ảnh trùng trùng của Lệ Tuyết Linh bao bọc chặt chẽ không cho y tri triển thủ pháp đúng mức. Hơn thế, y nghe mũi thở khó khăn, chừng như không khí dồn ép mạnh, y há miệng thở tiếp vào mũi, miệng cũng như mũi chỉ hít vào chứ không làm sao thở ra nổi, vì áp lực của không khí càng lúc càng tăng.

Tiếp nối toàn thân y như bị kèm kẹp ép dần ép dần cử động hết sức khó khăn.

Cảm thấy nguy y gọi to:

- Chưởng môn, cứu thuộc hạ.

Lâu Tử Nghiên đã đến nơi trước khi y gọi, đứng cách Lệ Tuyết Linh độ ba thước từ phía sau lưng chàng tiến tới.

Từ Cỗn và Hề Nhân Kiệt từ hai bên xông vào.

Vô ích họ không làm sao cứu kịp Bành Thiếu Sơn. Lệ Tuyết Linh vung tay đánh ào ào. Bành Thiếu Sơn cũng vung tay nghênh đón, nhưng vung loạn lên không còn qui cũ gì cả.

Bằng một thân pháp tuyệt diệu. Lệ Tuyết Linh nhân đà xoay vòng theo Bành Thiếu Sơn, thừa một lúc thuận, xáp vào gần đầu hất nhẹ.

Thanh đao cắn nơi miệng, nằm ngang mũi đao chia thẳng vào mình Bành Thiếu Sơn theo cái đà hất đầu, mũi đao đâm vào yết hầu họ Bành.

Một tiếng phập vang khê, máu vọt ra, vết hầu khoét rộng, khí quản và thực quản bị đứt lòi trắng trắng giữa suối máu hồng. Không cần nhìn Lệ Tuyết Linh cũng biết hai cái hất đầu có kết quả như thế nào, bởi chàng nhắm rất chuẩn.

Không cần nhìn bởi chàng cần dịch bộ tránh ngọn côn sắt quét đến. Côn hất người đập mạnh xuống đất, tung đất đá lên mịt mù. Trong vầng bụi đỏ chàng nhả đao cầm tay, đánh luôn muột trăm nhát, đao ảnh ngợp không gian cuốn tới Lâu Tử Nghiên.

Lâu Tử Nghiên kinh hãi vội lùi lại.

Đao ảnh chuyển hướng tấn công dồn sang Hề Nhân Kiệt. Hề Nhân Kiệt hét to:

- Súc sanh !

Y vung ngọn đoản xà mâu nghinh đón. Một tiếng coong vang lên, chấn dội ca?

cục trường. Song phương không lùi, trái lại tiến đến, lướt ngang nhau thành cái thế đầu lưng vào nhau.

Hề Nhân Kiệt thì không có cái gì đáng lo, nhưng Lệ Tuyết Linh nào được yên bởi Từ Cổn đã rút ngọc côn đánh ngang qua hông khi chàng chưa kịp trụ bộ.

Có chân lên rồi đập xuống, Lệ Tuyết Linh lấy đà tung mình bổng lên, xoay tròn một vòng, thanh Sanh Tử Kiều rít gió bắn lam quang bay ra tứ phía.

Lại một tiếng coong vang lên, ngọn côn bị dội trở lại đồng thời mũi đao chọc thủng một lỗ nơi ngực Từ Cổn bắn lệch về phía tả, lỗ hồng to bằng nắm tay. Một mảnh gan phổi theo đà thoái của mũi đao tuôn theo máu vọt ra ngoài.

Từ Cổn kêu oái lên một tiếng buông côn, ôm ngực nhào xuống lăn lộn mấy vòng rồi bất động. Chiêu đao đó là chiêu đao thứ ba tên Đầu Thế trong Lục Sát đao của Lê.

Tuyết Linh.

Lâu Tử Nghiên xám mặt, lướt tới gỡ ngay tuyệt kỹ Thiết Tỷ Công thi triển liền.

Mười sáu thức cùng một lúc được sử dụng, mười sáu cánh tay đồng thời chia ra bắt đồng phương hướng, nếu y đánh thêm hai thức nữa thì giống như y vẽ Phật chân tô?

với mười tám cánh tay.

Lệ Tuyết Linh rùn mình xuống thấp quét nhanh đao ngang qua chân Lâu Tử?

Nghiên. Hấn xuất phát mười sáu thức với môn công Thiết Tỷ nên đã bỏ phần dưới hết, Lâu Tử Nghiên sức kinh hoàng, như một chiếc cầu vòng từ bên dưới uốn vòng cung bay lộn lên quay về.

Thu đao rồi Lệ Tuyết Linh đứng lại nhận định tình thế, trong thoáng chốc lại đánh ra một nhát đao. Đao rít gió kêu vang một tiếng rồi đột nhiên mũi đao vung theo, đao chạm vào ngọn đoản xà mâu vừa bay tới. Hề Nhân Kiệt kêu ối lên một tiếng, hộ khẩu tay tét ra, máu chảy đầm dề.

Không bỏ lỡ cơ hội, Lệ Tuyết Linh lại tiến sát vào Hề Nhân Kiệt, Sanh Tử Kiều lại chớp lên.

Nhưng hai bóng người chợt xuất hiện, ngăn chặn chàng. Không rõ hai người đó dùng võ khí gì đón đỡ thanh đao, giả dĩ hai cái chạm của song phương, Lệ Tuyết Linh cảm thấy chấn động mạnh, cánh tay dội khá mạnh. Chàng nổi giận, hoành đao ra sau lưng, lộn qua tay tả, từ phía dưới phóng vọt ngược lên. Thanh đao bay đi.

Hai người đó cấp tốc dạt qua hai bên, nhưng hai vầng hào quang thanh sa từ tay hai người đó bay ra hiệp làm một, rơi ào ào trên đầu Lệ Tuyết Linh.

Hai người đó là Chương Minh và Chương Quang, anh em đồng bào song sinh, đồng hiệu là Song Hoa? Ảnh, cao thủ thuộc Huyền tổ trong Hắc Lâu, từ đầu cuộc chiến chỉ đứng ngoài âm thầm quan sát, đến khi thấy Hề Nhân Kiệt gặp nguy mới ra tay.

Lệ Tuyết Linh lạng người sát mặt đất, vọt ra ngoài tung mình lên cao, vừa tung vừa loang đao bao bọc quanh mình, hất văng đi những hạt thanh sa tiếp theo. Vậy mà chàng cũng không tránh khỏi một vài hạt bắn vào chân và vai.

Song con cá đã thoát ra ngoài rồi. Lửa càng lúc càng bốc lên cao, ngọn lửa trong lưới lửa bốc bùng cao thấp, có tiếng nổ vang lên. Thanh sa đó được chế luyện bằng lân tinh và huỳnh hoàng, phương pháp chế luyện rất tinh vi, tuy hạt sa nhỏ nhưng phát hỏa rất nhanh.

Lân tinh gặp gió là phát cháy, chỗ nào có không khí là phát cháy, trong Thanh sa lại có chất độc, cháy nơi nào là không gian nơi đó nhiễm độc liền. Ngửi phải hơi độc cũng chết, chạm phải thanh sa là bị chất độc ngấm vào người đau đớn mà chết.

Một loại ám khí cực độc không tiền khoáng hậu.

Lệ Tuyết Linh còn đảo lộn trên không chưa đáp xuống được, bởi bên dưới anh em họ Chương tung tiếp thanh sa, mở rộng màn lưới lửa như để hứng chàng. Mấy hạt thanh sa chắm vào vai và chân chàng, bắt đầu nhiễm độc hành hạ chàng vô cùng đau đớn. Vừa mắng oang oang, Lệ Tuyết Linh vừa cắn răng hốt đi phần thịt nơi đầu vai và chân, ngăn chặn chất độc ngấm sâu vào cơ thể.

Phải có gan lỳ mới dám làm như vậy, dù biết rằng phải làm, không làm là chết.

Đoạn chàng thu tròn mình đập mạnh vào không khí, lấy đà vọt xéo lên cao hơn một chút nữa, uốn cầu vòng đáp xuống ngoài bảy trượng xa.

Chàng chưa xuống đất, Lâu Tử Nghiên và Hề Nhân Kiệt đã lướt tới nơi, một chặn tiền, một ngăn hậu, hai phía dồn dập đánh vào.

Còn lưng chừng trên không mà bị đón nhận như vậy, Lệ Tuyết Linh thấy cơ nguy lớn. Đoản xà mâu của Hề Nhân Kiệt chớp chớp, đôi cánh tay sắt của họ Lâu rít gió vọt tới, cả hai cũng xuất toàn lực quyết hạ cho được chàng.

Trong trường hợp đó Lệ Tuyết Linh phải liều. Không còn trở lại trên không được, chàng cắn răng giữ nguyên đà xuống, vừa vọt tới, song cổ lách mình nhích qua một bên tránh ngọn côn của Hề Nhân Kiệt.

Một tiếng soạt vang lên, hông áo của chàng bị ngọn mâu rọc tét một đường.

Nhưng chẳng phải chàng không tránh được mà chàng chỉ liều, nên đành làm một cuộc đánh đổi nguy hiểm.

Mạo hiểm để cho ngọn đoản xà mâu rọc tét hông áo, chàng vươn tay tả đâm ngón tay vào rún Hề Nhân Kiệt, trong khi đó, tay hữu hoành về phía sau, ánh lam quang của thanh Sanh Tử Kiêu chớp lên.

9. Vượt Cả Hung Thần

Đao chớp lên rít gió một tiếng vù, đồng thời gian với đôi cánh tay vươn dài, chụp vào lưng Lệ Tuyết Linh. Đao chạm tay, cứng chạm mềm, cứng khó gãy, mềm dễ đứt.

Một tiếng soạt vang lên, tiếp theo là mấy tiếng oai oái. Lâu Tử Nghiên mất bình tĩnh thế nào, kêu la không kịp rút lưỡi vào, hàm răng dưới chạm lên trên, cắn đứt một đầu lưỡi. Y nhào xuống đất lăn lộn, vết thương nơi bụng theo đà lăn lộn mở rộng ra, ruột lòi thông lòng, ruột kéo dài theo đường lăn của y, ruột vậy máu đỏ ngời. Ruột lòi ra từng hai tiếng rột rạt phát, tiếng hơi của máu thoát hay tiếng hơi của ruột bị xáo trộn?

Một thảm cảnh không thường thấy trên giang hồ. Dù hoành đao hạ được Lâu Tử?

Nghiên, Lệ Tuyết Linh cũng bị y chụp trúng vào lưng rồi, song chạm cũng không nhe.

lắm. Chàng bị đẩy tới hai bước, tâm mạch sôi động.

Lập tức chàng thở mấy hơi dài, lấy lại điều hòa rồi rút bàn tay đang nằm trong bụng của Hề Nhân Kiệt, bàn tay vừa rút ra thì phần ruột của Hề Nhân Kiệt lòi theo.

Lúc đầu Hề Nhân Kiệt còn gượng nổi, bị móc ruột ra ngoài đau quá hẳn phải tiến lên ba bước để giảm cơn đau. Y rú lên một tiếng buông đoản xà mâu, vươn hai tay chụp lấy Lệ Tuyết Linh trong cơn cuồng loạn.

Khi ấy Lê Tuyết Linh nắm chùm ruột trong tay gạt mạnh một cái rồi nhảy qua một bên, chàng buông tay cầm ruột Hề Nhân Kiệt phóng ngoài xa mấy bước.

Tình thế biến chuyển hết sức hãi hùng và nhanh chóng, theo dõi còn không kịp, nói gì ước đoán trước. Tuy nhiên không còn ai bỏ cuộc được, với lại những người chưa bị loại, phỏng có bao nhiêu? Bất quá một bên Lê Tuyết Linh duy nhất, bên kia là anh em họ Chương vừa vào cuộc, còn thì lớp thợ thương, lớp chết. Dù ai muốn thoát chạy cũng không thể chạy công khai.

Chương Minh, Chương Quang nhận định phương hướng xong cùng lướt tới.

Lê Tuyết Linh không hề quay đầu lại, bàn tay tả đập vào cánh chỏ hữu, thanh Sanh Tử Kiều nơi tay hữu thoát bay đi, vẽ thành một cái móng màu lam, cái móng đó lượn quanh chiếc đầu của Chương Minh, móng bay lên cao, đầu Chương Minh lia cô?

bay theo, máu đỏ từ cổ vọt ra tống chiếc đầu dầm máu lệch đà, rơi xuống cách chiếc xác mấy thước.

Thanh đao cuốn tròn cầu vòng, rồi trở về đáp Chương Quang kêu lên một tiếng lớn, quăng chiếc bình vào lưng Lê Tuyết Linh.

Sanh Tử Kiều chộp lên theo thế Đầu Thai, bay tới vào ngực Chương Quang, đâm thủng đến sau lưng lọt ra ngoài uốn cầu vòng lộn trở về.

Chiếc bình của Chương Quang trúng lưng chàng, vỡ ra, từ trong đó một đoàn lúc nhúc những vật trùng, lénh nghénh khắp lưng chàng. Chàng nghiêng đầu nhìn ra sau lưng. Một vài vật rơi xuống đất. Những con nhện mà lại là thứ nhện có lông.

Có đến trên mấy trăm chứ không ít.

Lê Tuyết Linh biết rõ giống nhện đó sanh xuất từ vùng Nam Hải, trên U Tuyền đảo, là một trong các loài vật độc nhất trên đời.

Loài nhện này bò rất nhanh, ai bị nó cắn là cảm như sắp về châu với tiên tổ dưới suối vàng.

Không chậm trễ, Lê Tuyết Linh hoành đao ra sau lưng gạt mạnh từ bả vai xuống tận đôi chân cho những con nhện rơi xuống đất, đồng thời chàng lướt đi mấy bước tránh chúng bỏ theo.

Đoạn chàng xoay mình dùng chưởng đánh xuống vị trí cũ, nơi những con nhện bị.

gạt, rơi xuống nằm một đồng, nhúc nhúc như vôi.

Chưởng kinh hàm súc Vi Đà Lực giáng xuống như màng nhện, nhện nào chịu nổi?

Chúng nát như tương, biến thành một bãi nhầy nhụa với nước xanh nhờn nhờn.

Mùi tanh bốc lên không ngửi nổi.

Chàng lùi lại xa hơn. Đoạn chàng đảo mắt quan sát chiến trường. Đấu thủ đã bị.

loại hết rồi. Chỉ còn đứng ngoài xa độ hai trăm đệ tử Đơn Quan môn.

Hai trăm người đó, đứng im như những pho tượng bao quanh chàng, nhưng lại là một vòng vây chết. Chừng như chúng nín thở luôn.

Lê Tuyết Linh nhìn chúng, với ánh mắt lạnh lùng, chúng nhìn chàng với ánh mắt kinh hãi.

Một lúc lâu bỗng chàng thốt lên:

- Giết.

Tiếng phát làm chúng giật mình, như bừng tỉnh sau một cơn ác mộng.

Mãi đến bây giờ chúng mới nghĩ đến việc bỏ chạy. Trước đó chúng không dám chạy, vì chưởng môn còn, chấp pháp còn. Đàn chủ, Hương chủ còn. Và đến khi các cấp chỉ huy chết hết, thì chúng không còn chạy được nữa, bởi quá khiếp đến từng người.

Trong thoáng mắt hơn hai trăm người ly khai cục trường, chẳng còn một ai.

Lệ Tuyệt Linh thở ra. Theo hơi thở ra, mọi căng thẳng đều tháo trút, kháng lực duy trì mà chàng kèm giữ từ lúc khởi đầu cuộc chiến tiêu tan mất, sự mệt nhọc hiện lên tạo cái phờ phạc xác xơ cho chàng, hùng khí lắng đọng, đưa chán nản lên ánh mắt.

Chàng lắc đầu lẩm nhẩm:

- Cạnh tranh ! Tại sao con người cứ mãi cạnh tranh dù biết rằng vô lý ! Được thì giữ bao lâu ? Không được lại lôi cuốn nhiều sanh mạng vào vòng chết chóc. Nếu Lâu Tư?

Nghiên xử sự hợp đạo lý một chút, thì làm gì có cái cảnh máu đổ như hiện nay. Cái ngu của y gây lên, bao người uống mạng.

Nhìn qua các xác chết chàng lại lắc đầu, chốc chốc buột miệng thở dài.

Chàng bước lại cạnh xác Lâu Tử Nghiên.

Trước khi chết Lâu Tử Nghiên cố thu được ruột về, nhét vội vào bụng, nhưng y không làm xong được việc đó đã tắt thở nửa chừng, một phần ruột còn lỏng thông bên ngoài, máu nơi phần ruột đông đặc lại.

Lệ Tuyệt Linh cười mỉa mai:

- Tiền tài, ai không ham. Song phải ham cho hợp lý, hợp tình, chứ ham bằng cách tham tàn bạo ác, thì chung qui cũng chẳng giữ được lâu dài. Giả như người có trọn số ngọc trong tay, lúc buông xuôi như thế này người mang về tuyền đài được bao nhiêu hạt?

Chàng lắc đầu đảo mắt nhìn chiến trường một lượt nữa đoạn thất thủ bước đi.

Bây giờ chàng muốn đi. Muốn tới nơi này gấp, nhưng toàn thân chàng rời rã qua cuộc chiến hải hùng, chàng không làm sao bước nhanh được.

Chàng không cất bước nhanh như ý muốn, thì còn con ngựa đó chi ? Nó sẽ mang chàng đi xa tận nơi nào mà không gian không còn tanh mùi máu.

Đến chỗ cột ngựa chàng lên lưng nó, gối chàng thúc tróc tróc mấy tiếng, con ngựa. cất vó sải đều.

Ngựa chạy làm thân chàng xóc xách mạnh, kích động các vết thương, do chàng tự gây ra cho chàng đau đớn vô cùng. Chàng từ từ xé vạt áo ghệt lại.

Chàng soát lại các huyết mạch trên toàn thân, vận chân khí chu hành cảm thấy hơi thở khó khăn.

Chàng nhếch một nụ cười nghĩ rằng nội thương này do Thiết Tỷ Công của Lâu Tư?

Nghiên gây cho.

Nội thương không nặng lắm, thực ra chẳng đáng lo chút nào, có điều trong lúc này mà mang thương thì thật là phiền phức. Bởi thể chàng cần có một cơ thể cường kiện, khối óc sáng suốt để đối phó với bao nhiêu cường địch đang theo dấu chân chàng.

Bằng mọi giá, chàng không muốn làm “khách quý” của Hắc Lâu, của Ứng Bảo hay bất cứ ai ?

Chàng không muốn mất cái tự do mà chàng nắm giữ từ ngày xuất đạo đến giờ. Vì bảo vệ cái tự do đó, chàng từ chối bao nhiêu lời mời mọc hiệp tác, chàng không hề nuôi cái chí ý lại vào người.

Bình sanh chàng không hề mở miệng van xin ai về bất cứ một điều gì.

Sống cái kiếp phiêu bồng đơn thân độc lực, không thân nhân, bất quá có vài bằng hữu. Nhưng có bằng hữu là do thanh khí tương đồng mà có chứ không phải có để?

dành sẵn đó, khi cần lại kêu gọi sự trợ giúp.

Chẳng hạn trong trường hợp này chàng cũng có quyền kêu gọi đến bằng hữu chứ?

Song chàng không làm. Nếu không đến nương tựa bằng hữu thì con đường đã vạch, chàng cứ tiến tới.

Phía trước cách độ năm sáu dặm đường, có một thị trấn là Sa Hán trấn.

Chàng định đến đó tìm khách sạn lưu trú lại vài hôm, chữa trị nội ngoại thương.

Nhưng ngựa vượt vài dặm đường, chàng nhận thấy vào thị trấn lúc này, trọ tại khách sạn rất bất tiện. Bởi nơi đó là nơi thập mục sở thị. Chàng đến đó, rất dễ bị lộ.

hành tung. Một con người như chàng, có khác nào phải lộ chân tướng. Định không phải khó khăn lắm cũng tìm ra chàng ngay.

Nghĩ vậy rồi, chàng rẽ ngựa qua bên đường, băng đồng hoang chạy thẳng đến một tòa núi.

Núi đó có một thung lũng, bên trong thung lũng là một gành đá khá cao, che khuất dưới tạo thành một cái động. Có mái song không có vách trước hai bên.

Quan sát địa hình rồi, Lệ Tuyết Linh rất hài lòng, chọn nơi này tạm trú qua đêm.

Cột ngựa xong, chàng lấy chiếc chăn cuộn tròn quanh hông ngựa, trải dựa vách đá trong, ngồi xuống đó, mở bao lấy nước và bánh khô ra ăn.

Cái kiếp giang hồ là vậy đó, lấy trời làm nhà, lấy đất làm giường, trăng sao mây gió đá cây làm bạn, gặp cái gì, bằng lòng với cái đó không đòi chi hơn.

Nhưng, tại sao lại có số người thích sống kiếp giang hồ?

Lý tưởng chăng? Nghiệp dĩ chăng?

Dù là vì lý tưởng, dù là cho nghiệp dĩ, chung quy khách giang hồ vẫn có một hoài bão như thường.

Bởi muốn thực hiện hoài bão, khách giang hồ mới có đủ nghị lực chấp nhận một lối sống mà ngày mai không bảo đảm, song họ tin tưởng phải có ngày mai.

Tuy nhiên, chẳng phải một khách giang hồ nào cũng thực hiện được hoài bão của họ.

Soát lại các việc, từ nghìn xưa, Lệ Tuyết Linh nhận thức ra, có lắm vị tiền bối bo?

cuộc dở dang, và mang theo hoài bão xuống tuyền đài, thì cuộc sống giang hồ không sán lạn lắm. Dĩ vãng ảm đạm, hiện tại cam go, tương lai mờ mịt!

Lệ Tuyết Linh hy vọng một ngày nào đó, chàng thực hiện được hoài bão, từ bỏ cái nghiệp phiêu bồng, gác đao, rửa tay ẩn dật ở một nơi thanh tịnh, đếm chuỗi ngày trôi qua.

Hiện tại, đêm đã xuống rồi, cùng với gió mát cuốn về, sao trời chớp sáng, gành đá che khuất nửa bầu trời bên trên, chàng chỉ trông thấy một khoảng trời viền quanh, trong khoảng trời thu hẹp đó, sao mọc giăng giăng.

Ăn uống xong, chàng tháo băng các vết thương, lấy nước trong bình rửa sạch máu, trét thuốc kim san vào, cuốn lại.

Đặt thanh Sanh Tử Kiều làm gối, chàng nằm xuống, lắng đọng tâm tư, ngủ một lúc.

Không rõ ngủ được bao lâu, bỗng chàng giật mình tỉnh giấc. Chẳng một tiếng động nào làm chàng giật mình, mà chính là linh giác gọi tỉnh chàng.

Từng vào nguy ra tử, cảnh giác luôn luôn đề cao, lâu rồi thành tập quán, linh cảm do đó rất nhạy, và mỗi khi linh cảm xúc động là phải có một sự bất tường đối với chàng.

Sự bất tường còn quanh quẩn đâu đó chưa đến với chàng là linh cảm báo động rồi.

Chàng mở mắt ra, cầm thanh Sanh Tử Kiều, ngồi dậy, tựa mình vào vách đá, bình tĩnh chờ.

Không lâu lắm.

Từ xa xa, một bóng người xuất hiện. Bóng đó tiến tới từ từ.

Bóng đó đến gần, hiện ra là một người to lớn, to hơn người thường hơn nửa tầm vóc, vận áo đen, trước ngực có một chữ thêu bằng chỉ trắng.

Chữ Thiên !

Lệ Tuyết Linh suýt kêu lên ! Người xuất hiện đúng là một cao thủ của Hắc Lâu, thuộc tổ chữ Thiên!

Chẳng những thế chàng còn biết rõ người đó là ai! Đừng nói là trong Hắc Lâu, ngay khắp trong thiên hạ, vị tất có một người thứ hai to lớn như vậy !

Cho nên khi thấy người, dù chưa hề gặp lần nào, Lệ Tuyết Linh cũng đoán được là ai rồi.

Người đó là Quý Ca, ngoại hiệu Cự Linh Sát !

Quý Ca dừng chân bên ngoài gành đá, nhìn chàng. Chàng ngồi bên trong nhìn ra y.

Song phương cùng trầm tĩnh như nhau.

Lệ Tuyết Linh vừa nhìn, vừa quan sát, nhìn để chống trả lại ánh mắt đối phương, còn cái ý thì làm một cuộc nhận định tổng quát.

Thần thái đó, nói nên cái gì hiên ngang, tàn khốc, quật cường, cương nghị, thà gãy chứ không chịu cong, đồng thời cũng thâm trầm không tưởng nổi. Đó là mẫu người của chàng, nếu là bằng hữu thì chắc hẳn là một hảo hữu, nếu là cừu nhân thì không còn cừu nhân nào đáng sợ hơn.

Họ nhìn nhau một lúc rất lâu. Cuối cùng, Quý Ca cất tiếng trước:

- Các hạ là Lệ Tuyết Linh phải không ?

Lệ Tuyết Linh gật đầu:

- Phải ! Chính là ta !

Quý Ca điềm nhiên:

- Kỳ quái ! Tại sao ta tìm ra người nhanh chóng quá!

Lệ Tuyết Linh lắc đầu:

- Không có gì kỳ quái cả. Ta đã biết, phương pháp truy tầm của các người rất có hiệu quả, sớm muộn gì các người cũng phát hiện ra ta ! Thì gặp càng sớm càng hay, sớm hay muộn gì cũng thế thôi, chỉ có hay chứ không kỳ quái.

Quý Ca lạnh lùng:

- Chừng như người hài lòng lắm ?

Lệ Tuyết Linh mỉm cười :

- Không lẽ ta chết sớm ? Biết thế nào cũng chết thì tại sao con người ta không vui mà chết ? Ai dại gì đi đầu độc trọn linh hồn để kéo dài thêm một kiếp khổ nữa !

Quý Ca tiếp:

- Từ lâu, ta đã có ý ngưỡng mộ người.

Lệ Tuyết Linh gật đầu:

- Ta cũng thế ! Đặc biệt đối với người !

Chừng như không ngờ Lệ Tuyết Linh nói câu đó, Quý Ca hỏi:

- Người nhận biết ta?

Lệ Tuyết Linh tắt lưỡi :

- Không ! Song ta nghe nói đến người nhiều, người cũng hiểu, mỗi đồng đạo trên giang hồ đều có bốn sắc riêng biệt. Nhìn bốn sắc là biết người. Mà người lại có nhiều đặc điểm hơn ai hết, nên nhìn qua là ta biết ngay!

Quý Ca hỏi nhếch một nụ cười :

- Ta là Quý Ca !

Lệ Tuyết Linh trầm giọng:

- Với ngoại hiệu là Cự Linh Sát !

Quý Ca bước tới một bước:

- Người nên biết! Trên phương diện cá nhân, ta rất ngưỡng mộ người, ta có phần nào thông cảm hoà n cảnh hiện tại của người.

Lệ Tuyết Linh lại cười :

- Người khen làm cho ta ngộp thở đấy!

Quý Ca nghiêm sắc mặt:

- Ta không châm chích chế nhạo người đâu ! Ta chỉ nói ra những cảm nghĩ của ta! Trên giang hồ phỏng có mấy tay như người !

Lệ Tuyết Linh hoặc vô tình, hoặc cố ý phun ra một bãi nước bọt thối:

- Ta chỉ nói được mấy tiếng này:

” đa tạ người đưa ta lên quá cao !”.

Quý Ca trầm giọng:

- Đối với cá nhân ta, cần gì phải che giấu ! Ta có thể nói sự việc do ta cảm nghĩ, đúng hay sai cũng chẳng liên quan đến ai, mà cũng chẳng ai trách cứ ta được, bởi ta chỉ đại biểu cho mỗi một mình ta thôi. Ta thẹn khi chúng ta gặp nhau trong trường hợp của hai kẻ đối lập ! Cái đó làm ta bối rối, tiết hận, thẹn buồn ! Đời rộng bao la, sao chúng ta lại gặp nhau trong con đường hẹp ? Tại sao chứ ?

Lệ Tuyết Linh mơ màng:

- Con đường oan gia ! Đường oan gia thì khi nào lại rộng ?

Quý ca tiếp:

- Đáng lẽ, người không nên gây thù với Hắc Lâu! Bởi một chân chính võ sĩ, một hảo hán quật cường, phải thức thời , biết cân phân lợi hại biết cái cơ tiến thoái.

Lệ Tuyết Linh mỉm cười :

- Người nói phải đấy ! Song Quý Ca ạ, có một nguyên tắc mà người sơ sót. Đó là cốt khí của con người . Một chân võ sĩ một hảo hán quật cường nhưng bình tĩnh dù bi.

đại thể bức bách, trong hoàn cảnh bất lợi, ta chẳng bao giờ cúi đầu trước nghịch cảnh, người biết chưa ? Có như vậy mới là chân chính võ sĩ, mới là hảo hán quật cường !

Bằng ngược lại, chỉ là phường giá áo túi cơm, xu thời phụ thế, thấy lợi là vàng dạ, thấy bạo lực lắc đầu! Một lũ kỹ sinh trùng, không hơn không kém.

Quý Ca trầm giọng một lúc:

- Ta thừa nhận cái đạo lý của người !

Rồi y lắc đầu tiếp:

- Rất tiếc ta chỉ thừa nhận mà không thể thực hành. Đó là điều bi thảm nhất của khách giang hồ.

Lệ Tuyết Linh lạnh lùng:

- Bi thảm là vì người đầu thân vào Hắc Lâu?

Quý Ca gật đầu:

- Cho nên, ta mong người thông cảm cho ta và làm vơi bớt gánh nặng đang đè nặng tâm tư ta !

Lệ Tuyết Linh mỉa mai:

- Đừng khách sáo! Người cứ làm theo sự ràng buộc, ta có cái tư thế tự bảo vệ an toàn !

Quý Ca tặc lưỡi :

- Thực ra, có hỏi cũng như thừa. Song phải hỏi cho có chiều lệ ! Người nên nhớ là chiều lệ đấy nhé! Thảm án tại Ngọc Long sơn trang của Đơn Quan Môn là do người gây ra ?

Lệ Tuyết Linh gật đầu:

- Phải !

Đôi mắt của Quý Ca chớp lên, y gật gù:

- Khá ! Một mình mà tạo được thành tích đó, phải cho là phi thường ! Hạ sát cao thủ Đơn Quan Môn, cộng với bốn nhân vật Hắc Lâu !

Y dừng lại một chút, rồi tiếp:

- Ta biết người có tài, song ta không tưởng tài của người đến mức độ đó ! Thành thật khen người vậy ! Ta rất thẹn vì xem nhẹ giá trị của người !

Lệ Tuyết Linh điềm nhiên:

- Dù phục, dù thẹn, người cũng không cải biến cái chủ ý ! Phải vậy chăng?

Quý Ca cười khổ :

- Đúng !

Lệ Tuyết Linh đặt thanh Sanh Tử Kiêu lên đầu gối , khẽ nhếch thân mình, như soát lại công lực.

Chàng lạnh lùng tiếp:

- Có lúc rất chán giết người, song con người cứ lặn xả vào ta, mắng ta, giục ta giết mau, ta miễn cưỡng thành toàn cho họ ! Cái số mà ! Cái số giết người ! Ta đã biết là số ta phải như vậy, từ lúc xuất đạo.

Quý Ca gật đầu:

- Ta đồng ý ! Đó là cái số !

Y thấp giọng, tiếp:

- Trong thâm tâm ta không muốn phải dùng vũ khí mà giải quyết sự việc ! Nhưng xem tình hình này thì cái việc đó khó tránh rồi ! Người nghĩ có phải không?

Tuyết Linh gật đầu:

- Chỉ sợ phải như vậy !

Quý Ca lại hỏi :

- Người còn giao đấu nổi chăng?

Lệ Tuyết Linh cười lạnh:

- Ta tưởng người cũng nỗ lực như ta ! Người không sung sướng chỉ cho lắm!

Quý Ca lại thở dài:

- Ta nghĩ người không nên gây sự với Hắc Lâu mà ta lẽ ra cũng không nên gia nhập với Hắc Lâu ! Thì có lẽ chúng ta gặp nhau trong hoàn cảnh đẹp hơn, làm gì có cái khổ như đêm nay ?

Lệ Tuyết Linh gật đầu:

- Người nói phải ! Rất tiếc thời gian không trở lại cho người sửa chữa thế cờ !

Quý Ca hỏi :

- Người đừng chống cự được chăng?

Lệ Tuyết Linh cười nhẹ:

- Người cứ đùa mãi !

Quý Ca từ từ tiếp:

- Ta nói thực đấy ! Bởi ta không muốn động thủ với người, bởi ở trong hoàn cảnh đó người không hy vọng gì thủ thắng, thì đừng làm một việc gượng gạo vô ích.

Lệ Tuyết Linh lắc đầu:

- Ta nhận xét khác người !

Quý Ca lộ vẻ lo ngại :

- Quạt cường trong lúc này vô ích. Tuyết Linh, ta không dám nói là có thể buông tha người, chắc người hiểu tại sao rồi ! Ngoài ra, ta cho người biết rằng, đến đây chẳng phải chỉ có mỗi một mình ta!

Lệ Tuyết Linh bình tĩnh đáp:

- Ta không lạ chi điều đó! Từ lâu lắm rồi ta đã tập thói quen chấp nhận những cuộc thi đấu bất công, do đó ta luôn luôn đơn thân độc lực ngược Bắc xuôi Nam. Mãi rồi ta nghĩ ta có cái số phải chấp nhận những cuộc chiến chênh lệch như vậy !

Quý Ca lắc đầu:

- Và luôn luôn người được may mắn ? Không ! Hôm nay thì khác, cái may đó không còn bám theo người nữa ! Đừng mong có cơ hội như ngày nào.

Lệ Tuyết Linh thở dài:

- Ta bắt buộc phải nói với người một câu ngắn ngủi mà ta không muốn nói! Câu đó là người cứ thực nghiệm xem !

Quý Ca tiếp:

- Bọn ta tất cả là tám người. Bốn trong Thiên tổ, bốn trong Huyền tổ. Người nên châm chước lại đi!

Lệ Tuyết Linh thở ra:

- Đó là một vấn đề cho ta vậy !

Quý Ca gấp giọng:

- Nếu thế tại sao người còn làm khổ lấy mình chỉ cho vô ích ?

Lệ Tuyết Linh mỉm cười :

- Nhưng cũng là một vấn đề cho người. Nào phải riêng cho ta ? Người lại quên điều đó.

Quý Ca giật mình:

- A ?

Lệ Tuyết Linh gật gù:

- Đồng quy ư tận ! Hay lưỡng bại câu thương. Cái kết quả đó sẽ chờ đợi chúng ta, ta dù có bề gì, các người cũng không thể nào nguyên vẹn được.

Quý Ca tắc lưỡi :

- Thì ta cũng nghĩ vậy !

Lệ Tuyết Linh cười nhẹ:

- Dù nghĩ vậy, mà người cũng không thể rút lui?

Quý Ca thở dài:

- Không thể nào!

Y tiếp luôn:

- Ta muốn người bỏ cuộc, chịu trối được chăng ?

Lệ Tuyết Linh lắc đầu:

- Làm gì có việc đó ?

Quý Ca lộ vẻ khó khăn:

- Bi ai ! Bi ai cho cả hai chúng ta.

Lệ Tuyết Linh từ từ đứng lên:

- Chúng ta nên bắt đầu đi là vừa!

Quý Ca còn tiếc rẻ:

- Người nên nghĩ lại đi.

Lệ Tuyết Linh lắc đầu:

- Ta đã nghĩ từ ngày ta bước chân vào cái giới giang hồ này nên ta có cái quy củ?

của ta đối với các sự việc, như sự việc đêm nay, cho nên gặp việc là ta áp dụng quy củ?

ngay, khỏi cần phải suy nghĩ ! Quý Ca, ta hiểu ta phải làm gì trong hiện tại, và sẽ làm gì cho ngày mai trong tương lai ! Ta không cần suy nghĩ nhiều.

Quý Ca thở dài:

- Thôi được.

Y vỗ tay ba lượt. Bảy bóng người hiện ra, ba gần, bốn xa cùng vận y phục đen, đầu quấn khăn đen, ngực thêu chữ bằng chỉ trắng. Ba gần mang chữ Thiên. Bốn xa mang chữ Huyền.

Trong lúc ba người gần, mang chữ Thiên có một người vốc ồm, ôm nơi tay một con thú, lông trắng mới trông thì tưởng là một con chó con, nhưng nhìn kỹ lại chẳng phải chó. Con vật có đôi mắt rất xanh, móng nhọn, thân mình trước ngắn, sau dài. Cái mõ của nó rất nhọn. Lệ Tuyết Linh biết ngay là một con vật dữ, dù chàng chưa hiểu nó là con vật gì.

Quý Ca cười nhẹ:

- Con vật trong tay Tăng Phàm đó, có cái tên là Hạo Thiên Hồ, người biết được nó kể ra khiến thức người khá rộng.

Lệ Tuyết Linh gật gù:

- Một hậu thuẫn giúp các người thêm can đảm khi tìm được ta.

Quý Ca lắc đầu:

- Nó không tham gia cuộc đấu, trừ khi bắt buộc. Nó chỉ được dùng đánh hơi, theo dấu kẻ ta muốn truy tìm.

Y tiếp:

- Ta không hèn đến độ ỷ trượng vào một con vật để thủ thắng với người.

Lệ Tuyết Linh từng nghe nói đến loài vật đó. Nó sản sinh tại vùng biên giới Tây Tạng. Loài Tuyết Hồ và Khôi Lang giao cấu sanh ra nó.

Một loại vật rất hiếm trên đời. Nó đánh được hơi người trong vòng mười dặm, bọn thợ săn nếu có một con như vậy là cầm như phát tài.

Lệ Tuyết Linh nhìn vật song lại nhìn người.

Tăng Phàm có vẻ ổn định, trầm tĩnh vô cùng. Đôi mắt rất sáng, chứng tỏ nội lực rất thâm hậu. Y chỉ còn một vành tai.

Người kẻ đó có thân sắc nhỏ thó, mặt đầy râu, nhưng râu thưa, ngã màu trắng, gương mặt lại hơi màu hồng. Đôi mắt rất tròn, ánh mắt nhu hòa, chính đôi mắt đó tạo cho y cái vẻ am tường tự tại.

Quý Ca cười hì hì thốt:

- Tăng Phàm là người ương ngạnh nhất trong Thiên tổ đó, Tuyệt Linh ! ngoại hiệu y là Độc Nhĩ Phán Quan, người có nghe đến chứ.

Y giới thiệu tiếp:

- Người đứng gần ta, là Hắc Chùy Kim Ngang còn cái lão tiên sanh có dáng dấp từ hòa đó là Trát tam ca Trát Thái, có người gọi lão là Trại Lão Lai ! Người xem có đúng không !

Lệ Tuyệt Linh lạnh lùng:

- Toàn là những nhân vật ta ngưỡng mộ từ lâu.

Chàng hướng qua Trát Thái, điểm một nụ cười tiếp:

- Nếu người nhỏ hết hàm râu đó, thì gương mặt của người càng trẻ hơn ! Bởi cái thuật ngữ dung nhan trẻ mãi không chấp nhận sự nuôi râu.

Trát Thái cười :

- Dù người đùa cợt với ý khiêu khích, ta vẫn xem thường. Nếu người lanh lợi thì dùng lanh lợi đó là giải tỏa mọi khó khăn cho người, còn hơn là đem ra châm chích người.

Lệ Tuyệt Linh gật đầu:

- Ta đã có biện pháp rồi, đâu cần đợi người phải nhắc!

Trát Thái chớp mắt:

- Người nhất định cứng đầu.

Lệ Tuyệt Linh điềm nhiên:

- Tập quán của ta là thế !

Trát Thái tắt lưỡi :

- Cứng đầu, không phải là thượng sách. Cứng đầu là tự đưa mình vào chỗ diệt vong.

Tuyệt Linh đáp:

- Chống trả, bao giờ cũng có hy vọng lớn hơn, bó tay cũng không thoát chết hơn thế lại chết nhục. Người có tâm địa hèn, nên luôn luôn chủ trương hèn yếu.

Trát Thái lắc đầu:

- Chưa hẳn bó tay là phải chết. Người cùng bọn ta về Hắc Lâu, bọn ta sẽ van xin với Lâu chủ cho người, có nhiều hy vọng được người tha thứ.

Lệ Tuyệt Linh cười nhẹ:

- Cất kỹ cái thịnh tình của người, chờ gặp kẻ khác mang ra dùng. Bây giờ chúng ta tính đến việc kia là vừa.

Độc Nhĩ Phán Quan cất giọng lạnh lạnh:

- Bốn đồng bọn của ta thăm tử tại Ngọc Long sơn trang có phải do người chăng ?

Lệ Tuyệt Linh gật đầu:

- Ta có nói với Quý Ca rồi !

Độc Nhĩ Phán Quan Tăng Phàm quắc mắt:

- Ta sẽ lột da người, báo thù cho bằng hữu.

Lệ Tuyết Linh quan sát Tăng Phàm một lúc:

- Người quát tháo với ai ? Ta cứ tưởng ngươi là một anh hùng, không ngờ ngươi chỉ là một tên lỗ mãng.

Tăng Phàm gầm lên như hổ:

- Nhị ca ? Có thể vào được chưa ?

Quý Ca trầm giọng:

- Thử thả một chút.

Lệ Tuyết Linh cười lạnh:

- Quý Ca! Chúng ta không thể là bằng hữu! Chúng ta chỉ là kẻ thù! Ta cũng như ngươi, thẹn và tiếc, nhưng tình thế hiển nhiên, ta với ngươi không còn lựa chọn được nữa. Bây giờ ta chỉ nói hai tiếng thôi đó là: đắc tội !

Quý Ca hét lên:

- Các vị chú ý hân !

Ánh sáng màu lam chớp lên. Một tiếng rẹt vang lên, ánh sáng chiếu thẳng đến đầu Tăng Phàm.

Tăng Phàm vừa sợ vừa giận, toan phản công, song không kịp, bắt buộc phải vọt ngược về phía hậu.

Hạo Thiên Hồ chớp lên một tiếng, phóng người tính ngoạn Lệ Tuyết Linh.

Đồng thời gian, Quý Ca vung thanh kim nhẫn kiếm dài ba thước lướt tới.

10. Anh Hùng Mạt Lộ

Lách mình chuyển bước vung đao là những động tác của đối thủ các động tác đó.

Lệ Tuyết Linh phải làm hết sức nhanh chóng, bởi đối phương đông người lại gồm toàn những tay lợi hại. Ngoài ra còn có một con vật quái dị, nó hung hăng thành tánh, nó ỷ trọng vào chủ nhân lại càng hung hăng hơn. Tuy nó chẳng đáng kể gì, song vẫn là một chướng ngại, có thể làm chậm trễ hành động của chàng.

Một chậm trễ nửa giây thôi, trong lúc này cũng là một tai họa lớn cho chàng, cho nên chàng phải hạ nó trước hết.

Sanh tử kiếm chớp lên, rít gió lên một tiếng vút, chàng vừa lách mình, xoay thân mình một phần tư vòng, vung đao chém xuống đúng con Hạo thiên hồ vừa lướt tới.

Một tiếng phập vang lên, con vật bị tiện ra làm hai đoạn. Máu từ hai đoạn phân tách ra, bắn ngược vào nhau, vừa chạm nhau bắn thành tia, vừa nhuộm đỏ trước thân sau của nó.

Đồng thời gian, thuận đà đao chàng quét ngược lên trên, nghênh đón Kim nhẫn kiếm của Quý Ca.

Một tiếng coong vang dội, lửa bắn tung tóe.

QuýCa buột miệng tán:

- Được lắm.

Vốn vóc to song di động rất nhanh kiếm chạm đao bắn dội trở lại y hoành tay, xuất phát chiêu thứ hai.

Kiếm quang loang loáng chụp phủ xuống người Lệ Tuyết Linh.

Lệ Tuyết Linh lùi lại một chút lấy tư thế rồi vung đao đánh luân ra chín mươi đường không nhượng một nhát kiếm nào. Quý Ca khi nào chịu kém, đường kiếm luôn luôn chớp nhoáng. Tiếng thép chạm nhau soang soảng.

Song phương đang xoắn tít vào nhau, Trại lão lai Trát Thái vung chiếc Tiêu nhân chưởng xông vào.

Lệ Tuyết Linh cười nhẹ, hoành đao theo chiêu phải chiêu trong Lục sát đao pháp đánh ra.

Với chiêu phản chiếu này y vùng đao thành một chiết trụ sáng màu lam, trông cực kỳ ngoạn mục, chiếc trụ đó chặn trước mặt Trát Thái. Chiếc trụ vững chắc như Thái sơn Trát Thái đánh luôn mấy nhát liền nhân chưởng, nhưng không xuyên thủng, y vốn tính quật cường, càng đánh không thủng, lại càng nỗ lực đánh.

Vũ khí chạm vũ khí tiếng kêu coong coong, soang soang nghe rợn người.

Trong khi đó Lệ Tuyết Linh còn phải chống trả với Quý Ca, y vẫn vùng kiếm với nhịp độ đều đều.

Chưa hết, người đứng ngoài như ngựa ngáy, vùng vũ khí vào luôn.

Thoạt tiên là Hắc chùy quang, y vùng quả chùy sáu gai, lướt tới, nhưng gai lại quấn queo, trông lờm chờm đáng sợ. Chùy là loại vũ khí thô hình, rít gió vu vu, nghe lạnh mình. Nếu ngọn giả sơn hứng một chùy thôi cũng đủ vỡ ra từng mảnh vụn, huống hồ con người bằng xương bằng thịt.

Lại thêm một đầu thủ nữa.

Lệ Tuyết Linh phải chẻ ba cái hiệu lực của thanh Sanh tử kiều nghinh đón ba người. Hiệu lực đó tự nhiên phải kém giảm bởi chàng đang ở trong tư thế một chống ba, muốn giữ nguyên hiệu lực đó, chàng phải gia tăng công lực, mà làm như vậy là chân khí phải tiêu hao gấp.

Đó là cái nguy của chàng hiện tại.

Huống chi chàng thọ thương ! Huống chi còn đến năm người, ở bên ngoài có thể?

vào cuộc bất thần.

Nhưng khi ở trong cái thế chẳng dặng dưng, chàng phải liệu, bất quá chàng không thể để mất bình tĩnh vậy thôi. Có sáng suốt mới ứng phó hữu hiệu, giả như có bại thì đối phương cũng sức mẻ ít nhiều.

Bằng mọi giá, chàng không thể cho họ toàn thắng, họ phải trả một cái giá thật đắt.

Bỗng chàng bật cười ghê rợn. Sanh tử kiều vỡ thành một vệt sáng dài màu lam, đầu vệt sáng chiếu xuống bả vai Hắc chùy kim quang. Một tiếng soạt tiếp theo. Đầu vai bị chém tét một đường dài nửa thước.

Đau quá Kim Ngang rú lên một tiếng thảm, ngã nhào xuống, đà đao làm chấn động, y đẩy thân hình y thành mấy vòng, ra ngoài vị trí mấy bước. Cự Linh sát Quý Ca nổi giận, đánh luôn mười chín nhát kiếm.

Lệ Tuyết Linh tràn mình lách ra ngoài, song chậm một chút, tiếng quét qua soạt soạt, chàng trúng hai nhát nơi lưng máu cuồn ra đầm ướt áo. Chàng không đợi trọn đà lách mình đó, lập tức cầm đao xuống đất, gạt chuôi đao, thân đao cong bật bật lên bắn đi, chàng vọt mình theo liền. Đao và người hợp nhất, đao chớp đến đâu, người đến nơi đó. Quý Ca có thân pháp cực kỳ nhanh nhẹn, cũng không tránh đi nơi khác kịp. Một mảnh lưng có da lẫn thịt bị đao phạt băng đi vút lên không.

Tăng Phàm trở vào cuộc đúng lúc quét đôi Phấn thủy thích qua vút vút, trong khi Lệ Tuyết Linh tung bóng người lên không. Lệ Tuyết Linh, lên không liền lộn người lùi lại, cứ vọt tới. Hai mươi ngọn cước bay ra, liên tục đá bật hai phân thủy thích ra hai bên. Thừa dịp đó chàng tiến luôn sát Trại lão lai Trát.

Trát Thái kêu to:

- Các vị tránh mau.

Nhưng Lệ Tuyết Linh vờ công Thát Thái, song chuyển đao đâm qua Tăng Phàm.

Tiếng quát của Trát Thái còn rền vang trong không gian Sanh tử kiều đã xuyên thủng ngực Tăng Phàm rồi.

Chàng vùng tay, chiếc xác của Tăng Phàm rơi và lao vút lên không uốn cầu vòng, rơi xuống ngoài xa mấy trượng.

Hắc chùy Kim Ngang rống lên như hổ dữ, lao mình tới, quả chùy sáu gai xoay tít trong không gian, gió dây như ngàn vó ngựa nên dập dồn. Lệ Tuyết Linh liếc thoáng qua, nhận định mục tiêu rất chuẩn rồi vùng đao liền.

Một tiếng keng vang lên, chấn động cả không gian, đao chạm chùy, chùy dội lại, lôi luôn Kim Ngang thoát hậu ba bước. Kim Ngang lại hét lên như sấm vang vừa vung chùy vọt tới, trong cái thế liều rõ ràng.

Lệ Tuyết Linh hạ mũi đao dùng bàn chân hất mạnh vào mũi đao đồng thời tay buông chuôi. Đao bay đi, đâm trúng bụng Kim Ngang vọt ra phía sau lộn trở lại tay chàng, đúng lúc Trát Thái đánh Tiên nhân chưởng sang.

Có đao trong tay rồi, Lệ Tuyết Linh đâu còn ngán địch? Bấy mười chín chưởng của Trát Thái phát xuất đều bị chàng hóa giải dễ dàng. Trát Thái vừa thở vừa hừ hừ, vừa lùi lại trước áp lực của Sanh tử kiều.

Y lùi lại thì Quý Ca tiến lên thay thế. Quý Ca cắn răng cố gượng đau, không nói năng gì, vừa vung kiếm lần xả vào, chém loạn, ngăn chặn Lệ Tuyết Linh đuổi theo sát hại luôn Trát Thái.

Nhờ thế mà Trát Thái mới vững tâm, lão mắng to:

- Khốn nạn thật ! Bọn các ngươi trong Huyền tổ đến đây để xem người ta đánh nhau cho sướng thôi à! Đây có phải là hí trường đâu? Người ta đang thất điên bát đảo đây mà các ngươi lại đóng vai trò chủ nhân ông, thần nhiên trước cảnh diệt vong của người trong Thiên tổ! Bọn ta có phải là thuộc hạ của các ngươi đâu.

Nghe tiếng mắng bọn bốn người thuộc Huyền tổ mới nhích động thân hình tiến tới cục trường.

Trong số, có một người có gương mặt choắt cheo, mũi nhọn cao giọng nói:

- Quý nhị ca lùi lại đi bọn tại hạ định dùng Lôi hỏa vòng tấn công để hạ hấn đây.

Quý Ca đã đánh đúng một trăm mười ba kiếm. Lệ Tuyết Linh trả đủ một trăm mười ba đao.

Đến lúc đó Quý Ca mới nhảy ra ngoài vòng chiến, không chậm trễ bốn người trong Huyền tổ cùng một lúc phát động thế công, họ ước lượng thời cơ rất chuẩn. Quý Ca vừa thoát thân là mỗi người vung hai tay liền. Tám quả cầu sáng bay vào trung tâm, trên bốn dưới bốn, quả này cách quả kia chừng độ ba thước. Rồi tám quả cùng nổ lên, lửa bốc nhanh, lửa giáp mí nhau tạo thành một màn lưới, lửa trên lửa dưới bao bọc lấy Lệ Tuyết Linh vào giữa.

Nhưng Lệ Tuyết Linh có đại gì đem thân vóc thịt xương chống trả với lửa độc.

Đối phương vừa cảnh cáo. Quý Ca vừa rút lui, là chàng cũng lùi nhanh đến vách núi bỏ trống vị trí.

Lưng mang hai vết kiếm, chàng bắt chập thương thế, dùng ngay Bích Hồ công, thêm thanh đao trợ lực theo vách đá lên cao dần dần, lưng chạm vách kêu lên soạt soạt.

Chàng lên cao được hai trượng, lùi chiếc vòng lửa thành hình.

Một tay cầm đao chòi vào vách, tay kia lại lấy chiếc nón trúc xanh, quăng xuống một trong bốn người Huyền tổ.

Nhìn Lệ Tuyết Linh ở trên cao xa khỏi ngọn lửa, Trát Thái thét lên:

- Cái bọn vô dụng kia. Người ta ở trên cao mà các ngươi đốt cái gì nữa ! Có bức hấn xuống mới được chứ. Không lẽ các ngươi quá ngu như vậy.

Người mặt choắt mũi nhọn hiển nhiên là kẻ chỉ huy đám Huyền tổ, chưa kịp nói gì chiếc nón trúc xanh lao vút xuống, đánh nát chiếc đầu của một đồng bọn.

Y nổi giận phùng phùng hét to:

- Dùng ngay Mê hồn tiễn.

Chính y vẩy tay trước hai người còn lại. Từ tay y bay ra mười hai mũi tên nhỏ, không lông chuôi màu trắng như bạc. Hai người kia lập tức phóng tiễn theo. Ba mươi sáu mũi tên bạc rít gió cuốn tới chớp loang loáng trong không gian, sáng hơn những vì.

sao trời. Ba mươi sáu mũi phân lịch đích vào vách đá cũng bị Lệ Tuyết Linh vung đao chém đứt, từng đoạn nhỏ bay ra rẹt rẹt. Những mũi tên cắm vào vách đá, cũng bị Lệ Tuyết Linh chém gãy hết.

Nhưng, những mũi tên đó có chứa phần hồng, bên trong tên gãy phần bay ra, tản mát trong không gian. Dĩ nhiên đó là loại phần độc, có lẽ là thứ phần mê hồn như cái tên của các phi tiễn đã rõ. Lệ Tuyết Linh đã biết trước nên bế trụ hô hấp, đồng thời chàng buông mình, xuyên qua phần phần độc đáp xuống bên dưới. Ba người trong Huyền tổ thấy chàng qua vùng phần độc lại không việc gì, hết sức kinh hãi, cấp tốc lùi lại, cả ba cùng lính quỳnh thấy rõ.

Quý Ca hừ lạnh tiến lên cầu nhàu:

- Một lũ vô dụng ! Chẳng làm nên cái tích sự gì, lại còn sợ chết.

Trát Thái cũng mắng theo:

- Hèn thật ! Các ngươi đúng là một lũ không mặt không mày. Các ngươi làm bại hoại thanh danh của Hắc Lâu.

Y hét:

- Sao chưa tiến lên, bao vây tiểu tử? Chờ gì nữa ?

Họ do dự. Nhìn họ Lệ Tuyết Linh buồn cười quá. Cuối cùng họ cũng tản ra. Mỗi người tiến lên một phương hướng, tạo thành một vòng vây quanh chàng. Chàng lấy đao, chỉ thẳng từng người từ từ thốt:

- Các ngươi nên nhớ ! Ta xuất thủ thì trước hết sẽ nhắm vào các ngươi đó! Ta không ghét kẻ dùng độc hại ta, ta chỉ hại kẻ bắn tên thôi.

Quý Ca điểm một nụ cười cất giọng trầm trầm:

- Lệ Tuyết Linh ! Ngươi gồm đủ các hung, độc và ác.

Lệ Tuyết Linh bĩu môi:

- Bởi vì ta muốn sống! Các ngươi muốn cho ta chết thì ta phải mở một lối thoát, ta phải bước qua xác chết, bởi xác chết có ý biến thành chướng ngại vật. Dẫm chân lên xác chết tìm cái sống là hung, là độc, là ác hay sao? Quý Ca, kẻ hung kẻ ác kẻ độc chính là kẻ bắt buộc ta phải mở con đường máu.

Quý Ca nghiêm giọng:

- Hừ, ngươi cũng có lý phần nào! Song dù sao ngươi cũng không thể chối cãi là ngươi đã quá nặng tay. Ngươi còn lại đi trách ta, ta đã nói với ngươi là ta không thể tự.

chủ được nữa rồi kia mà, ngươi không nên oán hận ta. Ta không còn tự chủ thì ngươi có quyền tự vệ.

Chừng như Quý Ca muốn ám chỉ một điều gì? Lệ Tuyết Linh nghi hoặc. Điều đó làm đôi mắt của Quý Ca ương ướng, mừng tượng y có khóc. Nhưng y không khóc thành tiếng, và lệ buồn của y cũng không trào trên mi.

Chàng đảo mắt nhìn quanh mấy người còn lại. Ai ai cũng đồng tình trạng với Quý Ca. Lệ Tuyết Linh.

Quý Ca thông thả gật đầu rồi tiếp:

- Phàm ai thông minh đến đâu cũng có một ngày ngu muội, làm một điều sơ suất, như ngươi hôm nay. Ngươi đã xem nhẹ giá trị Mê hồn tiễn của chúng ta, ngươi tưởng bế trụ hô hấp là tránh khỏi oai lực của nó! Ngươi lầm rồi! Ngươi nín thở, cố nhiên là khỏi bị mê mà ngã liền.

Dừng lại một chút y tiếp:

- Nhưng con mắt của ngươi đã trúng độc. Cái lớp sa mù của phần hồng không theo lỗ mũi vào cơ thể, nó đã nhiễm vào mắt ngươi rồi. Trong khoảnh khắc nữa đây, mắt ngươi sẽ mờ mà bọn chúng ta thì chỉ mong có kết quả đó thôi. Mắt ngươi mờ tạm thời, cái tạm thời rất đủ cho chúng ta.

Y bước tới một bước giọng âm trầm hơn:

- Bất cứ loại ám khí nào miễn là ngươi ta không đoán được cái công hiệu của nó, miễn là nó đa hiệu, đa dụng là một loại tốt. Lệ Tuyết Linh! Ta cũng thẹn mà dùng đến một phương tiện không quang minh lắm

khi đối phó với người. Song biết làm sao hơn, khi ta bắt buộc phải làm thế? Người mạnh mẽ quá, vũ công lại cao hơn sự tưởng tượng của chúng ta, bọn ta không thể dùng bạo lực để uy hiếp người được.

Khi Quý Ca dứt câu, Lệ Tuyết Linh cảm thấy mắt nhưng nhức, như có kim chích vào. Và niềm đau càng phút giây càng tăng gia, chàng chớp mắt mãi nhưng càng chớp lại càng đau hơn, nhãn lực yếu dần yếu dần sự việc trước mắt mờ mịt. Một màn sương che trước mắt, màn sương mỗi phút mỗi dày hơn, đặc hơn.

Chàng hầu như không còn trông thấy rõ hình hài cao lớn của Quý Ca nữa. Chẳng những cái nhìn mờ lung, mà trí óc cũng mờ lung lắm. Chàng có cảm tưởng là mình chập chờn trong ảo ảnh.

Cuối cùng chàng không thấy gì, không nghĩ gì rõ rệt nữa. Chàng còn một điểm lý trí, vùng điểm nhỏ còn đó. Chồng lại hiện tượng lạ lùng, chàng mở mắt to ra, song vô ích đôi mắt cảm như không người, chẳng một hình bóng nào được tiếp thu vào đó cả!

Nghe Quý Ca thốt rất gần, song Lệ Tuyết Linh chẳng thấy y đâu cả.

- Hiện tại người không thấy gì cả. Phải không? Ta khuyên người quăng đao, đưa tay cho bọn ta trói lại! Đừng phản kháng là người sẽ có thuốc giải ngay. Người thấy rõ trước khi mờ mắt, là chúng ta có nhả vào mắt một thứ nước làm cho đôi mắt long lanh như khóc ! Chẳng những thế, chúng ta còn dùng được thủy đó xoa quanh lỗ mũi, nên chúng ta được vô sự. Nếu người có thuốc giải sớm, đôi mắt của người sẽ không việc gì, nếu để lâu thì sau này nhãn lực của người sẽ bị ảnh hưởng nặng.

Khi nào chàng lại chịu khuất phục dễ dàng như vậy! Lập tức chàng sà người lạng đi một vòng, thanh đao theo chiêu Đầu thế chớp lên. Quý Ca chỉ kịp hét lên một tiếng, một trong ba cao thủ của Huyền tổ đã bị đao chém bay đầu.

Máu vọt sang bên cạnh, làm cho một cao thủ thứ hai bay hồn lạc phách, không bị.

kích mà nhào xuống đất, lạng đi, kêu la như chính mình bị chém. Người mặt choắt mũi nhọn trầm tĩnh hơn, tuy rung sợ như vậy, song không đến nỗi nhào điên, y lách người lấy thế trả lại một nhát Đại Cương đao.

Chẳng rõ Lệ Tuyết Linh có định chém y không, hai thanh đao chạm vào nhau, một tiếng coong vang lên rộn rùng lửa bắn tứ tung, người mặt choắt phải gượng lắm mới khỏi ngã ngồi xuống, hổ khẩu tay rách bết.

Quý Ca không còn chậm trễ được nữa, vung Kim nhân kiếm vào liền.

Mắt không thấy, tai vẫn còn nghe, nghe tiếng gió kiếm là nhận định được phương hướng, Lệ Tuyết Linh quật đao nghênh đón đánh bật thanh kiếm của Quý Ca trở lại.

Trại lão Lai vũ lộng Tiên nhân chưởng tiếp trợ Quý Ca, chưởng kinh cuốn đi ào ào như sóng biển tràn bờ. Lệ Tuyết Linh khoa đao đón nhận, đao lao vừa nhanh lại nhắm rất chuẩn.

Trát Thái đánh ra đúng một trăm chưởng, vẫn không làm Lệ Tuyết Linh hờ hững chút nào. Đã thế lão ta còn bị lãn đao phốt qua, hốt mất một phần râu dài, độ tấc.

Người mặt choắt mũi nhọn lấy lại bình tĩnh, vung chiếc Đại cương đao từ bên trên giáng xuống, bị bật qua một phía. Trong khi Lệ Tuyết Linh bận ngăn đón người mặt choắt, Quý Ca vung Kim nhân kiếm phát xuất một trăm chín mươi chín nhát, tạo thành một trăm chín mươi chín mũi tên, bắn vào người chàng.

Lệ Tuyết Linh bật cười cuồng dại, hú vọng một tiếng dài hoành đao nghênh đón.

Đao và kiếm chạm nhau kêu coong coong, soang soang, tiếng vang liên tục như lạc ngựa leo trên dăm dãi.

Trát Thái và người mặt choắt lại trở vào cuộc. Quý Ca bỗng quăng kiếm trần mình lách tới đưa hai tay vung mười ngón điểm qua mặt Lệ Tuyết Linh. Tiếng vũ khí của Trát Thái, của người mặt choắt chạm vào đao chàng, khuất lấp thính giác của chàng, lợi dụng trường hợp đó y tiến gần mà không sợ Lệ Tuyết Linh phát hiện.

Cho nên y điểm trúng huyệt hôn mê và huyệt tê nhũn của Lệ Tuyết Linh ! Ngã xuống rồi chàng còn lao đao ngăn chặn được Tiên nhân chưởng của Trát Thái. Nhờ thế chàng thoát chết. Chàng còn bức thoái luôn người mặt choắt đánh bật thanh Đại cương đao của y lộn lại. Đến lúc đó, chàng mới chịu hôn mê luôn.

Chẳng rõ chàng hôn mê được bao lâu, bỗng chàng cảm giác có kẻ đang cứu tỉnh chàng. Chàng nghe thân mình lắc lư với một nhịp độ đều đều, rồi những tiếng lọc cọc, lết kết vang nơi tai cùng với một nhịp độ đều đều.

Nhờ vậy chàng khôi phục trí nhớ dần dần. Kế đó chàng cảm thấy lạnh lạnh nơi mặt, có kẻ nào đó dùng một vật mềm mại, trốt át, chà xát trên mặt chàng. Một lúc sau chàng tỉnh hẳn. Mở mắt ra chàng chỉ thấy lơ mờ. Thì ra chung quanh tối tăm quá, chứ chẳng phải mắt chàng còn mờ. Sự nhận xét đầu tiên, là chàng đang nằm trong một cỗ xe, cửa đóng bịt bùng. Khi đôi mắt quen dần với bóng tối, chàng bắt gặp một thân hình to lớn ở cạnh chàng. Người đó chính là Cư linh sát Quý Ca Chính Quý Ca cứu tỉnh chàng. Thấy chàng tỉnh lại, y cười nhẹ hỏi:

- Khoan khoan rồi chứ ?

Nụ cười của y vừa bình hòa, vừa thân thiện. Lệ Tuyết Linh cất giọng khàn khàn:

- Dễ chịu hơn trước nhiều !

Quý Ca tiếp:

- Ta nghĩ, cũng đáng thẹn cho ta khi bắt buộc phải dùng đến biện pháp hạ tiện này! Song biết làm sao hơn, người là một tay khó trêu nhất trần đời, mà chúng ta thì không thể để mất người được ! Vì người, bọn ta hao hụt biết bao nhiêu là sinh mạng!

Máu đã chảy quá nhiều rồi.

Lệ Tuyết Linh gật đầu:

- Không có biện pháp này, các người còn phải hy sinh hơn số đó nữa.

Phải ! Nếu chúng không làm cho chàng mờ mắt trước để bắt chàng thì chúng còn hao thêm rất nhiều nhân mạng.

Và giờ đây chúng trói chàng, bằng giấy da trâu với giấy sắt.

Quý Ca gật đầu:

- Ta đồng ý với người về nhận xét đó !

Rồi y thở dài tiếp:

- Nói thực nhé, người xứng đáng cho ta thán phục, phục đến mọp đầu sát đất đó!

Luyện đao như người, là xuất thần nhập quỷ rồi ! Bất cứ bộ phận nào trong mình người cũng phát xuất chiêu thức được hết, đầu, cánh chỏ, đầu gối, bàn chân, cả những thớ thịt đường gân! Mọi cái nhích động là đao bay ra liền. Xem người vung đao, ta cũng phải lắc đầu!

Lệ Tuyết Linh điềm nhiên:

- Người quá khen.

Quý Ca tỏ vẻ cảm khái:

- Thảo nào mà người chẳng tung hoành trên giang hồ! Đơn thân độc lực, dọc ngang nào ngán, trên đầu nào có ai! Với tài đó, chẳng trách người cao ngạo là phải.

Lệ Tuyết Linh lạnh lùng:

- Nếu không có sự thành tựu đó, thì giờ đây ta không ở nơi đây!

Quý Ca thành khẩn:

- Không sao cả! Bất quá người mất chút tự do hành động mà thôi. Ngoài ra, người sẽ được sung sướng hơn bao giờ hết! Ta bảo đảm người không thiếu thốn thứ gì!

Lệ Tuyết Linh chép miệng:

- Chúng ta quả thật là hai kẻ thanh khí tương đồng! Mới gặp nhau mà tưởng như đã quen nhau từ nhiều kiếp trước! Rất tiếc chúng ta gặp nhau trong tình thế và cục diện nghịch thường! Nghĩ đến điều đó, ai mà không xót xa cho cái kiếp số quá náo nùng!

Quý Ca cũng tắc lưỡi:

- Ta cũng đồng quan điểm với người!

Lệ Tuyết Linh mỉm cười:

- Chúng ta hầu như có chung cá tính, tư tưởng, tác phong, rất tiếc là chúng ta đứng trong tư thế đối lập, người có hoàn cảnh của người, ta có tôn chỉ của ta, vĩnh viễn chúng ta không thành một đôi được. Thật là hoàng thiên an bày mâu thuẫn, cay độc như vậy là cùng! Đồng quan niệm lại là tử đối đầu, khác tư tưởng mà lại kết hợp với nhau!

Cỗ xe vấp phải vật gì đó, vòng lên, Lệ Tuyết Linh đang nằm bị hất qua một bên.

Chàng cau mày, như nén một cơn đau, đoạn hỏi:

- Tại làm sao một con người như người lại phải gia nhập Hắc Lâu ?

Quý Ca giật mình trầm ngâm một lúc lâu đoạn thốt:

- Một đoạn cổ sự! Nói ra dài dòng lắm! ... Chẳng có chi lạ lunợg cả! Ta là con người mà- - Con người không thể biệt lập, là con người tất phải hợp quần, có cả gia đình bằng hữu và địch nhân, cho dù người thích độc lập, người vẫn không thể sống biệt lập! Cũng như con chim thích trời cao gió lộng, chung quy cũng trở về tổ ấm! Con người cũng phải có một chỗ nương tựa tinh thần.

Y dừng lại một chút:

- Huống chi muốn sống kiếp giang hồ, hẳn phải hiệp thành Bang hội, nương tựa lẫn nhau.... Do đó ta gia nhập Hắc Lâu. Người cũng biết chứ, một người dù là siêu nhân cũng vẫn là một người không làm sao áp đảo được quần chúng! Sức mạnh có hạn, muốn được trường tồn, phải tổ chức thành một đoàn thể!

Lệ Tuyết Linh cười nữa:

- Nhưng đoàn thể đó phải biết trọng đạo nghĩa, biết nói theo chính khí, chứ nếu người chọn một đoàn thể gồm toàn những tay bại hoại, xấu xa hung dữ, thì dù người là con người tốt, người vẫn phải chịu tai tiếng lây!

Quý Ca chùng như không hài lòng khi nghe Lệ Tuyết Linh phê bình nghiêm khắc Hắc Lâu.

Y trầm giọng thốt:

- Ta theo về với Hắc Lâu, ta có cái lợi cho ta, mà ta không thể ly khai Hắc Lâu, là vì ân tình. Trong con mắt ta, Hắc Lâu có đủ điều kiện trở thành bá chủ võ lâm, có chân trong tổ chức đó ta hy vọng lên cao giữ chốn giang hồ. Từ bao lâu nay Tào đại Lâu chủ?

vẫn một mực ưu đãi ta, cái ân tình đó sâu đậm lắm rồi! Dù Lâu chủ có là người gì đi nữa, ta cũng không phản bội được! Nghĩa khí bắt buộc phải báo ân! Mà báo ân là hy sinh rồi, cho nên ta không tiếc mạng sống. Nếu Tào đại Lâu chủ cần đến mạng sống của ta.

Lệ Tuyết Linh lẩm nhẩm:

- Người nhiễm độc nặng quá rồi!

Quý Ca đứng cao đôi mày:

- Người nói thế là sai ! Xuất thân của mỗi người mỗi khác, tao ngộ cũng khác luôn. Do đó nhận xét của mỗi người cũng phải khác nốt. Cuộc sống đã khác rồi, thì bảo hoài giống thế nào được. Chúng ta trọng nhau vì tư cách, vì khí độ, nhưng chúng ta không giống nhau ở chỗ lập thân, lập chí. Người đừng đánh giá ta qua cách xử cảnh hiện tại! Nếu người cho rằng ta trúng độc nặng, thì ta cũng có thể bao rằng người quá cố chấp.

Lệ Tuyết Linh rùn vai:

- Thôi đi, ta đừng bao giờ bàn đến việc đó nữa, chúng ta chẳng bao giờ gặp nhau bởi lập luận dị đồng. Tuy nhiên, một ngày nào đó, hoặc gần hoặc xa, chúng ta sẽ thức ngộ là ai sẽ đi đúng con đường lẽ phải.

Quý Ca bình tĩnh thốt:

- Cũng có thể chúng ta đồng đi sai đường, bởi lúc khởi hành chúng ta cùng lấy máu đổi cơm mà! Linh ý nảy sinh nghiệp dĩ, nghiệp dĩ duy trì sinh ý, máu có chảy, chúng ta mới ấm no!

Lệ Tuyết Linh gật đầu:

- Ta nhìn nhận chúng ta cùng đi một con đường, nhưng ta không tin là sai đường.

Bởi lúc khởi hành thì cùng chọn một con đường, song càng đi sâu dài hơn, có người đi thẳng đến đoạn cuối, có kẻ lại lối rẽ nửa chừng, cho nên cùng đi lúc ban đầu nhưng không cùng đến đích vậy. Chẳng hạn không phải bất cứ là bạn đồng hành là đều biết trọng tín nghĩa giang hồ? Ta nói cái tín nghĩa đạo nghĩa của giang hồ chứ không suy luận qua cái khía cạnh riêng tư trong nội bộ một tổ chức.

Quý Ca trầm giọng:

- Những kẻ khác trong Hắc Lâu, ta không cần tìm hiểu, ta chỉ cần biết là ta luôn luôn hành động đúng theo đạo lý giang hồ, ta luôn luôn giữ đúng tín nghĩa với đồng đạo vô lâm.

Lệ Tuyết Linh gật đầu:

- Ta tin người.

Quý Ca thấp giọng tiếp:

- Người nên hiểu, ta rất tiếc cho người! Ta không muốn đối xử với người như thế này, ta cũng không muốn đưa người về Hắc Lâu. Nhưng không biết làm sao khác được.

Lệ Tuyết Linh cất giọng âm trầm:

- Đa tạ người, cứ yên trí đi, ta không dám trách chi người đâu! Bất quá ta cảnh cáo người là dọc đường tùy thời, tùy khắc ta có thể thoát đi được.

Quý Ca gật đầu:

- Ta có nghĩ đến điều đó! Bởi nếu là người, ta cũng có ý đó! Nhưng ta khuyên người không nên mạo hiểm! Đến việc rồi ta cũng khó mà nương tay đối với người! Và ta không muốn người bắt buộc ta phải làm như vậy.

Lệ Tuyết Linh lạnh lùng:

- Ta cố trốn thoát, người cố ngăn chặn! Đó là phận sự của người mà. Người có thể?

dùng mọi phương pháp, mọi thủ đoạn, ta thà chiến mà chết hơn là tạm thời sống làm kẻ tù chờ đợi Hắc Lâu hành quyết.

Quý Ca lộ vẻ khó khăn:

- Ta bắt đầu hối hận vì đã đảm trách công tác này.

Lệ Tuyết Linh hỏi:

- Nếu ta đến Hắc Lâu, Tào Nghệ sẽ không để ta sống mà thoát đi, phải vậy không?

Do dự một chút, Quý Ca thành thật:

- Phải !

Lệ Tuyết Linh mỉm cười:

- Hơn thế, lão sẽ dành cho ta những hình phạt cực kỳ tàn độc.

Xoa xoa hai tay vào nhau, Quý Ca gật đầu:

- Phải luôn ! Lâu chủ của ta hận người thấu xương tủy. Người biết chứ, người hành hạ anh vợ người ta, huống chi vừa đây người lại giết một số anh em của chúng ta nữa!

Lệ Tuyết Linh hừ một tiếng:

- Tại chúng tự tìm cái khổ! Chúng ta không cần phải đặt vấn đề ai khổ hay không phải, song người nên nhìn nhận điểm này là các người động thủ trước. Chẳng lẽ ta đưa xác ra hứng chịu? Ta có là con thịt của Hắc Lâu đâu.

Quý Ca trầm giọng:

- Ta đâu dám cho rằng bọn ta phải ? Mà cũng chẳng thể lên án họ quấy! Người hiểu chứ?

Lệ Tuyết Linh trầm trầm một chút:

- Họ Tào muốn bắt sống ta ?

Quý Ca gật đầu:

- Bắt sống! Cùng lắm, nếu phải bắt buộc chúng ta dùng thủ đoạn độc, thì cũng phải dè dặt gây trọng thương cho người, chính Lâu chủ muốn người còn nguyên vẹn đề?

thọ hình.

Lệ Tuyết Linh cười lạnh:

- Một kẻ vừa nham hiểm vừa độc ác phải không?

Quý Ca cười khổ:

- Ta không có quyền nó xấu chủ của ta, song đại khái theo truyền thống, tập quán trong Hắc Lâu là vậy. Thiết tưởng cũng là sự thường.

Lệ Tuyết Linh cười mỉa:

- Bởi người chưa ném cái truyền thống, tập quán đó, chớ người đã ném qua rồi thì hã không dám nói đến tiếng thường.

Quý Ca nghiêm sắc mặt:

- Ta đã nói, ta không có quyền phê bình thủ lãnh của ta!

Lệ Tuyết Linh gật gù:

- Đạo lý là vậy.

Rồi chàng tiếp:

- Nhưng chưa chắc gì ta sẽ bất động ? Ta không phải là hạng người bất động.

Người nên biết điều đó.

Quý Ca cười lạnh:

- Ở trong tay ta dù là chúa sơn sơn cũng bất động. Ta khuyên người đừng nuôi ảo vọng, dù sao sống thêm vài hôm vẫn hơn là chết gấp!

Lệ Tuyết Linh lắc đầu:

- Ta không phải ảo vọng đâu! Ta nói thật đấy. Ta luôn luôn là kẻ cười sau cùng.

Cười sau cùng mới được cười dài, cười bằng thích. Từ đây về đến Hắc Lâu đường còn dài lắm.

Quý Ca chớp mắt:

- Người muốn nói ... Lệ Tuyết Linh gật đầu:

- Ta rất lấy làm tiếc người không nghe lời ta khuyên. Nếu có phải nặng tay với người thì đó là điều bất đắc dĩ với ta vậy.

Chàng thần nhiên nói tiếp:

- Thế nào rồi cũng phải đùa cợt với nhau một lần nữa! Ta vui tánh quá, lúc đó ngươi sẽ miễn thứ cho ta.

Quý Ca nghiêm giọng:

- Ngươi nên nghĩ kỹ lại đi nhé! Ta cho ngươi biết áp giải ngươi hiện tại về Hắc Lâu, có ta, Trát Thái và hai huynh đệ của Huyền tổ đề phòng bất trắc, ngươi sợ bốn người bọn ta không đủ sức đối phó với biến cố sao? Ta còn nhờ một vị bằng hữu trên giang hồ đi đến phủ Đại Xương thông báo với tiểu tổ cũng gồm bốn người hảo hữu tới gấp, tăng cường lực lượng cho tạ Phủ Đại Xương cách đây độ một trăm dặm, song phương đó ngược chiều, sẽ gặp nhau tại chặng giữa đường ngoài năm mươi dặm.

Lệ Tuyết Linh điềm nhiên:

- Thiên tổ còn khá, chứ Huyền tổ mà nói làm gì! Ta có lãnh giáo chúng rồi. Trong tám người bọn này, nên kể có bốn mà thôi. Mà bốn thì làm sao ngăn chặn nổi ta.

11. Cùng Tiệc Như Nhau

Quý Ca vòng tay:

- Đa tạ ngươi đã quá khen Thiên tổ của tạ Song ngươi nên nhớ điều này, là trên đời có nhiều sự xảy ra ngoài chỗ liệu của chúng ta.

Lệ Tuyết Linh hỏi:

- Nghĩa là sao ?

Quý Ca giải thích:

- Trong tiểu tổ ở phủ Đại Xương, một trong hai người thuộc Thiên tổ của ta là vi.

đại ca Trưởng tổ ngoại hiệu là Huyết phủ tên là Thân Xương Ngọc.

Lệ Tuyết Linh khẽ giật mình lắm lắm:

- Thân Xương Ngọc ! Có Thân Xương Ngọc nữa à !

Quý Ca mỉm cười:

- Ta biết ngươi không hề dự liệu điều đó. Thân đại ca gia nhập Hắc Lâu chỉ do.

bốn tháng nay thôi. Tuy đã dành cho Thân đại ca cái địa vị Tổ trưởng Thiên tổ, một địa vị rất cao. Lâu chủ của ta phải khó khăn lắm mới thuyết phục được y !

Lệ Tuyết Linh hồi ức một việc gì ra sức lắm nhẩm:

- Bấy năm ! ... Bấy năm trôi qua nhanh chóng quá. Ta không ngờ, thật ta không ngờ.

Quý Ca nghi hoặc:

- Ngươi nói gì đó ? Ngươi biết Thân đại ca ta ư ?

Chừng như tỉnh ngộ, Lệ Tuyết Linh hấp tấp đáp:

- Không ! Ta có quen biết chi với y đâu.

Chàng lắc đầu rồi nói tiếp:

- Nếu ta không lầm thì tổ trưởng của Thiên tổ là Đồ Phi có cái hiệu là Thủ kiếm chứ sao gọi Huyết phủ Thân Xương Ngọc?

Quý Ca mỉm cười:

- Đồ đại ca được vinh thăng làm Đại chấp pháp trong bốn Lâu, thay thế cho Trần đại hiệp chấp pháp đã già. Trần đại chấp pháp về hưu, dưỡng nhàn trong bốn lâu, không bị ràng buộc bởi trách nhiệm nào cả. Chắc

người có nghe đến Thân đại ca của ta ? Người là thủ lĩnh toàn thể các băng hữu lực lâm của bảy chín tòa đại sơn trại tại Trung Điều sơn. Tào lâu chủ phải đến đó hai lượt, hết sức khẩn cầu. Thân đại ca mới chịu nhận lãnh chức vị Tổ trưởng của Thiên tổ đó.

Lệ Tuyết Linh mơ màng:

- Thân Xương Ngọc ở tận Trung Điều sơn là một vị hoàng đế, vô cầu, vô thúc, quyền rộng, thế mạnh. Tại sao lại bỗng dưng cúi đầu chịu sự sai tử khiến của ngoại nhân ? Như vậy là từ cái sang xuống cái hèn, từ cái vinh xuống cái nhục rõ ràng. Thật lạ lùng.

Tự linh sát Quý Ca lắc đầu:

- Bởi người không hiểu nên mới có ý nghĩ như vậy đó thôi. Ít nhất Thân đại ca cũng có lý do, mới chịu tiếp nhận nhiệm vụ mới chứ. Có hai lý do.

Lệ Tuyết Linh à lên một tiếng:

- Người có thể cho ta biết hai lý do đó chăng?

Quý Ca vận mình, xương kêu rắc rắc, rồi thấp giọng thốt:

- Chẳng có gì quan trọng đáng dấu cả. Lý do thứ nhất là Thân đại ca nhận định cơ nghiệp của Hắc Lâu rất vững, thế lực rất hùng mạnh, hơn hẳn những gì mà đại ca đã tạo được ở Trung Điều Sơn. Mà Tào lâu chủ lại chiêu hiền đãi sĩ về với Hắc Lâu nên Thân đại ca thấy con đường tương lai rộng mở, một viễn cảnh huy hoàng đang chờ đợi ngày mai. Tóm tắt Thân đại ca bỏ chỗ ngắn tìm chỗ dài, bỏ chỗ bấp bênh tối tăm tìm chỗ sáng lạng vững chắc. Lâu chủ lại khảng khái tặng một vạn lạng vàng giao cho bào đệ của Thân đại ca là Thâu Xương Hán thay anh tiếp tục điều hành sự mở mang cơ nghiệp tại Trung Điều sơn. Cái lý do thứ hai là thế đó, tuy xa rời Trung Điều sơn nhưng cơ nghiệp vẫn được duy trì và khuyếch trương mãi mãi, dưới sự tài trợ và thế lực của Hắc Lâu.

Lệ Tuyết Linh mỉm cười:

- Thân Xương Ngọc tính rất cao. Mà Tào lão đầu cũng bằng lòng mọi điều kiện kê?

ra cũng có một bí ẩn gì đó chứ chẳng không. Sự việc đâu có lạ lùng như vậy, nó giản đơn đến mức khó hiểu.

Quý Ca cười nhẹ:

- Lâu chủ của ta phải có cái đạo lý gì đó mới được chứ ! Đương nhiên là vậy rồi.

Lệ Tuyết Linh gật gù:

- Đương nhiên câu nói nghe thì hay đấy. Bỗng dưng thỉnh một người lạ về giao phó phận sự, ban bố uy quyền. Sự việc đó đâu phải là khảng khái, chiêu hiền đãi sĩ!

Thật ra bên trong phải có cái gì đó rất bí ẩn.

Quý Ca suy nghĩ một mình:

- Cho người biết luôn, cũng chẳng hại gì. Ta tin rằng người sẽ không tiết lộ với ai.

Y quên hiện tại rồi.

- Lệ Tuyết Linh sắp sửa bị đưa đi vào Hắc Lâu thọ hình, thì còn sống sót thế nào mà đem sự tình đi rao truyền trên giang hồ ? Có lẽ vì y không tin tưởng lắm về việc Tuyết Linh phải thọ hại, có lẽ y cho rằng Lệ Tuyết Linh sẽ trốn thoát được, rồi những ý nghĩ đó gây ảnh hưởng nơi ảo giác, cuối cùng vô hình trung y quên luôn Lệ Tuyết Linh là tên tử tù chờ giờ hành quyết.

Y tiếp:

- Đây là một sự giao dịch có tính toán lợi hại kỹ. Lâu chủ của ta là người rất chu đáo, chẳng bao giờ làm việc hồ đồ. Hắc Lâu có thêm một Thân Xương Ngọc bằng thu nhận hàng mấy trăm cao thủ ! Ảnh hưởng trên giang hồ lớn rộng, thế lực càng tăng gia, với Thân Xương Ngọc Hắc Lâu sẽ vững vàng như ngọn núi Thái. Gia dĩ, Lâu chủ lại giao phó một nhiệm vụ trọng đại, Thân Xương Ngọc phải bằng lòng với oai quyền đó mà đốc xuất toàn lực phù trì Hắc Lâu. Sau lưng y còn có hậu thuẫn Trung Điều Sơn rất hùng mạnh.

Lâu chủ có thể kêu gọi đến bất cứ lúc nào nếu cần. Bây giờ người đã thấy cái lợi hại vô cùng cho Lâu chủ khi thu phục Thân Xương Ngọc chưa ? Chỉ cần nhượng một vài điều kiện nhỏ, để thu hoạch những cái lợi to lớn, đó đâu phải là ngu.

Lệ Tuyết Linh gật gù:

- Thật là thâm sâu, ta phải phục Tào Nghê về điểm này.

Quý Ca mỉm cười:

- Phàm ai đã chọn cái lối sống giang hồ hoặc độc hành sinh ý như người hoặc tạo dựng cơ đồ như Lâu chủ tất phải tính toán kỹ trước khi làm việc gì. Cái lợi luôn luôn về người chu đáo, còn những kẻ nông cạn thì chỉ chuốc lấy thất bại nặng nề. Lâu chủ ta biết rõ đạo lý đó, nên mới chịu vất vả vất vả cất công tiến vào Trung Điều sơn vờ cho được Thân ca xuống núi hợp tác.

Lệ Tuyết Linh hừ một tiếng:

- Ta có biết đến Thân Xương Ngọc, cũng từng nghe người đời nhắc nhở đến y. Ta nhìn nhận rằng y có tài, nhưng cho rằng y là một bậc oai chấn quần hùng, độc bộ

giang hồ thì ta không đồng ý. Vị tất đã là sự thật.

Quý Ca tiếp:

- Mỗi người có một nhận xét. Ta chỉ cho là y siêu việt lắm rồi, song trước con mắt người, y chưa có gì đặc biệt đáng cho người chú ý. Chỉ vì cái tài của ta còn kém, ta không có quyền phân tách ưu và khuyết điểm của người bậc trên ta.

Lệ Tuyết Linh hỏi:

- Người thử so sánh ta với Thân Xương Ngọc như thế nào ?

Quý Ca đáp:

- Ta chưa hề làm một cuộc so sánh như vậy, thì biết sao mà nói với người đây.

Tuy nhiên ta thấy Thân Xương Ngọc có tài quán thế ta khuyên cáo người rất nên thận trọng, vậy thôi. Người hay Thân Xương Ngọc đều trên bậc đối với ta, ta nhìn nhận người cao hơn cho nên nhận xét của người tất phải khác biệt. Ta đưa ra một nhận xét, người có quyền bác bỏ vì cái chỗ dị đồng đó.

Lệ Tuyết Linh bĩu môi:

- Người luôn luôn đề cao ta.

Quý Ca cười nhẹ:

- Tại vì ta thật sự ái mộ người nên đã dành cho người mọi sự chân thành.

Lệ Tuyết Linh liếm lưỡi quanh vành môi:

- Thân Xương Ngọc bỗng dưng từ đâu đến chiếm giữ cái địa vị đáng lý thuộc về người. Người không thấy chưa xót à ?

Quý Ca lắc đầu:

- Không hề !

Lệ Tuyết Linh chú ý:

- Tại sao chứ?

Quý Ca thản nhiên:

- Thứ nhất là vì đại cuộc, Thiên tổ cần phải có một kẻ đại tài chí hùng, mà ta thì kém quá. Thiếu tài mà cao chức thì nguy. Chức vụ sẽ giết chết mình đó. Thứ hai, sự có mặt của Thân đại ca rất bổ ích cho Hắc lâu trong tương lai. Ta phải tự liệu sức mình, mà không tham vọng, bởi tham vọng là cái họa diệt vong. Huống

chi Hắc Lâu vững mạnh rồi, ta sẽ công hưởng vô hàm lợi ích. Bởi hai lẽ đó ta không hề chua xót, trái lại hân hoan là khác.

Lệ Tuyết Linh bình tĩnh thốt:

- Rất có đạo lý. Thật ra người mới đúng là một kẻ thâm trầm, thâm sâu cả từ phương diện tài lẫn trí. Chưa chắc gì ta bằng người, đừng nói là trên bậc người.

Quý Ca mỉm cười:

- Người không cần khiêm nhường mà làm gì, chúng ta nên thành thật với nhau thì tốt hơn. Chúng ta không thuộc hạng người lấy vàng tô mặt cho nhau, vàng phai rồi lại lòi mặt chuột, trơ trẽn quá. Huống chi chúng ta đã thực nghiệm rồi trong đêm qua.

Y kết luận:

- Vĩnh viễn ta không bằng người đó là sự thật, người nên biết điều đó. Từ nay về sau ta cố tránh giao thủ với người, nếu có cuộc ác chiến trong tương lai giữa ta và người, thì đó là sự bất đắc dĩ chẳng bao giờ ta đầu một mình.

Lệ Tuyết Linh nhìn y một lúc rồi cười nói:

- Người thật là một kẻ thẳng thắn, đáng mến.

Quý Ca cười hi hi:

- Người cũng thế.

Lệ Tuyết Linh thở ra:

- Rất tiếc, chúng ta không cùng chung một con đường.

Quý Ca cũng thở ra:

- Mạng vận. Chúng ta phải đầu hàng trước mạng vận, chỉ còn cách tiến mà thôi.

Không thể lùi, lùi lại là tự phản bội lấy mình.

Y tiếp:

- Người nên nhớ điều này, là ta sẽ tìm mọi phương pháp đối phó với người. Ta tin rằng người sẽ chẳng có cơ thoát thân.

Lệ Tuyết Linh điềm nhiên:

- Không thể đoán định quả quyết được như người đã nói, có nhiều sự cố xảy ra, ngoài chỗ diệu định của con người. Biết đâu, sau khi Thân Xương Ngọc đến đây, ta sẽ có nhiều cơ hội hơn.

Quý Ca cười nhạt:

- Người đánh giá đại ca ta quá thấp. Ta đã bảo:

Thân đại ca ta đến đây ngày nào là ngày đó người cảm như vô vọng. Huống chi người đang ở trong tình cảnh đó chỉ đối phó với bọn ta thôi người cũng đủ mệt rồi.

Quý Ca nói tiếp:

- Cho nên gặp y rồi người đừng nuôi ảo tưởng. Y hành sự quyết đoán mọi việc, chẳng hề cẩu thả, nếu người làm điều gì trái ý y, là y sẽ có phản ứng liền. Mà những phản ứng đó bất lợi cho người là cái chắc.

Lệ Tuyết Linh cười mỉa:

- Thật vậy ?

Quý Ca hừ một tiếng:

- Ta lừa người để làm gì?

Lệ Tuyết Linh tiếp:

- Nếu thế thì Thân Xương Ngọc khác người hoàn toàn. Huyết Phủ ! Khi nghe cái ngoại hiệu đó, ta cũng đoán được con người này phải là ngang ngạnh tàn khốc, độc đoán ... Quý Ca cười nhẹ:

- Ta có nói là Thân đại ca của ta giống ta đâu ? Bởi mỗi người có một cá tính riêng biệt, quan điểm cũng riêng biệt luôn.

Lệ Tuyết Linh gật gù:

- Dù sao thì ai dẫn bước trên giang hồ, cũng phải như vậy cả. Phải hung bạo, phải tàn khốc, phải luôn luôn quật cường. Cái tâm phải tàn độc, càng độc càng có lợi.

Đối với người như Thân Xương Ngọc tình cảm chỉ là chiếc lá rơi bên đường, không có giá trị mấy may. Vui thì nhất xem, buồn chán thì vứt xuống.

Dừng lại một chút chàng tiếp:

- Huống chi, Thân Xương Ngọc là người thừa huyết tính ?

Quý Ca giật mình:

- Người biết rõ Thân đại ca ta ?

Chợt tỉnh ngộ Lệ Tuyết Linh xoay chiều:

- Ta bằng vào sự nhận xét của người, mà lập thành lý luận thế thôi. Chứ làm gì ta biết rõ ý. Biết rõ là các người, chứ chẳng phải ta đâu ?

Quý Ca cười hì hì:

- Tóm lại Thân đại ca ta đến đây, là quyền chỉ huy điều động đoàn người chúng ta, sẽ được chuyển sang cho ỵ. Lúc đó ta dù có hảo ý với người cũng không còn cách gì giúp người được.

Lệ Tuyết Linh chớp chớp mắt, có sự ranh mãnh ẩn ứ trong ánh mắt đó:

- Tuy nhiên người vẫn âm thầm lo lắng cho ta. Ta biết nhất định người sẽ như vậy!

Quý Ca thở dài:

- Đừng đặt quá nhiều hy vọng nơi ta. Nên nhớ mọi sự định đoạt sẽ do Thân đại ca.

Lệ Tuyết Linh cười nhẹ:

- Người sợ liên lụy, đừng lo. Ta không bao giờ gây sự nguy hiểm cho người đâu.

Quý Ca hấp tấp phân trần:

- Người hiểu lầm cái ý của ta rồi. Ta chỉ khuyên người nên ẩn nhẫn, muốn làm gì tùy người, song phải dấu bớt thái độ ương ngạnh cao ngạo. Ta biết người, ta sẽ châm chước cho người, chứ Thân Xương Ngọc thì khác. Ta không muốn trông thấy người khô?

khi ta vô phương tiếp trợ người.

Lệ Tuyết Linh lại cười:

- Giả như Thân Xương Ngọc cũng ái mộ ta như người ái mộ thì sao hở ?

Quý Ca cười khổ:

- Thân đại ca từ bao giờ chẳng khi nào có hảo ý đối với địch cả. Đối lập với ỵ là phải chết với ỵ. Đó là điều ta dám chắc. Một lần nữa ta khuyên người nên dứt bỏ ảo tưởng.

Nhìn chăm chú vào Lệ Tuyết Linh ỵ tiếp luôn:

- Người là kẻ thù của Hắc Lâu, một kẻ tử thù chứ không phải là đối lập, bàn tay của người vấy máu của huynh đệ hắc lâu. Thân đại ca ta chẳng bao giờ lơ đi việc đó, dù có ngưỡng mộ người! Ta chỉ sợ dọc đường sẽ hành hạ người trước khi giao người về Lâu chủ.

Lệ Tuyết Linh lắc đầu:

- Y không làm như vậy được đâu.

Quý Ca nghi hoặc:

- Sao ngươi dám chắc?

Lệ Tuyết Linh trầm ngâm một lúc nói:

- Chỉ vì có ngươi bên cạnh.

Quý ca cười nhỏ:

- Ngươi cứ nói mãi như thế ! Đừng nên rời xa thực tế. Ta đây thành thật khuyên ngươi.

Lệ Tuyết Linh gạt ngang:

- Mình không nên nói những việc đó nữa. Hãy cứ chờ Thân Xương Ngọc đến mới hay. Ta không tin là y thích ăn thịt người.

Quý Ca tỏ vẻ lo lắng:

- Ngươi phải cẩn thận! Thân đại ca có thể lột da ngươi đó, ta cảnh cáo ngươi nhiều lần. Nếu ngươi còn ương ngạnh thì cổ mà chịu khổ.

Lệ Tuyết Linh gật đầu:

- Được rồi, ta biết những gì sẽ làm và phải làm.

Quý Ca chỉ bánh và thịt:

- Ngươi không ăn thật sao ?

Lệ Tuyết Linh lắc đầu:

- Ta còn vờ vĩnh nữa sao ? Làm nũng với ngươi mà làm gì ?

Quý Ca lấy bánh và thịt vừa ăn vừa thốt:

- Còn một điều này ta quên hỏi ngươi.

Lệ Tuyết Linh mỉm cười:

- Chỉ đó nữa ?

Quý Ca tiếp:

- Tên của ngươi! Ta hết sức kỳ quái! Tại sao lại là Tuyết Linh ?

- Nó thật ra rất đơn giản. Ngươi muốn biết à ?

Quý Ca gật đầu:

- Muốn chứ!

Lệ Tuyết Linh suy nghĩ một lúc lâu:

- Ta sanh trưởng tại Bắc Phương, trong một gia đình Tôn cổ, chiều hôm đó lúc ta rời bụng mẹ vào đời một ngọn gió từ xa cuốn đến, bứt đứt chiếc lục lạc treo nơi mái nhà. Lục lạc rơi là điềm bất tường. Mẹ ta đặt tên cho ta như vậy. Là để nhắc nhở ta mãi mãi tỉnh ngộ.

Rồi chàng tiếp:

- Trong thôn của ta có vị tướng số sau khi xem tướng ta, lão nói rằng ta sanh vào giờ phạm sát, tánh rất hung, trong tương lai sẽ là người tàn khốc phi thường.

Dừng lại chàng kết luận:

- Điều đó cũng có lý! Bằng cớ là ngày nay Lệ Tuyết Linh này đã trở thành một hung thần một ác sát. Cha mẹ đặt tên để cảnh cáo tạ Song đi trên con đường của ta đang đi, ta không làm sao hiền được, bởi chẳng ai bằng lòng cho ta hiền! Người ta dùng máu thay ngôn ngữ nên ta đành chịu. Lâu dần ta có thói quen đó luôn.

Quý Ca thở ra:

- Vận mạng. Đúng ra là vận mạng.

Lệ Tuyết Linh cười chua xót:

- Hơn ai hết khách giang hồ thường gặp nghịch cảnh, mà người theo cảnh chứ cảnh đâu chịu theo người! Như chúng ta đây! Mình mất tự chủ rồi! Mình muốn hòa đối phương muốn chiến thì sao đây?

Quý Ca thở dài:

- Đúng vậy, người nói chẳng sai tí nào.

Lệ Tuyết Linh tiếp:

- Ta bạo ngược đối với người đời, ta có thoát khỏi vòng báo ứng chăng. Mà thói thường bất cứ sự báo ứng nào cũng trên sức chịu đựng của con người. gieo nhân một, gặt quả mười, về tội ác là một cuộc cho vay nặng lãi.

Quý Ca áp ứng:

- Người hiểu cho ta! Nào phải ta muốn đâu. Ta đã cho người biết là ta hối hận khi tiếp nhận công tác này kia mà.

Lệ Tuyết Linh khoát tay:

- Người không có gì phải áy náy! Ta không trách người đâu. Người không làm thì người khác làm. Trong Hắc Lâu nào chỉ phải có mỗi mình người. Ta chỉ trách bọn người khác trong Hắc Lâu.

Quý Ca hỏi:

- Tại sao chứ?

Lệ Tuyết Linh đáp:

- Người thông cảm ta, còn bọn kia bất quá chỉ là địch chốn địch! Cho nên dọc đường ta sẽ tìm cách thoát thân mà trước khi thoát đi, ta phải giết hết bọn đó, đương nhiên ta chừa người.

Quý Ca lẩm nhẩm:

- Đa tạ ... Lệ Tuyết Linh nghiêm giọng:

- Ta không dọa khiếp người đâu! Ta nói thật đấy! Ta nói là ta làm.

Trát Thái đứng một bên lặng lẽ theo dõi câu chuyện đến lúc đó, nổi giận, quăng nửa chiếc bánh nơi tay, quát:

- Họ Lệ kia! Không ai chịu nổi sự cuồng ngạo của người! Cho người biết, nếu người vọng động, chạm vào người bọn ta, bất cứ ai, người sẽ trả giá thật đắt đó! Dù có lệnh để cho người sống, bọn ta vẫn có cách hành hạ sống người như thường.

Lệ Tuyết Linh cười mỉa:

- Khích động chi sớm thế, lão già con nít kiể! Dù ta có làm gì đi nữa, thì các người cũng nên biết và hiểu bởi ta cũng muốn sống mà! Ta chưa muốn chết, các người phải chết thay ta!

Trát Thái nghiêng răng ken két:

- Được rồi! Người hãy chờ mà xem!

Quắc đôi mắt ngời niêm oán độc nhìn Lệ Tuyết Linh, y bảo tiếp luôn:

- Nếu ta thấy người tỏ lộ một cử động nhỏ nào khả nghi là bọn ta hạ thủ trước đó.

12. Cừu Thâm Tâm Độc

Lệ Tuyết Linh điềm nhiên:

- Đừng có mà hung hăng thái quá! Lúc người nổi giận, gương mặt con nít của người trông khôi hài thì thôi! Đôi mắt của người long lên như thế biến người thành con quỷ non, không đẹp chút nào! Mắt hấn cái về khả kính! Uống lắm đấy!

Trát Thái hét lên:

- Nếu ta được giao phó cái việc hành hạ người thì người mới thấy con quỷ non này đáng sợ như thế nào!

Lệ Tuyết Linh gật đầu:

- Ta chỉ tưởng thôi, cũng thấy rồi, người không cần phải tỏ thái độ như vậy với ta!

Quý Ca khoát tay:

- Sao lại gây sự làm chi! Cứ để cho vị khách quý của bọn ta bình tĩnh để nhận định tình hình, cân nhắc lợi hại.

Trát Thái cầm hờn:

- Hấn đâu phải là khách ! Hấn là tên tù của bọn ta mà!

Lệ Tuyết Linh lạnh lùng:

- Cầm cái mõm thú lại đi, lão già con nít!

Trát Thái nhảy dựng chơi chơi:

- Ta lột da người, tên tiểu súc sanh kia!

Lão lướt tới. Quý Ca gắt:

- Người làm gì vậy chứ ? Người muốn gây sự thật sao ?

Trát Thái giận đến rung râu:

- Người không nghe hấn nói gì a ? Hấn có cổ kị ai đâu ? Bọn ta nắm quyền sanh sát trong tay, mà hấn có thái độ khinh miệt như vậy, thử hỏi còn ai mà chịu nổi chứ ?

Từ mười năm nay, ta chưa từng thấy tên tù nào như hấn!

Quý Ca hừ một tiếng:

- Thì người cũng dần cơn nóng xuống một chút chứ, người ăn thua với hấn làm gì!

Trong khi quá giận, Trát Thái quên cả gọi Quý ca bằng nhị ca, mà lại dùng tiếng người, có lẽ lão nghĩ mình già rồi có sai sót một chút cũng chẳng sao.

Lệ Tuyết Linh bĩu môi:

- Mười năm không thấy, hôm nay mới thấy, thế càng có dịp người mở rộng kiến thức chứ sao.

Trát Thái hầm hừ:

- Rồi người sẽ biết tay ta! Cứ chờ đi, sẽ không lâu đâu.

Lệ Tuyết Linh cao ngạo:

- Biết gì hở ? Ta chỉ sợ đến lúc đó, người sẽ vỡ mặt mất thôi ?

Quý Ca đưa hai tay lên trời kêu khổ, rồi hét lên:

- Sao hai người cứ châm chích nhau mãi thế, hở trời! Hai người im miệng cho ta!

Y lờm Lê Tuyết Linh rồi nói:

- Người hãy nên im lặng một chút đi, đừng làm mất hòa khí trên đường dài này!

Lê Tuyết Linh cười hì hì:

- Mất vui là việc nhỏ ! Ta chỉ sợ có việc đổ máu xảy ra nữa đấy ! Máu chảy, rồi tiếng rú thảm vang lên, rồi thấy người ngã gục...

Trát Thái lại hét:

- Nhị ca nghe đó chứ ! Không còn trách tiểu đệ được nữa nhé ! Tiểu đệ chu?

trương hạ thủ trước, tránh hậu hoạn !

Quý Ca trầm giọng:

- Hấn chỉ nói thôi, chứ làm gì được mà đệ phải sợ! Bọn ta có ngán hấn đâu ? Hấn chưa làm gì, thì chúng ta phải để yên cho hấn! Gây thêm thương tích cho hấn vô cớ như vậy là chúng ta trái lệnh Lâu chủ đó. Nếu hấn vọng động, ngu ca không ngăn cản tam đệ làm gì!

Y đe dọa:

- Tam đệ cũng thừa hiểu tánh khí của Lâu chủ như thế nào, ngu ca không cần phải nói !

Trát Thái hần học:

- Tức chết ta thôi ! Ai mà chịu nổi hấn chứ !

Quý Ca lại tiếp:

- Không chịu nổi cũng phải chịu, cố mà chịu ! Không còn lâu lắm đâu tam đệ !

Y tiếp luôn:

- Nghĩ một lúc nữa, chúng ta tiếp tục hành trình !

Trát Thái nhìn Lê Tuyết Linh, rồi bước đi xa xa, miệng cứ càu nhàu.

Quý Ca thở dài, trách nhẹ chàng:

- Các người cãi nhau làm chi! Có ích gì đâu chứ ?

Lê Tuyết Linh ương ngạnh:

- Không ích lợi thiết thực, song ta cũng phát biểu được cái ý bất khuất của ta!

Quý Ca trầm gương mặt:

- Cái gì quá đáng là không tốt. Người nên biết ta không thể ở mãi bên người suốt ngày suốt đêm, vắng ta là bọn đó lên hạ thủ đoạn, thì có khổ cho người không chứ.

Lê Tuyết Linh lắc đầu:

- Ta đâu cần người bảo vệ ta ? Ta dám nói như vậy mà không hối hận đó!

Quý Ca đưa tay chỉ ngay mặt Lê Tuyết Linh nghiêm giọng bảo:

- Ta luôn luôn bao dung người, nhưng người phải biết sự bao dung có giới hạn! Dù sao thì ta vẫn có nhiệm vụ của tị. Người đừng bức ta làm những gì ta không muốn làm!

Lê Tuyết Linh gật đầu:

- Ta hiểu ! Nhưng ta sẽ có cái cơ hội như ta đã nói.

Quý Ca nghiêng răng:

- Tự người chuốc khổ, chứ chẳng ai gây ra cho người. Ta dù ngưỡng mộ người, song ta vẫn còn tự ái của ta và sự trầm tĩnh nào cũng có giới hạn. Công phu hàm dưỡng của ta không cao lắm đâu nhé, người không nên đặt ta trên sức chịu đựng của ta, lúc đó sẽ chẳng có gì hay cho người đâu !

Lệ Tuyết Linh thốt:

- Trong mấy hôm nay, người đối xử với ta khá đẹp.

Quý Ca bước đến một tảng đá, cách Tuyết Linh độc một trượng ngồi xuống đó, cao giọng gọi:

- Trang Tường ! Bạch Chiêu Long ! Đổi ban, giám thị hẩn. Ta muốn ngủ một lúc!

Hai cao thủ Huyền tổ, trong số có người mặt choắt mũi nhọn, ứng tiếng xong, cầm vũ khí bước tới.

Quý Ca tiếp:

- Ta ngủ độ nửa khắc, qua nửa khắc rồi, các người gọi ta tỉnh lại để mình lên đường. Hãy cẩn thận canh phòng hẩn đấy nhé, đừng đến gần quá mà cũng đừng đứng quá xa, luôn luôn lưu ý đến hẩn!

Trang Tường, là người mặt choắt mũi nhọn, vâng một tiếng rồi cất giọng nịnh:

- Nhị ca yên trí ! Hẩn thọ thương, lại bị trói chân dù cho hẩn có đôi cánh hẩn cũng không bay nổi ! Nhị ca cứ ngủ cho khỏe! Một đêm thức trắng rồi còn gì! Thật Đại ca vất vả quá chừng!

Quý Ca gắt:

- Đừng tưởng trong tình trạng đó, hẩn không làm gì được ! Các người sơ ý là chết với hẩn đấy nhé ! Hẩn là con người nguy hiểm nhất trên đời đó ! Ta đã bảo chú ý là chú ý ! Phải nhớ hẩn còn là các người còn, hẩn mất là các người cũng mất luôn!

Trang Tường rụt cổ lè lưỡi:

- Phải ! Phải ! Bọn tiểu đệ xin cẩn thận! Hết sức cẩn thận !

Quý Ca nhắm mắt rồi còn dặn tiếp:

- Thấy gì lạ cứ gọi thức ta ! Không nên vọng động !

Trang Tường vâng liền miệng:

- Nhị Ca phân phó, bọn này đâu dám cãi !

Quý Ca còn cảnh cáo Lệ Tuyết Linh:

- Người cứ ngủ yên đi nhé! Kể trí không bao giờ làm việc gì mà mình biết là không thành ! Làm liều là ngu đó !

Lệ Tuyết Linh mỉm cười:

- Mỗi người có mỗi đạo lý riêng biệt ! Người có đạo lý của người, ta có đạo lý của ta, nói nhiều vô ích !

Quý Ca nổi giận:

- Ta đã cảnh cáo người quá nhiều lần rồi ... Lệ Tuyết Linh an tường như thường:

- Đa tạ ! Ta cũng đã nói với người quá nhiều lần rồi !

Quý Ca hừ một tiếng nhắm mắt trở lại rồi ngủ luôn.

Trang Tường đưa mắt ra hiệu với Bạch Chiêu Phong, cả hai tiến về phía Lệ Tuyết Linh, còn cách ba thước dừng lại.

Thấy ánh mắt chúng, chàng biết ngay là cái ý của chúng bất thiện. Chúng nhìn chàng chăm chú, chàng cũng không nhìn trả lại. Lâu lắm, song phương không nói gì với nhau tiếng nào. Rồi Trang Tường đặt tay lên chuôi thanh Đại cương đao của y, từ từ bước tới. Y điểm một nụ cười tàn khốc, hỏi:

- Họ Lệ kia, người có biết ta định làm gì đây không ?

Lệ Tuyết Linh bĩu môi:

- Chó con định cắn trộm chứ làm gì ?

Trang Tường quắc mắt:

- Cứ mắng đi ! Rồi người sẽ phải trả giá đắt !

Lệ Tuyết Linh xì một tiếng:

- Phường vá áo túi cơm, phường phế vật, mà lại dọa ta à ? Giá gì mà phải trả với con gà chết chiều hôm qua vừa sống lại đó ? Người chưa sợ à ? Ta chơi với rồng, với cọp, sá gì cái lũ chó gà mà léo nhéo bên tai ta !

Trang Tường rít lên:

- Trước khi về Hắc Lâu, ta sẽ làm cho người thành tàn phế ! Dù ta có bị trách cứ, ta cũng vui chịu như thường !

Lệ Tuyết Linh lạnh lùng:

- Cứ thử ta xem!

Trang Tường hừ một tiếng:

- Thử ! Người tưởng ta không dám làm thật a ỏ? Người xem đây !

Lệ Tuyết Linh khích:

- Xem gì? Xem con chó sủa chứ không dám cắn phải không ?

Rút soạt Đại cương đao cầm tay, mắt trợn trừng, Trang Tường lùi lại một bước, lấy đà. Thanh đao nơi tay theo đà rung, chớp chớp sáng.

Bạch Chiêu Long kinh hãi, lướt tới chặn lại:

- Lục ca! Định làm gì thế ? Quý nhị ca vừa dặn dò, quên rồi sao ?

Trang Tường nghiêng răng:

- Ta không thể dung tha hần! Hần khinh người thái quá! Ai mà chịu nổi chứ ?

Bạch Chiêu Long cười hiểm:

- Gấp làm chi ? Chờ một ít hôm không được sao ? Sợ không có cơ hội à ?

Trang Tường hần học:

- Thà ta về chịu tội với Lâu chủ, nhất định là ta phải sửa trị hần, có vậy ta mới ha?

giận ! Thất đệ đừng quên trong Huyền tổ của chúng ta, có đến bốn mươi người bị hần hạ sát đo ù!

Bạch Chiêu Long sa sầm nét mặt:

- Làm sao tiểu đệ quên được thảm cảnh đêm qua ? Lục ca, nếu chúng ta không báo được mối thù này, thì đâu còn là con người nữa ?

Trang Tường cắn hận:

- Dù thế nào thì về đó hần cũng chết. Ta cứ để cho hần còn chút hơi thở, cũng đủ?

rồi, hần còn thở thì chúng ta chưa phạm tội ! Chúng ta phải trừng trị sống, để cho Lâu chủ trừng trị chết !

Bạch Chiêu Long lộ vẻ giảo quyết hơn một chút:

- Không phải bọn chúng ta sanh chuyện trước mà chính hần định trốn, hần muốn trốn, tất phải động thủ, thế là hần gây sự, chúng ta phải hạ hần chứ ! Đúng không ?

Trang Tường thích quá, cười hắc hắc:

- Đúng ! Đúng ! Thất đệ! Người là chứng nhân của ta !

Bạch Chiêu Long gật đầu:

- Lục ca cũng là chúng nhân của tiểu đệ!

Dừng lại một chút y thấp giọng hỏi:

- Nhưng không thể là bây giờ đâu, Lục ca ! Chờ một chút nữa thôi chẳng phải là một vài hôm như tiểu đệ vừa nói !

Trang Tường cau mày:

- Tại sao phải chờ !

Bạch Chiêu Long đáp:

- Phải chờ cho Quý nhị ca ngủ say mới được chứ ! Nhị ca vừa cảnh cáo là tiểu tử họ Lê sẽ trốn đi bất ngờ.

Trang Tường kêu lên:

- Phải rồi ! Hẳn chờ lúc nhị ca ngủ say, định trốn, bị bọn ta phát giác, hẳn động thủ, bọn ta bắt chắc dĩ phải phản ứng ! Và ... và ... đánh hẳn trọng thương!

Bạch Chiêu Long quay lại nhìn Quý Ca đang ngủ say, trên tảng đá, đoạn hướng qua Trang Tường, gật đầu:

- Phải ! Chúng ta ở trong cái thế vạn bất đắc dĩ mà !

Lệ Tuyết Linh nghe song phương đối thoại, không sót một tiếng. Không nghe sao được bởi cả hai cố ý cho chàng nghe kia mà !

Họ cho nghe, để Lệ Tuyết Linh phải hoang mang, họ uy hiếp tinh thần của chàng trước, đồng thời cảnh cáo là họ nhất định sửa trị chàng! Ý của họ kiên cường lắm rồi, không có cái gì làm họ cải biến được.

Lệ Tuyết Linh điểm một nụ cười:

- Tốt lắm ! Đến lúc cần ta sẽ cho các người biết thế nào là bất đắc dĩ ! Ta rất hoan nghênh hai người sửa trị ta! Chỉ sợ ta cầu, mà hai người không muốn thôi ! Chứ nếu các người thật sự muốn thì ta sẵn sàng giúp cho cơ hội!

Rồi chàng tiếp:

- Nếu các người thành công ta hứa là sẽ không oán hận các người! Ta sẽ cúi đầu thừa nhận là lỗi do ta! Ta làm, ta chịu hậu quả! Quyết không để liên lụy đến các người!

Trang Tường hừ một tiếng:

- Dù người muốn làm liên lụy đến bọn ta cũng không được!

Lệ Tuyết Linh bĩu môi:

- Người nói vậy chứ vẫn lo như thường ! Song yên trí đi ta cam kết là nhận chịu mọi trách nhiệm!

Trang Tường khinh miệt:

- Người làm như có ba đầu sáu tay ! Đành là người có tài thật, song người có phải là bất khả xâm phạm đâu! Lúc bình thường kia, người có thể tự cao, tự phụ, chứ hiện tại mang thương thế như vậy đó, bị trói như vậy đó, người còn làm gì được việc ? Đừng làm tỉnh dọa bọn ta ... Lệ Tuyết Linh lắc đầu:

- Ta dọa các người làm chi ? Các người có đáng là cái quái gì mà ta phải dụng tâm cơ đối phó với các người ? Dù ta bị trói chân, trói tay như thế này, nếu muốn lấy mạng chó của các người, ta lấy dễ như trở bàn tay!

Huyệt thái dương nhảy bần bật, Trang Tường nghiêng rằng:

- Ta lột da người !

Lệ Tuyết Linh mỉm cười:

- Cứ làm cho ta coi!

Bạch Chiêu Long lạnh lùng:

- Người không cần phải gấp rút quá, sắp có bây giờ đây! Nhanh mà !

Lệ Tuyết Linh so vai:

- Càng nhanh càng tốt ! Các người muốn thấy máu chảy, ta lại muốn có thịt rơi !

Đã có ý đó, sao các người không thực hiện gấp ! Có phải là vui vẻ cho cả song phương chẳng ?

Chàng mắng mấy tên cốt kích thích chúng. Bạch Chiêu Long nhìn qua Quý Ca, rồi nhìn trở lại Lệ Tuyết Linh, đoạn trầm giọng bảo:

- Không nên vội !

Trang Tường gắt:

- Sao lại không nên ? Nếu nhị ca thức dậy, thì còn làm gì được nữa !

Bạch Chiêu Long thấp giọng:

- Tiểu ca cũng sợ như vậy đó ... Trang Tường cương quyết:

- Cứ làm! Nhị ca có hay, bắt quá quả bọn ta là cùng ! Chẳng lẽ giết bọn ta ư !

Lệ Tuyết Linh nhích động thân hình, rồi thốt:

- Đó! Ta giúp các người, biến giả thuyết thành sự thật, ta sắp sửa trốn đây, bằng cớ là ta nhúc nhích! Các người cứ hạ thủ xem nào!

Chàng ung dung quá, lại còn giúp đối phương thực hiện kế hoạch. Điều đó làm cho Trang Tường và Bạch Chiêu Long hơi ngán, không dám xuất thủ ngay.

Trang Tường hừ một tiếng:

- Ráng chờ một chút nữa đi. Người sẽ được toại nguyện!

Lệ Tuyết Linh lắc đầu:

- Ta không chờ được ! Ta đi đây nhé!

Chàng lại nhúc nhích thân hình.

Kinh hãi, Bạch Chiêu Long vọt qua phía hữu, còn Trang Tường vung đao bước tới.

Nhưng Lệ Tuyết Linh đã lẩn mình qua núp tảng đá, rơi xuống, lăn luôn về phía suối. Trang Tường hấp tấp vọt mình theo, chém luôn ba nhát đao, Lệ Tuyết Linh lẩn nhanh quá, đao luôn luôn hụt đích, chém xuống đất, đất và đá bắn lên, soạt soạt. Y giận quá đánh luôn mười bảy nhát nữa Lệ Tuyết Linh cứ lăn tròn, bao nhiêu nhát đao đều xuống đất cả. Tay chân bị trói Lệ Tuyết Linh không còn làm một động tác nào khác hơn là lăn, hóp bụng, cong lưng, lắc đầu, thế mà Trang Tường không làm chi được chàng. Nếu chàng được tự do hẳn y phải táng mạng gấp.

Thấy Trang Tường không thành công Bạch Chiêu Long vung Hậu Bối đao từ phía tả giáng xuống đầu Lệ Tuyết Linh. Chàng chỉ có cách lẩn mình né tránh thôi.

Thanh đao của Bạch Chiêu Long giáng xuống lại hụt, cuốn vòng cung trở lên, y sắp sửa tấn công tiếp. Lệ Tuyết Linh lẩn qua, đầu chạm một thỏi đá dài và mỏng đầu nhọn. Lập tức chàng há miệng, cắn đầu nhọn vận công lực lên đầu, lắc mạnh, thỏi đó theo cái lắc đầu đó bay đi chạm thanh đao của Bạch Chiêu Long kêu một tiếng bốp.

Bạch Chiêu Long lùi lại, Trang Tường đứng lên. Trong lúc đó, Quý Ca giật mình thức dậy rồi. Thỏi đá rơi xuống, Bạch Chiêu Long đã lùi ra xa xa Lệ Tuyết Linh lăn tới, vừa đứng lúc thỏi đá còn cách mặt đất độ thước. Lập tức, chàng dùng luôn hai chân bẻ.

trối phóng lên một ngọn cước, trúng thỏi đá.

Thỏi đá lại bay theo Bạch Chiêu Long. Bạch Chiêu Long kinh hãi, nhảy lùi xa hơn. Lệ Tuyết Linh hừ một tiếng, chỏi đôi chân, lấy đà vọt mạnh.

Đang nằm giữa nơi mặt đất, chàng vút mình đi, xiên xiên như mũi tên lao đầu trúng ngay Bạch Chiêu Long, bắn trúng y xuống luôn lòng suối.

Thỏi đá bị ngọn cước tung đi, song lại đến sau chàng, hạ Bạch Chiêu Long rồi, chàng lại lặn mình, lần này nằm sấp, đưa lưng hứng thỏi đá đúng lúc Trang Tường giáng xuống lưng chàng một nhát Đại cương đao.

Phía sau, Quý Ca hét lớn:

- Tất cả dừng tay!

Chậm mắt rồi !

Lệ Tuyết Linh bất thành linh ểnh lưng, hất thỏi đá văng lên không.

Một tiếng bốp vang dội, đao chạm đá, đá rơi xuống.

Lệ Tuyết Linh lặn mình nghiêng qua, dùng vai hứng thỏi đá, chàng lắc mạnh đầu vai, thỏi đá bị bắn trở lại, bắn luôn vào bụng Trang Tường.

Đầu thỏi đá xuyên thủng bụng Trang Tường ngã xuống giếng.

Bao nhiêu động tác của ba người diễn tiến nhanh chóng quá, khi Quý Ca đến nơi, thì cục diện bình lặng trở lại như cũ.

Quý Ca loang thanh Kim Nhẫn kiếm, chỉ ngay vào yết hầu Lệ Tuyết Linh.

Chàng bình tĩnh thốt:

- Cuộc vui cũng đã xong rồi!

Quý Ca long đôi mắt đỏ ngầu, quát:

- Ta muốn giết ngươi !

Lệ Tuyết Linh lạnh lùng:

- Giết một kẻ thọ thương, lại bị trối, ngươi làm được sao ?

Quý ca gầm lên:

- Ngươi tàn độc, dè tiện, ta đối xử với ngươi như vậy, ngươi lại có thể giết người của ta, trước mắt ta! Không ai hung ác bằng ngươi ! Ngươi táng tận thiên lương rõ ràng !

Lệ Tuyết Linh thản nhiên:

- Khoan nóng ! Nghe đây Quý Ca ! Chính chúng bức ta mà! Chúng muốn sửa tri.

ta, bảo ta chạy trốn cho chúng có cơ hạ thủ. Ta phải tự vệ chứ. Phải không ? Huống chi cuộc đấu lại không công bình, hai tự do bức hiếp một quần thú? Ai nhìn vào mà chẳng cho là ta bị dồn vào tử cảnh?

Gân trán cuộn tròn, huyết thái dương nhảy nhấp nhô, Quý Ca lại hét:

- Câm ngay, tên lỗ mãng! Ngươi định trang sức sự cuồng bạo của ngươi cho hợp lý phải không ?

13. Đứng Giữa Bạn Thù

Trát Thái phi thân tới, đỡ Trang Tường đứng lên.

Vốn đà choắt cheo, gương mặt của Trang Tường lúc đó biến dạng dị thường, không còn là gương mặt như người thường nữa. Đôi mắt y lồi ra, má rút lên, mồm há hốc, máu lớp bắn lên, lớp chảy xuống. Thỏi đá xuyên thủng bụng y, còn nằm tại chỗ. Đỡ y lên mà làm gì nữa ? Dù có một nhiệm màu, cũng không làm y sống lại...

Trát Thái buông Trang Tường xuống, tiến về giòng suối, tới chỗ Bạch Chiêu Long.

Bạch Chiêu Long cũng đã tắt thở luôn, mặt trắng nhợt, máu từ thất khiếu còn rỉ ra, hoà với nước đầm toàn thân rơi ròng rỗng.

Hứng phải một chiêu đầu quyền, ngũ tạng lệch lạc, ngực nát, Bạch Chiêu Long chết trước khi rơi xuống suối ! Buông Bạch Chiêu Long xuống đất, Trát Thái quay nhìn Quý Ca Niềm oán độc trong ánh mắt bốc thành tia, bắn rực sáng, lão rít lên:

- Nhị ca, lại thêm hai mạng nữa, đó chính là thành quả của tên khát máu này.

Quý Ca rung người, hàm rung theo, răng chạm cồng cộc. Lâu lắm y mới thốt thành tiếng:

- Họ Lệ kia, cái hung của ngươi quả thật là hy hữu, trên cả tưởng tượng của con người. Ngươi đã đẩy ta vào cái thế chẳng đặng đừng. Ngươi đã vượt qua mọi giới hạn.

Còn đâu là kiên nhẫn, còn đâu là bao dung. Ta trọng ngươi là một nhân vật anh hùng.

Ngươi lại muốn mình trở thành quái vật. Ta đối xử với ngươi bằng tình bạn, ngươi lại đối lại bằng lối vũ phu.

Lệ Tuyết Linh lạnh lùng:

- Người trong Hắc lâu, hơn ai hết biết rõ thế nào là tàn khốc, thế nào là hung tàn, là độc ác. Nhưng thật ra ta thấy ngươi còn hồ đồ ở cái điểm, tại sao lại có sự hung bạo, tàn khốc hay độc ác ở đây ?

Chàng dừng lại một chút, rồi tiếp:

- Có hai nguyên nhân. Một là bản tính tự nhiên, một kia là do ngoại cảnh bức bách. Muốn lên án một người, ngươi phải tìm hiểu nguyên nhân. Không nắm vững vấn đề, thì đừng kết luận vội. Bởi cái kết luận đó không còn vô tư, không thể là chính xác được.

Trát Thái bước tới, hét:

- Ta giết ngươi, tên khát máu.

Lệ Tuyết Linh quắc mắt, nạt:

- Cút ! Ngươi không xứng đối thoại với ta ! Nếu các ngươi không hèn hạ, thì giờ đây tất cả đã về châu tiên tổ rồi ! Tuy nhiên, lần lượt rồi ta cũng sẽ đưa đi hết, đừng tưởng mấy đường giây trời này ràng buộc được ta.

Trát Thái rít lên:

- Đó, nhị ca thấy hấn khinh miệt mình như thế nào chưa ! Chúng ta phải giết hấn.

Lệ Tuyết Linh không hề nao núng:

- Hành động, ta còn không ngán, huống hồ chỉ là dọa. nạt xuống. Cho ngươi biết, từ ngày ta bước chân vào giang hồ tới nay, ta chưa hề lưu ý tới những hạng tôm tép như ngươi. Ngoài cái việc múa may như loài công phượng xòe, ngoài cái việc kêu oang oảng như ech nằm đáy giếng, ngươi còn làm được gì hơn nữa chứ ? Ta tưởng ngươi nên lặng tiếng im hơi biến dạng, cho người đời đừng nhớ đến ngươi là xong, như vậy họa may ra ngươi mới được yên thân.

Trát Thái quát tháo, Lệ Tuyết Linh châm chích, khiến hấn càng điên tiết thêm.

Lão gọi Quý Ca bằng cái giọng căm hờn:

- Để hấn nói như vậy sao nhị ca ?

Quý Ca hỏi lại:

- Chứ bây giờ đệ muốn ta phải làm sao đây ?

Trát Thái hừ một tiếng:

- Giết hấn ! Rồi về báo cáo với lâu chủ là do hấn muốn trốn nên chúng ta bắt buộc phải hạ thủ đoạn.

Lệ Tuyết Linh thản nhiên:

- Chủ ý đó được lắm đấy, hãy thực hành lẹ lẹ đi.

Quý Ca nhìn chàng một lúc, rồi dाय qua Trát Thái nói:

- Có thích hợp chăng ?

Trát Thái trầm giọng:

- Sao lại không ? Mà dù không đi nữa, chúng ta cũng không thể dung dưỡng súc sanh lâu hơn nữa. Hồn của các huynh đệ đang hướng về chúng ta, chờ xem chúng ta làm một cái gì xem được đó nhĩ cạ Phải giết hẩn, tiểu đệ đã nghĩ kỹ lắm rồi. Giết hẩn cho người sống hả tức, người chết hả giận. Giả như nhĩ cạ sợ liên lụy thì cứ đổ cho Trát Thái này, tiểu đệ sẵn sàng thọ tội trước lâu chủ.

Quý Ca lạnh lùng thốt:

- Người nói thế mà nghe được à !

Trát Thái cương quyết:

- Tiểu đệ nói thực ma ø! Nhĩ cạ cứ áp dụng quy luật giải giao tiểu đệ cho lâu chủ.

Tiểu đệ cam tâm thọ tội một mình. Miễn trừ được tên súc sanh tàn bạo này thôi.

Lệ Tuyết Linh hừ một tiếng:

- Giết ta ? Giết bằng cách nào ? Để nguyên giây trói như thế này mà giết, cả hai cao thủ hắc lâu cùng hiệp lực giết một kẻ bị trói chặt ư ?

Trát Thái nạt:

- Câm, không ai mượn người nói xen vào.

Lệ Tuyết Linh cũng nạt lại:

- Cút ! Ta không muốn trông thấy cái lão già con nít người.

Quý Ca nghiêm giọng:

- Chỉ cần ta nhích tay một chút là yết hầu người đi đứt, người nên dè dặt thái độ một chút đi chứ.

Lệ Tuyết Linh bật cười cuồng ngạo:

- Hay, câu nói của người nghe anh hùng quá nhỉ. Nhích một chút thì yết hầu ta đi đứt. Cái tánh cách anh hùng đó chỉ có ở trong Hắc lâu mà thôi, trên giang hồ, không một hảo hán nào cầm kiếm uy hiếp một kẻ bị trói cả. Ta dù chết, song người vẫn sống thừa, sống với sự khinh bỉ của đồng đạo vũ lâm.

Quý Ca giận run người. Tay run, kiếm run theo, y quát lớn:

- Thanh danh, đạo nghĩa chỉ dành đối xử với hào kiệt, anh hùng còn người chỉ là kẻ bạo ngược, ta có quyền sử dụng mọi thủ đoạn, người đời sẽ chẳng chê trách ta.

Lệ Tuyết Linh cao giọng:

- Người đừng cố tự ép mình. Ta hiểu người hơn ai hết. Cái lễ thị phi, chánh tà, trừ khi người là con người tán tận lương tâm thì ta mới tin người dám hạ thủ.

Trát Thái nhắc:

- Đừng cãi lý với hẩn nhĩ cạ à, cứ hạ thủ đi, xem hẩn có còn hung hăng được nữa chăng ?

Lệ Tuyết Linh xì một tiếng:

- Ta bảo người cút đi, đứng đó mà vẫy đuôi cho bản mắt ta.

Trát Thái hét lên:

- Nhĩ cạ còn chờ gì nữa.

Lệ Tuyết Linh cười ha hả:

- Sanh ra là ta đã có ngạo cốt đó rồi. Vào giang hồ là quen cái tánh quật cường, bất khuất rồi. Chân đạp đất, đầu đội trời, ta ngang dọc khắp bốn phương trời, ta đơn thân độc lực không ỷ lại, không xu hướng. Ta như thế mà sợ chết sao ? Ta cho rằng sống kiếp giang hồ là mang một nghiệp dĩ triền miên, chết sớm là nghiệp dĩ dứt sớm.

cho nên ta không biết cố kỵ bất cứ điều gì ?

Trát Thái hăm hừ:

- Có cố kỵ người cũng không thoát chết.

Lệ Tuyết Linh mỉa mai:

- Anh hùng thay cho cao thủ hắc lâu. Can đảm thay cho nhân vật hắc lâu. Muốn giết người phải trói lại mới dám giết. Và chỉ dám giết những người bất lực, không sức phản kháng. Một thứ bốn sắc anh hùng mới mẻ, do hắc lâu sáng chế, ngàn năm trước không có, ngàn năm sau cũng không luôn.

Trát Thái hét oang oang, nhảy cho chơi. Lệ Tuyết Linh cứ khích.

Trát Thái giận sùi bọt mép:

- Hạ thủ hần gấp đi nhị ca.

Quý ca còn chống kiếm, lâu một lúc nữa mới thu kiếm về, rồi từ từ đút vào vỏ.

Y buộc miệng thở dài. Trát Thái giương tròn mắt, kêu lên:

- Nhị ca làm sao thế? Chẳng lẽ lại sợ sức sanh này sao?

Quý ca lắc đầu:

- Ta không thể giết hần.

Trát Thái rung người:

- Không thể, tại sao lại không thể? Vậy ra tất cả huynh đệ chúng ta là vật tế thần à. Chúng ta không báo thù cho họ à? Cứ để hần nhục mạ như vậy mãi à ồ? Hừ, hừ !

Quý ca buông gọn:

- Trầm tĩnh một chút đi lão tam.

Trát Thái gầm lên:

- Trầm tĩnh, làm sao mà đệ trầm tĩnh cho được hử nhị ca ? Nhị ca bảo phá núi, tiểu đệ có thể làm nổi, chứ bảo trầm tĩnh thì chắc là không nổi rồi.

Quý Ca quát mắt, cao giọng:

- Không trầm tĩnh được thì làm gì ? Đệ muốn phản à?

Trát Thái giật bắn mình, xếp ngay cái vẻ hùng hổ lại, râu xụi lơ, thừ người một lúc. Lấy lại bình tĩnh, hần thốt:

- Được, được! Thì không giết, nhị ca có trọn quyền quyết định mà.

Giọng nói của lão có phần nào gay gắt. Dừng một chút hần tiếp:

- Tuy nhiên, tiểu đệ cảnh cáo nhị ca là nhị ca sẽ hối hận đó. Nhất định là phải hối hận. Hôm nay mình tha hần, ngày mai, ngày kia hần sẽ giết mình. Mấu người như hần không hề biết đạo nghĩa là gì. Con chó con ngựa còn biết ơn chủ của nó, chứ hần thì không hề.

Quý ca khoát tay:

- Phải nhớ lệnh dụ của lâu chủ, tam đệ. Lâu chủ muốn hần còn nguyên vẹn, thì ta hãy để hần nguyên vẹn mà thọ hình của lâu chủ. Không biết mà phạm tội chúng ta còn bị thọ hình thay, huống gì biết mà còn

phạm tội, lãnh lệnh mà làm trái lệnh, là phản, sẽ lãnh tử tội như chơi. Ngoài ra, còn có quy củ giang hồ, chúng ta phải có tác phong của con nhà võ.

Trát Thái vẫn còn mím môi:

- Hắn là cái quái gì mà chúng ta phải giữ quy củ với hắn.

Quý Ca nghiêm sắc mặt:

- Dù hắn không xứng đáng song lương tâm của chúng ta không cho phép chúng ta hành động hèn hạ như vậy. Hắn đang thọ thương, hắn lại bị trói cả chân tay thế kia, ta làm sao mà hạ thủ được. Mình là nam tử hán, đầu đội trời, chân đạp đất thì chúng ta phải cư xử sao cho đúng với thái độ của đại trượng phu.

Trát Thái nổi nóng trở lại:

- Tiểu đệ không muốn làm nam tử hán, đại trượng phu gì cả. Tiểu đệ cam làm ke?

hèn hạ tiểu nhân miễn sao hạ được cái tức trong lòng này. Tiểu đệ chỉ muốn giết hắn.

Quý ca lạnh lùng:

- Vô ích, không thể được.

Trát Thái như mất đi lý trí, hét lên:

- Nhị ca cứ thiên vị hắn mãi, nhị ca có gì đây ?

Quý ca nổi giận:

- Thiên vị ? Ta mà thiên vị hắn ? Hay cho tam đệ, người dám ăn nói với ta như vậy à ? Chắc là khi về đến Hắc lâu người dám tố cáo với lâu chủ như thế lắm hử ?

Trát Thái trầm giọng thốt:

- Có thể lắm đó nhị ca. Ngay bây giờ nhị ca nên tìm cách tự bào chữa cho mình đi, tiểu đệ để cho nhị ca toàn quyền sai khiến từ đây về tới Hắc lâu. Trên con đường dài, đòi hỏi nhiều ngày hành trình, nhị ca có thiếu gì dịp chụp mũ đệ, mà đệ đây lại không dám phản kháng. Tiểu đệ sẵn sàng tiếp thụ những khất khe, căm hận của đại ca dành cho đệ, nhưng khi về đến Hắc lâu thì chúng ta cùng đối chất với lâu chủ.

Quý ca quá giận, trở thành nguội lạnh, thay vì phác tác, y điềm nhiên thốt:

- Người tưởng ta sợ người ư ? Ta biết, người theo Lâu chủ từ lâu lắm rồi, người là một thuộc hạ kỳ cựu, nhưng ta không ngăn người đâu. Người bảo ta chuẩn bị lý lẽ, người cũng nên chuẩn bị cho người, nếu ta không bị Lâu chủ bắt tội, thì chính người phải lý khai Thiên tổ ! Rồi người sẽ thấy ta làm gì !

Trát Thái bật cười cuồng dại:

- Chúng ta sẽ “gặp nhau” ngày đó !

Quý ca trầm giọng:

- Cái ngày đó không xa đâu !

Y tiếp luôn:

- Hiện tại, ta ra lệnh cho người mai táng các xác chết kia, rồi sau đó, chuẩn bị xe, tiếp tục hành trình.

Trát Thái lạnh lùng:

- Tuân lệnh!

Chờ cho Trát Thái đi xa xa rồi, Lệ Tuyết Linh tặc lưỡi thốt:

- Nếu trong Hắc lâu, còn có một người có lương tâm thì người đó chính là người.

Quý Ca hừ một tiếng:

- Người tạo phiền phức cho ta đủ quá rồi.

Lệ Tuyết Linh bình tĩnh tiếp:

- Ta có cảnh cáo cho người từ trước là ta phải vẫy vùng bằng mọi cách, ta tình nguyện chết tại đây, nơi tay các người, ta nghĩ kỹ lắm rồi. Ta sẽ còn làm như vậy nữa, hoặc ta thoát nạn, hoặc ta chết trước khi người về đến Hắc lâu, Trang Tường và Bạch Chiêu Long là cái khởi điểm của ta đối với người thì ta phải lưu lại một điểm nhân tình.

Quý Ca lại hừ một tiếng nữa:

- Cái tình của người, ta không tiếp nhận! Đối với người, ta trọng cái khí chất của người, nhưng ta không thể phản bội nguyên tắc của ta trong khi ta đang thi hành nhiệm vụ.

Y gần từng tiếng tiếp luôn:

- Nhưng sự kiên nhẫn của ta đã sắp hết mức giới hạn rồi. Người không nên tiếp tục vọng động. Ta khó thể khoan dung người được.

Lệ Tuyết Linh cười nhạt:

- Tùy người, còn ta thì vẫn kiên trì như thường.

Quý ca trừng mắt nhìn Lệ Tuyết Linh, ánh mắt của y chừng như xuyên thấu ruột gan chàng. Lâu lắm y thốt:

- Ta không còn biết nói gì với người hơn là lặp lại lời cảnh cáo vừa rồi. Nếu người còn bạo hành thì ta sẽ lập tức giết chết người ngay. Ta không thể làm khác hơn được.

Người đừng có bức bách ta quá đáng, khiến ta làm những việc mà ta không thích làm.

Lệ Tuyết Linh mỉm cười:

- Còn có cách khác cho người đó chứ ! Chỉ tại người không muốn mà thôi.

Quý Ca trở mắt:

- Cách gì ?

Lệ Tuyết Linh ung dung tiếp:

- Cách đó sẽ giúp người thoát khỏi mọi uy hiếp, người sẽ không còn là công cụ.

của cường quyền, bạo thế, người sẽ vui với cái không khí tự do tùy việc mà biểu dương đạo nghĩa giang hồ. Người sẽ là người hùng quang minh chính đại giữa cái trần gian này.

Quý Ca chưa vội hỏi về cách mà Lệ Tuyết Linh vừa nêu ra, lại chuyển sang đề khác:

- Có phải vừa rồi Trang Tường và Bạch Chiêu Long giục người trốn chạy đi chăng?

Lệ Tuyết Linh gật đầu:

- Đúng như vậy !

Quý Ca cau mày:

- Người biết rõ ý đồ của chúng ?

Lệ Tuyết Linh mỉm cười:

- Không sai, ta còn khích lệ chúng thực hiện gấp cái ý đồ đó. Vậy là công bình.

Nghiêm cách mà nói, chúng có ưu thế hơn ta, chúng lại chủ động, thì chúng đâu có ngán gì mà phải ngần ngại.

Quý Ca căm hận:

- Cũng bởi người giáo hoạt.

Lệ Tuyết Linh lắc đầu:

- Không đúng, ta chỉ tìm cái sống trong cái chết thôi. Chúng có cái lợi làm cho ta chết, cái lợi tinh thần đó mà. Ta tìm cái sống trong việc thủ lợi của chúng mà thôi.

Quý Ca lại nhìn chàng như nhìn một quái vật, mà quái vật là một thứ khó hiểu nhất, một lúc sau y thở dài thốt:

- Từ lâu, ta nghe nói ngươi là một kẻ khó trêu nhất trong hắc đạo. Ngươi thừa gian manh, xảo hoạt, man trá, những cái đó lại được lồng thêm vũ công kỳ tuyệt làm hậu thuẫn. Ta không tin lắm, nhưng bây giờ, ta nhận ra cái truyền thuyết đó cũng không ngoa với sự thực là bao.

Lệ Tuyết Linh nhếch một nụ cười vô nghĩa:

- Đó là cái lý do cho sự tồn tại của ta bây giờ. Muốn sống, tất phải hơn người ơ?
mọi phương diện, hẳn ngươi cũng hiểu rõ cái đạo lý đó.

Quý Ca trở lại việc vừa rồi:

- Cho rằng chúng ta cùng đứng trong cương vị bằng hữu, ta thấy ngươi hành động cũng quá đáng, nhất là đối với bọn Trang Tường.

Lệ Tuyết Linh tặc lưỡi:

- Nhưng chúng ta chưa là bằng hữu, ít nhất cho tới giờ phút này, chúng ta còn là đối lập.

Quý Ca nghiêng rằng:

- Vô luận ngươi nói gì, ta chỉ cảnh cáo ngươi là ta không còn nhẫn nại nữa. Ngươi biết khôn thì hãy tự mình kiềm chế, tránh mọi hậu quả không đẹp. Từ nay ta sẽ trở mặt đối với ngươi, bỏ mặc bất cứ bạo hành nào của ngươi.

Lệ Tuyết Linh cười nhẹ:

- Ngươi có thể làm như vậy sao ? Không, ta tin chắc chắn rằng không bao giờ ngươi lại khinh miệt cái nghĩa khí của một kẻ hùng.

Quý Ca lắc đầu:

- Ngươi đừng quá tự tin một cách vô ích. Dù ta không muốn nhưng ta bắt buộc phải làm như vậy.

Lệ Tuyết Linh gật gù:

- Tùy ngươi vậy. Về phần ta, ta cứ thi hành kế hoạch ta đã định sẵn. Dọc đường ta tía dần các ngươi, từng tên từng người một. Hãy báo cho Trát Thái đề phòng trước là vừa, bởi kẻ sắp tới chính là lão già trẻ con đó đó.

Chẳng rõ tại sao, Quý Ca nghe chàng nói thế, lại rùng mình.

Tuy nhiên, những gì Lệ Tuyết Linh đã làm, cũng đã gây bất mãn ít nhiều nơi y, y thì luôn luôn chiều cổ bao dung chàng, còn chàng thì cứ tìm cách phá hoại sự bao dung đó từ chỗ kín đáo thành ra lộ liễu.

Như vậy thì nguy cho y quá, y sẽ gặp phải nhiều khó khăn sau này.

Song nếu bây giờ chàng ngoan ngoãn bắt động thì sự tình có phương cứu vãn.

Cho nên y cần rằng, gằn lại một lượt nữa:

- Ta không muốn ngươi lâm vào cảnh bất hạnh.

Chàng vẫn trầm giọng:

- Song phương cũng bất hạnh, chẳng riêng gì ta, một cuộc trao đổi không hơn không kém.

Quý Ca hừ một tiếng:

- Thế thì ngươi không nên oán trách ta, ta đã làm những gì trong sức lực của ta đề?

tỏ lòng kính trọng với người. Trong sức, ta còn bình tĩnh, trên sức, thì bắt buộc ta phải có sự dứt khoát không lợi gì cho người cả.

Lệ Tuyết Linh gật gù:

- Người có đường, ta có lối, không thể đồng hành thì cứ đường lối ai nấy đi.

Quý Ca trầm ngâm một chút, nhớ lại việc gì, vụt hỏi:

- Vừa rồi người có nhắc đến cách thức nào đó, giúp ta hoàn toàn tự do, giờ người nói nghe thử đi.

Lệ Tuyết Linh không đáp câu hỏi mà hỏi ngược lại y, hỏi cũng như thể đáp:

- Tại sao người không giết Trát Thái, cùng đi với ta sống cuộc đời ngang dọc khắp sông hồ ?

Quý Ca giật bắn mình, quay nhanh đầu lại nhìn về phía Trát Thái. Gã đang đào huyết chôn xác, cách đó khá xa. Quý Ca đưa tay lau vội mấy giọt mồ hôi đang chảy thành giòng trên trán. Đoạn y quắc mắt, quát:

- Nói nhảm, thiệt là hoang đường.

Lệ Tuyết Linh điềm nhiên:

- Ta không nói nhảm, ta bảo người, giết Trát Thái xong chúng ta cùng thoát đi.

Quý Ca nghiêng răng:

- Câm miệng lại, ta không thể phản bội đồng bạn được, người đừng giục ta làm điều bất nghĩa. Giết người là ác, xúi người làm điều phi nghĩa còn ác độc hơn.

Lệ Tuyết Linh thở dài:

- Lời nói của ta chỉ xuất phát từ chí thành.

Quý Ca bước tới, chụp ngược ngực áo của chàng. Y dí mặt sát vào mặt chàng, hai chiếc mũi đụng nhau, mắt nhìn mắt, hốc mắt của y xoáy vào tròng của chàng, trên đường xuống tới đáy lòng, xem thử chàng có ẩn ý gì.

Một lúc sau, y rời mặt buông giọng tàn khốc nói:

- Người hãy nên cẩn thận từng lời nói, nếu còn thốt lời hồ đồ thì người sẽ mất mạng với ta, người nghe rõ chưa ?

Chàng rùn vai:

- Ngu, thiệt đúng là ngu quá !

Quý Ca hét lên:

- Câm, câm!

Lệ Tuyết Linh lạnh lùng:

- Buông tay ra mau !

Quý Ca xô tới, làm chàng đảo lộn người lại, đoạn y bứt theo chỉ tay vào mũi chàng:

- Lần cuối cùng ta cảnh cáo người, từ giờ phút này chỉ có hành động chớ đừng có nhiều lời nữa.

Vừa lúc đó, Trát Thái trở lại, báo cáo công tác:

- Xong rồi thưa nhị ca.

Quý Ca gật đầu:

- Thôi, chúng ta đi (mất trang....) Quý Ca thở dài:

- Phải Buông rèm xuống, y lui vào trong góc xa, ngồi thừ ra, không nói tiếng gì nữa, Lê.

Tuyết Linh lắc đầu, mở hí mắt ra, hướng về phía hấn hỏi:

- Lão ấy muốn phản phải không, thái độ gì mà kỳ thế!

Quý Ca quát mắt:

- Người làm ơn cầm cái miệng cho ta nhờ!

Lệ Tuyết Linh dịu giọng:

- Ta bắt bình cho người đó thôi. Thực ra Trát Thái bằng vào đâu mà dám vô lễ với người, lão là cái quái gì ?

Quý Ca lại quát:

- Im !

Lệ Tuyết Linh thở dài:

- Dù ta chỉ là một kẻ tù, ta cũng có quyền nêu lên một điểm công đạo chứ. Các người có thể đoạt mạng sống của ta nhưng các người không thể nào đoạt luôn cả cái quyền ăn nói của ta. Huống chi ta thấy người mà bất bình, ít nhất người cũng phải nên có một thái độ hợp lý với ta chứ!

Quý Ca nhìn sững chàng, một lúc sau y thốt:

- Người khó chịu quá !

Lệ Tuyết Linh cười hì hì:

- Quen tánh ăn ngay nói thẳng mất rồi, người thừa hiểu mà, còn hỏi ta làm gì.

Mặt Quý Ca hiện rõ một sắc thái vô cùng quái dị:

- Ta có cảm giác người là một kẻ bất tâm thường, người là một ác quỷ nhưng thứ ác quỷ mang danh chứ không có thực chất, một cái gì phát tiết từ người của người như bóng u linh, thoát hiện, thoát biến, tàn khốc mà không độc, độc mà không hại, mới gặp mà rợn người, gần người rồi thì mới thấy cái bực tức của người mà thiên hạ diễn tả như cái tánh hung ác.

Lệ Tuyết Linh mỉm cười:

- Người phân tách bản chất của ta còn hơn ta tự hiểu ta nữa kia.

Quý Ca trầm giọng:

- Họ không nên sai phái ta làm cái việc này, không có ta thì cục diện không xoay chiều này đâu, đáng lẽ ta không nên gặp người mới phải.

Chàng tắc lưỡi:

- Nhưng sự việc đã rồi, muốn cứu vãn hay không chỉ do nơi người mà thôi.

Quý Ca thấp giọng:

- Oan nghiệt, thiệt là oan nghiệt.

Lệ Tuyết Linh lắc đầu:

- Không đúng, người phải nói là duyên số mới đúng.

Quý Ca gắt:

- Duyên cái con cóc.

Lệ Tuyết Linh cười hì hì:

- Bây giờ người không tin, song sau này, người phải tin.

Quý Ca trở mặt:

- Sau, sau là khi nào ? Còn mai sau cho người nữa sao ?

Lệ Tuyết Linh bình tĩnh:

- Đừng tưởng ta là kẻ sắp chết. Con đường xuống suối vàng đối với ta còn xa lắm.

Hắc lâu chưa đủ khả năng đưa ta đến chốn đó đâu. Nói đến việc đó lúc này thì gần như còn sớm quá, không nên.

Quý Ca bật cười khan:

- Người tự tin quá đáng.

Lệ Tuyết Linh tiếp:

- Không phải tự tin mà hơn thế kia, đó là sự thật mà. Ta làm được ta mới dám nói chứ. Thành công là cái chắc.

Quý Ca đuổi thẳng hai chân, cho thoải mái một chút rồi bĩu môi:

- Bằng vào đâu, người xem bọn ta là tượng gỗ hay sao ?

Lệ Tuyết Linh lắc đầu:

- Ta có xem các người là tượng gỗ đâu, các người là thường nhân còn ta là siêu nhân, chỉ có thể thôi.

Quý Ca xì một tiếng:

- Mọi hy vọng đều tan biến đối với người. Hãy nhìn vào hiện thực, bọn ta ly khai chốn này ngay từ bây giờ.

Lệ Tuyết Linh cau mày:

- Kỳ quái thật, bằng hữu của ta sao lại cứ khẳng khẳng quyết giải ta đến hắc lâu vậy chứ? Để cho ta chịu mọi khổ hình của Tào Nghê sao chứ ?

Quý Ca kêu lên:

- Ta đâu có muốn như vậy...

14. Áo Trắng Mặt Quỷ

Lệ Tuyết Linh hừ một tiếng:

- Thế sao người không chịu giải toa? cho ta, rồi cùng trốn theo ta ?

Quý Ca cao giọng:

- Vì ta có trách nhiệm !

Lệ Tuyết Linh nổi giận:

- Một thứ trách nhiệm thú ỉa, dè hèn, liệu có sánh bằng sanh mạng một vị bằng hữu chăng ?

Quý Ca khoát tay, thấp giọng:

- Thực tế và lý luận không đi đôi với nhau. Cũng như cái nên làm và cái còn đang lưỡng lự, đắn đo trước khi làm là hai cái riêng biệt nhau !

Lệ Tuyết Linh bĩu môi:

- Thật là mâu thuẫn, có lưỡng lự, có đắn đo là có muốn làm, nếu làm và muốn làm, có khác nhau bao nhiêu đâu ? Bất quá cái thì làm sớm, cái thì làm muộn vậy thôi.

Nhưng người hiểu cho, muộn là mất hiệu lực, muộn là nguồn gốc của sự hối hận đó!

Quý Ca hét:

- Người định thuyết phục ta ? Vô tích, người hãy bỏ cái mộng hão huyền đó đi !

Lệ Tuyết Linh cười lạnh:

- Người hãy tự nghĩ xem có ai hoan nghinh cái hành động ngu xuẩn của người chẳng ? Nói là ngưỡng mộ ta và ngầm nhận ta là bằng hữu mà người cứ khẳng khẳng giữ cái ý định đưa ta về Hắc Lâu, để rồi người đương mắt ra nhìn ta bị giết chết. Người hãy im cho ta nhờ !

Quý Ca đâm lỳ:

- Ta chỉ tuân lệnh hành sự mà thôi !

Xì một tiếng, Lệ Tuyết Linh mĩa mai:

- Lệnh của quý, lệnh của kẻ khát máu tham tàn gian manh. Sao mà người hèn nhát thế vậy ? Kỷ luật đáng tuân song lệnh ban ra phải minh chánh chứ ? Ta cho là người tuân hành theo một cái lệnh hồ đồ ngu si.

Quý Ca lạnh lùng:

- Người muốn nói gì thì cứ nói, ta không quan tâm tới nữa đâu !

Chàng thở dài:

- Người u mê đến thế là cùng, ta thật vô phương cứu chữa người rồi !

Nở một nụ cười thâm trầm, Quý Ca từ từ đứng lên, nhìn chàng một lúc, đoạn từ từ thốt:

- Tại nơi đây, trong phút giây này với tình huống đó, người nên có những ngôn từ cử động cho thích hợp một chút, sự tình bất lợi cho người mà người cứ ở đó dạy đời ta.

Ta nghĩ người thôi khỏi phải dấn bước chi cho sâu vì người chỉ có gặt hái tuyệt vọng mà thôi Lệ Tuyết Linh để cho thân mình lắc lư theo đà xe không ngừng đảo, trầm giọng hỏi:

- Người cố chấp đến ngu xuẩn vậy được ư ?

Quý Ca đáp:

- Ta không cố chấp, ta chỉ giữ vững lập trường của ta thôi !

Chàng đành nhắm mắt dưỡng thần, không buồn nói lên một lời nào nữa cả.

Quý Ca biết là chàng đang suy nghĩ, song làm sao hiểu được chàng đang suy nghĩ về điều gì ? Gương mặt chàng vẫn lạnh như tiền, không một nét cảm tình nào biểu lộ.

Quý Ca cười hì hì:

- Hẳn là người không được khoan khoái cho lắm ?

Mắt vẫn nhắm, chàng lơ là hỏi:

- Không khoan khoái đối với ai ?

Quý Ca vẫn cười:

- Với ta chứ còn với ai nữa, những gì ta nói với người vừa rồi, làm cho người tức uất ?

Lệ Tuyết Linh mở mắt ra, nhìn Quý Ca trân trân, một phút sau chàng lạnh lùng thốt:

- Tức uất ? Làm gì có việc đó ? Người với kẻ đồng hành của người có khác chi nhau đâu ? Các người cùng thú như nhau, cùng thấp hèn như nhau, hành động đều rập cái khuôn tặc tử như nhau ! Thì có tên nào siêu việt hơn tên nào ? Ta thương hại thì có, chứ khi nào lại tức uất vì các người !

Quý Ca không vui:

- Nói quanh nói quẩn, người cũng trở lại cái tánh hay mắng người, người sanh ra là như vậy ư ?

Lệ Tuyết Linh mỉm cười:

- Ta không thêm mắng nữa, chỉ muốn cáo tố người một việc thôi!

Quý Ca tiếp:

- Nghe thiên hạ đồn ta không tin cho lắm nhưng bị giờ ta đang chứng kiến tận mắt, nghe tận tai đành phải tin theo thôi, người có cái thói dùng ba tắc lưỡi để mê hoặc lòng người.

Lệ Tuyết Linh điềm nhiên:

- Dù vậy, nhưng người vẫn chưa chịu tin là ta đã nói đúng sự thật, cái sự thật mà kẻ đối thoại không bao giờ ngờ tới đang đợi chờ ta thông báo, để rồi ý chí lung lay, dăm thay đổi chủ trương lập trường. Do đó người cho rằng ta mê hoặc họ chứ người không hề nghĩ rằng ta đã chỉ đường dẫn lối cho họ thoát bể mê. Còn người, người ngụy biện với ta bởi người tự biết mình đã chìm trong cái hố hắc ám, nhưng người không đủ can đảm để nhìn nhận sự ngu muội của mình, người lại trang hoàng vẽ vời nó để tự cho rằng mình đây có lý. Ta thiết là thấy tội nghiệp cho người, rồi đây người sẽ chết hoặc bởi sự hy sinh ngu xuẩn đó hay bởi chính chủ nhân của người khi đã không còn cần tới người nữa.

Quý Ca lắc đầu:

- Đừng có hồ đồ, ăn nói vô căn cứ.

Lệ Tuyết Linh tặc lưỡi:

- Thuốc đắng dã tật, lời thật mất lòng, ta không nhẫn tâm nhìn người tự mình đi vào con đường diệt vong nên đành buông lời khuyên cáo, những lời khó nghe nhưng rất chân tình. Người hãy tự mình suy nghĩ lại đi.

Quý Ca trầm ngâm một lúc, buông nhẹ tiếng thở dài:

- Bằng hữu, người thật là một con người quái dị !

Lệ Tuyết Linh dừng đôi mày, ngạc nhiên:

- Người nói vậy là sao, ta không hiểu.

Quý Ca tiếp:

- Như ta đây, khi gặp việc gì quan trọng, có nguy hại cho bản thân, thì ta không còn lòng dạ nào mà nghĩ đến điều gì khác ngoại trừ bản thân ta. Kể cả việc tranh biện với người, giành phần lý về ta. Người thì khác, người thấy lưỡi đao sắp chặt xuống, mà người vẫn ung dung can thiệp bao hàm, không hề chú tâm đến bản thân mình.

Lệ Tuyết Linh nhìn Quý Ca với ánh mắt xốt xa, không nói gì cả.

Quý Ca nổi giận:

- Sao người lại nhìn ta bằng ánh mắt đó!

Lệ Tuyết Linh thở ra:

- Đột nhiên ta phát giác ra, người ngu ngốc quá !

Quý Ca càng giận hơn:

- Ta ngu ngốc, người phải giải thích cho ta rõ ràng !

Lệ Tuyết Linh cau mày:

- Người chưa thức ngộ.

Quý Ca giật mình rồi lộ vẻ không vui, trầm giọng:

- Thức ngộ cái gì ?

Lệ Tuyết Linh nghiêm sắc mặt:

- Ta dùng lời ngay, lẽ phải, khuyên cáo người nhằm mục đích là bảo toàn tánh mạng của ta, người nghe lọt những lời lẽ đó, là ta có lợi vô cùng. Ta bảo người phân biệt chính tà, thị phi để người tiếp trợ ta trốn đi, thì tại sao người cho rằng ta không quan tâm đến sự tồn vong của ta ? Thật là ấu trĩ.

Quý Ca khê kêu lên:

- A !

Rồi y cười nhẹ tiếp:

- Song, rất tiếc, người sẽ chẳng thành công, ta bảo đảm như vậy!

Lệ Tuyết Linh thần nhiên:

- Hiện tại thì chưa, chưa có nghĩa là sự việc chưa đến nhưng rồi nó sẽ tới, chứ chẳng phải là không thể nào.

Quý Ca lắc đầu:

- Người đừng ảo tưởng nữa!

Lệ Tuyết Linh bĩu môi:

- Nhưng ta thấy nó sắp thành sự thật rồi đó.

Quý Ca gằn giọng:

- Người tự tìm cái khổ, lúc đó đừng trách ta vô tình.

Lệ Tuyết Linh gật gù:

- Chúng ta tranh luận cũng đã nhiều rồi, hầu hết những gì nói ta đã nói hết ra rồi.

Bây giờ chỉ còn có việc đợi chờ nó xảy ra thôi xem coi ai có lý. Chỉ tiếc là kẻ mất lý lại mất mạng luôn, và kẻ đó nhất định không phải là ta.

Quý Ca lắc đầu:

- Không bao giờ người có cơ hội đó đâu!

Lệ Tuyết Linh lại gật gù:

- Còn sớm lắm, chưa phải lúc nói câu sau cùng.

Quý Ca toan nói gì đó, bỗng cỗ xe vòng lên, rồi lao đảo một chút rồi ngừng lại.

Tiếp theo đó, ngựa hí vang, tiếng roi rít gió, cuối cùng là tiếng quát tháo của Trát Thái.

Quý Ca biết là có biến, khoát rèm sau vọt mình ra ngoài. Đồng thời gian, Lệ Tuyết Linh nhích đến gần cửa hông xe, nhìn qua khe hở. Chẳng rõ chàng thấy gì, niềm kinh sợ.

lấn hân hoan, ẩn ước vẻ nghi hoài hiện ra nơi gương mặt. Tim chàng đập nhanh và mạnh hơn trước. Thì ra cỗ xe đang đứng tại một khúc quanh trên con đường hẹp bên ta?

là một khu đầy cỏ cao đến cổ chen giữa những cây to, hiển nhiên là một khu rừng hoang. Bên hữu là một cái gò, nhô hình như nấm mộ.

Đứng chắn lộ là bốn người giáng hàng chữ nhất vận áo trắng, mang mặt nạ da người màu xanh, trên mặt nạ có những đường vẽ chẳng chịt bằng loại sợi trắng.

Mặt nạ được chế tạo rất khéo, áp sát vào mặt, chỉ chừa lỗ nơi mắt, mũi, và miệng, mà lỗ tai rập khuôn với mắt mũi miệng, trông liên tục như thật.

Thoáng nhìn qua ai cũng tưởng là mình gặp quỷ. Trên đầu gò, còn hai người nữa.

Chưa hết, trong khu rừng bên tả, cũng có hai mươi người, dưới sự chỉ huy của một nhân vật vừa ốm vừa cao. Tất nhiên họ đều mặt đồ giống như nhau.

Lệ Tuyết Linh quan sát xong lẩm bẩm:

- Toàn là những tay khá, đúng là một cuộc hội long hổ phong vân ! Hiển nhiên đây là những băng hữu trong Quỷ Diện Bang !

Quý Ca vọt qua cửa sau xe, vòng ra phía trước đứng cạnh cỗ xe.

Trát Thái thì ngồi tĩnh nơi càng xe, tay lăm lăm chiếc tiền nhân chưởng. Tuy nhiên lão đang chịu đựng một cơn bão lòng, bằng cớ là mồ hôi điểm nơi trán thành hạt rơi xuống lộp bộp.

Bốn người áo trắng mặt quỷ từ từ tiến tới cách cổ xe độ hai trượng liền dừng lại.

Quý Ca trầm giọng hỏi Trát Thái:

- Có chuyện gì vậy ?

Trát Thái nuốt chút nước bọt cho bớt khàn cổ đoạn thốt:

- Thì vậy đó, xe vừa qua khúc quanh gặp phải bọn họ chặn đường, xe đành phải dừng lại. Nhị ca, chắc không phải là điều lành rồi.

Suy nghĩ một chút, Quý Ca bảo:

- Vén rèm mui xe đi.

Trát Thái sững sờ:

- Để làm gì ?

Quý Ca trầm giọng:

- Ta bảo thì cứ làm đi, đừng thắc mắc. Người ở đây giám thị họ Lê và chỉ nên đề?

ý việc đó thôi nhé. Đối phó với bọn người kia đã có ta, người không cần phải quan tâm tới.

Trát Thái vén nửa bức rèm, đưa cao chiếc tiền nhân chưởng lên đầu Lê Tuyết Linh, cách độ thước, gần từng tiếng:

- Người hãy liệu hồn, người mà nhúc nhích thì ta đập vỡ sọ người liền.

Lê Tuyết Linh xì một tiếng:

- Sắp chết đến nơi, không lo tự cứu, lại còn hống hách, thật là ngu si không chịu nổi.

Trát Thái nghiêng rằng:

- Ta không hơi đâu cãi vả với người, cứ nghĩ đến người sẽ chết là hơn, ta cũng hy vọng người nhân dịp này trốn đi để cho ta có cơ hội thoa? nguyện!

Lê Tuyết Linh lạnh lùng:

- Người sẽ có cơ hội đó, nhưng chắc chắn là người sẽ không được như nguyện.

Bên ngoài, Quý Ca lẩm nhẩm:

- Quỷ Diện Bang!...

Trong số bốn người thấp và mập tách rời đồng bọn bước tới mấy bước, lạnh lùng nhìn Quý Ca cất giọng oang oang:

- Những gì trong xe, trao đây cho ta!

Quý Ca cao giọng:

- Tại sao chứ ?

Người mập bật cười quái dị:

- Ta bảo làm sao, cứ làm vậy. Đừng giả vờ ngây ngô.

Quý Ca cười lạnh:

- Các vị cho bọn này là bọn nào ? Đâu phải dễ ăn thế !

Người lùn mập bĩu môi:

- Bọn nào ? Giá trị chi đó mà dám gần tới gần lui với tã Địa Điểm Hội thay mặt cho một bọn thổ hào giữ bạc, canh nhà, chỉ có thể hống hách với những kẻ tầm thường trên giang hồ, từ lâu rồi có cuộc sống an ninh quá, cứ tưởng là mình bất khả xâm phạm, không ai dám trêu vào! Đáng cười thay, đã đến lúc các người nên mở mắt to ra mà nhận thức mình chỉ đáng là hạt cát giữa sa mạc mà thôi !

Quý Ca nghi hoặc:

- Bọn người là Địa Điểm Hội ?

Người lùn mập nổi giận:

- Người đừng có giả ngu trước mặt ta, hôm nay đã gặp bọn ta là bọn người đã tới số đen rồi đó! Ta hỏi, cái viên ngọc “Cửu Long Châu” của Lý Bá Vạn tại Lưu xuân trần trao cho các người hộ tống, hiện tại nơi đâu ? Giao nộp ra thì họa may ta cho các người một đường sống sót, còn kháng cự thì chỉ có cái chết !

Quý Ca thở một hơi dài:

- Các vị đã lắm rồi !

Người lùn mập bật cười cuồng dại:

- Lắm người, ha ha ha ... Từ Lưu Xuân Trần đến đây, nào có xa xôi gì, hướng chỉ chỉ có mỗi một con đường lưu thông này thôi, vả lại bọn ta theo xe các người suốt mười dặm đường kia mà! Ta chẳng thấy một cỗ xe thứ hai nào cả. Tin tức của bọn ta rất xác thật:

Xe hai ngựa này, hai người theo xe này, người lại mặc y phục đen này. Còn lắm sao được mà lắm chứ. Ta biết hai người bọn người là cao thủ trong Địa Điểm Hội song cao thủ đối với ai kìa chứ đối với ta các người chỉ là phường múa rối, chỉ học được vài đường quyền là bày đặt múa may, để cuối cùng phải chết oan mạng.

Quý Ca nổi giận. Song y biết rõ rằng nếu mà hấn để cho sự việc phát sanh thì chỉ?

tạo cơ hội tốt cho Lệ Tuyết Linh mà thôi ?

Ngoài ra, y còn gây thù kết oán với bọn Quỷ Diện Bang là vương vào cái tội lớn, phạm hai cái lỗi lớn đó là cầm như địa vị của hấn trong Hắc Lâu sẽ bay theo mây khói, sợ rằng cái mạng nhỏ nhoi của hấn cũng sẽ bay đi theo.

Quý Ca dần lòng, giữ sự bình tĩnh, thốt:

- Bằng hữu lắm lớn rồi. Tại hạ không lừa gạt chi bằng hữu đâu. Bọn tại hạ không phải là người trong Địa Điểm Hội mà cũng không thuộc một tiêu cục nào cả, nên cũng hông có hộ tống tài vật, bảo ngọc gì cả, bình sanh tại hạ không biết cái lão họ Lý Bá Vạn là ai, thì làm sao mà đi bảo vệ viên ngọc gì đó của hấn. Tại hạ giải thích minh bạch như vậy mong bằng hữu giải trừ sự lầm lẫn này ... Người lùn mập hét:

- Cầm cái miệng hồ đồ của người lại cho ta, ta đã nhã nhặn với người mà người lại không biết điều, không chịu tiếp thọ, có lẽ người chờ ta ra tay mới chịu khuất phục chăng ?

Quý Ca trầm gương mặt, quắc đôi mắt sáng ngời, gần từng tiếng:

- Tại hạ đã phân trần hơn thiệt, các vị cứ khẳng khẳng đề quyết, thì tại hạ không còn đầu dụ nữa được đâu đấy.

Người lùn mập quát to:

- Không đầu dụ được thì người sẽ làm gì ta ? Anh em đâu. Tiến !

Quý Ca cũng quát lớn:

- Khoan !

Nhưng, người có đôi vành tai lớn của Quỷ Diện Bang đã lướt tới, hai tay khoát thành vòng, chân hữu đá lên, nơi giày chân hữu một mũi đoản đao ló ra. Đoản đao nhắm vào mặt Quý Ca đâm vào. Khẽ tràn mình qua một bên tránh mũi đao, Quý Ca hét to như sấm:

- Chờ một chút, bằng hữu.

Người có đôi vành tai cùng một lúc hệt cả hai tay lẫn chân, sôi giận, dùng luôn hai chân, phóng ra luôn hai ngọn cước song phi, mỗi mũi giày có một mũi đao. Quý Ca lùi lại, tránh như trước. Dù sao thì y cũng phải phần nộ trước cái hống hách của bọn hồ đồ, y xoay nhìn một vòng, tay vươn ra, thanh Kim Nhẫn Kiếm chớp sáng.

Lúc đó, đối tượng của y còn ở trên không, cao khỏi mặt đất, song sắp sửa lấy đà xoay mình trở lại. Nhanh không tưởng nổi, Quý Ca quét tới một nhát kiếm. Người to tai kinh hãi, quạt tay, đạp chân, bắn mình vọt ra xa ngoài một trượng, chiếc áo trắng của hắn nhuộm đỏ ở một nơi.

Hạ đối phương Quý Ca không chút dắc ý trái lại lo ngại hơn, gương mặt trầm xuống, tâm tư nặng động một ý niệm xa xôi... Y đã hiểu, cục diện đã xoay chiều, không cứu vãn được nữa. Người lùn mập quắc đôi mắt sáng rực chiếu thẳng vào mặt Quý Ca.

Cục trường bỗng trở nên trầm tĩnh như cảnh chết. Tất cả mọi người trong Quy?

Diện Bang đều muốn nuốt chửng Quý Ca!

Hạ thanh Kim nhẫn kiếm, chỉ nghiêng nghiêng xuống đất, Quý Ca nhìn những giọt máu hồng còn đọng lại nơi thanh kiếm đang từ từ rơi. Những giọt máu điểm hồng lốm đốm mặt đường. Người lùn mập gật đầu. Theo cái gật đầu của hắn, hai mươi thuộc hạ đứng bên cạnh rừng dưới sự điều động của vị chỉ huy ồm cao, tiến lên tạo vòng vây quanh cổ xe, dĩ nhiên có bao gồm cả Quý Ca ?

Đoạn, Người lùn mập bật cười hắc hắc:

- Hay! Hay quá! Không ngờ Địa Điểm Hội lại có lối thương lượng dẫm máu với bằng hữu giang hồ ? Ngày nay Quỷ Diện Bang được hân hạnh chính mắt trông thấy.

Quý Ca nhấn mạnh:

- Tại hạ không phải là người trong Địa Điểm Hội! Tại hạ đã cố gắng phân trần, các vị không chịu nghe, lại hành hung thì tại hạ còn làm sao được nữa.

Người lùn mập cao giọng:

- Phải cũng tốt, không phải cũng tốt. Dù ngươi có là người ở bang hội nào, môn phái nào cũng phải trả món nợ máu này. Hôm nay Quỷ Diện Bang không thể dung tha cho ngươi được.

Quý Ca lạnh lùng:

- Các vị muốn động thủ, tại hạ đương nhiên phải tự vệ tối đa, hậu quả thế nào là do nơi các vị tự gây ra đấy nhé, đừng oán trách chi ai ! Bất quá, tại hạ xin nói một câu là Hắc Lâu không phải dễ ăn hiếp đâu đó nhé !

Hai tiếng Hắc Lâu làm chấn động bọn Quỷ Diện Bang ngay. Chúng lộ vẻ nghi hoặc rồi cả bọn cùng quan sát Quý Ca. Đoạn Người lùn mập trầm giọng:

- Hắc Lâu! Ngươi là người của Hắc Lâu ư ?

Quý Ca chỉ chữ thêu trước ngực áo, đáp:

- Dù các vị không nhận ra tại hạ là ai thì ít ra cũng nên nhận ra cái dấu hiệu này chứ ! Còn như tại hạ là ai, thì cũng xin tự giới thiệu luôn:

Tại hạ là Cự Sát Linh Quý Ca, thuộc về Thiên tổ trong Hắc Lâu, Liệp sát thủ.

Người lùn mập giật mình:

- Ngươi là Quý Ca ?

Từ trên đỉnh gò cao hai người áo trắng bay xuống, hai người đó không mang mặt nạ. Một trong hai người đó, có thân vóc khôi vĩ, mặt tím sậm, biểu hiện sự tàn khốc lẫn quyết đoán. Y cất giọng oang oang như đã thú kêu la:

- Quý Ca là cái quái gì mà cũng xưng ra cho bản tai ta!

Bọn Quỷ Diện Bang cùng nghiêng mình xuôi tay trước con người đó, lộ vẻ cung kính cực độ. Người đó nghênh mặt, mắng:

- Các ngươi thiết là một bọn vô dụng! Một lũ bị thịt chẳng có lấy một chút can đảm! Từng đi khắp đông tây, từng xuôi ngược Nam Bắc, thế mà nghe người ta xưng tên hai tiếng Hắc Lâu lại rút cổ thụt đầu! Vô hình trung, các ngươi tạo dịp cho kẻ vô danh là hắc đầu cao ngạo tưởng mình là tay siêu việt nhất đời! Hèn nhất, không xứng đáng là nam tử hán, không xứng đáng là người trong Quỷ Diện Bang ta!

Người lùn mập sợ quá, ấp úng:

- Nhị đương gia, ... xin bớt cơn giận dữ! Chẳng phải bọn thuộc hạ sợ gì Hắc Lâu, chẳng phải ngán cái gã Quý Ca đó, mà cái điều đáng chú ý là có thể chúng ta lầm đó, nhị đương gia à ồ! Bọn thuộc hạ do dự bởi dù sao thì nếu tránh được chúng ta cũng nên tránh gây thù chuốc oán vô lý. Lầm một là quá đáng rồi, đâu có thể để lầm lỗi gì thêm!

Người mặt tím hừ một tiếng:

- Phạm Oai, sao ngươi lại có thể hồ đồ đến như vậy! Tại sao lúc đầu không điều tra cho kỹ càng đi đã ! Một đường chủ hồ đồ như ngươi, sống càng chật đất.

Phạm Oai cúi gầm đầu, không dám nói gì thêm, tránh xung đột vị nhị đương gia.

Người đó lộ vẻ hung dữ hơn:

- Đã biết là lầm, thì nên rút lui, sao còn động thủ. Ngươi cũng hiểu chứ, có động thủ là có tổn thương, không cho bên này thì cũng cho bên kia, có tổn thương rồi thì phải tiếp tục giải quyết vấn đề chứ sao lại dừng lại do dự ? Chẳng lẽ ngươi không biết cái đạo lý đó ư ? Đừng nói là Hắc Lâu, bạch lâu, cho dù là gặp bọn cấm vệ quân của triều đình ngươi cũng không được hèn nhất như vậy!

Phạm Oai luôn luôn vâng dạ, chẳng dám biện bạch một lời, y cũng không dám ngẩng mặt nhìn lên. Quý Ca thấy tình hình càng ngày càng khó khăn hơn. Càng nghe đối phương nói, y càng bức tức. Không đành được, y buột miệng cất giọng chen vào:

- Vị bằng hữu kia, ngươi nói như vậy là ngông cuồng thái quá rồi đấy!

Người đó vụt quay mình lại, thốt giọng oang oang:

- Ngông cuồng rồi sao, ngươi tưởng chiêu bài Hắc Lâu hay cái danh Cự Linh Sát kia làm cho ta run sợ à ?

Quý Ca nổi giận:

- Ngươi chẳng có ba đầu sáu tay chi đó, mà dám buông lời cao ngạo thóa mạ ta.

Đừng nói là ngươi, đến bang chủ của ngươi là Nhịếp Hồn Vương Diêm Đề ta cũng chẳng có cổ kị chút nào.

Người mặt tím bật cười lớn, cười một lúc sau rồi nói:

- Thật là tự cao tự đại, cái thứ vô danh tiểu tốt như ngươi cần gì bang chủ ta phải xuất lực, một mình ta cũng đủ thu thập ngươi rồi !

Quý Ca buông gọn:

- Xưng danh đi !

15. Cửu Sát Ngân Bài

Người mặt tím lạnh lùng:

- Cửu Sát Ngân Bài Cốc Thuần !

Quý Ca giật mình, nhìn từng đối phương vẻ hoài nghi hiện ra nơi ánh mắt. Một lúc sau y hỏi:

- Cốc Thuần? Ngươi là Cốc Thuần nơi Thái Âm Sơn !

Cốc Thuần cười mỉm:

- Chẳng lẽ còn có đến hai Cốc Thuần sao ?

Quý Ca vẫn nghi hoặc:

- Tại Thái Âm Sơn vùng Lương hồ, bằng hữu lập nghiệp xưng bá xưng hùng, một mình một cõi, sao lại bỏ giang san của mình mà gia nhập Quỷ Diện Bang?

Cốc Thuần so vai:

- Chỉ vì Diêm đại ca mời ta đến hợp tác, cũng như lâu chủ người thỉnh Huyết thu?

Thân Xương Ngọc, có lạ gì điều đó mà người lại hỏi ?

Một ý niệm thoáng hiện lên trong tâm tư, Quý Ca dịu ngay sắc mặt, thốt:

- Cốc Thuần! Sự việc hôm nay xảy ra là do lầm lỗi, mà lỗi thì không phải nơi ta, hẳn là người đứng trên gò cao kia có thấy rõ hết rồi.

- Rồi sao ?

Quý Ca giữ bình tĩnh:

- Cái ý của ta, là oan gia nên mở không nên buộc, ngày trước chúng ta không thù, thì đừng oán cho ngày sau. Sự việc có thể dàn xếp, thì nên dàn xếp, tránh can qua giữa song phương. Các người chặn đường vô cớ, nặng lời thách thức, còn ta lỡ tay gây thương tích cho một người, song phương đều có lỗi, có thể châm chước cho nhau. Ta không quan tâm đến sự vô lễ của các người, các người cũng không nên tra cứu đến việc đánh người mang thương tích. Ta đề nghị nên hòa giải với nhau, xem như chẳng có việc gì xảy ra.

Cốc Thuần cười hắc hắc:

- Hoà ? Người nghĩ dễ dàng như vậy sao ? Vị hương chủ kia, chết oan ức như vậy, mà bỏ qua được à ? Mạng người đâu có rẻ như vậy đâu chứ ?

Quý Ca cố nhẫn nại:

- Ta đã nói rõ sự tình lầm lỡ nào phải nơi ta đâu cơ chứ ! Ta nào có cố tình gây chuyện đâu ? Người đừng quên sự việc là do bọn các người đó nhé !

Cốc Thuần vụt cao giọng:

- Ai động thủ trước cũng không quan hệ, bởi hẳn đã chết rồi. Và chính cái chết đó mới là vấn đề. Sanh mạng của một vị hương vị trong bốn bang chỉ có giá trị bằng một câu nói hồ đồ của người à ? Dù cho bất cứ ai trong Hắc Lâu cũng không có giá trị.

bằng vị hương chủ của tạ Tuy nhiên, việc đã lỡ rồi ta đành lấy biện pháp sát nhân thường mạng mà thôi !

Quý Ca trầm giọng:

- Ý tứ của người là như thế đó ư ?

Cốc Thuần gạt đầu:

- Không sai !

Quý Ca bắt đầu mất trầm tĩnh:

- Cốc Thuần! Người nhất định khai mào cuộc chiến giữa Hắc Lâu và Quỷ Diện Bang ?

Cốc Thuần bật cười sang sảng:

- Ta không nghĩ đến việc xa xôi, chỉ biết là một hương chủ của ta chết oan, ta phải báo thù! Hiện tại là như vậy, sau này cũng vậy chẳng có chuyển biến gì khác, còn những chuyện gì xảy ra sau này, hãy để tính sau, nên nhớ rằng Quỷ Diện Bang luôn luôn có cách để đối phó !

Quý Ca hử một tiếng:

- Thế là người muốn ... Cốc Thuần chặn lời:

- Giết người, giết luôn cả gã đánh xe của người, báo thù cho thuộc hạ của ta ! Ta dám chắc Hắc Lâu chẳng bao giờ biết tại sao, do ai mà các người bị giết, mà dù có biết cũng vô hại.

Quý Ca thoáng biến sắc:

- Người thật là một kẻ hung ác !

Ngồi trong xe, Lệ Tuyết Linh gọi Trát Thái:

- Thật là nhiệt náo ghê, có người muốn thanh toán cái mạng của lão tiểu đầu nhi người kìa !

Trát Thái nghiêng rằng:

- Người đừng có vui mừng trên tai hoa. của người tạ Dù bọn ta có bại trước khi ngã xuống ta cũng kết liễu tánh mạng người trước.

Lệ Tuyết Linh thở dài:

- Đúng quá, trên đời này không có ai tàn độc bằng bọn người Hắc Lâu các người!

Lời truyền quả thật chẳng có sai ngoa.

Trát Thái đảo mắt nhìn quanh, ngưng thần giới bị, đồng thời thốt:

- Dù cho bọn ta có khổ, chính người phải khổ trước, người khoan hãy đặc ý vội !

Lệ Tuyết Linh gật gù:

- Các người khổ là cái chắc, bọn Quỷ Diện Bang người đông thể mạnh, các người thì vốn vẹn có hai, sự chênh lệch thấy rõ. Nếu có ác đấu, cái bại hẳn về phần các người rồi !

Dừng lại một chút, chàng tiếp:

- Dù sao, chúng ta cũng chung chỗ với nhau, tuy ta là kẻ tù, song đối với các người vẫn còn ít nhiều giao tình trong mấy hôm qua, ta sẵn sàng chỉ điểm cho người phương pháp cứu nguy!

Trát Thái nghi hoặc:

- Người đừng có hòng giở trò quỷ quái, ta không tin người đâu.

Lệ Tuyết Linh lắc đầu:

- Ta không nói sai đâu Trát Thái suy nghĩ một lúc:

- Người nói thử ta nghe!

Lệ Tuyết Linh liềm vành môi, thấp giọng:

- Người cũng biết bản tánh của ta rất cao ngạo, người mở trói cho ta, ta sẽ trợ giúp người một tay, ít nhất ta cũng giúp các người thoát khỏi bọn Quỷ Diện Bang, nếu không hoàn toàn thủ thắng!

Trát Thái buộc miệng hỏi:

- Sau đó người đi đâu ?

Lệ Tuyết Linh mỉm cười:

- Giúp các người thoát nạn là đủ biểu hiện cái giao tình của ta vừa mới nói, chết hay sống mặc ta, người không cần phải quan tâm đến!

Trát Thái xì một tiếng:

- Người nuôi cái mộng to quá, thà ta chịu chết với bọn Quỷ Diện Bang chứ không khi nào đi phóng thích người để nhờ người tiếp trợ ! Người ăn nói hồ đồ quá ai tin được người! Mở trói cho người rồi, người không tiếp trợ lại bỏ trốn đi, ta làm sao chứ ? Vả lại ai bảo đảm là người không hòa theo bọn Quỷ Diện Bang quật ngược lại bọn ta ?

Lệ Tuyết Linh lộ vẻ không vui:

- Họ Lệ này nào phải kẻ không giữ lời, người đừng có lấy lòng tiểu nhân mà đo lòng quân tử.

Trát Thái lại hừ một tiếng:

- Người hãy bỏ đi cái ý niệm đó đi, trừ ra cuộc hoà giải này thành tựu thì thôi, còn có ác chiến thì ta giết người trước, sau đó sẽ đối phó địch sau !

Lệ Tuyết Linh đáp:

- Người nên suy nghĩ lại đi.

Trát Thái nghiêng rằng:

- Không có suy nghĩ gì hết. Đừng mong thuyết phục được ta, bọn ta chết rồi thì người cũng chết, nếu còn sống thì ta sẽ giải người về Hắc Lâu lãnh án!

Lệ Tuyết Linh tặc lưỡi:

- Người nhất định muốn đồng quy ư tận ?

Trát Thái cười gần:

- Nếu như tình thế bắt buộc.

Lệ Tuyết Linh thở dài:

- Người sẽ hối hận, nhất định sẽ hối hận lớn!

Trát Thái nạt:

- Câm đi, ta không muốn nghe người nói gì nữa cả !

Bên ngoài, tình hình căng thẳng lắm rồi, song phương như tên đã lắp vào cung, giây kéo thẳng, chỉ còn buông tay nữa là xong?

Quý Ca lộ vẻ vừa quyết liệt, vừa tàn khốc, nhưng cố gắng dàn giải một lần nữa:

- Họ Cốc kia, ta hiểu bọn người muốn gì. Ta hiện đang có việc cần kíp nơi mình, cần phải về phục lệnh gấp. Ta xin đáp ứng người là sẽ chẳng báo cáo việc này lên với lâu chủ, còn người nếu muốn báo thù cho đồng bọn thì cứ hẹn ước với ta, vào thời gian nào đó ở đâu cũng được, ta sẽ đến gặp người !

Cốc Thuần bật cười quái dị:

- Người tưởng bọn ta là lũ người mới vừa xuất đạo hay sao mà lại giả cái giọng điệu hoãn binh đó ra nữa. Ước định thời gian cùng địa điểm, để cho người đi bố trí mai phục thuộc hạ đánh úp ta à, thật là ấu trĩ. Chắc người nghĩ ai cũng ngu cả hay sao ?

Y nhìn lên không, lộ vẻ đắc ý, tiếp:

- Hiện tại ta đã nắm tất cả phương tiện, sao ta lại bỏ đi, để chờ một dịp khác mà ta tin chắc là sẽ bắt lợi cho ta ? Huống chi, việc báo thù gặp đâu là làm đó, có ai chờ đợi chi cho lâu, ta không có ngu mà mạo hiểm như vậy!

Quý Ca nổi giận, quát:

- Người muốn động thủ ?

Cốc Thuần bật cười ha hả:

- Chứ còn sao nữa, người đáng cho ta đùa sao ?

Quý Ca nghiêng rằng:

- Được rồi, người cứ vạch đường đi, ta sẵn sàng hầu tiếp.

Cốc Thuần bĩu môi:

- Cần gì phải bày đặt này kia chi cho mệt, cứ đánh đến chết thì thôi, không người thì chúng ta phải ngã xuống nơi đây.

Quý Ca nổi giận:

- Các người thật là hèn hạ, không tuân theo quy củ giang hồ.

Cốc Thuần mỉa:

- Có bao giờ bọn Hắc Lâu các người tôn trọng qui củ giang hồ đâu ? Quỷ Diện Bang bắt buộc phải áp dụng đầu pháp với các người mà thôi !

Quý Ca ưỡn ngực:

- Thế thì các người còn chờ đợi gì mà chưa khai cuộc ?

Nói thì nói vậy, chính y xuất thủ trước, thanh Kim nhẫn kiếm vung lên, xẹt tới Cốc Thuần liền. Chừng như Cốc Thuần có phòng bị trước, nên không hoang mang, đứng nguyên một chỗ, bật cười cuồng dại, trong lúc cười, y rút chiếc ngân bài từ phía sau lưng cầm nơi tay. Ngân bài hình vuông, dày độ tấc, dài hai thước, rộng hơn thước, bốn cạnh bài chom chồm những mũi nhọn dài độ hai tấc, mặt ngân bài có khắc hình chín chiếc đầu lâu, bài xương mất thịt. Ngân bài tên là Cửu Sát Ngân Bài, theo tay lão bay ra nghênh đón kim nhẫn kiếm.

Quý Ca tránh chạm, lách kiếm qua một bên, nhắm vào vai tả đối phương đâm qua! Cửu Sát Ngân Bài theo liền. Kiếm đâu, bài đó, bài chập chờn sáng ngăn chặn kiếm quang nháng lên như ngàn sao sạ. Vung tay liên tiếp, Quý Ca đánh ra đúng một trăm chín mươi chín nhát kiếm. Cốc Thuần ung dung đưa ngân bài đón chặn.

Song phương thoát ra thoát vào đều nhanh, vũ khí rít gió thân hình quỵên gió, bật thành những tiếng vù vù, không gian xoáy lốc. Đúng là một trường long tranh hổ đấu, chẳng ai nhường ai. Bỗng Cốc Thuần ra lệnh:

- Giang Chấn Pháp lướt trận. Còn bao nhiêu tiến tới phá hủy cỗ xe, giết chết tên đó cho ta.

Giang Chấn Pháp là người cùng đứng trên đỉnh gò với Cốc Thuần, vâng một tiếng, đoạn nhường qua Phạm Oai nạt hỏi:

- Người có nghe Nhị đương gia nói đó chẳng ?

Phạm Oai giật mình, thốt nhanh:

- Tuân mạng !

Chính hấn vọt mình đến cỗ xe trước hơn ai hết, đồng thời cao giọng gọi:

- Tiến vào đi các huynh đệ.

Từ bốn phía bọn Quỷ Diện Bang rạp nhau vâng một tiếng, vang dội cả khu rừng, rồi tất tả vung vũ khí tiến tới nhắm cỗ xe làm đích.

Trên xe, Trát Thái biến sắc, đôi mắt chớp lẹ. Lệ Tuyết Linh lắc đầu, thở dài:

- Thế bắt lợi rồi, gươm kẻ cổ !

Nghiến mạnh hai hàm răng, Trát Thái vận công lực dồn vào bàn tay, hạ nhanh chiếc tiên nhân chưởng xuống đỉnh đầu Lệ Tuyết Linh. Chàng đã dự liệu điều đó rồi nên đã ngấm đòn tụ công lực, gồng toàn thân cứng như đá, gồng mình không phải dẽ?

hứng tiên nhân chưởng mà là để có sức chịu đựng khi chàng thực hiện mưu đồ đối phó với Trát Thái. Chàng tính toán rất kỹ, cho nên chiếc tiên nhân chưởng trên đầu vừa nhích động lập tức chàng ngã nhào xuống, lăn nhanh. Tiên nhân chưởng giáng xuống chỗ ngồi, gỗ vỡ vụn bắn ra chạm lên mũi xe, kêu bình bịch. Trát Thái nổi giận, chui luôn vào mũi, vung đao đánh loạn, bất kể tả hữu, tiền hậu.

Lệ Tuyết Linh cứ lăn, vừa lăn vừa đập chân, mũi xe rung chuyển ầm ầm, mảnh bố lợp mũi rách tét, gỗ gãy, xe lắc lư, hai con ngựa bên ngoài hoảng sợ cũng nhảy chồm lên hí vang rền.

Đúng lúc đó, Phạm Oai lên xe rồi, vũ khí của hắn là thanh tam hoàn đao, nhắm vào đầu Trát Thái chém xuống. Trát Thái bắt buộc phải bỏ Lệ Tuyết Linh xoay qua nghênh đón tam hoàn đao.

Đồng thời gian đó, người ốm cao, vận chiếc áo trắng, chỉ huy hai mươi tên thuộc hạ cũng lên xe theo Phạm Oai, vũ khí của y là ngọn Hồng anh thương, dài tám thước, y cứ nhắm Trát Thái mà phóng vào. Xe dù rộng, cũng không thể là một chiến trường hướng hồ trong xe có đến người.

Tự nhiên Trát Thái phải lúng túng trước bao nhiêu địch thủ. Lão vừa thủ, vừa công vừa mắng lớn:

- Thật là một lũ hèn nhát, cậy động khinh ít, đánh như thế thì còn gì là mặt mũi để chen chân vào giang hồ. Các ngươi không sợ anh hùng đồng đạo cười cho thúi mũi hay sao ?

Phạm Oai bật cười ha hả:

- Có tức uất thì đợi gặp diêm vương rồi dâng sớ cáo tội bọn ta.

Trước đó, bọn chặn đường gồm bốn người, chết một còn ba, trừ Phạm Oai, còn hai, hai người này do phía hậu xe cũng vung vũ khí nhảy lên, một người cầm ngư nhĩ đao, người kia cầm đồng chùy. Họ không vào cuộc, cứ ở sau xe, chực hờ tiếp sức cho đồng bọn bên trong. Họ vào sao được vì trong xe chật quá, họ không thể giúp ích gì được việc gì, trái lại còn gây vướng bận cho bọn Phạm Oai.

Cỗ xe càng phút càng lắc lư mạnh, theo đà xe lắc, Lệ Tuyết Linh lăn qua lăn lại không ngừng. Chàng sợ hai người phía sau xe đánh lầm, vội kêu lên:

- Hai vị lão huynh ở phía sau. Hãy nhận định cho kỹ giùm, tại hạ không phải người của Hắc Lâu đâu nhé!

Một trong hai người đó, có thân vóc mập tròn, hừ một tiếng:

- Người không phải ư ?

Lệ Tuyết Linh đáp gấp:

- Không phải đâu, trái lại tại hạ có thù với chúng nên chúng mới trói tay chân tại hạ như thế này đây! Chẳng những thế, vừa rồi lão già kia toan đánh chết tại hạ tại chỗ đó !

Người mập tròn nhìn qua đồng bọn:

- Người nghĩ sao hả lão Kỷ ?

Lão Kỷ lạnh lùng:

- Phải hay không cũng mặc xác hắn, cứ giết đi là xong chuyện!

Lệ Tuyết Linh nổi giận, cất cao giọng:

- Quỷ Diện Bang dù sao cũng là một tổ chức có thanh danh trên giang hồ, sao các vị không biết phân biệt thị phi, động tâm hiếu sát thế ? Không sợ Oan uổng cho người ta sao ?

Người mập trắng:

- Người bắt quá chỉ là một tên tử tội, sắp sửa trở thành du hồn, không lo chết lại còn la hét cái gì chứ ? Bọn ta không phân biệt thị phi thì có sao không ? Giết luôn người rồi có sao không ? Giá trị cái gì thứ người cũng cho rằng oan mạng hử ?

Lão Kỷ trầm giọng thốt:

- Hà Cửu, cần gì phải đầu lý với hắn chứ, cho hắn một nhát là xong thôi!

Lệ Tuyết Linh vội kêu lên:

- Khoan!

Thanh đao được Hà Cửu cất lên cao rồi nhưng hắn do dự gắt:

- Người muốn gì đây ?

Lệ Tuyết Linh tiếp:

- Hai vị có muốn phát tài không? Sỡ dĩ Hắc Lâu dụng tâm cố lừa cho tại hạ vào cạm bẫy là vì tại hạ hiện làm chủ một số tài vật đáng giá liên thành.

Hà Cửu chớp mắt:

- Người đừng có mà bịa chuyện !

Lệ Tuyết Linh lắc đầu:

- Sanh mạng tại hạ Ở trong tay hai vị thì sao lại dám vọng ngôn chứ !

Hà Cửu hơi xiêu lòng:

- Quả thật người có tài vật lớn lao ư ?

Lệ Tuyết Linh gật đầu đáp gấp:

- Thật vậy mà, nếu tại hạ nói láo, xin cho chết một cách thê thảm.

Lão Kỷ khoát tay:

- Không nên tin hắn, hắn có cái quái gì chứ ! Hắn cố trì hoãn tìm cách thoát thân đó thôi, giết hắn đi.

(thiếu trang....)

16. Bày Mưu Lập Kế

Miêu Nhân Châu ta có thấy qua rồi, mỗi hạt trị giá ít nhất cũng mấy mươi lượng bạc.

Lệ Tuyết Linh tiếp nói liền:

- Hà huynh nói đó là những hạt tầm thường đó thôi, trong rương ngọc của tại hạ không có hạt nào trị giá dưới trăm lượng vàng cả, đừng nói là bạc, hạt nào cũng to, cũng sáng trong cả ... Hà Cửu lẽ lười:

- Thật vậy ư ?

Lệ Tuyết Linh quả quyết:

- Tại hạ nếu có nói ngoa, xin cho chết thảm thiết !

Hà Cửu chớp chớp đôi mắt:

- Lão Kỷ, người nghe rồi chứ. Hai anh em chúng ta chia đôi, mỗi người một phần chắc chắn ta trở thành đại phú ông rồi đó. Hưởng dụng trọn đời vô cùng tận.

Lão Kỷ lại nhìn Lệ Tuyết Linh lần nữa. Chàng khấn thiết:

- Kỷ huynh sao khéo đa nghi quá, tại hạ dù có gan bằng trời cũng chẳng lừa dối nhị vị đó mà. Tại hạ nói là sanh mạng này ở trong tay hai vị kia mà.

Hà Cửu gật đầu:

- Hắn nói có lý đó Lão Kỷ à! Vả lại, hắn không phải là người trong Hắc Lâu, thì thả hay giữ lại cũng không quan hệ mà.

Lão Kỷ trầm gương mặt một chút, còn do dự thấy rõ. Hà Cửu giục:

- Còn chờ gì nữa Lão Kỷ ? Gặp dịp phát tài, có là ngốc tử mới bỏ qua ! Tha hắn đi, hắn giúp ta tìm lấy rương ngọc, hắn không là người của Hắc Lâu, mình không giết hắn cũng chẳng phải là vì lệnh ?

Lão Kỷ dè dặt hơn:

- Hà Cửu! Ai lại không muốn phát tài, tuy nhiên nếu không cẩn thận, vì phát tài mới bị chết oan thì còn hưởng cái quái gì chứ ! Hiện tại, ai ai cũng động thủ rồi, chúng ta viện lý do gì mà ly khai cuộc chiến để đi theo hắn lấy cái rương ngọc kia chứ ? Nếu nhị gia gọi bất ngờ mà mình vắng mặt thì sao ? Không khéo mà phải đứt đầu trước khi phát tài đấy!

Hà Cửu sững sờ. Lâu lắm hần mới lắm nhảm:

- Không lẽ !

Lão Kỷ lại nhìn quanh, rồi tiếp:

- Tài thì nên phát mà mạng cũng cần phải giữ vậy trước tiên phải tìm cho ra lý do cái đã.

Lý do gì! Hà Cửu thất vọng ra mặt. Hần tặc lưỡi:

- Người ta đang đánh nhau mà mình bỏ đi thì ... nguy quá! Huống chi, quanh chúng ta, lại còn vòng vây của các anh em thuộc quyền của Hứa hương chủ ! Họ có cho chúng ta đi chẳng ? Nếu họ hỏi, thì ă nói làm sao đây ?

Vừa lúc đó một bóng người lướt vòng quanh trong cỗ xe, nhanh như gió ngang qua chúng. Bóng đó chính là Phạm Oai, thanh tam hoàn đao chớp lên, góc đông cổ xe bị.

chạm trúng, vang lên một tiếng bốp. Đoạn y quát:

- Kẻ nào không bận công tác gì, hãy gấp vào xe trợ chiến, cái lão quỷ của Hắc Lâu lợi hại quá!

Hà Cửu ứng tiếng:

- Đến bây giờ, đến ngay bây giờ !

Hần tặc lưỡi:

- Làm sao bây giờ, lão Phạm hỏi thúc rồi đó ! Còn cái bọn bên ngoài, ai ai cũng chăm chú nhìn, chúng ta làm sao mà dấu tiểu tử này chứ ? Mà bỏ hần lại đây lại sợ.

hần bị giết lầm.

Đột nhiên Lệ Tuyết Linh thốt:

- Tại hạ có cách !

Hà Cửu hỏi gấp:

- Cách gì, người nói nhanh đi !

Lệ Tuyết Linh bảo:

- Các vị cắt giây trói chân tại hạ, tại hạ liều mạng chạy đi, các vị đuổi theo, ra khỏi vòng vây rồi chúng ta hiệp nhau đi lấy rương ngọc, nếu tại hạ lừa các vị thì các vị.

cứ chặt đầu tại hạ rồi mang về cho thượng cấp bảo là do tại hạ trốn chạy nên các vị.

đuổi theo tại hạ! Các vị sẽ không bị quở trách nữa. Hãy tìm một nơi nào đó, thay tên đổi họ mà hưởng giàu, tội gì phải trở về Quỷ Diện Bang làm nô lệ suốt đời ? Hai vị hãy nghĩ kỹ lại đi, xem đề nghị của tại hạ có hợp lý hay không!

Lão Kỷ vẫn còn nghi hoặc:

- Người đành bỏ một số tài sản quan trọng như vậy à? Không thấy tiếc sao ?

Lệ Tuyết Linh cười khỏ:

- Có hy vọng sống mới tiếc chứ ? Đem tài vật mà đổi mạng, là sự đáng làm, phải làm chứ, sau này tại hạ lại đi tìm số khác có sao đâu! Trong thiên hạ, có thiếu gì vàng ngọc, cho nên tại hạ sẵn sàng hiến dâng cho hai vị mong hai vị cho sống sót là đủ!

Hừ một tiếng, lão Kỷ buông gọn:

- Có lý!

Hà Cửu nóng nảy:

- Kế đó dùng được không vậy lão Kỷ ?

Lão Kỷ suy nghĩ một hồi rồi đáp:

- Ta thấy, chỉ còn có phương pháp đó thôi !

Đoạn hấn trầm giọng tiếp:

- Cảnh cáo tiểu tử ngươi, nếu như ngươi lừa dối ta thì ta chặt đầu thật đấy.

Lệ Tuyết Linh khẩn thiết:

- Hai vị thương tình cho kẻ sắp chết, lo mạng còn không xong huống gì tâm đầu mà định lừa gạt hai vị chứ ?

Lão Kỷ hỏi:

- Chỗ ngươi cất ngọc cách đây bao xa vậy ?

Lệ Tuyết Linh đáp:

- Không xa lắm đâu, chỉ cách đây ba mươi dặm thôi, về hướng tây, trên Tiểu Tùng Cương, trong một tòa miếu hoang.

Hà Cửu hỏi:

- Trong miếu mà ở chỗ nào ?

Lệ Tuyết Linh cười khanh:

- Chưa có gì bảo đảm sanh mạng, tại hạ đâu có dám chỉ đúng chỗ chứ.

Hà Cửu hừ một tiếng:

- Ngươi giả hoạt quá chừng.

Lão Kỷ thấp giọng nói:

- Võ công của ngươi như thế nào ?

Lệ Tuyết Linh đáp:

- Tầm thường lắm, nếu là tay khá đã chẳng bị bọn Hắc Lâu bắt giữ.

Lão Kỷ thở phào:

- Ngươi chạy thoát vòng vây nổi không ?

Lệ Tuyết Linh cười khổ:

- Không nổi cũng phải nổi, tìm đường sống mà hai vị !

Hà Cửu thốt:

- Phải làm cách nào, đừng để hấn chạy mất thì toi công mà lại chết oan chúng ta đấy lão Kỷ à.

Lão Kỷ cười lạnh:

- Tay trói cả cánh lẫn bàn, còn chân thì chúng ta mở lỏng giây, vừa để cho hấn chạy, hướng chỉ bị trói lâu, giây thắt chặt, khí huyết ứ đọng, hấn chạy nhanh thế nào được mà sợ mất hút ? Ngươi quên ta là ai rồi sao mà còn dạn dỏ vớ vẩn thế, Truy Phong Thiết Lôi Kỷ Tinh Đạt này nào phải hạng tầm thường.

Lệ Tuyết Linh tán:

- Thế à, Kỷ đại ca đây à, dù tại hạ có bốn chân cũng không mong thoát khỏi tay đại ca đâu huống gì chỉ có hai chân.

Cuộc chiến tay ba từ trong mũi xe chuyển lên trên mũi từ lâu, lúc đó bên trên họ.

dánh nhau ác liệt, cỗ xe rung động hãi hùng, chừng như sắp lật, và kéo mũi xe chực gãy. Vũ khí chạm nhau chan chất, người ta hét oang oang. Bọn người bên ngoài lại reo hò, cổ vũ khích lệ tinh thần kẻ đấu. Không gian chấn động, khung cảnh nhiệt náo phi thường.

Kỷ Tĩnh Đạt thò đầu ra ngoài vờ kêu lên:

- Trịnh đường chủ, trong xe có người bị trói, đáng nghi lắm, hắn nói hắn không phải là người trong Hắc Lâu, hắn có điều bí mật trọng đại muốn tiết lộ với đường chủ, chẳng hay đường chủ quyết định ra sao ?

Phạm Oai hét:

- Cơ mật cái gì ? Cứ giết, giết gấp, rồi còn trờ chiến đây!

Kỷ Tĩnh Đạt nháy mắt ra hiệu cho Hà Cửu lấy đao chặt đứt giây trói chân cho Lê.

Tuyệt Linh. Đồng thời, hắn gọi tiếp:

- Đường chủ ơi, hắn cứ nói hắn không phải là người của Hắc Lâu, trái lại là cừu địch của Hắc Lâu, bị Hắc Lâu bắt quản thúc vì hắn ... Đang dốc toàn lực hiệp với Hứa đường chủ ác chiến với Trát Thái, Phạm Oai nghe họ Kỷ léo nhéo gọi mãi làm y phải phân tâm, bất giác nổi giận lên, mắng:

- Người có điếc không, hắn là ai cũng mặc, cứ giết đi cho ta, rồi lên đây trờ chiến gấp.

Kỷ Tĩnh Đạt nhìn qua Lê Tuyệt Linh bảo:

- Chờ cho hai chúng ta ngã lẫn xuống một vòng làm như bị người xô ngã xuống xe, người thoát ra cửa sau, chạy đi độ trăm bước rồi rẽ vào rừng.

Lê Tuyệt Linh gật đầu nhanh:

- Hiểu, hiểu.

Lập tức Kỷ Tĩnh Đạt kêu oát lên một tiếng, nhào liền, cũng rú lên, nhào đại, một tả, một hữu rơi xuống đường. Lê Tuyệt Linh không chậm trễ một giây, như con chim sô?

lồng, đập cánh tung mình thoát lệ. Tuy lão Kỷ nói là tháo lỏng giây cột chân nhưng thật sự thì lời đó chỉ là nói ra để dọa chàng thôi, hắn bảo Hà Cửu chặt đứt luôn nhờ thế chàng vọt mình chạy dễ dàng, và xung phá vòng vây không khó khăn cho lắm trong khi bọn Quỷ Diện Bang lựa thừa một vài tên trước mặt, ngay cái hướng chàng thoát đi.

Huống chi, chúng không hề tưởng là có việc như vậy phát sanh. Khi chúng phát hiện ra sự tình thì Lê Tuyệt Linh đã ở ngoài bóng vây xa mấy trượng. Chàng phóng chân chạy thực mạng.

Chàng không dám giở khinh công, bởi sợ lão Kỷ và Hà Cửu nghi ngờ, nên chạy như người thường tuy nhiên vẫn nhanh. Bọn Quỷ Diện Bang lớp nhào tới đỡ Hà Cửu và lão Kỷ lên, lớp chạy đuổi theo Lê Tuyệt Linh.

Hà Cửu vừa đứng lên, hét to:

- Tặc tử, ta nhất định chặt đầu ngươi !

Hắn phi thân vút mình theo hướng Lê Tuyệt Linh. Phạm Oai cũng quát:

- Kỷ hương chủ cố gắng bắt lại cho được tên đó, đừng để hắn thoát.

Lão Kỷ vâng dạ một tiếng, nhún chân vọt đi. Quả thật hắn có tài chạy nhảy, như đã khoe khoang, thoáng cái hắn theo kịp Lê Tuyệt Linh rồi. Hơn mười tên thuộc hạ của Hứa hương chủ cũng xách vũ khí đuổi theo phía sau. Chạy độ một lúc, cách chừng cỗ xe bước, Lê Tuyệt Linh rẽ vào khu rừng, xuyên qua một vùng cỏ rậm và cao, nhưng cây thưa. Vượt thêm ba bốn dặm nữa, đến một cái hang nhỏ, chàng dừng lại đó, thở?

dốc. Phía sau lão Kỷ và Hà Cửu theo đến nơi, còn hơn mười tên thuộc hạ Quỷ Diện Bang thì bị họ bỏ rơi dọc đường, cách rất xa Hà Cửu thở phì phì, cười hắc hắc, rồi mắng bâng quơ, cái lối mắng khoan khoái của những người thoát hiểm:

- Mẹ kiếp! Cái kẻ đó không ngờ tuyệt diệu vậy. Mà ngươi nữa, ta không tưởng là ngươi thủ tín như vậy.

Lê Tuyệt Linh vừa thở vừa đáp, dĩ nhiên là chàng vờ mết lả:

- Tại hạ ... đã nói lừa các vị ... là giỡn với tử thần ... Tại hạ .. còn muốn sống lâu mà ... Lão Kỷ lạnh lùng:

- Người khôn đấy, có biết lợi hại như thế mới mang sống lâu được.

Dừng lại một chút, hần trầm giọng tiếp:

- Người biết không, ta thử sẵn nơi tay ba mũi yểm vĩ thao, nếu người có ý gì là ta phóng vào lưng người ngay. Chắc là người đã tìm về với tổ tông người lâu rồi.

Lệ Tuyệt Linh tỏ vẻ sợ hãi cực độ:

- Kỹ đại ca đa nghi quá, khi nào tại hạ dám khinh thường hai vị chứ !

Lão Kỷ hừ một tiếng:

- May mà người không có giở trò đó, trái lại là đi đời rồi đó nhe !

Hà Cửu giục:

- Chúng ta đi nhanh đến Tiểu thúy cương đi !

Lệ Tuyệt Linh gật đầu:

- Đi, phải đi chứ, phải đi ngay, nhưng tại hạ vừa chạy mệt chết người đây, làm sao mà đi liền được, xin hai vị cho tại hạ nghỉ một mấy phút nữa đi, lấy lại sức phần nào chứ.

Gương mặt chàng trắng bệch, chứng tỏ chàng không còn một điểm khí lực nào. Hà Cửu quát:

- Nghỉ, nghỉ mệt, việc khẩn cấp như thế này lại cho người dằn dụa được ư ? Hãy đưa ta đi lấy rương ngọc ngay đi.

Lệ Tuyệt Linh đỏ mồm hôi trán:

- Làm sao đi được hai vị, đôi chân tại hạ tê dại không nhấc lên nổi đây ... Lão Kỷ hừ một tiếng:

- Ta không tin người không còn sức đi được nữa, hần là người đang muốn giở trò quỷ gì đây ... Lệ Tuyệt Linh run rẩy:

- Trời ơi, sao Kỹ đại ca hay nghi ngờ quá vậy, tại hạ đâu dám ... Hà Cửu vung tay tát mạnh vào mặt chàng, máu từ miệng chàng vọt ra, thân hình nhào lặn mấy vòng. Hà Cửu bồi luôn hai ngọn cước, đồng thời mắng:

- Chịu nổi đòn thì cứ dằn dụa cho mắt thì giờ của tã Đồ khốn!

Rồi hần quát:

- Người có đứng lên không? Ta đánh chết bây giờ.

Lệ Tuyệt Linh vừa rên vừa lăn tròn mình lên mặt đất, kêu khê:

- Dừng đánh nữa, Hà đại ca, để tại hạ cố gượng đứng dậy, cố gượng đưa hai vị đi.

Chàng chới gối, dựng mình, rồi dùng hai đầu gối bò tới, gối nhích từ từ, hai bàn tay còn bị trói chặt lại, chới xuống đất tiếp sức bò dần dần đến gần một đoạn cành cây khô, to bằng cái chén uống rượu, dài độ hai thước. Trông chàng lúc đó như con mèo ướt, thảm vô cùng. Đến gần cành cây rồi, chàng mới gượng đứng lên, thở phì phì mấy lượt. Bỗng, chàng biến đổi ngay thần sắc.

Về thống khổ, khẩn cầu không còn nữa, nhường chỗ cho cái lạnh lùng tàn khốc muôn đời hiện ra. Hà Cửu kinh ngạc, bước tới một bước hét:

- Người làm cái trò gì thế ? Muốn ta trừng trị nữa phải không ?

Lão Kỷ chợt kêu lên:

- Hà Cửu !

Cứ tưởng là có kẻ lạ nào xuất hiện, Hà Cửu đảo mắt nhìn quanh hỏi gấp:

- Cái gì thế lão Kỷ ?

Lão Kỷ chăm chú nhìn Lệ Tuyệt Linh, đồng thời nói với Hà Cửu:

- Người hãy xem thần sắc của gã tiểu tử kia.

Hà Cửu quay nhìn Lệ Tuyết Linh, tưởng chừng thấy một con người khác lạ. Kẻ có cái vẻ khủng khiếp bây giờ biến thành một con người ngang tàn, cao ngạo, ánh mắt ngời oán độc. Hắn sững sờ, rồi run sợ, nhưng thoáng qua một phút giây, hắn hét lên:

- Người định dọa. ai mà làm bộ hung hăng ghê thế ? Người tưởng chúng ta hèn nhát à ? Cho người biết biết người là một trò lấy đồ trong túi, chẳng có khó khăn chi đối với ta đâu đấy!

Hắn rung thanh ngư nhĩ đao, rít gió vụt vụt quất lớn:

- Người có dẫn bọn ta đi hay không ?

Lệ Tuyết Linh lắc đầu, bình tĩnh đáp:

- Không, người đừng có mơ mộng chuyện đó !

Hà Cửu giật mình, càng cất cao giọng hơn:

- Người định lừa bọn ta phải không? Thế người chán sống nên mới dám đùa với bọn ta ?

Lệ Tuyết Linh cười lạnh:

- La hét vô ích, mà ta chẳng lừa các người !

Hà Cửu quắc mắt:

- Vậy người muốn gì, sao chưa chịu đưa bọn ta đi ?

Lệ Tuyết Linh từ chối:

- Rương ngọc đó, không phải bỗng dưng mà rơi từ trên trời xuống đất, hay từ dưới đất nhô lên, muốn có nó, ta phải phí bao nhiêu là tâm huyết, chẳng lẽ ta đem nó dâng hiến cho bọn người một cách ngu ngốc vậy sao ?

Hà Cửu nghiêng răng:

- Không dâng cũng không được. Dâng ra thì sống, không dâng là chết.

Lệ Tuyết Linh điềm nhiên:

- Người chưa đủ tư cách làm việc đó đâu.

Hà Cửu đỏ ngầu đôi mắt:

- Vậy thì người chuẩn bị về với tiên tổ người là vừa.

Lệ Tuyết Linh cười mỉa:

- Ta đang chờ xem người ra tay đây nè.

Lão Kỷ bước tới, chặn Hà Cửu đúng lúc hắn vung đao, trầm giọng thốt:

- Không cần biết người làm bộ làm tịch hay hung hăng thật sự, ta hỏi người, cái điều người đã hứa đó, người còn giữ hay không ?

Lệ Tuyết Linh lắc đầu:

- Không, song ta nhắc các người câu này ... lão Kỷ trừng mắt:

- Câu gì ?

Lệ Tuyết Linh buông từng tiếng:

- Ta có nói ra đi rồi là các người không còn trở về nữa. Nhất định là các người không trở về nữa.

Hà Cửu hét:

- Bằng vào đâu, người dám quả quyết như vậy. Người ngăn trở được bọn ta chẳng?

Người là cái quái gì chứ?

Lệ Tuyết Linh bĩu môi:

- Phải, ta chẳng ra cái quái gì từ giờ trở về trước, nhưng từ giờ trở về sau thì ta phải ra cái gì đó mới được. Muốn phát tài, sao các người không tìm hiểu xem ta là ai ?

Lão Kỷ nghe điện lạnh chạm xương sống, toàn thân thoáng rợn lên. Cổ trắn tỉnh tâm thần, hấn hỏi:

- Thế người là ai ?

Lệ Tuyết Linh ngẩng mặt vẻ cao ngạo hiện rõ:

- Ta có một thanh đao, tên là Sanh Tử Kiêu. Khách giang hồ lại gọi ta là Diêm La Đao ! Chắc các người bằng vào hai sự kiện đó, cũng đoán ra được ta là ai chứ ?

Lão Kỷ tưởng chừng mình gặp quỷ hiện, thịt giật, tim đập, hơi thở gấp mặt biến xanh, mắt trợn trừng. Hấn chết sững!

Hà Cửu không biết gì hết, thấy thế đâm lo ngại, lẩm nhẩm:

- Sanh Tử Kiêu ? Diêm la Đao ? Những cái quái gì thế ?

Mất hết mấy giây, lão Kỷ mới lấy lại bình tĩnh. Hấn chưa nói gì, chỉ lo lùi lại, lùi lại mấy bước. Chừng như đôi chân hấn rung rung. Hà Cửu trừng mắt nhìn lão Kỷ hừ một tiếng:

- Người làm sao thế? Tiểu tử chẳng lẽ là một ngư đầu mã diện ác quỷ từ cõi u minh hiện về ? Làm cho người bay hồn, mất vía thế ?

Lão Kỷ còn tâm ý đâu mà nghe những lời Hà Cửu thốt ? Hấn lùi rồi, gương cặp mắt vô thần nhìn Lệ Tuyết Linh, niềm sợ hãi hiện rõ trong ánh mắt hấn. Hấn cố nuốt nước miếng rồi cất giọng thiếu hơi hỏi:

- Người ... người là Diêm La Đao Lệ Tuyết Linh thật ư ?

Lệ Tuyết Linh lạnh lùng:

- Nếu chẳng thật vậy thì người cho ta là ai ?

Ba tiếng “Lệ Tuyết Linh” do lão Kỷ vừa gọi lên làm cho Hà Cửu nhớ đến một nhân vật. Nhớ đến nhân vật đó rồi, bất giác hấn lùi lại, suýt ngã mấy lượt, toàn thân chấn động khủng khiếp. Hấn há mồm, lè lưỡi, lầu lầu mới nói được mấy tiếng:

- Cái .. gì ? ... hấn là .. là ... Lệ Tuyết Linh ?

Lão Kỷ lẩm nhẩm:

- Đại khái .. là vậy ... Đang sợ cực độ đó, bỗng Hà Cửu bật cười cuồng dại, vừa cười vừa vỗ ngực bình bình, cười một lúc, hấn thốt oang oang:

- Người có tài chọc cười hay thật. Người làm ta suýt vỡ bụng vì cười đây!

Lão Kỷ hoang mang, trở mặt hỏi:

- Người làm sao vậy Hà Cửu?

Hà Cửu đưa tay lau nước mắt, rồi lấy đao chỉ mũi ngay Lệ Tuyết Linh, giá giá mấy lượt, lại bật cười. Hấn vừa thốt vừa cười:

- Lão Kỷ ơi! Người từng tự hào là thông minh nhất trần đời, sao hôm nay lại ngu thế? Người thử nghĩ xem, một nhân vật bất khả xâm phạm như Lệ Tuyết Linh, lại có thể?

để cho bị trói gò bó vào một xó trong cỗ xe bít bùng vậy sao ?

Hấn thở ra mấy hơi rồi tiếp:

- Người nhớ kỹ một chút đi. Lúc đầu hấn sợ chết, hấn vọng cầu bọn ta, nếu không bị trói, chắc là hấn lay bọn ta đến sới trán đây, rồi bây giờ thoát nạn rồi lại làm hùm, làm hổ. Lệ Tuyết Linh làm gì hèn hạ như thế chứ ! Chẳng qua, tiểu tử giả mạo, doa. bọn ta toan nuốt trôi lời hứa đây!

Lão Kỷ vẫn còn nghi ngờ:

- Nhưng ngươi đừng quên mới đó, hần lộ vẻ oán độc tàn khốc đáng sợ. Cái oai khí của hần to quá, một người thường làm gì có cái oai như vậy chứ?

Hà Cửu hừ một tiếng:

- Thì bắt quá hần giả vờ khéo một chút vậy thôi, ngươi thừa kinh nghiệm giang hồ lại để tiểu tử lừa dễ dàng như thế à?

Lệ Tuyết Linh điềm nhiên:

- Hà Cửu, ngươi không tin sao ?

Hà Cửu vỗ ngực bình bịch:

- Ta chẳng xem ngươi ra cái quái gì cả.

Lệ Tuyết Linh gật đầu:

- Vậy tại sao ngươi chưa lướt tới hạ thủ đi ?

Hà Cửu xì một tiếng:

- Ngươi sẽ thấy hậu quả của sự thách thức ngông cuồng đó!

Hần vung đao, toan lướt tới. Lão Kỷ chụp áo hần giật lại:

- Khoan.

Hà Cửu quắc mắt:

- Sao lại khoan ? Còn chờ gì nữa. Ngươi nên nhớ là chúng ta phải trở về gấp đó.

Song trước khi trở về chúng ta phải giáo huấn cho tiểu tử này để hần đừng có mà mạo nhận nữa.

Lão Kỷ nhìn Lệ Tuyết Linh một lúc, đoạn quay qua Hà Cửu thấp giọng thốt:

- Nếu không phải Lệ Tuyết Linh thì làm gì hần có cái khí khái đó? Hần đơn độc, chúng ta hai người, hần lại không vũ khí, tay bị trói chặt, nếu không có một cái hậu thuẫn cho hần thì làm gì hần dám thách thức bọn chúng ta?

Hà Cửu hừ một tiếng:

- Tại ngươi đấy! Ai bảo ngươi cứ nghi ngờ, hần được cái trốn mà làm già hơn.

Hần biết cái nhược điểm của ngươi, nên cứ đánh vào đó, làm cho ngươi mất cả chủ ý.

Hần rút lên:

- Lão Kỷ ơi, ta chưa hề thấy ngươi hồ đồ như thế này bao giờ.

Lão Kỷ vẫn còn nghi hoặc:

- Ta thấy có cái gì đó nghịch thường.

17. Cái Khí Kẻ Hùng

Hà Cửu giận:

- Phải rồi sao ? Không phải rồi sao ? Cứ hỏi mãi! Nếu phải thì chúng ta không sống được với hần đâu! Bằng không phải thì chúng ta trừng trị cái tội hần gia?

mạo lại vừa thất tín.

Lệ Tuyết Linh gật gù:

- Khá đấy! Ít nhất ngươi cũng phải thấy cái gì nên làm và cái gì đang chờ đón ngươi trước mặt chứ ha !

Hà Cửu gần giọng:

- Người hãy chuẩn bị đón nhận sự trừng trị của ta!

Lệ Tuyết Linh cười hì hì:

- Ta nóng lòng muốn coi người dùng cách gì cho ta xem được đó !

Hét lên một tiếng lớn, Hà Cửu hoành thanh ngư nhĩ đao, lấy thế, đâm mũi vào yết hầu Lệ Tuyết Linh, đồng thời phóng đôi chân tới bồi luôn một cước pháp song phi.

Xử dụng một chiêu, gồm hai thức, vừa nhanh vừa mạnh lại rất chuẩn, Hà Cửu to?

ra là tay có hạng lắm. Dù sao, hắn cũng là một hương chủ trong Quỷ Diện Bang mà!

Nhưng đối với chàng thì hắn chỉ là một con chuột trước một con mèo.

Lệ Tuyết Linh cười nhẹ, nhếch chân sát đoạn cành cây khô, hất đoạn cây lên, đoạn cây chặn phía trước mặt chàng. Dùng một chân hất ngọn cây lên, là làm một việc miễn cưỡng song một sự miễn cưỡng của Lệ Tuyết Linh cũng thật là lợi hại phi thường. Thân cây rít gió, bật kêu một tiếng vù, đầu cây lao thẳng vào mặt Hà Cửu, đồng thời ngăn trở luôn thế đao của hắn. Hắn hoảng quá, vội biến chiêu, thu đao quét ngang qua, chặt vào thân cây. Nhưng, thân cây như bị điều khiển bởi một ma lực kỳ ảo, bất thành lình trở lộn về, thành ra nhát đao đó vút qua khoảng không. Lỡ tay đao, thì đôi chân cũng lơ lửng, đao hệt thân hình phải chênh theo, đôi chân lệch cái đích. Lệ Tuyết Linh không chậm trễ quất chân hữu lên, trúng ngay ngực Hà Cửu kêu một tiếng bình, một tiếng hự tiếp nối Hà Cửu bị bắn lên không, uốn cầu vòng rơi xuống, đầu dưới chân trên, cuối cùng là một tiếng bịch, máu từ chiếc đầu vỡ bắn ra tung tóe.

Kỷ Tịnh Đạt xanh mặt, không còn nghi ngờ gì nữa xoay nhanh mình phóng chân chạy. Chạy làm sao được khi Lệ Tuyết Linh không buông tha ? Lập tức chàng dùng ngón H chân kẹp đầu cây, hất lên đoạn đưa vai đón thân cây, đầu vai nhếch một chút, thân cây bắn theo Kỷ Tịnh Đạt, lúc đó đã xa ngoài ba trượng.

Phập !

Đầu cây đâm vào lưng lão Kỷ, xuyên thủng ngực hắn, cây còn dư đà lôi hắn thêm bảy thước nữa, cây chạm vào thân cây cổ thụ mới ngừng lại. Lão Kỷ ngã nhào. Dĩ nhiên hắn chết mà không kịp rú lên một tiếng thảm.

Nhích nụ cười lạnh, Lệ Tuyết Linh từ từ bước đến cạnh thanh ngư nhĩ đao, dùng ngón chân kẹp chuôi hất lên. Chàng tính toán rất kỹ, hất thế nào cho lúc rơi thanh đao đưa bề lưỡi xuống. Đoạn chàng đưa hai tay ra. Một tiếng phập nhẹ nhàng vang lên, đường giây quấn từ cổ tay ra ngoài đứt lìa. Đôi bàn tay được tự do rồi, còn khoảng giây quanh ai quanh mình, cột hai cánh chỗ sát vào hông. Đao chưa rơi xuống đất, chàng chụp chuôi, hoành ngược lại, chém vào đường giây quanh hai cánh chỗ, rồi chém đến những đường giây trên. Cuối cùng chàng tự giải toa? trọn vẹn. Trước cũng như sau, lưỡi đao không hề chạm đến da chàng.

Buông đao xuống đất, chàng làm mấy cử động thông thường, tản mát khí huyết dồn ứ, vận chuyển gân cốt tê liệt. Không lâu lắm, chàng lấy lại bình thường. Chẳng buồn nhìn thoáng qua hai xác chết, Lệ Tuyết Linh nhặt nhanh ngư nhĩ đao, ứng dụng theo con đường cũ, trở lại cỗ xe.

Khoảng cách độ ba bốn dặm, chàng dù đi chậm, cũng đến nơi trong thời gian ước muốn. Chàng tìm chỗ kín, ẩn mình trong khu rừng, nhìn ra lộ. Cảnh tượng trước tiên hiện trong tầm mắt chàng là xác chết của Trát Thái. Xác chết nằm cạnh cỗ xe, một cái chết cực kỳ thê thảm.

Sợ vỡ hai, máu trào ra, óc trào ra, máu hồng óc trắng hoà lẫn nhau, đầm ướt mớ tóc trắng và gương mặt hồng của một lão nhân vui tảnh, thích tạo trò cười cho mọi người hoan hỉ khi tiếp cận lão, như Lão lai ngày xưa hiển vui song thân.

Chiếc hồng anh thương của vị đường chủ họ Hứa cắm nơi ngực lão, chuôi thương có chùm lông đỏ, thương cắm đứng, lông phơ theo mỗi cơn gió thoảng qua.

Còn vị đường chủ họ Hứa của Quỷ Diện Bang ở đâu ? Người vắng bóng, mà thương lại còn đó. Không! Y không vắng bóng! Y còn đó, có điều hồn y đã theo Trát Thái mà đổi chất dưới diêm đình. Cái xác của y

nằm trên lộ, không cách xa xác của Trát Thái lắm. Một cái xác không đầu. Bởi cái đầu của y đã nát nhừ, hiện tại chỉ là một đồng bầy nhầy còn dính với xác thôi.

Giữa đồng bầy nhầy xương thịt da tóc, óc, máu chiếc tiên nhân chường của Trát Thái hiện rõ. Song phương cùng đưa nhau đến cái chỗ đồng quy ư tận! Trong một cuộc chiến, nếu phải lâm vào trường hợp đó, kẻ ra cũng bị thảm cho cuộc đời con nhà võ.

Bởi họ không thể lùi, dù biết rằng lùi có thể sống.

Trát Thái chết, Hứa đường chủ chết, phân nửa thuộc hạ của Quỷ Diện Bang chết, nhân số giảm, song cuộc chiến lại tăng nhiệt độ. Bây giờ, chẳng những một Quý Ca giao đấu với một Cốc Thuần, mà cạnh Cốc Thuần còn vị chấp pháp họ Giang và vị.

đường chủ họ Phạm.

Giang chấp pháp vào cuộc từ lâu, còn Phạm Oai thì sau khi Trát Thái chết, y mới vào tiếp trợ Cốc Thuần. Số thuộc hạ còn lại bao quanh bên ngoài, lăm lăm vũ khí, chực chờ lợi dụng sơ hở nào đó của Quý Ca.

Lệ Tuyệt Linh với thần sắc an tường, nhìn vào cuộc chiến, theo dõi từng động tác của Quý Ca, một kẻ thù song lại là một kẻ thù rất đáng quý. Quý Ca bị thương, toàn thân đầm máu song vẫn chiến đấu ác liệt, một mình nghinh chiến cả ba đối thủ, chẳng hề khiếp sợ. Theo chỗ nhận xét của Lệ Tuyệt Linh thì Cốc Thuần có bản lãnh rất cao cường, tài của y tương đương với Quý Ca. Giao đấu với y, Quý Ca cũng đã mệt mỏi lắm rồi, huống chi lại còn có Phạm, Giang hai người.

Nhưng khi một người liều, thì con người đó phải lợi hại gấp mấy lần lúc bình thường. Quý Ca quyết chết, trong khi đối phương không bị bắt buộc phải mạng đổi mạng thì đối phương thủ nhiều hơn công. Nhờ thế mà cuộc chiến kéo dài tới bây giờ.

Lệ Tuyệt Linh hiểu rõ, Quý Ca không thể tạo được sự phi thường để xoay chiều cục diện, giành lấy cái thắng về mình. Bất quá, y cố gắng duy trì, là để chờ một lúc thuận tiện nào đó, hạ sát một vài người nữa, mà những người được y chọn phải là một nhân vật đầu não của Quỷ Diện Bang.

Chết, y nắm trong tay, song chết một mình thì tịch mịch quá, phải làm sao kêu gọi thêm một vài bạn đồng hành trên con đường về cõi âm chứ! Một tiếng soạt vang lên, máu bắn tung toé, một thuộc hạ Quỷ Diện Bang vừa đánh lén từ phía sau bị Quý Ca hoành kim nhân kiếm phạt bằng nửa mảnh đầu. Một đồng bạn của tên thuộc hạ đó tiến lên, Quý Ca hoành bàn tay thừa, phóng ngược một chưởng, tung gã đó dội về, xa ngoài một trượng rơi động đầu xuống đất, chiếc đầu bẹp dí xác dầy đành đạc.

Cửu sát bài Cốc Thuần giận xanh mặt, vung chiếc ngân bài, đánh tới, ngân bài chớp lên như xẹt ngang trời lúc cuồng phong bạo vũ. Đồng thời gian, Giang chấp pháp vũ lộng đôi đoản kim xoa, bức sát Quý Ca. Còn Phạm Oai lăm lăm chiến tam hoàn đao, xoay quanh cuộc chiến, chực chờ sơ hở. Cứ như thế, cuộc chiến lại kéo dài thêm đó.

nửa khắc nữa. Bỗng Cốc Thuần hét to:

- Thời gian cấp bách, tất cả cùng nỗ lực, thu thập hấn ngay.

Chính y nhập nội trước, chiếc ngân bài quét qua gió rít một tiếng vù, Quý Ca quay một vòng tròn, lách mình ra ngoài tầm, đồng thời khoát kiếm tạo một bình phong, ngăn chặn khí thế của địch. Vũ khí song phương chạm nhau, hai vũ khí tách rời ra, một mũi nhọn rơi cạnh ngân bài rọc tét ngực Quý Ca, ngược lại mũi kim nhân kiếm đâm trúng đầu vai của Cốc Thuần, đẩy y ngã gửa xuống đất. Giang chấp pháp đã đến sát rồi, ngăn chặn Quý Ca vọt theo Cốc Thuần. Hai ngọn kim thoa của lão từ hai bên thọc vào nách của Quý Ca. Không cần quay nhìn, nghe tiếng gió, Quý Ca phản ứng liền, vừa tràn mình qua một bên, vừa quét kim nhân kiếm về phía Giang chấp pháp. Kiếm chạm người, máu phun ra, người bị hất tung lên, lộn ngược mình, đầu dưới chân trên, văng luôn ngoài bảy thước. Nhưng Quý Ca cũng nhào nốt, mắt hoa lên, đầu choáng váng. Khí lực của y cũng tiêu tan hết rồi. Trong tình thế đó, làm sao Quý Ca tránh được nhất tam hoàn đao của Phạm Oai vừa giáng xuống.

Thì một vệt sáng từ ven rừng bay tới, chạm trúng tam hoàn đao. Dĩ nhiên, vệt sáng đó là thanh ngư nhĩ đao và Lệ Tuyệt Linh phóng tới, cứu mạng Quý Ca. Tam hoàn đao vọt khỏi tay Phạm Oai, bay đi ra xa mấy trượng. Cốc Thuần kinh hãi, cố gượng đứng lên, đồng thời quát:

- Có gian tế !

Hơn mười thuộc hạ Quý Diện Bang vừa nhích chân lướt tới định thanh toán Quý Ca, nghe tiếng, cùng quay mình nhìn ra bốn phía tìm gian tế. Chúng khựng khiếp rõ rệt.

Phóng dao rồi, Lệ Tuyết Linh rời chỗ nấp, ung dung bước ra, thần sắc vẫn lạnh lùng, vẫn tàn khốc như thường. Quý Ca đang chỗi kiếm xuống đất để giữ mình khỏi ngã, trấn định tâm thần, trông thấy Lệ Tuyết Linh, điểm một nụ cười, thay vì kinh ngạc. Cốc Thuần phần uất cực độ, nghiêng răng bước tới, hét to như sấm:

- Tên khốn nạn kia, ngươi là ai ?

Hơn mười đại hán lập tức bao vây quanh Lệ Tuyết Linh, Phạm Oai chạy đi nhặt vũ khí cầm tay, sẵn sàng ứng phó. Lệ Tuyết Linh không mấy mai lưu ý đến Cốc Thuần, ung dung tiến thẳng đến trước mặt Quý Ca lạnh lùng hỏi:

- Thấy chưa? Ta có để cho người thất vọng đâu ?

Quý Ca cố dằn cơn đau đang nhói mạnh khắp thân thể, cất giọng khàn khàn đáp:

- Đáng lẽ thì ngươi làm cái việc này sớm hơn. Chờ tới lúc này mới ra tay thì không lấy gì làm xuất sắc.

Lệ Tuyết Linh xì một tiếng:

- Ngươi còn cố nói cứng!

Cốc Thuần quát tiếp:

- Ta hỏi ngươi là ai, tên khốn nạn kia, gan ngươi bao nhiêu lớn mà dám ra đây ngăn trở hành động của Cốc lão gia ?

Lệ Tuyết Linh mỉm cười:

- Ngươi nên xếp bớt cái oai cũ rích đó lại đi. Cái trò trẻ con quát tháo dọa nạt người ta chẳng có gì hay ho cả đâu, đừng có làm ta phải bực mình.

Bỗng, Phạm Oai kêu lên:

- Ngươi ... ngươi là kẻ vừa mới trốn thoát ?

Lệ Tuyết Linh dạy qua y:

- Đôi mắt chó của ngươi khá đỏ, còn nhận ra được ta là người chưa có mù !

Phạm Oai nổi giận:

- Ngươi muốn chết nên mới dám vô lễ với ta, ngươi là ai, tại sao lại muốn can thiệp vào chuyện của chúng ta ?

Lệ Tuyết Linh bĩu môi:

- Ta can thiệp thì sao ? Ta muốn gì à ? Lộ da ngươi, cắt đầu ngươi, chứ còn muốn gì nữa ?

Phạm Oai quắc mắt đỏ ngầu, nhảy chồm lên:

- Ngươi phải chết với ta !

Lệ Tuyết Linh cười lạnh:

- Chết với ngươi. Ngươi làm nổi việc đó sao ? Rõ là con châu chấu toan ủi xe có khác.

Phạm Oai lại lồng lên:

- Xem đây, tiểu tử thú !

Thanh tam hoàn đao trong tay y chớp lên, nhưng Cốc Thuần chặn lại:

- Phạm đường chủ hỷ bình tĩnh, người nên nhớ, lành thì không đến, đã đến nghĩa là chẳng lành, ta phải bình tĩnh mà ứng phó.

Phạm Oai dừng tay, toàn thân rung mạnh vì khí uất bốc bùng bùng.

Y trầm giọng:

- Tuyệt đối không nên để sẩy hấn. Bất sống không được thì phải giết chết.

Cốc Thuần nhìn sang Lệ Tuyết Linh, hỏi:

- Đã có gan can thiệp, hấn người cũng có gan xưng danh chứ ?

Lệ Tuyết Linh buông gọn:

- Lệ Tuyết Linh !

Cốc Thuần biến sắc mặt, buột miệng kêu lên:

- Diêm La Dao!

Lệ Tuyết Linh gật đầu.

Phạm Oai cũng chấn động không kém Cốc Thuần, vừa thở nhanh vừa lẩm bẩm:

- Diêm la Dao, người là Diêm La Dao Lệ Tuyết Linh.

Lệ Tuyết Linh mỉm cười:

- Giả là không thật, thật là không giả. Người ngớ ngẩn quá biết thật, giả cứ thực nghiệm là biết ngay, người có dám thực nghiệm chẳng ?

Phạm Oai rít lên:

- Dù cho người có là Lệ Tuyết Linh đi chẳng nữa, ta há sợ người sao ? Đừng tưởng xưng tên là người làm cho tất cả mọi người phải khùng khiếp cúi đầu, để mặc cho người tự tung tự tác !

Lệ Tuyết Linh gật đầu:

- Tốt lắm, thế thì người khá hơn hai tên thuộc hạ của người nhiều, khá hơn nhiều.

Phạm Oai quắc mắt:

- Người đã làm gì chúng rồi ? Chúng bị người ám toán rồi phải không ?

Lệ Tuyết Linh lạnh lùng:

- Ám toán, đối với hai phé vật đó ta cần gì phải dùng đến thủ đoạn dê hèn đó sao? Ta đường hoàng tiến đưa chúng về với tổ tiên chúng đó, nói cho người mừng, người cũng sẽ theo bước chúng gấp.

Phạm Oai biến sắc mặt, mắng:

- Tàn độc, khát máu như người, ta mới thấy trên đời này. Người sẽ phải trả giá đắt!

Lệ Tuyết Linh điềm nhiên:

- Giá thì ta sẵn sàng trả, chỉ còn chờ các người đến tiếp nhận thôi.

Cốc Thuần sắc mặt:

- Họ Lệ kia, Hắc Lâu đối xử với người có ân trời nghĩa đất gì mà người lại phải mạo hiểm xả thân báo đáp lắm vậy, bất chấp cả tử vong ư ?

Lệ Tuyết Linh lắc đầu:

- Chẳng những không ơn, mà còn là thù nữa. Đúng ra là tử thù, chỉ như cái việc làm của ta, người cho là mạo hiểm bất chấp tử vong thì đối với ta chỉ là một trò đùa.

Cốc Thuần nổi giận:

- Đã là thù, sao người lại còn can thiệp vào đây ?

Lệ Tuyết Linh lắc đầu:

- Ta có can thiệp cho Hắc Lâu đâu ?

Cốc Thuần sững sờ, y ướm thử:

- Hay là Quỷ Diện Bang có làm điều gì đắc tội với người ư ?

Lệ Tuyết Linh cười hắc hắc:

- Cũng không nổi, cho đến giờ phút này, Quỷ Diện Bang chẳng có làm điều chi chạm đến ta, khiến ta bất mãn sanh thù.

Cốc Thuần nổi giận:

- Thế tại sao người lại chống đối bọn ta?

Lệ Tuyết Linh đưa tay chỉ Quý Ca:

- Tại hắn, ta chỉ vì hắn.

Cốc Thuần cao giọng:

- Quý Ca là một nhân vật trọng yếu trong Hắc Lâu, người đã xem Hắc Lâu đối đầu, tại sao lại trợ giúp một cao thủ của tổ chức đó chứ ?

Lệ Tuyết Linh thản nhiên:

- Ta vì cá nhân hắn chứ chẳng phải vì thân phận hắn. Hắn thuộc phe phái nào cũng chẳng có can hệ gì, dù phe phái đó có thù với ta đi chẳng nữa. Điều này ta nghĩ người sẽ không bao giờ hiểu ra đâu.

Cốc Thuần trầm giọng:

- Còn ai hiểu được sự mâu thuẫn của người. Người làm như vậy chỉ chuốc thêm phiền phức vào người mà thôi.

Lệ Tuyết Linh cười lạnh:

- Cho người biết, Hắc Lâu là tử thù của ta, song chẳng phải toàn thể nhân số trong Hắc Lâu đều là những kẻ vô lương tâm, hung tàn bạo ngược. Trong số đó, đương nhiên cũng có kẻ biết đạo nghĩa, tuy bị ràng buộc bởi quy củ, song luôn luôn tỏ ra cái hiệp khí của người hùng. Hắn là một trong số đó, ta ngưỡng mộ cái khí hùng của hắn, hơn nữa, ta không thể chấp nhận một cuộc đấu quá bất công như hiện tại. Đó là hai lý do mà ta bắt buộc phải xen vào.

Cốc Thuần lắc đầu:

- Người đừng có cuồng vọng quá đáng. Ta chỉ sợ người chẳng những không thành công mà còn mang họa. Người chưa đủ tư cách gánh vác việc đời. Nghĩ kỹ đi, liệu sức mình hãy làm, mới là kẻ biết thức thời vụ.

Lệ Tuyết Linh mỉm cười:

- Ta thấy đây là một việc đáng làm, nên ta đây rất vui lòng ghé vai gánh vác dù cho có xảy ra việc gì đi chẳng nữa. Ta không có xin ý kiến người thì người hãy cất cái lý luận non dại đó sang một bên cho ta nhờ.

Cốc Thuần nghiêng rằng:

- Người đã nhần định can thiệp vào ?

Lệ Tuyết Linh gật đầu:

- Bộ người thấy ta đang đùa với người sao ?

Cốc Thuần nổi giận, xốc chiến bài chênh chênh lên, quát:

- Tại người tự tìm lấy cái chết, đừng có oán trách bọn ta xuống tay ác độc.

Nhưng chưa kịp nhích một chân, bất thành lình lại ngã ngồi xuống. Thì ra vết thương nơi vai nhờ y vận bế trụ huyết mạch nên ngừng rịn máu, bây giờ y chuyển công lực định tấn công Lệ Tuyết Linh, kích động vết thương, máu vọt ra, đầm ướt mình y.

Công lực theo đó tản mát luôn. Lệ Tuyết Linh lắc đầu, thốt:

- Ta xem, tình thế rất bất lợi cho người đó.

Phạm Oai hét:

- Người đừng đắc ý vội, dầu sao thì hậu quả tai hại vẫn sẽ về người như thường.

Hắn day qua Cốc Thuần, giục:

- Nhị đương gia, cố gắng lên, chúng ta hợp sức nhau thanh toán tên tiểu tử này.

Vừa thở hổn hển, vừa đưa mắt ra hiệu cho Phạm Oai, Cốc Thuần thấp giọng bảo:

- Đừng có vọng động.

Phạm Oai không phục:

- Hắn chỉ có một mình, còn chúng ta đến hai người, ngoài ra còn có bọn thuộc hạ.
trên mười người kia, chẳng lẽ chúng ta không làm gì nổi hắn sao ?

Cốc Thuần đứng lên, lôi Phạm Oai đến một góc xa xa, trách:

- Người là một đường chủ, mà lại là thủ lãnh của các đường chủ khác nữa, sao người lại hồ đồ thế ? Người chẳng biết Lệ Tuyết Linh lợi hại như thế nào sao ?

Phạm Oai hần học:

- Thuộc hạ không tin hắn là vô địch ... Cốc Thuần trầm gương mặt:

- Chắc người muốn nói là người hơn cả ta về cốt khí, can đảm, kiên thức, người còn tự cho rằng thông minh ư ?

Phạm Oai giật mình, ấp úng:

- Thuộc hạ đâu dám ngông cuồng như vậy ? Xin nhị đương gia xét cho Bất quá, thuộc hạ tức uất ... Cốc Thuần nhìn thoáng qua Lệ Tuyết Linh, đoạn hỏi:

- Người ý thức được con người đó như thế nào chưa ?

Phạm Oai lẩm bẩm:

- Thuộc hạ chỉ biết hắn là một nhân vật hữu danh trong hắc đạo, tàn khốc, ác độc... Cốc Thuần hừ một tiếng:

- Thật là kém cỏi quá. Thanh đao của hắn đã nhúng máu của hàng ngàn, hàng vạn người mà toàn là cao thủ võ lâm đấy! Hắn kiêu hùng có một trên đời này, võ công của hắn cao thâm không lường trước nổi. Phải biết, hắn có chỗ ỷ仗 mới dám ngang nhiên khiêu khích chúng ta.

Dừng một lát y nói tiếp:

- Người xem, Quý Ca có phải là một tay khá chẳng ?

Phạm Oai gật đầu. Cốc Thuần tiếp:

- Thế mà họ Quý kia chưa phải là đối thủ của Lệ Tuyết Linh đó.

Phạm Oai hỏi lại:

- Ý tứ của nhị đương gia nên thế nào ?

Cốc Thuần đáp:

- Chúng ta ba người, mà còn không nổi Quý Ca, thì nói chi đến việc giao đấu với Lệ Tuyết Linh ? Huống hồ, hiện tại ta mang trọng thương, còn Hứa đường chủ đã bị loại rồi.

Phạm Oai dậm chân:

- Tại sao nhị đương gia biết hãn cao cường hơn nhị đương gia ? Nhị đương gia có sao tài với hãn lần nào chưa ?

Cốc Thuần lắc đầu:

- Chưa, song bằng vào trực giác, bằng vào những lời truyền thuyết về hãn, ta tin là như vậy.

Phạm Oai do dự một chút:

- Theo thuộc hạ nghĩ, chúng ta nên thử động võ xem sao, lời truyền thuyết khó tin lắm, vả lại trực giác cũng chưa phải là một chứng minh cụ thể. ... Cốc Thuần nổi giận:

- Thử ? Thử với giá sanh mạng của ngươi phải không ?

Phạm Oai ương ngạnh:

- Thà là bị hãn giết còn hơn cam tâm nhận kém, phàm ai ai cũng muốn tranh cường đến thắng, chẳng lẽ nghe cái oai phong của người ta rồi mình co đầu rút cổ sao?

Cốc Thuần trừng mắt:

- Ta không ngờ ngươi quật cường đến độ mù quáng như vậy. Hiếu động cũng là một đức tính tốt song vọng động là điều nên tránh.

Phạm Oai hừ một tiếng:

- Chắc gì hãn có thực tài mà nhị đương gia do dự ?

Hãn cao giọng hơn, tiếp nói:

- Sỡ dĩ Quỷ Diện Bang được cái thế đứng ngày nay trên giang hồ là nhờ vào cái nhuệ khí đó. Nếu mất nhuệ khí thì làm sao chúng ta hồi đáp lại đại đương gia ?

Cốc Thuần giận cực độ, song còn dằn lòng, từ từ hỏi:

- Ngươi muốn nói ... Phạm Oai ưỡn ngực, thẳng lưng, dựng cao đôi mày:

- Thuộc hạ muốn nói là chúng ta nên liều tử chiến với hãn!

Cốc Thuần trầm giọng:

- Ngươi đã quyết định chưa ?

Phạm Oai tỉnh khôn hơn:

- Phải có nhị đương gia làm chủ mới được ?

Cốc Thuần thở ra:

- Tốt !

Phạm Oai sáng mắt:

- Nhị đương gia đồng ý ?

Cốc Thuần lạnh lùng:

- Ngươi xuất thủ trước đi.

Phạm Oai giật bắn mình:

- Sao ? ... Thuộc hạ xuất thủ trước ?

18. Tay Độc Lòng Hiền

Gương mặt lạnh lùng tàn khốc không biểu lộ một cảm tình, Cốc Thuần gần từng tiếng:

- Để xứng đáng với các huynh đệ trong bốn bang, để không phụ sự tín nhiệm của Đại đương gia, để củng cố thanh danh và uy tín, ta ra lệnh cho người xuất thủ trước.

Phạm Oai biến sắc :

- Nhị đương gia !...Nhị đương gia cũng biết là một mình thuộc hạ ... thuộc hạ.

chưa phải là đối thủ của tên tiểu tử họ Lê ... Cốc Thuần nổi giận :

- Nói tới nói lui, chung cuộc người vẫn không dấu được sự hèn khiếp ! Đã biết Lê.

Tuyệt Linh không phải là tay hữu danh vô thực, thì tại sao cứ mãi đòi so tài với hân.

Người muốn tỏ rõ cái khí hùng? Càng muốn tỏ cái hay, người càng bày cái dở. Người có biết thẹn chăng?

Dù ngán Cốc Thuần là một thượng cấp, Phạm Oai vẫn bị chạm mạnh tự ái trước sự miệt thị của Cốc Thuần, bất giác khí uất bốc cao, trợn tròn đôi mắt, phải đối qua phần nộ:

- Lê Tuyệt Linh là kẻ thù chung của bốn bang, tại sao chỉ có một mình thuộc hạ.

ứng phó! Nhị Đương gia là nhân vật thứ hai trong bang, lại toa. thị diễm nhiên, thế là nghĩa gì ?

Sự phản đối của hân làm bọn đại hán vây quanh vô cùng kinh hãi, cùng nhìn nhau, cùng lắc đầu lè lưỡi.

Cốc Thuần rung người lên, đôi mắt thô lỗ ra ngoài trũng, hung quang bắn sáng rực sang Phạm Oai, tưởng chừng có thể nuốt chửng đối phương, và chỉ có nuốt chửng được đối phương mới hả!

Môi y mấp máy một lúc, sau cùng y dần lòng, trầm giọng thốt:

- Tốt! Tốt lắm, Phạm Oai! Gặp địch mà kháng lệnh sùng sộ với thượng cấp, cái tội đó hân người cũng biết nó nặng nhẹ như thế nào rồi ! Bây giờ ta không tranh luận với người nữa, người cứ chờ cái hậu quả của thái độ đó!

Cao giọng hơn y tiếp:

- Ta ra lệnh lần thứ hai, hãy lướt tới, động thủ với Lê Tuyệt Linh ! Vâng hay không vâng, tùy người!

Đến lượt Phạm Oai rung người.

Lần này, hân không còn dè dặt trong lối xưng hô nữa, hân giật chiếc mặt nạ.

xuống, bày ra một bộ mặt thật, những thớ thịt giật bần bật, đôi mắt đỏ ngầu, hân hét to:

- Họ Cốc! Người lấy công thỏa mãn niềm tư, người thù ta, quyết mượn công mà dồn ta vào cảnh chết để báo tư thù! Người dùng oai quyền nhị đương gia bức hiếp ta!

Ta động thủ, ta sắp động thủ đây! Cho người toại ý ! Cho người biết, nếu ta chết thì cái chết này do người gây ra, chính người bức ta chết đó! Ta chết để bảo toàn thanh danh cho đại đương gia đây, song người sống sót chỉ để thọ nhận sự khinh miệt nguyên rửa của các huynh đệ trong bốn bang thôi! Bởi, đại đương gia và các huynh đệ sẽ thấy cái tâm thâm độc của người. Ta chết để cho người rơi chiếc mặt nạ, bày chân tướng sài lang, Cốc Thuần ạ !

Cốc Thuần vừa thẹn vừa phần nộ, quát:

- Câm !

Phạm Oai phun nước bọt, bật cười lớn:

- Nếu ta may mắn còn sống là kể như cuộc đời của người bị đầu độc đến ngày cuối đó!

Hân gọi to:

- Thường Tiêu!

Một người bên hữu bước tới, ứng tiếng:

- Có thuộc hạ đây!

Phạm Oai gần giọng:

- Nhớ bấm báo rõ ràng với đại đương gia là ta yêu cầu người có một quyết định công bằng!

Thường Tiêu liếc mắt sang Cốc Thuần, lúc đó biến sắc mặt xanh rờn hàm hồ đáp:

- Điều đó thì ... thuộc hạ nghĩ ... nghĩ ... là ... Lệ Tuyết Linh bây giờ mới thốt:

- Xuất thủ đi Phạm Oai! Khỏi phải chuẩn bị việc sau! Cãi nhau như chó mà làm gì! Người đến trước, chết trước, y đến sau, chết sau, y không đến, ta cũng tìm đến y! Tất cả hai người đều phải chết, muốn tranh luận gì thì chờ xuống diêm đài mà đối chất trước chúa tể cõi âm!

Phạm Oai quát:

- Đứng cao ngạo, Lệ Tuyết Linh! Chẳng phải trên cõi đời này chỉ có mỗi mình người!

Lệ Tuyết Linh cười lạnh:

- Người tức uất với Cốc Thuần, lại toan đổ trút sự phẫn nộ lên đầu ta à? Được rồi!

Ta không chấp nhất đâu! Ai nữ chấp nhất một kẻ sắp chết chứ ?

Vung thanh Tam Hoàn Dao lên, Phạm Oai hét:

- Xem đây ! Tuyết Linh!

Nhưng hấn chưa bước tới.

Lệ Tuyết Linh so vai:

- Thì cứ cho ta xem! Chưa làm gì mà bảo xem, là xem cái gì chứ ?

Phạm Oai hít một hơi dài không khí, dần cơn bùng bột, đồng thời đề khí, vận công, bảo:

- Lấy vũ khí cầm sẵn nơi tay đi!

Lệ Tuyết Linh lạnh lùng:

- Ta biết việc ta phải làm! Người khỏi cần nhắc.

Phạm Oai hừ một tiếng, phóng ngọn Tam Hoàn Dao sang.

Lệ Tuyết Linh đạp chân xuống đất, chuôi về phía hậu lưng mình lăn khỏi một vòng, rời khỏi vị trí xa hơn ba trượng.

Một tiếng rú vang lên, một đại hán ngã nhào, thanh phác đao trong tay hấn đã sang qua tay Lệ Tuyết Linh.

Phạm Oai hét to:

- Tàn nhẫn quá!

Tam Hoàn Dao bay tới lượt thứ hai.

Lệ Tuyết Linh đứng một chỗ, chờ thanh Tam Hoàn Dao gần tới mới vung thanh phác đao lên đón chặn bên trên, đao thế có áp lực ngàn cân nặng, nếu Tam Hoàn Dao chặt xuống, chẳng khác nào chặt vào tảng đá thì là vô ích mà lại hao công lực.

Hấn trịch thanh đao qua một bên dùng tay qua tả đâm mũi đao vào mình Lê.

Tuyết Linh.

Tuyết Linh lập tức đổi tay đao, nhanh không thể tưởng, mừng tượng hai tay có đu?

hai đao.

Đổi tay rồi chàng dùng tay tả hất đao đánh bật thanh đao của Phạm Oai, ngoặc luôn cổ tay chuyển hướng mũi đao đâm thốc tới.

Phạm Oai liều, không lùi lại chấp cả hai tay lại, nắm chặt chuôi đao, vận toàn công phu nội lực, đâm thanh đao vào ngực đối phương.

Nhất định đòn đổi đòn, Phạm Oai đã chấp nhận đồng quy ư tận cùng đối phương.

Lệ Tuyết Linh cười nhẹ, ngả ngửa người về phía hậu hất chân hữu lên, một tiếng coong vang lên, mũi giày thép chạm trúng thân đao.

Thanh đao quất ngược lên trên, uốn cầu vòng, chém xuống đỉnh đầu Phạm Oai.

Đồng thời mũi phác đao cũng đâm thủng ngực của hắn!

Hắn bị chấn dội ngược lại hơn bảy thước.

Không gian trầm động nặng nề, không một ai thở mạnh. Tất cả đều giương tròn mắt nhìn thăm cảnh vừa xảy ra, mồm há hốc sợ hãi đến độ sững người.

Lệ Tuyết Linh ung dung cầm mũi đao xuống đất, đây là một thói quen của chàng sau mỗi lần hạ một đối tượng.

Rồi chàng điểm một nụ cười, thốt:

- Đao là một vũ khí rất bình thường trong các loại vũ khí, cũng vì chỗ bình thường đó mà cách xử dụng nó rất là khó khăn, không phải mỗi người muốn trở nên lợi hại khi dùng nó mà đạt được như ý muốn. Phàm dùng một vũ khí mà không phát huy được cái công hiệu của nó thì chẳng những nó trở thành vô dụng, mà còn vướng bận, gây nên nhiều phiền toái đến có thể thiệt thân. Như Phạm Oai đó! Mong các vị rút kinh nghiệm trong cái gương của Phạm Oai, hoặc giả luyện thêm đao pháp cho thuần thực, hoặc giả thay đổi vũ khí, nếu không làm như vậy thì đừng chường mặt trên giang hồ nữa, nguy hiểm lắm đấy!

Chàng giảng dạy lối xử dụng vũ khí ngay tại trường chiến đấu, bên cạnh các xác chết!

Còn ai bình tĩnh như chàng trước một số địch nhân hơn mười người! Nếu không có lòng tự tin quá cao thì đừng hòng có thái độ thản nhiên như chàng!

Chính sự thản nhiên đó ảnh hưởng mạnh đến tinh thần của địch, cả Cốc Thuần cũng không tránh khỏi kinh khiếp.

Tuy nhiên cái thái độ của Lệ Tuyết Linh chứa đựng sự giễu cợt rõ rệt, chàng khinh miệt đối phương như một phường trẻ nít, chưa đủ tư cách vào đời, chứ đừng nói là ứng chiến cùng chàng.

Mặc dù khiếp sợ, Cốc Thuần khi nào tiêu hoá nổi sự cuồng ngạo của Lệ Tuyết Linh.

Cốc Thuần cất giọng khàn khàn, thốt:

- Lệ Tuyết Linh ! Ta mong ngươi đừng quên những gì ngươi đã làm hôm nay!

Lệ Tuyết Linh lạnh lùng:

- Ta khuyên ngươi nên rút đi, về mà sống nốt những ngày thừa với vợ con, không nên để vợ thành góa phụ mà con cũng mồ côi luôn!

Cốc Thuần cố dằn cơn tức uất, tiếp:

- Ngông cuồng quá, Tuyết Linh! Sẽ có một ngày ngươi hối hận về tánh cao ngạo cực độ của ngươi. Ta nói sẽ có một ngày! Ngươi nhớ kỹ là phải có ngày đó.

Lệ Tuyết Linh mỉm cười:

- Giả như có cái ngày đó, thì các ngươi cũng không còn trên cõi đời này mà mong chứng kiến!

Cốc Thuần sùi bọt mép:

- Ta phát thệ sẽ tự tay này kết thúc mạng sống của ngươi, ta sẽ vận dụng mọi sở?

năng, mọi phương pháp để báo phục cái nhục hôm nay!

Lệ Tuyết Linh so vai:

- Buồn cười cho người nuôi mộng hái sao trời! Người tưởng sẽ còn sống mà rời khỏi nơi này à ? Cốc Thuần! Bao nhiêu đồng bọn của người đang chờ người nơi âm cảnh. Phạm Oai cũng chờ người đối chất tại diêm đình, hãy chuẩn bị đi Cốc Thuần, ta sẵn sàng đưa người rất êm thấm!

Cốc Thuần hấp tấp hét lớn:

- Người định tàn sát hết tất cả bọn ta ?

Lệ Tuyết Linh gật đầu:

- Giết hết! Không lẽ người như vậy đó mà lại đòi ta giành tiện nghi cho ? Tha cho người để người quy tụ viện thủ, an bày cạm bẫy lừa ta à ? Cốc Thuần! Nhận mạng cho rồi! Nơi đây là phần mộ của người đó!

Cốc Thuần xuất mồ hôi lạnh!

Tuy nhiên, y cố gương mặt mỉa mai:

- Vậy là người bất chấp quy củ giang hồ rồi, Lệ Tuyết Linh!

Lệ Tuyết Linh lắc đầu:

- Người không có đủ tư cách đòi hỏi sự bảo vệ của luật giang hồ!

Dừng lại một phút, chàng tiếp:

- Huống chi, các người đông mà ta thì chỉ có một mình, một cuộc đấu rất bất công, vậy mà ta còn chấp nhận cho các người! Nếu khách giang hồ sau này có phê phán, thì chính các người mới là những kẻ đáng khinh bỉ !

Cốc Thuần hần học:

- Chính người mới bắt công!

Lệ Tuyết Linh hừ một tiếng:

- Tại sao ?

Cốc Thuần tiếp:

- Người có võ công cao, song ta không oán, bất quá ta đang mang trọng thương, công lực kém giảm, người thừa dịp này uy hiếp ta là hèn, là bất công! Đành là nhân số cánh ta đông, song ngoài ta ra, bọn kia đâu giá trị gì ? Chúng đâu phải là đối thủ của người. Người giết những người tầm thường, vô danh, thì sao gọi là anh hùng ? Chung quy, chỉ có một mình ta mà ta thì không còn kháng lực! Người có thể xuất thủ với một người không còn kháng lực chăng ?

Lệ Tuyết Linh do dự một chút:

- Ta không cần biết gì cả, ta cứ trừ diệt các người cho dứt hậu hoạn là được rồi!

Ta phải nghĩ đến sự an toàn của ta trước khi nói đến nhân nghĩa!

Cốc Thuần nghiêng rằng:

- Người bất chấp luôn cả quy củ của riêng người?

Lệ Tuyết Linh bật cười ha hả:

- Người hiểu ta hơn cả ta hiểu ta sao Cốc Thuần ? Đâu người thử dẫn chứng lời nói của người cho ta biết xem sao!

Cốc Thuần hỏi:

- Có đúng là từ bao lâu nay người có thói quen trọng nghĩa, thủ tín chăng ?

Lệ Tuyết Linh ngẩng cao mặt:

- Đúng vậy.

Cốc Thuần tiếp:

- Nghĩa là chẳng phải đối với người thân người mới trọng ! Cả với kẻ thù người cũng trọng luôn phải không ?

Lệ Tuyết Linh gật đầu:

- Rồi sao ?

Cốc Thuần cười mỉa:

- Thế mà người nhất định uy hiếp kẻ mang trọng thương! Thế mà người toan tận diệt bọn tài hèn sức mọn. Con người trọng nghĩa, thủ tín có thật làm như vậy được à ?

Lệ Tuyết Linh lạnh lùng:

- Người định nâng cái tác phong của ta lên cao để ru dụ ta phải không ? Rất tiếc, ta không thể buông tha cho các người ly khai nơi này!

Cốc Thuần bối rối:

- Lệ Tuyết Linh! Chẳng lẽ vì một việc nhỏ mọn này mà người hủy hoại thanh danh tạo tự từ lâu ?

Lệ Tuyết Linh xì một tiếng:

- Ta không thích nghe nói nhảm! Thịnh danh đối với ta không có nghĩa lý gì cả, ta đã quảng nó theo mây gió từ lâu. Nhưng có điều, đối với các người, ta có phần nào cao thượng hơn vậy thôi!

Cốc Thuần hầu như xuống nước:

- Tuy người xuất thân từ hắc đạo, song so với bọn ta vẫn còn biết trọng tín nghĩa hơn nhiều, điều này đa số đều công nhận, chứ chẳng phải chỉ có riêng một mình ta! Lê.

Tuyết Linh, dù sao thì người cũng không nên hạ thủ đối với bọn bất lực hoàn toàn!

Lệ Tuyết Linh nhìn Cốc Thuần một lúc, đoạn hỏi:

- Người cho người là con người như thế nào ?

Cốc Thuần trở mặt:

- Câu hỏi đó có ý tứ gì ?

Lệ Tuyết Linh tiếp:

- Trên giang hồ, người ta nói Cửu Sát Bài Cốc Thuần là một tay khá, có thể được liệt vào hàng nhất lưu cao thủ, cái cao ngạo của người, thà chịu gãy chứ không chịu uốn cong, bây giờ ta thấy người sợ chết đến độ nói những lời không nghe được! Người không biết thẹn à ?

Cốc Thuần lẩm nhẩm:

- Còn núi non, rừng rậm, là còn có củi đốt lửa, sợ dĩ ta muốn sống là để tìm cách báo thù! Chứ ương ngạnh mà chết thì chẳng hóa ra chết uống quá sao, còn tham sống vì lẽ đó, chứ không phải để hưởng thụ đâu?

Lệ Tuyết Linh cười lạnh:

- Người đáng mặt đại trượng phu, năng khuất năng thân, biết tiến biết thoái.

Cốc Thuần cắn môi, tiếp luôn:

- Người có quyền ăn nói, tùy tiện nói, bởi ta là con cá trên thớt, chỉ còn chờ nhát đao của người thôi.

Lệ Tuyết Linh nhìn qua Quý Ca, y còn nhắm mắt chỗi kiếm, gượng đứng, song thân hình cứ chao chao có thể ngã bất cứ lúc nào.

Hai mũi kim xoa còn cắm nơi hông sườn, rung rung theo đà chao.

Cứ cái tình hình đó, cuối cùng rồi y cũng phải ngã!

Lệ Tuyết Linh cau mày, trầm tư một lúc.

Cốc Thuần thì hồi hộp, lo âu, mồ hôi lạnh không ngừng đổ, y cất giọng khàn khàn:

- Lệ Tuyết Linh! Ta biết ngươi không nỡ!

Lệ Tuyết Linh lạnh lùng nhìn Cốc Thuần, không đáp. Ánh mắt của chàng tàn khốc quá, Cốc Thuần rợn xương sống từng cơn.

Chẳng rõ tại sao, lưỡi y líu lại.

Sau cùng, Lệ Tuyết Linh buông gọn:

- Tha cho người đó!

Cốc Thuần mừng quá hóa sợ, hấp tấp hỏi:

- Thật à ?

Lệ Tuyết Linh cao giọng:

- Người còn léo nhéo nữa à ?

Cốc Thuần cúi mặt xuống, không dám nhìn chàng.

Lệ Tuyết Linh tiếp luôn:

- Người biết tại sao ta lại phát sanh cái tâm từ bi chẳng?

Cốc Thuần lắc đầu, tuy mừng, song y vẫn còn phập phồng lo ngại. Nếu Lệ Tuyết Linh đổi ý kiến thì sao ?

Lệ Tuyết Linh từ từ giải thích:

- Thứ nhất, người dám nói thật, là sẽ báo thù nếu được sống sót ! Như vậy là có khí cốt! Còn hơn những kẻ đón gió đưa vào, lòng căm thù mà miệng thì tăng bốc.

Ngừng một chút, chàng tiếp:

- Thứ hai, người là một tay hữu hạng trên giang hồ, gặp cái nhục này, kẻ cũng nặng lắm rồi, hẳn là người đau đớn lắm. Vì tình đồng đạo vô lâm, ta không nỡ dồn người vào tử địa, dù biết rằng tha cho người là bất lợi cho ta!

Cốc Thuần trầm gương mặt, u buồn vô cùng.

Lệ Tuyết Linh lại tiếp:

- Thứ ba, như đã nói, ta rất trọng nghĩa khí, người thọ thương, ta không thể hạ thủ, đành rằng các người không xứng đáng cho ta giữ gìn nghĩa khí, song ta còn có lương tâm, ta giữ gìn nó là vì lương tâm của ta chứ chẳng vì các người.

Lâu lắm, Cốc Thuần mới thốt:

- Vô luận ngày sau chúng ta gặp nhau trong trường hợp như thế nào, hiện tại ta cảm tạ hảo ý của người.

Lệ Tuyết Linh mỉm cười:

- Ta tiếp nhận lời cảm tạ đó.

Cốc Thuần hớp một hơi dài không khí:

- Bọn ta đi được chứ ?

Lệ Tuyết Linh khoát tay:

- Cứ tự tiện!

Cốc Thuần lập tức nhặt chiếc Cửu Sát Ngân Bài rồi quay mình bước đi, không buồn kêu gọi bọn thuộc hạ.

Lâu lắm bọn này mới bình tĩnh, hấp tấp chạy theo.

Đội bọn Quỷ Diện Bang đi hết rồi, Lệ Tuyết Linh đến cạnh Quý Ca hỏi:

- Còn đứng được chăng, lão hữu ? Có sao không ?

Quý Ca nhìn chàng với ánh mắt lơ đãng:

- Đa tạ người cứu mạng!

Lệ Tuyết Linh lạnh lùng:

- Khoan nói đến việc đó hãy đáp câu hỏi của ta đây ? Sự việc giữa chúng ta, người giải quyết như thế nào ?

Quý Ca cắn môi, một phút sau, đáp:

- Vẫn tìm cách áp giải người về Hắc Lâu!

Lệ Tuyết Linh nổi giận:

- Người vô tình đến thế à ?

Quý Ca buông từng tiếng nhẹ:

- Lệ Tuyết Linh, ơn cứu mạng, ta ghi tạc suốt đời, nhưng đó là việc cá nhân! Việc riêng tư ! Không thể nhân tư mà phế công ! Ta còn trách nhiệm !

Lệ Tuyết Linh hét:

- Người tàn độc hơn ta! Người mất cả nhân tánh ! Người hủy diệt đạo lý một cách mù quáng ! Trách nhiệm gì chứ ! Đối với một tổ hợp tà quái, mà người tự cho mình có trách nhiệm để ràng buộc lấy mình à. Tỉnh ngộ đi, Quý Ca!

Quý Ca trầm giọng:

- Ta đã nói, chúng ta đồng nghĩa khí, song mỗi người có một đường! Cá nhân người tự do song cá nhân ta bị ràng buộc bởi một liên đới, bằng mọi giá ta phải tôn trọng sự liên đới đó! Ta phải áp giải người về Hắc Lâu! Ta tìm mọi cách thực hiện quyết định đó. Người chết rồi, ta sẽ tự tử theo người để đáp lại cái ơn cứu mạng!

Lệ Tuyết Linh sững sờ.

Rồi chàng hét lên:

- Người có cái chủ ý hoang đường quá, đáng lẽ ta không nên giải cứu người nơi tay bọn Quỷ Diện Bang.

Đoạn chàng bật cười lớn, tiếp:

- Không, ta không cần phải giận người làm gì ? Người có cách gì áp giải ta về đó ? Nói cho ta nghe đi!

Quý Ca cương quyết:

- Ta có cách! Ta sẽ ngăn chặn người chạy thoát.

Lệ Tuyết Linh cười vang:

- Người sẽ cắn vào da thịt ta, níu ta lại ?

Quý Ca lắc đầu:

- Đừng đắc ý. Người không trốn thoát đâu!

Lệ Tuyết Linh gật gù:

- Ta không trốn, ta chỉ chạy đi thôi, cũng có thể ta giết người rồi mới chạy đi!

Quý Ca thách:

- Chỉ cần ngươi nhúc nhích là ta thu thập ngươi liền!

Lệ Tuyết Linh cười hắc hắc:

- Ta đi đây, Quý Ca! Thử xem ngươi sẽ làm sao!

Chàng bước liền. Quý Ca gọi lại, chàng vờ không nghe, cứ bước đều.

Bỗng, có tiếng gió từ phía hậu cuốn tới. Một đạo kinh khí xé không gian vút đến ót chàng.

19. Ân Oán Nan Nhân

Lệ Tuyết Linh không hề quay đầu lại, thân hơi rùn xuống, lưng uốn cong một chút, nhường cho thanh Kim Nhãn Kiếm bay qua, đồng thời nách hé lên, thanh phác đao từ tay nẩy vòng ra lưng lòn dưới nách tay kia rồi bay theo thanh kiếm, đao nhanh hơn kiếm, đao gặp kiếm bật thành một tiếng keng, cả hai cùng rơi xuống.

Đến lúc đó chàng mới xoay mình tiến lên, chụp lấy áo Quý Ca, ấn y ngồi xuống.

Quý Ca hự một tiếng, tức uất vô cùng song không làm sao phản kháng lại được, y há mồm, trợn mắt nhìn chòng chọc Lệ Tuyết Linh. Y hự một tiếng, Lệ Tuyết Linh hừ hai tiếng, y tức uất vì không phản kháng được thì Lệ Tuyết Linh cũng tức uất vì Quý Ca biểu hiện một sự ngu trung đối với Hắc Lâu, một sự ngu trung mà bất cứ ai cũng không thể chấp nhận được!

Chàng cao giọng thốt:

- Ta không tưởng nổi là ngươi nuôi dưỡng một tinh thần hy sinh mù quáng đối với Hắc Lâu như thế đó! Được rồi, sau này khi gặp Tào Nghê, ta sẽ nói với lão là ngươi trung thành tuyệt đối với lão, lão phải chấm công đầu cho ngươi, ban bố ân huệ cho ngươi thụ hưởng truyền kiếp! Tào Nghê có những thủ hạ như ngươi, đáng lẽ phải là bá chủ trong vô lâm từ lâu! Tại sao mãi đến nay vẫn chưa thành hình dạng chi cả mà vẫn còn là cái bóng mờ giữa giang hồ ?

Quý Ca phải cố gắng lắm mới vận dụng điểm khí lực tàn thốt một câu gọn:

- Ngươi tàn độc lắm!

Lệ Tuyết Linh nạt:

- Câm cái mồm thối của ngươi lại! Ta tàn độc à ? Một con người muốn dành cái sống, phải được quyền dùng mọi thủ đoạn chứ ? Ta phản ứng giành cái sống trong khi các ngươi dồn áp lực, dụ ta vào cảnh chết, như vậy là tàn độc sao? Huống chi các ngươi không vì tự kỷ, các ngươi trải thân lột đường cho một kẻ khác thực hiện một tham vọng ngông cuồng, các ngươi không ngần ngại đổ máu mình, gây đổ máu cho đồng loại? Giữa chúng ta, ai là người tàn độc? Ta tàn độc thì khi nào ta xuất hiện cứu ngươi!

Con tim của ngươi màu đỏ hay màu đen? Hay đúng hơn, ngươi có một con tim như mọi người không?

Thương thế hành hạ, Quý Ca đau đớn vô cùng.

Y rung rung giọng buông lời trời:

- Ta nhận bại! Ta không ngăn chặn ngươi nổi! Tuy nhiên ta cũng hài lòng vì đã làm tròn bổn phận của mình. Thế là xong cho ta! Vĩnh viễn xong cho ta!

Lệ Tuyết Linh cười lạnh:

- Hy sinh cho chủ đến giọt máu cuối cùng, ngươi thấy chủ nhân của ngươi tỏ cái vẻ hài lòng chưa? Hay là lão ta thần nhiên bước ngang xác chết của ngươi mà chẳng chút đoái hoài truy tưởng! Sự trung tín và niềm chân thành của ngươi đáng khen thật song ngươi dùng không đúng chỗ. Và chung quy rồi ngươi chỉ là người giai đoạn thôi, cũng như bao nhiêu người giai đoạn mà Tào Nghê đã dùng trước ngươi, sẽ dùng sau ngươi! Đừng mong một ân tình nào ở kẻ chỉ biết nhìn vào lợi lộc, sẵn sàng bẻ nã khi con chim rơi, quăng nôm khi con cá dây chết! Ngươi bị nhiễm độc nặng quá rồi! Ngươi cố chấp là tự diệt đó, không hơn không kém!

Đứng lại một chút, chàng tiếp:

- Ta biết ngươi là tay khá dù ngươi hai phen ba lượt hành động bất lợi đối với ta, song vì nghĩa khí giang hồ, ta luôn luôn bỏ qua, để cố đưa ngươi trở về chánh đạo, cái đạo làm người trên bình diện của công bằng, không bóc lột ai nhưng không để bị ai bóc lột, lợi dụng! Nhưng ngươi ngoan cố quá, cứ giữ mãi tấm lòng ngu trung, biết rằng mình đi sai đường xong vẫn tiếp tục bước cho trọn đoạn đường! Ta thành thật tiếc cho ngươi ?

Chàng lại dừng, rồi tặc lưỡi, kết luận:

- Mà thôi! Cái nghiệp dĩ không cho chúng ta đồng tình dù cho cái ý của chúng ta rất hiệp thì âu cũng là cái số! Ngươi đối xử với ta tốt, ta nhận là một cái ân! Ta cứu mạng ngươi, ơn đó ta đã đáp rồi! Giữa chúng ta không còn ân oán từ hôm nay trở về sau, những ngày qua nợ giữa chúng ta đã thanh toán dứt khoát rồi. Từ hôm nay trở về mai hậu gặp nhau lại chúng ta không cần phải nói gì với nhau nữa, những tác thép trong tay sẽ thay chúng ta mà nói chuyện với nhau theo ngôn ngữ giang hồ, thứ ngôn ngữ vô thanh nhưng hữu sắc, ngôn ngữ của sắt và máu!

Thốt xong, Lệ Tuyết Linh bước về phía cỗ xe, với kinh nghiệm của nhiều năm lăn lộn trên giang hồ, chàng dễ dàng tìm thấy thanh Sanh Tử Kiều dấu kín trong một lớp gỗ, dưới đáy xe.

Quý Ca ngồi đó, chịu cơn đau hành hạ, thân hình run mãi, ánh mắt theo dõi từng cử động một của Lệ Tuyết Linh.

Đặt thanh Sanh Tử Kiều nằm ngang nơi đầu vai, Lệ Tuyết Linh trở lại, nhìn xuống Quý Ca, điểm nhẹ một nụ cười, thốt:

- Ta đi đây! Chắc chắn là chúng ta sẽ còn có dịp gặp nhau, nếu như ngươi còn sống! Mà dù không gặp nhau đi nữa thì dù sao ta cũng ghi một ấn tượng tốt về ngươi trong tâm não của ta! Về mà báo cáo lại với Tào Nghệ, bắt đầu từ hôm nay, ta chấp nhận mối giao tình với Hắc Lâu, toàn thể Hắc Lâu, mối giao tình đậm máu! Nghiệp dĩ đã tạo nên cho ta thêm một liên hệ rồi, ta sẵn sàng tiếp nhận sự liên hệ này, bởi mỗi liên hệ ấy, bầu trời này sẽ không thể có hai kẻ đội chung !

Quý Ca muốn nói một câu, song yết hầu bị ngăn chặn, âm thanh phát ra chỉ nghe rột rột nhỏ, không thành lời. Trái cổ lên xuống mãi, chứng tỏ y cố gắng, song không thể nào phát âm nổi! Lệ Tuyết Linh lắc đầu:

- Hẹn ngày sau gặp lại! Ta đi đây!

Xong chàng quay mình bước đi. Chàng đi được một trượng thì một tiếng bịch nhẹ vang lên ở phía hậu. Không cần quay đầu lại, chàng cũng biết tiếng động đó, tiếng động của một thân thể ngã xuống.

Chàng chậm chân lại, chững như do dự. Đương nhiên, chàng biết là Quý Ca hôn mê, ngã xuống vì y ngồi, ngã ngựa ra, tiếng động không vang lớn lắm. Nếu không được cứu kịp thời thì y phải chết! Thọ thương nặng như vậy, máu ra nhiều như vậy, Quý Ca đâu phải bằng sắt mà chịu nổi lâu dài ?

Thế mà y vẫn cố chấp, thà chịu chết chứ không chịu bỏ cái thể đối lập! Thà chịu hy sinh cho một chủ nhân tham tàn chứ không quay đầu về chánh nghĩa! Cũng đáng khen cho sự trung thành, dù là cái trung thành ngu xuẩn! Song cũng đáng hận cho con người ngoan cố!

Lệ Tuyết Linh nghĩ sao? Bỏ đi ? Hay trở lại cứu y ? Cứu y là duy trì một đối thủ lợi hại, để trong tương lai, đối thủ đó sẽ lấy mạng chàng ? Bởi rất có thể là chàng sẽ thất bại trước y, bởi y có nhiều viện thủ trong Hắc Lâu, còn chàng thì đơn độc ? Chàng do dự thật sự, và rất lâu.

Định bỏ đi, chàng bước tới một bước, định quay lại, chàng lùi một bước, rồi phân vân, chàng đứng lại. Cứ như thế, chàng lừng lờ. Thân sắc biến đổi luôn, ánh mắt cũng chớp luôn, chứng tỏ cân não của chàng đang trải qua một cuộc tranh chấp giữa hai ý niệm vị kỷ và vị tha.

Cuối cùng, chàng quyết định. Chàng quay nhanh người, sợ rằng quay chậm thì cái quyết định đó sẽ lung lay. Đúng như chàng liệu đoán, Quý Ca đã ngã ngựa tay chân dang ra buông xuôi.

Y nằm đó, mê man. Lệ Tuyết Linh cầu nhàu tự mắng:

- Lệ Tuyết Linh! Ngươi nhu nhược quá, ngươi vô dụng mất rồi! Để cho thứ nhân đạo của nữ nhân chi phối hành động, thì sau này ngươi sẽ chuốc lấy phiền phức khôn cùng!

Chàng dùng phương pháp cấp cứu bí truyền làm sống dậy một cảm giác nơi người Quý Ca Tỉnh lại rồi Quý Ca nghe toàn thân nóng ran, các khớp xương như vỡ vụn, như ngàn muôn mũi kim chích vào da thịt.

Tiếng nói đầu tiên của Quý Ca là:

- Nước!.... Nước!

Có nước cho y liền, bởi nơi đó gần bờ suối. Nước vào, hỏa hạ, xương bớt đau, da bớt nhức. Tư tưởng bắt đầu tập trung, lý trí khôi phục dần dần.

Mở mắt ra thấy Lệ Tuyết Linh, y thở dài, lẩm bẩm:

- Người ?...

Lệ Tuyết Linh hừ một tiếng:

- Người lấy làm lạ ?

Quý Ca tiếp:

- Đáng lý ra không nên là người...

Lệ Tuyết Linh hừ một tiếng:

- Nhưng nếu là tả Và hãn người cũng biết chính là tả Ta nên cứu người một lần nữa chứ ?

Quý Ca uốn mình theo cơn đau vừa dậy lên, tiếp nối với giọng khàn khàn:

- Ta hiểu! Ta hiểu là người chẳng thể bỏ mặc ta chết nơi này mà đi.

Lệ Tuyết Linh hận:

- Đừng nói ngọt! Ta không thích ngọt! Đối với người ta chẳng có tình thâm, ý hận gì cả. Ta hận sao máu trong người của người không chảy nhanh, chảy cạn cho người chết gấp đi!

Quý Ca cố điểm một nụ cười:

- Tuy nhiên, người vẫn bắt nhẩn như thường!

Lệ Tuyết Linh nổi giận:

- Có gì làm cho ta bắt nhẩn đâu ?

- Người vẫn còn trở lại cứu ta!

Lệ Tuyết Linh cao giọng:

- Đó là nhược điểm của ta! Ta lằm! Người hãn cũng biết là ta có một ấn tượng rất tốt về người, có thể người lợi dụng nhược điểm đó của ta, vờ làm như sắp chết để buộc ta phải đồng tình. Và cuối cùng thì ta phải hành động theo bốn tính, cái tánh bất nhẩn trước một kẻ lâm nguy!

Xoa hai bàn tay vào nhau, chàng tiếp:

- Ta hiểu cứu người là ta làm sống lại cái nguồn phiền phức, mà đáng lẽ ta phải diệt trừ luôn! Ta cứu người là ta tự dọn đường cho quỷ sứ đến tìm ta sau này! Người ngu như chó, ta nên giết người là phải hơn. Ta hận ta vô cùng, không hiểu tại sao ta lại từ bi đối với người được.

Quý Ca hơi nhích mình, giọng y suy nhược quá:

- Thực ra, ta cảm kích người lắm! Nếu không có người, đến hai Quý Ca cũng chết chứ đừng nói là một!

Lệ Tuyết Linh gằn nặng âm thanh:

- Người nói đúng sự thật đó! Nhưng, ta cứu người hai lượt, ngược lại, muốn báo đáp ơn ta, cái ơn sau cùng này, chắc là người đang tìm cách đưa ta về Hắc Lâu, cũng như một đồ tể đưa một con vật về lò Sát Sinh!

Quý Ca thở ra:

- Công và tư là hai lẽ riêng biệt!

Xì một tiếng, Lệ Tuyết Linh so vai:

- Công? Hay là sự ngu trung của một con người ngoan cố. Người táng tận lương tâm vừa vừa thôi! Ta có cảm tưởng người không còn là con người nữa!

Quý Ca lại thở ra:

- Không nên trách ta! Mỗi con người có một lập trường riêng, không giống lập trường là vĩnh viễn đối lập. Ăn lộc của người, ta phải tận tụy với người, có thể thôi. Hà huống trên đầu ta, còn có môn quy?

Lệ Tuyết Linh khoát tay:

- Thôi đi ! Cho ta xin! Ta khó nghe lọt những luận cứ rẻ tiền đó ! Tổng kết lại, ta nói bao nhiêu cũng cầm bằng như tiếng kêu trong sa mạc, bịnh chứng của người đã lâm vào cốt tủy rồi, không một danh y nào chữa nổi!

Quý Ca cố lắc chiếc đầu:

- Đừng giận ta! Con đường đã chọn, ta đi được một phần rồi, ta phải đi luôn.

Lệ Tuyết Linh cười nhạt:

- Tại sao ta phải giận? Trong tương lai, chắc gì thảm bại sẽ về ta! Ta thấy người là một kẻ khá, ta muốn điểm hóa người thôi. Nghe ta là người có lợi, không nghe lời ta tùy người, có thiệt gì cho ta mà ta phải tức giận. Người cứ chờ xem cái ngày người bị vứt ra bên lề đường với chiếc xác lột da! Da còn bị lột thì đừng nói chi đến cổ quan tài đựng xương tàn!

Quý Ca cười khổ:

- Ta nói rồi, nếu ta phạm tội là ta phải cúi đầu tiếp thọ hình phạt theo quy luật!

Còn như người cho rằng ta bị bóc lột, thì ta nghĩ cái bổn phận của ta là phải hy sinh, thế thôi ?

Lệ Tuyết Linh bĩu môi:

- Cho người biết, bằng mọi cách người không bao giờ làm chi được ta nổi! Thì dù người có tuân theo quy luật chủ nhân người, điều đó đối với ta chẳng quan hệ mấy may, ta không bảo người phản bội môn phái, ta chỉ khuyên người nên mở to mắt mà nhìn, để nhận định con đường sáng, lánh con đường tối, thế thôi! Nghe hay không nghe thì mặc người! Sau này rồi người sẽ biết là người dẫn thân trên nẻo đường cùng không lối thoát.

Quý Ca thở dài:

- Ta đâu đến nỗi quá ngu ngốc mà chẳng biết nhân tình? Người nên hiểu hoàn cảnh của ta! Ta gặp cảnh khó xử...

Lệ Tuyết Linh chặn ngang:

- Trên đời, không gì hơn là cái lý, sống giữa nhân loại không thể xa rời cái nghĩa, cái lý giúp cho ta xử thế lập thân! Người tự làm hỏng cuộc đời của người rồi đó!

Không muốn tranh luận dài dòng về vấn đề đó nữa, Quý Ca nhìn ra, quan sát cục diện. Vốn cỗ xe của y, và hiện tại y đang nằm trong xe. Cỗ xe bị hư hại phần lớn, trông không còn hình dáng nữa bất quá nó còn mấy chiếc bánh xe, một phần sàn vừa đủ cho một người nằm, và ai ngồi bên cạnh tất phải ngồi lên thành xe, đòn ngang hay một mảnh vỡ vụn của một bộ phận nào đó ... Chiếc mui vải rách nát, song vẫn còn bám vào sườn mui, phần nào rách thì đập phành phạch theo gió, phần nào mất hẳn thì để lọt những ánh sao rơi vào, chiếu mờ mờ.

Phải ! Sao rơi ánh sáng mờ nhạt vào trong xe, bởi đêm đã xuống rồi.

Thế ra là Lệ Tuyết Linh đã mang Quý Ca vào trong xe, trong lúc y đang mê man.

Còn cỗ xe hiện tại ở nơi cũ, hay cũng đã được dời đi chốn khác ? Đưa lưỡi liềm quanh vành môi Quý Ca hỏi:

- Chúng ta đang ở trong xe ?

Lệ Tuyết Linh lạnh lùng:

- Nếu không thì ở đâu ?

Quý Ca mỉm cười :

- Cách chỗ chiến đấu với bọn Quỷ Diện Bang có xa lắm không ?

Câu hỏi của y vừa làm nảy sinh một nghi ngờ nơi tâm tư của Lệ Tuyết Linh và sư.

nghi ngờ đó trở thành một niềm tin nhanh chóng.

Chàng điểm một nụ cười bí hiểm, cất giọng trầm trầm:

- Độ mười dặm. Hơn thế, chỗ dừng xe lại sát bên vệ đường, một nơi trống trải, một nơi mà khách bộ hành xuôi ngược phải đi ngang qua, và phải trông thấy rõ ràng!

Người đã mãn nguyện chứ ?

Quý Ca giật mình lộ vẻ bất an, lẩm bẩm:

- Người nói thế có nghĩa là...

Lệ Tuyết Linh gần thêm giọng hơn:

- Có nghĩa là như thế này. Bọn Thân Xương Ngọc sẽ từ Đại Nương phủ đến đây, từ xa xa là chúng đã có thể nhận ra ngay cỗ xe. Rồi chúng nhận ra dễ dàng ta và người, chúng cũng dễ dàng hạ thủ để áp giải ta về Hắc Lâu. Cái tâm của người hắc là đang nghĩ như thế, phải không nào? Và dù người bất lực trong hiện tại thì bọn viện thủ của người cũng làm được cái việc mà người mong muốn! Và kết quả vẫn đúng với tâm nguyện của người, phải không? Tâm nguyện bắt cho được ta lập công với Tào Nghê, phải không ?

Chàng cười lạnh, tiếp:

-Người có gan nhìn nhận là sự suy đoán của ta rất đúng với tâm ý của người chăng ?

Quý Ca thẹn thấy rõ. Theo như một đứa bé thềm kẹo, lén lấy kẹo rồi bị bắt qua?

tang đang nhai kẹo trộm. Y bối rối, ấp úng:

-Ta.... bất đắc dĩ.... Ta không xứng đáng được người cứu...

Lệ Tuyết Linh mỉa:

- Đừng nói nhiều! Một cái gật đầu với ta là đủ. Ta có cần nghe làm gì những lời biện hộ đó ?

Bỗng Quý Ca lộ vẻ kinh hãi, kêu lên:

- Người có âm mưu gì ? Có phải người đang bố trí một cạm bẫy chăng ?

Lệ Tuyết Linh nổi giận:

- Cạm bẫy gì ? Tại sao ta bố trí cạm bẫy ?

Quý Ca thốt gấp :

- Người đã hiểu rõ cái tâm nguyện của ta, người cũng biết luôn là Thân đại ca và thủ hạ sẽ đến đây trong chốc lát nữa , và người cũng biết luôn là Thân đại ca có võ công cao cường, mà người lại dàn cảnh để câu dẫn họ, người lại không phải là người ngu, la kẻ điên, thì hẳn cũng phải có một dụng ý gì chứ ? Chắc chắn là người có một độc kế!

Tuyết Linh bật cười hắc hắc:

- Người sợ hãi à ?

Quý Ca sợ thật sự, càng sợ càng lo, càng lo càng sợ, y rung giọng hỏi:

- Người hãy cho ta biết đi! Người định làm gì ?

Lệ Tuyết Linh điềm nhiên:

- Khi chúng đến đây, người sẽ biết!

Quý Ca vừa rên vừa tiếp:

- Ta biết, người có một độc kế gì đó! Người đã bố trí đầy cạm bẫy, chờ Thân đại ca và các huynh đệ của ta tự đưa mình vào cạm bẫy...

Lệ Tuyết Linh lạnh lùng:

- Ta không thuộc hạng người dễ tiệp như người nghĩ đâu.

Lắc chiếc đầu, Quý Ca mất cả bình tĩnh, tiếp:

- Nhưng người là một kẻ tàn khốc, hung bạo nhất trên cõi đời này, còn ai không biết! Và không tin tưởng nổi người có một hành động lương thiện nào! Bình sanh, người hành sự đều có mục đích, có hoạch và mục đích, kế hoạch của người chỉ đem lại những bất lợi cho đồng loại thôi. Người cố ý chờ Thân đại ca ta, hẳn là người đã có chu?

trương, người không sợ họ đến bắt người hẳn là người có chỗ ý trượng...

Lệ Tuyết Linh bĩu môi:

- Nói thật với người, ta chẳng hề bố trí một cạm bẫy nào cả. Dừng xe lại chỗ trống trải này, ta cũng như người đồng có một ý tưởng!

Quý Ca trở mắt:

- Đồng ý tưởng với ta ?

Lệ Tuyết Linh gật đầu:

- Phải ! Ta chờ bọn Thân Xương Ngọc đến tìm ta cũng như người mong mọi họ đến gặp ! Ta muốn gặp Thân Xương Ngọc! Có thể thôi!

Quý Ca giật mình. Nhưng y lắc đầu thốt:

- Ta không tin! Lời nói của người, không lừa nổi một đứa bé lên ba, huống hồ là ta! Dừng đùa nữa.

Lệ Tuyết Linh trầm giọng:

- Người không tin ? Người cho là trò đùa à ?

Quý Ca tiếp:

- Thân Xương Ngọc đại ca của ta, đối với người là kẻ thù, nếu đến đây, là chắc chắn thu thập người chứ không hề có cái việc buông tha người! Thân đại ca ta, võ công cao, lại có nhiều thuộc hạ tiếp trợ, còn người vừa đơn độc, vừa mang thương thế, gặp nhau thì người dữ nhiều lành ít, người chỉ có bại chứ không có hy vọng thủ thắng, ta nghĩ người cũng biết rõ rồi, thì đại gì mà người chờ họ đến để nạp mạng! Nhưng người vẫn chờ và nếu không có một mưu kế gì thì làm sao người dám lưu lại đây chứ! Người không ngu và người cũng không điên, phải vậy chăng ?

Lệ Tuyết Linh so vai:

- Ta không ngu, cũng không điên! Ta có sự suy đoán của ta! Ta có đạo lý của ta!

Người khỏi lo! Cứ nghỉ ngơi một lúc cho khỏe đi!

Quý Ca vẫn thối mác như thường:

- Người nói gì, ta cũng không hiểu. Ta cho rằng, một võ sĩ chân chính phải có hành động minh bạch! Dừng mưu kế ám muội thì đâu còn là anh hùng? Chẳng lẽ người không quan tâm đến thanh danh mà người đã tạo bằng xương bằng máu ?

Tuyết Linh phẫn nộ:

- Người lấy lượng tiểu nhân đo lòng quân tử mất rồi! Ta không ngờ người hèn đến thế! Chính cái tánh cố chấp của người làm cho người mất giá trị ! Có khi nào ta dùng mưu kế gì để hại người không? Người thử đơn cử một chứng minh xem ? Đáng hận cho người quá!

Quý Ca nhìn Lệ Tuyết Linh một phút:

- Người không có lý do lưu lại đây! Người không có lợi gì khi dẫn dụ họ!

Lệ Tuyết Linh bực dọc:

- Người thọ thương nặng, ta lưu lại đây để chiếu cố đến người, đó là lý do trọng yếu! Ta không thể bỏ mặc người với tình trạng đó!

Quý Ca nhếch nụ cười khổ:

- Về điểm đó, ta có thể tin được! Nhưng đừng xe lộ liễu như thế này, hiển nhiên là người cố ý dụ dẫn Thân đại ca! Phàm có sự dụ dẫn là phải có chủ trương! Giả như người chỉ có một việc chiếu cố đến ta, thì thiếu chi nơi kín đáo khác! Hà tất phải ở một chỗ quá chán chường ?

Lệ Tuyết Linh phát cáu:

- Người lẩn thẩn quá! Ta đã nói là ta muốn gặp Thân Xương Ngọc kia mà?

Quý Ca lẩm nhẩm:

- Trong tình thế này, ở vào địa vị người, ai ai cũng phải tránh một cuộc chạm mặt còn người thì ... Lệ Tuyết Linh hơi do dự một chút:

- Được rồi! Người thắc mắc, ta giải thích cho người hiểu là ta cần gặp Thân Xương Ngọc, bởi ta với hắn có một đoạn ân oán tình cừ, chưa thanh toán! Ta muốn xem hắn sẽ giải quyết như thế nào!

Quý Ca sững sờ một lúc sau, y hỏi:

- Người nói sao? Một món nợ cũ? Giữa người và Thân đại ca Thế rõ Người biết Thân đại ca ?

Lệ Tuyết Linh gật đầu, buông giọng xa xôi:

- Phải! Lâu lắm rồi! Lâu lắm rồi!

Quý Ca nghi hoặc:

- Song phương cừ hận với nhau? Hay cùng là bằng hữu? Tóm lại, sự quen biết đó ở trên bình diện nào? thân hay thù ?

Lệ Tuyết Linh mỉm cười, không đáp ngay câu hỏi:

- Giữa ân và cừ chỉ có một đường tơ ngăn cách đôi bên, nhích qua bên này là ân, qua bên kia là cừ, ân hay thù toàn bằng vào thái độ quá khích hay thận trọng mà thôi. Thì ân có thể biến thành cừ mà cừ cũng có thể biến thành ân! Cho nên, người hỏi, ân hay cừ thì chỉ có Thân Xương Ngọc mới xác định được mà thôi. Người muốn hiểu, hãy chờ hắn đến đây rồi sẽ hiểu.

Quý Ca càng nghi hoặc hơn:

- Lệ Tuyết Linh! Người kể chuyện nghe huyền hoặc quá chừng!

Lệ Tuyết Linh mơ màng:

- Lắm lúc con người vô hình trung bị đặt trước trường hợp mơ hồ, khiến phải hoang mang, càng mơ hồ càng thấy hoang mang thì càng cho sự việc huyền huyền ảo ảo.

Quý Ca hỏi:

- Nếu Thân đại ca đến người sẽ sẵn sàng động thủ ?

Tay vuốt nhẹ qua chòm râu lún phún, Lệ Tuyết Linh nói:

- Chưa biết sao mà nói. Việc còn tùy theo Thân Xương Ngọc, giá như hấn muốn thì chắc chắn là phải vậy rồi!

Quý Ca thở ra:

- Với tình trạng đó người còn mong gì thủ thắng nếu bắt buộc phải động võ? Đành rằng người có tài và ta đã có chứng kiến cái tài của người. Song, Thân đại ca đâu phải tay hèn? Huống chi, y không mang thương thể nặng như người. Không, Tuyệt Linh, hiện tại người không là đối thủ của Thân đại ca đâu!

Lệ Tuyệt Linh hừ lạnh:

- Người nói có lý! Tuy nhiên, ta có cái lễ của tạ Cái lễ của ta không thể giải thích được, mà ta cũng chẳng muốn giải thích làm gì! Dù có thể!

Quý Ca tiếp:

- Dù sao ta cũng thấy lo cho người!

Trong xe, có chiếc đèn lồng đèn không hư, dầu không đổ, Lệ Tuyệt Linh đã đốt lên từ lâu. Qua ánh đèn Quý Ca nhìn đối tượng ước lượng công lực của Tuyệt Linh, làm một cuộc cân phân giữa chàng và Thân Xương Ngọc.

Lệ Tuyệt Linh trầm tĩnh vô cùng. Sự trầm tĩnh đã nói lên một niềm tự tin vững như núi. Chàng mỉm cười hỏi:

- Chắc người đang muốn bảo ta chạy đi! Chạy gấp chạy xả Càng gấp, càng xa càng hay? Phải vậy chăng? Quý Ca bối rối.

Tuy nhiên, y cũng thành thật đáp:

- Ta không nỡ chứng kiến một cuộc chiến như thế được, ta cho là không công bình!

Dừng lại một chút, y tiếp luôn:

- Ta nói lên ý kiến cá nhân, ý kiến đó không liên quan đến trách nhiệm của ta!

Ta luôn luôn tôn trọng sự công bình! Đành là ta muốn bắt người cho kỳ được, song chẳng phải với một phương pháp vượt quá phạm vi công đạo! Cho nên dựa vào lập trường, thì ta mừng khi người không còn kháng cự, mà bằng vào lương tâm con nhà võ, thì ta không thể không cảnh cáo người! Người nên biết, ta cảnh cáo là vì lương tâm đây, chứ không phải để cầu tình với người đâu đấy!

Lệ Tuyệt Linh mỉm cười:

- Được đấy! Ít nhất, người cũng nói được một câu đáng giá chứ! Có như vậy cái công ta cứu người hai lượt mới không uổng! Tuy cố chấp, tuy ngu xuẩn, nhưng vẫn có một điểm nhân tánh! Tuy nhiên, người nên yên trí! Ta không để cho người bắn khoắn vì ta đâu! Cái mâu thuẫn đang biểu hiện trong tâm tư của người rồi nó sẽ tự diệt! Ta bảo đảm nó tự diệt!

Chàng tắc lưỡi tiếp luôn:

- Ta không đi! Ta nhất định ở đây chờ Thân Xương Ngọc! Ta muốn cùng hấn thanh toán những gì còn đọng lại giữa nhau! Ta muốn xem, sau một thời gian dài, Thân Xương Ngọc có thay đổi chăng, hay vẫn như ngày trước!

Quý Ca rung người:

- Thật sự người muốn gặp Thân đại ca ?

Lệ Tuyệt Linh điểm một nụ cười:

- Ta đã nói nhiều lượt rồi! Khi nào ta gặp người ?

Quý Ca chớp mắt:

- Ta hồ đồ quá! Biết là người cương quyết, sao ta cứ hỏi mãi!

Lệ Tuyết Linh hừ một tiếng:

- Thì đừng hỏi nữa là hơn!

Quý Ca cúi đầu.

Lệ Tuyết Linh bảo:

- Ngủ đi! Đừng lo nghĩ viễn vông nữa!

Quý Ca lắc đầu.

20. Phút Giây Tái Ngộ

Đoạn y thốt:

- Ta không ngủ được!

Lệ Tuyết Linh cau mày :

- Tại sao?

Quý Ca thở dài:

- Nếu nhắm mắt lại là ta hôn mê luôn, hơn nữa nhiều thắc mắc đang xâm chiếm tâm tư, ta bận suy nghĩ nhiều, khó mà nhắm mắt ngủ yên được. Dù thế nào, ta cũng phải chờ xem sự thể kết thúc ra sao.

Lệ Tuyết Linh so vai:

- Người cố ngủ một lát cho khỏe, cái gì đến rồi cũng sẽ đến, lo nghĩ hay không lo nghĩ cũng thế thôi! Cứ ngủ, khi sự việc phát sinh thì xem, mặc sức mà xem!

Chàng không nói nữa. Không gian trầm tịch lạnh lùng. Một không gian nặng mùi tử khí , mặc dù không có cuộc chiến, mặc dù không có viễn ảnh một cuộc chiến. Bất quá, con người lo ngại, cái lo ngại tạo nên ảo tưởng đó, làm cho không khí trở nên nặng nề. Đèn đã mờ, ngọn lửa lại chao chao, làm cho ánh sáng càng mờ hơn, một thứ ánh sáng mờ mờ chập chờn, lạnh lạnh.

Một tiếng động đầu đầu vang nhẹ, vọng đến tai họ ... Họ cho rằng do ảo giác mà dường như nghe tiếng động thôi, bởi lắng tai rồi, họ không nghe gì nữa. Nhưng không lâu lắm, một loạt tiếng rắc rắc rắc, rất nhỏ đều đặn tiếp nối vang lên. Vẫn nhẹ như tiếng động trước. Dần dần, tiếng động đó nghe rõ hơn, từ tiếng rắc nhẹ biến thành cộp cộp, nặng hơn

Tiếng vó ngựa!

Gương mặt của y trắng nhợt, giờ hầu như mất hết sắc, giống như xác chết, đôi mắt mở to, niềm sợ hãi hiện rõ. Lệ Tuyết Linh thì bình tĩnh như thường, bình tĩnh với ve?

tàn khóc lạnh lùng. Tuy nơi khóe miệng ẩn ước một nụ cười, song nụ cười đó chỉ càng làm tăng thêm vẻ tàn khóc chứ không xoa dịu nổi.

Quý Ca run run giọng:

- Đến rồi !

Lệ Tuyết Linh gật đầu:

- Đến rồi !

Quý Ca tiếp:

- Trong giây phút này, trên đoạn đường này, ngoài Thân đại ca ra thì còn ai khác!

Lệ Tuyết Linh lại gật đầu:

- Chắc vậy rồi ... chắc vậy!

Quý Ca càng run giọng hơn:

- Kỳ quái! Mừng tượng ta linh cảm một cái gì đó bất hạnh! Một bất hạnh sắp phát sinh

Lệ Tuyết Linh lạnh lùng:

- Thế à?

Quý Ca cười khổ:

- Không hiểu tại sao, bỗng dưng ta phát sợ! Tâm thần ta dao động

Ngẩng mặt nhìn một vài vì sao qua mui xe rách, Lệ Tuyết Linh từ từ hỏi:

- Người cao hứng mới phải chứ ? Viện thủ đến là người mãn nguyện rồi, phải không?

Quý Ca cất giọng khàn khàn:

- Đúng vậy! Ta nên cao hứng mới phải! Nhưng lạ lùng thay, ta lại không cao hứng! Không may mắn phần khởi. Tại sao vậy chứ?

Tiếng vó ngựa nghe gần hơn. Song càng đến gần, càng lơ, gần như đếm được.

Cuối cùng thì vó ngựa vang thật chậm, nghe như tiếng gậy của người mù nện xuống mặt đường. Rồi vó ngựa dừng hẳn lại.

Quý Ca lẩm nhẩm:

- Vó ngựa chậm ... rồi dừng lại ... họ đã thấy cỗ xe từ xa Họ dừng lại là không phải là người xa lạ. Họ là người nhà ... Thân đại ca!

Xếp bằng tròn lại như lão tăng nhập định, Lệ Tuyết Linh thốt:

- Năm con ngựa. Có thể là bọn Thân Xương Ngọc!

Bỗng Quý Ca hỏi:

- Thực sự chủ ý của người như thế nào?

Lệ Tuyết Linh cười nhẹ:

- Ta không có chủ ý gì cả!

Quý Ca khấn trương:

- Không thể như vậy được! Nhất định là người phải có một chủ ý! Người phải có ý trượng vào một cái gì đó. Nếu không, chẳng bao giờ người ung dung như vậy được ... Thái độ của người không thích đáng với tình thế!

Lệ Tuyết Linh chớp mắt:

- Không thích đáng?

Quý Ca gật đầu:

- Người nên hiểu, cái gì không thích đáng thì thường mang lại sự bất tường!

Lệ Tuyết Linh thở dài:

- Người bị ám ảnh mất rồi. Niềm sợ hãi chưa ly khai người!

Quý Ca run run giọng:

- Ta muốn lên tiếng cảnh báo cho họ, tránh cho họ khỏi rơi vào cạm bẫy của người!

Nhìn sững Quý Ca, Lệ Tuyết Linh hỏi:

- Thật vậy ư?

Quý Ca hơi thẹn, ấp úng:

- Ta muốn... ta phải làm như vậy... Ta phải lên tiếng ... Lệ Tuyết Linh lạnh lùng:

-Người đối xử với ta như thế sao? Người quên ta là ân nhân của người, người đã cứu mạng cho người hai lượt sao?

Quý Ca đỏ mặt hời lạnh, rên ư ử:

- Tha thứ cho ta ...! Hãy tha thứ cho ta ... Lệ Tuyết Linh hừ một tiếng:

- Hiển nhiên, họ tiến về phía cỗ xe, họ âm thầm tiến đến, người có thể cảnh cáo họ chẳng? Người không sợ là thanh đao của ta sẽ trừng trị sự báo động đó sao!

Quý Ca rên rỉ:

- Giết ta đi ! Cứ giết ta đi! Cái mạng này người đã giành lại từ tay tử thần, thì người có quyền xử trí, nó thuộc về người đó! Người cứ xuất thủ! Còn ta thì không thể?

điềm nhiên khi biết được bằng hữu của mình đi dần vào tử địa.

Lệ Tuyết Linh trầm giọng:

- Người thật là một kẻ hèn quá!

Tiếng chân người đạp trên sỏi, cát, lá vang lên rào rào, rắc rắc... tiếng chân vang lên khắp bốn phía. Hiển nhiên là có nhiều người đang tiến đến, từ nhiều phương hướng, bao vây quanh cỗ xe. Và hiển nhiên số người đó đang tiến đến tạo thành một vòng vây. Lệ Tuyết Linh vẫn ngồi xếp bằng tròn, bất động. Chàng bình tĩnh quá, làm sao Quý Ca không lo sợ cho bằng hữu được?

Chàng thản nhiên thốt:

- Không cần nhìn ra, ta cũng có thể hình dung được họ đang khom lưng mà tiến đến, dè dặt mà tiến và ai ai cũng khẩn trương cả. Người nghĩ, ta đoán có trúng không nào?

Quý Ca thở gấp:

- Ta muốn báo động ... Lệ Tuyết Linh gần từng tiếng:

- Người thật là một kẻ trung thành đối với Hắc Lâu!

Quý Ca chớp mắt:

- Ta mong người hãy tha thứ cho ta ...!

Khẽ sờ vào thanh Sanh Tử Kiều, Lệ Tuyết Linh buông gọn:

- Cứ tùy tiện!

Quý Ca cố gom tàn lực, thét lên:

- Thân đại ca ... Thân đại ca ! Các vị hãy cẩn thận đề phòng. Lệ Tuyết Linh đang nấp trong xe đẩy. Hắc có thể ám toán ... Tiếng chân bên ngoài vụt ngưng bật. Mọi người bên ngoài đã dừng lại liền sau tiếng thét của Quý Ca.

Không gian trở về trầm tịch!

Một lúc lâu, Lệ Tuyết Linh thốt:

-Họ nghe tiếng báo động của người rồi đó!

Quý Ca dù sao cũng thẹn, ấp úng:

- Ta không xứng đáng được người đối xử như vậy!

Lệ Tuyết Linh cười nhẹ một tiếng:

- Người là một con người có cái tánh giản dị đáng khen thật! Làm một việc toan gây điều đúng cho kẻ khác, rồi chỉ nói gọn mấy tiếng:

“Đáng trách ! đáng trách!” Là xong ! Là huề ! Là đủ cho kẻ bị hại! Tuy nhiên cũng có những việc mà một khi đã làm rồi, dù có nói hai tiếng đó qua hàng trăm hàng ngàn lần, lương tâm vẫn không an nhàn như trước được.

Quý Ca then quá:

- Người giết ta đi ... Người có thể làm như vậy mà ... Lệ Tuyết Linh hỏi:

- Đó là cách báo đáp ân nghĩa của người phải không? Mới mẻ quá ha!

Quý Ca thấp giọng:

- Vậy người muốn ta phải làm sao?

Lệ Tuyết Linh lạnh lùng:

- Biết phân biệt thị phi, đen trắng, thế nào là trung, thế nào là gian dối, như thế cũng đủ lắm rồi! Ngu trung chẳng những là ngu mà còn hèn hạ nữa, đáng khinh bỉ lắm đó. Ngu trung là vô tình gây nên tội ác, bởi mình phụ họa mọi tội ác với kẻ mà mình nhắm mắt tôn thờ.

Quý Ca bị kích động mạnh. Huyết thái dương nhảy, tim đập, hầu như vang lên rõ rệt. Lệ Tuyết Linh ngồi nguyên trong tư thế cũ mừng tượng chẳng hay biết gì ở phía sau. Và phía sau đang có một sự lạ!

Không gian trầm tĩnh trở lại, khi cuộc đối thoại trong xe im bất. Cái sự lạ Ở phía sau lưng chàng chưa báo hiệu nhưng chắc chắn là có.

Lệ Tuyết Linh trầm lặng một lúc lâu rồi nhắm mắt, lẩm nhẩm:

- Họ đang làm cái gì? Họ đang tưởng cái chi?

Quý Ca nghi hoặc:

- Người nói ai? Thân đại ca?

Lệ Tuyết Linh không đáp, chỉ tiếp nối cái ý nghĩ trong đầu chàng:

- Nếu là Thân Xương Ngọc, thì y còn chần chờ gì nữa?

Bỗng từ trong bóng tối, một âm thanh tàn khốc vọng ra:

- Lệ Tuyết Linh đó phải không?

Quý Ca buột miệng kêu lên:

- Thân đại ca!

Lệ Tuyết Linh vẫn bất động trong tư thế ngồi đáp:

- Chính ta!

Bên ngoài im lặng. Lâu lắm mới có tiếng người tiếp nối:

- Người chờ chúng ta?

Lệ Tuyết Linh lạnh lùng đáp:

- Chờ như vậy không nên sao?

Thân Xương Ngọc trầm lặng một chút rồi hỏi:

- Người trong xe có phải là Quý Ca không?

Quý Ca đáp nhanh:

- Tiểu đệ đây, Thân đại ca!

Thân Xương Ngọc vẫn chưa xuất hiện:

- Sao giọng người nói vẻ khác lạ?

Quý Ca giải thích:

- Đại ca, tiểu đệ thọ thương!

Thân Xương Ngọc lại hỏi:

- Có nặng không?

Muốn gật đầu, nhưng Thân Xương Ngọc làm sao nhìn thấy được, Quý Ca áp ứng:

- Không nhẹ!

Thân Xương Ngọc tiếp:

- Ai đã thương người?

Quý Ca lẩm nhẩm:

- Người trong Quỷ Diện Bang!

Thân Xương Ngọc hừ một tiếng:

- Vậy ai đã cứu người?

Quý Ca đáp nhanh:

- Lệ Tuyết Linh!

Có tiếng cười, âm thanh ngừng một chút, rồi Thân Xương Ngọc thốt:

- Lệ Tuyết Linh mà cũng thích làm cái việc như vậy sao?

Quý Ca không hiểu ý tứ của Thân Xương Ngọc ra sao, hấp tấp hỏi:

- Thân đại ca muốn nói

Thân Xương Ngọc chặn lại:

- Ta muốn nói là hắn cũng thích làm những việc như vậy sao?

Đối với Thân Xương Ngọc, Quý Ca rất mực kính trọng và sợ, dù rằng trong Hắc Lâu, thân phận của cả hai chỉ suýt soát một chút thôi, song Quý Ca không hề tỏ ra khinh thường, luôn luôn xem Thân Xương Ngọc như là một vị chỉ huy tối thượng, y kính sợ Thân Xương Ngọc như kính sợ chính Tào Nghê. Quý Ca đứng trước Thân Xương Ngọc như là con thỏ đứng trước con hổ.

Cho nên y chẳng dám nói gì nữa. Bởi y nhận ra Thân Xương Ngọc có vẻ bất mãn. Chẳng rõ Thân Xương Ngọc bất mãn về việc gì?

Lệ Tuyết Linh thốt:

- Người hãy bước ra đi Thân Xương Ngọc!

Thân Xương Ngọc cười thành tiếng:

- Đương nhiên là ta sẽ ra rồi!

Lệ Tuyết Linh lại hỏi:

- Ra với tư cách một Thân Xương Ngọc của Hắc Lâu hay ra với tư cách cá nhân của một Thân Xương Ngọc vô câu vô thúc?

Câu đáp có vẻ nghiêm trọng:

- Người phải hiểu chứ? Hiện tại chỉ có cá nhân Thân Xương Ngọc mà thôi!

Lệ Tuyết Linh cười lạnh, từ từ quay mình đối diện với hướng phát ra âm thanh:

- Ta chờ người!

Một người nơi phía hữu, rời bóng tối bước ra như một u linh từ cõi âm hiện về.

Người đó từ từ tiến đến, thân vóc ốm và cao, tóc xõa phủ hai đầu vai, phản ánh với vuông khăn đỏ vắn quanh đầu, khuất vàng trán. Da mặt trắng xanh, gương tượng không có một giọt máu, đôi mày vắt ngang vành mắt như hai thanh đa, mắt phượng, mũi thẳng, môi mỏng, xương gò má cao, tất cả cấu thành một thần sắc vừa nghiêm vừa lạnh, nghiêm lạnh đến tàn khốc.

Người đó là Thân Xương Ngọc, ngoại hiệu Huyết Phủ.

Y vận chiếc áo rộng màu tía, tuy có cái thân phận thủ lãnh các tiểu tổ trong Hắc Lâu, song toàn thân chẳng có một dấu hiệu nào chứng tỏ là người của Hắc Lâu.

Ngồi trong xe, Lệ Tuyết Linh nhìn ra, ở bên ngoài Thân Xương Ngọc nhìn vào.

Hai gương mặt không biểu hiện một nét cảm tình nào. Không ai biết nổi trong tâm trí họ, những ý niệm gì đang phát sinh, không ai đoán được ý nghĩa của cái nhìn đang tương tri nhau.

Cả hai cùng lạnh lùng như nhau, cùng tàn khốc như nhau.

Một lúc lâu Thân Xương Ngọc vệt tà áo qua một bên, tay nắm chuôi vũ khí. Vũ khí là một chiếc búa có cái lưỡi hình vành nguyệt, cán búa là một đường dây, cái chuôi mà y cầm tay là một đoạn dây khác biệt hơn phần còn lại. Chuôi đó là một cái vòng tròn, y trông vòng tròn vào cổ tay hữu, còn tay tả ve vuốt trên lưỡi búa. Lệ Tuyết Linh vẫn ngồi nghiêm tại chỗ bất động, thanh Sanh Tử Kiều dựng nghiêng bên cạnh chàng.

Quý Ca nghe cổ họng khô khan, gương tượng có lửa đốt bên trong. Tim y đập mạnh.

Y lẩm nhẩm:

-Người đừng trách ta! Ta từng bảo người ly khai, ta đã bảo nhiều lượt rồi. Đừng trách ta ... Lệ Tuyết Linh điềm nhiên như chẳng nghe thấy gì. Khẽ cử chiếc búa lên, đầu không quay lại Thân Xương Ngọc buông giọng trầm trầm:

- Các người bao vây ngay!

Bốn người kia ứng tiếng, cùng rời bóng tối, tay lăm lăm vũ khí, cùng bước tới, trấn đóng mỗi người một góc quanh cỗ xe, cách xa xạ Chúng vận y phục đen, vắn khăn đen, nơi ngực áo có thêu chữ Thiên và chữ Huyền. Hai thuộc tổ chữ Thiên và hai thuộc tổ chữ Huyền.

Lệ Tuyết Linh vẫn bất động, vẫn thản nhiên. Thân Xương Ngọc cũng thế. Song phương duy trì một lúc, tình thế căng thẳng cực độ. Chợt Thân Xương Ngọc quắc mắt, hung quang chớp chớp nạt lớn một tiếng:

- Chết !

Lưỡi búa vàng nhợt chớp theo, rít gió một tiếng vút. Lưỡi búa không bay đến cỗ xe mà trái lại, lưỡi búa tạt qua một bên. Một tiếng rú thảm thiết vang lên. Một nhân vật trong Huyền tổ ngã nhào, dư lực của chiếc búa hất luôn cái xác đó văng xa mấy thước, máu vọt ra thành một đường dài theo chiếc xác.

Thân Xương Ngọc hoành tay, lưỡi búa bay về, luôn đà xẹt ngang chiếc đầu của nhân vật thứ hai trong Huyền tổ. Máu vọt lên, xác ngã nhào. Hắn không kịp buông một tiếng rú. Hai nhân vật trong Thiên tổ xám mặt. Trong khi đó, lưỡi búa vẫn còn bay vù vù. Cả hai phóng mình rời vị trí né tránh, đồng thời hét lớn:

- Đại ca...Thân đại ca...Bọn tiểu đệ đây mà...Người nhà cả mà...Sao đại ca ... Vô ích! Chiếc búa vô tình theo sự điều khiển của người vô tình vẫn bay rào rào, đuổi theo hai nhân vật đó.

Rồi một chiếc đầu bay ... rồi bay luôn chiếc cuối cùng.

Hạ sát bốn thủ hạ, Thân Xương Ngọc vẫn đứng tại chỗ, dùng đường giây điều khiển lưỡi búa rất chuẩn, rất nhanh. Bốn nhân vật đó, nào phải là hạng tầm thường.

Họ là những cao thủ nhất nhì trong võ lâm. Công chưa lập, thân đã vong, vong bởi người thủ lãnh.

Oan uống vô cùng!

Và cảnh tượng diễn ra thật ngoài sức tưởng tượng của Quý Ca và Lệ Tuyết Linh.

Quý Ca tưởng chừng như mình đang nằm mộng, một cơn ác mộng. Y không tin được là chính mắt mình chứng kiến một sự kiện phi thường.

Thân Xương Ngọc sau cuộc bạo hành đó đã biến thành một con người khác lạ. Y kích động vô cùng, niềm phấn khởi bốc lên ánh mắt, vẻ hoan hỉ hiện ra nơi nét mặt.

Y reo lên:

- Lệ Tuyết Linh ! Lệ lão đệ!

Y tiến tới phía sau xe, nơi đó Lệ Tuyết Linh đang ngồi. Y buông lưỡi búa xuống, hai tay vươn ra. Lệ Tuyết Linh cũng vươn tay ra, bốn bàn tay gặp nhau, tay chụp tay, tay siết tay rất mạnh ... không ai muốn buông tay ra cả.

Họ hận không thể khơi huyết quản cho hai dòng máu dung hợp nhau thành một.

Về tàn khốc tan biến, Thân Xương Ngọc nở một nụ cười, cất giọng cao:

- Lão đệ! Cái giả vờ của lão đệ vừa rồi, thật là tuyệt diệu. Tuyệt diệu!

Lệ Tuyết Linh cười vang:

- Chứ lão ca không khéo đóng kịch à? Nếu lão ca không cất tiếng trước, chỉ sợ đề.

cũng lắm luôn. Đề lắm cái tâm của lão ca không còn như ngày cũ.

Thân Xương Ngọc cảm xúc cực độ, đôi mắt đỏ hoe, mi mọng lên như sắp đổ lệ. Y thốt:

-Sao đệ có ý tưởng đó? Đề đánh giá thấp Thân Xương Ngọc như vậy à? Nếu mà cái tên của ta bất lương, thì ta đâu còn chen chân đứng giữa thế nhân. Ta chưa là súc vật thì còn luôn nhớ đến ân tình. Thân Xương Ngọc này vẫn còn là con người, chưa biến thành heo thành chó đâu!

Lệ Tuyết Linh vội đưa tay vả vào miệng mình, rồi tạ lỗi:

- Đề đáng trách quá đi thôi! Đùa cho vui đấy, lão ca đừng lấy đó làm buồn lòng.

Thân Xương Ngọc tiếp:

-Ta đâu thể trách đệ. Lão đệ Ơi ! Bảy năm rồi phải không? Mau quá đi chứ! Sao đệ không hề trở lại thăm ta từ ngày đó?

Lệ Tuyết Linh trầm giọng:

- Con đường Trung Điền Sơn dài quá, lại ngăn sông cách núi, mà đệ lại luôn luôn bận với tạp vụ triền miên. Từ ngày ấy đến nay, gót giang hồ không ngừng xuôi ngược, đệ cũng có nghĩ đến cái việc tìm lão ca, đàm đạo một vài hôm, mà thú thật không làm sao có dịp rảnh rỗi.

Dừng một chút, chàng nói:

- Cái giang san mấy trăm dặm quanh Trung Điền Sơn chưa đủ an ủi hoài bão một tay vương bá một phương trời sao, mà lão ca còn thắc mắc về một kỷ ức xưa qua con người cát bụi của đệ?

Thân Xương Ngọc thở dài:

- Không một cái gì trên đời này làm cho ta tha thiết mơ hoài ngoài cái kỷ niệm xa xôi giữa chúng ta Không một phút giây nào ta quên đệ! Ta nói thật với đệ đó!

Lệ Tuyết Linh gật đầu:

- Đệ tin lão cạ Lão ca là một con người quý trọng tình cảm hơn sinh mạng Thân Xương Ngọc thở dài:

- Bảy năm qua ta thấy nó dài quá. Lão đệ vẫn như ngày nào, còn ta... ta có già đi nhiều lắm không?

Nhìn kỹ Thân Xương Ngọc, Lệ Tuyết Linh lắc đầu:

- Lão ca cũng thế ! Có điều răn rỗi hơn một tý.

Thân Xương Ngọc tiếp:

- Năm nay đệ hơn ba mươi rồi, phải không? Còn ta ... ta đã vượt cái hạn tứ tuần ... Lệ Tuyết Linh mỉm cười:
- Đệ nhỏ hơn lão ca tám cái xuân xanh, nhưng tám cái xuân đó không bù lại được cái già trước tuổi.

Thân Xương Ngọc cười nhẹ :

- Nếu đệ già thì ta phải là một ông lão mất rồi ! Đệ vẫn còn cái dáng của lứa hoa niên. Chứ ta thì đã bước qua giới tuyến của lão ông rồi. Đừng an ủi ta vô ích, bởi già thì đã sao chứ?

Lệ Tuyết Linh vụt hỏi:

- Lão ca có chấp nổi nơi nào chẳng?

Thân Xương Ngọc cười khổ:

- Đệ xem ta có thể làm được việc đó chẳng?

Lệ Tuyết Linh tặc lưỡi:

- Bao nhiêu năm tháng qua rồi, vết thương lòng vẫn chưa lành sao?

Thân Xương Ngọc thở dài :

- Có những vết thương không bao giờ lành được! Vết thương không rỉ máu, song nó làm khô cằn con người bởi từng giọt tâm hồn, từng giọt rỉ mãi cho đến lúc con người trút hết hơi thở cuối cùng. Bảy năm qua, dài thật, mà ta xem như mới ngày nào đây thôi, như mới hôm qua đây thôi. Ta vẫn đau như bảy năm về trước. Vĩnh viễn bóng hình nàng trong tim óc ta không thể nào thay đổi được.

Lệ Tuyết Linh thở ra:

- Khổ ! Thật là khổ !

Thân Xương Ngọc mơ màng:

- Có những cái người ta tưởng tượng mà hiểu được phần nào, cần phải sống, phải tiếp thụ, phải chịu đựng, mới hiểu được cái chiều sâu của nó. Chưa qua cầu thì chưa biết được cái niềm ly cách của hai kẻ ở hai bên bờ sông.

Lệ Tuyết Linh thở dài:

- Tẩu phu nhân có được một bạn lòng như lão ca, thì dù có sớm về cõi vĩnh hằng, cũng an vui mà nhắm mắt.

Thân Xương Ngọc lộ vẻ u buồn:

- Ta biết, ở nơi đó nàng chắc đang tịch mịch lắm! Có lẽ là nàng thường hướng vọng về dương trần sẽ gióng gọi tạ Ta nghe những tiếng gọi đó bởi ta nghe bằng con tim ta!

Lệ Tuyết Linh lại thở dài, nhìn Thân Xương Ngọc với ánh mắt thương cảm cực độ.

Thân Xương Ngọc điểm một nụ cười:

- Bỏ qua việc buồn đi lão đệ! Trong thời gian qua, lão đệ không gặp điều chi quá khổ chứ?

Lệ Tuyết Linh so vai:

- Tương đối chẳng có gì đáng kể. Mãi đến hôm nay, vận đen lôi cuốn bọn Hắc Lâu gây thành chương ngại, nên đệ có vất vả phần nào.

Thân Xương Ngọc cao giọng:

- Chương ngại đó, ta sẽ san bằng. Nên nhớ là trong bất cứ trường hợp nào, Ta vẫn sát cánh với đệ.

Điểm một nụ cười, Lệ Tuyết Linh cong ngón tay cái, đầu ngón tay hướng vào trong xe. Thân Xương Ngọc gật đầu :

- Ta quên hấn mắt!

Quý Ca sợ quá, nép mình vào vách xe, mắt mở to, môi mấp máy, song không thốt được lời nào. Lệ Tuyết Linh chép miệng:

- Lão ca thị Oai làm hấn sợ quá!

Thân Xương Ngọc trầm giọng:

- Chỉ sợ hấn còn khiếp hãi hơn!

Trong chớp mắt, Lệ Tuyết Linh chừng như hiểu Thân Xương Ngọc có ý tứ gì rồi.

Quý Ca lại càng sợ hãi.

Thân Xương Ngọc tiếp:

- Đệ hãy xuống xe đi !

Lệ Tuyết Linh khoát tay:

- Chậm một chút, lão ca muốn làm gì vậy ?

Thân Xương Ngọc lạnh lùng:

- Đệ thừa hiểu ta muốn gì mà !

21. Nhát Búa Siêu Sanh

Lệ Tuyết Linh lắc đầu:

- Đừng, lão ca!

Thân Xương Ngọc cương quyết:

- Không thể không giết hấn. Đệ không hiểu tính tình của hấn, hấn là con người cố chấp cực độ. Đối với Hắc Lâu, hấn là một kẻ mù, chỉ biết cúi đầu tuân phục, hấn tôn sùng, tin tưởng đến quên cả nhân cách. Nếu không giết hấn, hấn sẽ làm mọi cách ngăn trở chúng ta, hơn thế nữa, hấn sẽ báo cáo sự tình với Lâu Chủ, truy lùng hành tung của chúng ta. Tóm lại, hấn là mối hậu hoạn cần phải diệt trừ ngay bây giờ, không thể dung dưỡng được.

Lệ Tuyết Linh thấp giọng:

- Không thể giết hấn, lão ca!

Thân Xương Ngọc hừ một tiếng:

- Tại sao?

Lệ Tuyết Linh mỉm cười:

- Hấn là một địch nhân đáng giá lắm. Đệ rất tán thưởng thái độ của hấn.

Thân Xương Ngọc trầm giọng:

- Ta cũng thích hấn lắm chứ. Song, sau khi ta áp dụng cái phương pháp ly khai như vừa rồi, thì ta phải chọn gấp một con đường. Vì cái lối ly khai Hắc Lâu bằng máu của ta vừa rồi, nhất định là chúng sẽ không buông tha ta. Ua thích một người nào đó không có nghĩa là chấp nhận cho người đó sau này trở thành đối thủ của chúng ta. Ua thích mà có hại, lại do chính người đó gây ra, lại biết trước mà không tìm biện pháp ngăn chặn là bất trí đó đệ à! Phải giết hấn để xóa mọi dấu vết, để chúng không truy ra hành tung của chúng ta. Ta biết làm như vậy là không đẹp, bởi dù sao hấn cũng có đôi chút cảm tình với ta, song ta không còn làm sao khác hơn được.

Lệ Tuyết Linh lạnh lùng:

- Cho nên lão ca quyết giết hấn?

Thân Xương Ngọc gật đầu :

- Không còn chọn lựa nào khác!

Lệ Tuyết Linh lắc đầu:

- Đệ phản đối !

Thân Xương Ngọc trở mắt:

- Đệ phản đối ? Từ lúc nào cái tâm của đệ lại trở nên mềm nhũn như thế vậy?

Lệ Tuyết Linh lắc đầu:

- Đệ cũng không biết tại sao nữa! Có lẽ đệ thấy hấn hơi giống đệ, mà tìm được một kẻ có khí độ giống đệ thật không phải là chuyện dễ. Tìm được rồi thì phải bảo trì chứ ! Dù cho ngày sau chúng ta có bị hấn tráo trở như thế nào đi nữa cũng chẳng sao.

Lão ca buông tha cho hấn đi!

Thân Xương Ngọc trầm giọng:

- Đệ không hiểu mảy may về con người hấn. Lão đệ đừng mong cải biến con người hấn ! Rồi sau này, lão đệ sẽ phải hối hận cho sự từ bi hôm nay !

Lệ Tuyết Linh khoát tay:

- Đệ mặc kệ!

Thân Xương Ngọc bực dọc:

- Đệ muốn chuốc lấy phiền phức ư?

Lệ Tuyết Linh so vai:

- Thì cứ tiếp đón phiền phức, có sao đâu ! Con người quý ở chỗ có cảm tình với nhau, dọc đường hấn đối xử rất tốt với đệ, hấn thành thật chiếu cố đến đệ. Đệ hiểu cái tánh của hấn phần nào, đành rằng hấn chủ trương cái ngu trung, song hấn vẫn xứng đáng là một nam tử hán.

Thân Xương Ngọc lắc đầu:

- Đại trượng phu hành sự, lấy được tất phải buông được, lấy mà không buông là còn cố chấp, tư tưởng còn phiền diện, ta xem đệ mềm yếu hơn ngày xưa rồi đấy nhé.

Lệ Tuyết Linh kiên định:

- Giúp đệ làm tròn một tâm nguyện đi lão ca!

Thân Xương Ngọc cau mày nhìn Quý Ca trong xe. Lâu lắm, y chẳng nói tiếng nào.

Quý Ca thu mình ở một góc, dáng tiêu tụy vô cùng, hấn lo sợ đến xuất thần. Sau cùng, Thân Xương Ngọc buông gọn:

- Thôi thì tùy đệ vậy!

Lệ Tuyết Linh vòng tay :

- Đa tạ lão ca! Đệ cảm kích vô cùng!

Thân Xương Ngọc mỉm cười:

- Có nghĩa gì đâu! Ta có thể vì đệ mà làm hơn thế nữa. Giả như nhảy vào lửa, trảm mình trong nước sôi, ta cũng sẵn sàng cùng đệ sát cánh. Cái hậu hoạn mà ta muốn dứt hôm nay thì đệ lại dung dưỡng, ta cảm thấy ngày nào đó, ta sẽ phải lãnh lấy một phần phiền phức với đệ. Chắc chắn như vậy đó đệ.

Lệ Tuyết Linh cười nhẹ:

- Đệ hy vọng lão ca không phải nhọc nhằn san xẻ với đệ. Mà dù có sao đi nữa, đệ sẽ gánh chịu một mình, lão ca yên chí đi!

Thân Xương Ngọc lắc đầu:

- Đệ không nên tách rời ta ra!

Lệ Tuyết Linh không khách khí:

- Lão ca tốt với đệ quá!

Thân Xương Ngọc rùng vai:

- Trong thiên hạ, chỉ có một người mà ta không bao giờ chống ý kiến. Người đó là đệ!

Lệ Tuyết Linh cười nhẹ:

- Cho nên chúng ta mới có cái nghĩa thâm sâu với nhau.

Thân Xương Ngọc lại nhìn Quý Ca Ánh mắt của y dịu lại rất nhiều, y thốt:

- Trước đây ta nghe Quý Ca nói hấn thọ thương và được đệ cứu chữa. Ta biết là khó giết hấn được rồi. Đệ đưa hấn trở về cõi sống thì thiết tưởng hấn không nên bỏ những quyền lợi mà sự sống dành cho hấn.

Lệ Tuyết Linh gật đầu:

- Đúng vậy. Hấn phải biết hưởng những quyền lợi của sự sống còn, đệ muốn cho hấn hưởng nên đệ đỡ lấy nhất búa của huynh. Hưởng hay không, do hấn có tính ngộ hay vẫn còn cố chấp. Bởi hấn vấp phải cái ngu trung, hấn như con người trúng độc nặng lắm rồi, hết thuốc chữa. Đành rằng trung thành là một đức tính tốt, song Hắc Lâu có xứng đáng cho hấn trung thành một cách mù quáng chẳng. Từ nay, hấn phải suy gẫm kỹ để làm con người của hấn sáng giá. Đệ thấy hấn cũng là một tay khá.

Thân Xương Ngọc tán thành:

- Đệ nói phải, vấn đề là nên nghĩ xem Hắc Lâu có đáng cho hấn hy sinh chẳng.

Ta nhận thấy hấn cần phải mở rộng mắt mà nhìn. Từ trước đến nay, hấn như một kẻ mù, không hơn không kém.

Mãi đến bây giờ, Quý Ca mới mở miệng:

- Thân...đại ca...Tại sao đại ca làm thế ?

Thân Xương Ngọc hừ một tiếng:

- Người bắt đầu khai khẩu rồi à? Hỏi hay lắm! Dù người không hỏi thì ta cũng sẽ nói cho người biết. Hãy lắng tai mà nghe ta nói đây!

Lệ Tuyết Linh tắc lưỡi:

- Nói hay không cũng chẳng quan hệ gì!

Thân Xương Ngọc trầm giọng:

- Phải nói chứ ! Ta cần phải nói ... Y lại nhìn Quý Ca, từ từ thuật:

- Một đoạn cổ sự, cách đây lâu lắm rồi! Một đoạn cổ sự nhuộm màu tang tóc, gồm đủ cừu hận, tàn bạo, tàn ác lẫn trung, nghĩa, hiệp. Một đoạn cổ sự mà ta nhớ mãi, xảy ra từ lâu rồi mà ta xem như mới ngày nào! Ta chỉ nêu mấy chi tiết quan trọng thôi.

Tránh mắt thì giờ dài dòng, cho người biết tại sao ta làm thế Quý Ca run giọng:

- Tiểu đệ hy vọng được biết nguyên nhân!

Thân Xương Ngọc với giọng đều đều tiếp:

- Bảy năm trước, gia sư của ta ở một cái gò tên là Thất Tinh Cương, cách Trung Điền Sơn không xa lắm. Nhà ta rất nhỏ, rất giản đơn, song chừng như hạnh phúc trên đời này đều nhóm tụ dưới mái nhà đó. Ta cùng vợ ta là Trần Tiếp sống trong ngôi nhà đó. Phu nhân ta không đẹp lắm, song rất ôn nhu, hòa dịu và rất mực yêu ta. Nàng từng nói với ta, nàng sinh ra trên nhân thế là vì ta, nàng sinh ra làm nữ nhân là vì ta,

để trở thành vợ tạ Nàng còn nói, nàng sống vì ta, cho tạ Dĩ nhiên ta cũng yêu nàng chẳng kém gì với tình yêu nàng dành cho tạ Hai chúng ta thường hận gặp nhau rất muộn, bỏ phí bao nhiêu thời gian trước khi gặp nhau.

Dừng lại một chút, hồi ức bóng hình người bạn đời, Thân Xương Ngọc tiếp:

- Hai chúng ta ngày qua ngày quấn quít bên nhau, tình yêu càng lúc càng tăng, ba năm sau rồi mà xem như mới gặp nhau, mới yêu nhau, không hề chán nhau. Ba năm sau. Vào lúc trưa một ngày, ta rời nhà đến Trung Điền Sơn hội họp với tất cả anh em. Khi ta trở về Thất Tinh Cương thì ...Ta thấy cả bầu trời sụp đổ trước mắt tạ Đồ vật trong nhà đổ vỡ, vỡ bừa bãi, vợ ta thì trần truồng, tay chân bị trói nằm sòng soài trên mặt nền. Không cần có sự thông minh tuyệt đỉnh, ta cũng đủ biết là sự việc gì đã xảy ra tại nhà trong thời gian ta vắng mặt.

Nàng bị cưỡng hiếp ! Bấy người luân phiên cưỡng hiếp nàng ! Nàng còn sống, nàng nhìn ta, ta nhìn nàng ... Quý Ca nghiến răng:

- Ai ?

Bật cười ghê rợn, Thân Xương Ngọc rít lên:

- Người có nghe nói đến Trung Châu Thất Hùng?

Quý Ca kêu lên:

- Sao ? Trung Châu Thất Hùng? Họ là những ma tinh? Thế thỉnh danh Thất Hùng là giả tạo, che đậy một tâm địa hung ác?

Thân Xương Ngọc cầm hờn:

- Thì có khác chi Hắc Lâu? Ta vốn có mối thù với bọn súc sanh đó, song ta không ngờ chúng đề tiện đến thế, thừa cơ ta vắng mặt, dõ dạc bỉ ổi đối với một nữ nhân vô phương kháng cự. Chúng không giết chết vợ ta luôn, để ta nghe nàng thuật lại mà căm phẫn, mà tức uất . Thâm độc đến thế là cùng. Giả như vợ ta chết liền lúc đó, thì làm gì ta biết được thủ đoạn của chúng. Hẳn là phải còn lâu ta mới truy ra. Qua lời tường thuật của vợ ta thì bọn chúng chờ ta tại Hồi Phong Nhai. Ta mở trói cho vợ ta, an ủi nàng mấy câu, rồi lập tức đi đến Hồi Phong Nhai gặp chúng, bắt chấp vợ ta cản ngăn, bởi nàng sợ ta đơn độc, khó thắng nổi bảy người. Gặp nhau rồi, cuộc chiến khai diễn, ta đánh như điên, ta giết được ba tên , ngược lại ta thọ thương nặng. Trong khi ta cầm chắc cái chết, thì Lệ lão đệ đi ngang qua đó, không cần hỏi han nửa tiếng, đã xuất thủ tiếp trợ ta liền. Y hạ sát hai tên, hai tên còn lại chạy thoát, y đưa ta về nhà thì vợ ta đã tự tử. Chính y chôn cất vợ ta, săn sóc ta, khi ta lành bệnh, y mới già từ. Suốt bảy năm nay, ta tìm y khắp bốn phương trời và mãi đến giờ mới gặp mặt. Có một lần y nhờ người đến báo tin cho ta biết chỗ ở của hai tên súc sinh còn lại đó. Lập tức, ta đến nơi dùng chiếc búa thần này tận diệt chúng.

Quý Ca lẩm nhẩm:

- Lệ Tuyệt Linh ! Chỉ có hắn mới làm được những việc như thế!

Thân Xương Ngọc cao giọng tiếp:

- Hơn hai mươi năm lặn lội giữa dòng đời, ta không thọ Ôn một ai ! Ta không lãnh tình của một ai ! Nhưng ta nợ y rất nhiều! Và duy nhất chỉ một mình y. Tình của y, ân của y lại thuộc cái thứ khó báo đáp. Dù phải báo đáp bằng cả sinh mạng cũng chưa xứng nổi.

Y thở dài, tiếp luôn:

- Khó hơn nữa là chẳng bao giờ y cho ta có một dịp báo đáp y trong muôn một. Từ ngày chia tay, thắm thoát đã bảy năm trôi qua, y như cánh chim trời, ta dù là gió cũng không tìm được cánh chim.

Bỗng Quý Ca hỏi :

- Ngay từ lúc Lâu Chủ yêu cầu hợp tác, Thân đại ca đã có chủ trương đó rồi?

Thân Xương Ngọc gật đầu:

- Đúng, nhưng không hoàn toàn! Ta chỉ có ý định lợi dụng đội thám tử của Hắc Lâu thôi. Và sau đó, khi biết được Lâu Chủ hạ lệnh truy sát Lệ lão đệ là ta xác định thái độ liền. Cái thái độ đó vừa được biểu hiện, hẳn ngươi đã thấy! Ta nóng lòng tìm gặp y còn hơn cả các ngươi.

Quý Ca thở dài:

- Vậy mà tiểu đệ cứ tưởng Thân đại ca nóng lòng lập công với Hắc Lâu. Thực là một cơn ác mộng. Đại ác mộng.

Thân Xương Ngọc lạnh lùng:

- Ta cho các ngươi biết chủ trương chủ ta thì các ngươi chết sớm từ lâu rồi, chết tất cả không còn một mạng. Ta nóng lòng gặp y, chỉ mong gặp được y sớm để tiếp trợ.

y, chứ nào phải để bắt y. Các ngươi làm điều bất lợi cho y, nên tất cả các tiểu tổ cùng gặp y cùng một lúc, thì ta không ngần ngại xuất thủ hạ sát các ngươi.

Quý Ca nghe điện lạnh chạy khắp mình:

- Làm sao bọn tiểu đệ biết được giữa đại ca và hắn có đoạn ân tình thâm hậu như vậy? Cả Lâu Chủ cũng không biết luôn, nên mới giao phó cho đại ca trách nhiệm bắt hắn, giờ đây Lâu Chủ vô hình trung hạ sinh một số cao thủ rất oan uổng.

Thân Xương Ngọc trầm giọng :

- Không một tình cảm, không một áp lực nào ngăn trở được ta làm điều hữu ích cho y cả . Bao nhiêu mạng người đó có ý nghĩa gì chứ? Sự an ủi của Lâu Chủ có nghĩa gì? Huống chi, đã chắc đâu sự ưu ái đó phát xuất từ chân thành hay do lòng lợi dụng mà có? Ngươi nên biết, nếu ta không biết ơn y thì ta không hơn gì loài cầm thú. Ta không còn là con người nữa.

Quý Ca thở dài:

- Tiểu đệ cứ nghĩ ... Thân Xương Ngọc chặn lại:

- Đừng nói chi cả ! Ta biết rõ con người của ngươi. Thực ra ngươi rất tốt, song phải cái là ngươi không chịu phân biệt thị phi, ngươi cố chấp cực độ ... Lệ Tuyết Linh chen vào:

- Bỏ đi lão cạ. Đừng trách hắn chi nữa.

Thân Xương Ngọc cười gằn :

- Vì Lệ Tuyết Linh, ta có thể làm bất cứ việc gì, huống hồ là trở mặt với Hắc Lâu.

Vả lại các ngươi cho là trở mặt, chứ ta thì không, ta cho rằng là hồi đầu, là phản tỉnh hay nói một cách khác, ta chấm dứt sự lợi dụng lẫn nhau. Ta bỏ đi mà không mấy may hối tiếc.

Quý Ca ấp úng:

- Nhưng ... họ có thể ...truy tầm đại ca ... Thân Xương Ngọc bĩu môi:

- Làm chi ta được chứ? Ta sợ gì bọn chúng?

Quý Ca chép miệng:

- Chỉ sợ trong tương lai, đại ca không còn một ngày an tịnh với chúng.

Thân Xương Ngọc cao giọng:

- Từ đây Hắc Lâu sẽ trải qua ngàn muôn cơn sóng gió, trừ khi Tào Nghệ thoát xuất giang hồ, quy ẩn một nơi nào đó an phận thủ thường, thì may ra ta mới để yên cho.

Dừng lại một chút, y tiếp luôn:

- Bằng vào công lực của ta và Lệ Tuyết Linh hợp tác lại, ta nghĩ chẳng một kháng cự nào làm cho chúng ta nao núng cả. Đành rằng Hắc Lâu có nhân số đông, nhưng ngươi đừng quên là sau lưng ta còn có cả đôi huynh đệ.

Quý Ca kinh hãi:

- Đại ca quyết chống đối Hắc Lâu ?

Thân Xương Ngọc lạnh lùng:

- Nếu chúng muốn.

Quý Ca lo lắng:

- Sự tình nghiêm trọng lắm đại ca ... Thân Xương Ngọc thản nhiên:

- Ta xem thường.

Quý Ca chớp mắt:

- Lời hứa giữa đại ca và Hắc Lâu, chẳng lẽ đại ca không ... Thân Xương Ngọc khoát tay:

- Không một lời hứa nào làm ngăn cách ta với bằng hữu của ta cả.

Quý Ca thở dài:

- Thế thì cái gì phải đến chắc hẳn sẽ đến. Tiểu đệ nghĩ Hắc Lâu không dễ dàng nhượng bộ cho đại ca đâu.

Thân Xương Ngọc gật đầu:

- Ta sẵn sàng chờ đợi. Cho người biết, ta đã quyết định như vậy ngay từ lúc Tào Nghê ủy thác nhiệm vụ này cho ta.

Dừng lại một lúc, y buông từng tiếng, nói với Quý Ca:

- Bất quá ta đề tính người về điểm này để người nhớ. Lệ Tuyệt Linh cứu mạng người, y không hề mong vọng người báo đáp, y chỉ muốn đánh thức lương tri của người, để cho người biết phân biệt, để cho người nhận định ân và oán rõ rệt, giúp cho người trở thành một hảo hán giang hồ, đúng bản sắc một đại trượng phu. Người nên suy nghĩ lại những điều ta vừa nói.

22. Phốt Qua Hắc Lâu

Quý Ca trầm ngâm một lúc, đoạn nhếch nụ cười khổ, thốt:

- Tiểu đệ nhận ra mình như con chim trời bạt gió, gió ngưng rồi, lựa hướng hồi quy. Biết về đâu đây ... Thân Xương Ngọc lạnh lùng:

- Bằng vào lý trí, nếu người còn lý trí. Nơi nào người cho là đáng về thì cứ về.

Việc nào người cho là đáng làm thì cứ làm.

Lệ Tuyệt Linh nói tiếp:

- Trong chốc lát nữa đây, chúng ta sẽ cho người đi. Tùy người quyết định đi nơi nào khác hay là trở về Hắc Lâu. Về Hắc Lâu rồi, người cứ tự nhiên tố cáo, diêm chỉ, cung cấp tin tức cho Hắc Lâu. Chúng ta không hề oán hận người đâu. Chỉ vì bọn ta xét thấy người là con người khá, có thể cùng người kết tình bằng hữu. Bất quá trong tương lai, nếu người còn mang danh nghĩa của Hắc Lâu, gặp nhau rồi thì tình thế sẽ không còn như hôm nay.

Quý Ca gượng cười:

- Ta sẽ tránh chạm mặt. Để không còn phải khó khăn khi bắt buộc phải giữ vững lập trường.

Thân Xương Ngọc cảnh cáo:

- Cũng có lúc người sẽ không tự chủ lấy người được. Khi bàn tay của Tào Nghê còn chụp trên đầu người thì người đừng tiên liệu thái độ nào, nhất là đối với sự việc còn chưa xảy đến. Bây giờ điều trước hết người cần nghĩ đến là cái chỗ trống trong Hắc Lâu mà ta bỏ lại để ly khai. Ta chờ xem người có dám nhận nổi trọng trách điều khiển Thiên tổ hay không.

Quý Ca cần rằng:

- Đại ca muốn tiểu đệ phải làm sao?

Thân Xương Ngọc lạnh lùng:

- Ta có muốn như thế nào cũng vô ích, bởi quan niệm dị đồng thì dù người có kính trọng ta, vị tất người đã nghe lời ta. Bất quá ta hy vọng người đừng bao giờ quên đoạn giao tình của chúng ta trong những ngày qua vậy, chúng ta sẽ cố gắng tránh đưa nhau vào tuyệt lộ.

Quý Ca rung rung giọng:

- Đừng bức tiểu đệ quá đại ca ... Thân Xương Ngọc tiếp:

- Ta có bức người đâu, ta chỉ nói lên một sự thật, giúp người chuẩn bị tinh thần đi?

đón tiếp một việc sẽ phải xảy ra trong tương lai. Bởi người muốn làm nha trảo, làm chó săn cho Hắc Lâu thì làm sao người tránh né được một công tác săn mồi lớn là ta và Lệ lão đệ? Người chắc chắn là bọn ta cùng người sẽ đối trận sau này. Mặc dù bọn ta luôn luôn muốn xem người là bằng hữu.

Mồ hôi đổ ra đầm ướt cả y phục, Quý Ca rên rỉ:

- Đại ca cho tiểu đệ trở về suy nghĩ lại. Tiểu đệ sẽ suy nghĩ lại ... Thân Xương Ngọc lắc đầu:

- Ta đã nói là tùy người. Song ta biết chắc là người chẳng bao giờ có thái độ khác hơn ngày nay. Tâm tánh của người vốn cố chấp, cái gì cố định là cố định. Người thuộc hạng người dù biết rõ là đi tới chắc chắn sẽ đụng tường song vẫn đi.

Lệ Tuyệt Linh xen vào:

-Nói làm chi nữa, lão cạ. Đối với hần, đệ có cái ơn cứu mạng, song hần không phải là Thân Xương Ngọc, cho nên những gì đệ có thể nói với lão ca lại không thể nói với hần. Chỉ nên phớt qua để nói rõ lòng mình, chứ đừng hy vọng hần nghe. Do đó nói nhiều vô ích. Lão ca nói mãi, hần sẽ tưởng bọn ta van cầu hần đấy. Cứ để tùy hần là hơn. Bọn ta sẵn sàng chấp nhận thái độ của hần trong tương lai, bất cứ dưới hình thức nào. Đừng bao giờ gây cho hần cái cảm tưởng là phải miễn cưỡng làm một việc mà hần không cam tâm tình nguyện.

Thân Xương Ngọc gật đầu:

- Lão đệ có lý ! Chúng ta nên chấm dứt tại đây. Y cũng chẳng phải là kẻ thiếu vắng tim óc, y cũng biết chọn cho hần một con đường.

Lệ Tuyệt Linh tắc lưỡi:

- Mình đi thôi, lão ca !

Thân Xương Ngọc liếc sang Quý Ca hỏi:

- Còn hần thì sao?

Lệ Tuyệt Linh mỉm cười:

- Thương thế của hần tuy trầm trọng thật nhưng đệ đã áp dụng phương pháp cấp cứu, sinh mạng không đáng ngại nữa, chỉ cần tìm đại phu tiếp tục chữa trị trong một thời gian ngắn là hần sẽ khôi phục nguyên trạng. Đệ tin rằng hần có thể tự lo liệu được việc đó.

Quý Ca thốt:

- Nhị vị cứ đi, tại hạ tự chiêu cố cho mình được.

Thân Xương Ngọc gật đầu:

- Nếu vậy thì bọn ta đi đây.

Quý Ca cố buông tiếp một câu:

- Thân đại ca, tiểu đệ còn ghi nhớ cái ơn tha chết ... Thân Xương Ngọc khoát tay:

- Đừng mang ơn ta mà hãy cảm ơn lão hữu của ta thì đúng hơn.

Lệ Tuyết Linh thần nhiên đưa lên ba ngón tay:

- Ba lần cứu người đấy nhé. Mạng người cũng lớn lắm.

Quý Ca then:

- Ta nhớ, nhất định là ta nhớ.

Lệ Tuyết Linh cười nhẹ:

- Ít nhất, người cũng nên biết việc này:

Là dưới tay Lệ Tuyết Linh, chết thì có, sống thì không. Người là người thứ nhất được sống sót đó. Ta phá cái lệ cổ hữu để tiếp sức cho người bảo vệ cơ đồ Hắc Lâu.

Quý Ca then hơn, song hẳn còn nói gì được nữa.

Lệ Tuyết Linh không buồn nhìn hẳn, ung dung xuống xe gọi Thân Xương Ngọc:

- Chúng ta đi thôi lão ca!

Thân Xương Ngọc hỏi :

- Đệ đi đứng có tiện lắm không?

Lệ Tuyết Linh so vai:

- Như thường!

Thân Xương Ngọc quay mình:

- Ngựa ở phía kia.

Dặm dài đêm vắng, đôi ngựa song song nện vó đều đều, không nhanh mà cũng không chậm, tiếng vang nghe náo ruột làm sao. Đôi bằng hữu trầm ngâm, tâm tư hướng về những ngày cũ, man mác băng khuâng ... Lâu lắm, Thân Xương Ngọc cười lên một tiếng, phá tan im lặng:

- Đệ đang nghĩ gì thế?

Lệ Tuyết Linh đáp:

- Nghĩ rất nhiều, về những việc xa xưa, việc hiện tại và cả những việc trong tương lai. Toàn là những ý niệm hỗn tạp, chẳng có đầu và chưa có cuối ... Thân Xương Ngọc thở ra:

- Trong tương lai, hẳn là chúng ta sẽ gặp nhiều phiền phức với Hắc Lâu là cái chắc. Nếu có cần suy nghĩ thì nên lấy việc đó làm vấn đề. Còn như sinh mạng giang hồ thì ngàn xưa vẫn vậy và ngàn sau cũng thế luôn, có chi lạ mà phải thắc mắc. Đã chấp nhận cái kiếp sống giang hồ thì cứ như là theo gió đưa đi, có nghĩ ngợi cho lắm cũng chẳng có ích gì. Cái gì đến sẽ đến, chúng ta không tài nào không ngăn chặn được. Cái gì không đến thì cho dù có van cầu, nó cũng vắng bóng như thường.

Lệ Tuyết Linh trầm giọng:

- Xem ra lão ca chừng như lãnh đạm với tất cả mọi việc trên đời.

Thân Xương Ngọc lạnh lùng:

- Từ cái ngày nàng Tiệp của ta qua đời thì chẳng biết tại sao, ta đứng dưng với mọi sự trên đời, chừng như nàng ra đi đem theo nguồn vui sống của ta luôn.

Lệ Tuyết Linh lắc đầu:

- Thử lấy một người nữa xem sao? Để lấp cái khoảng trống trong cuộc đời của người. Biết đâu tình yêu mới lại không hàn gắn được vết thương lòng?

Thân Xương Ngọc nở một nụ cười xa vắng:

- Đừng nói là ta thuộc loại đa tình. Sau lần vượt bể ra khơi, không còn ai thích cái thú ngắm nhìn ao hồ nữa.

Lệ Tuyết Linh nhẹ giọng:

- Có lắm người nói thời gian là liều thuốc thần, sẽ chữa được chứng buồn thương trầm trọng nhất.

Thân Xương Ngọc bĩu môi:

- Thời gian ? Thời gian là bao lâu? Bảy năm qua, chưa đáng gọi là một thời gian sao ? Vết thương lòng của ta vẫn còn rướm máu!

Lệ Tuyết Linh chớp mắt:

- Lão ca cứ thử xem. Có lẽ tại người giam mình trong thụ động của cảm tình.

Thân Xương Ngọc vụt cười khanh khách:

- Kỳ quái thật ! Ta tự hỏi là tại sao đệ cứ bảo ta tìm một cái giả tạo để thay thế cho cái chân thật đã mất đi. Thế còn đệ thì sao? Đệ không khẩn cấp cho mình nghĩa là làm sao chứ ? Ít nhất ta cũng có nệm trải qua cái tư vị mặn nồng. Chứ đệ thì năm tháng trôi qua chồng chất lên cái tuổi xuân già, cam sống một đời trinh nữ muôn đời gió thu không lọt vào phòng the sao?

Lệ Tuyết Linh bật cười sằng sặc:

- Đệ ? Bằng vào đâu mà đặt ước vọng thành vấn đề?

Thân Xương Ngọc kinh ngạc:

- Lại cần phải bằng vào cái gì nữa a ?

Lệ Tuyết Linh mỉm cười chua chát:

- Lênh đênh, phiêu bạt khắp bốn phương trời, lấy bốn biển làm nhà, đặt sinh hoạt trong dòng máu đỏ, ngọn gió tanh, rồi núi kiêu là vào rừng đao, sống không hy vọng trọn ngày, ngủ không hy vọng tròn đêm. Với tình cảnh đó, thành gia lập thất để làm gì? Ai dám liên can cuộc đời với đệ mà đệ nữ nào làm hại cuộc đời một người khi chưa nắm chắc trong tay một phương tiện nào đảm bảo sự ấm no cho người bạn đường.

Thân Xương Ngọc trầm ngâm một lúc:

- Nói về tình cảnh, ta có khác gì đệ? Nhưng ta cũng lấy vợ như thường, có sao đâu?

Lệ Tuyết Linh thấp giọng:

- Lúc đó hoàn cảnh của lão ca khác với hoàn cảnh của đệ hiện tại. Lúc đó lão ca có định sở đảng hoàng, rất thuận tiện cho người lập gia thất. Lão ca còn lạ gì, từ ngày đó cho đến giờ này, đệ vẫn sống cái kiếp lưu lang khắp sông hồ.

Chàng kết luận:

- Đệ có nhiều bất tiện hơn lão ca, nếu không muốn nói là bất hợp!

Thân Xương Ngọc thở dài:

- Có lẽ đệ thấy cái thảm cảnh của ta rồi sanh lạnh lòng mà không dám tiến xa hơn nữa.

Lệ Tuyết Linh mỉm cười:

- Có một điểm này, theo nhận xét của đệ là đệ không thích lắm với cái cảnh đủ vợ đủ chồng. Đệ thấy dè một nữ nhân bên cạnh thì phiền lụy làm sao! Hơn nữa bốn phận gia đình sẽ ràng buộc, đầu óc của đệ như bị đóng khung, những ý niệm khoáng đạt không còn tự do phơ phất nữa.

Thân Xương Ngọc lắc đầu:

- Cái quan niệm của kẻ ngoài vòng là thế, song có vào vòng rồi thì mới biết thế nào là hạnh phúc của một cuộc hôn nhân. Hôn nhân có cái thú của nó, tuy mất chút tự do song bù lại là người hưởng vô vàn hạnh

phúc. Có như thế con người mới bằng lòng với cảnh “tử phục thê thăng ” chứ ! Chính cái ma lực của nếp sống lứa đôi là động cơ của sự truyền giống, nhờ cái ma lực đó mà nhân loại còn tồn tại cho đến ngày nay.

Họ cùng khuyên nhau, người chưa vợ thì nên lấy vợ, người chết vợ thì nên tục huyền, ai ai cũng có lý do thoái thác, họ còn bàn phiếm với nhau một lúc nữa ...Sau đó, Thân Xương Ngọc chuyển hướng câu chuyện sang vấn đề khác:

- Đối phó với Hắc Lâu đệ đã có biện pháp gì chưa?

Lệ Tuyết Linh so vai:

- Đánh, đánh chí chết với nhau chứ còn biện pháp gì nữa?

Thân Xương Ngọc liếc mắt thoáng qua chàng:

- Nói thực, cái gan của đệ to quá đấy ! Đơn thân độc lực mà chống đối với một tô?

chức có lực lượng hùng mạnh như Hắc Lâu, ta nghĩ trên đời chẳng có mấy kẻ dám làm.

Ta phục cái dũng khí của đệ!

Lệ Tuyết Linh cười khỏ:

- Có lẽ đệ can đảm, đệ có thừa dũng khí như lão ca vừa nói. Song đệ đâu có quá ngu mà không biết thế nào là lợi hại. Dù sao thì đương đầu với Hắc Lâu là một việc cực kỳ nguy hiểm. Đệ cũng biết thế lực của Tào Nghệ rất lớn, song sự tình do tấu xảo mà thành, chứ đệ có đâu khiêu khích chúng. Khởi sự, trong một phút bất bình, đệ trừng trị tên Cam Đại Hồ Tử. Tuyệt nhiên đệ không biết hắn có liên quan đến Hắc Lâu. Đến khi phát hiện ra chân tướng thì sự đã rồi. Trong trường hợp của đệ, lão ca có lùi bước được chăng? Không lùi được thì cứ tiến. Bởi chúng ta thuộc mẫu người ngẩng mặt chứ không chịu cúi đầu.

Thân Xương Ngọc tiếp:

- Lúc Tào Nghệ đưa ra Vong Lệnh, ta mới biết cái đích nhắm của chúng là đệ, ta hết hồn ngay, mồ hôi lạnh toát ra liền, song ta phải giữ vẻ thản nhiên để chúng không nghi ngờ, rồi âm thầm tìm cách tiếp trợ đệ. Ta không ngần ngại chủ trương ly khai Hắc Lâu bởi không còn cách nào uyển chuyển được nữa trong trường hợp như vậy. Ta tìm đệ khắp bốn phương trời, chậm một ngày chưa gặp đệ là ta lo sợ một ngày, sợ đệ rơi vào tay các toán khác ... Lệ Tuyết Linh mỉm cười:

- Lão ca lo lắng quá, chứ chúng đâu có thể dễ dàng thu thập đệ! Bất quá chúng chỉ gây khó khăn cho đệ ít nhiều vậy thôi!

Thân Xương Ngọc gật đầu:

- Ta cũng biết đệ có bản lĩnh cao cường, song bọn chúng đông, lại ở trong bóng tối, trong khi đó thì đệ lại không ngờ là có cuộc săn đuổi sau lưng. Bởi ta biết rõ thực lực của Hắc Lâu, ta còn biết rõ hơn ai hết về hành vi của chúng. Đừng hy vọng chúng tôn trọng quy luật giang hồ. Vì quyền lợi, chúng thản nhiên dẫm chân lên đạo nghĩa như thường. Bởi chúng mất hẳn tính cách hào hùng nên ta lo sợ cho đệ bị chúng ám toán. Chỉ có ám toán mới mong hạ nổi đệ, chúng biết vậy nên không ngần ngại đưa ra nhiều người, vừa giao đấu với đệ vừa sử dụng ám khí.

Lệ Tuyết Linh gật đầu:

- Đệ tri ân lão ca! Không ngờ lão ca khẩn trương hơn người trong cuộc là đệ.

Thân Xương Ngọc hỏi:

- Nhưng làm sao đệ biết được Hắc Lâu có ác ý với đệ ? Sau khi chúng gây sự với đệ hay là đệ bắt được tin tức từ trước?

Lệ Tuyết Linh đáp:

- Đệ bắt được tin tức từ trước. Có điều đệ không tưởng là chúng hành động nhanh như vậy.

Thân Xương Ngọc mỉm cười:

- Đệ có cái thuật tiên tri chẳng? Làm sao đệ biết được mưu đồ của chúng?

Lệ Tuyết Linh thuật lại cái việc tranh chấp sổ ngọc Miêu Nhân với Kim San Khách Mạnh Ngạn và cuộc tao ngộ với Thạch Nữ Bạch Liên Bình cho Thân Xương Ngọc nghe.

Đoạn chàng cười thốt:

-Nửa ruộng Miêu Nhân Ngọc đành là có giá trị liên thành, song đệ nghĩ mạng sống của đệ phải quý hơn! Rừng xanh còn tồn tại thì ta vẫn còn cũi mà gầy lửa như thường.

Thân Xương Ngọc tắc lưỡi:

- Dù sao hành động của đệ cũng tỏ ra cái đại phương của con người anh hùng đó.

Ta hỏi đệ, giả như cái in đó là giả thì sao?

Lệ Tuyết Linh lắc đầu:

- Xưa nay đệ làm những cuộc giao dịch đều phải bắt buộc đối phương phải có một chứng minh. Thấy chứng minh rồi, đệ mới giữ lời hứa. Huống chi đệ nghĩ rằng Bạch Liên Bình không dám lừa dối đệ đâu. Hơn ai hết, nàng rất hiểu cái hậu quả của sự lừa dối, nhất là khi đối tượng của nàng lại là đệ. Hiện tại thì sự chứng minh đó đã cụ thể lắm rồi.

Thân Xương Ngọc trầm ngâm một lúc:

- Ta không ngờ sư huynh của Bạch Liên Bình lại là thủ lãnh bọn vệ sĩ của Tào Nghê. Hắn là người thường tiếp cận ta nhất trong Hắc Lôu. Hắn còn nhỏ tuổi song rất trầm tĩnh, thích làm không thích nói. Phải công nhận hắn là một nhân tài. Nghe nói Tào Nghê rất tin dùng hắn. Con người như vậy hắn là phải có một ước vọng cao xa.

Lệ Tuyết Linh hỏi:

- Hắn tên là gì?

Thân Xương Ngọc đáp:

- Doãn Thanh ! Ngoại hiệu là Bạch Diện Linh Quan. Nghe nói công phu của hắn đạt đến mức thuần thanh rồi. Tuy nhiên, ta chưa thấy hắn thi thố tài năng một lần nào.

Nhưng căn cứ vào sự ỷ trọng nơi hắn của Tào Nghê, ta cũng có thể đoán hắn có hạng lắm. Về cái thuật dùng người thì Tào Nghê là tay hiếm có trên giang hồ ngày nay đó.

- Điều đó thì không còn nghi ngờ gì nữa. Lúc đề cập đến Doãn Thanh, Bạch Liên Bình tỏ rõ sự tự phụ, đệ biết ngay vị sư huynh của nàng phải có phần nào tài và đức, có vậy, nàng mới xem hắn như thần như thánh.

Thân Xương Ngọc nhớ ra một điều gì, suy tư mấy phút thốt:

- Trong tương lai, chúng ta có thể lợi dụng Doãn Thanh để đối phó với Tào Nghê.

Hắn cần tiền thì chúng ta cung cấp tiền. Hắn sẽ làm nội tuyến cho chúng ta.

Lệ Tuyết Linh thở dài:

- Theo cái lệ của Bạch Liên Bình thì Doãn Thanh đòi hỏi rất cao, chỉ sợ chúng ta không theo kịp.

Thân Xương Ngọc lộ vẻ tàn khốc:

- Thì ngàn lượng vàng, vạn lượng vàng là cùng, chẳng lẽ hắn đòi hơn ? Điều quan trọng là chúng đừng bắt cả hai tay thôi!

Lệ Tuyết Linh lắc đầu:

- Đệ không tin chúng vô sỉ đến mức đó!

Thân Xương Ngọc hỏi:

- Đệ có hiểu nhiều lắm về Thạch Nữ Bạch Liên Bình không?

Lệ Tuyết Linh lại lắc đầu:

- Không bao nhiêu ! Bất quá đệ chỉ biết nàng là một tay khó trêu thôi. Nghe nói nàng cũng là một phần tử cay độc lắm. Lại quật cường, ngang ngạnh, tàn khốc, lạnh lùng, thiếu vắng hẳn mọi tình cảm. Sở dĩ thế nàng mới lấy cái hiệu là Thạch Nữ.

Thân Xương Ngọc hừ một tiếng:

- Vậy là chúng ta lưu ý đến nàng chặt chẽ hơn một chút.

Lệ Tuyết Linh nghiêm giọng:

- Lão ca đã làm một việc hy sinh lớn lao cho đệ, đối với cái ân đó, đệ không thể khách sáo như phần đông khách giang hồ, cảm tạ rồi rút. Tuy nhiên đệ không an tâm lắm.

Thân Xương Ngọc cười hì hì:

- So với việc làm của đệ ngày trước cho vợ chồng ta, thì sự hy sinh đó có thấm gì?

Bỏ đi , lão đệ !

Lệ Tuyết Linh hỏi:

- Bây giờ chúng ta đi về đâu?

Thân Xương Ngọc đáp :

- Về Trung Điền Sơn ! Hắc Lâu người đông thế mạnh, chúng ta nếu một mình đối một thì chẳng ngán một ai, song phải đề phòng khi đối phương áp dụng chiến thuật biến người. Phàm muốn khai chiến, ít nhất mình cũng phải nắm được cái cơ tất thắng chứ đại gì sinh tài mà làm liều như bọn vũ phu thấp trí. Tại Trung Điền Sơn, ta có mấy đệ huynh khả dĩ có thể tiếp trợ chúng ta chống lại Hắc Lâu.

(thiếu vài trang) Y dừng lại rồi tiếp luôn:

- Tào Nghê đã có sẵn người nối nghiệp cho y, người đó là Lôi Nhất Phong ngoại hiệu Thiên Tý Đồng Tử, nghĩa nam của y. Hiện tại Lôi Nhất Phong giữ chức tổng quản trong Hắc Lâu, mọi sự phân phái thuộc hạ công tác bên ngoài và điều hành sự vụ bên trong đều do hần quyết định. Hần có thực quyền trong Hắc Lâu, cái quyền của hần vượt hẳn quyền của vị phó lâu chủ hiện tại là Càn Khôn Nhất Chỉ Đỗ Vô Song. Nắm cái quyền đó, hần khỏi phải đích thân xuất ngoại, tránh được nguy hiểm. Tào Nghê muốn cho hần được an toàn để một ngày nào đó y nắm xuống vĩnh viễn rồi thì hần sẽ thừa kế ngôi vị Lâu Chủ. Ta biết như vậy nên chẳng bao giờ tin được là y chọn ta làm người kế vị. Và cũng chính sự dụ dỗ của y làm cho ta thấy rõ tâm địa xảo quyệt của y hơn.

Lệ Tuyết Linh hỏi:

- Đột nhiên mà lão ca được trọng dụng như vậy, Lôi Nhất Phong và Đỗ Vô Song không ganh tỵ sao?

Thân Xương Ngọc cười lạnh:

- Họ có là thánh đâu mà không ganh tỵ? Cả hai vừa ghìm nhau mà cũng vừa theo dõi ngấm ngầm từng cử động của ta. Tuy nhiên, bên trong thì họ đổ kỵ, ngoài mặt lại hết sức thừa phụng ta, họ sợ ta bất mãn vì họ mà bỏ đi rồi Tào Nghê sẽ trách cứ họ nặng nề.

Y kết luận:

- Chung quy tất cả đều nằm trong cái thuật của Tào Nghê, y muốn cho mọi người đều dòm ngó lẫn nhau, cho nên có cái sự phân quyền đảo điên như vậy, để ai ai cũng tự xem mình là quan trọng và cố rình rập lẫn nhau, tìm sơ hở mà hạ nhau, lập công với Lâu Chủ. Không ai dám phản.

Lệ Tuyết Linh gật đầu:

- Tào Nghê quả là một con cáo già!

Thân Xương Ngọc hừ một tiếng:

- Cái đó thì hần rồi!

Đêm sắp tàn, bình minh ló dạng nơi phương Đông.

Lệ Tuyết Linh ngáp dài thốt:

- Tìm nơi nào làm một giấc đi lão ca, qua một đêm náo nhiệt, đê mệt mỗi vô cùng.

23. Hồng Tri Thù Hội

Bách Trượng Lăng là một khu đất gồm nhiều gò, chiếm một diện tích mấy trăm dặm tròn. Gò có cái cao, cái thấp, bất đồng nhau. Hình thức lại không giống nhau, có cái đầu tròn như chiếc bánh bao, có cái nhọn như mũi dùi.

Với những chiếc gò dị hình quái trạng cao thấp bất đồng đó, Bách Trượng Lăng là một địa điểm vô cùng hiểm ác. Từ xa xa nhìn nó giống như mặt biển lúc vũ bão, ngàn muôn sóng nổi trập trùng.

Một con lộ xuyên ngang qua khu lăng, con lộ không do bàn tay người tạo thành mà nó chỉ là một lối mòn do chân người xuôi ngược đây đó lưu lại, nơi rộng, nơi hẹp, chỗ cao chỗ thấp, có chỗ đứt đoạn vì cỏ mọc lan tràn, có chỗ vòng quanh theo gò hoặc hố.

Thật là một nơi hoang vắng nhuốm màu thê lương ảm đạm.

Hiện tại, Lệ Tuyết Linh và Thân Xương Ngọc đã đến Bách Trượng Lăng.

Không khí oi bức lạ lùng, chẳng có một cơn gió nhẹ thoảng qua, xoa dịu phần nào cái khó chịu của khách lữ hành. Nóng từ trên đổ xuống, nóng từ dưới bốc lên, họ như ở giữa lò hơi, ngọt ngào không thở nổi.

Lấy khăn quần cổ lau mồ hôi mặt, Lệ Tuyết Linh tặc lưỡi thốt:

- Chùng như có sự lạ quanh đây.

Thân Xương Ngọc gò ngựa chậm lại, bình tĩnh hỏi:

- Đê có nghe gì à?

Lệ Tuyết Linh gật đầu kèm ngựa dừng lại, nghiêng tai nghe ngóng.

Đúng vậy, về phía hữu, sau cái gò có tiếng hét la, tiếng kêu gào lẫn tiếng khóc hỗn độn. Âm thanh của nữ nhân chiếm phần lớn.

Lệ Tuyết Linh nhìn qua Thân Xương Ngọc hỏi:

- Lão ca nghe chứ?

Thân Xương Ngọc gật đầu:

- Ta nghe từ trước khi đê nói. Chỉ vì đê ba hoa mãi thành ra lẫn át những tiếng đó nên đê phát hiện muộn. Y giục ngựa chạy đi trước. Lệ Tuyết Linh theo sau đi sâu vào Bách Trượng Lăng.

Không ai đề cập đến những tiếng gào thét từ nơi chiếc gò bên hữu vọng đến. Chốc chốc, họ lấy bình nước, uống một ngụm.

Một lúc sau, chùng như Lệ Tuyết Linh phát hiện ra một điều gì, có lẽ lạ lùng hơn trước nên chàng thoáng giật mình hỏi Thân Xương Ngọc:

- Lão ca định bỏ qua luôn ư?

Thân Xương Ngọc gật đầu tỏ vẻ chán nản:

- Đành vậy rồi ! Chúng ta gặp quá nhiều phiền phức, nếu tránh được phần nào nữa thì càng hay.

Lệ Tuyết Linh do dự :

- Có tiếng nữ nhân khóc. Đê nghĩ là có một sự bất công nào đó ... Thân Xương Ngọc đáp gấp :

- Bỏ đi, lão đê! Trong thiên hạ, sự bất công xảy ra khắp nơi mỗi ngày, một Lê.

Tuyệt Linh hay một Thân Xương Ngọc không làm sao can thiệp kịp thời và đầy đủ được.

Cầm như nó xảy ra ở tận phương trời nào xa xôi, ngoài tầm tai, tầm mắt chúng ta đi.

Khi nào chúng ta có phép nhiệm màu hoá thân thành ngàn vạn, hằng hay!

Lệ Tuyệt Linh lau mồ hôi mặt:

- Mình đi luôn?

Thân Xương Ngọc điềm nhiên:

- Phải vậy rồi ! Chúng ta không thể là con người quá xấu, song cũng không nên quá tốt. Giữ trung dung là được rồi, bởi thái quá thì bất cập. Trừ trường hợp chính mắt trông thấy thì lại khác, chứ còn nghe thì vẫn có thể lỡ đi. Mắt thấy lắm lúc còn hồ đồ, hướng hồ tai nghe thì lại còn dễ lầm lẫn hơn. Thì giờ lúc này đối với chúng ta có giá trị.

tuyệt đối, nên nhớ như vậy.

Lệ Tuyệt Linh nhìn về hướng phát ra tiếng kêu, tiếng khóc. Những tiếng đó nhỏ?

lại, dần dần ...Thân Xương Ngọc tắc lưỡi:

- Đừng nhìn! Chúng ta đi thôi!

Lệ Tuyệt Linh gật đầu:

- Thì đi !

Họ lại giục ngựa cất vó. Nhưng Lệ Tuyệt Linh cảm thấy lòng ray rứt vô cùng, thần trí từng giây dao động hơn ... Chàng lấy làm lạ tự hỏi tại sao hôm nay lại mất bình tĩnh đến thế.

Chừng như từ phía sau, sau chiếc gò bên hữu đó, có một hấp lực thu hút tâm hồn chàng, bắt buộc chàng phải nghĩ đến những tiếng la, tiếng khóc đó mãi.

Chốc chốc, chàng quay đầu nhìn lại nhưng vẫn cứ cho ngựa sai đều. Chàng phải cố dần lòng, áp chế cái ý muốn trở lại.

Thấy thái độ của Lệ Tuyệt Linh, Thân Xương Ngọc lắc đầu, thở dài :

- Thôi được, chúng ta trở lại vậy!

Lệ Tuyệt Linh giật mình :

- Cứ bỏ qua đi, quan tâm đến làm gì!

Thân Xương Ngọc kèm ngựa dừng lại:

- Nếu bảy năm trước, đệ không thích can thiệp vào những chuyện bất bình thì làm gì ta thoát chết nơi tay bọn Trung Châu Thất Hùng, chúng ta trở lại đi!

Lệ Tuyệt Linh cười nhẹ:

- Lão ca không trách đệ tìm chuyện phiền phức chứ?

Thân Xương Ngọc quả quyết:

- Không hề có việc đó đâu! Đệ muốn giúp đỡ ai, ta sẵn sàng ra sức với đệ. Hoàn toàn tán đồng.

Lệ Tuyệt Linh cao giọng:

- Chúng ta trở lại vậy!

Ngựa quay đầu, cất vó nhanh hơn lúc đi. Dĩ nhiên là tiến về cái gò có tiếng la tiếng khóc ... Trong khoảnh khắc, họ đã đến chân gò.

Bất thành lĩnh, một tiếng vù vang lên. Từ mặt đất, một mảng lưới bay lên, căng thẳng, nếu hai con ngựa vọt tới là rơi đúng vào trong mảng lưới đó.

Dĩ nhiên, khi mỗi sa lưới, kẻ quăng lưới sẽ khép lưới lại liền, lưới quấn quanh ngựa, quanh người, dù kỵ sĩ có thần lực đến đâu cũng không kịp thời vùng vẫy bứt dứt lưới được.

Nhưng đây lại là Lệ Tuyết Linh và Thân Xương Ngọc thì mảnh lưới đó cầm như vô dụng. Cả hai khẽ thúc gót chân vào hông ngựa, ngựa cất cao bốn vó, bay ngang bên trên lưới. Khi hai ngựa đáp xuống bên kia, mảnh lưới mới nhấc khỏi mặt đất đúng theo chiều cao ước muốn của kẻ chăng lưới. Và kẻ chăng lưới, chẳng phải một người, lưới có bốn góc, ắt có bốn người cùng giật.

Đó là bốn tráng hán, nấp theo ven lộ. Họ ăn mặc cực kỳ quái dị, áo rộng màu đỏ, chân mang hài cỏ, thanh đao hình lỗ tai trâu giắt nơi hông, đầu tròn một chiếc vòng bằng đồng che nửa vàng trán. Chiếc vòng lớn bằng, nơi bằng có khắc hình một con nhện rất lớn.

Thân Xương Ngọc nhận ra đối phương, thấp giọng gọi Lệ Tuyết Linh:

- Hồng Tri Thù Hội !

Lệ Tuyết Linh cau mày:

- Gặp bọn này thì đúng là gặp phiền phức rồi vậy!

Hồng Tri Thù Hội là một bang hội có thế lực rất lớn, phạm vi gồm ba tỉnh vùng Bắc. Hồng Tri Thù Hội là một tổ chức tà dị, thu nạp tất cả bọn hung tàn bạo ngược trong mọi giai tầng xã hội. Họ chuyên làm cái việc cúng tế, gọi thần, bắt quỷ, mê hoặc dân chúng, đòi thù lao rất nặng. Ngoài ra họ còn hành nghề không vốn.

Nguồn lợi của họ là tế phí và những tài sản cướp đoạt được trong thiên hạ nên cuộc sinh ý rất thịnh vượng, nhờ thế mà thanh danh của họ lan rộng khắp sông hồ, lôi cuốn những phần tử bại hoại theo về ngày càng đông đảo.

Hiện tại thì lực lượng của họ vô cùng hùng hậu.

Thân Xương Ngọc tiếp:

- Xem ra chính bọn này chủ động sự tình, chúng đón đường như thế nếu không cướp của thì cũng là thanh toán một món nợ máu nào đó.

Lệ Tuyết Linh đảo mắt nhìn quanh, phát hiện ra nơi phía sau gò, có hai con ngựa cột một nơi, rương tráp vắng ngổn ngang, hai chiếc kiệu nhỏ lật nghiêng về một phía.

Trên mặt đất có bảy tám xác người, nhuộm đỏ máu. Hiển nhiên đó là những nạn nhân của bọn Hồng Tri Thù Hội.

Trong số các thi thể, có bốn ăn vận theo hàng kiệu phu còn một vận áo bố, mũng tượng là một lão bộc. Một lão nhân có mái tóc bạc như sương, vận áo dài bằng lụa, đầu bị chẻ làm hai, óc trắng lòi ra hòa với máu hồng trông hết sức ghê tởm. Một vành khăn văn sĩ bị hất tung ra xa, ngực của lão nhân có nhiều vết đao chém ngang chém dọc, da thịt bầy nhầy.

Bên cạnh xác lão nhân có chiếc xác của lão phụ. Lão phụ úp mặt xuống đất, gục ngã nơi chân lão nhân, trên lưng còn một thanh ngư nhĩ đao cắm đứng, đao lút vào người độ nửa phân.

Chỉ còn một người sống sót, là một thiếu nữ nhan sắc tuyệt vời. Song hiện tại, niềm sợ hãi làm mất cái vẻ rạng rỡ, nàng chỉ còn là một đóa hải đường tươi tắn dưới cơn mưa gió bão bùng.

Tóc xõa rối bồng, máu vấy khắp thân thể, y phục tả tơi, bao nhiêu châu ngọc đeo nơi người đều bị hai tráng hán lột sạch. Bốn tráng hán khác kiềm giữ chân tay nàng, một gã khác đang cởi quần, cởi áo, sắp sửa cưỡng hiếp nàng.

Thiếu nữ đã khóc thét từ lâu, hiện tại thì lệ thấm đã cạn dòng, tiếng khóc cũng không còn vang rõ. Nàng còn vùng vẫy làm sao được với ngần ấy hung thần ác quỷ?

Cuối cùng vì thẹn, vì tức uất, nàng hôn mê luôn trước những tràng cười hô hố của bọn tráng hán áo hồng. Trừ xác chết, trừ kẻ sống, ngoài xa xa, còn có năm nhân vật nữa, cũng cổ quái như tất cả. Họ xếp bằng tròn nhìn về phía này, người nào cũng lộ vẻ phẫn nộ.

Thân Xương Ngọc quắc mắt nhìn trừng trừng kẻ sắp làm điều ô nhục cho thiếu nữ. Người đó kinh hãi, hấp tấp kéo chiếc quần vừa được tụt xuống.

Lệ Tuyết Linh bước tới một bước, lạnh lùng thốt:

- Giữa ban ngày, trước mắt đông người, bằng hữu làm như thế được sao? Mặc áo mặc quần vào đi, rồi nghe bọn ta hỏi chuyện! Nên biết là chỉ có loài súc vật mới làm như thế, mà ta thì không thể nói chuyện với loài súc vật.

Trong bốn đại hán đứng bao quanh, một gã bước tới. Gã có gương mặt đen sì, lại mang sẹo chằng chịt, hai tay chống nạnh, đầu nghênh nghênh, cất giọng ngạo nghễ:

- Các người muốn gì? Cái gan của các người bao lớn mà dám trêu vào đại đệ tử của Địa Đàn trong Hồng Tri Thù Hội?

Lệ Tuyết Linh hừ một tiếng:

- Người tên gì?

Đại hán mặt đen thốt oang oang:

- Tên ta Muốn nghe thì phải kèm cứng đôi chân, giữ vững tâm thần, nếu không thì sẽ khiếp quá mà ngã sụm đấy nhé. Nghe đây:

Ta là Đôn Đại Nguyên, đại đệ tử của Địa Đàn trong Hồng Tri Thù Hội ! Rõ chưa?

Một tiếng ộc tiếp nối theo câu nói của gã, rồi thân hình gã bắn tung lên không.

Tiếng ộc là do máu từ cổ vọt ra, thân hình gã bay một nơi, đầu văng một nẻo. Lệ Tuyết Linh ung dung nhắc chân lên, quét thanh Sanh Tử Kiềm vào để gạt máu rồi tra đao vào vỏ.

Đoạn chàng lắc đầu, trầm giọng nói:

- Muốn nói khoác, muốn làm ra vẻ người hùng thì ít nhất cũng phải xem đối phương là con người như thế nào. Chứ cái thứ quỷ con ma con mà hồng hách trước Diêm Vương thì có chết mười kiếp cũng chẳng ai thêm thương tiếc. Lầm đối tượng thì đi đời là cái chắc, không biết cái đạo lý đó thì còn ngang dọc trên giang hồ làm chi cho mất mạng oan uổng.

Bọn người trong Hồng Tri Thù Hội cơ hồ chẳng ai trông thấy Lệ Tuyết Linh xuất thủ như thế nào. Cho nên họ kinh hãi, chẳng biết tại sao Đôn Đại Nguyên bay đầu văng xác, mãi đến lúc Lệ Tuyết Linh lau đao máu vào để gạt thì họ mới vỡ lẽ.

Một tiếng thét kinh khiếp vang lên, một người nhảy lùi về phía hậu rất xa, bao nhiêu người kia tài nào mà dám đứng yên tại chỗ? Lệ Tuyết Linh cởi chiếc áo ngoài, phủ lên thân thể của thiếu nữ. Lúc đó, nàng đã khôi phục lại tri giác, mê thì thôi, tỉnh lại là nàng cứ khóc, cứ gào lên:

- Phụ thân ơi Mẫu thân ơi ... Lệ Tuyết Linh nạt:

- Cấm khóc!

Thiếu nữ hoảng sợ, nín khóc ngay. Nín kêu gào, nín khóc thành tiếng, chứ nàng còn đổ lệ như thường.

Lệ Tuyết Linh lạnh lùng hỏi:

- Cô nương là ai?

Thiếu nữ rung giọng hỏi lại :

- Người ... đại hiệp... không cùng với bọn chúng?

Lệ Tuyết Linh gần như quát:

- Đừng hỏi nhầm! Hai chúng ta tự nhiên là khác biệt so với bọn chúng.

Thân Xương Ngọc ôn hòa hơn:

- Bọn tại hạ đến tiếp trợ cô nương đây. Cô nương không thấy là bọn tại hạ đã giết người để cứu cô nương khỏi bị chúng làm nhục sao?

Thiếu nữ lộ vẻ cảm kích, van cầu:

- Xin các vị cứu nạn chớ Xin hai vị đại hiệp thương xót ... Lệ Tuyết Linh nạt ngang:

- Cô nương là ai ? Ít nhất bọn tại hạ cũng phải biết lai lịch của cô nương mới quyết định thái độ được chứ.

Thiếu nữ đáp:

- Tiểu nữ là...Hoàng Quân Nhã... gia gia tôi...cáo lão quy điền...gia gia tiểu nữ là huyện lệnh Bồ Huyện, cùng đi có lão bộc Hoàng Hỷ...trên đường về cố hương...Ngờ đâu đến đây bị chúng đón chặn, hành hung, giết kiêu phu, cướp của lại giết luôn song thân tiểu nữ...chúng lại còn toan cưỡng hiếp tiểu nữ... Thân Xương Ngọc thở dài:

- Lại một thảm sự thế gian ... Lệ Tuyết Linh hừ lạnh:

- Tại sao chúng đón đường giết toàn gia của cô nương?

Một giọng nói vừa cao vừa khàn cất lên từ phía sau lưng chàng vọng tới:

- Tiểu tử muốn nghe thì ta sẽ nói cho nghe. Để biết tại sao chúng ta làm như thế.

Lệ Tuyết Linh quay đầu lại. Người vừa lên tiếng là một nhân vật có thân vóc ốm trong số năm nhân vật ngồi xếp bằng tròn cách xa xa, chờ xem trò nhơ nhuốc. Hiện tại cả năm người đã đứng lên và cùng bước tới.

Lệ Tuyết Linh bĩu môi:

- Hãy nói nhanh lên đi !

Người đó trước hết quan sát Lệ Tuyết Linh và Thân Xương Ngọc từ đầu đến chân, sau đó mới buồn giọng khàn khàn:

-Xem ra hai vị hân là đồng đạo, mà đều là cao thủ cả, chắc là phải có lai lịch phi thường. Vậy đối diện với hạng người hữu danh, tại hạ thấy có bốn phen phân trần cho các vị biết rõ trắng đen... Lệ Tuyết Linh chặn lại:

- Đừng dài dòng ! Cứ đi ngay vào đề!

Đối phương lộ sắc căm hờn:

- Cái tên cầu quan Hoàng Đạt Đức kia làm huyện lệnh tại Bồ huyện cũng hơn năm năm rồi, chống đối với Hồng Tri Thù Hội cũng hơn năm năm, không thiếu một ngày. Lão luôn áp bức đệ tử của bốn hội trong mọi hành động tại địa phương quản lý của lão. Lão gán cho bốn hội cái tội dùng tà thuật mê hoặc nhân tâm, đoạt của, hại người, kết án các đệ tử, phá hủy thần đàn, dài tể của bốn hội. Trong năm vừa qua, lão bắt luôn vị đàn chủ chi đàn Bồ huyện, dùng cực hình tra khảo, bắt buộc đàn chủ phải cung khai những việc mà y chẳng hề là , sau đó lão ta xử tử cả y. Thứ cầu quan hống hách, ý quyền cậy thế, vu hãm lương dân như vậy, thử hỏi có nên hạ sát hay không chứ?

Lệ Tuyết Linh chưa nói gì thì Hoàng Quân Nhã đã hét lên:

- Nói nhảm! Hoàn toàn bịa đặt. Gia gia ta chỉ một lòng bảo vệ lương dân, không cho bọn các người gieo rắc sự mê tín, gây hoang mang làm cho nếp sống bình thường của họ phải điên đảo. Do đó, người luôn luôn ngăn chặn mọi hoạt động của các người, dựa vào thân quyền và ma lực mà bóc lột dân chúng đến tận xương tủy. Các người lường gạt dân chúng đủ điều, họ bị dụ đến độ bỏ cả công việc, lo tiền lễ lo lễ vật cung hiến cho các người để ác người nấp sau tế đài thần đàn mà ung dung hưởng thụ ... Dừng lại một chút, nài tiếp:

- Là một huyện lệnh, gia gia ta có trách nhiệm đối với dân chúng trong địa phương, đương nhiên người phải diệt trừ cái tai họa đó, chẳng lẽ để cho các người tự tung tự tác, khinh miệt quốc pháp?

Người kia cự kỳ phẫn nộ hét oang oang:

- Hay cho tiện tỳ to gan dám đặt điều xuyên tạc hoạt động của bốn hội. Người nói thế mà có chứng cứ gì không?

Hoàng Quân Nhã ngẩng cao đầu:

- Chính gia gia ta thuật lại như vậy!

Người kia xì một tiếng:

- Cha nói với con thì muốn nói gì mà chẳng được. Nhưng có ai tin nổi lời đó chứ.

Chẳng lẽ cha làm kẻ cướp lại tự nhận với con là mình làm kẻ cướp sao? Hoàng lão tặc đại gì mà phô trương cái xấu xa của ta ra. Tự nhiên là lão phải nói tốt cho lão chứ!

Hoàng Quân Nhã cãi:

- Gia gia ta chẳng hề nói một lời dối trá với bất cứ ai. Gia gia ta luôn luôn hành sự quang minh, chính người nói mỗi hoa. do các người gây ra là sự lo âu của người.

Huống chi, còn bá tánh trong Bồ huyện bị điều đứng vì các người. Họ vô cùng oán hận các người. Giả như hai vị đại hiệp này không tin ta, họ có thể hỏi dân chúng trong vùng thì họ sẽ biết sự thật.

Lệ Tuyết Linh và Thân Xương Ngọc là những tay lịch lãm trên giang hồ, lắng nghe song phương đối đáp, nhìn thần sắc của song phương, họ đã biết ngay ai phải ai quấy rồi.

Cả hai cùng đưa mắt nhìn nhau, ánh mắt của họ cùng biểu lộ cảm nghĩ là Hoàng Quân Nhã không nói ngoa và đúng là bọn Hồng Tri Thù Hội có làm điều đứng dân chúng tại Bồ huyện cho nên vị huyện lệnh phải dùng mọi biện pháp diệt trừ tai hoa. để cứu dân lành.

Người kia sôi giận, sát khí bốc bùng bùng lên đôi mắt, quát vang:

- Tiện tỳ già mồm mép thật, ta giết ngươi ngay!

Hắn chưa làm một động tác gì thì Lệ Tuyết Linh đã rút thanh Sanh Tử Kiều đưa ngang ra chặn trước mặt hắn.

Hắn kinh hãi nhảy ra xa, hấp tấp hỏi:

- Người muốn gì?

Lệ Tuyết Linh lạnh lùng:

- Bọn ta đã can thiệp vào vụ này rồi thì phải hỏi cho ra lẽ trắng đen. Người chưa nói gì mà lại toan giết người diệt khẩu thì khi nào ta chấp nhận cái thái độ mù tịt vô nhân của người được?

Người đó cố tranh biện:

- Cái lý về phần tại hạ, sự việc cũng do tại hạ làm, kẻ kia trước đây gieo ác thì bây giờ gặt họa. Đương nhiên là vậy rồi, hai vị còn muốn hiểu gì hơn?

Hoàng Quân Nhã rên rỉ:

- Hắn chối tội đó các vị Ồi!

Người đó thét:

- Cầm cái mõm chó của ngươi lại, tiện tỳ! Nói năng ngông cuồng là chết gấp đấy nhé!

Lệ Tuyết Linh nhếch môi song không cười thành tiếng:

- Bằng hữu ơi! Đẹp cái oai khôi hài đó lại đi. Trước mắt bọn ta mà người quát nạt một thiếu nữ thì hèn quá, người không sợ bọn ta phát cáu à?

Người đó trầm giọng:

- Các vị không tin tại hạ à?

Lệ Tuyết Linh lắc đầu:

- Khó tin lắm!

Người đó nổi giận, chỉ tay về phía Hoàng Quân Nhã:

- Thế các vị tin lời con bé đó ư?

Lệ Tuyết Linh từ từ thốt:

- Bọn ta tin nàng ! Đừng gọi nàng là con bé với cái giọng mỉa mai, nàng là con nhà gia giáo, thanh bạch còn các người chỉ là một bọn cướp rừng cướp núi, ý mạnh hiếp yếu cây đông lấn ít, bọn người chỉ là những tên thổ phỉ, tự thẹn không lo lại hống hách với kẻ khác, thật là vô sỉ.

Người đó vụt cười hắc hắc:

- Nếu ta đoán không lầm thì hai người cũng là những nhân vật trong hắc đạo.

Chúng ta cùng đi trên một con đường, cơm chúng ta ăn, y phục chúng ta mặc, tiền bạc chúng ta tiêu xài, đều xuất xứ từ một nguồn gốc. Bằng vào những lễ tương đồng đó, chúng ta dù muốn dù không cũng là người đồng đạo với nhau. Đã là đồng đạo thì tương thân tương trợ nhau mới là hợp lý chứ, chứ sao lại đi làm khó dễ với nhau để chuốc lấy lụy phiền? Cần phải làm vậy mới tỏ rõ được khí phách anh hùng à?

Thân Xương Ngọc lạnh lùng bảo:

- Trong hắc đạo, vẫn có quy củ, con người vẫn có thấp có cao như ở bất cứ ngành sanh hoạt nào giữa sông hồ. Nếu luận về tính cách, hành vi thì các người chưa đáng làm cái việc xách giầy cho bọn ta đâu. Hai tiếng đồng đạo đó, hãy giữ lại mà dùng với bọn cướp rừng cướp núi, chuyên lấy đông lấn ít, cây mạnh hiếp yếu. Dưới con mắt của bọn ta, Hồng Tri Thù Hội chỉ là một nhóm ô hợp, quy tụ những cặn bã trong giang hồ, những tên vô lại, chẳng đáng liệt vào hàng ngũ khách giang hồ. Ta khuyên các người nên tìm một nơi hoang vắng nào đó mà ẩn mình, đừng bao giờ chường mặt với người đời nữa.

Lệ Tuyết Linh mỉm cười tiếp nói:

- Cái gã đó mù rồi ! Thấy núi cao mà cứ cho là một mô đất rồi cứ vươn tay với lên. Đồng đạo gì cái thứ sống bần trên xương máu dân chúng, cái thứ buôn thần bán thánh, nấp sau lưng quỷ bé, mà con để lừa bịp người dân lương thiện.

Người đó trừng mắt quát to:

- Hay cho cái bọn ngu xuẩn các người không thấy trời cao đất dày là gì. Các người muốn chết hay sao mà lại dám can thiệp vào việc của bọn ta?

Lệ Tuyết Linh gật đầu :

- Ta muốn chết thật song chỉ muốn chết già. Cho nên làm phiền các người chết thay ta lần này vậy.

Người kia lùi lại một bước hét:

- Được rồi ! Các người muốn chết thì bọn ta sẵn sàng hóa kiếp cho các người.

Lệ Tuyết Linh lắc đầu:

- Ta hết sức kỳ quái, chẳng hiểu tại sao các người dần dà mãi cho đến bây giờ mới nói tới cái việc đánh nhau.

Thân Xương Ngọc cười mỉa :

- Có chi đâu ! Chỉ vì chúng quen hòa như chó đàn, chó lũ, chỉ giỏi sủa mà nhát cán. Rồi đệ xem, chúng không dọa nạt được bọn ta thì sẽ ôm đầu mà chạy như chuột.

Cái thứ đó là cái thứ sợ chết nhất trên đời !

Trong năm người đó, một người có vóc dáng mập mạp, to lớn bước tới. Trước hết, hắn đưa lưỡi liếm quanh vành môi, kẻ đó đảo mắt một vòng, sau cùng cất giọng như thanh la bễ:

- Chúng ta đàm đạo không ăn ý lắm đó. Như vậy chỉ còn có mỗi một việc là động thủ thôi. Bất quá, cây có bóng, người có tên, trước khi dùng đến võ côn , các người hãy nói tên họ ra đi.

Lệ Tuyết Linh hừ một tiếng:

- Các người hãy cung khai lý lịch cho ta nghe trước!

24. Cái Oai Dao Búa

Gã mập lớn bật cười ha hả:

- Muốn nghe thì hãy lắng tai nghe cho kỹ. Bọn ta là Ngũ Thánh, nhậm chức hộ pháp trong Hồng Tri Thù Hội, trực thuộc quyền sai sử của vị tổ sư đời thứ bảy Ta là Lý Thái, thiên hạ hay gọi là Câu Hồn Lý Thái. Cái vị vừa đối thoại với các người là Châu Phán, ngoại hiệu Tể Quỷ Dao.

Gã chỉ ba người kia, lần lượt nêu danh:

- Đây là Chương Vĩ Hiền, có cái ngoại hiệu rất thanh nhã là Sanh Tử Chùy. Vị kia là Triệu Đại Khôi, ngoại hiệu Nhị Phán Quan, còn người cuối cùng là ... Gã chưa dứt câu, người đó lạnh lùng lên tiếng:

- Nại Hà Tiên Mã Thiên Phúc!

Lệ Tuyết Linh mỉm cười:

- Thế ra các người Ngũ Thánh hộ pháp trong Hồng Tri Thù Hội?

Lý Thái trầm giọng:

- Người lấy làm lạ sao ? Bọn ta không giống các bậc thánh nhơn sao?

Đưa lưng bàn tay quạt mồ hôi ngang trán, Lệ Tuyết Linh bĩu môi:

- Thảo nào mà các người chẳng buồn thần bán thánh. Cái thứ vô lại như vậy mà dám xưng thần xưng thánh thì còn xem trời đất ra cái quái gì nữa. Ngoại hiệu của các người bốc cái mùi quỷ khó ngửi quá chừng. Ta tưởng các người nên đổi cái danh xưng Ngũ Thánh thành Ngũ Quỷ thì mới hợp lý hơn.

Lý Thái hừ một tiếng:

- Aên nói dè dặt chút nhé! Đạo pháp của người tuy nhanh song cũng không đủ làm cho bọn ta phải ngán mà để cho người tự do buông tính ngông cuồng.

Lệ Tuyết Linh lạnh lùng:

- Không ngán thì cứ vào !

Lý Thái hét :

- Xưng tên đi!

Thân Xương Ngọc cau mày:

- Chúng ta giải quyết nhanh vấn đề đi lão đệ! Với cái bọn tà quái này thì hơi đâu mà đùa cợt dông dài cho mất thời giờ. Ta bắt đầu thấy khó chịu rồi đây!

Lý Thái lại hét:

- Các người tưởng mình thanh cao lắm chắc ? Mẹ kiếp, nói chuyện với bọn người là bọn ta tự hạ mình lắm rồi đấy nhé! Thân phận là Ngũ Thánh lại đi nói chuyện với các người, phỏng còn ra thể thống gì nữa chứ?

Thân Xương Ngọc trầm giọng:

- Gã họ Lý ! Hãy mau dẫn nhau rời khỏi nơi này ngay, để vị Hoàng cô nương lại đó. Bọn ta phá lệ tha chết cho.

Lý Thái quát to:

- Các người nằm mộng à ? Hồng Tri Thù Hội lại đi khiếp sợ bọn vô danh các người sao ? Chính các người tự tìm đến cái chết mới ngăn trở hành động của chúng ta đây. Nên quay ngựa đi ngay, bọn ta sẽ khoan hồng cho các người sống sót mà về với gia đình.

Lệ Tuyết Linh lắc đầu:

- Đệ không đồng ý tha cho chúng đâu, lão ca ! Cứu Hoàng cô nương, cái đó hẳn rồi. Còn cái bọn ma quỷ kia, đệ cũng muốn giết luôn, giết hết, không chừa một mạng.

Bởi chúng hãm hại lương dân quá nhiều thì giờ tội đã đến nên chúng mới gặp bọn ta. Huống chi bình sinh đệ không thích có thái độ miễn cưỡng, cái gì không thuận mắt là đệ trừ khử ngay.

Thân Xương Ngọc tắc lưỡi:

- Vậy thì tùy đệ !

Lệ Tuyết Linh gật đầu:

- Tốt ! Chúng không có ý xử dụ với chúng ta thì ta cũng phải có ý đó đáp lại chúng.

Lý Thái hừ một tiếng:

- Các người sẽ thấy hậu quả của thái độ ngang ngạnh đó !

Lệ Tuyết Linh tiếp:

- Vừa rồi người hỏi tên họ của anh em tạ. Vậy bây giờ ta cho các người biết ta là Lệ Tuyết Linh, còn y là Thân Xương Ngọc.

Bọn Ngũ Thánh cố moi trong ký ức, cố nhớ hai cái tên người mà chúng từng nghe nói đến trong quá khứ nhưng hiện tại chỉ nhớ mang máng mà thôi. Bổng Tế Quỷ Dao Châu Phàn buột miệng kêu lên một tiếng, cùng với tiếng kêu y nói ra gần liền. Rồi y thét lên:

- Thân Xương Ngọc? Huyết Phủ Thân Xương Ngọc! Một hoàng đế không ngại vàng tại Trung Điền Sơn! Đệ nhất Liệp Sát Thủ trong Hắc Lâu ... Lý Thái biến sắc, cũng thét khiếp lên:

- Lệ Tuyết Linh ! Diêm La Dao Lệ Tuyết Linh! Trời !

Những người còn lại đều biến sắc mặt xám xịt. Không ai bảo ai, không hẹn mà đồng, tất cả đều lùi lại. Bất quá chúng chưa dám chạy đi mà thôi! Lý Thái nhìn quanh đồng bọn, xem cái chủ ý của họ như thế nào qua thần sắc của họ.

Nhưng cả bốn thánh kia cũng như y, đều bối rối kinh hãi như nhau.

Từ lúc đầu họ chưa xuất thủ bởi vì họ chưa biết lai lịch của đối phương. Họ chỉ?

chấn động vì đạo pháp tuyệt diệu của Lệ Tuyết Linh, nhưng họ nghĩ có thể thủ thắng được với nhân số khá đông. Nhưng bây giờ thì họ ngán rõ rệt.

Họ nằm mộng cũng không tưởng được là hôm nay lại gặp phải hai hung thần.

Nại Hà Tiên Mã Thiên Phú toát mồ hôi lạnh nhìn đối phương một lúc, sau cùng gọi Lý Thái:

- Thái ca ! Đây là Lệ đại huynh và Thân đại huynh mà! Thì có đánh nhau mới có nhận ra nhau. Thế thì chúng ta buông luôn việc này đi, Thái ca !

Nhị Phán Quan Triệu Đại Khôi tán đồng luôn:

- Phải đó ! Oan gia nên mở không nên buộc !

Lý Thái xoa xoa hai tay vào nhau ấp úng:

- Cái đó ...cái đó...thì... Sanh Tử Chùy Chương Vĩ Hiền quát lớn:

- Các anh em nói gì chứ ! Mẹ kiếp, chúng ta có thể bị người đánh chết chứ nhất định không để cho người dọa. Khiếp mà chết được. Dù cho chúng có là Lệ Tuyết Linh hay Thân Xương Ngọc đi chăng nữa cũng không có oai khí làm chết người. Chúng có tài năng chi đó mà dám khinh thường anh hùng trong thiên hạ? Các anh em chịu nổi thái độ cao ngạo của chúng sao ? Nên nhớ là mình nhượng một bước thì chúng sẽ lấn mười bước. Chúng ta quỳ xuống van cầu thì chúng sẽ dẫm lên đầu chúng ta. Giả như hôm nay hoà giải được với

chúng rồi thì ngày sau bọn ta còn mặt mũi nào đi lại trên giang hồ nữa chứ ? Rồi chúng ta khi trở về sẽ phúc trình với tổ sư như thế nào?

Gân mặt giật từng hồi, Lý Thái hấp tấp nói:

- Đừng nóng nảy ! Thông thả mà thương lượng ! Thông thả ... Châu Phán càng hấp tấp hơn:

- Tiểu đệ nhận thấy là chúng ta nên ước hẹn với họ một địa điểm nào đó, mình sẽ quyết định một cuộc thư hùng với họ. Thái ca nghĩ sao ?

Lý Thái gật đầu, cao giọng thốt:

- Lệ đại huynh ! Thân đại huynh ! Tại hạ nghĩ cái việc phiền phức hôm nay, bọn anh em tại hạ không thể giải quyết được. Vậy nhị vị đại huynh ước định cho một thời gian nào đó, tại một địa điểm do nhị vị chọn, chúng ta sẽ gặp lại nhau để dứt khoát sự việc hôm nay. Nhị vị có đáp ứng chăng?

Lệ Tuyệt Linh buông gọn:

- Không!

Thân Xương Ngọc hừ một tiếng:

- Cái kế hoãn binh đó cũ kỹ quá rồi. Ngày nay không còn ai dùng nữa. Giờ đây các người tránh né một cuộc va chạm, thế các người không sợ làm mất mặt tổ sư các người sao?

Lý Thái đỏ mặt đỏ tai, quá thẹn thành giận, lí nhí không thành lời:

- Bức nhau...làm chi...thái quá thế?

Lệ Tuyệt Linh cười lạnh:

- Hồng Tri Thù Hội quy tụ nhiều phần tử hỗn tạp chẳng lấy gì làm xuất sắc lắm, tuy nhiên cũng có thể nhiều nhường dân lành , gây trở ngại đến nếp sống bình thường của người dân. Bọn ta không thừa thì giờ dấn dáp vô cái bọn vô lại như các người. Do đó, gặp là đánh chết, đánh gấp, trừ hại cho lương dân, không thể dung dưỡng các người được, mà hồng hẹn nay ước mai. Các người đừng hồng dùng mưu kế gì, vô ích thôi !

Sanh Tử Chùy Chương Vĩ Hiền rít lên:

- Anh em có nghe tiểu tử đó nói chẳng ? Hấn mắng như tát nước vào mặt bọn ta , thế mà chẳng ai phản ứng gì cả. Đánh ! Cứ đánh ! Liều một trận sanh tử với chúng!

Chẳng còn cách nào hơn!

Lý Thái vội ngăn chặn lại :

- Chương nhị đệ !Đừng nóng chứ ! Bình tĩnh đi, để ta nghĩ ra một biện pháp lưỡng toàn chứ... Sanh Tử Chùy Chương Vĩ Hiền quát lớn:

- Còn biện pháp lưỡng toàn gì mà phải nghĩ? Người ta mắng vào mặt, không lo phản ứng ngay, lại ở đó mà suy nghĩ. Chắc Thái ca chờ đến lúc nát mặt nát mày mới có thái độ phải không?

Lệ Tuyệt Linh liếc mắt sang Thân Xương Ngọc, Thân Xương Ngọc từ từ bước về một bên.

Tế Quý Dao Châu Phán kêu to:

- Đề phòng ! Hấn muốn động thủ đó !

Châu Phán cảnh cáo đồng bọn đã nhanh mà Thân Xương Ngọc xuất thủ còn nhanh hơn nữa. Trong khi hấn kêu lên thì chiếc búa lưỡi hình vầng trăng đã bay sang hấn rồi. Đồng thời Nhị Phán Quan Triệu Đại Khôi dấn dáp qua Thân Xương Ngọc. Nhưng chiếc búa bay đi được nửa tầm liền quật trở lại, bật kêu một tiếng vù làm cho Triệu Đại Khôi kinh hãi, bỏ dỡ thế công, hoang mang nhảy tránh. Bên kia, Lệ Tuyệt Linh chớp động thân hình, vung thanh Sanh Tử Kiều kêu vút lên một tiếng. Lý Thái cấp tốc thoái hậu, cùng một lúc Chương Vĩ Hiền quét một vòng Sanh Tử Chùy, lướt lên đón đối phương.

Hoàn thân lạnh mình, Lệ Tuyệt Linh lòn dưới chùy ảnh, quét Sanh Tử Kiều tới.

Một tiếng soảng vang lên, ngọn Cửu Lăng Cương Tiên của Mã Thiên Phúc bị đánh bật ra ngoài. Đoạn chàng vừa hạ thấp người vừa loang tiếp một vòng đao, đúng lúc Chương Vĩ Hiền nhắc quả chùy lên, bày trống phần ngực.

Đao xuyên thủng ngực, Sanh Tử Chùy Chương Vĩ Hiền ngã xuống, tắt thở liền. Lý Thái bay hồn lạc phách, cấp tốc nhảy tạt qua một bên. Lệ Tuyết Linh rút thanh đao từ ngực Sanh Tử Chùy Chương Vĩ Hiền ra. Trong khi đó, chiếc Cửu Lăng Cương Tiên bay sang.

Không chớp mắt, Lệ Tuyết Linh chờ cho ngọn cương tiên tiến tới gần, hụp đầu xuống nhường cho nó vút qua Bàn tay tả rút nhanh chiếc vỏ đao quật sang trái. Đầu vỏ đao đập vào mặt Mã Thiên Phúc, mũi và miệng phun máu thành vòi. Hắn ngã người, ngửa mặt lên không.

Thân Xương Ngọc xoay mình nhanh quá, chiếc búa tung đi đủ bốn phía.

Triệu Đại Khôi khoác chiếc phán quan bút đón chặn.

Một tiếng soảng vang lên, tiếp theo là một tiếng soạt. Phán quan bút bị hất dội trở?

về, chiếc búa bắn theo hót nửa đầu của Triệu Đại Khôi.

Châu Phán hét lên một tiếng lớn, vung đao chém bừa.

Thân Xương Ngọc nhón đầu bàn chân, khẽ nhún mình vọt xéo qua người đối phương, từ phía sau quay nhanh lại, phóng ra một nhát búa trúng ngay cổ của Châu Phán, đầu hắn văng đi, xác ngã xuống.

Bọn Ngũ Thánh hộ pháp chỉ còn thừa lại độc một mình Lý Thái.

Y táng đờm kinh tâm, hồn phi phách lạc, làm gì y dám xông vào.

Đứng xa xa, y quát:

- Anh em đâu ! Cùng vào nhanh, vào một lượt !

Nhưng bọn người trong Hồng Tri Thù Hội chưa kịp nhích động thì Lệ Tuyết Linh đã vung đao. Từ trung tâm của cục trường nhảy vọt ngoài, xa hơn ba trượng, nơi đối phương tạo vòng vây. Đao chớp lên, máu vọt ra, tiếng rú vang, đối phương lớp chết, lớp khiếp quá loạn lên. Thân Xương Ngọc tiếp nổi liền.

Cả hai tung hoành như hai thợ vườn phát đám cỏ hoang. Đao và búa đi đến đâu là đầu rơi, thân ngã, máu phun.

Trong khoảnh khắc, hơn hai mươi thuộc hạ của Ngũ Thánh, chỉ còn thừa lại ba người với một Lý Thái và Mã Thiên Phúc chết dở sống dở.

Và còn một người sống nữa. Đó là Hoàng Quân Nhã.

Mang danh hiệu là Câu Hồn, hiện tại Lý Thái thất hồn thất phách, y đưa cao hai tay, buông thông hai chiếc hổ đầu câu thét oang oang:

- Dừng tay ! Dừng tay! Bọn ta nhận bại... bọn ta đầu hàng ... Một nhát búa từ phía sau bay tới, chém đúng lưng y, áp lực của chiếc búa đẩy y tới ba bước. Dĩ nhiên, y ngã sấp xuống, xương sống bị chặt đứt, vết thương vừa dài vừa rộng, máu tuôn ra như xối.

Mã Thiên Phúc chưa chết, thấy cái cảnh đó, định gom tàn lực lặn mình đi, nhưng Lệ Tuyết Linh vung đao chặt xuống hông hắn, thân hình hắn đứt làm hai đoạn. Trong số ba người còn sống sót, có gã to đầu mà trước đó định giở trò ô nhục với Hoàng Quân Nhã. Gã sợ quá sụp mình xuống, vừa lạy vừa khóc, van xin thống thiết:

- Xin tha mạng... xin tha mạng... tiểu nhân biết tội rồi...xin nhị vị phóng sinh... Lệ Tuyết Linh lau sạch máu trên đao vào để giày lác đầu hồi:

- Đầu người to quá sao gan lại bé thế?

Gã to đầu cứ kêu van mãi.

Lệ Tuyết Linh hừ một tiếng:

- Người sợ chết à ? Biết sợ sao còn giết người? Hoàng Đạt Đức há không sợ chết sao? Hoàng Đạt Đức há không van xin sao?

Gã to đầu rên rĩ:

- Tiểu nhân hành sự là do lệnh chứ nào phải là do tâm. Nếu không giết người thì chủ nhân đuổi, chủ nhân hạ sát, sự thế bắt buộc mà nhị vị Ồi.

Lệ Tuyết Linh lạnh lùng :

- Còn cái việc toan cường hiếp vị cô nương kia, hẳn cũng do cái tâm chó má của người.

Gã rít lên :

- Họ bức tiểu nhân phải làm ! Họ bức tiểu nhân đó nhị vị Ồi.

Lệ Tuyết Linh cười mỉa:

- Đành là chúng có bức người song người cũng có đồng tình phần nào chứ?

Gã to đầu lạy:

- Tội tiểu nhân... đáng chết...đáng chết... Không nói gì hơn, Lệ Tuyết Linh từ từ cử đao lên, bất thành linh đâm vào hạ bộ gã to đầu, vít gã lên cao rồi gạt tay vung gã văng ra xa ngoài mấy trượng.

25. Mỹ Nhân Đồng Hành

Bây giờ Lệ Tuyết Linh mới quay đầu về phía Hoàng Quân Nhã.

Nàng ngồi đó, mặt trắng nhợt vì quá khiếp sợ trước cảnh máu chảy đầu rơi đó.

Từ nhỏ lớn lên giữa bốn bức khuê phòng, nàng làm gì thấy được một lần những cảnh đổ máu. Huống chi lần đầu tiên nàng mục kích cái chết thảm của mấy mươi người cùng một lúc. Lệ Tuyết Linh từ từ bước tới, lạnh lùng thốt:

- Cứu cô nương xong, lại trả thù cho cô nương rồi. Ngồi nghỉ một chút đi rồi cô nương cứ tự tiện lên đường!

Hoàng Quân Nhã giật mình, trở về thực tại.

Nàng đứng lên, vừa khóc vừa phân trần:

- Hai vị Ồi ! Ân cứu mạng...đức báo thù cho tiên phụ tiên mẫu... Tiểu nữ xin ghi nhớ suốt đời ... Lệ Tuyết Linh khoát tay:

- Cô nương không cần phải nói chi cho nhiều, hãy để cho bọn tại hạ chôn xác lịnh tôn và lịnh đường, xong rồi thì cô nương cứ ly khai nơi này, khỏi phải nói chi đến ân nghĩa.

Hoàng Quân Nhã thốn thức:

- Nhà tan, cửa nát rồi ... tiểu nữ ... Từ nay ... tiểu nữ biết phải làm sao ?

Lệ Tuyết Linh giật mình:

- Thế cô nương không phải là đang trên đường hồi hương sao? Dù lịnh tôn và lịnh đường quá cố, ít ra trong thân tộc cũng còn một vài người chứ?

Hoàng Quân Nhã lắc đầu, lộ vẻ khổ sở:

- Cố hương vẫn có, song thân thích thì không, thì sanh quán đâu còn là nơi nương tựa nữa. Hai mươi mốt năm qua tiểu nữ theo cha trấn nhậm khắp nơi, chưa từng trở lại cố hương. Bây giờ cô thân về đó, lạ cảnh lạ người, nhà thì còn song đã bỏ vắng từ lâu, đất cũng có nhưng cũng đã bỏ hoang qua nhiều năm tháng. Cái thân bạc nhược này làm sao quán xuyến để mưu lấy chén cơm manh áo ? Về nơi đó có khác chi là không về? Về nơi đó còn đau lòng hơn là phiêu bạt bốn phương trời.

Lệ Tuyết Linh cau mày, đưa hai tay lên không, thất vọng thấy rõ:

- Thế thì phiền quá!

Thân Xương Ngọc cất tiếng:

- Hiền đệ cứ nói chuyện với nàng đi, để ta làm cái việc mai táng này cho !

Lệ Tuyết Linh hấp tấp thốt:

- Lão ca nói chuyện đi, để đệ làm cái việc đó cho !

Thân Xương Ngọc khoát tay :

- Đừng cãi ta!

Hoàng Quân Nhã khấn cầu:

- Xin hai vị chôn xác song thân tiểu nữ chung một chỗ !

Thân Xương Ngọc gật đầu:

- Cô nương yên trí !

Sợ Lệ Tuyết Linh giành làm, tránh cuộc nói chuyện với Hoàng Quân Nhã, Thân Xương Ngọc bước đi liền. Không thể làm sao hơn, Lệ Tuyết Linh đành quay lại đối diện với Hoàng Quân Nhã, thốt:

- Cô nương cố nhớ xem là còn có người thân nào khác, có thể nương tựa được chăng? Hoặc giả là một bằng hữu ? Bọn ta sẵn sàng đưa cô nương đến tận nơi.

Hoàng Quân Nhã cắn môi, dằn cơn thổn thức, đáp:

- Dù cho có người đi nữa, tiểu nữ ở trong tình huống này thì còn ai dám chứa chấp ? Vả lại chính tiểu nữ cũng không nỡ để vì mình mà người khác phải liên lụy.

Huống chi bình sanh tiên phụ sống cuộc đời đạm bạc, ít giao du, còn tiểu nữ thì sớm tối chỉ ở trong khuê phòng. Như vậy thì còn biết nương nhờ vào ai được?

Lệ Tuyết Linh thở dài:

- Thế thì làm sao... làm sao ...?

Hoàng Quân Nhã tiếp:

- Đường thế chông gai, lòng người nham hiểm, thân cô nữ không có cái khả năng tự bảo vệ mình, không có nơi nương tựa, chỉ sợ thoát nạn hôm nay, để ngày mai lại gặp nạn. Sống lây lất từng ngày để chờ đợi cái hoa. trong tương lai thì có sống cũng không bằng chết. Thà chết ngay đi cho yên thân này!

Lệ Tuyết Linh tắc lưỡi:

- Khó nghĩ quá !

Bỗng Hoàng Quân Nhã hỏi:

- Đại hiệp có gia đình chứ ? Tiểu nữ có thể đến nhà đại hiệp tạm nương tựa một thời gian, làm một tên tỳ nữ cũng được, miễn sao đừng bị bọn vũ phu làm nhục là may mắn lắm rồi. Tiểu nữ sẽ hầu hạ phu nhân, chăm sóc con cái của đại hiệp, tiểu nữ sẽ làm mọi việc trong nhà, tiểu nữ còn biết thêu thùa may vá. Đại hiệp có thể thu dụng tiểu nữ chứ?

Lệ Tuyết Linh giật mình kêu lên:

- Đến nhà tại hạ ? Không thể được !

Hoàng Quân Nhã thất vọng:

- Đại hiệp không dung nạp ... thì tiểu nữ còn biết làm sao ... Nàng bật khóc.

Khóc một lúc, nàng lại van cầu:

- Tại sao đại hiệp từ khước ? Tiểu nữ làm được mọi việc, tiểu nữ siêng năng cần mẫn, không dám bê trễ nhiệm vụ đâu. Nhất định là đại hiệp sẽ hài lòng. Lệnh tôn, lệnh đường, phu nhân hài lòng. Các công tử, tiểu thư cũng hài lòng luôn. Tiểu nữ bảo đảm ... Lệ Tuyết Linh đưa cao hai tay như phân bua với hoàng thiên:

- Cô nương hiểu lầm rồi! Song thân của tại hạ đã quy tiên từ lâu, tại hạ cũng chưa có vợ thì làm gì có con cái. Nhà của tại hạ là màn trời chiếu đất, thân nhân là cây cỏ núi rừng. Tại hạ sẽ đem cô nương về đâu?

Hoàng Quân Nhã không tin:

- Xin đừng dối gạt tiểu nữ! Tôi biết đại hiệp tìm có để khước từ!

Lệ Tuyết Linh cố phân trần:

- Tại hạ dám thề đó cô nương ! Trên có trời cao, dưới có đất dày chứng giám cho.

Nếu tại hạ nói ngoa nửa lời thì xin cho chết một cách thảm thiết!

Rồi chàng tiếp:

- Nếu thật sự tại hạ có nhà thì tại hạ hân hoan đón tiếp cô rồi. Cô nương đơn độc thì tại hạ có khác gì ? Có khác chăng là cô nương cần một mái nhà mà tại hạ thì hoàn cảnh không cho phép ước muốn như cô nương đó thôi. Đối với tại hạ thì không nhà hay hơn là có nhà!

Hoàng Quân Nhã thở dài:

- Chẳng phải là tiểu nữ được voi đòi tiên, được đằng chân lân đằng đầu mà mong cầu điều phi phận ... Nhưng hiện tại tiểu nữ không còn cách nào khác. Đại hiệp với tiểu nữ là hai người xa lạ, song tiểu nữ biết đại hiệp là người tốt, đại hiệp cứu mạng tiểu nữ, bảo vệ chân lý ... Lệ Tuyết Linh bổi rổi:

- Cô nương làm tại hạ thẹn đỏ mặt đây! Xin đừng nói như thế nữa!

Hoàng Quân Nhã cứ tiếp:

- Cứu người thì xin cứu cho trọn vẹn! Xin cho tiểu nữ theo với, đến một địa phương nào đó, đại hiệp an bày cho tiểu nữ có nơi ăn ở, bất cứ địa phương nào cũng được, miễn là an toàn thì thôi! Nếu bây giờ đại hiệp bỏ rơi tiểu nữ ở đây thì vũ trụ bao la, cánh chim non lạc lõng, tránh sao cho khỏi móng vuốt loài ưng khuyển.

Lệ Tuyết Linh lộ vẻ khó khăn:

- A ! Khổ cho tại hạ quá chừng! Cô nương đâu có quen nếp sống giang hồ. Cô nương đâu có hiểu cuộc đời của tại hạ. Ngày ngày lấy máu đổi cơm, lấy mồ hôi đổi áo.

Hôm nay sống nhưng chưa chắc ngày mai không chết. Cừu nhân ở khắp bốn phương, cừu nhân ở cạnh mình chực chờ sơ hở từng giây từng phút, tự bảo vệ mình còn chưa xong thì nói gì đến việc chiếu cố cho người khác. Không phải tại hạ khước từ, song thực tế không làm sao trợ giúp cho cô nương được... Hoàng Quân Nhã thiết tha:

- Thế là đại hiệp buông rơi tiểu nữ giữa biển khổ rồi ... Lệ Tuyết Linh tắc lưỡi:

- Cô nương để cho tại hạ suy nghĩ lại, xem có cách chi chăng !

Hoàng Quân Nhã sáng mắt lên:

- Thật vậy sao ?

Lệ Tuyết Linh gượng cười:

- Cô nương khoan cao hứng sớm đã! Cái biện pháp đó nếu có, cũng chưa chắc gì dùng được. Tại hạ phải thảo luận với bằng hữu của tại hạ xem sao.

Niềm hy vọng xóa bớt vẻ tiêu tụy nơi khuôn mặt của Hoàng Quân Nhã, nàng thốt với giọng cảm kích:

- Xin đại hiệp tha thứ cho tiểu nữ đã đòi hỏi một điều quá đáng. Sự chẳng đáng đừng, tiểu nữ không nhờ đến đại hiệp thì còn nhờ đến ai trong giây phút này. Tiểu nữ là kẻ lâm vào đường cùng rồi!

Lệ Tuyết Linh thở ra:

- Cái gì đã qua thì hãy bỏ đi cô nương, chẳng có gì đáng tiếc cho cô nương phải áy náy. Tại hạ xin hết sức giúp đỡ cô nương.

Hoàng Quân Nhã cúi đầu không nói gì nữa. Lệ cảm kích rơi từng hạt, từng hạt, thấm ướt ngực áo nàng, lòng ngực phập phồng theo niềm thổn thức.

Thân Xương Ngọc đã chôn xong hai cái xác chết, tay chân vấy đầy đất dơ dáy quá. Y vẫn để nguyên như vậy, trở lại chỗ Lệ Tuyết Linh. Nhưng Lệ Tuyết Linh bước tới đón chặn, kéo y đi xa xa hơn. Thân Xương Ngọc nở một nụ cười bí hiểm, hỏi:

- Sao, lão đệ ? Có cái gì vui vẻ chăng?

Xì một tiếng, Lệ Tuyết Linh cau mày:

- Xong cái việc bất bình, giờ lại đến việc phiền phức đây. Cái vị cô nương đó đòi đi theo chúng ta ... Thân Xương Ngọc trầm ngâm một chút:

- Ta đã đoán trước thế nào rồi nàng cũng đòi theo chúng ta. Thật là một sự khó khăn!

Lệ Tuyết Linh cười khổ:

- Chúng ta phải làm sao đây, lão ca ?

Thân Xương Ngọc hỏi lại:

- Đệ trả lời sao với nàng ?

Lệ Tuyết Linh thấp giọng:

- Đệ chưa nói gì cả ! Bởi làm sao chúng ta đáp ứng được điều nàng đòi hỏi chứ.

Khổ quá ! Nàng cứ van cầu mãi. Lão ca phải biết đứng trước một nữ nhân khóc lóc tha thiết thì không ai chịu nổi. Đệ chỉ nói là nàng hãy để cho đệ nghĩ cách tiếp trợ nàng... Thân Xương Ngọc mỉm cười:

- Vậy là đệ đã có chủ trương ?

Lệ Tuyết Linh lắc đầu:

- Nói là để trấn an nàng, khuyên giải nàng, chứ làm gì mà đệ có chủ trương. Dù cho đệ muốn gì đi nữa, cũng phải chờ sự đồng ý của lão ca chứ.

Thân Xương Ngọc trầm giọng:

- Đệ có ý kiến gì, nói cho ta nghe thử xem.

Lệ Tuyết Linh do dự một chút:

- Quanh khu vực Trung Điền Sơn, lão ca có nơi nào an trí cho nàng không?

Thân Xương Ngọc chính sắc:

- Tại Trung Điền Sơn, tìm hàng chục nơi để an trí nàng cũng chẳng thành vấn đề.

Huống hồ chỉ là một nơi. Chỉ ngại có mấy điều này, chúng ta hãy châm chước ... Lệ Tuyết Linh hỏi gấp:

- Mấy điều gì đáng ngại ?

Thân Xương Ngọc giải thích:

- Từ đây về Trung Điền Sơn đường xa diệu vợi, bao nhiêu bất ngờ sẽ chờ đón chúng ta dọc đường. Chúng ta lại đi theo một nữ nhân không biết mây may vô công, lại còn thuộc loại cành vàng lá ngọc, nắng không ưa mưa không chịu, như thế thì phiền phức biết bao.

Thứ hai, Hoàng tiểu thư là con nhà nề nếp mà Trung Điền Sơn là chốn tụ hội của bọn thô lỗ cộc cằn, côn đồ, du đảng, cái nếp sống của chúng gần như rừng rú, vô trật tự, hỗn tạp, biết nàng có chịu đựng nổi sự chung chạ đó không ?

Thứ ba, từ nay trở đi chúng ta sẽ trải qua những trận mưa máu gió tanh, nàng có thể an toàn giữa cơn bão tố hãi hùng đó chăng ? Thứ tư là tuổi nàng còn nhỏ, chẳng lẽ nàng vĩnh viễn lưu lại Trung Điền Sơn, từ bỏ mọi hoan lạc của thời xuân tươi thắm ?

Lệ Tuyết Linh thở dài:

- Lão ca nói đúng ! Tuy nhiên, tương lai là một cái gì thật khó lường thì tiến được bước nào hay bước đó, hơn là dậm chân tại chỗ. Ai bảo chúng ta cứu nàng? Cứu nàng rồi lại bỏ rơi nàng sao? Thật đệ bất nhẫn hết sức !

Thân Xương Ngọc mỉm cười:

- Cái lòng của đệ chừng như yếu mềm đối với nữ nhân!

Lệ Tuyết Linh hấp tấp thốt:

- Nàng là con nhà gia giáo, đâu phải là thứ liễu ngổ hoa tường. Lão ca đừng nghĩ là đệ có lòng xằng bậy.

Thân Xương Ngọc chép miệng:

- Ta chỉ muốn nói là tùy đệ đó thôi ! Ta chẳng có ý kiến gì ... Rồi y gật đầu tiếp luôn:

- Có phiền lụy như thế nào là tự đệ chuốc lấy đấy, sau này không thể trách ta đấy nhé!

Lệ Tuyết Linh vội chặn:

- Được rồi ! Đệ đang khổ tâm, đừng làm cho đệ đau thêm ! Mà lão ca bằng lòng như vậy phải không ?

Thân Xương Ngọc gật đầu:

- Khỏi phải hỏi !

Lệ Tuyết Linh trở lại chỗ Hoàng Quân Nhã. Nàng rung giọng hỏi:

- Sao hã đại hiệp?

Lệ Tuyết Linh gật đầu:

- Cô nương có thể đi theo bọn tại hạ!

Hoàng Quân Nhã mừng đến rơi lệ, xúc động thốt:

- Đa tạ các vị ! Tiểu nữ cảm kích vô cùng ... Lệ Tuyết Linh khoát tay:

- Không nên khách sáo, cô nương! Việc gì đáng làm thì dù không ai van cầu, tại hạ cũng làm. Việc gì không đáng làm thì dù ai dùng áp lực bắt buộc, tại hạ cũng vẫn không làm. Cứu cô nương khỏi tai nạn đắm thuyền thì bọn tại hạ phải đưa cô nương đến bờ đến bến, chứ chẳng lẽ bỏ cô nương ở giữa dòng sao?

Hoàng Quân Nhã lau lệ:

- Thật tiểu nữ chẳng biết nói sao, có lẽ song thân cũng được yên lòng nơi chín suối.

Cả hai còn trao đổi mấy câu sáo ngữ nữa. Nếu Thân Xương Ngọc không lên tiếng ngăn chặn thì không biết họ còn nói đến lúc nào mới thôi.

Thân Xương Ngọc gọi:

-Thôi chúng ta chuẩn bị lên đường đi chứ !

Hoàng Quân Nhã hấp tấp nắm chéo áo của Lệ Tuyết Linh thốt:

- Chậm lại một chút đại hiệp ơi. Cho tiểu nữ vái mộ song thân rồi thay y phục lành lẽ hơn, chứ chẳng lẽ mặc như vậy mà đi đứng trên đường sao ?

Lệ Tuyết Linh gật đầu:

- Được ! Được ! Cô nương cứ làm theo ý muốn.

Hoàng Quân Nhã bước đến trước mộ, lay vái khóc thảm một lúc. Sau đó nàng thay đổi y phục, chọn lấy vài món cần thiết mang theo.

Đoạn cả ba lên đường, ba người cỡi ba con ngựa rời khỏi Bách Trượng Lăng. Cỡi ngựa đối với bọn Thân Xương Ngọc và Lệ Tuyết Linh là việc thường nhưng đối với Hoàng Quân Nhã thì đúng là điều khó khăn hết sức. Bởi đây là lần đầu tiên nàng cỡi ngựa, lại phải cho ngựa sai nhanh theo kịp hai ân nhân cứu mạng, hơn nữa nàng lại là một tiểu thư khuê môn bất xuất.

Giữ cho mình không rơi xuống đường cảm như là làm một việc vá trời đối với nàng, nói chi đến việc kèm cho ngựa chạy theo ý muốn. Cũng may là Lệ Tuyết Linh quay đầu nhìn lại, thấy thế liền cho ngựa chạy chậm lại chờ nàng, rồi từ đó giữ tốc độ.

vừa phải cho nàng đỡ vất vả.

Hoàng Quân Nhã áy náy quá lắm nhảm:

- Tiểu nữ làm phiền lụy các vị quá chừng !

Lệ Tuyết Linh mỉm cười:

- Chẳng sao đâu cô nương ! Dần dần rồi cô nương sẽ quen thôi !

Do dự một chút, Hoàng Quân Nhã tiếp:

- Mãi đến bây giờ, tôi vẫn chưa biết quý danh của các vị ... Lệ Tuyết Linh đáp:

- Tại hạ là Lệ Tuyết Linh, còn vị bằng hữu của tại hạ là Thân Xương Ngọc.

Hoàng Quân Nhã tặc lưỡi :

- Tên của Thân đại hiệp rất đẹp, còn tên của đại hiệp nghe sao mà ... Lệ Tuyết Linh đáp:

- Sau này nếu có dịp, tại hạ sẽ giải thích cho cô nương hiểu tại sao tại hạ có cái tên quái dị như vậy.

Hoàng Quân Nhã cau mày:

- Tại sao cái bọn Hồng Tri Thù Hội đó nghe đến danh hiệu của hai vị, lại quá khiếp đảm? Bọn chúng là những ác quỷ thì sợ gì ai nữa chứ ?

Lệ Tuyết Linh điềm nhiên:

- Điều đó chẳng lạ lùng lắm đâu, cô nương !

Hoàng Quân Nhã tiếp:

- Tuy nhiên, ít nhất cũng có lý do... Lệ Tuyết Linh mỉm cười:

- Tại vì chúng tự lượng sức mình chưa phải là đối thủ của bọn tại hạ. Trên giang hồ nghe danh biết nhau là sự thường, cô nương ạ !

Hoàng Quân Nhã lộ vẻ khâm phục:

- Bản lĩnh của hai vị quả thật là phi thường !

Lệ Tuyết Linh lại mỉm cười:

- Cô nương quá khen! Song cô nương nên nhớ là trên núi cao còn có mây. Giả như bọn tại hạ có phần nào tài và trí, thì cái tài trí đó cũng chỉ la tương đối thôi, bởi trên đời chẳng có cái chi tuyệt đối cả. Cho nên dù là một Bắc Đẩu trong võ lâm, khách giang hồ vẫn bao giờ thiện chung cả!

Hoàng Quân Nhã thở dài:

- Tiểu nữ thú thật, trông thấy đại hiệp giết người mà lòng bất nhẫn hết sức. Đành là chúng đáng tội chết, song nhìn máu đổ, thấy rơi, ai không dao động can trường.

Lệ Tuyết Linh lạnh lùng:

- Sinh hoạt giang hồ bắt buộc phải tàn nhẫn! Biết là mình vô nhân đạo vẫn không thể yếu mềm, trừ phi mình chấp nhận bị loại trừ. Thử hỏi trên đời có ai không muốn sống? Giành sự sống thì phải đi qua xác chết. Nguồn sống của khách giang hồ phát sinh từ máu đồng loại. Huống chi bọn tại hạ không thể thân nhiên trước những cảnh bất bình. Đó là cái nghiệp của bọn tại hạ, không thể nào làm khác hơn được.

26. Điểm Cỏ Đồng Hoang

Lệ Tuyết Linh khen:

- Như cô nương thì kể ra cũng còn can đảm lắm đấy. Tại hạ đã từng gặp nhiều người, trước những cảnh máu đổ, thân phơi, quá khiếp hãi mà xỉu luôn. Cô nương trấn định được tâm thần, để giữ sáng suốt theo dõi diễn tiến được như vậy là đáng khen ngợi lắm.

Đưa tay vuốt ngựa, Hoàng Quân Nhã cười khổ :

- Không can đảm cũng phải can đảm. Chứ còn biết làm sao hơn. Thật sự thì lúc đó tiểu nữ tối mắt tối mày, bất quá tiểu nữ khôi phục lại bình tĩnh nhanh hơn một chút mà thôi.

Lệ Tuyết Linh gật đầu:

- Lần đầu tiên gặp cuộc chém giết, chính tại hạ cũng khiếp như thường. Dần dần thành quen nên không dao động lắm.

Hoàng Quân Nhã tặc lưỡi:

- Bây giờ thì cuộc đổ máu đối với đại hiệp thành cơm bữa mỗi ngày... Lệ Tuyết Linh mỉm cười:

- Đúng vậy ! Và cần có nữa là khác. Tại hạ đã nói mọi sinh hoạt bắt nguồn từ máu mà.

Hoàng Quân Nhã chợt hỏi:

- Theo đại hiệp thì những cuộc chém giết đó chính đáng chăng? Hay sở dĩ có là vì sở thích ?

Lệ Tuyết Linh lại cười:

- Tại hạ đâu phải là kẻ hiếu sát đâu. Những kẻ bị tại hạ sát hại toàn là những tên bại hoại, dù có chết cũng chưa bù được tội ác mà chúng đã làm. Đành rằng sinh hoạt bắt buộc phải thể song tại hạ không nhắm mắt mà làm. Khi tại hạ cần sự sống thì tư.

nhiên phải biết quý trọng mạng sống của đồng loại chứ. Cho nên nếu có kẻ nào ngã gục dưới đao của tại hạ thì kẻ đó phải là phi nhân loại.

Rồi chàng trầm giọng tiếp:

- Nhưng tại sao cô nương hỏi thế ?

Hoàng Quân Nhã đáp:

- Chỉ vì tiểu nữ muốn biết quan niệm của đại hiệp về những cuộc xung đột trong giới giang hồ vậy thôi. Bởi tiểu nữ thấy hễ có xung đột là đưa nhau đến sự chém giết, chứ không thể kết thúc bằng một cuộc hòa giải. Tiểu nữ cũng hiểu, phạm là kẻ phạm tội ác là phải đền tội, nhưng không có biện pháp nào khác hơn là sự giết người sao ?

Mình không cảm hoá được họ sao hả đại hiệp ?

Lệ Tuyết Linh thở dài:

- Cảm hoá kẻ xấu thành tốt là một điều rất đẹp, song việc làm này đòi hỏi sự kiên nhẫn của song phương và chỉ giới hạn trong một mức độ nào đó thôi. Khi kẻ ác mất hết lý trí rồi thì đừng mong đem lời hay ý đẹp mà thuyết phục chúng. Dung dưỡng chúng là vun bồi cái nguồn gốc đại họa đó. Cũng như người thợ vườn đừng tiếc rẻ một vài cây cỏ mọc hoang, có như vậy mới tạo cho mảnh vườn một vẻ đẹp toàn vẹn. Đời là một khu vườn, nhân loại là hoa, là cây cỏ. Đời muốn đẹp thì phải dẹp sạch những con người xấu xạ Khách giang hồ chân chính là những người thợ làm vườn có óc thẩm mỹ và biết quý trọng khu vườn.

Hoàng Quân Nhã cất giọng trầm buồn:

- Dù sao tránh được việc sát sinh cũng là điều tốt đó thưa đại hiệp.

Lệ Tuyết Linh nhìn nàng một lúc rồi hỏi:

- Hẳn là Hoàng cô nương có một ấn tượng tốt đẹp về tại hạ?

Hoàng Quân Nhã mỉm cười:

- Đại hiệp là một bậc anh hùng, có nghĩa khí, tiểu nữ ... Lệ Tuyết Linh khoát tay:

- Tại hạ chỉ là một kẻ cướp, một kẻ chuyên đánh thuê, không hơn không kém.

Hoàng Quân Nhã trở mắt:

- Thật vậy à ?

Lệ Tuyết Linh gật đầu:

- Bất quá tại hạ còn một điểm lương tâm. Tại hạ còn biết thẹn về hành động của một kẻ cướp, tại hạ còn nói theo đạo nghĩa.

Qua phút giây sững sờ, Hoàng Quân Nhã cười nhẹ:

- Có lương tâm, có đạo nghĩa là đủ rồi. Đại hiệp dám nhìn nhận mình là kẻ cướp, điều đó chứng tỏ một can đảm mà chỉ người hùng mới có. Và như vậy là đáng phục hơn bọn ngụy quân tử, giả đạo đức.

Rồi nàng hỏi:

- Tại sao đại hiệp chọn cái lối sinh hoạt đó?

Lệ Tuyết Linh cười nhẹ:

- Cho rằng yêu tự do, thích tự tại, không chịu nổi một câu thúc nào, bất cứ từ đâu.

Cho rằng là kiếm tiền vừa nhiều vừa nhanh. Hay là muốn gieo khiếp đảm trong lòng những người có máu mặt. Giả như cái lý lẽ đó đúng thì cũng chỉ đúng một phần nhỏ?

thôi. Mà cái nguyên nhân chính là tại hạ lúc mới bước vào giang hồ, đã lỡ dẫm chân trên con đường đó rồi. Dần dần thành quen, dần dần thành thích, cuối cùng thì muốn rút chân cũng chẳng làm sao rút được. Huống chi, đã muộn rồi... Hoàng Quân Nhã đáp ứng:

- Có gì là...muộn đâu ?

Lệ Tuyết Linh tiếp:

- Trên thế gian có bao nhiêu hạng người là có bấy nhiêu nghề nghiệp. Người ta cứ chọn nghề thích hợp mà làm. Cũng có người bắt đắ dĩ mà làm, hoặc chọn làm mà làm, rồi hoàn cảnh tạo cho thói quen, cuối cùng thích hợp cũng như không thích hợp, cũng phải tiếp tục mà làm. Tuy nhiên đến một thời gian nào đó sẽ cảm thấy chán, song đã muộn màng rồi. Tại hạ cho là muộn màng vì không ai đi được nửa con đường mà có cái gan trở lại điểm khởi hành để chọn một nẻo khác. Người ta thường sợ cái bờ ngõ, ngưỡng ngấp đó, cô nương ạ. Riêng về tại hạ thì hoàn cảnh không thuận tiện nữa để cho mình quay đầu, bởi ân oán tình cừ chưa thanh toán xong, sự Oan nghiệt vẫn đeo đuổi mình ở bất cứ nơi nào, nó sẽ lôi cuốn mình trở lại con đường cũ. Và chỉ có trên con đường cũ mình mới rộng đất dụng võ thôi.

Hoàng Quân Nhã tắc lưỡi:

- Tiểu nữ thấy con đường do đại hiệp chọn rùng rợn quá.

Lệ Tuyết Linh thở dài:

- Tại hạ đã nói là nghiệp dĩ mà! Nhu nhược là tự diệt, tàn khốc thì mới sinh tồn.

Hắc đạo là thế đó.

Rồi chàng tiếp:

- Tại hạ phá hủy cái ấn tượng tốt đẹp nơi cô nương, chắc là cô nương thất vọng lắm.

Hoàng Quân Nhã lắc đầu:

- Trái lại là khác. Tiểu nữ càng khâm phục đại hiệp hơn, ở cái chỗ dám nhìn thẳng vào sự thật. Có can đảm tự phê bình mình thì đã là người hùng rồi. Lại có lương tâm, có nghĩa khí thì dù là đại hiệp đi trên hắc đạo, thì ở cuối con đường vẫn là cái đích cao cả, cái đích diệt gian trừ bạo, chen mình trong hàng ngũ kẻ cướp để trừng trị.

kẻ cướp, đó là một chủ trương phi thường.

Lệ Tuyết Linh hỏi:

- Theo với bọn tại hạ, cô nương có hối hận chẳng?

Hoàng Quân Nhã lắc đầu:

- Chẳng bao giờ. Trái lại còn ham thích là khác. Trong tương lai tiểu nữ sẽ được bảo vệ an toàn.

Lệ Tuyết Linh gật đầu:

- Bằng hữu của tại hạ sẽ đảm trách việc đó !

Hoàng Quân Nhã mơ màng:

- Không còn nơi nào khác ư?

Lệ Tuyết Linh đáp:

- Hiện tại chỉ có địa phương đó là an toàn cho cô nương Trầm ngâm một chút Hoàng Quân Nhã hỏi:

- Có người theo dõi các vị ?

Lệ Tuyết Linh so vai:

- Phải ! Tuy cừu nhân lợi hại song bọn tại hạ không ngán sợ. Cô nương cứ yên trí, bọn tại hạ sẽ cố gắng chu toàn cho cô nương khỏi bị phiền phức và liên lụy.

Thân Xương Ngọc ở phía trước, đợi cho cả hai thep kịp góp chuyện với họ cho vui đoạn đường dài. Một lúc sau, Lệ Tuyết Linh hỏi:

- Lão ca đoán xem Hắc Lâu sẽ sai phái bọn nào theo dõi chúng ta?

Thân Xương Ngọc đáp:

- Khó mà biết đích xác nhân vật nào sẽ được giao phó nhiệm vụ đương đầu với chúng ta, bất quá ta đoán lực lượng đó phải hùng hậu, do những tay cực kỳ lợi hại điều khiển. Bởi Tào Nghệ thừa hiểu bọn ta là những ai rồi. Ta nghĩ rất có thể Tào Nghệ huy động toàn bộ nhân số trong Hắc Lâu đấy.

Lệ Tuyết Linh cảm hờn:

- Nếu Tào Nghệ dốc toàn lực lượng định quyết một cuộc thư hùng thì liệu hai ta có cơ thủ thắng không ?

Thân Xương Ngọc cau mày:

- Rất ít hy vọng.

Lệ Tuyết Linh trầm ngâm một chút:

- Đệ cũng thấy như vậy ?

Thân Xương Ngọc lộ vẻ tàn khốc:

- Vô luận là thế nào, bọn chúng cũng sẽ phải trả giá đắt, ít nhất hai chúng ta cũng đổi được một nửa nhân số của y.

Lệ Tuyết Linh cười:

- Cái đó đã hẳn rồi.

Thân Xương Ngọc tiếp:

- Nếu về kịp Trung Điền Sơn thì vấn đề sẽ trở nên dễ dàng hơn. Bằng chúng có chặn đường thì biện pháp đối phó cần thiết là tốc chiến tốc thắng.

Lệ Tuyết Linh gật đầu:

- Đệ hoàn toàn đồng ý!

Thân Xương Ngọc suy tính một lúc:

- Rất có thể bọn chúng theo kịp bọn ta!

Lệ Tuyết Linh lại gật đầu:

- Có thể lắm ! Vì chúng ta bị cái việc ước hội với Bạch Liên Bình làm chậm trễ hành trình một thời gian. Dù chỉ mất ba bốn hôm song mấy hôm đó rất đủ cho cuộc săn đuổi của Hắc Lâu.

Thân Xương Ngọc thở dài:

- Vả lại người không thể thất tín với Bạch Liên Bình cho nên bọn chúng sẽ theo kịp chúng ta là cái chắc.

Lệ Tuyết Linh cười khở:

- Thì đành là phải có cuộc chạm trán dọc đường!

Thân Xương Ngọc tiếp:

- Cứ cẩn thận đề phòng, còn việc gì đến phải đến, tự nhiên sẽ đến. Chúng ta không ngăn chặn được.

Thoáng nhìn qua Hoàng Quân Nhã, Lệ Tuyết Linh hỏi:

- Nàng có làm vướng bận gì lão ca chăng ?

Thân Xương Ngọc mỉm cười:

- Hỏi bằng thừa. Vướng bận thì sao chứ? Việc đã rồi mà.

Lệ Tuyết Linh nhìn ra phía trước:

- Chúng ta tìm một chỗ nghỉ tạm chứ lão ca?

Thân Xương Ngọc gật đầu:

- Phải! Sắp đến ngõ rồi.

Họ có thể đi luôn suốt ngày song họ cần dưỡng sức ngựa, họ cũng cần phải nghỉ đến Hoàng Quân Nhã, nàng chưa quen với lối bốn ba của khách giang hồ. Hiện tại nàng mệt phờ như không còn gượng được nữa.

Lệ Tuyết Linh an ủi:

- Sắp đến nơi thuận tiện cho chúng ta nghỉ ngơi một lúc đó cô nương. Cố gắng lên!

Hoàng Quân Nhã hỏi:

- Còn xa lắm không đại hiệp?

Lệ Tuyết Linh đáp:

- Độ mười dặm đường nữa thôi. Tại hạ còn nhớ phía trước kia có một cái quán nhỏ chuyên bán những vật dụng cho khách lữ hành.

Thân Xương Ngọc lau mồ hôi mặt:

- Nghe nói đến quán là ta bắt thèm rượu ngay.

Lệ Tuyết Linh mỉm cười:

- Đệ bảo đảm đến đó rồi là lão ca sẽ có rượu uống bằng thích.

Thân Xương Ngọc gật gù:

-Tánh ta nếu không uống thì thôi, chứ uống thì phải uống bằng thích, nhất định không chịu bỏ dở dang.

Mười dặm đường với sức ngựa chẳng có nghĩa lý gì, dù ngựa chạy chậm đến đâu.

Trong khoảnh khắc họ dừng lại trước quán. Quán là một gian nhà cỏ, dựng lên dưới một tàng cây, không lớn lắm, bên trong chỉ có mấy chiếc bàn và ghế bằng gỗ tạp.

Quán và bàn đều xiêu vẹo như nhau chứng tỏ sinh ý không được thịnh vượng lắm.

Khách lữ hành dừng lại, chủ quán đơn đả chạy ra nghinh tiếp, mừng như bắt được vàng. Vào quán rồi, chọn bàn xong, Lê Tuyết Linh vừa lau mồ hôi vừa bảo chủ quán dọn ra một bữa ăn đúng cái mức khả năng có thể cung cấp.

Dĩ nhiên chàng cũng gọi luôn rượu, thứ nhất hạng trong quán.

Thứ nhất hạng ở một ngôi quán nghèo chỉ là thứ mạt hạng ở những nơi khác, bất quá chỉ là một cách nói mà thôi.

Không khí oi bức lạ lùng. Gió như cũng ngại cái nóng thiêu đốt người tại đây mà không dám bén mảng.

Lê Tuyết Linh và Thân Xương Ngọc luôn tay lau mồ hôi, lau khô lớp này là lớp khác lại tuôn ra. Họ thở phì phì nhìn quanh quán, rồi nhìn ra đường, không ai nói với ai tiếng nào nữa.

Không lâu lắm, chủ quán mang thức ăn và rượu lên.

Thân Xương Ngọc chụp bình rượu rót liền hai chén, y một và Lê Tuyết Linh một.

Hoàng Quân Nhã không uống được rượu, cả hai cũng không ép.

27. Cuồng Phu Vô Lễ

Mỗi người một chén, không ai kém ai chén nào. Một lúc sau, bốn bình rượu cạn khô chẳng còn một giọt. Họ bắt đầu chéch choáng, mặt người nào cũng đỏ lên. Lê Tuyết Linh hỏi:

- Lão ca uống nữa hay thôi?

Thân Xương Ngọc mỉm cười:

- Nữa chứ! Tuy nhiên chúng ta cũng đừng uống quá say!

Lê Tuyết Linh cười lớn:

- Thế sao lão ca lại bảo là uống không bằng thích thì không thôi?

Thân Xương Ngọc điềm nhiên:

- Lúc này không phải là lúc vui rượu, trước mặt ta còn có đường dài, còn có bất ngờ. Chúng ta không nên để hỏng việc vì rượu.

Lê Tuyết Linh gật đầu:

- Vậy chúng ta uống thêm mấy chén nữa thôi.

Chàng vỗ tay kêu bốp một tiếng, gọi:

- Chủ quán đâu, cho thêm rượu.

Rồi họ uống thêm mấy chén nữa. Chợt Lê Tuyết Linh nhìn sang Hoàng Quân Nhã, thấy nàng ngồi yên, vội bảo:

- Ăn đi chứ cô nương, nàng không nên khách khí với bọn này.

Hoàng Quân Nhã thấp giọng:

- Tiểu nữ không đói lắm.

Lệ Tuyết Linh tặc lưỡi:

- Hay là cô nương hiềm vì thức ăn thô sơ.

Hoàng Quân Nhã lắc đầu:

- Không phải vậy đâu. Thực tình tiểu nữ không đói lắm.

Lệ Tuyết Linh gấp thức ăn bỏ vào chén Hoàng Quân Nhã, thốt:

- Đành là nam nữ thọ thọ bất thân, song lúc ngộ biến phải tòng quyền, tại hạ xin ép cô nương ăn để lấy sức, bởi đường còn dài và không mỗi lúc mỗi gặp hàng quán dọc đường trong những vùng núi hoang vắng đâu đây.

Hoàng Quân Nhã chưa biết nói ra sao, Lệ Tuyết Linh lại ép lần nữa.

Lần này chàng cứng rắn hơn một chút. Bắt buộc Hoàng Quân Nhã phải ăn, đồng thời nàng thốt ra mấy tiếng cảm tạ. Lệ Tuyết Linh cười lớn:

- Tiểu thư khuê các thật có khác hơn nhi nữ giang hồ. Nói năng văn nhã, ăn uống cảm hơi....

Thân Xương Ngọc gất:

- Cái tác phong của đệ có thể làm cho Hoàng cô nương khó chịu đấy nhé.

Hoàng Quân Nhã vội thốt:

- Không ! Không sao cả. Tiểu nữ không đến nỗi cố chấp quá đâu.

Vừa lúc đó, có tiếng vó ngựa gấp rút vang lên bên ngoài quán. Tên chủ quán hấp tấp bước ra đường. Vó ngựa vang từ xa, thoạt đầu nhỏ, dần dần lớn, cuối cùng thì dừng lại. Lệ Tuyết Linh cau mày:

- Không ít người sắp đến đây!

Thân Xương Ngọc gật gù:

- Nhiều hay ít chẳng liên quán gì đến bọn ta. Có quan lộ là có bộ hành, không ai có độc quyền cả, cứ ăn uống rồi lên đường.

Kế tiếp tiếng chân người vang lên rầm rập.

Sau cùng chủ quán đưa vào bảy, tám kỵ sĩ, nhìn thoáng qua cũng biết là ngay là những nhân vật bất phàm. Hiển nhiên họ là những tay cao thủ võ lâm.

Người đi đầu trạc độ ngũ tuần, mày rậm, mắt sâu, tà áo cuộn lên, quần quanh hông. Theo sau lão này còn sáu người nữa.

Người thứ nhất có gương mặt trệt một cách quái dị, mắt mũi và miệng thay vì lộ ra như người thường lại thụt sâu vào dưới làn da. Người thứ hai là một trang hảo hán to lớn, người thứ ba thì gầy như que củi, nửa vành tai tả khuyết mất. Người thứ tư có dáng dấp thư sinh, vận áo xanh, cầm quạt song lại có vẻ hung tợn. Chừng như là một tên đồ tể, nửa chừng bỏ cái nghiệp xẻ thịt mà xoay qua nghề cầm bút cho nên sát khí vẫn còn ẩn hiện nơi thần sắc. Hoặc giả đó là một tay chuyên sát nhân nhưng lại thích ăn bận theo văn nhân. Người thứ năm là một đại hán song cử động lại giống nữ nhân. Người cuối cùng có thân vóc lực lưỡng, mặt đen mắt to, khí thái cực kỳ hung mãnh.

Họ vào quán mang theo cái nhiệt náo làm sôi động không gian tịch mịch của ngôi quán nghèo nàn này. Hôm nay đúng là ngày đại phát tài của chủ quán, niềm vui bốc rực nơi gương mặt hần. Có lẽ từ lâu lắm rồi, hần mới được dịp ríu rít. Người trạc ngũ tuần hình như là cầm đầu bọn họ, ngồi xuống rồi, chẳng nói năng gì, chỉ đảo mắt nhìn quanh ngôi quán. Gã mặt thụt cất tiếng oang oang:

- Chủ quán đâu? Người điếc chẳng? Sao người chẳng đáp lời ta?

Gã có bảo gì đâu. Chẳng qua là gã muốn tỏ thái độ hống hách vậy thôi. Gã chưa bảo gì thì chủ quán phải đáp làm sao?

Chủ quán hấp tấp bước đến trước mặt hắn. Hắn kê ra một dọc thức ăn, toàn là những thứ chỉ có ở những đại tửu lâu tại các thành lớn thì mới có thể cung cấp. Chu?

quán trở mặt, sững sờ. Lệ Tuyết Linh mỉm cười thốt:

- Gã chủ quán khở rồi đó nhé !

Thân Xương Ngọc gật đầu:

- Hắn làm như đây là một ngôi tửu lâu chuyên đón tiếp khách vương hầu.

Đại hán mặt thụt võ bàn hét lớn:

- Sao chưa đi bảo nhà bếp sửa soạn những thức ăn đó mà dọn lên, lại đứng ỳ ra đó ?

Chủ quán xuất mồ hôi lạnh, lí nhí :

- Các vị hiểu cho ! Một ngôi quán côi giữa vùng hoang vắng, làm thế nào có những món cao lương mỹ vị cung cấp cho khách sang. Bất quá tiểu nhân chỉ có tích trữ vài món tầm thường để cho khách lỡ đường lót dạ.

Đại hán bất chấp đạo lý, hét:

- Ta chẳng cần hiểu ! Người mở quán là phải có cái ăn cái uống, ta muốn ăn muốn uống cái gì là phải có cái đó cho ta.

Hắn buông luôn mấy câu thô lỗ nữa, khó nghe vô cùng. Chủ quán một mực van xin thông cảm. Đại hán một mực mắng aong oang. Hắn lại còn đứng lên toan hành hung. Lệ Tuyết Linh tặc lưỡi:

- Thiệt là chói tai xốn mắt quá lắm!

Thân Xương Ngọc lắc đầu:

- Đừng nên xung đột, chẳng lẽ vì cái chuyện nhỏ mọn đó mà hắn lại giết chết chủ quán hay sao?

Lệ Tuyết Linh hừ một tiếng:

- Đệ không chịu nổi !

Thân Xương Ngọc bình tĩnh :

- Chịu không nổi cũng cố mà nhịn !

Hoàng Quân Nhã lo sợ ra mặt. Nàng run người lên.

Vừa lúc đó, người ngũ tuần đằng hắng một tiếng thốt:

- Thôi đi, lão tam ! Người có giết hắn cũng không đào đâu ra những món khoái khẩu của người đâu. Cứ bảo hắn có gì dùng được thì hãy mang ra đây !

Chủ quán hấp tấp kể những món thượng hảo hạng mà quán có thể cung cấp.

Đại hán mặt thụt lại hét:

- Những thứ đó, chó còn chê, người bảo ai ăn chứ ?

Hắn vừa quát vừa liếc mắt sang bàn của Lệ Tuyết Linh.

Lệ Tuyết Linh nghe máu nóng bùng lên, đặt chén rượu xuống bàn kêu một tiếng cốp, trầm gương mặt. Thân Xương Ngọc vội đưa tay chụp lấy cánh tay của chàng, vừa lắc đầu thốt:

- Cứ để mặc cho súc sanh ngông nghênh, không nhìn hắn là đệ khỏi phải tức, chúng ta gặp lắm chuyện phiền rồi!

Lệ Tuyết Linh nghiêng rằng:

- Cái thứ cầu trệ đó ... Thân Xương Ngọc chặn lại:

- Lờ cho hắn đi ! Một lần bớt chuyện là thêm một lần nhàn!

Đại hán mặt thụt bật cười quái dị, không còn gì là úy kỵ ai nữa, cao giọng mắng:

- Bọn này từng gặp đủ hạng tay chơi. Gặp thứ thiệt còn không ngán, huống hồ là kẻ mượn rượu làm nư ?
Đừng tưởng uống vài chén là trở thành anh hùng, muốn gì được đó.

Hắn khích rõ rệt. Hắn miệt thị rõ rệt. Chàng không nói gì, song gân trán vồng lên thấy sợ. Thân Xương Ngọc cứ thản nhiên, cứ uống, cứ ăn. Hoàng Quân Nhã càng khiếp đảm hơn. Người ngũ tuần nhìn bọn Lê Tuyệt Linh với ánh mắt lạnh lùng rồi hừ một tiếng thốt:

- Lão tam ! Bảo hắn dọn ra mấy thứ khá rồi mình lót dạ lên đường. Không nên để việc nhỏ làm hỏng việc lớn đấy nhé !

Đại hán mặt thụt quay sang chủ quán hét:

- Có nghe không, con chó già ? Sao chưa chịu đi?

Chủ quán thở phào, quay mình bước vào trong ngay. Gã giống nữ nhân tặc lưỡi:

- Nóng nực lạ ! Đi dưới nắng thế mà còn khoan khoái, có phần dễ chịu hơn ngồi trong nhà. Đại sư ca ơi !
Cái công tác này thật là hành chúng ta đến khổ.

Đại sư ca là vị ngũ tuần, điểm một nụ cười:

- Lão thất ! Người đứng là một quý tử trong gia đình, nắng không ưa, mưa không chịu. Mới xuất ngoại được một đoạn đường là đã kêu khổ rồi. Thế thì làm sao sống cái kiếp bốn ba khắp bốn phương trời được ?
Những gì thiếu thốn lúc hành sự sẽ được đền bù lúc thành công. Hãy tập tính nhẫn nại chứ !

Lão thất thở ra :

- Nói dễ mà nói chứ ai lại chẳng biết thế hả đại sư ca ? Tuy nhiên muốn hưởng cái số tiền này, tiểu đệ nghĩ cũng chẳng nhàn cho lắm đâu.

Đại sư ca lại hừ một tiếng:

- Dĩ nhiên rồi ! Nếu là việc nhàn thì ai cần nhờ đến mình làm chi cho hao tiền tốn bạc chứ ?

Đại hán mặt thụt, đứng hàng thứ ba nên được gọi là lão tam, cất tiếng:

- Nói thật chứ cái công việc này, ngoài chúng ta ra chẳng ai dám làm đâu.

Đại sư ca gật đầu:

- Đó là cái chắc. Bằng cố là họ chẳng nhờ ai khác hơn bọn mình. Bằng cố là họ chấp nhận ngay số tiền thù lao mà chúng ta đề nghị.

Người có vẻ văn sĩ chen vào :

- Thịnh danh của bốn phái chẳng phải tầm thường, hẳn là những kẻ đương đầu trong vụ này, nghe nói có bọn ta tham gia thì chắc chắn là chúng phải rùn mình. Cho nên tiểu đệ nghĩ việc này có thể là tiền hung hậu kiết, chẳng đáng lo ngại lắm. Biết đâu đối phương đành phải nhượng bộ.

Người to lớn cười vang:

- Đừng khoe khoang lắm, lão ngũ ! Nếu có xảy ra cuộc động thủ thì liệu ngươi có đủ sức áp đảo đối phương không? Hay cũng chỉ ỷ lại vào bản lĩnh của ta đây ? Thế thì đừng có mượn oai lực của ta mà khoát lác!

Đại hán to lớn nổi giận, toan sừng sộ. Đại sư ca vội khoát tay:

- Thôi im đi. Đừng cãi, ồn lắm, ta muốn nghỉ ngơi!

Gã mất nửa vành tai hừ một tiếng:

- Cái gã chủ quán chết dí nơi nào rồi ? Lâu quá sao gã không mang rượu và thức ăn ra ?

Một vài người khác tiếp nổi mắng oang oang.

28. Lại Gặp Oan Gia

Rồi chủ quán cũng mang thức ăn và rượu ra dọn đầy bàn.

Họ ráp lại ăn uống liền, không cần ai mời ai, không cần khiêm nhượng.

Tiếng nhai nhách nhách, tiếng nuốt tróc tróc, tiếng nốc ừng ực vang lên hoà lẫn với tiếng chén đĩa chạm nhau. Họ ăn như nhện đói từ mấy hôm liên tiếp rồi.

Lệ Tuyết Linh thấp giọng gọi Thân Xương Ngọc:

- Chúng là ai, lão ca có biết chăng?

Thân Xương Ngọc lắc đầu:

- Không !

Lệ Tuyết Linh uống một hớp rượu:

- Nhất định là đồng nghề với chúng ta rồi !

Thân Xương Ngọc thở dài:

- Chúng có tác phong như thế đó, thảo nào mà chính phái chẳng khinh bỉ Hắc Đạo. Cùng xuất thân từ võ lâm mà lại chọn Hắc Đạo là một điều đáng trách rồi. Thế mà còn làm bại hoại luôn toàn thể những người trong Hắc Đạo. Như bọn ta đây là người trong Hắc Đạo, dù muốn dù không cũng chịu ảnh hưởng do hành vi của chúng gây ra. Bọn ta không chịu được hành vi đó thì còn ai chịu nổi chứ ?

Lệ Tuyết Linh gật đầu:

- Có lý !

Thân Xương Ngọc mỉm cười:

- Khoan nói đến cái ảnh hưởng sâu xa, phải biết là chúng đến đây làm cái hứng uống rượu của bọn ta tiêu tan mất.

Lệ Tuyết Linh uống cạn chén rượu, tay vừa cầm bình rót thêm một chén nữa, vừa thốt:

- Thôi thì mặc kệ chúng, bọn ta cứ ăn uống rồi lên đường.

Thân Xương Ngọc cau mày:

- Đệ uống nhiều lắm rồi đó. Liệu rượu có giục đệ sanh sự chăng?

Lệ Tuyết Linh điềm nhiên:

- Muốn sanh sự thì cứ làm, không muốn thì thôi, chứ nào phải là do rượu? Đành là rượu làm loạn tâm trí, song đối với kẻ nào kia, chứ đối với đệ thì nó chẳng gây được ảnh hưởng nào cả.

Thân Xương Ngọc gật gù:

- Được vậy thì càng hay. Tuy nhiên đệ đừng quên là chúng ta cần nhẫn nại, trừ trường hợp bất khả kháng. Huống chi, muốn sanh sự thì đệ cũng cần phải đánh giá đối tượng xem chúng có đáng cho chúng ta động thủ hay không!

Lệ Tuyết Linh tắc lưỡi:

- Kỳ quái thật ! Trong vòng mấy hôm nay, chúng ta gặp toàn là những bọn tầm thường. Sao mà trong bọn lục lâm hắc đạo, lại có lắm kẻ bất tài vô tướng thế, nghĩ cũng chán ghê!

Thân Xương Ngọc cười khổ:

- Hơi đâu mà quan tâm đến bọn tạp nhạp đó! Nếu tất cả bọn lục lâm đều được như đệ thì làm gì có sự phân biệt Hắc Đạo và Bạch Đạo? Bởi dù là Hắc Đạo, dù là Bạch Đạo, cả hai đều cũng xuất xứ từ võ lâm. Sở dĩ có sự phân biệt đó là vì nhân cách của những phần tử mà thành. Kẻ cướp có lương tâm, trọng nghĩa

khinh tài thì đâu còn là tai họa của thành phần lương thiện trong võ lâm. Ta nghĩ, Hắc Đạo như chúng ta thì còn hơn xa Bạch Đạo mà chuyên độc thiện kỳ thân.

Bổng Hoàng Quân Nhã hỏi:

- Minh chuẩn bị ly khai chứ nhì vi đại hiệp?

Thân Xương Ngọc gật đầu:

- Ăn xong là chúng ta đi ngay!

Lệ Tuyết Linh mỉm cười:

- Nhưng cũng còn chờ uống vừa đủ mới đi chứ!

Hoàng Quân Nhã lộ vẻ lo ngại:

- Tiểu nữ xem ra những người đó có cái tà khí đáng sợ! Họ lại hung hăng, hiếu động. Ở lâu rất có thể chúng ta sẽ gặp phiền phức với họ. Ly khai sớm là hơn!

Lệ Tuyết Linh hừ một tiếng:

- Cô nương sợ à? Có bọn tại hạ Ở đây thì liệu kẻ nào dám chạm đến cô nương mà lo chứ?

Chàng tức uất từ lâu, trong nhất thời quên dè dặt nên thốt hơi lớn tiếng một chút.

Bọn bảy người kia đều nghe rõ. Chúng đưa mắt nhìn nhau, người mặt thụt cất tiếng trước:

- Các huynh đệ nghe chứ ? Có kẻ vỗ ngực xưng hùng đó ! Ha ha ! Bong bóng trâu thì thổi cách nào cho lớn bằng con trâu được ? Chỉ sợ vỗ mất mà thôi! Trước mặt bọn ta mà buông thói ngông cuồng là cầm như gặp quỷ sứ câu hồn rồi đấy. Quả là chán sống thật mà!

Người văn sĩ cười nhẹ tiếp:

- Tự ngàn xưa, anh hùng thì phối hợp với mỹ nhân. Mà mỹ nhân thì phải được ve vuốt trên mọi phương diện. Do đó những kẻ bất tài phải tự thổi phồng lên để chiếm con tim người đẹp. Chúng ta không nên lấy làm lạ là thỉnh thoảng gặp phải mấy kẻ sanh hùng bên cạnh một đóa hoa biết nói. Theo cái lý đó mà suy ra, kẻ kia không đáng cho chúng ta chú ý!

Người có dáng nữ nhân phụ họa:

- Ai muốn sống thì phải ghi nhớ câu đó nằm lòng! Ha ha ha ... Đại hán to lớn nốc chén rượu kêu ực một tiếng, rồi hậm hực:

- Mẹ kiếp! Ta đã xốn mắt ngay từ lúc vào đây trông thấy hai nam một nữ đó rồi.

Chúng là cái quái gì? Hừ ! Hai nam mà đeo một nữ. Nàng ấy chịu đựng nổi hai người à? Hừ ! Hừ ! Đúng là một gia đình tạp nhạp!

Người văn sĩ lại cười vang :

- Sắc dục mà. Chúng đâu có phải là thần là thánh. Huống hồ chỉ chúng chỉ là bọn rượu thịt.

Cả bọn mỗi người một vài câu, thốt oang oang, cười ha hả. Dĩ nhiên là Lệ Tuyết Linh, Thân Xương Ngọc và Hoàng Quân Nhã đều nghe rõ.

Lạ thay Lệ Tuyết Linh vụt trở nên trầm tĩnh lạ. Thay vì phát tác ngay, chàng ung dung nâng chén rượu, ung dung uống. Rồi cầm đũa, gấp thức ăn, nhai, nuốt như thường.

Chàng cũng không hề cau mày.

Thân Xương Ngọc biết rõ khi Lệ Tuyết Linh trở nên trầm tĩnh như vậy là sự phấn uất dâng cao tột đỉnh rồi. Và trong trường hợp đó, không một mãnh lực nào làm tiêu tan được cái sát khí đang bốc bùng bùng nơi chàng.

Nhất định là phải có đổ máu.

Hoàng Quân Nhã vừa thẹn vừa giận, run người lên, đôi đũa nơi tay suýt rơi mấy lượt. Đưa chén rượu lên môi, dùng chén rượu che khuất miệng, Thân Xương Ngọc thấp giọng hỏi:

- Đệ nhất định làm?

Không chút đắn đo, Lệ Tuyết Linh gật đầu, rồi hỏi lại:

- Còn nhẫn nhịn được nữa sao chứ?

Thân Xương Ngọc thở dài:

- Cũng được ! Đó là tự chúng muốn! Mình tránh ra thì họ lại nhích vào thì đành phải vậy thôi ! Mình đến chân tường rồi, không thể nhẫn nhịn được nữa!

Lệ Tuyết Linh cười khan:

- Có những kẻ chưa thấy quan tài thì vẫn cho là mình trường thọ. Ngu đến thế là cùng !

Thân Xương Ngọc tặc lưỡi:

- Ngay bây giờ ư?

Lệ Tuyết Linh lại cười:

- Gấp gì, lão ca! Ăn no, uống đã, xong rồi hãy tính. Đệ chỉ sợ không đủ no, rồi chốc nữa ngửi mùi máu thì lại ngán cơm mấy bữa liền thì thật là mất sức. Được lúc nào thì cứ ăn bù lúc đó.

Thân Xương Ngọc gật đầu:

- Đúng là ma đưa lối, quỷ dẫn đường. Nào có ân oán gì giữa nhau cho cam. Thế mà chúng lại tìm họa. Thật ta không hiểu nổi cái ngu của con người!

Lệ Tuyết Linh uống một ngụm rượu, tiếp:

- Đệ cố nhẫn đó chứ! Xong đã đến lúc cuối rồi. Đệ có thể nghe chửi suốt ngày nhưng không chấp nhận cho ai làm nhục đệ!

Thân Xương Ngọc mỉm cười:

- Không chấp nhận được là phải chỉnh. Ta đồng ý sự giáo huấn đó!

Lệ Tuyết Linh gật đầu:

- Đương nhiên là phải giáo huấn!

Bên kia, người mặt thụt bật cười quái dị:

- Các vị léo nhéo chi đó? Tranh luận về cái việc đêm nay ai sẽ được phần ngủ chung với người đẹp trước phải không? Hay là tìm hiểu bọn này là những ai, rồi quỳ xuống mà nhận tội?

Người văn sĩ lắc đầu:

- Không có cái việc tranh phần ưu tiên đâu, bởi họ còn bận tâm lo lắng là nhận tội sao cho chúng ta hoan hỉ mà tha thứ kia mà! Lòng dạ đâu mà nghĩ đến chuyện khoái lạc chứ !

Cả bọn cùng cười lên khanh khách.

Ung dung nâng chén rượu uống cạn, ung dung đặt chén xuống, thông thả lau mép, Lệ Tuyết Linh xô ghế đứng lên. Trước hết chàng nhìn Thân Xương Ngọc điểm một nụ.

cười. Sau đó mới quay mình, nhắm nửa mắt quan sát bảy người một lượt, đoạn trầm giọng hỏi:

- Bảy vị nói những lời nham nhở mãi như vậy đã đủ chưa? Các vị hẳn là đã chán cái nhàn nên muốn có một cuộc nhiệt náo chẳng?

Người mặt thụt bật cười hắc hắc:

- Đến bây giờ bé con mới lên tiếng phản đối à?

Lệ Tuyết Linh bình tĩnh tiếp:

- Nơi đây là một điểm cỏ sơ sai, bọn tại hạ vào nghỉ chân. Các vị cũng vào nghỉ chân. Chúng ta không quen nhau, không thù oán, các vị lại mang bọn tại hạ ra làm đầu đề mà nói năng châm biếm, như thế là có ý tứ gì? Chẳng lẽ các vị ngứa tay ngứa chân đến không chịu nổi ?

Người mặt thật cao giọng gần như nạt dọa:

- Nói nhiều quá ! Ta chỉ đáp một câu:

Bọn các ngươi là đồ tồi !

Vài kẻ phụ hoa. vang dội.

Lệ Tuyết Linh sờ vào chiếc vỏ đao, từ từ tiếp:

- Có những kẻ chẳng biết chết sống là gì. Rủi thay các vị lại ở trong số đó. Tại hạ thì không có thói quen kiên nhẫn song đối với các vị thì tại hạ cố gắng thử kiên nhẫn một lần xem sao. Thú thật tại hạ đã làm một việc trên sức mình, và giờ đây thì không thể tiếp tục kiên nhẫn nổi nữa... Người mặt thật vụt cười ha hả :

- Ai bảo ngươi nhẫn nại ? Trước mặt người đẹp kia thì nên múa máy cho có vẻ anh hùng một chút, biết đâu ngươi sẽ có thể thủ thắng. Nếu ngươi thắng thì người đẹp phải phục lăn, rồi ngươi đòi hỏi gì mà nàng chẳng đáp ứng?

Lệ Tuyết Linh nhếch nụ cười:

- Múa may như thế nào ? Các vị thử đưa ra một phương thức đi !

Người mặt thật bĩu môi:

- Cho ngươi tự tiện !

Lệ Tuyết Linh lắc đầu:

- Các vị khiêu khích trước thì các vị cứ chọn phương pháp đi. Hoặc một đối một, hoặc một đối bảy. Bất cứ phương thức nào, tại hạ cũng chấp nhận cả.

Đại hán to lớn nổi giận quát:

- Khoác lác ! Ngươi là cái quái gì mà dám nói là một đối bảy. Cho ngươi biết, một đối một thì ngươi cũng khó mong mà sống sót. Câm đi cho ta nhờ !

Người giống nữ nhân cười hắc hắc:

- Lão thất ơ. Nổi giận làm chi Những con chó điên đâu còn biết sợ là gì mà ngươi phải la lối cho rất cổ chứ.

Lệ Tuyết Linh lạnh lùng:

- Tại hạ chờ quyết định của các vị đây. Đừng làm mất thì giờ nữa.

Người giống nữ nhân bĩu môi:

- Ngươi nhất định muốn chết?

Lệ Tuyết Linh bắt đầu bỏ cái giọng lễ độ:

- Nói mãi mà không làm là hèn. Hèn thì rút đi cho ta đỡ bẩn mắt.

Người giống nữ nhân hét to:

- Ngươi cứ bước ra là tức khắc có người sửa trị ngươi.

Lệ Tuyết Linh cao giọng:

- Ta chấp tất cả bảy tên đó. Cứ bước ra hết đi cho ta thu thập một lần.

Người cao lớn bước ra liền:

- Một mình ta cũng đủ đập nát ngươi, cần gì phải có nhiều người.

Người mặt thụt gọi:

- Lão thất, nhường cho ta đi!

Người cao lớn lắc đầu:

- Không được. Ta phải tự tay thu thập hắc thì mới hả được cái tức đang bốc trong lòng đây.

Lệ Tuyết Linh cười lạnh:

- Ta sẽ cho ngươi hả cái tức vĩnh viễn mà về luôn địa phủ.

Người giống nữ nhân chen vào:

- Ta giành phần giáo huấn hắc, không ai được tranh với ta.

Người ngũ tuần từ từ đứng lên, quắc đối mắt phẫn nộ, bắn hung quang sang Lê.

Tuyết Linh:

- Tiểu tử. Hôm nay ngươi khó sống là cái chắc. Ngươi có biết bọn ta là những ai chẳng?

Lệ Tuyết Linh bĩu môi:

- Là những ai ? Là cái quái gì thì có quan chi đến ta!

Người ngũ tuần điểm một nụ cười nham hiểm:

- Ngươi đúng là kẻ bịnh không còn thuốc chữa. Chết cũng đáng với cái thói ngông cuồng đó!

Đại hán to lớn hét:

- Cút giết hắc đi đại sư cạ Nói đông dài với hắc làm chi nữa.

Lệ Tuyết Linh bình tĩnh thốt:

- Ta đã bảo là tất cả bầy súc sanh hãy cùng vào một lượt. Có gan thì vào ngay, không gan thì cút gấp. Đừng léo nhéo nữa, bắn tai ta lắm!

Người mặt thụt đá bay một cái bàn, quát:

- Lại đây mà nạp mạng, con chó điên!

Lệ Tuyết Linh từ từ rút thanh Sanh Tử Kiều ra, từ từ thốt:

- Kẻ nào muốn chết sớm thì cứ bước tới !

Người mặt thụt gầm lên một tiếng, nhún chân tung mình lên không, đảo lộn thân hình, đầu dưới, chân trên, mỗi tay cầm một chiếc Nga My Thích. Tay vung thích chớp, đôi thích nhắm vào Lệ Tuyết Linh phóng tới.

Tư thế tấn công cũng như chiêu thức cực kỳ quái dị.

Lệ Tuyết Linh không hề nao núng, chờ đợi đôi thích đến gần, vung Sanh Tử Kiều gạt bắn đôi thích qua một bên. Tay kia rút chiếc vỏ đao ngang qua, đầu vỏ đao đập vào mặt đối phương, chiếc mũi nát nhừ, máu phun ra thành vòi.

Người mặt thụt bị dư lực của thế đao hất rơi ngoài xa mất thức.

Một bóng người bay vút đến nhưng Thân Xương Ngọc đã chờ sẵn. Chiếc búa lao đi, lưỡi búa phốt qua đầu người đó, chém bay vành khăn vấn đầu, lấy luôn một mảng da. Người đó đảo đảo mình, chưa xuất chiêu công đã ngã nhào xuống. Cuộc chiến vừa khai diễn thì đối phương đã thọ thương hai mạng rồi.

Người ngũ tuần biết là gặp phải đại kinh địch, vụt quát to:

- Dừng tay!

Thân Xương Ngọc thu hồi chiếc búa, đưa tay sờ lưỡi, thản nhiên như không có việc gì xảy ra. Lệ Tuyết Linh tra đao vào vỏ, đầu vỏ chống xuống một chiếc ghế, dựng chuôi đao lên, tỳ cầm vào đó nhìn đối phương, điểm một nụ cười.

Người ngũ tuần trầm giọng:

- Các người đánh trọng thương người của ta như thế đó thì tính sao với ta đây?

Lệ Tuyết Linh so vai:

- Tính cái quái gì ? Giết chết cả bọn người còn chưa thành vấn đề, huống hồ chỉ mới hạ vài mạng.

Người ngũ tuần hét lớn:

- Hay cho lũ cuồng phu ! Các người tên họ là gì? Cung khai đi rồi thọ tội!

Lệ Tuyết Linh cười lớn:

- Sắp chết đến nơi rồi mà còn đòi biết tên họ bọn này làm chi chứ?

Rồi chàng tiếp:

- Được rồi, người muốn biết thì ta nói cho mà biết, biết để kiếp sau đầu thai lên thì tránh chạm đến bọn ta. Ta là Lệ Tuyết Linh, còn lão hữu của ta là Thân Xương Ngọc đó. Người còn muốn hỏi chi thêm nữa chăng?

Người ngũ tuần trở mặt kêu lên:

- Lệ Tuyết Linh! Lệ Tuyết Linh!

Y bật cười cuồng dại, tiếp luôn:

- Tẩu xảo thay ! Cừu hận chưa thanh toán thì tâu cừu lại cấu kết thêm!

Y nghiêng răng, rít lên:

- Hôm nay đúng là các người tự đứt đầu vào rọ. Bọn ta tìm các người khắp bốn phương trời. Không ngờ ma xui quỷ khiến cho các người tự dẫn xác đến.

Lệ Tuyết Linh chớp mắt:

- Người đi tìm bọn ta?

Người ngũ tuần hừ một tiếng:

- Người biết ta là ai chăng?

Không đợi Lệ Tuyết Linh nói gì, y tiếp luôn:

- Ngũ Tự Tạo, chương môn nhân Thập Toàn Phái, ngoại hiệu là Đại Chùy Đầu là ta đây!

Lệ Tuyết Linh ạ lên một tiếng, bật cười khan:

- Thật là lỗi quá! Một đại nhân vật ở trước mắt thế mà vẫn không nhận ra. Trời đất rộng bao la mà sao con đường ta đi lại hẹp quá, ngắn quá, luôn luôn gặp oan gia!

Ngũ Tự Tạo hét to:

- Đừng đắc ý, tiểu tử ! Hôm nay người phải trả món nợ máu cho Thập Toàn Phái.

Lệ Tuyết Linh lạnh lùng:

- Giả như có món nợ máu đó thì chẳng phải là ta cố tình vậy. Tại các người cam tâm tình nguyện giúp cho Kim San Khách Mạnh Ngạn thì các người cũng phải cam tâm tình nguyện tiếp nhận hậu quả chứ. Nào phải lỗi tại ta đâu mà hòng nuôi oán hận. Ta tưởng người nên bỏ qua luôn để khỏi phải trải qua một lần tang thương nữa.

Ngũ Tự Tạo căm hờn:

- Thập Toàn Phái không bao giờ dung thứ cho người về việc cũ, huống chi người lại gây thêm tân cừu.

Lệ Tuyết Linh hừ một tiếng:

- Không bỏ qua thì người làm gì được ta ?

Ngũ Tự Tạo quát:

- Rồi người sẽ thấy !

29. Đao Môi Kiếm Lưỡi

Đưa tay chỉ từng người một bên đối phương, Lệ Tuyết Linh điểm danh:

- Ta biết, người là Tiêu Trí Niên, ngoại hiệu Trại Nhi Vương, ta sẽ đưa người xuống diêm đài, dò lại kỹ với Nhị Vương nào đó của người, xem có giống thật hay không ?

Tiêu Trí Niên găm lên:

- Ta đập chết con chó điên. Nó sủa chối tai quá chừng.

Lệ Tuyết Linh lơ đi, tiếp tục điểm danh:

- Còn người là Sách Quý, ngoại hiệu Viên Vương, một con gấu chó song lại lấy loài khỉ làm ngoại hiệu.

Sang qua người có dáng văn sĩ, chàng tiếp:

- Người là Ngư Hoá Phong, ngoại hiệu Đồ Phu Tú Sĩ, một kẻ thay vì cầm bút lại cầm dao mổ lợn.

Đến người mất nửa vành tai, chàng cười nhẹ:

- Đây là Song Thích Ngại Phàm, còn tên kia đúng là Vượt Thiên Thử Hà Nguyên Chàng chỉ luôn người cuối cùng đang ngồi thở ô ô trên ghế tiếp:

- Hắc Đao Triệu Linh phải không ?

Ngũ Tự Tạo hét:

-Không ai mượn người lập danh sách. Cứ bước đến tử chiến với ta.

Lệ Tuyết Linh mỉm cười:

- Thế thì mời tất cả cùng ra ngoài kia.

Thân Xương Ngọc đứng lên lạnh lùng thốt:

- Không lẽ mọi tiện nghi trong thiên hạ đều dành cho Thập Toàn phái cả sao?

Bầy người đánh với một người thì không hợp lý lắm đó nhé. Như vậy không anh hùng đó nhé. Hãy tỏ ra mình có tư cách một chút cho ta đừng khinh bỉ.

Ngũ Tự Tạo thở một hơi đầy không khí, gần từng tiếng:

- Thân Xương Ngọc. Người là một tay vương bá tại Trung Điền Sơn, ngoài ra còn là thủ lĩnh bọn Liệp sát thủ trong Hắc Lâu. Giữa chúng ta từ nhiều năm qua chưa từng có một điểm nhỏ ân oán giang hồ, thì cái việc hôm nay người không nên can thiệp vào bởi nó chỉ liên quan đến Lệ Tuyết Linh mà thôi. Nếu người ngoan cố muốn sính tài, ta cho là người sẽ không toại nguyện mà thành ra phải mất mặt với đời đó.

Thân Xương Ngọc bĩu môi:

- Người uy hiếp ta hay cảnh cáo ta đó!

Ngũ Tự Tạo cao giọng:

- Tùy người muốn hiểu sao thì hiểu.

Thân Xương Ngọc lạnh lùng:

- Nếu ta muốn can thiệp ?

Ngũ Tự Tạo cười mỉa:

- Thì kẻ đó chịu đồng số phận với hân. Kẻ đó phải giả từ cuộc sống.

Ngẩng mặt lên không, Thân Xương Ngọc cười dòn:

- Ta muốn biết các ngươi có biện pháp gì bắt buộc một kẻ đang tha thiết yêu đời như ta phải giả từ cuộc sống.

Ngũ Tự Tạo thoáng biến sắc:

- Thân Xương Ngọc. Quả thật ngươi định chống đối với Thập Toàn Phái?

Thân Xương Ngọc chớp mắt:

- Rồi sao chứ ? Thập Toàn Phái là cái quái gì mà ta phải kiên sợ né tránh? Đừng quá tự cao, ngươi phải hiểu rằng càng lên cao càng rơi nặng đấy.

Tiêu Trí Niên cao giọng chen vào:

- Thân Xương Ngọc, ai khác thì còn sợ Huyết Phủ của ngươi, chứ bọn Thập Toàn Phái không xem ngươi ra gì đâu.

Thân Xương Ngọc lắc đầu:

- Các ngươi nói nhiều quá, ta chán nghe lắm rồi. Đã muốn động thủ thì cứ động thủ, đừng làm mất thì giờ.

Viên Vương Sách Quý cảm phẫn:

- Động thủ rồi ta chỉ sợ ngươi hối hận thôi.

Ngưu Hoá Phong tiếp nối:

- Bấy đánh hai, ta sợ gì . Nào các anh em, cứ vào ngay đi thôi.

Ngũ Tự Tạo khoát tay, cổ nhẵn nhụi:

- Ngươi có ước lượng hậu quả kỹ chưa?

Thân Xương Ngọc hừ một tiếng:

- Nghĩa là sao?

Ngũ Tự Tạo hớp một hơi dài không khí:

- Ngươi là thủ lĩnh bọn Liệp Sát Thủ trong Hắc Lâu mà quy củ của Hắc Lâu rất thâm nghiêm, phạm chưa có lệnh của Lâu Chủ thì thuộc hạ không được xuất ngoại kết oán gây thù. Bây giờ ngươi vì bệnh vực cho Lệ Tuyệt Linh, ngang nhiên chống đối với Thập Toàn phái thì Hắc Lâu sẽ bắt tội vì nghịch môn quy, ngươi sẽ phải ăn nói làm sao?

Hà hưởng ta cùng Hắc Lâu có liên quan với nhau, Thư Kiếm Từ Phi là vị đường thúc của ta, sẵn sàng làm bất cứ việc gì cho ta. Ta khuyên ngươi nghĩ kỹ lại đi!

Thân Xương Ngọc cười lạnh:

- Ngươi biết rõ quy củ trong Hắc Lâu hơn cả ta.

Ngũ Tự Tạo tiếp luôn:

- Ta để cho ngươi mấy phút suy nghĩ đó Thân Xương Ngọc.

Thân Xương Ngọc cao giọng:

- Cho ngươi biết quy củ trong Hắc Lâu đối với ta chẳng có ý nghĩa gì, quy củ đó không ước thúc ta được. Cũng như Hắc Lâu không có quyền chi phối việc riêng của ta.

Nếu có bọn Hắc Lâu tại đây, chúng diễm nhiên để ta hành động thì thôi, bằng có ke?

nào ngăn chặn thì kẻ đó phải rơi đầu dưới nhát búa của ta.

Không ngờ Thân Xương Ngọc đáp như thế, Ngũ Tự Tạo hết sức hãi hùng kêu lên:

- Ngươi dám nói một câu đại nghịch như vậy hẳn là ngươi muốn tạo phản?

Thân Xương Ngọc lạnh lùng:

- Ta không cần tạo phản với Hắc Lâu, bởi Hắc Lâu không xứng đáng làm một đối tượng của sự tạo phản. Nếu người định mang hai tiếng Hắc Lâu ra dọa ta khiếp thì thật là người lảm. Lầm ta rồi đó.

Ngũ Tự Tạo kêu lớn:

-Ta sẽ báo cáo với Từ Phi... Thân Xương Ngọc cười ngạo nghễ:

- Nếu có cơ hội, người nên báo cáo thẳng với Tào Nghệ thì hơn, bởi Tào Nghệ là Lâu Chủ có toàn quyền định đoạt, chứ còn Từ Phi thì bất quá chỉ là một tay sai trong Hắc Lâu thôi. Từ Phi thì làm gì được ta?

Ngũ Tự Tạo đỏ mặt:

-Người phản rồi. Người phản bội lại Hắc Lâu. Thật là đáng khinh bỉ.

Thân Xương Ngọc điểm một nụ cười:

- Tào Nghệ cho người bao nhiêu tiền? Hứa hẹn gì với người? Bảo vệ người thế nào? Từ bao lâu rồi người làm cái nghề giận vay mắng mượn này?

Ngũ Tự Tạo sôi giận cực độ:

- Người sẽ bị Hắc Lâu dành cho hình phạt nặng nề nhất.

Thân Xương Ngọc bĩu môi:

- Nếu chúng thắng tạ Nhưng người có cơ hội báo cáo chẳng? Người có cơ hội mục kích cuộc chạm trán sau này giữa ta và Hắc Lâu chẳng? Bởi người đâu còn sống sót quá ngày hôm nay, sau khi ta động thủ.

Ngũ Tự Tạo nhún chân nhảy vọt ra bên ngoài, đồng thời gọi to :

- Ra đây hai tên súc vật, cho ta sớm hoá kiếp cho các người.

Bọn Sách Quý, Ngưu Hoá Phong, Tiêu Trí Niên và Hà Nguyên cũng theo ra lập tức. Ngại Phàm cũng mang mặt đầy máu găng gượng theo ra. Chỉ còn lại Triệu Linh không đi nổi, đành ở lại tại chỗ.

Thân Xương Ngọc vừa nhồi lưỡi búa vừa cười hỏi Lệ Tuyết Linh:

- Bắt đầu chưa, lão đệ?

Lệ Tuyết Linh gật đầu:

- Vào cuộc là vừa. Chúng đã sẵn sàng rồi kìa.

Đoạn quay qua Hoàng Quân Nhã, chàng dặn:

- Cô nương cứ ngồi yên đó. Thích thì xem, bằng sợ hãi thì nhắm mắt lại. Tại hạ nói sợ là ám chỉ vào cảnh đổ máu đó, chứ chẳng một kẻ nào chạm đến cô nương đâu.

Hoàng Quân Nhã rung rung giọng:

- Hai vị hãy cẩn thận... Lệ Tuyết Linh khoát tay:

- Bất tất phải lo ngại. Thanh toán chúng là một việc dễ làm như cho tay vào túi lấy vật.

Bên ngoài cửa quán, sáu nhân vật Thập toàn Phái chiếm vị trí thuận lợi tạo thành hình cánh cung. Thân Xương Ngọc đứng tại trung tâm hình vành cung đó.

Bên trong quán, Lệ Tuyết Linh lạnh lùng nhìn Hắc Dao Triệu Linh ngồi trên ghế, chừng như chàng đang suy tư về một điều gì.

Không thấy chàng bước ra, Ngũ Tự Tạo gọi to:

-Người còn làm gì trong đó ? Bây giờ người có hối hận cũng muộn mất rồi. Hãy ra đây ngay mà thọ tội.

Hà Nguyên hét:

- Dù có sợ chết thì người cũng chẳng trốn đi đâu cho khỏi.

Thân Xương Ngọc cũng lấy làm lạ khi không thấy Lệ Tuyết Linh bước ra, vội nghiêng đầu nhìn vào trong. Chỉ nhìn thoáng qua, y cũng biết Lệ Tuyết Linh định làm gì rồi.

Lệ Tuyết Linh đang suy nghĩ là có nên giết Hắc Dao Triệu Linh chẳng. Hắc Dao Triệu Linh thọ thương không nặng lắm mà cũng chẳng nhẹ gì. Như vậy là hắn còn cư?

động được. Nhưng hắn lại làm ra vẻ như không đứng lên nổi.

Có hai giả thuyết cho tình trạng đó của Triệu Linh. Hoặc giả hắn giả vờ để thực hiện một mưu toan và cái đích của hắn là Hoàng Quân Nhã. Hoặc giả hắn xảo quyết lánh nặng tìm nhẹ, mượn cái cơ thọ thương để tránh tham gia cuộc chiến, để mặc đồng bọn động thủ. Nếu đồng bọn thắng là hắn ngồi nhà hưởng khỏe. Nếu đồng bọn bại thì đương nhiên tất cả đều bị bại. Giả như có bị bại thì có tham gia trận chiến hay không cũng bị hại như thường. Thì tội gì phải nhọc sức để chung quy rồi cũng vẫn bị hại? Nhưng giả thuyết thứ hai không vững bằng giả thuyết thứ nhất, bởi vì dù sao thì Triệu Linh cũng phải nghĩ đến sự an toàn của hắn, của đồng bọn và muốn được an toàn thì hắn phải bắt Hoàng Quân Nhã, dùng năng làm phương tiện để uy hiếp đối phương.

Lệ Tuyết Linh đã nghĩ đến điều đó nên đang tìm cách ổn thỏa hủy diệt cơ hội thực hành của Triệu Linh, tránh phải sát hại hắn. Chàng không muốn mang tiếng sát hại một kẻ mất đi ít nhiều kháng lực. Chừng như Ngũ Tự Tạo linh cảm có việc bất thường cho Triệu Linh, nên gọi to:

- Người muốn làm gì đó ?

Tiêu Trí Niên cũng kêu lên:

- Đại sư cạ Gương mặt của hắn bưng bưng sát khí ... Hà Nguyên cũng phụ họa:

- Hắn đang chăm chú nhìn Triệu bát đệ ... Bổng Ngũ Tự Tạo hét lớn:

- Lệ Tuyết Linh ! Người dám ... Lệ Tuyết Linh không buồn nhìn ra bọn Ngũ Tự Tạo, bắt thành linh vung tay tả quét chiếc vỏ đao ngang qua Triệu Linh.

Đánh như thế là chàng chưa hạ độc thủ, bất quá chàng chỉ thử xem Triệu Linh có thật sự thọ thương nặng hay không. Ai cũng tưởng Triệu Linh kiệt sức đến độ không đứng lên nổi để theo đồng bọn ra ngoài.

Ngờ đâu khi hắn vừa thấy cánh tay của Lệ Tuyết Linh vung lên là lập tức vọt mình rời ghế, nhanh nhẹn như người không bị thương. Nhưng tay hữu của Lệ Tuyết Linh đã chớp lên luôn, thanh đao bay lên trong khi Triệu Linh còn lơ lửng trên không. Một tiếng soạt vang theo, chiếc đầu của Triệu Linh văng ra ngoài cửa, chiếc xác còn dư đà vọt vút đi, chạm vào vách quán, rơi xuống.

Hắn không kịp rú lên một tiếng. Ung dung lau bản đao vào để giã cho sạch máu, Lệ Tuyết Linh quay mình, nhìn ra bọn Ngũ Tự Tạo, lạnh lùng hỏi:

- Ta có dám chẳng?

Ngũ Tự Tạo mắng oang oang:

- Súc sanh ! Khát máu như ngươi là cùng. Hèn thật. Hạ độc thủ với một kẻ bất lực thì còn đâu là tư cách anh hùng.

Lệ Tuyết Linh từ từ bước ra, đưa mắt nhìn chiếc đầu của Triệu Linh, xì một tiếng thốt:

- Đối với bọn lưu manh, ta có quyền dùng mọi thủ đoạn. Cho hắn mang cái tâm đó xuống tuyền đài mà tạo đất sống chờ đợi các người.

Hà Nguyên gầm lên:

- Đại sư ca chưa động thủ thì còn chờ chừng nào nữa?

Sách Quý sùi bọt mép:

- Tất cả cùng xuất thủ đi đại sư ca.

Ngũ Tự Tạo chưa kịp nói gì thì Thân Xương Ngọc đã vung tay, chiếc búa vọt lao đi như quả sách luyện chùy nhắm Ngũ Tự Tạo bắn tới. Ngũ Tự Tạo vội khoát chiếc Viên Đầu Chùy thành một vòng tròn ngăn

chặt lưỡi búa. Tiêu Trí Niên cũng vũ lộng thanh đao xông vào. Lệ Tuyết Linh cười nhẹ, khoa thanh Sanh Tử Kiều lướt tới nghênh đón. Khí thế của chàng hùng mãnh quá, Tiêu Trí Niên hơi khiếp vội thu đao lùi lại.

Trong khi đó Hà Nguyên tiến lên thay thế, quét chiếc Sư Hình Câu ngang lưng Lệ Tuyết Linh.

Bên kia hai vũ khí chạm nhau, Ngũ Tự Tạo và Thân Xương Ngọc cùng tách rời ra.

Đồng thời Lệ Tuyết Linh cũng nhảy tạt qua một bên, né chiếc Sư Hình Câu. Nhưng Ngại Phàm đã vung đôi thích lướt vào. Đôi Nga My Thích của hắn cũng khá lợi hại. Lệ Tuyết Linh hét một tiếng, quỳ một chân xuống, tay tả quạt chiếc vỏ đao lên gạt bắn đôi thích trượt ra ngoài, tay hữu lạng thanh đao bên dưới, chém đứt đôi chân của Ngại Phàm.

Ngại Phàm chưa kịp rú lên thì Ngưu Hoá Phong sè chiếc quạt kêu rẹt một tiếng, chặt xuống đầu của Lệ Tuyết Linh. Lệ Tuyết Linh không cần nhận định thế công của địch, lấy tay tả đập vào cánh chỏ hữu, thanh Sanh Tử Kiều bay ra, chặt đứt cổ tay cầm quạt của Ngưu Hoá Phong. Đến lúc đó, Ngại Phàm mới ngã chúi tới trước, đủ biết cuộc va chạm giữa Lệ Tuyết Linh và Ngưu Hoá Phong diễn ra nhanh chóng như thế nào.

Ngại Phàm ngã, đôi tay vẫn còn cầm đôi Nga My Thích vừa chúi tới, hắn vừa thọc đôi thích vào hạ bộ của Lệ Tuyết Linh.

30. Quần Ma Mạt Kiếp

Đôi Nga My Thích vút tới đúng lúc Lệ Tuyết Linh nhún chân vọt theo thanh đao, thành thử thích trượt người và người nhân đó lướt ngang Ngại Phàm, tung chân đá tạt Ngại Phàm bị cái đá đó, bắn tung lên không, lộn người mấy vòng mới rơi xuống. Ngưu Hoá Phong hét lên một tiếng lớn, bắt kẻ cánh tay cụt, vừa vươn tay tả còn lại vừa nhào tới Lệ Tuyết Linh. Lệ Tuyết Linh tràn qua một bên đồng thời quay lại, thuận tay quạt chiếc vỏ đao vào đầu Ngưu Hoá Phong. Một tiếng bốp vang lên, đầu của Ngưu Hoá Phong vỡ vụn, hắn lao đảo mấy lượt rồi ngã xuống.

Bên kia Thân Xương Ngọc và Ngũ Tự Tạo đã trao đổi nhau mấy chiêu rồi. Thật sự Thân Xương Ngọc giao đấu với hai người, Ngũ Tự Tạo và Sách Quý. Sách Quý sử dụng chiếc đoản kích, len lỏi trong vùng phủ ảnh, định tiếp cận đối phương mấy lượt song đều bị áp lực của chiếc búa đẩy bật ra ngoài.

Ngoài ra Tiêu Trí Niên cũng thừa sơ hở của Thân Xương Ngọc, chốc chốc lại tấn công một chiêu, tiếp trợ cho đồng bọn. Thân Xương Ngọc lơ đi, tuy chống với ba, song vờ quên đi một, còn hai, rồi nhân một tư thế thuận lợi, bất thành linh phóng chiếc búa bay qua đầu Tiêu Trí Niên.

Tiêu Trí Niên kinh hãi hụp đầu né tránh, chiếc búa trảm xuống một chút, hớt một phần vai của hắn. Đau quá, Tiêu Trí Niên nhảy tạt qua một bên, ly khai cục trường.

Không may cho y là lúc đó Lệ Tuyết Linh xê dịch về phía y.

Chàng vừa nhặt xong thanh đao, thuận tay quét ngang một đường, lưỡi đao lia ngang cổ y, chiếc đầu bắn lên không, cái xác ngã tại chỗ. Hà Nguyên đánh hụt chiêu đầu, đảo bộ lướt theo Lệ Tuyết Linh, vung chiếc Sư Hình Câu đánh tới. Nhưng Lệ Tuyết Linh đã kịp thời nghênh đón, khoa thanh đao thành một bức tường xung quanh cực kỳ kín đáo. Chiếc Sư Hình Câu chỉ chấp chơi bên ngoài không làm sao thọc qua màn đao ảnh, vào sát mình chàng.

Thân Xương Ngọc dần dần bức thoái Ngũ Tự Tạo. Sách Quý cũng bị bức thoái đến độ lúng túng, không còn sử dụng chiếc đoản kích đúng theo quy củ nữa.

Lệ Tuyết Linh cười mỉa:

- Thập Toàn Phái tầm thường đến thế sao?

Hà Nguyên chẳng những không nhập nội được mà trái lại còn bị đao quang luôn luôn xoắn tít quanh mình, mồ hôi đổ ra như tắm, vừa thở hổn hển vừa đáp:

- Cuộc chiến chưa kết thúc, ngươi đừng khoát lác vội.

Bỗng Lệ Tuyết Linh chìa mũi đao xuống đất hét to:

- Xem đây !

Bàn tay ấn xuống chuôi đao, thân đao cong vòng, bất thành linh chàng buông tay, đao bật lên, tung bay thẳng đến Hà Nguyên. Hắc kinh hãi, khoát ngọn kích đủ mười ba lượt song không gạt trúng thanh đao, đồng thời hấn cũng lùi nhanh về phía hậu. Tuy nhiên thân pháp của hấn cũng không nhanh bằng đà đao đang bay đi. Một tiếng soạt vang lên, lưỡi đao lia ngang cổ hấn, tiện đứt chiếc đầu, đầu bay đi, xác ngã xuống.

Thân Xương Ngọc thấy Lệ Tuyết Linh lại đắc thủ lượt nữa, vội hét lên một tiếng, gia tăng tốc độ thủ pháp, vụt chiếc búa bay vù vù làm cho Ngũ Tự Tạo khiếp hãi, nhảy tránh chơi chơi. Sách Quý muốn giải vây cho Ngũ Tự Tạo, lách mình tiến sát vào người Thân Xương Ngọc. Đồng thời hấn đâm thốc đầu chiếc kích vào ngực Thân Xương Ngọc.

Bằng một thủ pháp tuyệt diệu, Thân Xương Ngọc xoắn đường dây chiếc búa quanh thân kích, giữ cứng chiếc kích lại.

Sách Quý đâm tới không được, cố sức rút về. Thân Xương Ngọc tiến lên dùng cán búa chọt vào yết hầu của hấn. Trong khi đó, Ngũ Tự Tạo vung Viên Đầu Chùy vào tiếp cứu cho Sách Quý. Thân Xương Ngọc mỉm cười, vù lộng chiếc búa, ngăn chặn những chiêu chùy của địch. Song phương trao đổi luôn mười bảy chiêu. Bất thành linh một tiếng soạt vang lên, lưỡi búa quét qua hông của Ngũ Tự Tạo, tung y lên cao, chân trên, đầu dưới, văng ra xa ngoài một trượng mới rơi xuống. Ngồi nơi cửa quán, Lệ Tuyết Linh bật cười khành khách:

- Khá đó, lão ca !

Thân Xương Ngọc cười nhẹ:

- Người xong việc trước ta !

Lệ Tuyết Linh gật đầu:

- Phần việc của đệ đơn giản hơn. Chỉ là một số chuột nhắt mà thôi. Tự nhiên là đệ được rảnh tay sớm. Chỉ khổ cho lão ca, xui xẻo gặp phải những tay khá, nên phí nhiều công lực hơn.

Thân Xương Ngọc đảo mắt nhìn quanh:

- Trong bảy tên, người hạ đến năm, ta chỉ làm được một phần ba việc.

Lệ Tuyết Linh mỉm cười:

- Nhưng hai người của lão ca lại có giá trị hơn năm người của đệ.

Rồi chàng tiếp:

- Thập Toàn, mất bảy còn ba, có lẽ bọn còn lại tự giải tán luôn.

Thân Xương Ngọc lắc đầu:

- Ta không tin như vậy đâu! Đây là một mối thù lớn lao, dù sao thì bọn chúng cũng có phần nào nghĩa khí, bọn còn lại sẽ tìm mọi cách quật khởi, báo hận...Có thể?

Chúng sẽ tìm đến Hắc Lâu. Bịa chuyện khích nộ, kêu gọi Tào Nghệ vào cuộc... Lệ Tuyết Linh tặc lưỡi:

- Không có chúng thì Tào Nghệ cũng chẳng bỏ qua cho bọn ta sau những gì bọn ta đã làm cho Hắc Lâu.

Cả hai cùng vào quán. Hoàng Quân Nhã ngồi tại chỗ cũ, song đưa lưng ra ngoài, tránh nhìn cảnh hãi hùng. Lệ Tuyết Linh gọi:

- Hoàng cô nương !

Hoàng Quân Nhã giật mình quay lại, thở phào mấy lượt, rồi hỏi:

- Sự việc...đã qua rồi ư?

Lệ Tuyết Linh gật đầu:

- Qua rồi cô nương!

Nàng hỏi luôn:

- Thắng? Tôi khiếp quá, chẳng dám nhìn ... Lệ Tuyết Linh mỉm cười:

- Dĩ nhiên là thắng. Nếu bại thì bọn tại hạ đâu còn trở lại đây được nữa.

Hoàng Quân Nhã trầm ngâm một chút:

- Còn... mấy người đó ?

Lệ Tuyết Linh điềm nhiên:

- Ra đi vĩnh viễn rồi. Tìm tổ tiên chúng dưới suối vàng.

Hoàng Quân Nhã thè lưỡi:

- Chết hết rồi sao?

Lệ Tuyết Linh gật đầu:

- Trọn số !

Hoàng Quân Nhã thở dài:

- Một ngành sinh hoạt đượm màu hồng. Nhưng lại là màu hồng của máu. Không còn cách nào khác hơn nữa ư?

Lệ Tuyết Linh lạnh lùng:

- Tại hạ có nói, nghiệp dĩ trót mang từ lúc khởi bước vào đời. Con đường đã đi thì phải đi luôn. Không ai để cho mình hồi đầu đầu. Oán cừu bao vây bốn phía!

Thân Xương Ngọc chột kêu lên:

- Chủ quán đâu rồi!

Y bước ra phía hậu庭, thấy chủ quán thu mình trong đồng củi, im thin thít.

Thân Xương Ngọc nắm hắc lôi ra ngoài. Hắc tướng là Thân Xương Ngọc muốn giết hắc, nên kêu vang xin dung mạng. Thân Xương Ngọc biết là hắc mất cả hồn vía rồi nên dịu giọng trấn an hắc. Hắc cứ kêu van mãi, Thân Xương Ngọc phải nói lăm hắc mới bớt sợ. Thì ra hắc nghe khách giang hồ thường nói là những ai nhìn trộm cuộc thanh toán ân oán như vậy đều bị sát hại cả.

Thân Xương Ngọc phải giải thích cho hắc hiểu là người anh hùng chân chính không hề lưu ý đến kẻ bàng quang và chỉ có bọn đầu trộm đuôi cướp mới làm thế bởi những kẻ đó sợ hành tung bị bại lộ. Rồi Thân Xương Ngọc nhờ hắc thu dọn chiến trường sạch sẽ. Thoạt đầu hắc không nhận bảo rằng sợ xác chết và không dám nhìn các vũng máu. Song Thân Xương Ngọc hứa cho một món thù lao lớn thì hắc mới nhận. Chiến trường ngay trước quán hắc, nếu bọn Lệ Tuyết Linh bỏ đi thì dù muốn dù không hắc cũng phải làm cái việc bất đắc dĩ đó. Chẳng qua hắc thấy bọn Lệ Tuyết Linh có phần nào dễ dãi, nên đòi một số tiền để bù vào những chỗ thiệt hại qua cuộc chiến vừa rồi. Sau đó, bọn Lệ Tuyết Linh tiếp tục hành trình. Dọc đường, Thân Xương Ngọc hỏi:

- Người đầu rương ngọc ở đâu ?

Lệ Tuyết Linh đáp:

- Tại toà lương đình, trong khu rừng tùng gần Thanh Câu Điền. Nơi đó cách Đơn Quan Môn độ ba mươi dặm. Vì ta nghi ngờ bọn Đơn Quan Môn trá trở nên giấu ngọc tại đó, lấy đá sỏi bỏ vào rương.

Thân Xương Ngọc kêu lên:

- Ngay tại điểm ước hẹn với Bạch Liên Bình !

Lệ Tuyết Linh gật đầu:

- Điều đó có sao đâu !

Cả hai giục ngựa sai đều, ta thán về những việc đi qua, phác họa chương trình đối phó với địch trong tương lai ...

31. Nghĩ Tiếc Chi Nhau

Nhìn Lệ Tuyết Linh một lúc, Thân Xương Ngọc thốt:

- Trên đời này hiểu ta thì chẳng có mấy kẻ đâu. Ai ai cũng cho là ta chai đá, chứ thực ra ta rất trọng lễ nghĩa, biết phân biệt thị phi. Ta không hề ỷ mạnh mà bạo hành. Ta cũng như đệ, đều bị người đời hiểu lầm mà xét đoán sai, vì ánh thép chớp lên mãi mà không thấy rõ con người vùng ánh thép đó cũng có quả tim như mọi người, cũng có lương tri như mọi người.

Lệ Tuyết Linh mỉm cười:

- Đệ có chí hướng, đệ hành động theo chí hướng đó, không mong cầu người khác tìm hiểu. Giả như họ có lầm lạc thì đệ cũng chẳng nao núng mảy may.

Thân Xương Ngọc gật đầu:

- Nếu muốn cho mỗi người trên giang hồ thấu đáo tâm tình của chúng ta thì thật là phí thời gian quá. Vả lại cũng là một việc rất khó làm. Bởi trên con đường tiến, chúng ta lắm lúc không thể dừng chân để chờ một phê phán của võ lâm, hoặc biện hộ cho mình.

Hoàng Quân Nhã bỗng chen vào:

- Thân đại hiệp. Đại hiệp và Lệ đại hiệp là đôi bạn thân?

Thân Xương Ngọc gật đầu:

- Phải !

Hoàng Quân Nhã tặc lưỡi:

- Hai vị đã làm được một việc khó!

Thân Xương Ngọc cau mày:

- Cô nương nghĩ sao mà nói vậy ?

Hoàng Quân Nhã điểm một nụ cười:

- Tiểu nữ nghe người ta nói là hai con hổ không thể nào ở chung chuồng. Loài hổ không bao giờ có bạn. Hai vị tài cao, tánh khí quật cường, thà chết chứ không khuất phục trước một ai. Mà đã là bạn thì phải có sự nhường nhịn, có sự chịu đựng lẫn nhau mới tránh được sự va chạm mỗi khi quan niệm bất đồng. Như vậy sự chung chạ giữa hai vị là một điều khó. Làm sao tránh được sự sóng gió trong sự tiếp cận lâu ngày dài tháng? Hai con người tự cao tự đại không thể dung nhau được.

Thân Xương Ngọc gật đầu:

- Cô nương nói phải, song tại hạ và Lệ Tuyết Linh vượt qua ngoài định luật đó.

Đối với nhau, bọn tại hạ không còn quan niệm cá nhân nữa mà chỉ có một ý chí hoà đồng. Bởi gặp nhau trong hoàn nạn, kết giao với niềm sanh tử, bổn tánh của nhân loại. Thì tự nhiên thừa sức chịu đựng lẫn nhau.

Lệ Tuyết Linh tán đồng:

- Lão ca nói phải đó !

Hoàng Quân Nhã cười nhẹ:

- Cái đó có thể gọi là tiếc lẫn nhau. Các vị là những siêu nhân và siêu nhân thì tiếc tài, tiếc mạng nhau chứ không đổ kị lẫn nhau.

Thân Xương Ngọc cũng cười:

- Cho rằng bọn tại hạ là siêu nhân thì quá đáng. Đại khái là cô nương nói đúng.

Hoàng Quân Nhã ca ngợi sự kết giao của hai kẻ đồng hành một lúc nữa, đoạn dạy qua Lệ Tuyết Linh, hỏi:

- Đại hiệp nói có một bọn người đang theo đuổi các vị ở sau kia, bọn đó có phải là Hắc Lâu không?

Lệ Tuyết Linh điềm nhiên:

- Chính bọn đó!

Hoàng Quân Nhã tiếp:

- Họ hung dữ lắm?

Lệ Tuyết Linh gật đầu:

- Phải!

Hoàng Quân Nhã chớp mắt:

- Chừng như những người trong phái Thập Toàn nói là Thân đại hiệp thuộc Hắc Lâu kia mà?

Thân Xương Ngọc mỉm cười:

- Cái đó không sai!

Hoàng Quân Nhã kinh dị :

- Thế là nghĩa làm sao ? Người trong Hắc Lâu theo đuổi Lệ đại hiệp, rồi Thân đại hiệp lại là bạn của Lệ đại hiệp, lại đi theo Lệ đại hiệp?

Lệ Tuyết Linh cười nhẹ:- Có gì khó hiểu đâu Hoàng cô nương. Để tại hạ tóm lược tình hình cho cô nương biết. Tại hạ có thù với Hắc Lâu, Hắc Lâu phái thuộc hạ đi tìm cừu nhân. Thân đại ca là một nhân vật trọng yếu trong Hắc Lâu, được giao phó quyền điều động toàn toán thuộc hạ đó. Thay vì chống tại hạ lại quay đầu chống lại Hắc Lâu. Bởi cái sự giao tình giữa tại hạ mà Thân Xương Ngọc chọn bạn và ly khai Hắc Lâu .

Hoàng Quân Nhã hỏi:

- Thế lúc đầu, người trong Hắc Lâu không biết sự liên lạc giữa hai vị ?

Lệ Tuyết Linh đáp:

- Đương nhiên là không. Chứ nếu biết thì làm gì chúng giao phó sứ mạng đó cho lão ca chứ?

Hoàng Quân Nhã ạ một tiếng:

- Như vậy Hắc Lâu sẽ hận Thân đại hiệp hơn là đại hiệp nữa!

Thân Xương Ngọc điềm nhiên:

- Cái đó khỏi phải nói!

Hoàng Quân Nhã tỏ vẻ lo lắng:

- Chỉ sợ Hắc Lâu sẽ theo đuổi gấp hơn.

Thân Xương Ngọc vẫn điềm nhiên:

- Cái đó khỏi phải nói luôn !

Hoàng Quân Nhã tiếp:

- Hai vị có võ công cao cường như vậy, song tôi nghe lén hai vị nói chuyện dọc đường thì chừng như hai vị cũng quan tâm đến họ ...

Thân Xương Ngọc thở dài:

- Phải quan tâm chứ cô nương. Bối lực lượng của bọn tại hạ không lấy gì làm mạnh cho lắm. Trong Hắc Lâu cũng có lắm người có võ công ngang ngửa với bọn tại hạ, điều đó chẳng nói làm chi, ngại vì chúng đông người, mà người đông thì thế phải mạnh ...

Hoàng Quân Nhã nghiêm giọng:

- Võ sĩ chân chính chỉ một đối một, đâu có thể cạy đông ...

Lệ Tuyệt Linh cười vang:

- Nhưng chúng đâu phải là những võ sĩ chân chính. Nhất định là chúng sẽ áp dụng chiến thuật biển người.

Hoàng Quân Nhã lộ vẻ bất bình :

- Thế thì còn gì là đạo nghĩa?Bạo lực! Tất cả mọi việc trên đời đều do bạo lực giải quyết sao?

Hoàng Quân Nhã trầm ngâm một lúc lâu. Con người vì giành sự tồn tại mà phải dùng đến bạo lực sao? Bạo lực áp dụng dưới mọi hình thức? Dù cho dưới sự chủ động nào, bạo lực cũng là tàn nhẫn.

Thế ra trời sanh cái tâm thiện lương của con người để làm gì? Thiện lương đụng đầu với bạo lực thì thiện lương có còn tồn tại được chăng?

Mãi đến bây giờ Hoàng Quân Nhã mới bắt đầu thức ngộ được điểm này.

Thức ngộ một cách chua xót.

Đoàn người hai nam một nữ lại tiếp tục hành trình, thỉnh thoảng họ lại đàm đạo để quên con đường dài thăm thẳm. Rồi đến một hôm, ngày mười sáu tháng sáu, họ vào địa phận Thanh Câu Điền, thời gian đã quá ngộ. Dưới sự hướng dẫn của Lệ Tuyệt Linh, họ đi thẳng đến khu rừng tùng.

Nói là rừng vì nhiều cây rậm rạp và ở vùng hoang vắng, chứ nó chỉ rộng độ bốn năm mươi trượng vuông. Gió từ xa cuốn đến quét qua đầu ngọn tùng làm cành lá chạm nhau xào xạc. Gió lộng từng cơn, cành lá oằn oại từng cơn như những lượn sóng xanh rờn đùa giỡn xô đuổi nhau.

Họ vào rừng.

Nặng không vào đây được, gia dĩ lại có gió mát, ba người cảm thấy khoan khoái vô cùng. Càng khoan khoái hơn là họ sắp được nghỉ chân một lúc. Toà lương đình kia rồi. Dĩ nhiên là nó phải cũ kỹ, gần như điêu tàn, dù vậy nó vẫn giữ được cái vẻ trang nhã lồng cái thanh u huyền ảo.

Người nào đó dựng nên toà lương đình tại đây hẳn phải có tâm hồn cao đẹp.

Hưởng nhàn ở một địa điểm như thế này đương nhiên phải là người tuy chưa thành tiên song đã thoát tục trọn vẹn rồi. Hoàng Quân Nhã lấy khăn lau mồ hôi mặt, thở một hơi dài khoan khoái thốt:

- Mát quá ! Khoan khoái hết sức !

Lệ Tuyết Linh xuống ngựa, điểm một nụ cười:

- Sánh với con đường dài dưới nắng như đốt thì dĩ nhiên nơi đây hẳn là một đất lành.

Chàng đỡ Hoàng Quân Nhã xuống theo rồi cùng Thân Xương Ngọc vào trong lương đình. Hoàng Quân Nhã luôn miệng tán địa điểm tốt. Thân Xương Ngọc tìm chỗ ngồi, nhắm mắt lại, thốt:

- Còn thừa thì giờ làm một giấc!

Lệ Tuyết Linh gật đầu:- Tuỳ tiện lão ca!

Hoàng Quân Nhã mỉm cười:

- Nghe Thân đại hiệp nói mà tôi cũng buồn ngủ theo!

Lệ Tuyết Linh giữ bụi, lau mặt, buông gọn:

- Thì cứ ngủ! Chưa tới giờ hành động đâu!

Hoàng Quân Nhã lắc đầu:

- Không! Ai ngủ được ! Coi kỳ quá!

Lệ Tuyết Linh mỉm cười:

- Trong mấy hôm nay, cứ đến đâu là cô nương rút vào một xó kín đáo, chừng như sợ bọn này ăn thịt vậy. Hoặc giả nếu có đi luôn đêm thì cô nương lại lơi ngựa xa xa làm cho tại hạ và Thân Xương Ngọc sợ hãi, tưởng cô nương đã lạc lối rồi. Hay bị ma quỷ bắt, thú dữ vồ tha đi nào rồi!

Hoàng Quân Nhã thoáng đỏ mặt :

- Tiểu nữ đâu có ý gì đâu ? Chẳng qua tiểu nữ ... không quen ...

Lệ Tuyết Linh mỉm cười:

- Tại hạ hiểu. Là một tiểu thư khuê môn bất xuất, khi đêm về thì làm gì dám tiếp cận nam nhân? Huống chi lại đi trên con đường vắng vẻ. Tuy nhiên ngộ biến phải tùng quyền, điều này có cái lợi là tránh gây lo lắng cho nhau, mình phải vượt qua một vài câu thúc, cô nương ạ. Sự biến quyền đó không vi phạm lễ giáo chút nào.

Hoàng Quân Nhã bối rối:

- Lệ đại hiệp nói vậy làm tiểu nữ áy náy quá, mừng tượng là ngờ tiểu nữ có ý khinh miệt hai vị, không muốn thân cận nhiều...

Thân Xương Ngọc vụt thốt:

- Hai người không ngủ thì cứ nói chuyện đi. Tại hạ xin ngủ trước.

Lệ Tuyết Linh hừ một tiếng:

- Có ai cấm lão ca đâu?

Bỗng y mở mắt ra nhìn chung quanh đoạn tiếp:

- Ta với đệ đánh cuộc đi!

Lệ Tuyết Linh lấy làm lạ :

- Đánh cuộc về cái gì ?

Thân Xương Ngọc cười hì hì :

- Nếu ta tìm được nơi đệ dấu ngọc thì đệ phải biếu ta một hạt. Bằng như tìm không được thì ta thua đệ mười lạng vàng. Lệ Tuyết Linh cười lớn:

- Thế thì lão ca lời quá ! Mỗi hạt ngọc của đệ trị giá ít nhất cũng trăm lạng vàng, lão ca mất thì chỉ có mười lạng mà lại được hơn trăm, như vậy là tiện nghi cho lão ca lắm. Lão ca khôn ghê.

Thân Xương Ngọc cũng cười:

- Nói thế hẳn là đệ cho rằng ta không tìm ra?

Lệ Tuyết Linh rùn vai:

- Tự nhiên!

Thân Xương Ngọc đứng lên:

- Đệ sẽ thấy là mình lầm to!

Lệ Tuyết Linh ra vẻ trịnh trọng:

- Xin mời Thân đại hiệp thực nghiệm!

Thân Xương Ngọc lại đảo mắt nhìn quanh toà lương đình lượt nữa rồi hỏi:

- Đệ dấu rương ngọc trong toà lương đình hay ở ngoài. Phải cho ta biết điều đó!

Lệ Tuyết Linh lắc đầu:

- Cứ tìm. Đừng hỏi dò!

Thân Xương Ngọc cao giọng :

- Ta nhất quyết là đệ giấu trong toà nhà này!

Lệ Tuyết Linh gật đầu:

- Đúng!

Thân Xương Ngọc mỉm cười:

- Ta sẽ tìm ra!

Lệ Tuyệt Linh bước tới chỗ Thân Xương Ngọc vừa rời khỏi, nằm xuống thốt:

- Đệ nghỉ một chút nhá. Khi nào tìm được thì cứ gọi đệ một tiếng. Đệ sẽ để tùy lão ca chọn một hạt thích nhất .

Thân Xương Ngọc quả quyết, như nắm chắc phần thắng trong tay:

- Người thua cuộc là cái chắc. Trong toà lương đình này có chỗ nào bí ẩn đâu!

Lệ Tuyệt Linh mắt nhắm mắt mở:

- Cứ tìm đi, đừng dắc ý vội !

Thân Xương Ngọc gật đầu:

- Mời đệ đứng lên cho ta !

Lệ Tuyệt Linh giật mình, song cũng đứng lên, hỏi:- Để làm gì? Lão ca định lục soát trong mình đệ ?

Bỗng chàng thức ngộ, bật cười vang :

- Lão ca tinh ý quá ! Thấy đệ ngồi xuống đó, lão ca nghĩ liền... lão ca đoán là đệ muốn che dấu chỗ giấu ngọc ...

Thân Xương Ngọc quan sát chỗ đó, lộ vẻ thất vọng, bỏ đi nơi khác.

Lệ Tuyệt Linh lại ngồi xuống, đưa mắt theo dõi hành động của Thân Xương Ngọc.

Hoàng Quân Nhã cũng chú ý một cách thích thú bảo:

- Cố gắng lên nhé Thân đại hiệp !

Thân Xương Ngọc vừa tìm tòi vừa đáp:

- Thế nào tại hạ cũng thắng cuộc!

Lệ Tuyệt Linh khích:

- Chịu thua đi, trao mười lạng cho đệ là xong. Đừng phí công vô ích!

Thân Xương Ngọc gắt:

- Chưa chắc đâu lão đệ!

Y tìm được một lúc nữa rồi ra ngoài, tung mình lên nóc toà lương đình, nhìn dáo dác, rồi kêu lên:

- Sao lạ vậy?

Lệ Tuyệt Linh hỏi:

- Có muốn đệ mách nước tí ti chẳng?

Thân Xương Ngọc lắc đầu:

- Khỏi!

Đoạn y cười vang tiếp:

- Ta đang làm cái việc loại trừ, gạn lọc đây! Từ trăm giả thuyết ta loại bỏ phần lớn, giữ lại mười, rồi từ mười ta chọn một. Ta khởi tổng quát, mở rộng phạm vi là ta

phải gặp đúng địa điểm.

Lệ Tuyết Linh cười nhẹ:

- Đệ tin chắc lão ca thua cuộc!

Y lại nhảy xuống đất nhấc thử đá ở bậc thềm lên .

Vẫn chẳng thấy gì. Y càu nhàu:

- Có lẽ ta thua mất!

Lệ Tuyết Linh mỉm cười:

- Chịu thua đi , đệ chỉ cho! Thân Xương Ngọc buông gọn:

- Chịu ! Thế đệ giấu ở đâu?

Lệ Tuyết Linh tiếp:

- Đệ biết lão ca phải thua. Thua từ lúc chưa tìm kiếm !

——o o O o o——

32. Yếu Mạng Hoa Tử

Chàng gần từng tiếng:

- Lão ca thua bắt đầu từ quan niệm !

Thân Xương Ngọc trở mắt:

- Đệ muốn nói gì?

Lệ Tuyết Linh tiếp:

-Nghĩa là lão ca sai lầm từ quan niệm. Trong chiều hướng sai lầm của quan niệm, lão ca tìm tòi lục soát thì tự nhiên là không bao giờ có kết quả. Lão ca cho rằng ngọc đựng trong chiếc rương, nên lão ca cứ tìm nơi nào có thể che giấu một chiếc rương. Một chỗ giấu rương được thì đâu phải nhỏ. Mà nơi đây thì trống trải như thế này ...

Thân Xương Ngọc kêu lên:

- Thế là đệ bỏ chiếc rương, phân tán số ngọc thành từng phần nhỏ ?

Lệ Tuyết Linh gật đầu:

- Đúng vậy!

Thân Xương Ngọc đăm đầu, dậm đất, kêu lên:

- Ta ngu quá không nghĩ ra.

Lệ Tuyết Linh cười:

- Lão ca nghĩ ra thì đệ còn ăn mười lạng vàng làm sao được?

Thân Xương Ngọc hỏi gấp:

- Vậy đệ giấu ở đâu ? Ta đã lục soát khắp nơi, dù cho một vật thể nhỏ cũng không lọt qua khỏi ánh mắt của ta!

Lệ Tuyết Linh từ từ thốt:

- Nơi đó lão ca xem qua rồi!

Thân Xương Ngọc giật mình:

- Đệ nói sao? Ta có lực soát rồi à?

Lệ Tuyết Linh không đáp, bước đến một chiếc đồng đá, ngồi xuống, cạy mấy tấm gạch lên, rồi moi đất. Không lâu lắm, chàng hốt lên từng nắm ngọc. Tuy đất bám quanh song ngọc vẫn chớp sáng như thường.

Thân Xương Ngọc thở dài:

- Ta chịu thua !

Lệ Tuyết Linh thốt:

- Lão ca cứ tưởng là đệ chôn chiếc rương ngay dưới nền, nên dậm đạp, lắng nghe âm thanh. Nếu có vật gì ở dưới đất thì âm vọng phải khác. Bởi không có hồi âm đặc biệt nên lão ca bỏ qua mà quên đi việc cạy gạch lên xem thử .

Thân Xương Ngọc tắc lưỡi:

- Ta phục đệ !

Lệ Tuyết Linh mỉm cười:

- Quá khen !

Rồi chàng chìa tay :

- Mời lạng vàng đầu, trao đây !

Thân Xương Ngọc thở dài, lấy đỉnh vàng nhỏ trong mình trao cho ra, thốt:

- Đau cho ta quá! Với số ngọc đó, đệ trở thành giàu to, lại còn bóc lột mười lạng vàng của ta nữa à? Tham quá! Tàn nhẫn quá!

Lệ Tuyết Linh vừa moi ngọc vừa lấy đỉnh vàng cất vào mình, cười hì hì, đáp:

- Tiền bạc có bao nhiêu cũng chẳng nhiều, càng có nhiều càng tốt. Với lòng tham của con người thì làm sao định giới hạn số lượng nhiều hay ít?

Thân Xương Ngọc bước tới, moi ngọc tiếp với Lệ Tuyết Linh .

Hoàng Quân Nhã hỏi:

- Tiểu nữ có thể tiếp tay không?

Lệ Tuyết Linh mỉm cười:

- Vật thô sơ, cô nương mó tay vào làm gì? Khỏi đi!

Thân Xương Ngọc vụt kêu lên:

- Đáng lẽ ta phải nghĩ đến!

Lệ Tuyết Linh hỏi:

- Nghĩ đến cái gì ?

Thân Xương Ngọc đáp:

- Đệ nói là mang chiếc rương đến Đơn Quan Môn, một chiếc rương đựng toàn đá vụn. Đệ đâu có thì giờ mua một chiếc rương mới mà đựng ngọc. Vả lại có cần chi điều đó ? Thì làm gì có việc chôn giấu rương ?

Lệ Tuyết Linh lại cười:- Bởi lão ca không nghĩ đến kịp thời nên đệ mới có số vàng mười lạng chứ!

Thân Xương Ngọc hừ một tiếng:

- Đừng đắc ý vội ! Ta sẽ có dịp đánh cuộc với đệ nữa! Nhất định ta phải lấy lại số vàng đó.

Rồi y tiếp:

- Dù sao ta cũng đoán đúng một phần là đệ giấu ngọc ngay trong toà lương đình.

Lệ Tuyết Linh gật đầu:

- Cái đó đệ thừa nhận là chính đệ cũng lo ngại lão ca sẽ tìm ra .

Khi số ngọc được moi lên hết rồi, Lệ Tuyết Linh cho vào chiếc khăn lau mồ hôi, cột lại, đặt trên mặt bàn, vỗ vỗ đôi tay cho sạch đất, đoạn thốt:

- Bây giờ chỉ còn chờ đến đêm xuống, Bạch Liên Bình đến lấy phần là xong!

Chàng dừng lại một chút rồi tiếp:

- Sau khi đệ chia phần với Bạch Liên Bình rồi, lão ca muốn lấy mấy hạt thì cứ lấy!

Thân Xương Ngọc tắc lưỡi:

- Ta thua cuộc mà ! Ta có quyền gì...

Lệ Tuyết Linh chặn lời:

- Đánh cuộc là để giải trí, còn vật là của chung, lão ca thích thì cứ lấy, không thích thì thôi. Không phải là một vấn đề gây thắc mắc.

Day qua Hoàng Quân Nhã, chàng hỏi:

- Cô nương cần thì cứ cầm vài hạt.

Hoàng Quân Nhã thốt:

- Đa tạ đại hiệp. Ngọc là vật quý, tiểu nữ không dám tùy tiện tiếp nhận. Đại hiệp cứ giữ lại mà dùng.

Lệ Tuyết Linh mỉm cười:

- Cô nương hơn Bạch Liên Bình nhiều!

Hoàng Quân Nhã hỏi:

- Tiểu nữ nghe đại hiệp nói đến Bạch Liên Bình. Mà tiểu nữ không biết Bạch Liên Bình là ai? Làm gì mà tiểu nữ dám nhận sự khen tặng đó của đại hiệp.

Lệ Tuyết Linh gật đầu đáp:

- Cô nương là tiểu thư ở khuê môn thì làm sao mà biết được những người trong giới giang hồ được. Tại hạ đánh giá qua nhân cách của con người mà thôi. Còn Bạch Liên Bình là ai thì một chút nữa cô nương sẽ thấy mặt người đó. Bây giờ ta tạm nghỉ ngơi giây lát cho khỏe.

Hoàng Quân Nhã gật đầu, mỉm cười, rồi nàng lui lại kiếm một góc sạch sẽ ngồi tựa lưng mà nghỉ. Cả ba người cùng im lặng nhắm mắt dưỡng thần. Toà lương đình

chìm trong sự im lặng hoàn toàn. Ngoài kia trời đã bắt đầu ngả về chiều. Cảnh vật càng thêm hoang vắng, tịch mịch.

Bỗng một bóng đen từ cửa hậu của toà lương đình hiện ra như một bóng ma.

“Vút” một tiếng, bóng đen đã chớp nhanh bao Miêu Nhân ngọc đặt hồ hững trên mặt bàn. Cầm bao ngọc trên tay, bóng người đó nhanh chân phóng mình chạy ra khỏi toà lương đình. Chợt y khựng lại. Vì trước mặt của y là Lệ Tuyết Linh đang đứng sừng sững, nhìn y mỉm cười.

Lệ Tuyết Linh nhìn y gần giọng:

- Ta cứ tưởng là ai. Té ra là ngươi. Oanh Tế Nhân, ngươi không còn ham sống nữa rồi chắc?

Thì ra bóng đen là Oanh Tế Nhân, một tay đại đạo trong giới giang hồ. Cả hai phe hắc bạch đều gồm y. Vì với ngọn Tượng Vĩ Tiên, y tung hoành ngang dọc, thủ đoạn tàn ác, giết người không gớm tay.

Oanh Tế Nhân thấy Lệ Tuyết Linh đứng chặn trước mặt, y chợt dạ, khẽ liếc nhìn ra phía sau. Quả như y dự đoán, Thân Xương Ngọc đã đứng sau lưng y từ lúc nào.

Thân Xương Ngọc trầm giọng:

- Oanh Tế Nhân ! Ngươi đã biết chúng ta là ai rồi, thì mau mau bỏ túi ngọc xuống, rồi rời xa nơi này ngay lập tức. Bọn ta tha cho đó!

Oanh Tế Nhân nhìn túi ngọc, cười lạnh:

- Ngươi nói nghe hay quá nhỉ! Đừng có mơ nữa!

Lệ Tuyết Linh nghe giọng nói của hắn, chứng tỏ hắn cũng có chút thực tài.

Nhưng một Oanh Tế Nhân thì làm gì dám trêu vào chàng, huống hồ lại có cả

Thân Xương Ngọc ở bên cạnh. Ít nhất, y cũng phải có một hậu thuẫn nào đó thì mới dám ra mặt đối đầu chứ.

Trên giang hồ, đâu có tay nào dám đơn thân độc mã mà phóng tay trên như vậy.

Bất cứ nhân vật nào, nếu không có hậu thuẫn hùng hậu cũng không dám khiêu khích vào Lệ Tuyết Linh. Huống hồ Oanh Tế Nhân thấy rõ là bên cạnh chàng có cả Thân Xương Ngọc?

Chàng còn đang suy tư, tìm hiểu lý do giúp Oanh Tế Nhân có cái gan bạo hành

như vậy thì Oanh Tế Nhân đã tỏ vẻ bức dọc gắt:- Bây giờ thì các ngươi nên tránh qua một bên cho ta đi, nếu không thức thời thì

đừng trách sao ta bắt cận nhân tình đấy nhé !

Lệ Tuyết Linh vụt nhớ đến một việc. Chàng cho rằng Oanh Tế Nhân đâu thể có

mặt tại khu rừng này vô duyên vô cớ như thế được. Y đâu có cái hứng đến đây để ngủ một giấc say sưa được.

Thế thì duyên cớ gì?

Chờ người như chàng? Mà y chờ ai? Dĩ nhiên là bằng hữu của y rồi. y phải hiểu là bằng hữu của y sẽ đến trong phút giây, giả như có động thủ thì bằng hữu của y cũng đến kịp thời mà tiếp trợ. Mà biết đâu bằng hữu của y cũng đến rồi. hửn là bọn đó ghê gớm lắm cho nên y mới dám ra mặt ăn cướp bao ngọc, xem thường chàng và Thân Xương Ngọc .

Oanh Tể Nhân dù tham lam, dù hung bạo cũng không đến nổi điên mà dám liều mạng với hai tay lợi hại nhất trần đời. Thấy Lê Tuyết Linh suy nghĩ mãi, chưa tỏ lộ một thái độ nào, Thân Xương Ngọc gọi:

- Hiền đệ! Còn chờ gì nữa?

Oanh Tể Nhân không nao núng:

- Phải đó! Các người còn chờ gì nữa?

Lê Tuyết Linh lạnh lùng:

- Có phải người muốn tìm lối thoát trong cái tiến chằng. Ta nghĩ người đang mong viện thủ của người đến gấp. Thú thật đi! Cho ta biết người đang chờ bọn nào?

Oanh Tể Nhân thoáng giật mình:

- Khá lắm! Ta khen người có trí xét đoán đó.

——o o O o o——

33. Đến Lúc Van Cầu

Nhìn chiếc Tượng Vĩ Tiên nơi tay đối phương, Lê Tuyết Linh ước lượng trình độ võ công của y.

Hửn là ngọn roi đó biểu tượng tinh túy của võ học mà y sở cậ nhất. Bởi nó là một thứ vũ khí quái dị trên giang hồ chưa có vật thứ hai tương tự.

Bên trong là xương con tê, bên ngoài là da rắn quấn quanh. Nó lại được tẩm độc rất kỹ. Nếu nó chạm vào da rướm máu là độc nhiễm luôn vào cơ thể, đối phương khó bảo toàn tính mạng. Chỉ có Oanh Tể Nhân mới có loại giải dược hữu hiệu mà thôi.

Trên đời, không có thứ thuốc nào chữa trị nổi. Chỗ bị thương cứ lở loét ra, chẳng một linh dược nào có thể làm cho lành da, khép miệng. Rồi sau đó ba hôm, chất độc thấm vào lục phủ ngũ tạng, người đó ắt phải chết.

Lê Tuyết Linh điểm một nụ cười tàn khốc, hướng qua Thân Xương Ngọc, thốt:

- Lão ca lưu ý đến viện thủ của hửn nhé, để một mình đệ thu thập hửn cho.

Thân Xương Ngọc gật đầu:

- Nên nhớ chúng ta còn có việc gấp đây, tốc chiến tốc thắng thì hơn. Tuyết đối không nên lưu tình!

Oanh Tể Nhân cười gằn:

- Dễ ăn quá hử. Ta nghĩ đêm nay là hai người không còn được nói nữa đây.

Lệ Tuyết Linh lạnh lùng:

- Người ra tay đi chứ. Đừng rườm lời nữa. Người chắc cũng đã biết tính ý của ta rồi. Nếu muốn còn sống thì nhanh tay lên.

Oanh Tể Nhân lại khích nộ:

- Người chán muốn sống rồi đó ư. Ta muốn để cho người nói thêm vài câu nữa mà người lại không muốn nói nữa sao?

Về bình tĩnh trên gương mặt Lệ Tuyết Linh pha lẫn lạnh lùng tàn nhẫn. Chàng thông thả buông:

- Người nói hết chưa?

Là một tay đại đạo lừng danh, trải qua bao sóng gió trên giang hồ, y thừa kinh nghiệm để biết là Lệ Tuyết Linh sắp sửa ra tay. Oanh Tể Nhân giật mình lùi lại một bước. Chiếc Tượng Vĩ Tiên hoành ngang trước ngực trong tư thế sẵn sàng ứng phó với chàng. Thân Xương Ngọc hừ một tiếng:

- Người biết sợ rồi sao? Khi này người oang oang lắm mà. Nào người hãy xuất chiêu để lấy mạng chúng ta đi. Còn chờ gì nữa chứ?

Oanh Tể Nhân đảo mắt nhìn quanh. Lệ Tuyết Linh từ từ bước tới, đao vác hồ hững trên vai. Chợt có tiếng người nói vang lên:

- Sao hai vị lừng danh như vậy mà lại đi ăn hiếp một kẻ cô thân độc mã như thế ?

Giọng nói của nữ nhân làm cho Lệ Tuyết Linh đứng lại. Chàng đảo mắt nhìn.

Trong trường bây giờ lại hiện ra thêm hai người nữa, một nam, một nữ, song song đứng cạnh nhau. Lệ Tuyết Linh nhận ra hai người đó. Nữ nhân chính là Tiểu Như Ý Hà Tinh Huỳnh. Còn nam nhân là Cương Quái Tạ Tông. Hai nhân vật cũng đã nổi danh trong giới giang hồ.

Lệ Tuyết Linh cười lạnh thốt:

- Thì ra là hai vị. Ta biết hẳn phải có viện thủ thì mới dám hành động như vậy, nhưng thật là không ngờ Tiểu Như Ý và Cương Quái vang danh khắp chốn.

Hà Tinh Huỳnh mỉm cười đáp:

- Tiểu nữ như con ốc, rút mình vào vỏ, nào dám ngo ngoe? Hà hướng bên cạnh đại ca còn có Thân lão đại ? Từ lâu tiểu nữ hằng ngưỡng mộ đại danh của hai vị, hiện tại gặp nhau đây quả là tam sinh hữu hạnh...

Thân Xương Ngọc chán ngấy cái trò đưa đẩy giả dối đó, buột miệng chặn ngang:

- Người đến đây hẳn là phải có chuyện chi đó ! Vì chuyện gì mà người đến, cứ nói thẳng ra. Nói nhanh đi!

Hà Tinh Huỳnh chớp mắt:

- Chuyện gì đâu?

Lệ Tuyết Linh tặc lưỡi:

- Còn giả vờ mãi!

Hà Tinh Huỳnh cười lật:

- Tiểu nữ không biết hai vị muốn ám chỉ cái gì. Tiểu nữ cũng không nhớ rõ là mình có đắc tội với hai vị chăng ? Và đắc tội tại đâu, từ lúc nào ? Muốn giáo huấn tiểu nữ thì ít nhất hai vị cũng phải cho biết nguyên nhân chứ.

Lệ Tuyết Linh hừ một tiếng:

- Oanh Tế Nhân giật bao ngọc của ta, bị bọn ta chặn đầu. Người và Tạ Tông xuất hiện bất thành linh, hiển nhiên sự xuất hiện của các người có liên quan đến vụ bạo hành của hắn. Ta nghĩ các người đồng lõa với Oanh Tế Nhân, định chia nhau mà nuốt số ngọc của ta. Bây giờ ta hỏi người, có nên bảo hắn trao trả cho ta hay giữ luôn mà chia với nhau? Nếu người chẳng có ý gì trong vụ này thì ta khuyên người nên làm kẻ bàng quang để tránh sự bất lợi cho người!

Hà Tinh Huỳnh ạ một tiếng, cười duyên thốt:

- Thì ra là có việc như vậy. Chả trách các vị trừng mắt nhìn tiểu nữ như kẻ thù. Cần gì phải có thái độ quyết liệt như thế chứ!

Oanh Tế Nhân gật đầu:

- Phải đó ! Việc gì đến rồi phải xem nhau như kẻ thù chứ !

Hà Tinh Huỳnh tiếp:

- Việc nhỏ mọn mà! Bất quá chúng ta chỉ nói với nhau mấy tiếng là thanh toán xong. Làm gì phải nghĩ đến sự động võ. Mình là chỗ đồng đạo với nhau cả mà. Làm thương tổn hoà khí giữa nhau thì khách giang hồ cười cho!

Lệ Tuyết Linh lạnh lùng:

- Người cho là việc nhỏ mọn chứ ta thì không nghĩ như vậy!

Thân Xương Ngọc bực dọc:

- Người có lời gì giải quyết cứ nói cho ta nghe !

Hà Tinh Huỳnh cười khanh khách:

- Đóng vì trò hoà giải nghĩ cũng khó chứ! Phải làm sao cho đôi bên đều hoan hỉ mới được!

Lệ Tuyết Linh cao giọng:

- Làm sao cho đôi bên hoan hỉ ?

Hà Tinh Huỳnh dạy qua Oanh Tế Nhân hỏi:

- Bao ngọc có nhiều lắm không ?

Oanh Tế Nhân đáp:

- Độ vài trăm hạt!

Hà Tinh Huỳnh gật đầu:

- Tốt ! Theo quy củ của chúng ta là ai trông thấy tất có phần. Vậy thì chúng ta cả

thấy năm người, cứ đem bao ngọc đó chia ra năm phần đồng đều, mỗi người lấy một phần. Có phải là tất cả đều hoan hỉ chẳng? Ai cũng có lợi cả ma!

Lệ Tuyệt Linh bật cười hăng hắc. Hà Tinh Huỳnh lộ vẻ không vui tiếp:

-Phương pháp của tiểu nữ không thích hợp sao mà đại ca cười?

Lệ Tuyệt Linh điềm nhiên đáp :

- Hà Tinh Huỳnh ! Có phải người định chia đều, ai cũng có lợi chẳng?Hà Tinh Huỳnh cười nụ:

- Như thế không công bình ư?

Lệ Tuyệt Linh gật đầu:

- Công bình chứ ! Nhưng tại sao có cái việc chia đều ?

Hà Tinh Huỳnh đáp:

- Thì tiểu nữ đã nói là chiếu theo quy củ của chúng ta!

Lệ Tuyệt Linh thông thả đáp:

- Quy củ đó chỉ áp dụng trong trường hợp hiệp tác mà hành sự kia, chứ ở đây, bao ngọc đã về tay ta, nó là vật sở hữu của ta rồi, chỉ có ta mới được quyền sử dụng. Chứ nào có phải là tài vật mà bọn các người định hợp tác để mưu cướp đoạt? Chẳng lẽ người chạy vào nhà ta, rồi cho rằng người có quyền chia của trong nhà ta à? Đừng nuôi dưỡng tư tưởng trẻ con đó!

Hà Tinh Huỳnh trầm gương mặt:

- Thế đại ca muốn sao?

Lệ Tuyệt Linh cao giọng:

- Ta muốn gã họ Oanh kia đặt bao ngọc xuống đất rồi rút đi. Ta hứa sẽ không làm gì có hại cho hắn. Còn như hắn quyết tâm cướp đoạt thì có bề gì hắn không thể trách ta tàn nhẫn được!

Hà Tinh Huỳnh quắc đôi mắt bắn tinh quang sắc lạnh:

- Thế đại ca muốn hưởng một mình?

Lệ Tuyệt Linh nổi giận:

- Người ngu quá! Vật của ta, ta không hưởng một mình thì chẳng lẽ đem cho kẻ khác sao?

Hà Tinh Huỳnh toan cãi, Thân Xương Ngọc cao giọng tiếp:

-Đệ còn cãi vớ với chúng làm chi nữa? Thật là đem đàn mà gậy bên tai trâu.

Hà Tinh Huỳnh rần giọng:

- Người dám mắng ta?

Thân Xương Ngọc xì một tiếng:

- Ta chỉ mắng những kẻ đáng mắng!

Hà Tinh Huỳnh trầm giọng:

- Như vậy là hai người nhất định động võ à?

Lệ Tuyết Linh so vai:- Không còn cách nào khác hơn. Đúng là các người chết vì tiền tài!

Oanh Tể Nhân cười hắc hắc:

- Các người nên cân nhắc lực lượng đi! Bọn ta ba người, người thì chỉ có hai.

Chắc gì người thủ thắng mà hòng lớn lối !

Lệ Tuyết Linh bĩu môi:

- Nếu ta bắt tài thì làm gì dám hoành hành trong thiên hạ?

Cương Quái Tạ Tông từ lúc đầu không hề mở miệng, bây giờ mới cất tiếng:

- Họ Lệ kia ! Cái ngoại hiệu Diêm La Dao của người đó không gây tiếng vang nào nơi bọn ta cả đâu! Bỏ cái ảo tưởng đi, tự đắc là chuốc khổ đấy!

Lệ Tuyết Linh cười nhẹ:

- Cứ thử đi ! Chỉ có thử thách mới chứng minh được sự thật!

Oanh Tể Nhân cười mỉa:

- Người nhất định lấy thân che của?

Lệ Tuyết Linh đáp:

- Ta đã nói rồi là cho các người phải chết vì lòng tham!

Hà Tinh Huỳnh đề nghị:

- Thôi thì số ngọc đó chia ra làm đôi, hai người một nửa, bọn ta một nửa. Bọn ta chịu lỗ vậy!

Lệ Tuyết Linh lắc đầu:

- Các người không có một hạt nào cả!

Hà Tinh Huỳnh cao giọng:

- Thế là người bỏ mềm, nhận cứng. Các người đòi giỡn với tử thần đấy nhé!

Lệ Tuyết Linh mỉm cười:

- Các người sẽ thấy kết quả! Đừng nói sớm!

Thân Xương Ngọc bĩu môi:

- Hãy hành động đi! Hay là người muốn bọn ta ra tay trước?

Lệ Tuyết Linh nhích tới một bước, hai bước...

Thanh Sanh Tử Kiêu chớp lên, ánh lam quang lóe sáng.

Oanh Tể Nhân hét lên một tiếng quái dị, quay mình. Ngọn Tượng Vĩ Tiên vút ra, thẳng cứng, quét qua khoảng không. Lệ Tuyết Linh đã đoán được hướng rồi, lách mình tránh trước, đồng thời thật sự phản công.

Thanh đao của chàng chiếu xuống Thiên Linh Cái của đối phương. Oanh Tể Nhân gầm lên, quật ngọn roi trở lại, hất thanh đao trạch khỏi đầu.

Nhưng Lệ Tuyết Linh vung tay tả, phóng chiếc vỏ đao qua, bức Oanh Tể Nhân lùi lại ba bước. Lệ Tuyết Linh không theo, cười lạnh hỏi:

- Thấy chưa? Liệu mà quyết định đi! Suy nghĩ cho kỹ để khỏi phải hối hận!

Oanh Tể Nhân thở phì phì, trợn tròn mắt, răng nghiến ken kết như muốn nuốt sống đối phương:

- Khoan đắc ý vội !

Hà Tinh Huỳnh bất thành linh vung thanh Loan Nhẫn Dao chém tới.

Thân Xương Ngọc chỉ chờ có thế, chiếc búa hình mặt trăng chớp lên, bay ra đón chặn thanh đao nòng. Cuộc chiến khai diễn thật sự rồi. Lệ Tuyết Linh khoát tay, chém sang Oanh Tể Nhân một đao. Chỉ còn Tạ Tông là đứng ngoài vòng. Nhưng Hà Tinh Huỳnh cao giọng gọi, hấn lập tức cử chiếc ống đồng dài ba thước xông vào tiếp trợ Hà Tinh Huỳnh.

Phải nhìn nhận thân thủ của hắn cũng có hạng lắm.

Thân Xương Ngọc không hề nao núng, khẽ xoay mình điều động chiếc búa tạo thành một bức tường tròn bao bọc bốn phía. Chiếc búa bay vun vút, chạm vũ khí địch kêu chan chất, lửa bắn tung tóe.

Chịu không nổi sức va chạm đó, Hà Tinh Huỳnh lùi lại kêu lên:

- Ta chỉ sợ đầu voi đuôi chuột thôi!

Lệ Tuyết Linh vừa giao đầu với Oanh Tể Nhân vừa khích:

- Người hãy tự liệu sức mình đi. Ta tưởng người không đến nỗi quá ngu dại mà liều mình.

Hà Tinh Huỳnh hét:

- Hãy cố mà tự lo cho bản thân đi. Người phải chết đêm nay là cái chắc!

Oanh Tể Nhân đã đánh bảy mươi ba ngọn roi rồi, song chỉ đánh vào khoảng không. Lệ Tuyết Linh như cái bóng ma lẩn tránh nhẹ nhàng. Thật ra chàng không vội thanh toán Oanh Tể Nhân mà mục tiêu đầu tiên là Hà Tinh Huỳnh.

Cho nên vừa lẩn tránh ngọn roi của Oanh Tể Nhân, chàng vừa lưu ý đến Hà Tinh Huỳnh, chờ dịp ra tay. Bỗng chàng loang đao một vòng, thanh đao bay đi, nhắm đầu Hà Tinh Huỳnh vút tới. Oanh Tể Nhân hét lên:

- Coi chừng đấy !

Nghe tiếng đó, Hà Tinh Huỳnh lạng người qua một bên, cử Loan Nhẫn Dao hất lên. Một tiến keng vang dội, lửa bắn sáng ngời. Tiểu Như Ý loạng choạng lùi lại sáu, bảy thước. Vừa dừng lại, nàng vung tay ra, sáu vệt sáng bay đi. Lệ Tuyết Linh còn ở trên không, cấp tốc trảm mình đáp xuống, loang Sanh Tử

Kiều một vòng, nhiều tiếng loảng xoảng vang lên, sáu chiếc Như Ý bằng thanh cương bịt bạc bắn ra bốn phía. Liền theo đó, ngọn Tượng Vĩ Tiên của Oanh Tể Nhân bay tới như con rắn đang phóng mình.

Lệ Tuyết Linh dùng tay tả quét chiếc vỏ đao chặn ngọn roi. Thanh Sanh Tử Kiêu tiếp nối, vẽ thành một đường ngang. Oanh Tể Nhân thét lên một tiếng lớn rồi lùi

nhANH lại tránh nhất đao. Lệ Tuyết Linh lướt lên bám chặt lấy Oanh Tế Nhân như hình với bóng, tay vung lên phát xuất mười tám đao đao quang sáng ngời. Oanh Tế Nhân kinh hoàng nhảy loạn tránh né, đồng thời vọt ngọn roi ngăn chặn quanh thân mình. Nhưng mười tám đao đao quang tắt phụt, Lệ Tuyết Linh xoay mình tiếp cận đối phương, vọt chiếc vỏ đao qua làm Oanh Tế Nhân nhảy dựng.

Bốn mũi thanh cương Như Ý bay đến, do Hà Tinh Huỳnh phát ra để cứu Oanh Tế Nhân, nhắm lưng Lệ Tuyết Linh lao vào. Hoàn tay khoát đao một vòng tròn, chàng hất bốn mũi ám khí bay qua một bên.

Hà Tinh Huỳnh cử đao lướt tới nhập nội.

Khẽ cười lạnh, Lệ Tuyết Linh hất đầu gối lên chạm vào cánh chỏ hữu, thanh Sanh Tử Kiêu cất cao mũi. Nếu Hà Tinh Huỳnh vọt thẳng đến thì mũi đao sẽ xuyên thủng người nàng.

Nàng biến sắc, chưa kịp làm gì thì Oanh Tế Nhân bị ngã ngời trên mặt đất, thấy thể khiếp quá, cấp tốc quất ngọn Tượng Vĩ Tiên qua.

Lệ Tuyết Linh lại nhấc cao mũi đao lên một chút, chừa khoảng không cho ngọn roi giáng xuống, đúng lúc Hà Tinh Huỳnh đến nơi. Đầu ngọn roi chạm vào má nàng, đau quá nàng rú lên một tiếng thảm. Chân chập choạng, tay tả che chỗ bị thương nhào lặn xuống đất rên ư ử.

Vung roi gây tổn thương người nhà, Oanh Tế Nhân sững sờ.

Y sững sờ nhưng Lệ Tuyết Linh không sững sờ như y được. Chàng bước một bước kê lưỡi đao nơi ót y, thép đao lạnh làm y giật mình nhưng đã muộn rồi...

Bên kia Thân Xương Ngọc đã dồn Cương Quái Tạ Tông vào thế thụ động, hấn không còn xuất phát một chiêu thức nào nữa, dù là miễn cưỡng.

Lệ Tuyết Linh bảo:

- Oanh Tế Nhân ! Gọi tên kia buông vũ khí đi!

Oanh Tế Nhân nghiêng răng gọi:

- Lão Tạ ! Thúc thời vụ là hơn!

Tạ Tông lập tức nhảy ra ngoài vòng chiến. Thân Xương Ngọc không buồn vọt theo, để mặc hấn lùi lại.

Tạ Tông còn uất hận, chưa cam nhận bại. Hấn hấn học:

- Các người hèn quá, chết nhất như bọn tầm thường. Ta thì đầu rơi được chứ chí không thay đổi!

Thân Xương Ngọc gật gù:

- Khá đó! Như vậy mới là hảo hán. Muốn làm tròn chí nguyện thì chứ vào trở lại, ta sẵn sàng giúp người mãn nguyện.

Tạ Tông hét:

- Người tưởng ta sợ người à?

Oanh Tể Nhân kêu lên:

- Thôi đi, lão Tạ ! Thua keo này thì còn keo khác. Nóng nảy làm chi. Người đừng ngoan cố mà hại luôn cả ta và Tiểu Như Ý nữa đấy!

Hà Tinh Huỳnh cũng kêu lên:

- Hoa Tử ! Lại đây rịt thuốc cho ta! Chỉ tại ngọn roi không có mắt của người mà ta thọ thương đó. Đầu roi có tẩm thuốc độc, người hãy chữa trị gấp cho ta đi!

Oanh Tể Nhân hừ một tiếng:

- Gọi cái gì? Người đã chẳng đòi chi ba đó sao?

Hà Tinh Huỳnh giật mình:

- Lão Hoa Tử! Người nói cái gì vậy? Ta nói như thế nào mà không đúng ? Ý định của người như thế nào hả?

Oanh Tể Nhân lạnh lùng:

- Công lao là của ta. Ta phải hưởng nửa phần. Còn hai người chỉ đều nửa phần còn lại. Ta không ngờ lòng người lại tham lam quá đáng như vậy.

Hà Tinh Huỳnh cười nhạt :

- Lão Hoa Tử ơi ! Một mình người có công à? Còn bọn ta không có công sao? Nếu một mình người thử hỏi người có dám liều mạng mà làm không ? Sao bây giờ người lại nói như vậy ?

Oanh Tể Nhân buông giọng đáp:

- Người nói dễ nghe quá Tiểu Như Ý! Kế hoạch này ai định? Ai bàn ra? Các người chỉ có công giám hộ mà đòi hỏi quá đáng quá đấy. Người cứ nghĩ lại xem lời nói của mình đã đúng chưa mà vội trách người.

Hà Tinh Huỳnh há hốc mồm. Chưa kịp trả lời thì Lệ Tuyết Linh bật tiếng cười vang, làm cho cả ba tên đều giật mình đưa mắt ngó Lệ Tuyết Linh. Oanh Tể Nhân hỏi:

-Người cười cái gì ?

Lệ Tuyết Linh dừng tiếng cười đáp:

- Ta cười cho cái tánh xuẩn ngốc, tham lam của các người. Chết đã đến nơi rồi mà không lo. Lại còn đứng đó tranh cãi với nhau cái mà mình không có.

Hà Tinh Huỳnh bật cười, nhìn Oanh Tể Nhân hỏi:

- Hoa Tử !Người có nghe hần nói chưa? Đao còn đang kề cổ, chỉ cần hần nhích tay một chút là người xuống Diêm La Điện mà chi ngọc với Diêm Vương ngay. Thế mà còn giả giọng tham lam. Thật là đáng tức cười quá.

Oanh Tể Nhân giận dữ đáp ngay:

- Tiểu Như Ý! Phên này người đừng hòng được như ý. Ta có xuống Diêm La Điện thì cũng đứng ở đó mà chờ người cùng theo làm bầu bạn. Người cứ an tâm như vậy đi.

Hà Tinh Huỳnh nói với Tạ Tông:

- Lão Tà ơi ! Người hãy xuất thủ đi thôi. Dù sao thì cũng ...

Tạ Tông ngắt lời:

- Người hãy khép cái miệng lại cho ta nhờ. Động thủ tùy tiện? Mạng ta hay mạng người bị mất chứ ? Người nói dễ nghe quá! Ta là chủ chốt, thủ đoạn của đối phương dĩ nhiên là nhắm vào ta còn người thì ai kể làm gì ? Cho nên người nói năng như kẻ bàng quang. Đáng khinh bỉ quá!

Hà Tinh Huỳnh cảm hận:

- Lão Tà ơi ! Người ích kỷ quá ! Chỉ biết lo cho chính mình thôi. Hoàn toàn không tìm cách gì giúp đỡ bọn này...

Tạ Tông nhăn mặt như vắn lạnh lòng, không mấy may cảm xúc, trái lại còn cảm thấy khó chịu. Y buông gọn:

- Cái thế đã cùng thì dù muốn dù không cũng phải tùy theo. Các người tham sống sợ chết quá. Ta thẹn hết sức!

Oanh Tể Nhân cao giọng:

- Đừng tỏ lộ tính các anh hùng. Ta thấy rõ sự giả tạo của người. Kẻ ngoại cảnh bao giờ cũng mạnh miệng cả. Ta nghĩ nếu Lê Tuyết Linh kẻ đao nơi cổ người thì chẳng biết lúc đó người có cảm tưởng như thế nào ?

Lê Tuyết Linh cười hắc hắc:

- Người yên trí, thế nào thanh Sanh Tử Kiêu của ta cũng bén cổ hắc.

Cương Quái Tạ Tông cầm miệng liền. Thân Xương Ngọc lắc đầu, thấp giọng thốt:

- Trước khi xuất thủ ta lo lắng một điều. Ta tự hỏi tài nghệ của chúng đến mức độ nào. Cứ theo khẩu khí của chúng thì ta định ninh là gặp tay khá. Bây giờ thì ta thất vọng quá! Tánh xác láo của chúng làm ta thất vọng luôn. Thử cuồng ninh gian tà đó, chúng ta không nên để chúng sống làm gì.

Lê Tuyết Linh gật đầu:

- Đệ cũng có ý đó !

Rồi chàng tiếp:

- Trên giang hồ thiếu chi kẻ mang danh không phù hợp với thực tế. Thật chúng làm nhục lây đến hàng ngũ con nhà võ.

Oanh Tể Nhân trợn tròn mắt, hét lớn:

- Bao lâu nay người giết người, giết quanh năm suốt tháng, giết hàng ngày, thế chưa đủ sao? Người lại giết cả những kẻ chiến bại à? Như vậy mà xưng anh hùng, người không thẹn sao?

Hà Tinh Huỳnh cao giọng tiếp nói:

- Phải đó ! Người anh hùng chân chính đâu có hèn như các người? Huống chi đối với các người, bọn ta chưa có thâm cừ đại hận gì cả. Bọn ta chưa cướp đoạt vợ con

của các người, chưa sát hại cha mẹ các người mà ? Quả thật các người khát máu cực độ.

Lệ Tuyệt Linh thoáng do dự. Chàng cười khổ, hỏi:

- Lão ca, nghĩ sao ? Ắ ta nói nghe khó chịu quá.

Thân Xương Ngọc điềm nhiên:

- Thì chúng ta cứ khóa cái miệng của ả cho ả vĩnh viễn không còn phát ngôn được nữa!

Hà Tinh Huỳnh thất sắc:

- Các người tàn nhẫn quá. Ta không ngờ một cao thủ trong Hắc Lâu, một hoàng đế không ngại vàng tại Trung Điền Sơn lại chẳng có một điểm nhân tính. Người còn ngẩng mặt nhìn được nữa chứ?

Thân Xương Ngọc lạnh lùng:

- Mắng đi! Người chẳng còn mấy phút nữa đâu!

Oanh Tể Nhân quát tháo:

- Có can đảm thì rút đao về, ta với người một đối một, liều một cuộc tử chiến.

Lệ Tuyệt Linh cười lạnh:- Vô ích thôi Hoa Tử ! Hai đối một mà người còn không làm nên trò gì thì đòi một đối một để chết sớm phải không? Ta đâu có dư hơi để đùa với người chứ!

Oanh Tể Nhân cao giọng:

- Vừa rồi bắt quá người gặp cơn may, thành ta chiếm được tiện nghi đó thôi. Nếu có cuộc tái đấu thì ta chắc là hạ được người đó. Người khiếp nhược quá !

Lệ Tuyệt Linh trầm giọng:

- Dù tái đấu mười lượt cũng vậy thôi, người chẳng hy vọng làm được gì hơn đâu.

Cho người biết, đòi hỏi như vậy là tự chuốc lấy đau khổ thêm đấy!

Oanh Tể Nhân hét:

- Thì người cứ thử đi, ta sẽ cho người thấy.

Lệ Tuyệt Linh bĩu môi:

- Thật vậy sao?

Oanh Tể Nhân gầm lên:

- Tự nhiên !

Thân Xương Ngọc lạnh lùng:

- Xuống tay đi thôi! Còn nói dông dài với hấn làm gì?

Tiểu Như Ý Hà Tinh Huỳnh biết rõ nguy hiểm đang đến với họ. Tuy chưa nghĩ ra kế thoát thân nhưng kéo dài thời gian được phút nào có lợi phút đó. Biết đâu lại có việc bất ngờ xảy ra.

Lệ Tuyệt Linh đang kê chặt thanh đao vào cổ của Oanh Tể Nhân, nếu chàng ấn xuống một nhát thì cầm như vĩnh quyết cuộc đời hấn.

Hà Tinh Huỳnh khích:

-Người xuống tay đi, người sợ Hoa Tử chuyển bại thành thắng nên không dám đấu lại thì thôi vậy. Người giết người như thế có vinh dự gì không?

Thân Xương Ngọc quát:

- Câm miệng ngay cho ta!

Hà Tinh Huỳnh ngược nhìn Thân Xương Ngọc, tay sờ vào vết thương nơi mặt, mĩa mai:

- Chém đi! Dao đã kề vào cổ rồi thì có khó khăn gì đâu? Tuy nhiên đầu y rơi thì thanh danh của các người cũng rơi theo.

Chiếc búa hình mặt nguyệt chớp lên, Thân Xương Ngọc không chịu nổi giọng nói xía xói của ả nên bắt buộc phải động thủ. Hà Tinh Huỳnh rú lên một tiếng, ngã nhào

xuống, đầu vai bị lưỡi búa phốt qua, hốt mất một phần. Hoàn thân sang phía tả, Thân Xương Ngọc giật nhẹ cánh tay, đường dây thu lại

nhấc lưỡi búa lên, bay luôn theo hình vòng cung ngược trở lại, chém xuống Hà Tinh Huỳnh đang nằm giữa mặt. Dù có tài nghệ đến đâu thì Hà Tinh Huỳnh cũng không làm sao tránh khỏi nhất búa đó. ả ta cầm chắc phải mang cái mặt nát mà về châu tổ tiên. Nhưng một tiếng thở dài vang khê vang lên, một ánh thép chớp lên, Lệ Tuyết Linh vung tay ra, thanh đao bay đến hắt lưỡi búa qua một bên. Hà Tinh Huỳnh lăn đi một vòng, ngoài tầm lưỡi búa, sợ Thân Xương Ngọc tấn công lượt thứ ba.

Thân Xương Ngọc phẫn nộ, không rõ tại sao Lệ Tuyết Linh lại có hành động ngang như vậy. Lệ Tuyết Linh nhìn Hà Tinh Huỳnh còn run bầy bầy. Chàng từ từ tra đao vào vỏ, lẩm nhẩm:

- Tại sao?

Nhìn Thân Xương Ngọc chàng tiếp:

- Lão ca, đệ biết lỗi! Đệ không kịp khuyên ngăn lão ca mà cũng không kịp chuyển đạt cái ý của đệ cho lão ca biết. Lão ca hành động nhanh quá, bắt buộc đệ phải dùng cách đó!

Thân Xương Ngọc phẫn nộ:

- Tâm ý gì, ngoài cái việc thanh toán ba tên này?

Nhếch nụ cười khổ, Lệ Tuyết Linh đáp:

- Nghe đệ nói đi. Giết chúng như vậy là chúng bất phục. Đệ muốn cho chúng một cơ hội. Dù có chết thì chúng cũng cam tâm mà bọn ta cũng được nhẹ thắc mắc.

Thân Xương Ngọc trầm giọng:

- Giết chúng là một lẽ phải, hợp với quy củ của giang hồ. Chúng đông, ta ít.

Chúng có gian mưu, ta đường hoàng minh chánh. Chúng lừa ta, ta mắc bẫy. Rồi nhân đó, ta dùng toàn tâm toàn lực để giành sự sống. Chính chúng mới là hèn, còn bọn ta

chỉ tự vệ mà thôi. Thì tại sao đệ lại vẽ rắn thêm chân? Tha chúng để chúng có dịp hại người là điều không nên làm!

Lệ Tuyết Linh tặc lưỡi:

- Đệ sẽ buộc chúng cái tà quy chánh!

Thân Xương Ngọc khoát tay:

- Đừng nuôi mộng ! Người yếu lòng trước mỹ nhân thấy rõ. Ấy đó đừng kể hoãn binh để tìm phương tự giải thoát, ta thấy làm lạ là sao đệ không nghĩ đến việc nếu đệ sa vào chúng thì chúng có khoan hồng cho đệ không?

Y kết luận:

- Đệ áp dụng cái nhân của nhi nữ rồi. Lệ Tuyết Linh cười gượng:

- Không phải vậy đâu ! Bất quá đệ muốn lấy đại lộ đối xử với chúng, cho chúng một bài học để xám hối cải sửa. Chắc gì chúng sẽ làm được sự gì có hại cho chúng ta sau này?

Thân Xương Ngọc lắc đầu:

- Dèm dài nhiều mộng. Người ta liệu dứt hậu hoạn chứ không ai nuôi dưỡng hậu hoạn bao giờ. Ta khuyên đệ đừng làm mất thì giờ trong tương lai nếu phải đối phó với chúng một lần nữa.

Lệ Tuyết Linh thở ra:

- Cứ cho đệ thử đi! Đệ xin lão ca đừng quá nóng!

Thân Xương Ngọc cau mày, tỏ vẻ bất mãn, nhưng không biết làm sao hơn, đành gật đầu:

- Tùy đệ!

Lệ Tuyết Linh mỉm cười:

- Lão ca yên trí! Chúng sẽ cam tâm mà chết dưới thanh đao này!

Hà Tinh Huỳnh từ cái chết trở về các sống, ngồi trên mặt đất lau lẹ, đầu chí tiêu tan hết. Oanh Tế Nhân cầm chắc ngọn Tượng Vĩ Tiên nơi tay. Đôi mắt chớp lên, ngực phập phồng, thỉnh thoảng đưa tay áo lên lau mồ hôi trán.

Đứng bên cạnh trong tư thế sẵn sàng ứng phó, y có vẻ khiếp sợ rõ rệt.

Bởi chắc gì y làm được một việc phi thường? Và bất quá cái chết được dời lại vài phút giây thôi. Chiếc bao đựng châu ngọc nằm cách y ba thước. Cương Quái Tạ Tông không hề nhích động, gương mặt vô tình. Chẳng rõ y đang nghĩ gì. Tay cầm ống đồng, y nhịp nhịp đầu ống trên mặt đất song không để ý đến cử động đó. Y cũng chẳng hơn gì Oanh Tế Nhân, hẳn là đang lo nghĩ đến số phận trong chốc lát nữa đây.

Lệ Tuyết Linh đã nói là cho cả ba có dịp hối cải. Giả như họ được may mắn sống sót thì chàng có còn đâu mà nhìn thấy sự cải sửa của họ chứ? Cái chết nếu không ở bên này thì phải ở bên kia. Trong hai phải mất một kia mà.

Thân Xương Ngọc chợt thốt:

- Để cho ta, Lệ Tuyết Linh!

Lệ Tuyết Linh lắc đầu:

- Không ! Đệ phải giành phần thu thập chúng!

Thân Xương Ngọc tiếp:

- Đủ số nhé ! Đừng để một mạng sống sót!Lệ Tuyết Linh gật đầu:

- Nhất định là vậy rồi. lão ca yên trí!

Chàng bước tới bình tĩnh thốt:

- Vào đi, Hoa Tử! Chúng ta lấy cái chết làm hạn định cuộc chiến, chưa chết là chưa dừng tay!

Oanh Tể Nhân cổ bạo dạn:

- Đừng khoát lác. Cái may không đeo mãi theo người đâu. Lần này sẽ khác đó nhé!

Lệ Tuyết Linh mỉm cười:

- Cứ vào đi, nói nhiều làm gì?

Bây giờ Cương Quái Tạ Tông mới nhích động. Y bước tới vài bước.

Thân Xương Ngọc từ từ nhấc chiếc búa lên, lạnh lùng buông từng tiếng:

- Khôn hồn thì đứng im tại chỗ ! Còn ả họ Hà nữa, ta cảnh cáo hai người, chuẩn bị mà theo Oanh Tể Nhân đi, không còn con đường nào khác đâu. Đừng có mà nuôi mộng. Nên nhớ là còn có ta ở đây. Và điều kiện là một đổi một đấy nhé!

Hà Tinh Huỳnh ngồi yên một chỗ như biết thân của mình lắm. Tạ Tông chôn chân tại chỗ, dùng roi mà đập vào y thì chưa chắc y dám kêu la.

Hoành thanh đao tước ngực, nhìn Oanh Tể Nhân, Lệ Tuyết Linh gật đầu thốt:

- Trời đất tuy bao la song tiến trình có lối. Trên cái lối đó, cuối cùng chúng ta cũng gặp nhau. Huống chi là đồng nghề đồng nghiệp thì sự gặp gỡ hẳn phải sớm xảy ra. Giờ đây chúng ta thực nghiệm xem kẻ nào mạnh, kẻ nào yếu. Trên lối đi này, trong nghề của chúng ta, chỉ có kẻ mạnh mới sống sót!

Oanh Tể Nhân nghiêng răng:

- Người lại nói nhiều hơn ta rồi đó!

Lệ Tuyết Linh vụt cao giọng:

- Chuẩn bị đi. Ta động thủ đây!

Oanh Tể Nhân nắm chần ngọn Tượng Vĩ Tiên , đầu ngọn duỗi dài, hơi thở dồn dập hơn, hét:

- Thái Sơn Thạch Cầm Dương !

Âm thanh của y chưa dứt thì Lệ Tuyết Linh đã lao vút mình lên không. Đồng thời Sanh Tử Kiều lóe sáng ngân quang tỏa rộng, trùm xuống như cơn mưa rào.

Lần này Oanh Tế Nhân vận dụng thân pháp nhanh hơn trước gấp mấy lần, khí thế rất hùng mạnh. Dao xuống, tiên lên, dao ngắn, tiên dài, tiên vẫn chưa đổi hướng, bắt buộc Lệ Tuyết Linh phải tràn mình đáp chênh chếch xuống một bên. Oanh Tế

Nhân lướt tới liền.

Không nao núng, Lệ Tuyết Linh vung dao nghênh đón Tượng Vĩ Tiên. Dao pháp cực nhanh, vừa thấy bên tả lại chuyển sang bên hữu liền, mừng tượng chàng dùng song dao mà giao đấu.

Dao quang càng phút càng tỏa rộng, dao phong rít lên vù vù. Oanh Tế Nhân xuất phát đúng mười chín chiêu song không áp đảo nổi, bắt buộc phải lùi hơn bảy bước. Y lùi thì Lệ Tuyết Linh tiến. Tiên dài, dao ngắn, đánh cận càng có lợi, Oanh Tế Nhân càng lúng túng với chiếc roi dài.

Nhưng y không thể bỏ cuộc, vung loạn ngọn roi đánh ra bốn phương tám hướng.

Đánh như không còn tuân theo một quy củ nào.

Lệ Tuyết Linh tràn tả, tạt hữu, luôn luôn xoắn tít bên mình y, đao chớp ngời ngời.

Rồi Oanh Tế Nhân cũng phải thoái hậu, thoái hậu mãi. Rút mình ra khỏi vùng đao quang song đao quang cứ bám y như hình với bóng. Y đến đâu là Lệ Tuyết Linh theo đến đó. Bỗng Lệ Tuyết Linh nhân né tránh một ngọn roi trí mạng của Oanh Tế Nhân, vút mình ra ngoài vòng chiến rồi vung tay, thanh đao bay đi. Oanh Tế Nhân chỉ kịp rú lên một tiếng, không phản ứng kịp, thanh đao bay qua tiện mất bàn tay hữu của y. Y gào lên thảm thiết, lùi lại năm sáu thước. Máu từ cổ tay vọt ra vẽ trên mặt đất thành một vệt dài. Thân Xương Ngọc khen:

- Được lắm!

Trong khi đó, thanh đao đi chưa hết đà, còn bay vèo vèo. Lệ Tuyết Linh nhón chân tung mình theo, chụp trước khi thanh đao rơi xuống đất.

Chàng đáp xuống luôn, điểm nhẹ một nụ cười, từ từ bước đến gần Oanh Tế Nhân.

Đuối sức, Oanh Tế Nhân phải ngồi xuống. Thấy chàng tiếp cận, y vội gượng đứng lên nhưng không đứng vững nổi. Lệ Tuyết Linh lạnh lùng nhìn y một lúc lâu, thông thả cử đao lên, cất giọng trầm trầm:

- Bây giờ ngươi mãn nguyện chứ ? Người muốn có sự công bình thì ta đã chấp nhận cho ngươi một cơ hội. Dù là ta biết trước, cái kết quả cũng thế mà thôi !

Oanh Tế Nhân sợ hãi đến cực độ, niềm tuyệt vọng hiện rõ nơi gương mặt bi thảm. Y muốn nói gì đó song âm thanh biến cải, gia dĩ có tiếng khóc chen lẫn vào thành ra tiếng nói phát xuất vừa khó nghe vừa quái dị.

Lệ Tuyết Linh bĩu môi:

- Sao lại hèn thế ? Hãy cho ta thấy một điểm khí cốt của người anh hùng đi nào ?

Sống là nam tử hán thì chết cũng phải là đại trượng phu chứ ! Đem lửa mà đốt sau lưng y, chưa chắc gì y nói được một tiếng nào, y chỉ giương

tròn đôi mắt khủng khiếp nhìn đối tượng. Tay này nắm chặt cổ tay kia, vừa gào vừa nhảu nhỏ, uốn éo thân hình.

Lệ Tuyệt Linh toan hạ đao xuống, kết liễu tính mạng của con người hèn nhất đó.

Bỗng chàng thấy một bóng người xuất hiện sau cây cột.

Bóng đó là Hoàng Quân Nhã .

Lệ Tuyệt Linh thoáng giật mình, hỏi:

- Cô nương ra đây làm gì? Tại hạ đã bảo cô nương nên ở tại tòa lương đình đó, chờ đợi mà?

Niềm sợ hãi hiện lộ nơi gương mặt nàng rất rõ rệt, hơn hẵn Oanh Tể Nhân là kẻ đang chờ chết. Trong vẻ khiếp sợ ẩn ước có sự oán hận, ánh mắt nói lên phần nào sự bi thương, bằng cứ là nàng đang khóc. Nàng quỳ xuống.

Lệ Tuyệt Linh giật mình hét:

- Đứng lên đi, cô nương làm gì kì thế?

Hoàng Quân Nhã cất giọng run run:

- Lệ đại hiệp...tiểu nữ cầu xin đại hiệp tha cho y ...

Lệ Tuyệt Linh sững sờ một chút.

Rồi chàng nổi giận , cất cao giọng:

- Đừng có gây rối! Việc không liên can đến cô nương, hãy tránh qua một bên...

Hoàng Quân Nhã vẫn quỳ, vẫn khóc, vẫn van cầu:

- Lệ đại hiệp ... y thọ thương nặng...y đáng thương hại... đại hiệp nhẫn tâm được sao ? Y còn gia quyến, có cha mẹ, anh em ... y là cột trụ gia đình... y chết là bao nhiêu người đối ...

——o o O o o——

34. Vấn Đề Nhân Tính

Lệ Tuyệt Linh trừng mắt:

- Cô nương biết cái chi mà can thiệp? Muốn giết chúng thì tự nhiên là tại hạ có cái đạo lý của mình. Cô nương không nên bận tâm vì chúng. Đứng lên đi!

Hoàng Quân Nhã càng khóc lớn, gào như Đỗ Quyên kêu giữa đêm trường:

- Đại hiệp ơi ! Con người sinh ra, tánh vốn thiện, đã lập thân theo đạo nhân từ, mạnh phải thương yếu, lành phải thương kẻ tàn phế. Y như vậy mà đại hiệp giết được sao? Y có lỗi nhưng hãy độ lượng cho y, tạo cơ hội cho y cải sửa. Hiếu sát là phạm đến lượng bao dung của hoàng thiên...

Lệ Tuyệt Linh nổi nóng:

-Tại hạ bảo cô nương bước tránh qua một bên. Thiệt là hồ đồ quá!

Nhưng Hoàng Quân Nhã vẫn van cầu:

- Giết kẻ đáng giết là điều nên làm. Khi được thì nên tha. Khơi giòng máu chảy đâu phải là điều vui.

Lệ Tuyết Linh hừ một tiếng:

- Tại hạ không thích cô nương dạy cách làm người đâu. Hoang đường lắm, ấu trĩ lắm. Tuy nhiên cứ để tại hạ xử trí bọn chúng xong thì sẽ giải thích rõ lý do giết chúng cho cô nương hiểu.

Hoàng Quân Nhã lắc đầu:

- Tha cho họ đi! Tiểu nữ van cầu đại hiệp mà!

Lệ Tuyết Linh cũng lắc đầu:

- Cô nương không biết mảy may gì về sinh hoạt giang hồ thì đừng đòi hỏi những điều vô lý. Tại hạ không nỡ trách cô nương đâu. Hãy bước qua một bên cho tại hạ hành sự.

Hoàng Quân Nhã không chịu bỏ cuộc:

- Con người lắm khổ đau rồi. Đời lắm cuộc loạn lạc rồi. Chúng ta nên duy trì nhân loại. Ai đồn cây mặc ai, chúng ta cứ dưỡng chồi cho hợp với đức hiếu sanh của hoàng thiên! Ít nhất chúng ta cũng giữ lại một điểm nhân tánh chứ! Huống chi nữ nào giết kẻ thọ thương?

Lệ Tuyết Linh thở dài:

- Cô nương buộc khó tại hạ quá! Kẻ đó đáng cho ta độ lượng chăng?

Hoàng Quân Nhã đáp:

- Không nên nói đến việc họ có đáng hay không. Cứ hiểu họ là con người. Người thì phải thương đồng loại. Chúng ta hãy biểu hiện nhân tánh, còn cảm hoá hay không là mặc họ .

Lệ Tuyết Linh nghiêng rằng :

- Tại hạ thuộc giới Hắc Đạo, không phải là hạng xuất gia mà tuyên dương pháp giáo, hoá độ chúng sanh.

Hoàng Quân Nhã vẫn khẩn cầu. Bao nhiêu lý luận của nàng, chàng đều bác bỏ.

Sau cùng, có lẽ vì không nỡ làm trái ý nàng, Lệ Tuyết Linh bảo:

- Thôi, cô nương đứng lên đi !

Hoàng Quân Nhã nhìn chàng, ánh mắt ngời niềm hy vọng:

- Đại hiệp ...

Lệ Tuyết Linh buông gọn:

- Tại hạ đáp ứng!

Nhìn Lệ Tuyết Linh như si như mê, Hoàng Quân Nhã sung sướng đến rướm lệ:

- Đa tạ... đại hiệp ... Đa tạ ! Tiểu nữ biết là cái tâm của đại hiệp rất tốt...

Lệ Tuyết Linh khoát tay:

- Đừng nói nữa!

Chàng vẫy tay luôn như để xua đuổi sự bức dọc còn vướng víu trong tâm. Đoạn quay qua Oanh Tể Nhân, cao giọng thốt:

- Sao còn chưa nhanh chân chạy đi? Nếu ta thay đổi chủ ý là người theo tiên tổ luôn đấy nhé!

Oanh Tể Nhân bất kể là còn có đồng bọn, đứng lên, quay mình chạy gấp.

Lệ Tuyệt Linh lại hướng về Hà Tinh Huỳnh nạt:

- Còn người? Chờ đến lúc nào mới chạy theo Hoa Tử? Không nghĩ đến vết thương nơi mặt à? Đi mà tìm thuốc chữa gấp đi!

Hà Tinh Huỳnh đứng lên, run giọng thốt:

- Đại đức của Lệ đại ca, sẽ có ngày tiểu nữ báo đáp ...

Lệ Tuyệt Linh quắc mắt nhìn Tạ Tông. Y khiếp quá lùi lại rồi chạy luôn.

Nơi góc rừng chỉ còn lại ba người của Lệ Tuyệt Linh. Lệ Tuyệt Linh tra đao vào vỏ, bước về phía Thân Xương Ngọc, đặng hắng mấy

tiếng, nở nụ cười bên lên, thốt:

- Sự tình kết thúc không đẹp lắm, đệ nhận lỗi với lão ca. Cũng tại liễu đầu Hoàng Quân Nhã cả. Nàng xuất hiện bất ngờ, đệ không thể không quan tâm đến lời van xin của nàng.

Thân Xương Ngọc thở dài, trầm giọng bảo:

- Không cần nói lỗi phải với ta. Ta cho rằng không xứng đáng...

Lệ Tuyệt Linh giật mình:

- Không xứng đáng?

Thân Xương Ngọc từ từ tiếp:

- Đúng vậy! Ta nói không đáng, hành động nhân từ của đệ đó. Bọn chúng có kẻ nào không gian tà, không ác độc? Thì chúng đáng sống nữa chẳng? Chúng ta hao biết bao nhiêu tâm lực mới áp đảo nổi chúng. Rồi Hoàng Quân Nhã lại đổ lệ ra mà giành lại cái sống cho chúng. Thế thì từ nay công phu của chúng ta dù có tận dụng nữa cũng chẳng ích lợi gì. Chung quy kẻ gian ác vẫn còn và bao nhiêu tội lỗi của chúng đều bị lệ thấm của vị cô nương kia làm phôi pha hết...

Dừng lại một chút, y tiếp:

- Nàng đâu hiểu nổi cái luật giang hồ? Thương vay, khóc mướn không bao giờ đi đôi với sinh hoạt của chúng ta. Cũng như hai cung đàn lỗi nhịp. Không hơn không kém!

Lệ Tuyệt Linh cười khổ:

- Tuy nhiên chúng ta không thể phủ nhận cái nhân từ hợp lý của nàng.

Thân Xương Ngọc chặn lại:

- Ta không phủ nhận, song ta nghĩ trong hành trang của chúng ta tuyệt đối không

nên mang theo thứ nhân đạo hảo huyền đó theo suốt cuộc hành trình dài vô tận. Ta tha cho người nhưng ai chịu tha cho ta? Ai có thể chấp nhận cái chết để nhường cho người khác sống?

Lệ Tuyết Linh cố gắng bênh vực cho Hoàng Quân Nhã.

Thân Xương Ngọc lắc đầu nói:

- Mấy hôm nay đệ thay đổi nhiều quá!

Lệ Tuyết Linh vội cãi:

- Đệ không thừa nhận sự xét đoán của lão ca ...

Thân Xương Ngọc nghiêm sắc mặt:- Đệ sanh tánh do dự, trì nghi, mất cả sự quyết đoán nhanh chóng hằng ngày. Đệ

làm cho ta ngạc nhiên quá đổi.

Lệ Tuyết Linh cũng nhận ra sự thay đổi của mình. Đúng là những ngày qua, không biết tại sao, chàng lại cư xử với bọn Hắc Đạo giang hồ có phần nhã nhặn. Từ đó đến giờ, Lệ Tuyết Linh rất cương quyết trong hành động, không bao giờ chàng chùn tay trước bất cứ việc khó nào.

Quyết định đã ra tay là đừng hòng thay đổi. Ai ngờ bây giờ chàng mỗi lúc mỗi chùn tay. Thật chàng cũng không hiểu nổi chính bản thân của chàng nữa.

Chẳng biết từ bao giờ, chàng lại mang cái tánh thương hại, hèn yếu của một nữ nhi. Khác với thái độ ngang tàng ngày trước của chàng. Có phải vì sự có mặt của Hoàng Quân Nhã? Vì những giọt lệ của nàng không?

Nghĩ đến đó, chàng bắt gặp ánh mắt của nàng đang nhìn mình.

Hai ánh mắt gặp nhau. Cả hai giật mình nhìn lảng ra phía khác.

Thân Xương Ngọc nhìn hai người, mỉm cười, quay mặt nhìn sang hướng khác luôn.

Hoàng Quân Nhã ngược mặt nhìn Lệ Tuyết Linh nói:

- Lệ đại hiệp, tiểu nữ có chuyện này muốn nói với đại hiệp .

Lệ Tuyết Linh nhẹ giọng:

- Cô nương cứ nói ra đi. Tại hạ nghe đây.

Hoàng Quân Nhã nghiêm trang hỏi:

- Tiểu nữ tin rằng Hà cô nương sau này sẽ cải tà quy chánh. Lệ đại hiệp có tin không?

Lệ Tuyết Linh trầm ngâm một lúc lâu:

- Cô nương nói ra điều này để an ủi tại hạ vì hành động tha cho họ vừa rồi chăng?

Hoàng Quân Nhã lắc đầu:

- Không phải như vậy. Tiểu nữ tin là Hà cô nương sẽ có hành động như vậy.

Lệ Tuyết Linh lại hỏi:

- Bằng vào đâu mà cô nương lại tin như vậy?

Hoàng Quân Nhã hỏi lại:

- Nếu Lệ đại hiệp không tin như vậy thì đại hiệp có dám cá với tiểu nữ không?

Do dự một chút, Lệ Tuyết Linh quay qua Thân Xương Ngọc, hỏi:

- Cá hay không ?

Thân Xương Ngọc mỉm cười:- Tùy đệ quyết định đi!

Trầm ngâm một lúc, Lệ Tuyết Linh đáp:

- Rồi ! Tại hạ chịu cá đó! Mà cá bằng cái gì chứ?

Hoàng Quân Nhã đáp nhanh:

- Tiểu nữ hiện tại là kẻ vô gia cư, không thể cá bằng tài vật. Vậy tiểu nữ đề nghị như thế này. Nếu tiểu nữ thắng thì đại hiệp phải tha chết cho mười người. Những người chiến bại dưới đao của đại hiệp và được tiểu nữ xin cho. Nhược bằng tiểu nữ thua thì tiểu nữ tình nguyện suốt đời làm tỳ nữ hầu hạ cho đại hiệp.

Lệ Tuyết Linh hấp tấp thốt:

- Việc này nhỏ mọn, bất quá là để đùa cho vui vậy thôi. Sao cô nương đặt thành vấn đề quan trọng vậy?

Hoàng Quân Nhã chính sắc, đáp:

- Đánh cuộc về nhân tính của một người thì đâu phải là một việc đùa. Tiểu nữ cho là quan trọng nên phải đặt thành vấn đề nghiêm chỉnh.

Lệ Tuyết Linh tắc lưỡi:

- Cô nương giành phần thiệt hại về mình khá nặng...

Hoàng Quân Nhã mỉm cười:

- Để chứng tỏ tiểu nữ có tính trầm lặng một chút.

Lệ Tuyết Linh lại trầm ngâm một chút:

- Được rồi!

Hoàng Quân Nhã tiếp:

- Hy vọng đại hiệp nhớ điều kiện cho!

Thân Xương Ngọc chen vào:

- Xong rồi chứ ? Chúng ta đi thôi, đừng để cho Bạch Liên Bình trông đợi.

Họ tiến về phía tòa lương đình.

Thân Xương Ngọc vừa đi vừa hỏi:

- Sao Hoàng cô nương lại bỏ tòa lương đình mà đến nơi đây làm gì?

Hoàng Quân Nhã đáp:

- Tiểu nữ nghe tiếng hét la ghê quá, sợ có việc bất tường xảy ra cho hai vị nên lần bước đến nơi. Thấy đối phương thảm bại, đáng thương hại vô cùng nên xuất hiện van cầu hai vị ...

Nàng tiếp:- Lúc đó Lệ đại hiệp dọa chúng, trông tàn khốc phát khiếp!

Lệ Tuyết Linh hừ một tiếng:

- Một người sắp giết một người, chẳng lẽ phải có thái độ hiền hoà như từ mẫu âu yếm con?

Hoàng Quân Nhã chớp mắt:

- Biết vậy rồi, song ... nó làm sao ấy!

Họ vừa đi vừa nói chuyện, chung quy vẫn quanh quẩn về việc vừa qua.

——o o O o o——

35. Vui Buồn Giang Hồ

Đến toà lương đình, họ tìm chỗ ngồi. Bây giờ thì họ nín lặng, chùng như mỗi người có tâm sự riêng tư và họ đang theo đuổi niềm tâm sự đó. Lâu lắm, Thân Xương Ngọc cất tiếng nói trước:

- Hiền đệ nghĩ gì đó?

Lệ Tuyết Linh thấp giọng đáp qua mớ màn:

- Đệ nghĩ, con người càng tầm thường càng được hưởng nhiều lạc thú. Chúng ta đây quả thật là những kẻ vô phúc nhất trần đời... Đến một sự ảm áp của gia đình cũng chưa hề biết qua ...

Thân Xương Ngọc thở dài:

- Chưa hưởng được cái ấm của một mái gia đình mà đệ còn nói thế. Huống hồ là ta đã hưởng qua thật sự, song lại dở dang. Niềm tiếc hận đeo đẳng ta từ bao năm dài. Nói chi đến sinh hoạt của chúng ta, của hạng người lấy máu đỏ làm nghề nghiệp. Danh tuy có song là danh tởm. Thứ danh mà càng hưởng càng nghe vị đắng cay, chua chát.

Lệ Tuyết Linh nhìn ra xa xa:

- Đó là mạng số !

Hoàng Quân Nhã hỏi:

- Sao lại có sự mâu thuẫn đó ở các vị ? Có lúc các vị bị quan cực độ nhưng khi vung vũ khí lên rồi thì các vị là những hung thần, những tay khát máu. Chùng như sanh ra trên đời là để sát hại sanh linh ...

Lệ Tuyết Linh cười khổ:

- Một sự mâu thuẫn bất đắc dĩ. Muốn giành sự sống phải có mâu thuẫn đó. Trong giới của bọn tại hạ, nhiều khi phải hành động ngược lại với nhân tính, cô nường ạ ! Bọn tại hạ phải tập cho con tim lạnh lùng chai đá.

Thân Xương Ngọc gật đầu:

- Đúng vậy. Càng lạnh lùng càng sống dai !

Hoàng Quân Nhã ướm thử:

- Hai vị có nhận xét như thế hẳn cũng có nghĩ đến một ngày nào đó, cải biến sinh hoạt, thoát xuất giang hồ chứ?

Lệ Tuyết Linh điểm nụ cười khổ:

- Nói thì dễ nhưng làm thì khó! Muốn làm một việc thành tựu thì nào chỉ có ý chí suông mà đủ? Còn bao nhiêu vấn đề chi phối, bao nhiêu phương tiện giúp giật, cho nên có những kẻ thừa nghị lực, thừa ý chí mà vẫn ôm hoài bão xuống tuyến đài.

Hoàng Quân Nhã thốt:

- Cứ tận nhân lực đi, dù chí nguyện không thành thì ta vẫn vui, hơn là buông tay rồi cho nó là nghiệp dĩ.

Họ nói chuyện với nhau qua mọi khía cạnh, trải khắp các vấn đề: lập thân, lập danh, lập nghiệp, lập gia đình. Có khi họ đồng tình, có lúc họ mâu thuẫn, đối chọi ý kiến lẫn nhau.

Bỗng Lệ Tuyết Linh khoát tay, bảo mọi người im lặng rồi lắng tai nghe ngóng.

Thân Xương Ngọc thấp giọng hơn:

- Có người đến!

Lệ Tuyết Linh nhìn ra phía ngoài rừng đáp:

- Có lẽ là Bạch Liên Bình!

Không lâu lắm, tiếng chân người vang lên rất nhỏ từ trong chỗ tối vọng ra. Rồi có tiếng y phục lao xào. Tiếng động đó đột nhiên dừng lại ngoài khoảng hơn trượng. Tiếng động của kẻ thăm dò. Lệ Tuyết Linh đứng lên, cao giọng hỏi:

- Phải Bạch Liên Bình chăng?

Không có tiếng đáp liền. Một lúc lâu, âm thanh lạnh lùng vọng lại:

- Lệ Tuyết Linh?

Lệ Tuyết Linh đáp nhanh:

- Không sai!

Đối phương im lặng. Khi có tiếng đáp vang lên thì âm thanh đã chuyển hướng, từ một phương vị khác vọng lại:

- Họ Lệ kia! Người đang giở trò gì thế?

Lệ Tuyết Linh thoáng giật mình:

- Câu hỏi đó có ý tứ gì? Tại hạ đùa từ lúc nào?

Âm thanh lại chuyển hướng lượt nữa:

- Trong toà lương đình, ngoài người ra còn có người khác.

Lệ Tuyết Linh bực mình:- Đó là hai vị bằng hữu của tại hạ. Bạch Liên Bình, tại hạ vượt đường xa đến đây để trao vật cho cô nương, chứng tỏ là tại hạ thủ tín. Cô nương còn nghi ngờ nữa sao?

Cho cô nương biết là tại hạ không dư hơi cãi lý với cô nương đâu. Vật đó cô nương

muốn nhận hay không thì cứ bảo.

Đối phương đáp gấp:

- Sao lại không!

Lệ Tuyết Linh nổi giận:

- Nếu muốn lấy thì cứ ra mặt mà nhận, còn lấp ló làm gì nữa?

Đối phương hỏi:

- Người trao thật ư?

Lệ Tuyết Linh cúi hơn:

- Không thật thì cần gì tại hạ phải mất công đến đây?

Đối phương im lặng một lúc. Rồi Bạch Liên Bình xuất hiện, song có vẻ khấn trương. Lệ Tuyết Linh lạnh lùng nói:

- Cô nương không được bình tĩnh thì phải?

Còn cách tòa lương đình độ bảy thước, Bạch Liên Bình dừng lại hỏi:

- Người trong lương đình đó có phải là do người mời đến để đối phó với ta không?

Lệ Tuyết Linh cười hắc hắc:

- Cô nương đùa có duyên quá!

Bạch Liên Bình còn dè dặt:

- Đáng lẽ người nên đến một mình !

Lệ Tuyết Linh trầm giọng:

- Muốn làm chi cô nương thì tại hạ có cần gì phải gọi viện thủ. Như tại hạ đây có khi nào tại hạ nghi ngờ chi cô nương? Đã hứa đến là tại hạ cứ đến, cho dù cô nương có bao nhiêu người, tại hạ cũng bất chấp.

Bạch Liên Bình không giận:

- Ta thừa hiểu người mà!

Lệ Tuyết Linh hừ một tiếng:

- Biết vậy sao còn đa nghi?

Bạch Liên Bình vào tòa lương đình. Vừa trông thấy Hoàng Quân Nhã, nàng kêu lên:

- Có cả người đẹp nữa à! Quay qua Thân Xương Ngọc, nàng tiếp:

- Còn vị này là thần thánh từ phương trời nào đến đây ?

Lệ Tuyết Linh nạt:

- Cô nương nên giữ mồm một chút!

Thân Xương Ngọc khoát tay:

- Cứ để nàng tùy tiện nói !

Bạch Liên Bình cười nhẹ:

-Người thật là có độ lượng đấy. Đi chung với hắn thì người hắn là một tay không

vừa. Có thể cho ta biết quý danh chăng?

Thân Xương Ngọc thay vì xưng tên, thốt:

- Tại hạ biết cô nương là Thạch Nữ Bạch Liên Bình, người trong Đại Chân Phái.

Bạch Liên Bình cười hắc hắc:

- Có chi lạ đâu. Chỉ vì Lệ Tuyết Linh đã cho người biết rồi mà. Còn người? Người chưa cho ta biết tên!

Thân Xương Ngọc điềm nhiên:

- Tại hạ là Thân Xương Ngọc !

Bạch Liên Bình sững sờ. Chừng như nàng không tin vào lỗ tai của nàng nên hỏi lại:

- Người nói gì ?

Thân Xương Ngọc gần từng tiếng:

-Họ Thân, tên Xương Ngọc !

Bạch Liên Bình thoáng biến sắc:

- Người đùa ...

Thân Xương Ngọc bình tĩnh lắc đầu:

- Đùa để làm gì ?

Bạch Liên Bình lùi lại mấy bước:

- Lệ Tuyết Linh! Người đó là ai ?

Lệ Tuyết Linh bĩu môi:

- Y đã xưng tên rồi, cô nương không nghe rõ sao? Huyết Phủ Thân Xương Ngọc !

Bạch Liên Bình nghe điện lạnh chạy khắp mình. Nàng sợ. Nhưng nàng cũng phần nộ, trợn mắt nhìn, nàng chưa nói liền. Lâu lắm nàng mới trách:

-Các người lừa ta!Lệ Tuyết Linh lạnh lùng:

- Lừa về việc chi?

Bạch Liên Bình run giọng:

- Người cầu kết với Hắc Lâu, đưa người của Hắc Lâu đến đây giăng bẫy chờ ta.

Cho người biết, người đang nuôi mộng đó. Hắc Lâu không bao giờ dung tha cho người đâu. Thu thập ta rồi, họ sẽ quay lại thanh toán người. Chẳng bao giờ họ để cho người sống sót đâu. Người tưởng làm như vậy là có thủ đoạn cao minh sao. Người lắm lớn đó!

Lệ Tuyết Linh hét:

- Cô nương có điên không mà ăn nói hồ đồ thế. Tại hạ cầu kết với Hắc Lâu từ lúc nào?

- Thân Xương Ngọc kia là một bằng chứng. Y là thủ lĩnh bọn Liệp Sát Thủ trong Hắc Lâu. Người còn chối cãi được chăng? Người ngu quá, bị bọn chúng dùng kế mọn lừa người vào tròng. Nhất tiễn hạ song điếu. Hạ ta rồi là chúng hạ người luôn.

Bống nàng kêu lớn:

- Trời ơi! Chắc sư huynh của ta cũng bị hại rồi.

Lệ Tuyệt Linh trầm tĩnh đến lạnh lùng:

- Cô nương nói gì chứ ?

Bạch Liên Bình dậm chân, lại kêu thảm thiết:

- Sư huynh ơi! Chúng hạ độc thủ với sư huynh. Toàn là do tiểu muội đại đột.

Rồi nàng mắng:

- Lệ Tuyệt Linh! Ngươi là một kẻ vong ân, bội nghĩa, đê hèn. Ta nhất định liều sanh tử với ngươi đêm nay !

Bây giờ, Thân Xương Ngọc mới cất tiếng:

-Bạch Liên Bình, nàng hãy bình tĩnh lại đi

——o o O o o——

36. Bạch Liên, Bích Ngọc

Bạch Liên Bình xoay mình nửa vòng, hai tay chớp lên, đôi Xà Tín Song Nhãn lóe sáng nơi tay, rồi nàng nghiêng răng thốt:

- Thân Xương Ngọc! Đừng mong mê hoặc ta bằng những lời xảo trá đó. Muốn gì thì cứ vào. Vào đi! Ta lấy cái chết hẹn với ngươi đó!

Thân Xương Ngọc lắc đầu:

- Buông vũ khí xuống đi. Cô nương lầm rồi !

Bạch Liên Bình bật cười ghê rợn, âm thanh như quỷ thét, ma gào:

- Không khi nào có việc lầm lạc. Hắn với Hắc Lâu ở trong cái thế không đội trời chung. Mà thủ lĩnh Liệp Sát Thủ của Hắc Lâu lại đi chung với hắn, rồi còn mai phục chờ ta. Thử hỏi ý tứ của các người nếu không ám muội thì là gì nữa chứ ? Một kẻ ngu ngốc cũng thấu đáo cơ mưu của các người, hướng hồ là ta. Họ Lệ hại luôn cả sư huynh ta, tố cáo với Lâu Chủ là sư huynh ta quán thông với hắn. Hắn tưởng làm thế để lấy lòng ta, mong ta xóa bỏ hận thù. Rất tiếc là hắn lầm rồi, hắn cũng sẽ bị hại như sư huynh ta. Thật là oan mạng cho sư huynh ta. Khốn khổ cho ta.

Nàng rít lên:

- Được lắm. Các người đã muốn vậy thì cứ vào đi!

Lệ Tuyệt Linh thở ra:

- Tại hạ khen cô nương giàu trí tưởng tượng thật. Song sự tưởng tượng của cô nương hoang đường quá. Quái đản quá!

Bạch Liên Bình nổi giận:

- Ngươi còn chối được sao?

Lệ Tuyệt Linh thần nhiên:

-Đại ca nói với nàng đi. Đệ chán quá không muốn nói năng gì cả.

Thân Xương Ngọc mỉm cười:

-Cô nương là một nhân vật lão luyện trên giang hồ, từng tung hoành ngang dọc, tại sao hôm nay cô nương hồ đồ như thế?

Bạch Liên Bình cao giọng:

- Người muốn nói gì?

Thân Xương Ngọc đáp:

- Tại hạ muốn cô nương bình tĩnh, lấy lại sáng suốt mà nghe tại hạ nói đây!

Bạch Liên Bình hừ một tiếng:

- Ta bình tĩnh và sáng suốt hơn lúc nào hết. Ta có phải là tay non vừa mới xuất đạo đâu? Bất cứ thủ đoạn gì của các người cũng không che đậy nổi cái dã tâm đâu.

Thân Xương Ngọc hơi nhíu đôi mày:

- Thật là ấu trĩ. Lấy cái lượng của kẻ thấp hèn mà đo lòng người quân tử.

Bạch Liên Bình bĩu môi:

- Giả quân tử thì phải hơn !

Song phương tranh luận nhau một lúc lâu. Lệ Tuyết Linh cười nhẹ, chen vào:

- Cô nương càng nói thì càng hồ đồ! Đừng luận đoán là tại hạ có mưu hại cô nương hay không mà hãy xét đến điểm này, là cô nương chẳng có ân nghĩa gì với tại hạ cả. Cô nương và tại hạ làm một cuộc đổi chác, cô nương cho tin, tại hạ chia ngọc, không ai lời, không ai lỗ. Cô nương hiểu chưa?

Bạch Liên Bình đuối lý nhưng vẫn ngang ngạnh:

- Tuy nhiên người định cướp luôn phần của ta. Điều này biểu hiện rõ ràng với sự có mặt của Thân Xương Ngọc. Người hèn quá. Hành vi đó làm cho người thân bại danh liệt, người mang tiếng như suốt đời.

Lệ Tuyết Linh tặc lưỡi:

- Ăn nói điêu ngoa quá, thật là đáng ghét!

Bạch Liên Bình nghiêng rằng:

- Cứ động thủ đi. Các người còn chờ gì nữa ?

Thân Xương Ngọc thở dài:

- Cô nương đáng cho tại hạ giáo huấn lắm!

Lệ Tuyết Linh từ từ bước đến chiếc bàn đá, Bạch Liên Bình theo dõi chàng từng cử động một, chuẩn bị sẵn sàng xuất thủ.

Lệ Tuyết Linh không nói gì, ung dung đặt chiếc bao xuống mặt bàn, mở các mối cột ra. Trong đêm tối, số ngọc bừng sáng lên như ngàn sao lấp lánh. Bạch Liên Bình giật mình song bị hấp dẫn mãnh liệt, trở mắt nhìn. Phải cố gắng lắm nàng mới dời ánh mắt khỏi đồng ngọc, rồi cất giọng căm hờn, hỏi:

- Người làm gì thế? Người định kích thích ta chăng? Lầm ! Ta đâu có ấu trĩ như vậy chứ .

Lệ Tuyết Linh lạnh lùng:- Cô nương đến chia hay tại hạ tự chia?

Bạch Liên Bình do dự:

- Người có ý tứ gì?

Lệ Tuyết Linh trầm giọng:

- Tại hạ hỏi cô nương, đêm nay, trong giờ phút này, cô nương đến đây với mục đích gì?

Bạch Liên Bình buột miệng thốt:

- Lại còn phải hỏi? Thế người quên ước hẹn của chúng ta rồi phải không? Trong cuộc đổi chác, ta đổi rồi nhưng chưa thu phần của người đáp lại.

Lệ Tuyết Linh gắt:

- Thì cứ bước tới, cùng chia đôi, rồi lấy phần của cô nương. Xong rồi thì đường ai nấy đi. Đừng ở đây mà lải nhải. Thật ta bực lắm rồi.

Nhìn thần sắc của Lệ Tuyết Linh, Bạch Liên Bình nhận ra chàng có vẻ thành thật chứ không lừa nàng. Tuy nhiên, nàng còn do dự:

- Người định giở trò gì?

Lệ Tuyết Linh buông gọn:

- Bước tới rồi chia, lấy xong phần mình rồi biến đi.

Bạch Liên Bình vẫn còn do dự:

- Thái độ của người thì không có gì là giả, song điều làm cho ta suy nghĩ là người cam tâm chia đôi số ngọc với ta sao?

Lệ Tuyết Linh nổi giận:

- Cô nương cho rằng ta đây là kẻ thất tín ư?

Bạch Liên Bình bối rối. Có khi nào Lệ Tuyết Linh tỏ vẻ tham tiếc đâu? Chỉ có nàng quá đa nghi thôi ! Nàng đỏ mặt, cầm vũ khí chỉ về phía Thân Xương Ngọc áp úng:

- Thế ...Thân Xương Ngọc ...việc gì có mặt hấn tại đây?

Lệ Tuyết Linh lạnh lùng:

- Cô nương với tại hạ đến đây để giải quyết việc giữa nhau. Cứ biết thế là đủ rồi, cần gì quan tâm đến người khác. Tuy nhiên, cho cô nương biết là Thân Xương Ngọc cũng như vị cô nương kia đều là người tốt. Họ là bằng hữu của tại hạ. Họ không liên quan gì đến việc của chúng ta. Cứ chia phần đi rồi ai đi đường nấy.

Dừng lại một chút, chàng nghiêm giọng tiếp:- Cô nương nghi ngờ đủ thứ, nói năng hồ đồ, lần thứ nhất, tại hạ tha cho đó. Nếu

còn tái phạm là cô nương phải trả giá đắt.

Bạch Liên Bình buông thẳng đôi tay xuống, song vẫn còn ngang ngạnh:

- Người không thể trách ta. Ở vào địa vị của ta thì ai mà không nghi ngờ chứ ?

Cho đến bây giờ ta cũng chưa hiểu gì cả. Đáng lẽ người phải giải thích sớm cho ta biết.

Thân Xương Ngọc điềm nhiên nói lời:

- Đã mấy lượt, tại hạ toan giải thích nhưng cô nương có chịu nghe đâu? Cô nương cứ gào thét làm náo loạn cả lên.

Bạch Liên Bình thốt:

- Tại ta nghi ngờ ... Ta có lý do nghi ngờ ...

Thân Xương Ngọc bình tĩnh tiếp:

-Kiến thức của cô nương đâu phải hẹp hòi? Ít nhất cô nương cũng phải hiểu là bọn ta thuộc mẫu người tốc chiến tốc quyết, đánh là đánh liền, không là bỏ đi ngay, không bao giờ có cái lối kéo dài tình trạng một cách vô ích. Cho nên, nếu cần hạ thủ là đã hạ thủ ngay từ lúc đầu rồi, hà huống chỉ có một mình cô nương. Bọn ta không hạ thủ là vì không có ác ý chi với cô nương cả. Cô nương đa nghi chỉ một trí một cách vô ích thôi. Hãy chia số ngọc kia, lấy phần rồi ra đi thông thả, đừng nghĩ ngợi xa xôi nữa.

Bạch Liên Bình bị chạm tự ái, ngẩng cao mặt thốt:

- Người tưởng bất cứ ai cũng có thể thu thập ta dễ dàng sao? Lầm to!

Thân Xương Ngọc bĩu môi:

- Sư huynh cô nương không nói gì về tại hạ với cô nương cả sao?

Bạch Liên Bình hừ một tiếng:

- Ta biết, ta chưa phải là đối thủ của người, song ta nghĩ, người không nên cao ngạo thái quá. Người càng có tài cao càng nên dưỡng cái đức khiêm nhượng.

Thân Xương Ngọc cười mỉm:

- Tại hạ có cao ngạo đâu? Bất quá tại hạ chỉ đề tỉnh cho cô nương thôi. Tại hạ sửa chữa một kinh nghiệm cho cô nương, giúp cô nương làm người hoàn thiện hơn, hành động tế nhị hơn.

Câu nói đó chạm tự ái Bạch Liên Bình ít nhiều. Dù sao thì nàng cũng đã thành danh, ngoại hiệu Thạch Nữ. Nàng tạo cái hiệu đó đâu phải dễ dàng, đâu phải là không gian lao vất vả. Trên giang hồ có ai dám khinh thường nàng?

Thế mà giờ đây bị người chỉ trích, chế nhạo, lên giọng dạy khôn, xem nàng như một tay vừa mới xuất đạo. Nhưng làm sao được chứ ? Nàng có giận bao nhiêu cũng phải dẫn lòng vì đối phương hai mà nàng chỉ có một. Đối phương lại tài giỏi. Một đối một thì chưa chắc nàng hoà nổi, thì đừng hòng tạo được cái phi thường với cả hai.

Huống chi người ta có lý do? Trong trường hợp này, người ta có quyền sửa nàng, chứ nàng đâu đến nỗi ngu dại tiếp tục vô lý nữa. Cho nên dù bị chạm tự ái, nàng cũng phải tạm thời đầu dúi, sau này hãy hay.

Lệ Tuyết Linh trầm tĩnh tiếp luôn:

- Tại hạ khuyên cô nương từ nay trước khi làm một việc gì thì hãy suy nghĩ kỹ. Xét việc rõ ràng rồi hãy có thái độ sau, đừng tưởng trên đời chỉ có mỗi một mình mình mà phải nhớ là cao nhân tắc hữu cao nhân trị. Được như vậy thì cô nương sẽ bảo trì được danh dự trọn vẹn mà không sợ mang nhục bất ngờ.

Bạch Liên Bình càng thẹn, gắng gượng thoát:

- Người có giết ta thì bắt quá đầu ta rơi xuống đất là cùng. Chứ dùng cái giọng đó mà dạy ta như dạy con cháu thì thật là ta không chịu nổi. Chừng nào thì người mới hết lải nhải đây?

Lệ Tuyết Linh cười nhẹ:

- Thôi đừng nói nhiều nữa, vô ích quá !

Lệ Tuyết Linh lấy một viên ngọc, nhìn toảng qua, rồi đưa lên miệng, thấm nước bọt lau vào áo. Bạch Liên Bình ham quá, cũng đưa tay định lấy một hạt nhưng Lệ Tuyết Linh đập nhẹ vào tay nàng, hất ra.

Bạch Liên Bình sùng sộ:

- Người làm gì thế?

Lệ Tuyết Linh đáp:

- Tại hạ sợ cô nương không cẩn thận rồi nuốt mất.

Bạch Liên Bình nổi giận:

- Trong số đó ta có một nửa. Ta có quyền sờ mó cái phần của ta.

Lệ Tuyết Linh mỉm cười:

- Ít nhất cũng phải chờ chia xong đã, gấp gì chứ?

Nàng giục, chàng lại hoà hoãn. Bạch Liên Bình van cầu. Lệ Tuyết Linh bây giờ mới chịu cho:

- Bước tới chia đi!

Bạch Liên Bình trở mắt:

- Người bảo ta chia? Do ta chia? Lệ Tuyết Linh gạt đầu:

- Phải ! cô nương cứ chọn lựa!

Bạch Liên Bình kêu lên:

- Thật ư?

Lệ Tuyết Linh gạt đầu luôn:

- Tại hạ tin cô nương sẽ công bằng!

Bạch Liên Bình vừa gạt đầu vừa ứng tiếng:

- Dĩ nhiên rồi. Ta nổi tiếng là công bình nhất trần đời mà.

Lệ Tuyết Linh mỉm cười, không nói gì, quay mình bước đến một chiếc thạch đôn, cách xa xa chiếc bàn, ngồi xuống, để mặc cho Bạch Liên Bình say sưa sờ vào đồng

ngọc, lựa chọn phân chia.

Thân Xương Ngọc cười nhẹ, hướng qua Lệ Tuyết Linh thốt:

- Ta lấy làm lạ hết sức. Châu ngọc lại có một hấp lực làm say người đến độ đó sao. Trông nàng kia thì đủ biết.

Lệ Tuyết Linh mỉm cười:

- Nếu không thì Kim San Khách Mạnh Ngạn và Lâu Tử Nghiên làm gì đổ máu ?

Thân Xương Ngọc rùn vai:

- Ít nhất cũng còn có ta. Thứ đó không dụ hoặc ta nổi.

Lệ Tuyết Linh tiếp:

- Chỉ vì lão ca thấy nhiều quá, lão ca có thừa thải quá, cho nên châu ngọc trở thành vật tầm thường.

Thân Xương Ngọc lạnh lùng:

- Dù ta chưa thấy, dù ta chưa có, dù ta nghèo, thì ta cũng không thể đánh giá nó quá cao như vậy.

Lệ Tuyết Linh tiếp luôn:

- Đệ tin có một hạng người như lão ca, song đó là thiểu số.

Riêng Hoàng Quân Nhã vẫn giữ sự im lặng từ lúc đầu nhưng vẫn theo dõi mọi diễn tiến một cách thích thú.

Thân Xương Ngọc ngáp thành tiếng, chán nản thốt:

- Nàng cứ mân mê như thế thì biết đến chừng nào mới lựa xong?

Lệ Tuyết Linh mỉm cười:- Đối với nàng thì hạt nào cũng hấp dẫn cả, nàng muốn lấy tất cả nên không nỡ chọn hạt này, bỏ hạt kia.

Thân Xương Ngọc tắc lưỡi:

- Một mẫu người tự tư, gian tham.

Lâu lăm, Bạch Liên Bình gọi:

- Xong rồi, Lệ Tuyết Linh !

Lệ Tuyết Linh điềm nhiên:

- Thì cô nương cứ lấy phần của cô nương đi !

Bạch Liên Bình đáp nhanh:

- Cung kính bắt như phụng mạng.

Bỗng nàng tiếp:

- Thực ra, hai phần bằng nhau, tuy cũng có một vài hạt bất đồng cho hai phần, song xí xỏ cũng được.

Lệ Tuyết Linh gật đầu:

- Tại hạ không nói gì đâu. Cô nương cứ chọn !

——o o O o o——

37. Cái Tâm Kẻ Cướp

Bạch Liên Bình chọn ngay phần của nàng:

- Ta lấy phần bên hữu, được chẳng?

Lệ Tuyết Linh gật đầu:

- Tự nhiên là được. Cô nương có gì đừng chẳng?

Bạch Liên Bình lấy trong mình ra một chiếc túi da dê, cười tươi đáp:

- Xem đây. Ta chuẩn bị sẵn sàng rồi.

Lệ Tuyết Linh bảo:

- Thế thì cứ lấy đi.

Bạch Liên Bình rất nhẹ tay, sợ các hạt ngọc chạm vào nhau sút mẻ, trầy trụa.

Xong rồi nàng nhoén miệng cười, thốt:

- Ta cảm tạ người nhé. Người là thần tài của ta đó.

Lệ Tuyết Linh bước tới, lấy chiếc khăn vẩy mồ hôi đọng số ngọc còn lại, cất vào mình, xong vỗ vỗ hai tay vào nhau, buông gọn:

- Xong! Tiền trao, hàng nhận. Công đức viên mãn!

Bạch Liên Bình dùng tay áo lau mồ hôi mặt, kêu lên:

- Khát nước quá. Không ngờ phân chia một số ngọc như vậy mà ta hao phí tinh thần nhiều quá.

Lệ Tuyết Linh lạnh lùng:

- Mệt à? Thì cứ ngồi nghỉ cho khỏe rồi hãy đi!

Bạch Liên Bình cười:

- Đa tạ!

Lệ Tuyết Linh vừa ngáp vừa thì thầm:

- Xem ra mấy hạt Miêu Nhân ngọc có mãnh lực lạ. Bao nhiêu người vì số ngọc này mà thân bại danh liệt.

Bạch Liên Bình cũng thở ra thốt:

- Tạo một số tư trang không phải là việc dễ. Cần phải mạo hiểm, xem cái chết như không. Tạo được đã khó, mà giữ cho nó còn mãi lại khó khăn hơn nữa. Thật là vất vả. Chỉ một cái việc lựa chọn thôi cũng đủ làm cho ta mệt đứt.

Lệ Tuyết Linh mĩa:

- Chắc cô nương súc tích nhiều món tư trang lắm. Trong tương lai, kẻ nào tốt phúc vợ được cô nương làm vợ thì kẻ đó chẳng những chiếm được người đẹp mà còn làm chủ luôn một số của cải to lớn.

Bạch Liên Bình đỏ mặt:

- Người nói nhảm quá !

Lệ Tuyết Linh mỉm cười:

- Tại hạ nói thật đấy. Cô nương đẹp thật mà, càng giận càng nóng nảy thì cô nương càng đẹp. Phàm nữ nhân phải có nhiều sắc thái cho con người luôn luôn mới, chứ cứ giữ một vẻ mặt ...đanh đá lạnh lùng thì

Chàng tiếp luôn:

- Có lẽ hôm nay là lần thứ nhất cô nương biến đổi sắc thái đó. Chẳng trách người ta cứ gọi cô nương là Thạch Nữ !

Bạch Liên Bình kêu lớn:

- Người ăn nói cho có âm đức một chút nhé! Người định tán ta bằng cách đó à?

Lệ Tuyệt Linh lắc đầu:

- Tại hạ thì không! Song trong tương lai sẽ có một gã cuồng si nào đó tán cô nương.

Bạch Liên Bình hừ một tiếng:

- Nói chuyện với người chán quá!

Rồi nàng trầm giọng tiếp:

- Số ngọc rất lớn, được nó là một điều mừng, song mừng chưa xong lại lo. Giữ nó là ta phải tranh sống chết với kẻ thù. Ta nghĩ có của là một cái khổ chứ chẳng chơi.

Lệ Tuyệt Linh bĩu môi:

- Có khổ cũng ráng mà chịu. Ai bảo cô nương mê tiền.

Đoạn chàng hỏi:

-Cô nương ham tiền lắm phải không ?

Bạch Liên Bình ngẩng cao mặt:

- Hối thiệt hay!

Thân Xương Ngọc chen vào:- Chứ cô nương không ham à?

Bạch Liên Bình hừ một tiếng:

- Trên thế gian này, có ai thấy tiền của mà không ham? Có khác chăng là cách đắc thủ có hợp đạo lý hay không hợp mà thôi.

Nàng tiếp luôn:

- Tiền là món nhu cầu vị thủ. Con người muốn sống phải có tiền, do đó ai mà không tham tiền chứ?

Thân Xương Ngọc muốn nói gì nhưng lại thôi. Về châm biếm hiện nơi ánh mắt y, châm biếm chính mình mà cũng châm biếm luôn người khác.

Lệ Tuyệt Linh uể oải vịn mình, hỏi:

-Có được số ngọc đó rồi thì cô nương định dùng nó vào việc gì?

Bạch Liên Bình cười khanh khách:

- Người thật tâm muốn biết ?

Lệ Tuyệt Linh thốt:

- Tiện thì nói cho tại hạ nghe chơi, không tiện thì thôi.

Bạch Liên Bình cao giọng:

- Cho người biết cũng chẳng có hại gì ! Đúng ra người chưa hiểu rõ tâm tánh nữ nhân cho lắm. Ta đâu phải xuất thân từ cửa ngọc thêm vàng, thừa tiền lắm bạc đếm xem nó như cỏ rác. Cho nên ta không có quyền hoang phí. Tiền là huyết mạch. Tiền chi ra là phải làm sao cho huyết mạch dồi dào. Tóm lại là phải sinh lợi. Ta sẽ đem một số ngọc đổi lấy bạc...

Lệ Tuyết Linh hỏi:

- Phần còn lại thì sao ?

Bạch Liên Bình tiếp:

- Ta cất kỹ, thỉnh thoảng lấy ra mà nhìn cho sướng mắt. Miêu Nhân ngọc đáng yêu quá mà.

Lệ Tuyết Linh lạnh lùng:

- Đẹp lắm à? Tại hạ có chú ý đến đâu mà biết!

Chàng tặc lưỡi tiếp:

- Tại hạ không tưởng là ngọc có giá trị cao như vậy!

Bạch Liên Bình đáp:- Người lập dị mất rồi ! Tuy nhiên điều đó không đáng trách, bởi dù sao thì nam nhân cũng thực tế hơn nữ nhân. Nữ nhân quý ngọc, không chỉ ở giá trị vật chất mà còn xem nó là một phương tiện tăng vẻ đẹp của con người.

Lệ Tuyết Linh điềm nhiên:

- Thì ra cô nương cũng có tư tưởng. Sai hay đúng, cái đó miễn bàn, chỉ biết là cô nương có tư tưởng. Cô nương có cái tâm. Vậy mà thiên hạ cho cô nương là thạch nữ. Tại hạ cũng lầm luôn vì nghĩ rằng đã là thạch nữ thì vô tâm.

Bạch Liên Bình mỉm cười:

- Ta hoan hỉ nghe người nói câu đó. Hy vọng từ nay chúng ta còn nhiều cơ hội hợp tác.

Lệ Tuyết Linh cười lớn:

- Tại hạ hy vọng ngược lại. Hợp tác với cô nương thì có ngày tại hạ mất luôn vốn vì cái tánh tham lam của cô nương. Cô nương tham lam đến độ dám bóc lột tại hạ không nương tay. Thế thì chẳng hoá ra tại hạ làm cho cô nương hưởng hay sao? Đem một cái tin vật mà đánh đổi số ngọc đó thì dù sao cũng quá đáng.

Bạch Liên Bình lơ đi, lảng sang đề khác:

-Ta công nhận người là con người trọng chữ tín.

Lệ Tuyết Linh hỏi:

- Cô nương nghĩ sao mà nói như thế?

Bạch Liên Bình mỉm cười đáp:

- Rương ngọc đó theo sự giao ước với Lâu Tử Nghiên thì người chỉ có nửa phần. Vì người hứa giao cho ta nửa phần cho nên ta nghi ngờ, chẳng lẽ người lấy nửa phần của người mà giao cho ta hay sao? Bởi như vậy là người chẳng hưởng được gì cả trong cuộc làm ăn này. Ta lo sợ hết sức. Ta sợ mất số ngọc.

Lệ Tuyết Linh bĩu môi:

- Đã sợ mất sao còn đến?

Bạch Liên Bình tiếp:

- Một phần vì số ngọc hấp dẫn cực độ. Phần khác vì ta tin lời hứa của người nên ta hy vọng...

Lệ Tuyết Linh chính sắc mặt:

- Tại hạ đáp ứng ai điều gì là y như thế. Đổi lại, ai đáp ứng làm cho tại hạ cái gì thì cũng không thể chối bỏ được.

Bạch Liên Bình hỏi:- Thế Lâu Tử Nghiên muốn chiếm hưởng một mình?

Lệ Tuyết Linh nhớ đến việc cũ, lộ vẻ giận ngay:

- Độc chiếm suông thì còn nói làm gì ? Hắn còn toan hạ sát tại hạ nữa đấy. Suýt chút nữa là tại hạ chết nơi tay hắn. Thật là một kẻ ti bỉ, đê tiện. Một con chó chứ chẳng phải là người.

Bạch Liên Bình ạ lên một tiếng:

- Chả trách người có hành động đó!

Lệ Tuyết Linh hừ một tiếng:

- Ai ở vào trong trường hợp của tại hạ cũng phải hành động như vậy thôi. Chính Lâu Tử Nghiên tự chuốc khổ, hắn cố mà chịu, chứ làm sao trách tại hạ được?

Bạch Liên Bình cười gượng:

- Cũng may là ta không có tham tâm quá đáng...

Lệ Tuyết Linh rùn vai:

- Khi nào cô nương dám!

Bạch Liên Bình lắc đầu:

- Người tự tin quá!

Lệ Tuyết Linh tiếp:

- Chẳng phải tại hạ khinh thường cô nương. Có một số người trời sinh ra chẳng bao giờ biết đủ, để mà hạn chế lòng tham. Nếu số người đó thuộc hạng hung ác thì họ sẽ dùng sự hung ác đó để thỏa mãn tham tâm. Họ không bao giờ biết đủ với lòng tham không đáy đó nên họ khổ. Còn tại hạ, đành là tại hạ không phải đạo đức gì, song tại hạ không tham. Cô nương biết chưa?

Bạch Liên Bình chớp mắt:

- Dù sao thì ta cũng không vì lợi mà quên nghĩa!

Lệ Tuyết Linh gật đầu:

- Nói nghe được đó! Trong tương lai cô nương không đến nỗi quá khổ đâu.

Bạch Liên Bình cười nhẹ:

- Hôm nay người giáo huấn ta đậm đó!

Lệ Tuyết Linh điềm nhiên:

- Trung ngôn nghịch nhĩ, lợi ư hành!

Bạch Liên Bình hỏi:

- Rời khỏi nơi này rồi người sẽ về đâu? Lệ Tuyết Linh cười, không đáp. Bạch Liên Bình hừ một tiếng:

- Người sợ ta tiết lộ à?

Lệ Tuyết Linh lắc đầu:

- Cô nương không làm như vậy đâu. Tuy nhiên cô nương không biết thì có lợi cho tại hạ hơn.

Thân Xương Ngọc chen vào:

- Nàng có biết cũng chẳng sao !

Lệ Tuyết Linh như thức ngộ một điều gì đó:

- Cô nương có muốn làm một cuộc trao đổi nữa không?

Bạch Liên Bình đáp nhanh:

- Người có ý gì?

Thân Xương Ngọc tiếp:

- Nàng còn nhiều cơ hội do thám tin tức.

Bạch Liên Bình trầm giọng:

- Những tin tức đó hẳn là quan trọng đối với các người.

Lệ Tuyết Linh nheo mắt:

- Nhưng giá trị quá đắt !

Bạch Liên Bình cười hì hì:

- Phải có sự thương lượng chứ. Đâu phải ta đơn phương quyết định? Ta đòi một giá cao thì người có quyền hạ xuống. Bất cứ một cuộc trao đổi nào cũng phải có sự thỏa thuận giữa hai bên mà.

Lệ Tuyết Linh tặc lưỡi:

- Tùy cô nương vậy. Song cô nương nên nhớ là tham đến cái độ giết gà lấy trứng là ngu xuẩn không tưởng nổi đấy.

Bạch Liên Bình gật đầu:

- Ta biết. Ăn ít no dai, ăn nhiều phải chết vì bội thực.

Lệ Tuyết Linh mỉm cười:

- Thông minh đấy!

Thân Xương Ngọc thốt:

- Chúng ta trở về Trung Điền Sơn.

Bạch Liên Bình cười đắc ý :

- Ta nghĩ đúng chứ.Lệ Tuyết Linh hừ một tiếng:

- Đừng cho là mình cao minh. Tự nhiên là cô nương thừa hiểu là chẳng có nơi nào tiện cho chúng ta bằng nơi đó.

Bạch Liên Bình chớp mắt:

- Giận ư? Người không chấp nhận trí tuệ của một nữ nhân à?

Rồi nàng tiếp:

- Trung Điền Sơn rộng lớn như vậy, nếu ta có tin tức gì thì làm sao mà liên lạc với các người...

Thân Xương Ngọc đáp:

- Cứ đến đó, gặp bất cứ ai, cô nương cứ bảo là đưa đến gặp ta là được.

Bạch Liên Bình lại hỏi:

- Các người sắp xếp cuộc hành trình trở về đó như thế nào?

Thân Xương Ngọc không dấu, tỏ rõ kế hoạch cho nàng hiểu.

Lệ Tuyết Linh trầm giọng:

- Cho cô nương biết điều đó là chúng ta giao mạng sống cho cô nương đó.

Bạch Liên Bình nhếch mép nhưng không cười:

- Yên trí! Không khi nào ta dám có ý gì bất lợi cho các người!

Lệ Tuyết Linh chỉ tay lên cao:

- Trên có thần minh!

Bạch Liên Bình tiếp:

- Giữa có lương tâm!

Lệ Tuyết Linh gật đầu:

- Thế là biết điều vậy !

Bạch Liên Bình thấp giọng:

- Ta xin cáo từ. Một lần nữa xin đa tạ người!

Bạch Liên Bình đi rồi, Lệ Tuyết Linh âm thầm theo sau nàng. Một lúc lâu chàng trở lại, vừa cười hì hì vừa gật đầu. Thân Xương Ngọc hỏi:

- Có chi lạ chẳng?

Lệ Tuyết Linh đáp:

- Quả thật nàng chỉ đến một mình.

Thân Xương Ngọc cũng cười:

- Tại vì nàng quá tin tưởng nơi đệ.Lệ Tuyết Linh tiếp:

- Nàng phải tin đệ. Nếu nàng có ý gì thì chính đệ phải nghi ngờ nàng trước.

Thân Xương Ngọc thốt:

- Nếu nàng để cho đệ nghi ngờ thì khi nào nàng tiếp nhận được sổ ngọc đó.

Lệ Tuyết Linh gật đầu:

- Mà biết đâu tính mạng của nàng cũng mất luôn.

Thân Xương Ngọc thở ra:

- Ta xem ra nàng còn giao dịch với chúng ta nữa đấy.

Lệ Tuyết Linh điềm nhiên:

- Chắc vậy. Huống chi thật sự chúng ta đang cần nàng. Có nàng làm nội tuyến thì tiện cho chúng ta biết bao. Bất quá...

Thân Xương Ngọc hỏi:

- Đệ ngán nàng đòi hỏi quá cao?

Lệ Tuyết Linh cười nhẹ:

- Đúng thế ! Chỉ cần giao dịch với nàng vài lần nữa thôi là chúng ta phải bán thân mới có đủ tiền trao cho nàng.

Thân Xương Ngọc lắc đầu:

- Chẳng bao nhiêu đâu. Miễn là nàng đem những tin tối quan trọng, có giá trị thật sự cho chúng ta thôi.

Lệ Tuyết Linh nhìn ra ngoài trời:

- Mình đi ngay bây giờ hay đợi sáng?

Thân Xương Ngọc đáp:

- Nên đi ngay. Sáng ra đến địa phương nào thì chúng ta sẽ tìm nơi nghỉ ngơi ở địa phương đó. Nhưng chẳng rõ Hoàng cô nương có chịu nổi vất vả không?

Hoàng Quân Nhã hấp tấp thốt:

- Đừng lo cho tiểu nữ, tiểu nữ đủ sức chi trì mà !

Nhìn qua nàng, Lệ Tuyết Linh mỉm cười:

- Hoàng cô nương nhọc thân xác chứ tinh thần còn vững lắm. Vậy chúng ta hãy thượng lộ.

Thân Xương Ngọc đứng lên:

- Đệ ở đây với Hoàng cô nương, ta đi dắt ngựa đến.

Lệ Tuyết Linh gật đầu. Thân Xương Ngọc bước ra rồi, chàng hỏi:- Nhìn cảnh vừa rồi, cô nương có thấy kích thích chẳng?

Hoàng Quân Nhã lộ vẻ sợ hãi:

- Bình sinh tiểu nữ chưa hề mục kích những cảnh này. Tiểu nữ bị kích động mãnh liệt. Cuộc sinh nhai của giới giang hồ như thế sao hờ đại hiệp?

Lệ Tuyết Linh suy nghĩ một chút:

- Sự sinh hoạt chân chánh của giới giang hồ thì thật ra còn tàn khốc hơn nhiều.

Nói không chừng những cuộc chém giết nhau vừa thê thảm vừa liên tục, có thể bảo là

truyền kiếp.

Hoàng Quân Nhã chép miệng:

- Hai vị ứng biến linh xảo quá !

Lệ Tuyết Linh điềm nhiên:

- Thói quen thôi. Một thói quen phát xuất từ bản năng sinh tồn, từ ý chí quật cường trong cuộc tranh giành sự sống.

Thân Xương Ngọc dắt ngựa đến.

Cả ba cùng lên ngựa, đi liền trong đêm tối.

——o o O o o——

38. Dưới Chân Ngọc Thúy Sơn

Vó ngựa nện đều, không mau, không chậm. Hai nam một nữ tiếp tục cuộc hành trình về Trung Điền Sơn. Trong đêm sao mờ lặng lẽ, không ai nói với ai một tiếng nào, không vì mệt mà biếng đàm đạo, mà vì ai cũng có niềm tâm sự riêng. Họ đang theo dõi suy tưởng của lòng, nghĩ đến tương lai cũng mịt mờ như con đường trước mắt.

Họ đi, đi mãi. Đêm tàn dần. Sương xuống nhiều hơn, nặng hạt hơn. Ngày sắp trở về với vạn vật. Cuối cùng Hoàng Quân Nhã bắt đầu thấm mệt, thấm lạnh. Chốc chốc nàng run lên. Lệ Tuyết Linh nhìn nàng, dịu giọng hỏi:

- Cô nương lạnh phải không?

Cười không ra tiếng, Hoàng Quân Nhã đáp:

- Tiểu nữ còn chịu được!

Suy nghĩ một chút, Lệ Tuyết Linh cởi chiếc áo choàng quăng sang cho nàng, bảo:

- Mặc tạm vào đi, cô nương sẽ ấm lại!

Auò choàng màu đen còn giữ hơi ấm của chàng, cái hơi hướm của một chàng trai tràn đầy nhựa sống. Ừ cái hơi đó, Hoàng Quân Nhã có cảm giác lạ lùng, một thứ cảm giác chưa từng đến với nàng trong đời một thiếu nữ.

Đưa ánh mắt lạnh lùng nhìn cả hai, Thân Xương Ngọc mỉm nhẹ một nụ cười.

Đến bây giờ Hoàng Quân Nhã mới nhớ đến lễ độ:

- Đa tạ...

Lệ Tuyết Linh thản nhiên:

- Xin cứ tự nhiên cho!

Rồi chàng tiếp:

- Trời sắp sáng rồi, với ngày về, cái lạnh sẽ tiêu tan, thái dương nhả nóng, lại thiêu đốt chúng ta còn khó chịu hơn.

Còn ai không biết điều đó.

Thế mà chàng nói ra, nói như một đứa trẻ con, thật là vụng về.

Cái vụng về của một chàng trai không quen tiếp cận phái nữ.

Thân Xương Ngọc cất tiếng:

- Đi hai mươi dặm nữa rồi tìm chỗ nghỉ ngơi.

Lệ Tuyết Linh đáp gấp:

- Phải ! Đi hai mươi dặm nữa!

Thân Xương Ngọc nhìn thoáng qua chàng:

- Đệ mệt rồi sao?

Lệ Tuyết Linh cãi:

- Mệt thế nào được ? Đệ còn khỏe lắm!

Thân Xương Ngọc bật cười ha hả, giục ngựa chạy nhanh hơn.

Lệ Tuyết Linh then đỏ mặt, lúng túng, không dám quay đầu lại nên chẳng thấy

Hoàng Quân Nhã cũng đang đỏ mặt như chàng. Nàng then hơn, cúi thấp đầu, trông xuống mặt đường không dám nhìn thẳng ra phía trước.

Trên con đường về Sơn Tây, tiến vào địa phận Trung Điền Sơn, họ đi đêm, nghỉ ngày. Họ lợi dụng cái mát mẻ của đêm trường để tránh cái nóng ban ngày mà cũng giữ cho hành tung bớt lộ liễu. Đi như thế có cái lợi về an toàn, song lại vất vả hơn nhiều. Bởi họ làm một cuộc hành trình nghịch thường, đổi ngày làm đêm, lấy đêm làm ngày. Về Lệ Tuyết Linh và Thân Xương Ngọc chẳng đáng nói, bởi họ từng quen với những nghịch thường đó.

Chỉ có Hoàng Quân Nhã là chịu ảnh hưởng nặng nề. Vốn là thiếu nữ đài các khuê môn bất xuất, bây giờ lại phải đội nguyệt mang sao, dầm sương lạnh, lướt dặm dài qua nhiều đêm trường, tự nhiên nàng không kham nổi với những thử thách đó. Nhưng chịu không nổi cũng cố mà chịu, chịu vì hoàn cảnh và ... chịu để cho hai người bạn đồng hành được yên tâm mà lo tiến thủ.

Dù sao thì Lệ Tuyết Linh và Thân Xương Ngọc cũng nhận ra sự cố gắng của nàng.

Hiện tại họ đã vào ranh giới hạt Sơn Tây. Về đến Sơn Tây, Thân Xương Ngọc có cảm tưởng là về đến nhà rồi, niềm kích động bùng mạnh trong tâm. Có ai không xao xuyến ít nhiều khi đặt chân lên mảnh đất quê hương.

Và một niềm vui thích lẫn lộn trong sự kích động đó, y luôn luôn cười mà đôi mắt cũng ướt ướt. Về lạnh lùng tàn khốc không còn trùm phủ gương mặt rắn rỏi vì quá dạn dày với phong sương của kiếp đời phiêu bạt.

Nơi đây y là một nhân vật lừng danh. Nơi đây là giang sơn của y. Ít ra sự an toàn của y cũng được bảo đảm phần lớn. Với tư cách chủ nhà, y dần dần giải thích từng cảnh trí trải qua, nhắc nhở một vài kỷ niệm huở xa xưa.

Lệ Tuyết Linh mỉm cười thốt:- Đi là chết trong lòng một ít. Trở về quê hương thì cảm như uống liều thuốc

hồi sinh. Đệ xem lão ca tươi hẳn ra.

Thân Xương Ngọc gật đầu:

- Không có gì thân hơn cổ hương. Không có gì trong hơn nước suối. Con người nếu còn một điểm nhân tính thì chẳng bao giờ quên được cổ hương. Quên cổ hương thì không còn là con người rồi.

Lệ Tuyết Linh gật gù:

- Vui là quyền của lão ca nhưng ít ra cũng phải nhớ là có khách phương xa theo lão ca về thăm nhà.

Thân Xương Ngọc đáp nhanh:

- Yên trí lớn ! Các vị sẽ là thượng khách của họ Thân này. Các vị có thể lưu lại đây hàng trăm năm, chẳng phải chỉ là thượng khách một ngày một bữa.

Bổng Lệ Tuyết Linh tặc lưỡi:

- Có một điều đệ hết sức lấy làm lạ.

Thân Xương Ngọc hỏi:

- Điều chi ?

Lệ Tuyết Linh tiếp:

- Tạo nên một cơ nghiệp như thế đó mà lão ca vẫn sống với kỷ niệm ngày nào, không chịu tái lập gia đình.

Thân Xương Ngọc đáp:

- Đời ta chỉ có một bóng hình thôi. Ta đã nói là không có bóng hình nào thay thế được người xưa.

Rồi y tiếp:

- Có lạ chẳng là lạ cho đệ, đệ không thích dựng nhà. Không thích giao du, không lập sự nghiệp mà lại cứ tán dương người khác. Chừng như đệ đã bắt đầu đổi ý rồi đó.

Lệ Tuyết Linh đáp gấp:

- Làm gì có việc đó. Bất quá đệ thấy cái đẹp thì tự nhiên đệ phải khen. Dù sao thì đệ cũng phải có óc thẩm mỹ chứ. Thú thật với lão ca là đệ lười quá. Mà những kẻ lười thì không thích có bốn phận nhiều. Bốn phận ràng buộc tự do của đệ. Do đó mà đệ cam với cô độc, lâu dần thành quen nên đệ không thấm thía lắm sự cô độc đó.

Hoàng Quân Nhã lắng nghe, mừng tượng hiểu, mừng tượng không hiểu, ánh mắt đượm vẻ mơ màng.

Lệ Tuyết Linh đưa tay chỉ ra trước mắt, hỏi:- Nơi đó là gì ?

Thân Xương Ngọc đáp:

- Nhà một vị lão hữu của ta.

Lệ Tuyết Linh hỏi:

- Có thôn trấn gì phía trước đó chăng?

Thân Xương Ngọc lắc đầu:

- Một vùng sơn cước, u nhã, thanh tịnh!

Lệ Tuyết Linh mỉm cười:

- Hẳn là một nhân vật siêu trần thoát tục!

Thân Xương Ngọc hỏi:

- Đệ có nghe nói đến Tiểu Diện Nhân Đồ Trì Cung chăng?

Lệ Tuyết Linh gật đầu:

- Có nghe chứ ! Chuyên môn bán thịt người, thích uống huyết, chừng như y có mở một ngôi hắc điếm tại Sơn Tây hay Thiểm Tây gì đó...

Rồi chàng hỏi:

- Lão hữu của lão ca là Trì Cung à?

Thân Xương Ngọc đáp:

- Chính là y !

Lệ Tuyết Linh cười hết nấc:

- Lão ca giao du hỗn tạp quá chừng. Trì Cung ...

Thân Xương Ngọc chặn lời:

- Đừng quá chủ quan! Y đã giải tán hắc điếm. Hiện tại y mở hai toà tửu lâu, sòng bạc để sinh nhai. Bình thời y ở trong ngôi tịnh xá dưới chân Ngọc Thúy Sơn, tu tâm dưỡng tánh. Chính y cũng thức ngộ là ngày trước không cao thượng gì.

Lệ Tuyết Linh hừ một tiếng:

- Đệ nghe nói y mập mạp như con heo, suốt ngày cứ cười, nụ cười có dấu dao bén, mắt tam giác như mắt rắn, lạnh lùng, toàn thân bốc tà khí rợn người.

Thân Xương Ngọc thấp giọng:

- Trước kia thì y là con người xấu, cả hai phương diện từ hình hài đến tâm tính.

Song từ hai năm nay, y tu tỉnh lại rồi. hành vi, tác phong của y hiện tại hoàn toàn trái ngược với dĩ vãng. Chỉ có cái tính phóng túng ngông cuồng thì không bỏ. Y chẳng bao giờ câu chấp tiểu tiết, cách nói năng quá tự do...Lệ Tuyết Linh hỏi:

- Làm sao lão ca quen y?

Thân Xương Ngọc cười âm trầm:

- Nhờ đánh nhau mà quen nhau. Đệ còn lại gì cái lối kết giao đó.

Lệ Tuyết Linh mỉm cười:

- Chắc lão ca phá hủy hắc điếm của y ?

Thân Xương Ngọc gật đầu:

- Ta rất ghét cái sinh hoạt đó.

Lệ Tuyết Linh cau mày:

- Giản đơn như vậy sao?

Nhìn ra xa xa, Thân Xương Ngọc từ từ thốt:

- Cũng phải có đầu mối chứ. Hai thuộc hạ đắc lực của ta thuê phòng trọ trong hắc điểm của y. Đến nửa đêm, một tên bị chúng giết mất, còn lại một tên cố phá vòng vây chạy đi. Đồ vật của cả hai bị chúng đoạt hết. Tên thoát chết chạy về Trung Điền Sơn cho ta hay. Ta nổi giận phá huỷ bao nhiêu là hắc điểm dọc đường suốt vùng Sơn Tây và Thiểm Tây của Trì Cung. Sau đó ta vây Trì Cung tại Nghinh Phong Bình. Y quả là một tay khá, không hề sợ hãi, gọi đích danh ta ra độc đấu với y ...

Lệ Tuyết Linh chép miệng:

- Nhiệt náo thật!

Thân Xương Ngọc gật đầu:

- Phải ! Nhiệt náo thật ! Rồi Trì Cung bại, ta không giết y bởi ta nhận thấy y cũng là một trang hảo hán. Chúng ta trở thành đôi bằng hữu. Còn lại bao nhiêu hắc điểm, ta buộc y phải giải tán và phải hứa với ta không trở lại cái nghề đó nữa.

Lệ Tuyết Linh thốt:

- Y giữ lời!

Thân Xương Ngọc thở dài:

- Nếu không thì làm gì còn có Trì Cung đến hôm nay.

Lệ Tuyết Linh trầm ngâm một chút:

- Thế lực của y tại Sơn Tây đâu phải nhỏ ? Tại sao y liều lĩnh để mang nhục như vậy?

Thân Xương Ngọc thở dài:

- Con người vì khẩu khí, vì tự phụ mà lắm lúc phải thất bại chua cay.

Chợt Hoàng Quân Nhã hỏi:- Ngọn núi đó là Ngọc Thủy Sơn sao nhị vị?

Thân Xương Ngọc đáp:

- Phải !

Nói là một ngọn núi nhưng thực ra là một vùng có nhiều ngọn, thấp cao bất đồng, chồng chất lên nhau, có chỗ vàng, có chỗ xanh. Trong số đó có ngọn Ngọc Thủy Sơn, hình dáng giống chiếc bình rượu, bầu tròn, ngọn bằng phẳng, quanh chân núi toàn là trúc xánh. Gió thổi qua, trúc ngã nghiêng như ngàn lượn sóng đùa nhấp nhô, tiếng kêu ào ào, kéo kẹt. Cảnh trí u nhã vô cùng.

Hoàng Quân Nhã buột miệng tán:

- Ai ở đây quả thật là có phúc khí!

Thân Xương Ngọc hỏi:

- Đẹp chứ hả cô nương?

Hoàng Quân Nhã gật đầu:

- Chẳng những đẹp mà còn thanh tịnh, phiêu diêu nữa.

Lệ Tuyết Linh mỉm cười:

- Bất quá là một toà hoang sơn có hình thức một vò rượu thôi chứ có gì đặc biệt.

Thân Xương Ngọc thở ra:

- Đệ không thưởng thức nổi cái thanh nhã của cảnh trí đâu. Trong giòng máu của đệ không hề có chất nhã.

Lệ Tuyết Linh xì một tiếng:

- Chứ máu của lão ca thì có à? Chất là gì thế, lão ca cho đệ biết đi?

Thân Xương Ngọc tắc lưỡi:

- Cảnh đẹp đến đâu mà có đệ rồi là cảnh cũng trở thành tục. Chán đệ quá đi mất!

Lệ Tuyết Linh bật cười ha hả:

- Chưa đến lúc đệ nghĩ đến sự thanh nhã mà!

Họ đến chân núi, bỏ con đường cái, rẽ qua tả, theo con đường nhỏ mà đi, Thân Xương Ngọc dẫn đầu. Không lâu lắm, họ thấy một ngôi nhà nhỏ mọc giữa đám trúc. Ngôi nhà rất trang nhã, ngói đỏ phản chiếu với trúc xanh. Trước nhà, sau nhà đều có hoa nở. Đường vào nhà dài độ trăm bước, lót đá bằng.

Từ trong nhà, bước ra hai đại hán. Không đợi người quát tháo, bọn Lệ Tuyết Linh dừng ngựa. Thân Xương Ngọc lạnh lùng nhìn hai đại hán, hỏi:

- Chủ nhân của các ngươi có nhà không? Hai đại hán đưa mắt cho nhau.

Một tên mặt đỏ bước tới mấy bước, mặt ngẩng lên, tay sờ chuôi đao giắt nơi hông, cao giọng thốt:

- Nơi đây người lên tiếng trước đâu phải là các ngươi. Nếu ta không hạp nhãn thì... mà thôi, hãy xưng tên đi, rồi nói gì tính sau.

Thân Xương Ngọc cười nhẹ:

- Ta không ngờ ở đây lại có quy định mới. Ta chỉ chưa qua lại đây độ năm sáu tháng thôi, thế mà các ngươi xem ta không hạp nhãn.

Lệ Tuyết Linh tiếp theo:

- Các ngươi thích đùa lắm à? Ta xem các ngươi lớn lối quá.

Thân Xương Ngọc tiếp luôn:

- Chẳng lẽ mới mấy hôm mà nơi đây lại phát sanh biến cố?

Người mặt đỏ tiếp luôn:

- Sao ngươi biết là có biến cố? Ta xem ra các ngươi không thuộc hạng người tốt.

Có lẽ các ngươi là gian tế, tìm đến đây để dòm ngó hành động...

Thân Xương Ngọc nạt ngang:

- Đừng nói nhảm mà mang khổ vào thân bây giờ!

Lệ Tuyết Linh tiếp:

- Trì Cung trị gia bất nghiêm thì chúng ta phải giáo huấn chúng thay cho y mới được.

——o o O o o——

39. Trùng Trùng Sát Khí

Đại hán mặt đỏ kêu lên một tiếng quái dị, cấp tốc lùi lại, rồi thốt oang oang:

- Hay chưa ! Ta biết các ngươi đến đây với ác ý mà! Các ngươi to gan lắm đấy mới dám vào tận hang cọp mà vuốt râu hùm.

Rồi hấn gọi to:

- Các ngươi đâu? Địch đã đến kìa!

Từ trong khu rừng trúc, do bốn phía ập vào, hơn mười người xuất hiện, ánh đao chớp chớp, khí thế vừa nhanh vừa mạnh.

Chúng vây quanh bọn Lệ Tuyết Linh. Hoàng Quân Nhã run sợ, lí nhí:

- Thân đại hiệp ... đại hiệp đã nói đây là nhà của một vị lão hữu mà... Sao...

Thân Xương Ngọc gật đầu:

- Phải! Song chừng như bọn này điên hết rồi!

Lệ Tuyết Linh bức quá, cầu nhàu:

- Đúng là một bọn vô dụng. Đầu óc của chúng bay mất phương trời nào rồi. Trì Cung nuôi cái thứ phế vật này thật là vừa tốn kém vừa phiền phức, cho y mà cũng cho ngoại nhân luôn.

Thân Xương Ngọc cười nhẹ:

- Cứ theo ta nghĩ thì Trì Cung đang gặp rắc rối chi đây. Nếu không thì bọn này đâu đến nổi mất bình tĩnh như vậy chứ!

Lệ Tuyết Linh hừ một tiếng, hai tay khoanh trước ngực thốt:

-Đệ chán quá! Lão ca có hứng thú thì đối phó với bọn chúng cho đệ xem nhiệt náo đi!

Thân Xương Ngọc đằng hắng một tiếng, đảo mắt nhìn quanh bọn đại hán. Thấy tên nào cũng khấn trương, hơi thở dồn dập, đao hoành trước ngực, sẵn sàng vung ra. Đại hán mặt đỏ hét:

- Ba tên kia sao chưa chịu xuống ngựa nạp mạng? Phải biết chủ nhân của chúng ta chẳng phải là tay dễ trêu đấy nhé!

Thân Xương Ngọc bình tĩnh hỏi:

- Các ngươi yên trí đi. Hãy cho ta biết việc gì đã xảy ra tại đây?

Đại hán mặt đỏ hét to hơn:

- Các người còn đóng kịch nữa sao? Rõ ràng là các người do lệnh của cừu nhân đến đây để do thám sự tình, lại còn giả ma vờ quỷ, định lừa chúng ta à?

Thân Xương Ngọc trầm gương mặt:

- Người ăn nói hồ đồ quá. Đáng tiếp nhận một sự giáo huấn nghiêm khắc!

Đại hán mặt đỏ vẫn hét:

- Rồi người sẽ biết ai giáo huấn ai!

Đạo hán ra lệnh:

- Anh em đâu! Nhất tề xông vào!

Chúng đang xóc đao, sắp sửa tấn công thì một bóng người từ trong nhà vọt ra, đồng thời quát:

- Khoan!

Người đó trạc tứ tuần, thân vóc cao, ốm , mặt trắng, không râu.

Y xuất hiện rồi, bọn đại hán lập tức lùi lại, đứng nghiêm.

Đại hán mặt đỏ nghiêng mình cung kính trình bày:

- Bẩm Sách lão gia ! Mấy tên kia hẳn là gian tặc đến đây để do thám sự tình. Chúng biết chủ nhân vắng mặt nên giở thói hoành hành không xem ai ra gì. Bọn thuộc hạ...

Người đó như không nghe đại hán nói gì. Vừa trông thấy Thân Xương Ngọc vội nghiêng mình làm lễ, vẻ kinh hoàng hiện rõ nơi gương mặt...

Y thốt:

- Đáng chết! Đáng chết! Thân lão gia đến, lại chẳng hay trước thành ra thất lễ tiếp đón ! Sách Hổ này xin chào mừng lão gia ...

Thân Xương Ngọc vòng tay đáp lễ, mỉm cười hỏi:

- Sách tổng quản cứ tự nhiên! Việc gì đã xảy đến cho các vị trong mấy lúc gần đây vậy?

Sách Hổ đáp :

- Đây không phải là chỗ đàm đạo, xin thỉnh lão gia và hai vị bằng hữu vào nhà uống chén trà, rồi tại hạ sẽ tường thuật sự tình cho đại gia biết.

Bọn Lệ Tuyết Linh xuống ngựa, Thân Xương Ngọc chỉ Sách Hổ giới thiệu:

- Vị tổng quản của Trì Cung đó. Một huynh đệ từng theo Trì Cung suốt hai mươi năm dài, tên Sách Hổ, ngoại hiệu Dương Thế Vô Thường.

Sách Hổ được Thân Xương Ngọc tán dương, bồi hồi quá gượng cười hỏi:

- Chẳng hay nhị vị là ai ?Lệ Tuyết Linh trầm giọng:

- Hoàng Quân Nhã cô nương và Lệ Tuyết Linh!

Sách Hổ sững sờ, lâu lắm y mới đáp ứng:

- Lệ...Tuyết Linh ! Diêm La Đạo Lệ Tuyết Linh?

Lệ Tuyết Linh gật đầu:

- Đúng rồi !

Sách Hồ lau mồ hôi trán, không quay đầu lại, cất tiếng gọi to:

- Mã lão tam!

Đại hán mặt đỏ, mồ hôi lạnh ướt mặt, vâng một tiếng bước tới, sợ hãi hỏi:

- Sách gia có điều chi phân phối ?

Đưa tay chỉ Thân Xương Ngọc, Sách Hồ hỏi:

- Người biết ai đó chăng?

Mã lão tam lắc đầu:

- Dạ tiểu nhân không biết!

Sách Hồ cao giọng:

- Đệ nhất cao thủ hạt Sơn Tây, bá chủ trong hắc đạo, tổng thủ lĩnh bảy mươi chín bang hội tại Trung Điền Sơn, họ Thân, tên Xương Ngọc, ngoại hiệu Huyết Phủ đỏ !
Gương mặt đỏ của Mã lão tam biến thành xanh rờn, đôi mắt tròn tròn như vượt ra khỏi tròng rớt ra ngoài. Rồi Sách Hồ chỉ Lệ Tuyết Linh tiếp:

- Còn vị này là Diêm La Dao Lệ Tuyết Linh , một tôn sư trong võ lâm, một thiên thần trong hắc đạo.

Đoạn y gần từng tiếng:

- Người đã nghe kỹ chưa ?

Mã lão tam sợ quá, rung rung người:

- Biết rồi... Sách gia !

Một tay nắm ngực áo, tay kia tát vào mặt mã lão tam, tát đến trào máu miệng. Sách Hồ hét:

- Có đến tạ tội với Thân đại gia và Lệ đại ca hay không?

Mã lão tam để nguyên máu me, không dám chùi đi, bước tới trước mặt Thân Xương Ngọc, trong khi Thân Xương Ngọc bảo:

- Đủ rồi Sách tổng quản ! Cho tại hạ xin đi !

Mã lão tam ấp úng:- Tiểu nhân... đáng tội chết... có mắt mà không thấy Thái Sơn... xin Thân đại gia và Lệ đại gia tha tội...

Thân Xương Ngọc khoát tay:

- Chẳng có gì! Nên nhớ là từ nay dè dặt thái độ một chút!

Sách Hồ quay mình, định trừng phạt luôn bọn kia. Lệ Tuyết Linh bước tới, khuyên giải:

- Thôi, bỏ qua đi Sách tổng quản ! Dù sao thì việc cũng đã qua rồi, trừng trị chúng cũng muộn, vả lại còn gây ngỡ ngàng cho bọn này nữa. Trì Cung sẽ cho bọn này là hẹp lượng.

Sách Hồ vội thốt:

- Không giáo huấn chúng một lần cho chúng ghi nhớ thì sau này chúng sẽ tái phạm nữa đó chứ. Cũng may là chúng gặp Thân đại gia và Lệ đại ca, chứ gặp tay khác thì ít nhất cũng có mất tên mất mạng rồi. Mà bọn tại hạ lại mang tiếng là kém lễ độ với khách phương xa.

Dừng lại một chút, y tiếp:

- Giao tình giữa Thân đại gia và chủ nhân tại hạ thâm hậu như thế nào hẳn chúng phải hiểu chứ ! Có đâu hồ đồ đến bại hoại gia pháp như thế? Ít nhất chúng cũng phải hỏi han kỹ lưỡng, chứ làm gì vừa gặp khách là quát tháo hùng hổ một cách vô kỷ luật như vậy được.

Lệ Tuyệt Linh vừa khuyên giải vừa cho biết chàng và Thân Xương Ngọc không hề lưu ý đến việc nhỏ mọn đó, Sách Hồ mới dịu giận, khoát tay cho bọn thuộc hạ, nạt:

- Trở về vị trí gấp, cho hết bản mặt ta!

Hơn mười tên đại hán rút lui ngay. Sách Hồ thỉnh ba người vào nhà. Thân Xương Ngọc vừa đi vừa hỏi:

- Trì Cung vắng mặt à?

Sách Hồ cười khổ:

- Gần đây có hai vụ rắc rối xảy ra trong thành. Chủ nhân phải đích thân vào đó để lo liệu. Người mới đi hôm qua thôi, có lẽ đêm nay hay sáng mai sẽ về.

Thân Xương Ngọc cau mày:

- Liên quan đến sanh ý của các vị?

Sách Hồ gật đầu:

- Phải, lần thứ nhất, sự việc xảy ra cách đây độ nửa tháng, chính tại hạ được chủ nhân sai phái đến nơi xem xét, song chẳng gặp đối phương, ba ngày trước đây, sự việc đó lại tái diễn cho nên chủ nhân nổi giận, đích thân vào thành. Lệ Tuyệt Linh hỏi:

- Mà việc gì thế?

Sách Hồ thở dài:

- Bọn tại hạ có mở hai toà tửu lâu trong thành, phía trước bán thức ăn, phía sau mở sòng đổ bạc. Bỗng nhiên có một gã, chẳng biết từ đâu đến đòi tiền. Bọn giữ sòng dĩ nhiên là không đáp ứng, kết quả là song phương động thủ...

Thân Xương Ngọc bình tĩnh hỏi:

- Rồi sau đó?

Sách Hồ thở dài, tiếp:

- Mười bảy tên gác cổng bị đánh tơi bời, mười bốn thọ thương, ba được thoát nạn.

Đối phương không rụng một sợi lông. Nghe nói hẳn không có một tấc sắt, chỉ dùng hai tay không mà giao chiến, lại đứng nguyên một chỗ mới đáng sợ.

Lệ Tuyệt Linh kêu lên:

- Đúng là một cao thủ!

Thân Xương Ngọc hỏi:

- Không ai chết?

Sách Hồ lắc đầu:

- Mười bốn tên bị đánh ngã chẳng tên nào chết. Bất quá chúng còn thở nhưng tình trạng có khác gì chết đâu. Chúng như bị trúng phong, cứng đờ thân thể, chỉ còn đôi mắt là nhấp nháy được thôi. không ai nói năng được một tiếng nào. Gân và xương không đứt gãy, da thịt còn lành lặn. Chẳng làm sao biết được nguyên nhân.

Thân Xương Ngọc trầm ngâm một chút:

- Thần trí kẻ thọ thương còn sáng suốt chăng? Trên da thịt có dấu vết gì đặc biệt không ? Ví dụ như màu da biến đổi, hoặc dấu thâm đen hay đỏ?

Sách Hồ suy nghĩ rồi đáp:

- Chẳng như chẳng có gì khác biệt hơn lúc thường. Chúng còn sáng suốt lắm, ăn uống được, ngủ được, chỉ có bất động thôi. chúng trở thành phế vật. Tuy sống đó song chẳng dùng cho việc gì được. Ngoài ra còn làm phiền lụy cho các huynh đệ khác, phải săn sóc chúng. Rồi gia quyến của chúng ngày ngày kêu trời kêu đất, thật là khó chịu. Chúng là những kẻ báo cô, chờ chết, không hơn không kém.

Lệ Tuyết Linh gật đầu:

- Cho nên người ta thường bảo chết còn sướng hơn sống khổ.

Sách Hồ cười khan:- Cái đó... nói thì như vậy...

Y lúng túng không biết phải nói làm sao, vừa lúc đó, họ vào đến cửa. Y vọt mình lên trước, vén rèm, mượn động tác đó khóa lấp cái ngượng ngập.

Lệ Tuyết Linh mỉm cười, cùng Thân Xương Ngọc và Hoàng Quân Nhã vào nhà.

Khách sảnh rất trang nhã, thanh khiết, vào nơi đó, không ai dám nghĩ cho chủ nhân từng là một tay khai thác khách điểm, chuyên bán thịt người.

Sau khi uống chén trà do một đại hán mang ra, Thân Xương Ngọc thốt:

- Tại hạ nhận thấy, kẻ sanh sự đó nếu không phải là một người toan dùng bạo lực mà chia của thì cũng là một cừu nhân mà lão mập họ Trì còn sót lại, mãi đến nay oan nghiệp mới có dịp gặp nhau.

Sách Hồ cẩn thận đáp:

- Sự thật thế nào thì tại hạ không dám võ đoán. Có điều đối phương cao cường quá thì đó là cái chắc, không thể phủ nhận được. Hơn thế địch quá bạo gan, không cần tra cứu xem chủ nhân là ai, vừa đến nơi là đòi cung cấp tiền rồi đánh đập lung tung... ít nhất đối phương cũng phải hiểu rõ chủ nhân có những ai khả dĩ là viện thủ chứ !

Thân Xương Ngọc biết ngay là Sách Hồ ám chỉ về mình. Họ hy vọng, y xuất thủ tiếp trợ họ đối phó với hung thủ. Y cười, cho rằng Sách Hồ quá ngu mới hy vọng một

chuyện thừa. Bởi giúp Trì Cung là một việc đương nhiên phải làm, không cần có sự kêu gọi của Trì Cung hay Sách Hồ.

Lệ Tuyệt Linh cũng nghĩ như y song vẫn hỏi:

- Viện thủ của Trì chủ nhân là ai thế, Sách tổng quản?

Sách Hồ thoáng bối rối:

- Cái đó... Lệ đại ca biết mà ... chính Thân đại gia chứ còn ai nữa?

Lệ Tuyệt Linh a lên một tiếng:

- Vậy à? Thân đại ca sẵn sàng tuốt đao ra trợ chiến sao?

Sách Hồ càng bối rối hơn:

- Tại hạ không dám có ý kiến gì song chắc chắn là Thân đại gia không bỏ rơi bọn tại hạ đâu. Về thực lực thì bọn tại hạ còn lâu lắm mới gây nổi khó khăn cho đối phương. Chỉ còn có mỗi lối thoát cho bọn tại hạ là Thân đại gia ra tay giúp đỡ.

Lệ Tuyệt Linh bình tĩnh hỏi:

- Với giao tình của Thân đại ca và Trì chủ nhân thì khi nào đại ca lại bàng quan tọa thị, phải không Sách tổng quản?

Sách Hồ vui vẻ ngay:- Lệ đại ca nói phải quá! Đại nghĩa mà!

- Dĩ nhiên là các vị sẽ yêu cầu và Thân Xương Ngọc sẽ chấp nhận sự thỉnh cầu đó.

Nhưng tại sao Sách tổng quản không nói thẳng ra mà lại còn phải ướm lời thăm dò?

Sách Hồ thoáng đỏ mặt:

- Tại hạ .. không đủ tư cách nói ra sự yêu cầu đó, bất quá tại hạ chỉ nêu lên một hy vọng thiết tha, vậy thôi. Vạn nhất, nếu Thân đại gia thấy khó khăn thì chẳng hoá ra tạo sự ngỡ ngàng cho nhau sao?

Thân Xương Ngọc mỉm cười:

- Tuy tại hạ giao tình với Trì Cung, song thường gặp mặt Sách Tổng quản thì tổng quản dù muốn dù không cũng là người thân của tại hạ rồi. Như vậy giữa chúng ta đâu còn có sự gì mà phải ngại ngùng nữa.

Lệ Tuyệt Linh thốt:

- Ta xem Trì Cung cũng không phải là mẫu người thích khách sáo!

Thân Xương Ngọc gật đầu:

- Đương nhiên, y là con người bộc trực nhất trần đời!

Mọi người cười vang.

Lệ Tuyệt Linh lại hỏi:

- Sách tổng quản nói là sự tình xảy ra trong thành nhưng thực sự ở đâu?

Sách Hồ nghe hỏi vội vàng đáp nhay.

- Sông bạc đó ở Hồng Khẩu Phụ. Hiện giờ chủ nhân của tại hạ đang ở đó để xử lý mọi việc.

Thân Xương Ngọc trầm ngâm một hồi rồi nói:

- Căn cứ tho lời của tổng quản thì gã đó quả là một tay cao thủ hiểm có trên đời. Ta e rằng lão Trì không đối phó nổi đâu.

Nghe Thân Xương Ngọc nói như vậy, Sách Hồ mừng thầm trong bụng. Vì y biết rằng Thân Xương Ngọc sẽ tiếp trợ cho chủ nhân của y rồi.

Sách Hồ liền tán thêm:

- Con người đó có võ công như thế hẳn là phải là một tay hữu danh. Thực tình mà nói thì tại hạ chỉ cần có được một nửa võ công của hắn thôi là cũng đủ thoả nguyện rồi.

Thân Xương Ngọc chép miệng:

- Ta tin rằng rồi mình cũng gặp y !

Sách Hồ lộ vẻ cảm kích:- Thật là phiền chi hai vị quá ...

Thân Xương Ngọc cao giọng:

- Sơn Tây là địa phận của họ Thân này mà. Trì Cung lại là bằng hữu của ta. Chạm đến Trì Cung là chạm đến ta, hoành hành tại Sơn Tây là khinh thường ta. Ta phải thu xếp việc này, chẳng đợi Trì Cung phải mời thỉnh.

Lệ Tuyết Linh bật cười hắc hắc:

- Lệ Tuyết Linh này cũng nghĩa bất dung từ !

Hoàng Quân Nhã chợt hỏi:

- Chúng ta lưu lại đây sao ?

Lệ Tuyết Linh gật đầu:

- Phải vậy rồi ! Tạm thời trong mấy hôm nữa !

Thân Xương Ngọc tiếp:

- Cô nương cứ tự tiện cho, cứ xem như ở tại chính nhà mình vậy. Muốn thì thì cô nương cứ hỏi Sách tổng quản, y sẽ lo liệu chu đáo cho !

——o o O o o——

40. Một Cuộc Trùng Trùng

Hoàng Quân Nhã giật mình:

- Nói thế, nghĩa là hai vị không lưu lại đây?

Thân Xương Ngọc lắc đầu:

- Chỉ nghỉ lại đây một lúc thôi, rồi bọn tại hạ sẽ đến Hồng Khẩu Phụ.

Sách Hồ hấp tấp hỏi:

- Các vị không chờ chủ nhân về sao?

Thân Xương Ngọc tiếp:

- Bọn tại hạ đến đó tìm Trì Cung là tốt hơn. Vạn nhất có xảy ra việc gì cho y, lỡ ra

y thất cơ, thì thật là đáng hận!

Sách Hồ cao hứng:

- Được quá, có hai vị tiếp trợ, thì hung thủ có ba đầu sáu tay cũng không khỏi thảm bại ! Tại hạ trước nhất cảm thấy hả tức lắm rồi.

Y tán dương nghĩa khí của cả hai thêm mấy câu nữa. Thân Xương Ngọc không nói gì trầm ngâm nghĩ ngợi xa xôi. Lệ Tuyết Linh nhắc đến bọn Hắc Lâu, dù cả hai đã đi vào địa phận Sơn Tây rồi, chưa chắc gì Hắc Lâu không dám đuổi theo.

Thân Xương Ngọc cũng lo ngại như chàng, nhưng cả hai rất bình tĩnh không hề nao núng. Sách Hồ ngơ ngác:

- Hai vị có sự phiền phức?

Thân Xương Ngọc gật đầu, an tường đáp:

- Không sai, một sự đại phiền phức.

Sách Hồ trở mắt:

- Thân đại ca nói sao? Lại có kẻ dám trêu vào hai vị à?

Thân Xương Ngọc mỉm cười:

- Sao lại không? Chúng ta chẳng phải là bậc độc tôn, cũng chẳng phải là bá chủ trong thiên hạ, tự nhiên phải có cừu nhân, huống chi trên giang hồ, những tay cao cường không hiếm.

Sách Hồ hỏi:

- Trên đời này còn ai dám đụng đến Thân đại ca, hùng cứ một dãy Trung Điền Sơn nữa?

Lệ Tuyết Linh khoát tay:

- Đừng đưa Thân đại ca lên cao chi nữa, đại ca đã vọt cao lắm rồi, không khéo đại ca mê tí đi rồi lại bị té xuống thì phải tiêu đó.

Thân Xương Ngọc trả đũa:

- Ta đâu thích ai tán dương ta như đệ đâu nè.

Y ám chỉ việc Lệ Tuyết Linh mềm lòng trước một Tiểu Như Ý Hà Tinh Huỳnh và nghe luôn lời yêu cầu của Hoàng Quân Nhã, mà buông tha cho bọn Yếu Mạng Hồ Tử Oanh Tể Nhân mấy hôm trước. Lệ Tuyết Linh hiểu, mặt bưng vẻ thẹn.

Sách Hồ đề nghị:

- Để tại hạ bảo chúng dọn cái gì ăn ...

Thân Xương Ngọc lắc đầu:

- Khỏi, Sách tổng quản hãy chiếu cố Hoàng cô nương kia là hơn.

Sách Hồ đáp nhanh:

- Dĩ nhiên rồi, Thân đại ca.

Thân Xương Ngọc day qua Lệ Tuyết Linh, giục:

- Thôi, mình đi.

Sách Hổ lại đề nghị:

- Tại hạ phái vài huynh đệ theo phục thị hai vị?

Thân Xương Ngọc lắc đầu luôn:

- Không cần thiết, tại hạ thuộc Hồng Khẩu Phụ như lòng bàn tay, không cần có người hướng dẫn.

Lệ Tuyết Linh nhìn qua Hoàng Quân Nhã, thấy thần sắc của nàng không được an tường lắm, rõ ràng là nàng không quen cảnh cô độc. Dù chàng và Thân Xương Ngọc không là thân nhân của nàng song hiện tại thì nàng nương tựa vào hai người, họ đi rồi, nàng thấy khoảng trống quanh mình lớn quá.

Sách Hổ có tử tế đến đâu, cũng khó mà thay thế họ được. Tuy sự xa cách tạm thời, nàng cũng chưa xót về cái thiếu vắng đó. Hướng chi, nàng còn lo sợ cho những bất trắc đón chờ họ? Khách giang hồ đâu dám đặt nặng niềm tin ở ngày mai? Giả như có việc bất tường xảy đến đến cho họ, thì số phận của nàng sẽ xoay về hướng nào?

Lệ Tuyết Linh an úy:- Hoàng cô nương yên tâm lưu lại đây, chỉ có mấy hôm thôi, xong việc rồi, tại hạ sẽ trở về ngay.

Hoàng Quân Nhã gượng cười:

- Lệ đại hiệp đừng lo nghĩ cho tôi, tôi ở đây cũng được mà.

Thân Xương Ngọc đứng lên:

- Chắc chắn Lệ Tuyết Linh sẽ trở lại với cô nương, tại hạ xin bảo đảm như vậy.

Hoàng Quân Nhã thoáng đỏ mặt. Lệ Tuyết Linh vờ không nghe, không thấy chi cả, bước thẳng ra ngoài. Thân Xương Ngọc cười lớn, rồi cùng Sách Hổ bước theo ra, gia nhân mang ngựa đến.

Cam Di Hiền ở về phía bắc Hồng Khẩu Phụ, một toà kiến trúc tường trắng nóc xanh, gồm hai phần, phần trước là hai gian lầu, bán ăn bán uống, cho thuê phòng trọ, phần sau là phần vườn hoa với ngôi tịnh xá. Đến nơi rồi, Thân Xương Ngọc và Lệ Tuyết Linh xuống ngựa, nhưng không vào lầu, mà lại đi vòng ra phía sau, định vào ngôi tịnh xá. Họ vừa dẫm chân lên thềm hành lang, bỗng có năm sáu đại hán vận y phục chẹt màu xanh từ một góc nhà vừa hét lớn vừa áp đến bao vây:

- Đứng lại!

Một tên tiếp hỏi:

- Các người muốn gì?

Thân Xương Ngọc gật gù:

- Được lắm, ta cứ tưởng rằng nơi đây không có phòng bị.

Một đại hán trọc đầu quát:

- Các người tìm ai? Có biết đây là đâu chẳng? Ai cho phép các người tự do xông

xáo vào đây?

Lệ Tuyết Linh thở dài:

- Ta định vào đây, nhìn lên một chút, không ngờ bị các người phát hiện. Ta cứ tưởng đây là chốn không người vì có bao nhiêu người thì cái gã hôm trước đã thu dọn lảng hết rồi chứ.

Đại hán trọc đầu biến sắc, hét to lên một tiếng rồi rút thanh đao nơi hông cầm tay, nạt:

- Các người to gan thật. Bọn ta đang tìm các người khắp nơi không gặp, bỗng nhiên các người tự dẫn xác đến. Lần này thì đừng hòng trở ra an toàn.

Những người kia cũng rút vũ khí cầm tay, chực chờ xuất thế công. Từ trong ngói

tĩnh xá, ba bóng người bay tới, người đi đầu vừa mập mập vừa cường tráng, không cao lắm, mặt bự thịt, mắt tam giác, ẩn ước có gân đỏ, miệng rộng răng đen. Hai người sau,

ôm, cao rất giống nhau, chừng như là một đôi huynh đệ song sinh. Người đầu hét:

- Cứ bao vây kỹ, để chúng cho ta tự tay lột da!

Y hoành tay ngăn chặn hai người phía hậu, rồi giương mắt nhìn Thân Xương Ngọc. Bỗng y bật cười ha hả, dang rộng hai cánh tay. Thân Xương Ngọc tiến lên, cả hai cùng ôm nhau như đôi tình nhân sau thời gian ly cách lại được trùng phùng.

Người mập vẫn cười lớn, cười mãi, buông vòng tay ôm, vỗ bình bịch lên đầu vai

Thân Xương Ngọc, kêu:

- Trời ơi ! Lão Thân, người đến sao mà đúng lúc thế? Ta nghe ồn ào, cứ tưởng cái gì gì đâu, không ngờ chính là người.

Thân Xương Ngọc nhăn mặt:

- Nhẹ tay một chút lão Tri. Người làm gãy vụn xương vai của ta mất.

Hai người ở phía sau, tuổi chưa cao lắm, đồng nghiêng mình làm lễ:

- Anh em Câu Vi xin tham kiến Thân đại gia.

Thân Xương Ngọc gật đầu, chưa kịp nói gì thì người mập lại kêu lên:

- Lão Thân, người đến hôm nay thật đúng lúc quá, người biết không, mấy hôm nay ta điên đầu với những sự việc xảy ra, có kẻ toan hất chén cơm của ta đó nhé. Ở vào trường hợp của ta, lão có chịu nổi không chứ, con mẹ nó mấy hôm nay...

Y nói một hơi, nói oan nói khổ nói hận. Hiển nhiên, người mập hẳn là Tiểu Diện Nhân Đồ Trì Cung, một lão hữu của Thân Xương Ngọc.

Thân Xương Ngọc bình tĩnh hỏi:

- Người đừng rối rít lên như vậy, việc của người ta đã hiểu hết rồi, ta hãy vào nhà đã.

Trì Cung gật đầu:

- Ta quên mất.

Đại hán trọc đứng bên cạnh, đổ mồ hôi đầm ướt, bước lên một bước trình:

- Bẩm chủ nhân, bọn thuộc hạ phát hiện ra hai người này, họ có vẻ khả nghi quá, họ xông vào đây như định đánh cướp cái gì. Họ lại còn chế nhạo bọn thuộc hạ bị hung thủ đánh chết hết, cho nên bọn thuộc hạ nhất quyết bắt họ để hỏi cung...

Trì Cung từ từ quay đầu lại, nhìn gã trọc với cặp mắt quái dị, quan sát gã như quan sát một người lạ, rồi y nuốt ừng ực, chừng như nuốt uất khí, cho khỏi bực lên.

Sau cùng, y thốt:- Cái tên trọc này, ta nghĩ ngươi nên nghỉ ngơi đi là hơn, sự việc trong mấy hôm nay làm cho ngươi điên mất rồi.

Họ Trương sững sờ, trố mắt hỏi:

- Chủ nhân nhận ra họ?

Trì Cung thối ra, nhắm nửa mắt lại, đáp:

- Chứ ngươi chẳng trông thấy chi hết à? Có khi nào ngươi ôm một kẻ lạ mà mừng rỡ như thế chẳng? Hừ, trừ ra ngươi thông minh hơn ta, thì lại khác.

Họ Trương trọc lẩm nhẩm:

- Kỳ chưa, họ có vẻ đáng nghi quá mà, sao lại...

Trì Cung gắt:

- Ta không trách sự vô lễ của ngươi thì thôi còn ở đó lẩm nhẩm mãi, đi cho khuất mắt ta.

Thân Xương Ngọc mỉm cười:

- Chúng không đáng trách lắm đâu lão Trì, chẳng qua là song phương không nhận ra nhau, nên cuối cùng phải có sự nhầm lẫn như vậy, dù sao thì ngươi cũng phải nhìn nhận là chúng có tinh thần cảnh giác khá cao đó, chúng sốt sắng với nhiệm vụ mà. Y tiếp luôn:

- Chẳng những ở tại đây mà thôi, ta vừa từ nhà ngươi nơi chân núi Ngọc Thủy đến đây, tại đó ta cũng bị chúng bao vây như vậy.

Trì Cung trố mắt:

- Hai người có đến đó à? Thảo nào mà chẳng hiểu rõ sự tình nơi đây.

Một lần nữa y tạ lỗi:

- Chúng sẽ bị trừng trị đích đáng về cái tội thất lễ với hai vị .

Thân Xương Ngọc mỉm cười:

- Bỏ đi, Sách tổng quản đã trách phạt chúng rồi.

Vào khách sảnh, Trì Cung nhớ ra là Thân Xương Ngọc chưa giới thiệu người bạn đồng hành. Y bật cười hahaha, cao giọng thốt:

- Lão Thân ơi, chờ chừng nào mới giới thiệu quý hữu kia với ta?

Thân Xương Ngọc tặc lưỡi:

- Mẹ kiếp, ta cũng quên luôn.

Lệ Tuyết Linh tự giới thiệu:

- Tại hạ là Lệ Tuyết Linh.

Trì Cung buông giọng khách sáo:- Hân hạnh quá, hân hạnh quá! Tại hạ là Trì Cung đây, trì là ao, nước của ao,

cung là cung kính đó mà.

Bỗng, y trở mặt, nhìn chăm chú Lệ Tuyết Linh, đôi mắt hình tam giác mở rộng suýt biến thành hình tròn, một chút sau y lí nhí:

- Các hạ... các hạ nói sao? Các hạ là ai ?

Lệ Tuyết Linh điềm nhiên lập lại:

- Lệ Tuyết Linh.

oOo

41. Không Ai Nhường Ai

Trì Cung hớp một hơi dài không khí:

- Diêm La Dao Lệ Tuyết Linh?

Lệ Tuyết Linh gật đầu:

- Hỡi Thân Xương Ngọc thì biết.

Trì Cung đứng lên, chấp tay làm lễ kỷ một chút, tiếp:

- Trời ơi, thế mà ta trách bọn thuộc hạ có mắt không trông. Chính ta cũng có mắt không trông như chúng. Đứng trước Thái Sơn mà chẳng thấy núi mới đáng chết chứ. Lệ lão đệ, Trì Cung xin làm lễ đây!

Lệ Tuyết Linh cũng đứng lên, đáp lễ:

- Tại hạ không dám nhận sự long trọng đó!

Cả hai cùng ngồi xuống. Trì Cung cao hứng vô cùng, nói vung vít:

- Đúng là kết tinh chiếu mạng ta đó lão Thân, đang lúc ta cần có người tiếp trợ, thì bỗng nhiên trời đưa đến cho ta cùng một lúc hai vị thiên thần.

Thân Xương Ngọc bình tĩnh thốt:

- Xếp cái cao hứng của ngươi qua một bên đi, hãy cho ta biết tình hình như thế nào?

Đoạn y hỏi:

- Từ lúc ngươi đến Hồng Khẩu Phụ, hung thủ có xuất hiện chẳng?

Trì Cung lắc đầu:

- Không hề!

Thân Xương Ngọc bĩu môi:

- Hắn ngán ngươi chứ gì? Oai danh của ngươi to thế kia à?

Trì Cung không cười nổi:

- Đừng thổi phồng ta nữa, trước khi hành động hấn phải có độ hồi kỹ chứ. Hấn thừa hiểu là chính ta đứng ra khai thác hai cơ sở sinh ý này mà, hấn vẫn làm thì đâu phải là sợ ai. Hấn dám làm là có chỗ sở cậy một lực lượng nào đó, bởi thế ta lo.

Thân Xương Ngọc hỏi:

- Hấn có lưu lại một vài chi tiết chứng tỏ lai lịch chẳng?

Trì Cung cảm hận:

- Chẳng có chi tiết nào cả, ta có độ xét khắp nơi song vẫn không tìm được manh mối nào.

Lệ Tuyết Linh lo:

- Trì huynh, hấn có đưa điều kiện gì chẳng?

Trì Cung đáp:

- Đương nhiên là có, song những điều kiện của hấn còn ác độc hơn là bắt buộc người ta đào mồ cuốc mả tổ tông, hoặc giả mang cả gia đình ra treo cổ mà chết.

Thân Xương Ngọc mỉm cười:

- Nói cho nghe đi!

Trì Cung gần từng tiếng:

- Hoặc chia đôi lợi tức về hai ngôi tửu lâu hàng tháng hoặc nhượng đứt cho hấn một trong hai tửu lâu đó. Con mẹ nó, điều kiện gì mà kỳ quái thế, đúng là yêu sách của kẻ cướp.

Thân Xương Ngọc bình tĩnh hỏi:

- Ngược lại, y có hứa hẹn một bảo đảm gì cho người chẳng, nếu người chấp nhận điều kiện.

Trì Cung nghiêng rằng:

- Chẳng có gì hết, hấn là một cường đạo thì khi nào có sự bồi thường cho khổ chủ?

Thân Xương Ngọc trầm ngâm một chút:

- Bằng vào thế lực nào mà hấn dám yêu sách như vậy?

Trì Cung hừ một tiếng:

- Còn thế nào ngoài cái tài xuất chúng của hấn? Hấn hăm dọa, nếu ta phản đối thì hấn tận diệt cả người rồi đoạt cơ nghiệp luôn.

Thân Xương Ngọc bắt đầu bất bình:

- Người đã trả lời làm sao với hấn?

Trì Cung suýt lông lộn lên:

- Trả lời gì nữa. Đừng nói sự yêu sách của hấn vô lý, hấn với ta có mối thù to lớn, không khi nào ta lơ đi được cái chết thảm của các thủ hạ.

Y vội chữa:

- Đúng hơn là thảm cảnh thọ thương của các thủ hạ. Bởi, hấn chưa gây ra một
một án mạng nào. Thân Xương Ngọc tặc lưỡi:

- Nghĩa là ngươi sẽ có thái độ quyết định với hấn. Hãy làm một cuộc cân phân
lực lượng song phương xem, ngươi liệu sức mình có thủ thắng nổi chăng?

Trì Cung thoáng đỏ mặt:

- Tại hạ đã bảo hai vị là cứu tinh mà, thắng hay bại, tại hạ chỉ còn trông vào hai
vị thôi.

Đoạn y thở dài, tiếp:

- Ngoài vũ công ra, không còn cách đối phó nào khác. Điều kiện của y, nhất định
là không chấp nhận được rồi.

Thân Xương Ngọc điềm nhiên:

- Dù sao, trước khi động thủ, chúng ta ít nhất cũng phải hiểu rõ ràng về con người
khiêu khích đó. Đã hai lượt thất bại, mà các ngươi không hề biết mảy may về kẻ thù,
điều đó đáng trách lắm. Thủ hạ của ngươi kém quá, cần phải huấn luyện chúng kỹ hơn.

Trì Cung gật đầu:

- Ta công nhận khuyết điểm đó. Thực sự thì chẳng có tên nào dùng được cả.

Y quay đầu lại nhìn anh em họ Câu, tiếp nối với giọng chán nản:

- Nghe chứ? Phải huấn luyện chúng kỹ hơn.

Anh em họ Câu nín thín thít. Cả hai áy náy vô cùng. Tuy nhắm vào bọn thuộc hạ
song Trì Cung dường tượng trách cứ họ không làm tròn nhiệm vụ. Họ là những người
chịu trách nhiệm trực tiếp về đám thuộc hạ kia mà. Họ đã khuấy động trọn vùng Hồng
Khẩu Phụ song đối phương ẩn tránh như bóng ma thì họ còn làm gì được hơn? Dù sao,
họ cũng uất ức chứ. Họ không dám hận chủ nhân, họ chỉ hận là họ bất tài thôi. Mà
cũng bất hạnh luôn, bởi họ gặp một đối phương quá lợi hại.

Thân Xương Ngọc sợ anh em họ Câu hiểu lầm, nên giải thích rõ ràng hơn, y
không bao quát anh em họ Câu trong câu phê bình, bởi hiện tại những người hiện diện
trong hai tòa tửu lâu đều là những người mới đến từ Ngọc Thúy Sơn còn người cũ thì
đều thọ thương cả rồi, cầm như phế nhân. Mà người mới thì hiểu làm sao được nội
tình? Dĩ nhiên cuộc điều tra nghiên cứu không thể đem lại kết quả.

Lệ Tuyệt Linh chen vào:

- Nào đã muộn đâu mà Trì huynh lại khẩn cấp? Vị bằng hữu đó chưa đạt được
mục đích tất còn trở lại. Theo tại hạ nhận thấy thì hấn muốn gặp Trì huynh một lần, so
tài cao thấp. Như vậy, chúng ta hãy nhẫn nại, bình tĩnh chờ hấn đến. Biết đâu, hấn
không thuộc hạng người nóng tánh như Thân đại ca và tại hạ. Vừa lúc đó, có tiếng bước chân vội vàng lên
bên ngoài, ẩn ước có tiếng hét la.

Bọn Trì Cung cùng đứng lên, chưa kịp rời bàn, cánh cửa sảnh đường mở tung. Hai gã

đại hán xuất hiện, mặt xanh rờn, môi trắng nhợt. Trương trọc đầu đổ mồ hôi lạnh đầm ướt chiếc đầu bóng loáng, cổ thót một câu vì lưỡi cứ lú lúi:

- Đến rồi... chủ nhân ...Vừa vào tới cửa là hấn đánh ngã hai huynh đệ của thuộc hạ, xin chủ nhân...

Trì Cung suýt nhảy dựng lên, song cố giữ trầm tĩnh, quát:

- Làm gì mà rối lên như vậy? Có bọn ta đây, dù cho sập trời vỡ đất cũng chưa phải là điều đáng sợ kia mà.

Lệ Tuyết Linh mỉm cười, thốt:

- Việc đời có nhiều cái tẩu xảo quá, vừa mới nhắc hấn thì hấn đã dẫn xác đến ngay.

Thân Xương Ngọc lạnh lùng:

- Đi, chúng ta ra đó gặp hấn xem sao.

Trì Cung nghiêng răng:

- Phải giáo huấn kỹ hấn một lần, cho hấn chừa bỏ thói ngông.

Ba người rời khách sảnh, bước nhanh ra phía trước tửu lâu. Họ vừa vượt nửa đường hành lang, hơn mười đại hán từ bên ngoài chạy vào, ý chừng bị đối phương bức thoái, chúng định vào báo cáo với chủ nhân, chúng gào thét thảm thiết, vừa chạy vừa ngã nghiêng, có kẻ chúi luôn xuống đất lăn tròn mấy vòng mới đứng dậy được.

Một số khác lục tục chạy theo sau, hiển nhiên tốp chạy trước bị đánh trước, tốp chạy sau bị đánh sau, tất cả đều thất điên bát đảo. Trong cảnh đó, Trì Cung giận sùi bọt mép, quát tháo ầm ỹ, mắng thuộc hạ vô dụng. Anh em họ Câu tiến lên, vung tay tát mạnh vào mặt đại hán, tát đến máu miệng, máu mũi vọt ra. Câu Quần tung chân đá bay một đại hán, Câu Vĩ vung tay hất một tên văng xa. Cả hai phụ họa chủ nhân mắng thuộc hạ không tiếc lời, đánh không tiếc tay. Trì Cung vẫn quát tháo đều đều.

Vừa lúc đó, một bóng người hiện ra nơi đầu hành lang, thái độ biểu thị sự lạnh lùng khinh khỉnh, gói ghém trong cái vẻ ung dung, bình tĩnh, như khách nhàn du, ngoại cảnh. Hấn vào trạc tuổi tứ tuần, đôi mắt nhỏ, đã thể hấn còn khép nửa phần, thành nhỏ hơn, dài hơn. Mũi hấn nhọn, thẳng, xương gò má cao môi mỏng. Trông hấn như một người thường, chẳng có oai phong biểu lộ.

Gã Trương trọc rung rung tay chỉ:

- Hấn đó thưa chủ nhân.

Trì Cung hừ mũi một tiếng, tiến lên hai bước, quát:- Người định giỡn mặt với tử thần phải không? Bằng vào đâu mà người đòi chia cơ

ngiệp của ta? Ta bóp nát người như bóp một quả trứng.

Đối phương từ từ ngẩng mặt lên, lạnh lùng hỏi:

- Người nói chuyện với ta?

Trì Cung hét:

- Người còn vờ vĩnh nữa ư?

Đối phương nhếch một bên mép:

- Gã họ Trì kia, người là cái thá gì mà dám lên giọng hách dịch chứ.

Trì Cung hét to:

- Ta nghĩ người chưa mù đôi mắt sao người không tự nhìn thấy trước mặt người là ai? Gan người bao lớn mà dám mạo hiểm vượt râu hùm?

Thay vì nao núng, người đó tiến tới gần hơn, thốt:

- Trì Cung, người bắt quả là một thủ lợn, một cái xác chó, bằng vào đâu mà dám ví mình với hùm? Cái địa phương này đâu phải là giang sơn của một phé vật là người? Thì người đâu có tư cách độc chiếm mọi quyền lợi trên vùng này? Vậy hãy rút đi nơi khác gấp, trì hoãn là mất mạng đấy!

Trì Cung sôi giận:

- Thế ra người muốn bỏ xác tại đây?

Đối phương gần từng tiếng:

- Người vẫn ngoan cố, chưa thấy quan tài chưa đổ lệ ư?

Trì Cung hét:

- Cầm cái miệng khoác lác của người lại.

Đối phương quan sát Trì Cung từ đầu đến chân, vẻ khinh miệt hiện rõ nơi ánh mắt:

- Người rút đi là hơn, ta không nỡ giết một con người còn ham sống.

Trì Cung lại hét:

- Người đừng mong thoát chết hôm nay!

Đối phương cười lạnh:

- Sừng sộ hồ hết mỗi lúc có cuộc đánh nhau như người đó trên giang hồ không hiếm. Người như thế mà mong có ngôi vị cao thì thật là khôi hài. Ta nghĩ, chẳng lẽ giang hồ hiện nay không có một nhân vật nào đáng để xem hay sao?

Trì Cung chớp mắt luôn, môi không ngừng mấp máy, răng nghiến trèo trẹo. Đối

phương chớp chớp lại mở mắt ra, mở rồi khép lại như cũ, mỗi lần mở là tinh quangibản sáng như điện song lạnh lùng hơn giá băng, ánh mắt quét qua người nào là người

đó rợn mình. Đương nhiên ánh mắt đó không sao dao động nổi Thân Xương Ngọc và Lệ

Tuyệt Linh. Rồi hấn khích:

- Người liệu sừng sộ có giết được ta không hay lại chính bản thân người?

Trì Cung mắng lại oang oang. Đối phương khoát tay:

- Cái thứ người như người, dù ta có nói bao nhiêu lời cũng không thủng màng nhĩ dày như da trâu. Ta hỏi người điều kiện của ta đưa ra đó, người nghĩ như thế nào? Chấp

nhận hay không chấp nhận?

Trì Cung hét:

- Người đừng có nằm mơ, người phải bồi thường cho thuộc hạ của ta mới đúng đó!

Đối phương bước tới một bước:

- Người muốn ngoan cố?

Trì Cung gầm lên:

- Ta giết người!

Đối phương lạnh lùng:

- Người thiệt là ngu quá, không chịu tỉnh mộng để tự cứu.

Hắn cười. Nhân cười, hắn bày hai hàm răng trắng nhọn như hai hàng tiểu kiếm chỏi vào nhau, trông tàn khốc lạ lùng. Hai hàm răng nhọn biểu hiện ít nhiều thú tánh ở con người vô nhân bất lương. Hắn tiếp:

- Trì Cung, người muốn lấy thân che của?

Trì Cung quát:

- Chính người vì của mà liều thân, như con thiêu thân thấy đèn là lao mình vào.

Đối phương bước tới thêm hai bước nữa:

- Người không thấy đời đáng yêu sao, tội gì mà phải chết gấp vậy?

Trì Cung hứ một tiếng:

- Giả như ta phải chết, thì không khi nào ta chết nơi tay một tên bất tài như người đâu.

Mãi đến lúc đó, Thân Xương Ngọc từ trong đám thuộc hạ của Trì Cung bước ra, khoát tay ngăn chặn Trì Cung rồi ung dung thốt:

- Bằng hữu kia, nếu có thể tránh chết oan thì cũng nên tránh, bởi đời đáng yêu

quá, như bằng hữu vừa nói đó, hãy sống mà hưởng thụ chứ. Vừa trông thấy Thân Xương Ngọc, đối phương giật mình nhưng chỉ thoáng qua

thôi. Hắn nhếch mép, không cười, thốt:

- Thảo nào mà gã họ Trì chẳng vênh váo mặt tỏ ra có khí phách can trường, thì ra y có viển thủ. Điều này chứng minh y không đến nỗi ngu như lời đồn.

Thân Xương Ngọc lắc đầu:

- Không, y không ngu đâu. Bởi đã có một thời y vẫy vùng vang danh tại Thiểm Tây, con người ngu độn thì khi nào lại giành được một chỗ đứng trên giang hồ?

Rồi Thân Xương Ngọc tiếp:

- Nay bằng hữu! Có lẽ bằng hữu cũng biết thế nào là hợp lý, thế nào là phi lý?

Tuy nhiên, tại hạ xin nói với bằng hữu, nói do thiện chí của đồng đạo vô lâm, còn nghe hay không thì tùy nơi bằng hữu.

Đối phương bĩu môi:

- Nói đi, ta đang lắng nghe đây!

Thân Xương Ngọc nghiêm giọng:

- Ngày trước, Trì Cung vốn là một nhân vật hữu danh song y chán cái cảnh sống không được quang minh nên bỏ đất cũ về dựng lên hai ngôi tử lâu, thu hoa lợi chi trì những ngày tàn, đồng thời nuôi dưỡng số anh em còn trung thành với y, dù sao cơ nghiệp của y cũng do tâm huyết mà nên, chứ nào phải tự nhiên mà có? Bằng hữu bổng nhiên từ phương trời xa đến đây, đòi chia của, dùng võ công uy hiếp, ngồi mát ăn bát vàng. Làm như vậy, bằng hữu không thấy vô lý sao? Và trên đời, có ai chấp nhận những sự vô lý chứ?

Đối phương ngẩng cao mặt:

- Ý tứ của ngươi như thế nào?

Thân Xương Ngọc tiếp:

- Các hạ nên rút lui, bỏ sự đòi hỏi ngang ngược đó, phần tại hạ thì khuyên Trì Cung nên dĩ hoà vi quý, phiêu pha mối thù cũ trên sự thương tổn của một số thuộc hạ của y do sự tàn bạo của các hạ gây nên.

Đối phương cười lạnh:

- Nếu ta không ly khai nơi này?

Thân Xương Ngọc đáp:

- Thì cái gì phải đến sẽ đến, không tránh khỏi!

Đối phương hừ một tiếng:

- Ngươi muốn động thủ?iThân Xương Ngọc mỉm cười:

- Nếu bằng hữu bắt buộc, tại hạ không từ chối đâu.

oOo

42. Đại Náo Quan Đông

Đối phương bật cười vang, lộ rõ sự khinh miệt câu nói của Thân Xương Ngọc. Cười dứt, y đảo cặp mắt nhìn quanh rồi dừng lại nơi Thân Xương Ngọc. Chàng vẫn cười nụ hỏi:

- Tại hạ có làm gì cho bằng hữu không hài lòng sao? Xin cho biết ý kiến.

Vẫn với con mắt nhăm hờ, đối phương đáp sau khi tắt nụ cười:

- Ta cười vì ngươi tỏ vẻ ngây ngô quá đáng. Có khi nào ta đến nơi này để dạo chơi à.

Thân Xương Ngọc vẫn bình tĩnh:

- Ý của tại hạ là dĩ hoà vi quý, mong bằng hữu chấp thuận để tránh các cuộc xô xát có thể xảy ra.

Đối phương lạnh lùng mở mắt nhìn Thân Xương Ngọc, chậm rãi nói:

- Cũng được. Ta không muốn có sự xô xát xảy ra, người cứ bảo lão Trì bỏ đi khỏi đây là không có việc gì xảy ra hết. Ta vui lòng bỏ lỗi cho lão. Tha mạng sống cho hắn về cái tội ngu.

Trì Cung nhảy dựng lên:

- Người cầm cái mõm chó lại, người dám bảo ta là ngu à? Ta lột da người mười lần mới hả giận của ta. Tên khốn nạn.

Đối phương vẫn thản nhiên:

- Người đừng làm bộ làm tịch như thế. Cứ ra đây thử xem. Núp bóng kẻ khác thì có hay ho gì mà hò mà hét.

Rồi gã quắc mắt nhìn Thân Xương Ngọc hỏi:

- Còn người có mau rút đi không hay còn chờ đợi ta hạ thủ?

Thân Xương Ngọc bình tĩnh hỏi lại:

- Bằng hữu đã nghĩ kỹ chưa?

Đối phương mỉa mai:

- Chẳng lẽ người nói mấy tiếng ta phải đi ngay? Dù sao chúng ta phải so tài thử xem, biết đâu ta không thủ thắng?

Thân Xương Ngọc điềm nhiên:

- Cũng được. Song tại hạ nhắc nhở bằng hữu là đao kiếm vô tình, tay chân không có mắt đấy nhé. Tại hạ chỉ sợ qua cuộc thử nghiệm, bằng hữu không còn cơ hội tiếc hận nữa thôi.

Đối phương thoáng biến sắc, lộ vẻ không tin:

- Sanh mạng đành rằng đáng quý nhưng chẳng lẽ vì quý nó mà tham sống bất chấp danh dự! Có nhiều trường hợp sanh mạng đứng hàng thứ nhì, sau danh dự, hưởng chi ngoài danh dự, vẫn còn cái thứ khác quý giá ngang sanh mạng?

Một giọng lạnh lùng vang lên:

- Thứ chi nữa? Dùng cường lực đoạt lợi tức cơ nghiệp của người ta? Ý có tài khinh miệt người ta, muốn hạ nhục ai, cứ vùng tay đâm đá, phải những thứ đó chẳng?

Nhìn theo hướng phát ra âm thanh, trông thấy Lệ Tuyết Linh đang chống đao xuống đất, đứng riêng ra một góc, nhìn về cục trường, đối phương phần nộ hỏi:

- Người là ai?

Lệ Tuyết Linh hỏi lại:

- Người là ai?

Đối phương ngẩng cao đầu:

- Đâu phải ai cũng có thể hỏi tên họ ta? Chỉ có những nhân vật hữu danh mới có tư cách đó.

Lệ Tuyết Linh bật cười hắc hắc:

- Bất kể người xuất xứ từ đâu, bất kể người là hạng người nào, cho người biết ta thừa sức áp đảo người.

Đối phương xì một tiếng:

- Người không nhận ra mình cuồng vọng đáng buồn cười sao?

Lệ Tuyết Linh trầm giọng:

- Chính người mới là kẻ đáng buồn cười!

Đối phương gần từng tiếng:

- Tên ta, nếu nói ra, người sẽ chết không đất chôn.

Lệ Tuyết Linh bĩu môi:

- Cứ nói!

Thở một hơi dài, đối phương buông từng tiếng:

- Dực Hồ Triệu Trọng Sơn! Tên đối với người, như bóng đối với cây, cây lớn bóng dài, người tài, danh lớn.

Tuy Thân Xương Ngọc và Lệ Tuyết Linh không biểu lộ một cảm tình nào ngoài mặt, song bên trong thoáng giật mình. Riêng Trì Cung thì kích động đến đổ mồ hôi lạnh.

Triệu Trọng Sơn là một cường đạo khét tiếng ngoài Quan Đông, cũng độc hành đại đạo như Lệ Tuyết Linh, cao võ công, độc tâm tánh, thân pháp và thủ pháp cực kỳ nhanh, nên có cái hiệu là cộp có cánh.

Thân Xương Ngọc ung dung thốt:

- Thì ra bằng hữu là Triệu Trọng Sơn!

Lệ Tuyết Linh chép miệng:

- Cái tên nghe quen quá!

Triệu Trọng Sơn hừ một tiếng:

- Bây giờ tới lượt người xưng tên.

Lệ Tuyết Linh mỉm cười:

- Gấp gì, sớm muộn rồi người cũng biết.

Triệu Trọng Sơn bĩu môi:

- Người sợ?

Lệ Tuyết Linh lắc đầu:

- Làm gì có chuyện đó, đã sợ thì ta đâu chường mặt ra đây?

Triệu Trọng Sơn mĩa:

- Chỉ có bọn vô tài bất lương khoác lác danh không thật, mới không dám xưng tên, sợ lộ đuôi chồn. Nhưng thôi, người có xưng tên cũng thế thôi, bởi ngày tàn của người là hôm nay đó.

Lệ Tuyết Linh cười:

- Người khiêu chiến với ta ư?

Triệu Trọng Sơn hừ lạnh:

- Ta có ý định tận diệt số người tại đây. Trong đó có người.
- Nên nhớ là người có ước hẹn với ta?

Triệu Trọng Sơn gật đầu:

- Chờ một chút, ta thu thập tên này trước rồi cùng người đùa sau. Ta bảo đảm cho người cơ hội đầy hứng thú.

Lệ Tuyết Linh lạnh lùng:

- Sẽ không có cơ hội đó đâu! Triệu Trọng Sơn bật cười vang:
- Người tự tin thắng nổi ta ư?

Lệ Tuyết Linh gật đầu:

- Không sai!

Thân Xương Ngọc giành, Trì Cung ngăn, bảo nhường trận đầu cho Lệ Tuyết Linh.

Thân Xương Ngọc tặc lưỡi:

- Sau khi Lệ Tuyết Linh rồi, thì đâu còn trận đấu gì nữa, người phải biết với Lệ Tuyết Linh, đừng ai mong sống sót.

Dĩ nhiên Trì Cung và Thân Xương Ngọc đứng cách cục trường xa xa, cả hai nói chuyện với nhau Triệu Trọng Sơn không nghe lọt.

Song phương cùng ngằm quan sát nhau, cùng ước độ bản lãnh cùng thân pháp.

Có thể cho rằng họ là một đôi kỳ phùng địch thủ, tướng ngộ lương tài, người nào cũng trầm ổn, chứng tỏ là tay thượng thặng.

Riêng Triệu Trọng Sơn vì chưa biết đối phương là ai nên có phần nào kinh dị, thăm hỏi Trì Cung tìm ở đâu ra một viện thủ có hạng như vậy. Hấn cất tiếng trước:

- Người không dùng vũ khí à?

Lệ Tuyết Linh đáp:

- Sao lại không?

Triệu Trọng Sơn tiếp:

- Ta chỉ bằng vào đôi tay này.

Lệ Tuyết Linh nghiêm sắc mặt đáp:

- Người sẽ phải hối hận đấy!

Triệu Trọng Sơn lắc đầu:

- Bình sanh ta chưa hề biết hối hận là gì.

Lệ Tuyết Linh tiếp:

- Một chiêu thôi cũng đủ rồi!

Triệu Trọng Sơn chớp mắt:

- Nghĩa là sao?

Lệ Tuyết Linh giải thích:

- Với một chiêu, ta có thể bắt buộc người phải dùng đến vũ khí. Người mà dùng tay không khi giao đấu là người đã có chủ kiến sai lầm, người chưa đạt được mức hóa hầu để bảo đảm cái chủ kiến đó đâu.

Triệu Trọng Sơn phun một bãi nước bọt:- Tự tin ngoài giới hạn tài nghệ là khoắc lác. Ta khuyên người nên khiêm nhượng

một chút là hơn. Người hãy xuất thủ đi, ta không có nhiều thời gian đâu đấy!

Lệ Tuyết Linh gật đầu, lấy đao vừa nhồi lên vừa thốt:

- Chú ý!

Đao chưa chớp, Triệu Trọng Sơn đã bay lên đỉnh đầu chàng, song chưởng xoay một vòng, chưởng ảnh loang loáng, có tiếng gió rít lên, chưởng xoáy xuống. Trông hắn như con hổ chớp cánh, vồ xuống con mồi. Bây giờ thì đao chớp thực sự.

Chiêu thức vừa thành hình, nội lực chưa phát huy, Triệu Trọng Sơn thấy thể đao rất mạnh, không dám khinh thường, vội thu song chưởng thoái lui nguyên vị. Nhưng chân chưa chấm đất, hắn nghe một tiếng soạt vang khẽ, chéo áo bị khoét một lỗ bằng bàn tay.

Hắn vừa đáp xuống, mảnh vải khoét cũng rơi theo. Triệu Trọng Sơn nhìn mảnh vải, ngây người một thoáng. Cũng may Lệ Tuyết Linh bắt động tại chỗ, không lướt tới.

Thịt nơi mặt giật liên hồi, hắn hỏi:

- Thật ra người là ai?

Lệ Tuyết Linh đảo nhanh đao một vòng, thốt:

- Người sẽ biết trong phút giây.

Triệu Trọng Sơn cho tay vào mình. Khi hắn đưa tay ra, thì ở mỗi bàn tay có một vòng tròn bằng da nai, bên ngoài vòng tròn có một đường giây bằng da trâu. Ngoài đầu giây, có một quả ngân châu, to bằng nắm tay, quả ngân châu có bốn lỗ đối chiếu nhau.

Lệ Tuyết Linh gật đầu:

- Chưởng Tâm Lôi, vật chơi khá đó!

Triệu Trọng Sơn gượng cười:

- Kiến thức của các hạ quả thật đáng khen.

Lệ Tuyết Linh điềm nhiên:

- Người cũng thừa nhận như vậy sao?

Lệ Tuyết Linh tiếp:

- Rồi cái gì đến sẽ đến, ta nói đâu có đó mà, chẳng hạn bạn ta bảo, sau một chiêu người sẽ dùng đến vũ khí, thì đó người thấy chưa?

Triệu Trọng Sơn nghiêng rằng:

- Nhưng chưa đến lúc kết cuộc, đừng hờm mình quá sớm. Thanh đao cắm lên mặt đất theo thói quen, Lệ Tuyết Linh từ từ rút lên về một

vòng tròn trước mặt. Ành đao chớp chớp như sóng dợn, từng lượn từng lượn cuốn tới đối

phương, mặc dù chàng chưa làm một động tác nào thêm.

Bất thành linh Triệu Trọng Sơn quát:

- Trúng này!

Tay tả chớp, ngân châu bay ra, ngân châu đả bay được nửa đả, ngân châu hữu bay theo. Lệ Tuyết Linh vẫn đứng nguyên một chỗ, tay nhích động Sanh Tử Kiều, xẹt lên, quét xuống. Hai tiếng coong coong vang liên. Đôi chưởng Tâm lôi của Triệu Trọng Sơn bị hất vệt ra hai bên.

Triệu Trọng Sơn quát lên một tiếng, hai quả ngân châu bay trở lại cái vèo. Lệ Tuyết Linh khi nào chịu kém thế, Sanh Tử Kiều trong tay chàng chớp chớp như ngàn sao sa. Tuy nhiên đánh như thế chàng cốt biểu diễn một đao pháp có hoa dáng đẹp, để hoang mang cho đối phương thôi, chứ ngón nghề độc hại chưa được chàng thi thố đến. Rồi cái gì phải đến, đã đến.

Một đường đao từ bên dưới xẹt lên, một tiếng thét hải hùng vang tiếp. Hai bóng người phân khai, nhưng chỉ thoáng thôi rồi hai bóng người lại chụp chung như trước. Lần này, cả hai cùng nhập hội không lâu lắm.

Triệu Trọng Sơn nhún chân bay lên không, hai quả ngân châu đảo lộn một vòng trở lại phía hậu. Lệ Tuyết Linh vọt theo đối tượng liền.

Ngoáy hai đường giây lầy đả, Triệu Trọng Sơn theo vòng cầu vọt hai quả ngân châu xuống. Chiêu này có tên là Phi Hổ Hiển Trảo, một tuyệt kỹ của hắn. Còn ở trên cao cách mặt đất khá xa, Lệ Tuyết Linh rút tay ngăn lại, cong người lạng qua một bên, chọc mũi đao từ dưới lên trên. Hai quả ngân châu đồng chạm vào thân đao.

Cái chạm rất mạnh, dồn chàng xuống đất. Lệ Tuyết Linh chỏi mũi đao, người đề lên, đao cong lại nường đả đao lên trên đầu. Đúng lúc đó, Triệu Trọng Sơn cũng vừa xuống.

Đao chớp, người rũ, Triệu Trọng Sơn bị hất ra xa ngoài bảy bước. Lưng hắn đầm ướt máu hồng.

oOo

43. Lương Tâm Kẻ Cướp

Bọn thuộc hạ của Trì Cung reo hò vang dội. Lệ Tuyết Linh đứng nguyên tại chỗ, cách đối phương độ mười bước, đao chỏi đất, thở mạnh hơn bình thường. Chàng mệt, song không tổn thương. Triệu Trọng Sơn tự hồ chưa chết, nằm dưới đất nhưng tay chân còn máy động, thân hình run, tay bấu đất, lưng ngửa lên, lên xuống theo hơi thở tàn. Vết thương dài độ nửa thước, máu không ngừng chảy. Trì Cung nhảy qua lan can, hét:

- Các ngươi đâu? Cắt đầu hắn, treo lên!

Anh em họ Câu theo ra, rút đao khỏi vỏ, sắp sửa hạ thủ.

Lệ Tuyết Linh lau mồ hôi mặt, thốt:

- Đừng giết hần!

Quỷ Đầu Đao Câu Quần trở mặt:

- Tại sao ...

Y nhìn Câu Vĩ, Câu Vĩ lại nhìn Trì Cung. Lệ Tuyết Linh thở dài, tiếp:

- Trì huynh! Tại hạ mong Trì huynh chấp nhận cho sự thỉnh cầu đó!

Trì Cung đáp nhanh:

- Được chứ! Tự nhiên tại hạ sẵn sàng! Có điều tại hạ không hiểu tại sao...

Lệ Tuyết Linh chận lại:

- Hần quả có thực tài và những việc làm không phải của hần đã có báo ứng rồi.

Hần chưa hề gây án mạng, chúng ta nên tha thứ cho hần!

Trì Cung cười vuốt:

- Lệ huynh nói đúng! Bất quá, tại hạ nghĩ, trăm thảo phải trừ căn, biết đâu ngày sau hần sẽ không trở lại báo cái hận hôm nay?

Lệ Tuyết Linh mỉm cười:

- Tại hạ tưởng rằng, với sự giáo huấn hôm nay, hần đã lạnh lòng, hồi đầu hướng thiện!

Trì Cung toan viện dẫn thêm lý do. Thân Xương Ngọc khoát tay:

- Trì lão đệ! Oan gia nên mở không nên buộc. Giết hần, người có ích lợi gì nhưng nếu tha hần, cho hần chữa trị thuộc hạ của người, chẳng hay hơn sao?

Trì Cung thức ngộ, không còn thắc mắc nữa. Y day qua anh em họ Câu, bảo:

- Gặt thuốc cầm máu cho hần.

Anh em họ Câu vâng lệnh, làm liền. Một lúc sau, Triệu Trọng Sơn tỉnh lại. Gương mặt nhăn nhó, không phải vì đau, mà là vì một cảm nghĩ nào đó, làm cho hần khó chịu lạ lùng. Lệ Tuyết Linh bước đến gần hần, thốt:

- Triệu bằng hữu! Thắng bại đã định phân rồi, hy vọng bằng hữu không vì cái bại mà sanh niềm thắc mắc! Mang nghiệp võ vào thân thì đừng xem thắng bại làm điều, bởi chúng ta đều là con người chưa có ai thành thánh, làm gì có được toàn năng, làm gì khỏi bị xâm phạm ít nhất cũng một lần trong đời ?

Triệu Trọng Sơn thở dài:

- Chung quy cũng có một ngày như hôm nay !

Rồi hần tiếp:

- Thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân! Mười ba năm rồi, ta mới gặp một địch thủ! Dù sao, cái bại hôm nay cũng làm cho ta khó chịu, sau mười ba năm dài, tự tôn tự đại, nếu biết trước có một ngày như hôm nay, thì ta đâu phóng túng buông lung,

xem nhân loại như cỏ rác! Ta khó chịu vì ta quen với tự phụ mất rồi! Ta luôn luôn thắng, cứ tưởng mình sẽ thắng suốt đời! Bây giờ, thức ngộ ra, ta thấy muộn!

Đoạn hấn tiếp luôn:

- Bây giờ, ta biết người là ai!

Lệ Tuyết Linh điềm nhiên:

- Nói thử nghe xem!

Triệu Trọng Sơn thở ra:

- Diêm La Đạo Lệ Tuyết Linh!

Lệ Tuyết Linh gật đầu:

- Đúng! Bằng hữu thức ngộ nhanh đấy!

Triệu Trọng Sơn cau mày:

- Nhanh? Nếu nhanh, thì ta đâu khinh thường dùng đôi tay không giao đấu với người thoát đầu !

Lệ Tuyết Linh tán:

- Thực sự ta rất khâm phục công lực của các hạ! Cao thủ cỡ các hạ, bình sanh ta không thường gặp! Các hạ có một lỗi là đã quá ngông cuồng!

Triệu Trọng Sơn chữa:

- Tự tôn thì phải hơn!Hấn thở dài, tiếp:

- Ôn tha mạng, ơn cứu mạng, toàn là những thứ đại đức ta không nói lời cảm tạ làm gì, ta chỉ kính phục người thôi.

Lệ Tuyết Linh gật đầu:

- Người thật là thẳng thắn!

Thân Xương Ngọc vụt hỏi:

- Tại Quan Đông, người sung sướng chán, tội gì phải lặn lội đến nơi này?

Vẻ mơ màng chợt hiện nơi ánh mắt, Triệu Trọng Sơn thấp giọng:

- Nói ra, chỉ thêm hổ thẹn...

Thân Xương Ngọc tiếp:

- Ta xem người không thù với Trì Cung, mà mẫu người của người đâu có thể vâng sự sai sử của bất cứ ai! Hẳn là người muốn dời cơ nghiệp về đây ! Hay muốn thêm một ngành sanh hoạt mới?

Triệu Trọng Sơn lắc đầu:

- Sai hết !

Trì Cung chen vào:

- Hay là người thích cơ nghiệp của ta?

Triệu Trọng Sơn lắc đầu luôn:

- Thích thì có thích thật, không thích thì khi nào ta hạ thủ ? Nhưng tha thiết thì

không! Bất quá nhân đây lúc trước ta thấy phong cảnh này ở được. Rồi một cơn hứng phát sanh ta trở lại, định tìm một chỗ dừng chân khi mỏi gối giang hồ.

Trì Cung cười ha hả:

- Một cái hứng chết người!

Triệu Trọng Sơn tiếp:

- Hồng Khẩu Phụ không lớn không nhỏ, không vắng vẻ mà cũng không quá nhộn nhàng, nó lại không xa trục lưu thông mà cũng không gần sát. Gia dĩ dân phong rất thuần hòa. Chính những điểm đó kích thích cái hứng của ta!

Thân Xương Ngọc hỏi:

- Cái lý do chánh khiến ngươi tới đây là sao?

Triệu Trọng Sơn thở dài:

- Ta bị bức bách rời Quan Đông! Hiện tại ta không có đất cắm dùi !

Thân Xương Ngọc chớp mắt:- A? Có việc như vậy nữa sao? Nhưng, sự tình thế nào?

Triệu Trọng Sơn cười khẩy :

- Ta gây nên tội quá nhiều! Mà ta thì là một đại đạo độc hành, đơn thân, đơn lực.

Ta không đánh lại số đông, ta phải thất bại trước một lực lượng liên minh. Ta phải ly khai chốn cũ! Hay nói một cách khác là ta phi tẩu đào mạng!

Thân Xương Ngọc gật đầu:

- Kết quả dĩ nhiên là thế ! Cho nên, không gì hiểm bằng gây phần nộ công cộng !

Triệu Trọng Sơn tiếp:

- Đánh đuổi ta chạy đi rồi, bọn người đó chưa cam tâm lắm, họ lại truy tầm ta khắp nơi, quyết giết cho được ta.

Lệ Tuyết Linh chen vào:

- Rồi ngươi định trốn! Trốn mãi mà được sao? Ngươi phải làm một cái gì chứ, chẳng lẽ chịu thua họ?

Triệu Trọng Sơn trầm giọng:

- Hiện tại thì chỉ còn có cách đó thôi! Sau này ta sẽ nghĩ đến cách đối phó với họ! Ta nhẫn nhịn chứ không hèn khiếp đâu! Khi họ phân tán rồi, ta sẽ tìm từng người một tĩa dần ! Báo cái hận thấu xương này.

Thân Xương Ngọc chỉnh sắc mặt:

- Dù sao, ngươi cũng phải tu tỉnh lại, bỏ tà, theo chánh, bọn cừu địch có thể vì đó mà lờ đi mối hận ngày xưa. Được như vậy rồi ngươi trở về quê cũ không còn ai làm khó dễ ngươi nữa! Ta khuyên ngươi, cái gì đã qua cứ để cho qua luôn, oan gia nên mở, không nên buộc.

Triệu Trọng Sơn thở dài:

- Những tao ngộ trong thời gian gần đây làm cho ta suy nghĩ nhiều. Ta có nghĩ

đến ý đó thực sự, nhưng cũng còn tùy thái độ của đối phương! Người nên hiểu, muốn cho cây lặng, thì gió đừng thổi nữa!

Trì Cung bật cười ha hả:

- Phải chi người có ý đó sớm một chút, thì ta đâu phải tức uất hai lần qua?

oOo

44. Bàng Hoàng Tiếc Thương

Triệu Trọng Sơn hỏi gượng:

- Chỉ vì... Hồng Khẩu Phụ hợp với ta, hơn nữa, một mình người lại làm chủ đến hai tửu lâu... Còn ta thì chẳng có một mái nhà, một nguồn lợi nhỏ! Ta tin tưởng áp đảo nổi người, để chia chác phần nào...

Hắn thở dài, buông tiếp:

- Tình thế không thuận như ý muốn!

Trì Cung hừ một tiếng:

- Nếu không có lão Thân và lão Lệ, thì cơ nghiệp của ta về tay người rồi ! Trời xui đất khiến, hai người đó đến đúng lúc quá!

Triệu Trọng Sơn vụt ngẩng đầu lên:

- Người nói Lệ Tuyết Linh và Thân Xương Ngọc đến bất ngờ ư? Thế người không có ước hội với họ à?

Trì Cung mỉm cười:

- Họ vừa đến đây thôi ! Chứ ta có biết họ ở phương trời nào để nhắn tin, ước hội?

Triệu Trọng Sơn thở ra:

- Số mạng! Vận ta đen quá! Ta không dò thám kỹ càng! Nếu biết trước có họ ở đây, thì có thể là ta không đến!

Trì Cung bĩu môi:

- Thế hai lần trước, người có dò thám kỹ?

Triệu Trọng Sơn gật đầu.

Thân Xương Ngọc thốt:

- Ta muốn hỏi người mấy câu.

Triệu Trọng Sơn nhìn y:

- Cứ nói.

Thân Xương Ngọc tiếp:

- Có một hạng người biết phải quấy, biết ân oán, cũng có hạng người phản ngược lại. Vậy người thuộc hạng nào?

Triệu Trọng Sơn cười khở:

- Ta biết cái ý của người! Tuy là người trong hắc đạo, ta thọ ân ai cũng biết lo báo

đáp chứ! Ta cũng hiểu thù oán nên mở không nên buộc! Người yên chí, ta sẽ không bao giờ trở lại quấy nhiễu Trì Cung nữa đâu. Đối với hai người, ta cũng không hề oán hận. Hơn thế, ta luôn luôn ghi nhớ tác phong của hai người, hẹn có ngày đáp lại cái ơn hôm nay!

Thân Xương Ngọc gật đầu:

- Có vậy mới đáng là một hảo hán! Có vậy mới không phụ hảo ý của lão đệ ta!

Lệ Tuyết Linh mỉm cười:

- Trên giang hồ thật lắm điều quái dị, chẳng hạn có đánh nhau chỉ chết mới thân nhau chí tình. Ta cũng muốn mong người quên đi nhát dao đó, song thiết tưởng người không cần!

Triệu Ngọc Sơn lắc đầu:

- Thực sự như vậy!

Đoạn hấn tiếp:

- Chính ta phải biết ơn người nhẹ tay đó! Nếu gặp kẻ khác thì ta đâu còn mạng sống?

Trì Cung chợt nhớ ra một việc vội hỏi:

- Người có cách giải cứu số thuộc hạ ta chứ?

Triệu Trọng Sơn gật đầu:

- Tự nhiên là ta sẵn sàng cứu chúng!

Lệ Tuyết Linh cũng hỏi:

- Người dùng thủ pháp chi thể ?

Triệu Trọng Sơn cười khan:

- Thủ pháp Thổ Căn và chí pháp Kiết Mạnh dung hợp lại. Thực ra thì không cần chữa trị, một tháng sau thì nạn nhân bình phục như thường.

Lệ Tuyết Linh gật gù:

- Dung hợp được hai thứ đó, kể ra người cũng có công phu rất cao vậy!

Triệu Trọng Sơn mỉm cười:

- Người quá khen!

Lệ Tuyết Linh tiếp:

- Trì huynh đang nóng nảy chờ người cứu chữa bọn thuộc hạ đó!

Trì Cung khoát tay:

- Không sao ! Vả lại, lão Triệu đâu có thể đi vội! Triệu Trọng Sơn rên khê:

- Ít nhất, ta cũng phải nán lại thêm nửa hôm!

Lệ Tuyết Linh đề nghị:

- Người cứ lưu lại đây, dưỡng thương.

Chàng day qua Thân Xương Ngọc, hỏi:

- Được chứ?

Thân Xương Ngọc mỉm cười:

- Còn tùy vào lão Trì!

Trì Cung đáp nhanh:

- Không thành vấn đề! Nếu Trọng Sơn không nơi trú ngụ, thì cứ ở đây ! Có hấn thì cũng vui cửa vui nhà, ngại chi đó mà phải đắn đo?

Triệu Trọng Sơn lộ vẻ cảm kích:

- Đa tạ... Ta không biết sẽ phải làm gì để đáp lại thịnh tình của các người...

Trì Cung cười ha hả:

- Cứ tự nhiên, hạng người như chúng ta không thích những khách sáo! Nếu người bằng lòng, ta sẽ ủy nhiệm người phần việc tổng kiểm tra hai tòa tử lâu!

Triệu Trọng Sơn ấp úng:

- Ta thiệt ngại quá ...

Trì Cung nghiêm sắc mặt:

- Ta thành thật đấy, người không nên áy náy, người cứ ở lại, ở bao lâu cũng được, làm một vài việc với ta cho vui, khi nào muốn đi, cứ đi ta không ngăn trở!

Triệu Trọng Sơn vòng tay:

- Trì huynh ! Có thể bảo là, tại hạ trong cái họa tìm được cái phúc ...

Trì Cung cười vang:

- Triệu lão đệ đừng quan trọng hóa sự tình !

Triệu Trọng Sơn rung rung giọng:

- Đa tạ !... Đa tạ ! ...

Trì Cung gọi:

- Bây đầu? Khiêng Triệu lão đệ vào gian phòng dành cho khách, hai tên luôn phiên phục thị kỹ nhé. Cho bọn bị thương hai lần trước đó, biết là chúng sẽ được chữa trị lành mạnh như cũ!

Anh em họ Câu chỉ huy bọn thuộc hạ thi hành mệnh lệnh của chủ nhân. Thân Xương Ngọc mỉm cười thốt:

- Vui quá ! Có đánh nhau, mới có thêm bằng hữu!

Lệ Tuyết Linh cũng cười:

- Lâu lắm rồi ta mới thấy một cảnh vui như thế này !

Trì Cung ngẩng cao mặt:

- Tại hạ quyết định như vậy, có cao minh chăng?

Lệ Tuyết Linh gật đầu:

- Cao ! Rất cao minh!

Thân Xương Ngọc hừ một tiếng:

- Người thì có tài lấy phần tự tô mặt, nếu chẳng có lão đệ ta ngăn cản, người đã

chặt đầu Triệu Trọng Sơn rồi ! Còn gì mà dương dương tự mãn?

Trì Cung bối rối:

- Thì ... Thì ... ai khỏi vấp phải một vài phút nóng giận?

Thân Xương Ngọc xì một tiếng:

- Người ta dọn đường cho người đi, chứ người có sáng kiến gì mà vênh váo?

Trì Cung cười lý:

- Người nói sao cũng được, ta vẫn thấy là ta đã làm một việc cao minh, điều đó không chối cãi được rồi !

Thân Xương Ngọc hừ một tiếng:

- Cao minh hay không ta chưa cần biết, điều đáng nói là bọn ta xuất lực cho người, người lại bỏ dúi bọn ta! Cái lối đãi khách của người như thế đó, phải không?

Trì Cung kêu lên:

- Ạ ! Ạ ta quên mất!

Quay đầu lại, y quát:

- Câu lão nhị đầu ? Có nghe Thân đại ca đòi hỏi đó chẳng? Nhanh lên! Ta cũng thấy đói nữa đây!

Thân Xương Ngọc cười nhẹ:

- Cho ăn thì cho, gì cũng được, song đừng dọn cái thứ thịt người như ngày nào người còn khai thác hắc điểm đấy!

Trì Cung trừng mắt, nhìn thoáng qua Lệ Tuyết Linh, đoạn cười khan:

- Lệ huynh đừng tin y! Làm gì có việc đó! Y nói xấu tại hạ đấy!

Lệ Tuyết Linh gật đầu:- Tại hạ hiểu rồi !

Trì Cung vụt thở dài:

- Đúng ra, cũng nhờ có mấy ngôi hắc điểm mà tại hạ quen với Thân đại ca! Bây giờ y có nói gì thì tại hạ cũng đành chịu!

Đoạn y bảo:

- Thôi ! Mình vào nhà!

Thân Xương Ngọc gọi Lệ Tuyết Linh, hai người đi trước, Trì Cung kèm phía sau, Câu Vĩ cuối cùng. Bỗng một hán tử trung niên vận áo lam chữ thọ, vóc mập, mừng tượng một trưởng quý, hối hả chạy đến.

Hắn vừa chạy đến, vừa gọi :

- Chủ nhân ! Bên ấy có rắc rối ...

Trì Cung giật mình, đứng lại quay đầu hỏi:

- Ạ ! Dương Đại Tài! Việc gì đó ? Thích Vị Lâu bốc hỏa à? Hay có bọn cướp nào đến vơ vét tất cả số vốn của các người?

Dương Đại Tài, là vị quản gia của tòa Thích Vị từ lâu sợ hãi trình:

- Bẩm chủ nhân, nơi sông bạc, thuộc hạ vừa thua mất số bạc bảy nghìn lượng...

Trì Cung thở phà gất:

- Tưởng gì, chứ cái việc chứa bạc thì có ăn, có thua lạ chi lắm mà người đến quấy nhiễu ta? Người không thấy ta đang tiếp khách quý đây à?

Dương Đại Tài gật đầu:

- Nếu chỉ có thể thôi, thì thuộc hạ đâu có dám đến đây tìm chủ nhân? Bọn thuộc hạ thấy thua nhiều, nên tạm bãi sông, không đánh nữa, đồng thời mời gã vừa ăn số bạc to đó đi ra, gã không đi, lại còn đánh ngã mấy tên gia nhân của chúng ta!

Trì Cung trở mặt:

- Gã là ai ?

Dương Đại Tài đáp:

- Một nữ nhân, trong lứa tuổi trên hai mươi, dưới ba mươi, không mập không ốm, không cao không thấp, rất đẹp. Nàng không đi, ai đuổi đi là nàng đánh, đòi bọn thuộc hạ tiếp tục đổ bạc. Chừng như nàng muốn ăn sạch sành sanh vốn liếng trong Thích Vị Lâu, thuộc hạ biết nàng đánh lặn, song không phát hiện nổi chỗ chơi lặn của nàng, món đồ bạc nào nàng cũng rành cả.

Trì Cung gầm lên:

- Một lượn sóng lặn rồi, lượn khác nổi lên! Tức chưa! Thời vận chi gì mà đen thế! Thân Xương Ngọc bình tĩnh hỏi Dương Đại Tài:

- Dương huynh biết thân phận, lai lịch nàng chăng?

Dương Đại Tài lắc đầu:

- Chẳng ai nhận ra nàng cả!

Thân Xương Ngọc lại hỏi:

- Nàng có đặc điểm gì không?

Dương Đại Tài đáp:

- Lạnh lùng, tàn khốc, ít nói, nói là lạnh lợi, không ai cãi lý mà thắng nổi nàng!

Lệ Tuyệt Linh tắc lưỡi:

- Lại một tay khá nữa đến chào mừng Trì huynh đó! Chẳng rõ nàng xuất xứ từ đâu?

Thân Xương Ngọc lắc đầu:

- Nữ nhân xuất hiện trên giang hồ không ít, chúng ta làm sao biết cho hết ? Vả lại, chúng ta cũng không lưu ý tìm hiểu về họ cho lắm thì làm gì nghe bóng mà biết được hình?

Lệ Tuyệt Linh thốt:

- Bất quá, theo sự mô tả của vị nhân huynh họ Dương kia thì nàng cũng là một tay chơi có hạng lắm! Nàng rành nghề đổ bạc, thì không hẳn là con chim non mới tập

tành bay lượn giữa khung trời!

Thân Xương Ngọc đồng tình:

- Ta cũng nghĩ như vậy!

Lệ Tuyết Linh day đầu lại, hỏi:

- Có thật là lão huynh không khám phá ra một sơ hở trong nghề chơi của nàng ?

Dương Đại Tài quả quyết:

- Nhất định không!

Rồi hần tiếp:

- Bị bức quá, bọn thuộc hạ bắt buộc phải gầy sòng trở lại, xin chủ nhân tìm biện pháp gì, ngăn chặn kịp thời, nếu không thì bọn thuộc hạ thua đậm hết vốn đấy!

Trì Cung hét:

- Cần phải đợi người hỏi thúc à? Chết ta chứ chết gì người mà chờ người nhắc?

Lệ Tuyết Linh thốt:

- Chúng ta đến đó xem sao! Trì Cung cười khan:

- Việc nhỏ mọn, hai vị đừng bận tâm! Thực tại thì ...

Thân Xương Ngọc khoát tay:

- Đừng nói nhiều! Chúng ta đi ngay thôi!

oOo

45. Lấy Đức Báo Oán

Họ rời Cam Di Hiên, cùng kéo nhau đến Thích Vị Lâu. Trì Cung tạ lỗi:

- Hai vị thứ cho ! Việc xảy ra ngoài ý muốn ! Trở về rồi, chúng ta sẽ uống một bữa thật say ! Tiểu đệ tin rằng việc này sẽ được thanh toán nhanh chóng.

Thân Xương Ngọc không cười:

- Muốn ăn uống của người, kể ra cũng vất vả thiệt.

Trì Cung bật cười ha hả:

- Nếu không có cái uống cái ăn, chẳng lẽ người điem nhiên nhìn kẻ khác làm thịt ta? Được rồi! Người nên ủy thác giúp ta đi! Ta sẽ đền bù công lao xứng đáng. Nếu có người đủ tư cách trách ta, thì người đó là Lệ huynh đệ.

Thân Xương Ngọc ngẩng mặt nhìn Trì Cung:

- Lão mập! Ta xem người giờ ăn nói lanh hơn xưa nhiều! Ta nghĩ, nếu người hành nghề du thuyết, chắc phát tài hơn khai thác mấy tòa tửu lâu này.

Trì Cung càng cười lớn.

Thích Vị Lâu nằm bên con lộ nhiệt náo nhất tại Hồng Khẩu Phụ. Cũng như Cam

Di Hiên, tòa tửu lâu gồm hai phần phía trước bán ăn, uống có phòng trọ cho thuê, phía

sau là nơi dành chứa bạc, sinh ý ở đây phồn thịnh hơn Cam Di Hiên nên Trì Cung ít ở lại, vì y sợ nhiệt náo.

Đang đói, trông thấy cảnh người đông ăn uống, chuyện trò vui vẻ, Thân Xương Ngọc thở dài:

- Trước sự thừa thãi của chủ nhân, mà chủ nhân lại là bằng hữu, ta để cho dạ dày đau khổ, thì thật là chẳng có sự mâu thuẫn nào nữa mai bằng!

Lệ Tuyết Linh khoát tay:

- Đừng nói nữa đại ca, đệ đang dỗ cái dạ dày cho nó ngủ yên đây, đại ca đừng chọc nó thức dậy là chết đệ mất!

Trì Cung hấp tấp thốt:

- Thì mình dùng tạm mấy món điểm tâm đi!

Thân Xương Ngọc lắc đầu:

- Khỏi! Tánh ta lạ lắm, nếu ăn thì phải ăn no, không ăn thì thôi, nhịn đói mấy hôm cũng được! Chứ còn tạm dùng lưng lửng thì xin chịu!

Lệ Tuyết Linh chép miệng:

- Vậy thì cố mà nhịn, xong việc rồi sẽ ăn!

Thân Xương Ngọc hừ một tiếng:

- Không cố cũng chẳng còn làm gì khác hơn được!

Nơi chứa bạc là một tòa tiểu lâu phụ thuộc, tùy theo mùa đông hay hạ mà đổi tên Noãn Các hay Lương Các.

Dĩ nhiên, ở đó nhiệt náo phi thường, ngày cũng như đêm. Nhìn bóng người lơ nhố dưới ánh đèn sáng rực dưới lầu, trên lầu, Lệ Tuyết Linh mỉm cười thốt:

- Tham! Tham tâm là động cơ của mọi náo nhiệt! Trong sòng bạc, cái tham còn bắt nguồn cho sự lừa! Chỉ muốn trong phút chốc trở thành triệu phú, ai cũng muốn trong phút chốc trở thành triệu phú, mà ai ai cũng cạn máu, ráo tim! Kẻ nào bày ra ra những môn đồ bác, kẻ đó ác độc vô cùng ! Không kể bao nhiêu người thất tiết, bắt trung bắt nhân, bội tín! Họ bán hết, kể cả lương tâm, liêm sỉ, để được ngồi vào chiếu bạc chơi một vài canh! Họ là những người sống với mộng, một cách thực tế! Bởi chính họ đi tìm mộng !

Trì Cung cười khà khà:

- Có kẻ thua cũng có người ăn! Tiền tài phải luôn chuyển chứ!

Lệ Tuyết Linh thở dài:

- Hoành tài vô trường phú! Thực sự thì có con bạc nào lập thành sự nghiệp? Ăn sòng này thua sòng khác, giỏi môn này, ngu môn khác. Chỉ có vấn đề thời gian thôi Trì huynh ạ! Mà thời gian thì hạn chế trong một đời người chấm dứt trước một đời người! Họ dừng chân dưới lầu, Câu Vĩ và mấy đại hán đứng bên cạnh. Nơi đó là một

khoảng sân lộ thiên. Dương Đại Tài một mình lên lầu, thám dò tình hình. Không lâu lắm, hần hấp tấp trở xuống, theo sau có một người vóc gầy khô, da nhăn nhéo trông không còn nhân dạng. Cả hai cùng ướt đầm mồ hôi, cùng thở hổn hển.

Dương Đại Tài thiếu não quá chừng, thốt như khóc:

- Chín ngàn lượng rồi, chủ nhân ơi ! Chín ngàn lượng cũng không nhang đèn! Các huynh đệ cho thay đổi nhau liên liên, môn chơi cũng thay đổi liên liên. Nhưng thua vẫn hoàn thua! Hiện tại, các huynh đệ bao vây tứ phía, trên lầu dưới lầu như nhau, song chưa ai dám vọng động! Chắc là phải đóng cửa hiệu mất!

Người theo sau hần tiếp nói:- Bẩm chủ nhân! Nàng ấy quả là một tay cực kỳ lợi hại! Chơi món nào cũng chiếm cửa trên ! Lại còn có võ công cao, mới ác!

Dương Đại Tài nóng nảy:

- Phải ra tay gấp mới được! Nếu không thì nàng ấy tóm thâu hết cơ nghiệp của chúng ta đó!

Trì Cung giận tím mặt:

- Ta sẽ lột da xé xác con tiện tỳ đó!

Dương Đại Tài giục:

- Nhanh lên đi chủ nhân!

Trì Cung lại mắng:

- Cờ gian bạc lận là thứ đê tiện nhất đời!

Hướng qua Thân Xương Ngọc và Lệ Tuyết Linh, y tiếp:

- Chúng ta bắt đầu hành động chứ?

Thân Xương Ngọc điềm nhiên:

- Gấp gì ! Nàng trốn đi đâu khỏi mà sợ!

Dương Đại Tài lo âu:

- Nàng ăn, chẳng phải bạc mặt, mà toàn là ngân phiếu. Nếu thấy tình hình bất lợi, nàng chuồn đi, mang ngân phiếu theo dễ dàng, không vướng bận như mang tiền bạc...

Lệ Tuyết Linh bật cười khanh khách:

- Dương huynh yên trí ! Dù nàng mình không cũng chẳng chạy thoát được đâu!

Tại hạ bảo đảm điều đó !

Trì Cung giục:

- Mình lên ngay chứ ? Để sống mất nàng với số bạc vụn của tại hạ thì chết tại hạ rồi!

Lệ Tuyết Linh rùn vai:

- Thì lên!

Day qua người đi theo Dương Đại Tài, Trì Cung bảo:

- Người ở đây ! Có người trong việc đánh nhau càng vướng bận cho ta.

Người đó đáp:

- Vâng !

Dương Đại Tài dẫn đầu, cả bọn họ theo ngã hậu tiến lên lầu. Nữ nhân đưa lưng về phía họ. Chung quanh nàng là những con bạc khác, trước

mặt là tay cái. Quanh phòng, hơn hai mươi đại hán bao vây, ngăn chặn các lối xuất nhập, tên nào cũng trầm trầm gương mặt, thần sắc ngưng trọng, sẵn sàng ứng phó mọi biến cố. Chúng tay không, nhưng tay áo cộm lên, chứng tỏ bên trong có một món vũ khí nào đó. Trước mặt nữ nhân, ngân phiếu chồng chất khá cao. Nàng trầm tĩnh vô cùng.

Lúc đó nàng đang chăm chú nhìn mấy hạt xúc xắc. Khi bọn Trì Cung xuất hiện, một đại hán đỏ mặt nhón chân bước đến trước mặt y, nghiêng mình cung kính nói:

- Là nàng đang quay lưng về phía đó!

Dương Đại Tài hỏi:

- Cuộc vừa qua, thua bao nhiêu?

Đại hán mặt đỏ đáp:

- Một ngàn hai trăm lượng !

Dương Đại Tài kêu khẽ:

- Nàng muốn vét sạch vốn chúng ta mà!

Trì Cung hỏi:

- Không ai ăn được nàng một cuộc nào sao?

Người mặt đỏ lắc đầu:

- Tất cả đều thua ! Còn chơi, còn thua nữa, thua đậm.

Trì Cung nhăn mặt:

- Hẳn là nàng có tài phép rồi !

Có tiếng kêu lên:

- Trời ơi ! Lại trúng nữa rồi.

- Ôi ! Hay quá ! Thật là thần đồ bác nhập vào nàng ta rồi.

- Hai ngàn lượng ! Cả một gia tài đây.

Trì Cung càng nghe nói càng nóng mặt. Hắn đưa mắt nhìn Dương Đại Tài ra hiệu.

Dương Đại Tài hiểu ý nhìn bọn võ sĩ canh giữ sòng bạc gật đầu một cái. Hai tên to con vạm vỡ bước tới sau lưng nữ nhân. Một tên cúi xuống nói với nữ nhân:

- Xin cô nương dừng tay lại có được không ?

Nữ nhân không thèm quay lại, khẽ gắt:

- Cút đi !

Hai tên vệ sĩ chịu không được nữa. Hai gã cùng nắm vai nữ nhân kéo cô ta đứng

dậy. Không thấy nữ nhân hành động gì. Cô nàng theo đà kéo của hai tên vệ sĩ đứng dậy. Hai cánh tay nàng vùng mạnh ra. Hai tên vệ sĩ rú lên thê thảm bắn ra hai bên, rơi

phịch xuống đất, mặt mày trắng nhợt, miệng rỉ máu tươi, hơi thở khó nhọc. Bọn vệ sĩ

khác chỉ chờ có thể, liền áp lại bao quanh nữ nhân. Cuộc hỗn chiến bắt đầu.

Bao nhiêu tên vệ sĩ mặt mày hung dữ tay cầm binh khí lần lượt rời khỏi vòng

chiến với thương tích trên người. Trì Cung nóng mặt hét lớn:

- Dừng tay lại !

Bọn vệ sĩ vì có chủ nhân đứng đó. Nên dù đánh không lại, cũng cố gắng mà

đánh không dám dừng. Nay nghe lệnh, liền lật đật dừng lại, lùi ra phía sau.

Nữ nhân từ từ quay lại nhìn Trì Cung. Ánh mắt nàng ta nhìn thấy Lệ Tuyết Linh

và Thân Xương Ngọc đứng phía sau liền khẽ gật đầu. Lệ Tuyết Linh và Thân Xương

Ngọc nhận ra người đó chính là Hà Tinh Huỳnh liền cười gật đầu chào lại.

Trì Cung nóng nảy quát:

- Ai cần người lễ độ với ta.

Hà Tinh Huỳnh cười nhạt:

- Ai lễ độ với người. Hừ ! Thứ đồ Trư bát giới mà cũng làm tàng.

Trì Cung quát:

- Hừ ! Hôm nay mi đừng hòng bước ra được khỏi nơi đây.

Hà Tinh Huỳnh đáp:

- Người làm gì được ta hử Trư bát giới?

Trì Cung tru tréo:

- Treo cổ người, nổi lửa đốt người, như nướng heo!

Hà Tinh Huỳnh cười khanh khách:

- Tài chi đó mà hồng hách? Người im đi cho ta nhờ!

Câu Vĩ can thiệp liền:

- Người không được vô lễ với chủ nhân ta!

Hà Tinh Huỳnh xì một tiếng:

- Chủ nhân người còn kém tư cách nói chuyện với ta, nói chi người ! Hãy nép qua một bên, cúi đầu ngoan ngoãn, may ra ta tha chết cho!

Lão Triệu tức quá, kêu lên:

- Chủ nhân! Cho phép thuộc hạ thu nhập tiểu tỳ này!

Hà Tinh Huỳnh khích:

- Thì cứ vào! Ta cũng muốn đùa với các người một lúc! Mua vui cho Lệ đại gia và Thân đại gia ! Trì Cung quay đầu lại:

- Lão Thân! Lệ lão huynh! Mình vào chứ!

Hà Tinh Huỳnh giật mình:

- Lệ đại gia! Thân đại gia! Hai vị quen với tên bát giới đó ư?

Lệ Tuyết Linh gật đầu.

Thân Xương Ngọc từ từ thốt:

- Chẳng những quen, mà còn là thân nữa đó. Thực ra, chúng ta đến đây là để tiếp trợ y, đối phó với cô nương! Đương nhiên, chúng ta không biết trước là cô nương đã gây náo loạn!

Nàng hét:

- Người đừng tưởng có quen với lão Thân và Lệ huynh rồi kêu gọi hai vị đó đứng ngoài vòng! Thật là khéo nuôi mộng! Người có vào lạy, vị tất hai vị tọa thị bàng quan cho người!

Lệ Tuyết Linh khẽ nắm áo Thân Xương Ngọc giật. Thân Xương Ngọc bước tới, với giọng hòa hoãn khuyên hai đảng:

- Tất cả chẳng phải xa lạ gì với nhau đó, không nên cãi vã với nhau nữa. Võ lực chưa hẳn là một phương tiện giải quyết vấn đề. Hãy dần lòng mỗi người một chút, thương lượng êm thấm với nhau! Hai vị nghĩ sao?

Trì Cung hấp tấp hỏi:

- Nàng với người quen nhau như thế nào? Người bảo ta thương lượng với nàng ư? Thương lượng cái quái gì chứ? Nàng cứ hoàn lại cho ta sổ ngân phiếu đã đoạt bằng cách chơi gian lận, rồi rút đi, may ra ta tha thứ cho nàng cái tội đánh đập thuộc hạ của ta!

Hà Tinh Huỳnh cười khanh khách:

- Bát giới ca ơi! Sổ bạc ăn trong đêm nay, tôi sẽ không lấy một đồng nào cả! Tôi sẽ trao hoàn cho các vị, ngoài ra, tôi cũng trao thêm năm trăm lượng, đền bù thiệt hại cho các người thọ thương. Rồi tôi sẽ công khai tạ lỗi. Như vậy có được chăng?

Trì Cung cũng như bọn thuộc hạ, vô cùng kinh ngạc. Họ tự hỏi, tại sao Thân Xương Ngọc chỉ nói mấy câu, mà nữ la sát lại biến thành nữ bồ tát!

Thái độ của nàng khó hiểu thật. Họ làm sao biết được cái quả ngày nay là do cái nhân ngày trước ?

Trì Cung trở mặt:

- Người ... người ... Tại sao ...Hà Tinh Huỳnh không nói gì thêm, ung dung trở về chiếu, ngồi xuống, gom ngân

phiếu, tiền phĩnh, bạc nén, bạc vụn, cho vào chiếc khăn tay to lớn của nàng cột lại kỹ, đoạn mang đến trước mặt Trì Cung, thốt:

- Tôi thành thật lắm! Tất cả là một vạn tám ngàn chín trăm lượng, toàn bằng ngân phiếu, không kể sổ bạc phiếu năm trăm lượng, tiền riêng của tôi, đền bù thiệt hại cho các đệ huynh thọ thương.

Trước cử chỉ đại lượng của nàng, Trì Cung đâm hoang mang, mất cả chủ kiến. Y trở mắt nhìn Hà Tinh Huỳnh, rồi nhìn chiếc bọc, chẳng biết có nên nhận hay từ khước. Thân Xương Ngọc mỉm cười, gật đầu, thầm tán thưởng sự xử trí của Hà Tinh Huỳnh. Y nghĩ:

- Nàng biết điều quá! Có thể gọi là nữ trung hào kiệt.

Y vỗ tay lên vai Trì Cung thốt:

- Lão mập ! Tự nhiên đi ! Do dự mãi rồi cũng đến phải nhận thôi! Tránh bớt những tiểu tiết, cho khỏi mất thời giờ!

Trì Cung thoáng đỏ mặt, hướng qua một bên, nạt thuộc hạ:

- Chờ gì nữa mà chưa nhận?

Câu Vĩ hoang mang bước tới, đưa tay ra đón tiếp chiếc bọc.

Trì Cung cười gượng ắp ứng:

- Cô nương đại độ ... tại hạ ... cung kính bất như phụng mạng !

Hà Tinh Huỳnh cười khà:

- Các hạ không phải áy náy!

Bỗng, Trì Cung đập tay lên đầu, kêu to:

- Tại hạ hồ đồ quá ! Làm sao nhận được năm trăm lượng của cô nương? Cứ theo quy luật, tại hạ chỉ có thể thu hồi trọn số, vậy cô nương giữ lại năm ngàn lượng số đó tượng trưng phần nào kính ý của tại hạ mà cũng để thù lao công khó của cô nương trong hôm nay....

Hà Tinh Huỳnh chớp mắt, cười hì hì:

- Tôi lấy tư cách gì mà nhận năm ngàn lượng đó? Đúng ra, phần lỗi về tôi mà!

Thân Xương Ngọc thốt:

- Cũng may mà lão mập chưa tiêu tan sự nghiệp nếu đã vậy thì cái lỗi của cô nương lớn hơn nữa, phải không?

Tất cả đều cười. Trì Cung cố cưỡng bách Hà Tinh Huỳnh nhận bạc, Hà Tinh

Huỳnh một mực từ chối. Lệ Tuyết Linh bèn lên tiếng:- Thôi, để tại hạ làm trọng tài cho, Hà cô nương hãy nhận chút ít, cho có lễ, nếu

không thì Trì huynh chẳng an tâm đâu. Tại hạ đề nghị hai ngàn.

Hà Tinh Huỳnh gật đầu:

- Cũng được!

Trì Cung quyết tặng hết năm ngàn.

Thân Xương Ngọc nghiêm sắc mặt:

- Ai còn đắn đo, là người đó kém thành thật !

oOo

46. Những Lời Vàng Ngọc

Vấn đề tiền bạc được giải quyết. Ai ai cũng hân hoan vì hòa khí được bảo trì.

Lệ Tuyết Linh nhắc:

- Bây giờ có thể trở về chưa? Tại hạ đói lả rồi đây!

Thân Xương Ngọc phụ họa:

- Ta cũng vậy.

Trì Cung vòng tay cười:

- Các vị bỏ qua đi cho! Hiện tại thì chúng ta có thể trở lại Cam Di Hiên được rồi!

Dương Đại Tài cầm chiếc bọc ngân phiếu và tiền mặt tươi rói, thốt:

- Hà tất phải trở lại Cam Di Hiên, chủ nhân? Tại đây cũng có thức ăn thích khẩu mà! Để thuộc hạ bảo chúng dọn tiệc lên ngay!

Trì Cung day qua Lệ Tuyết Linh và Thân Xương Ngọc:

- Hai vị nghĩ sao?

Thân Xương Ngọc lắc đầu:

- Cam Di Hiên thanh tịnh hơn, mình dễ nói chuyện!

Dương Đại Tài vội trình:

- Tại đây cũng có chỗ kín đáo, u nhàn lắm ...

Thân Xương Ngọc mỉm cười:

- Một ngày nào đó, tại hạ sẽ trở lại, mặc tình cho Dương huynh thiết đãi. Hôm nay thì xin miễn cho!

Dương Đại Tài nghiêng mình:

- Bắt đầu từ phút giây này, tiểu nhân trông đợi dần.

Lệ Tuyết Linh giục:

- Chúng ta đi chứ !

Hà Tinh Huỳnh gọi Lệ Tuyết Linh:

- Lệ đại gia ! Tôi có việc trọng yếu, cần cho đại gia biết ...

Lệ Tuyết Linh gật đầu:

- Cô nương cũng đi theo bọn tại hạ mà!

Hà Tinh Huỳnh do dự:

- Có tiện không ?

Thân Xương Ngọc đáp thay Lệ Tuyết Linh:

- Đương nhiên là tiện!

Họ trở lại Cam Di Hiên, số người tăng cường Hà Tinh Huỳnh.

Tiệc rượu đã được dọn lên rồi, bốn người ngồi vào bàn, Dương Đại Tài không ngồi, xin được đứng hầu rượu, anh em họ Câu phân chạy tới chạy lui.

Mỗi người uống vài chén xong, Trì Cung thốt:

- Bây giờ thì Hà cô nương có thể cho biết một điều ...

Hà Tinh Huỳnh mỉm cười:

- Trì đại ca cứ hỏi !

Trì Cung nhìn nàng:

- Ngón nghề đánh bạc của cô nương xảo diệu quá! Đó là cái tài đặc biệt hay cô nương chơi gian?

Hà Tinh Huỳnh lắc đầu:

- Tôi không hề chơi gian!

Trì Cung trố mắt:

- Thế thì đáng phục vô cùng! Ai truyền nghề cho cô nương?

Hà Tinh Huỳnh buông gọn:

- Hà Thanh! Ông chính là nhị thúc của tôi?

Trì Cung kêu lên kinh ngạc:

- Hà Thanh ? Đại Thiết Ứng Hà Thanh là nhị thúc của cô nương ư?

Hà Tinh Huỳnh gật đầu. Trì Cung sững sờ. Lệ Tuyết Linh tắc lưỡi:

- Thảo nào mà Hà cô nương chẳng là tay oanh liệt!

Hà Tinh Huỳnh không nói gì, Trì Cung hỏi:

- Hiện tại, nhị thúc ở đâu? Từ nhiều năm qua rồi, chẳng ai nghe nói đến Hà lão anh hùng.

Hà Tinh Huỳnh lộ vẻ buồn:

- Ở tại nhà! Và vĩnh viễn không còn hạ sơn nữa!

Trì Cung lấy làm lạ hỏi tiếp:

- Tại sao?

Hà Tinh Huỳnh nói giọng buồn thảm đáp:- Lão nhân gia đã thành tàn phế rồi!

Trì Cung kêu lên:

- Có việc như thế à?

Hà Tinh Huỳnh tiếp:

- Bị người ta móc cả đôi mắt, chặt cả hai tay. Chỉ vì đánh bạc ở đâu là vết sòng ở đó, những kẻ tiêu tan cơ nghiệp sanh tâm cừu hận, tìm cách trừ diệt. Trong số đó có một tên phú thương, phát tài nhờ buôn bán vải, một đêm gây cuộc, thua cả sự nghiệp về đến nhà, tiếc cửa, treo cổ và chết. Con trai của gã dò biết nguyên do, lấy chiếc Song Long Ngọc Châu là vật duy nhất còn lại bán lấy tiền thuê cao thủ trong hắc đạo trừ diệt nhị thúc tôi. Từ đó nhị thúc tôi bỏ nghề luôn, không đánh bạc, không nói đến cái nghề đó nữa, ẩn mình luôn trong chốn thâm sơn. Tôi nhìn vào gương đó tự răn mình, thỉnh thoảng cao hứng, cũng gây vài sòng song không lấy đó làm kế sanh nhai. Hơn nữa tôi

còn lưu tâm nhận xét kỹ đối tượng trước khi gây sòng.

Trì Cung tặc lưỡi:

- Cô nương chọn đối tượng ác quá. Mà cũng không may cho tại hạ. Suýt chút nữa tại hạ buông luôn hai tòa tử lâu rồi.

Hà Tinh Huỳnh cười nhẹ:

- Các vị lừa thiên hạ, tôi lừa lại các vị, dù các vị thua thì cũng cầm như của thiên trả địa, tôi không ác đâu.

Lệ Tuyệt Linh gật đầu:

- Chí lý! Hoạch tài đâu phải riêng ai!

Trì Cung thở dài:

- Thế các vị muốn rằng tay trắng làm nên, để chờ lúc tay trắng, công lao tâm huyết bỏ trôi theo giòng nước.

Lệ Tuyệt Linh cười nhẹ:

- Công lao của quý, có xứng đáng gì mà kể lể?

Hà Tinh Huỳnh tiếp:

- Lúc nhị thúc tôi thọ hại, thì tôi còn nhỏ chẳng biết gì cả. Khi tôi trưởng thành, việc làm trước tiên là trả thù cho lão nhân gia. Tôi thu thập chúng lần lần, tôi không giết chúng chỉ móc mắt, chặt tay chúng biến chúng thành tàn phế, thẩm thía hành động ngày xưa, ôm tiếc hận suốt đời trong đau khổ.

Thân Xương Ngọc mơ màng:

- Tao ngộ của nhị thúc, kể ra cũng bi thảm thật. Hà Tinh Huỳnh lộ vẻ thương cảm:

- Mỗi lần nhớ đến tình cảnh của lão nhân gia là mỗi lần tôi lạnh lòng. Đúng là cái gương sống động cho tôi.

Nào phải chỉ là một cái gương cho nàng? Chính Trì Cung cũng rợn người, rượu uống vào khá nhiều, rượu tan biến theo lòng lạnh khi nghe Hà Tinh Huỳnh kể đoạn bi thảm của nhị thúc nàng. Trong một thoáng, y tự kiểm thảo lại những hành vi đã trải qua ...

Y bật cười khan, thốt:

- Cũng may từ lúc khai trường đổ bác, tại hạ chỉ bằng vào hên xui may rủi! Tại hạ không áp dụng một thủ đoạn nào. Bởi lẽ dễ hiểu nhất là tại hạ không có thủ đoạn như cô nương ! Chứ nếu thật sự có lừa ai thì sau khi nghe câu chuyện này, tại hạ không còn ngủ yên được !

Thân Xương Ngọc lạnh lùng:

- Đừng quên cái vụ hắc điểm của ngươi ngày trước! Ta nghĩ ngươi chưa có quyền ngủ yên đâu!

Trì Cung cười trừ:

- Nhắc làm chi dĩ vãng! Nó đã qua, hãy để nó qua luôn mà.

Thân Xương Ngọc trầm giọng:

- Trên giang hồ, ân oán là truyền kiếp, dĩ vãng nối tiếp tương lai, do cái mốc hiện tại! Trừ khi mình biết hồi đầu hướng thiện, chỉ có chánh nghĩa mới làm phôi pha được lỗi lầm ngày cũ. Nói một cách khác người phải làm một cái gì chuộc tội, có vậy người ta mới quên cho người!

Trì Cung nghiêm sắc mặt:

- Ta luôn luôn nhớ ơn người điểm hóa!

Thân Xương Ngọc không nói gì. Rồi họ bỏ qua câu chuyện buồn của Hà Thanh, tiếp tục ăn uống, đàm đạo vui vẻ một lúc.

Bữa ăn xong, Lệ Tuyết Linh hướng qua Hà Tinh Huỳnh, thốt:

- Bây giờ Hà cô nương có thể cho biết mục đích tìm tại hạ được rồi.

Hà Tinh Huỳnh gạt đầu, nhích chiếc ghế gần chàng một chút đáp:

- Đối tượng chánh của câu chuyện tôi sắp kể đây, là Lệ đại gia!

oOo

47. Chim Ương Vườn Móng

Lệ Tuyết Linh mỉm cười:

- Có phải vai chủ động là Hắc Lâu chăng?

Hà Tinh Huỳnh ngơ ngác:

- Hắc Lâu? Việc của Hắc Lâu à?

Lệ Tuyết Linh biết mình đoán lầm, khoát tay bảo:

- Cô nương cứ cho biết việc gì muốn cáo tố với bọn tại hạ trước đi.

Hà Tinh Huỳnh nhẹ giọng:

- Mấy hôm trước đây, tại một khách sạn ở Đại Tiên Tập, khi sắp sửa chia tay với Hoa Tử và lão Tạ, tôi gặp bọn Ưng Bảo hơn mười người, dưới sự hướng dẫn của Bảo chủ là Đông Hầu La Nhữ Cường. La Nhữ Cường ít khi chịu xuất hiện trên giang hồ.

Lệ Tuyết Linh bình tĩnh gạt đầu:

- Xin cô nương cứ nói tiếp.

Hà Tinh Huỳnh trầm giọng:

- Lúc đó, chúng tôi đang dùng cơm, Hoa Tử vốn có quen biết với La Nhữ Cường, gặp y liền gọi, và mời y cùng ngồi chung một bàn, Hoa Tử giới thiệu tôi và lão Tạ với y. Sau đó, Hoa Tử hỏi y có việc gì cần phải bôn tẩu như vậy. Bởi, con người đó chịu xuất ngoại thì hẳn là phải vì một việc quan trọng lắm, La Nhữ Cường mỉm cười, nụ cười của y có vẻ gượng gạo, nghĩ Hoa Tử đòi chia chác chút ít lợi lộc, y đáp là không phải xuất ngoại để làm cho cuộc sanh ý, mà chính là để báo thù, Hoa Tử lại hỏi, cừu nhân là ai,

La Nhữ Cường cho biết, chính Lệ gia đó.

Lệ Tuyết Linh điềm nhiên hỏi tiếp:

- Rồi sau đó?

Hà Tinh Huỳnh tiếp:

- Hoa Tử và lão Tạ hận Lệ gia thấu xương, không ngần ngại cho La Nhữ Cường biết cuộc xung đột vừa qua với Lệ gia, đồng thời tình nguyện nhập bọn với họ để báo chung một mối thù. Hoa Tử lại còn tiết lộ hành tung của Lệ gia theo sự phỏng đoán của hần.

Thân Xương Ngọc hỏi:

- Hần phỏng đoán như thế nào?

Hà Tinh Huỳnh đáp:

- Rất có thể Lệ gia theo Thân gia về Trung Điền Sơn, hần khuyên luôn La Nhữ Cường nên đến đó, tìm Lệ gia, có nhiều hy vọng gặp nhau!

Nàng mỉm cười tiếp:

- Xem ra, hần đoán cũng không sai lắm!

Thân Xương Ngọc trầm ngâm một chút:

- Trung Điền Sơn là địa bàn của tại hạ, chúng là khách chắc gì chúng có lợi thế hơn chủ?

Hà Tinh Huỳnh hấp tấp thốt:

- Thân gia đừng quá tự tin! Nếu có cuộc đụng chạm nhau ngay trên phần đất ảnh hưởng của Thân gia thì còn nói gì! Đàng này, họ quyết chặn đường Thân gia và Lệ gia, họ hạ độc thủ bên ngoài phạm vi Trung Điền Sơn mà! Như vậy, lực lượng tại Trung Điền Sơn đâu có thể can thiệp tiếp trợ các vị?

Lệ Tuyết Linh hỏi Thân Xương Ngọc:

- Đại Tiền Tập cách đây độ bao xa?

Thân Xương Ngọc đáp:

- Đại Tiền Tập là một tiểu trấn của tỉnh giáp ranh cánh đây độ ba trăm dặm.

Lệ Tuyết Linh suy nghĩ một chút:

- Kể ra bọn La Nhữ Cường cũng khá đó, mới theo sát chúng ta như thế này! Hệ thống thông tin của họ cũng linh diệu thật!

Hà Tinh Huỳnh tiếp:

- Họ vất vả lắm mới thu nhặt được tin tức và hành tung của các vị. Nhân biết được các vị trở thân oai áp đảo bọn người trong hội Hồng Tri Thủ, họ đoán hoạt động của các vị rồi sau đó họ dò hỏi nơi lão chủ quán bên vệ đường vắng, họ biết luôn các vị có xô xát với phái Thập Toàn, từ đó họ suy diễn ra, dung hợp các giả thuyết của họ với sự phỏng đoán của Hoa Tử và lão Tạ, họ tin chắc các vị trở về Trung Điền Sơn.

Thân Xương Ngọc hừ lạnh:

- Ta đã nói cái tên Hoa Tử đó, đáng giết chết!

Y trách Lệ Tuyết Linh mềm lòng, thành ra có hậu hoạn ngày nay.

Lệ Tuyết Linh cười khở:

- Người đáng trách, chính là Hoàng Quân Nhã! Không có nàng thì ta đã xuống đao rồi.

Hà Tinh Huỳnh biện hộ cho Hoàng Quân Nhã:- Hoàng cô nương làm như vậy rất phải. Bởi người nhân hậu, từ bi có ai nở nhìn

đồng loại bị tàn sát, dù biết rằng kẻ đó đáng tội chết. Hoàng cô nương có cái tâm tốt, đáng phục lắm.

Không có Hoàng Quân Nhã, thì Hà Tinh Huỳnh cũng chịu chung số kiếp với Hoa Tử rồi. Đương nhiên nàng phải biện hộ cho ân nhân chứ.

Lệ Tuyết Linh sợ nàng hiểu lầm, thốt:

- Hà cô nương. Tại hạ chỉ đề cập đến mỗi một mình Hoa Tử thôi nhé. Bởi hắn đến trước, mọi sự do hắn chủ trương.

Hà Tinh Huỳnh hơi hận:

- Đến bây giờ đại gia đã thấy sự khác biệt giữa những người cùng bọn chứ? Lúc đó, chỉ sợ Lệ đại gia vợ dũa cả nắm! Nếu không nhờ Hoàng cô nương van xin Lệ gia thì chẳng những Hoa Tử mất mạng, mà tôi cũng đi đời luôn.

Thân Xương Ngọc chỉnh sắc:

- Hà cô nương nói sai! Người muốn giết cô nương, chính là tại hạ. Nhớ kỹ lại xem, ai đã cứu cô nương dưới nhát búa của tại hạ?

Hà Tinh Huỳnh gật đầu:

- Tôi nhớ chứ! Chính Lệ gia vùng dao can thiệp, ngăn chặn nhát búa của Thân gia! Tuy nhiên, cứu là cứu, chứ cái tâm của Lệ gia chưa quyết định là nên tha hay nên giết kia mà! Dù sao đi nữa, tôi vẫn cảm ơn hai vị, bằng có là tôi đã tìm hai vị báo cáo một cái tin quan trọng.

Thân Xương Ngọc không muốn kéo dài câu chuyện đó. Liền hỏi sang việc khác:

- Vết thương nơi vai cô nương lành chưa?

Hà Tinh Huỳnh cười nhẹ:

- Đau có mau quá như vậy? Chỉ mới kéo miệng thôi, tôi còn phải dán thuốc trong ít hôm nữa.

Thân Xương Ngọc tắc lưỡi:

- Cô nương thứ cho nhé! Tại hạ lỗi quá!

Lệ Tuyết Linh tiếp nối:

- Còn ngọn roi đó, tại hạ cũng xin cô nương tha thứ luôn.

Hà Tinh Huỳnh cười khan:

- Ngọn roi của Hoa Tử rút sang qua mà! Các vị khách sáo quá, tôi đang cảm cái đút độ của hai vị, xin đừng nói gì cho tôi phải hối hận thêm.

Lệ Tuyết Linh nghiêm giọng:- Từ nay, nếu có ai gây phiền phức cho cô nương, xin cô nương đừng ngần ngại, cứ kêu gọi đến bọn tại hạ.

Hà Tinh Huỳnh chớp mắt:

- Các vị tốt quá!

Lệ Tuyết Linh điềm nhiên:

- Dù không có việc báo tin hôm nay, bọn tại hạ cũng khẳng khái như thường!

Hà Tinh Huỳnh thành thật:

- Thế là tôi vững tâm lắm đó.

Thân Xương Ngọc gật gù:

- Tuy nhiên cô nương cũng nên thận trọng trong mọi hành vi, dứt khoát với dĩ vãng.

Hà Tinh Huỳnh mỉm cười:

- Hẳn là vậy rồi.

Thân Xương Ngọc thở dài:

- Hoa Tử Oanh Tế Nhân đã mất bàn tay hữu, vậy mà cũng chưa ăn năn lại còn hiệp bẻ với Ưng Bảo tiếp tục buông lung hung tánh. Hẳn không sợ chết sao chứ.

Hà Tinh Huỳnh đáp:

- Chính vì mất bàn tay mà hẳn sanh cừu hận, khi nào hẳn hồi tâm. Hẳn là con người tự cao, tự đại nhứt trần đời. Khó tiêu được những cái bại cỡ đó. Niềm hận của hẳn càng lúc càng sâu, sự tàn phế chỉ là một kích thích cừu thù, chứ không là một cái gương cảnh giác.

Lệ Tuyết Linh thốt:

- Hẳn là kẻ úy tử tham sanh, không có tư cách anh hùng! Tại hạ nghĩ, trong lần tái ngộ này, hẳn sẽ không kỳ vọng một cứu tinh nơi Hoàng Quân Nhã, như lần trước.

Hà Tinh Huỳnh đồng ý:

- Đúng như vậy! Hai vị buông tha cho hẳn, chứ nếu hai vị bất hạnh mà sa vào tay hẳn, thì đừng mong hẳn khoan dung.

Lệ Tuyết Linh gật đầu:

- Tại hạ biết, hẳn là con người hèn mọn.

Thân Xương Ngọc cười nhẹ:

- Các vị khỏi phải thắc mắc lâu về Oanh Tế Nhân. Lần này thì hẳn sẽ về âm cảnh mà hối hận thiên thu.

Lệ Tuyết Linh cũng cười:- Đại ca nhường phần việc đó để cho đệ nhé.

Hướng qua Hà Tinh Huỳnh, chàng tán:

- Cô nương cao minh hơn bọn đó rất xa. Tại hạ tự hỏi chẳng biết vì lý do nào cô nương lại hiệp đoàn được với chúng?

Hà Tinh Huỳnh đáp:

- Vì nghề nghiệp chứ còn vì gì nữa? Khi nào lại có cái việc tâm đồng? Thực ra, tôi cũng không tốt chi đó cho lắm. Bất quá, tôi hơn họ ở cái chỗ biết thế nào là ân thế nào là oán và có cái tâm ân đền, còn oán thì trả hay bỏ qua, tùy hoàn cảnh, vậy thôi.

Thân Xương Ngọc chợt hỏi:

- Hà cô nương! Cô nương bỏ đi như vậy, chúng có nghi ngờ chi chẳng?

Hà Tinh Huỳnh lắc đầu:

- Chắc chúng không nghi đâu! Bởi tôi có nói trước với chúng, là ăn cơm xong, tôi có việc phải đi. Hoa Tử và lão Tạ có bảo tôi nên chậm lại một ít hôm, để giúp Ứng Bảo, tôi cho biết là bằng mọi giá, tôi phải thanh toán việc riêng, sau đó, nếu còn kịp thì giờ, tôi tiếp tay với chúng, Hoa Tử và lão Tạ thừa hiểu tôi phải trở lại Giang Nam, cho nên tin lời, không cầm tôi lại. Chia tay chúng rồi, tôi đi ngay tìm các vị!

Lệ Tuyết Linh thốt:

- Chắc Oanh Tế Nhân không hề tưởng là cô nương lại liên lạc với bọn này!

Hà Tinh Huỳnh mỉm cười:

- Tự nhiên là vậy! Chúng luôn luôn có cảm tưởng là tôi đồng dạng với chúng, mắt cả nhân tánh, không phân biệt phải quấy, trắng đen, chỉ nhìn vào tư lợi, phục vụ cho ích kỷ. Hà hướng, tôi không ngớt mắng đậm hai vị mấy hôm liền, sau cuộc chạm trán. Chúng chưa phải là thánh, thì làm gì thấu đáo nỗi thâm tâm của tôi!

Lệ Tuyết Linh cau mày:

- Cảm giác đau đớn nơi bàn tay cụt, chưa lành không làm cho hấn rợn người khi muốn chống đối bọn tại hạ lần thứ hai nữa sao?

Hà Tinh Huỳnh lắc đầu:

- Y am tường y thuật, tự chữa trị, nên thương thế chóng qua, hiện tại không còn đau đớn nữa.

Lệ Tuyết Linh bĩu môi:

- Dù sao thì bàn tay cụt cũng chẳng mọc lại cho hấn. Hai tay còn không làm nên việc, một tay thì mong gì?

Hà Tinh Huỳnh gật đầu:- Nhưng có La Nhữ Cường làm thay cho y. Một ván bài hùn hạp, cái vốn do Ứng Bảo xuất ra mà.

Lệ Tuyết Linh hừ một tiếng:

- Thử xem La Nhữ Cường có hơn gì Oanh Tế Nhân chẳng.

Hà Tinh Huỳnh tỏ vẻ lo âu:

- Hai vị không nên khinh địch, Động Hầu La Nhữ Cường thân danh là một bảo chủ, trong võ lâm ai cũng ngán y, một tay không vừa đầu nhé. Nghe nói y sở trường một ngọn xá mâu dài năm thước, đã có bao nhiêu cao thủ...

Nàng thở dài tiếp:

- Hà huống, dưới tay y, có rất nhiều nhân tài, và lần này thì y xuất phát toàn lực lượng...

Lệ Tuyết Linh chớp ánh mắt lạnh lùng:

- Bây giờ có nói gì cũng cảm như thừa, đợi đến việc rồi cô nương hẳn biết!

Hà Tinh Huỳnh buông tiếp:

- Tuy nhiên địch đông người...

Thân Xương Ngọc điềm nhiên:

- Quý tại tinh, không tại nhiều. Đông người chưa chắc bảo đảm cái lễ tất thắng.

Hà cô nương cứ yên tâm tại hạ và Lệ Tuyết Linh từng đơn thân độc mã đối địch với số đông. Nếu không có kinh nghiệm thì làm gì sống sót đến ngày nay!

Lệ Tuyết Linh trầm ngâm một lúc, hỏi:

- Đại ca! Theo ý đại ca thì hiện tại chúng đến địa phương nào?

Thân Xương Ngọc đáp:

- Có thể chúng đã vào địa phận Sơn Tây rồi, và đang bố trí cuộc mai phục chờ bọn ta trên con đường về Trung Điền Sơn. Ta nghĩ, nơi mai phục đó không gần Trung Điền Sơn lắm vì chúng sợ bị thuộc hạ của ta phát giác.

Hà Tinh Huỳnh tiếp nói:

- Tôi rời Đại Tiền Tập là họ cũng khởi hành liền, tôi đi gấp họ cũng đi gấp, có lẽ họ và tôi cùng chọn một con đường, và tôi đã đến đây họ cũng không bỏ rơi phía sau xa lắm đâu. May mà tôi dừng chân tại đây, gặp hai vị. Còn họ, thì đi luôn rồi là cái chắc. Có thể đang chờ các vị ở đoạn đường phía trước, như Thân gia đã đoán.

Thân Xương Ngọc hỏi lại:

- Đệ có ý kiến như thế nào?

Lệ Tuyết Linh mỉm cười:- Ý kiến gì nữa? Trước mặt, Ung Bảo đang chờ, sau lưng Hắc Lâu đuổi theo, với ý kiến nào cũng phải đụng đầu với chúng không hơn không kém. Cứ để cho việc gì muốn đến thì đến, suy nghĩ làm gì cho mệt?

Thân Xương Ngọc gật đầu:

- Phải! Và đường ta, ta cứ đi.

Lệ Tuyết Linh hướng qua Hà Tinh Huỳnh tiếp:

- Hà cô nương! Nếu tại hạ nói là tri ơn cô nương thì thành ra khách sáo quá. Tuy nhiên, không tỏ lời cảm tạ cô nương, thì lòng nào tại hạ yên cho. Tại hạ xin hứa, sẽ có ngày báo đáp

Hà Tinh Huỳnh vội đáp:

- Xin Lệ gia đừng nói vậy. Tôi có làm chi hơn nữa, cũng chưa vừa với đại đức của Lệ gia. Đừng nói quá mà làm cho tôi thêm thẹn.

Lệ Tuyết Linh gật đầu:

- Được rồi, chúng ta không đề cập đến ân nghĩa nữa. Ly khai nơi này, cô nương sẽ đi về đâu, và làm gì?

Hà Tinh Huỳnh chớp mắt:

- Chưa biết sao mà nói, hiện tại tôi không có một chủ định nào. Có thể là sau cuộc chạm trán giữa quý vị và Ứng Bảo, tôi mới chọn một phương thức cho hành vi mai hậu.

Lệ Tuyết Linh ngạc nhiên:

- Thế là cô nương chưa ly khai nơi này gấp! Cô nương còn chờ cuộc ác đấu giữa bọn tại hạ với Ứng Bảo. Điều đó có liên quan gì đến cô nương!

Hà Tinh Huỳnh cười nhẹ:

- Tôi đã nói đại đức của các vị, tôi không hề quên. Thì biết được sóng gió sẽ phát sanh cho các vị, tôi làm sao bỏ đi liền?

Lệ Tuyết Linh kêu khê:

- Ạ? Cô nương muốn tiếp trợ bọn tại hạ! Tại hạ nghĩ, cô nương không cần phải nhọc công can thiệp. Hảo ý của cô nương, tại hạ xin ghi nhận.

Hà Tinh Huỳnh nghiêm sắc mặt:

- Tôi xem đó là bổn phận của tôi, và tôi thành tâm làm cái bổn phận đó, các người không nên thắc mắc.

Thân Xương Ngọc thốt:- Đành là như vậy đi, song không cần thiết lắm đâu Hà cô nương, ít nhất cũng trong sự việc này. Việc đáng làm, cô nương đã làm rồi, phần sau về bọn này tự lo!

Hà Tinh Huỳnh hơi đỏ mặt:

- Hai vị cho rằng tôi không xứng đáng tiếp trợ hai vị?

Thân Xương Ngọc mỉm cười:

- Tại hạ nào có ý đó đâu? Chẳng qua, tại hạ muốn rằng cô nương đừng mạo hiểm!

Lệ Tuyết Linh tiếp nối:

- Sự hy sinh của cô nương qua việc báo tin, cũng đủ lắm rồi, cô nương không nên đi xa hơn!

Hà Tinh Huỳnh cố chấp:

- Tôi đã quyết tâm đứng về cánh các vị, thì có màng chi nguy hiểm mà phải đắn đo?

Lệ Tuyết Linh tặc lưỡi:

- Thế là cô nương chuốc lụy phiền không ít và trong tương lai sẽ không còn một

ngày nào an tĩnh đây nhé!

Hà Tinh Huỳnh lắc đầu:

- Tôi nghĩ khác! Không hẳn đáng sợ như Lệ gia nói đâu.

Lệ Tuyết Linh trầm giọng:

- Cô nương nghĩ thế nào?

Hà Tinh Huỳnh buông gọn:

- Tôi nghĩ là hai vị sẽ thắng! Hai vị thắng, Ứng Bảo bị tiêu diệt, tôi còn sợ gì?

Riêng về Oanh Tế Nhân và Tạ Tông, họ không làm gì tôi nổi đâu, nếu họ giảo quyết đứng ngoài vòng chiến, tránh cái chết. Huống chi, nói cùng mà nghe, nếu bất hạnh hai vị bại, thì tôi làm sao an tâm được! Do đó, tôi phải cố gắng hết sức mình, giúp các vị thủ thắng, cho tôi được an tâm.

Thân Xương Ngọc mỉm cười:

- Thế là cô nương trả trọn vẹn món nợ nhân tình với bọn tại hạ!

oOo

48. Đến Là Cái Chắc

Hà Tinh Huỳnh đáp:

- Chưa đủ đâu Thân gia, dù thân xác tôi nát đi, cũng chưa vừa nữa là một việc nhỏ mọn đó. Vả lại tôi có mạo hiểm đâu? Bất quá chỉ là một viễn cảnh hiểm nguy do suy tưởng mà có. Hai vị ơi, hãy để cho tôi làm tròn tâm nguyện.

Thân Xương Ngọc hơi bực, day qua Lệ Tuyết Linh:

- Tùy lão đệ quyết định vậy!

Hà Tinh Huỳnh chận luôn:

- Dù Lệ gia ưng theo hay không ưng tôi cũng xin nói trước điều này, tôi đã nhất định đi theo hai vị tham gia vào cuộc chiến sắp tới đây rồi!

Lệ Tuyết Linh bật cười khanh khách:

- Thật không ngờ cô nương hảo tâm như vậy. Tại hạ cũng không biết nói sao hơn chỉ còn có cách là tuân mạng theo thôi. Thử nghĩ nếu như tại hạ không đáp ứng liệu có được không chứ?

Hà Tinh Huỳnh sáng mắt cười vang:

- Đa tạ! Đa tạ!

Chợt Thân Xương Ngọc gọi:

- Hiền đệ! Đệ còn quên một việc.

Lệ Tuyết Linh hỏi dồn:

- Việc gì vậy?

Thân Xương Ngọc đáp:

- Đệ đã thua cuộc với Hoàng cô nương rồi.

Lệ Tuyết Linh giật mình, cần môi suy tư, chốc chốc lại lắc đầu, đôi mắt nhìn vào chén trà, đăm đăm...

Hà Tinh Huỳnh lấy làm lạ, hỏi:

- Hai vị nói thua cuộc gì với Hoàng cô nương?

Thân Xương Ngọc buông nhanh:

- Một cuộc đánh cá trên cá nhân cô nương.

Hà Tinh Huỳnh sửng sờ, lâu lắm mới áp ứng:

- Cá nhân tôi? Dùng một người sống đặt cuộc đánh cá?

Thân Xương Ngọc từ từ giải thích. Lệ Tuyết Linh nói tiếp:

- Ăn hay thua cuộc không thành vấn đề đối với tại hạ. Điều đáng nói là tại hạ có lắm kinh nghiệm trên đường đời mà vẫn kém nhận xét tế nhị, không bằng một vị tiểu cô nương quanh năm suốt tháng sống giữa bốn bức tường.

Hà Tinh Huỳnh lắc đầu:

- Hay ngàn lúc cũng có dở một lần, nhân bất thập toàn mà.

Lệ Tuyết Linh cười gượng. Rồi họ bàn sang việc đối phó với bọn Ứng Bảo.

Lệ Tuyết Linh hỏi:

- Đại ca có chủ trương gì chăng?

Thân Xương Ngọc đáp:

- Vấn đề thứ nhất là nhân số, chúng ta cần cân nhắc kỹ lực lượng song phương, bên bọn ta là ba người, bên La Nhữ Cường thì gồm nhiều đồng đảng, có cả bọn Oanh Tế Nhân tăng cường thêm nữa.

Lệ Tuyết Linh trầm ngâm một chút:

- Đệ thấy không đến nỗi gì. Sự chênh lệch nhân số quả có thật song không làm cho chúng ta phải ngại chi lắm.

Thân Xương Ngọc lắc đầu:

- Dù không đáng cũng phải làm sao thủ thắng toàn diện. Đành rằng chúng không làm sao chế ngự được chúng ta nhưng chúng ta cũng phải đánh cho bọn chúng hơi bối, không còn manh giáp. Đừng để phụ tấm lòng tốt của Hà cô nương mạo hiểm đến đây báo tin dữ cho chúng ta biết chứ.

Lệ Tuyết Linh hỏi:

- Đại ca muốn đánh một ván bài xả láng?

Thân Xương Ngọc gật đầu. Lệ Tuyết Linh tiếp:

- Đại ca tính triệu tập số nhân mã ở Trung Điện Sơn à?

Thân Xương Ngọc gật đầu luôn:

- Phải dùng đến biện pháp đó thôi. Giáo huấn chúng một phen là từ nay đừng

xâm phạm địa phương của đồng đạo. Chúng phải tuân theo quy cũ giang hồ.

Lệ Tuyết Linh thở dài:

- La Nhữ Cường vi phạm luật giang hồ như vậy, thật đáng trách mà cũng đáng giáo huấn.

Thân Xương Ngọc hừ lạnh:- Tự nhiên là đáng giáo huấn, đại giáo huấn nặng nữa là khác, Ung Bảo sẽ chịu chung số phận tiêu diệt tại Sơn Tây là cái chắc.

Lệ Tuyết Linh tặc lưỡi:

- Vô độc bất trượng phu, cái thế bất buộc như vậy thì phải vậy thôi.

Hà Tinh Huỳnh hỏi:

- Thân gia làm sao mà điều động các huynh đệ ở Trung Điền Sơn tới đây kịp cho được?

Thân Xương Ngọc đáp:

- Rất dễ, Trì Cung sẽ phái người thân tín mang hiệu lệnh của tại hạ đi ngay trong đêm. Đường không xa lắm, nên gia tăng tốc độ thì kịp thời gian như thường. Muốn cho được nhanh chóng hơn, tại hạ sẽ triệu tập huynh đệ quanh vùng gần hơn trước, trong khi chờ đợi người từ Trung Điền Sơn tới.

Hà Tinh Huỳnh chớp mắt:

- Thân gia có thủ hạ khắp nơi ư?

Thân Xương Ngọc mỉm cười:

- Đất Sơn Tây là giang sơn của tại hạ mà cô nương.

Hà Tinh Huỳnh chột hỏi:

- Còn Hoàng cô nương? Có nên đi theo chúng ta chăng?

Thân Xương Ngọc đáp trước:

- Cái đó còn tùy thuộc vào lão đệ quyết định.

Lệ Tuyết Linh lắc đầu:

- Không tiện cho nàng cưỡi ngựa như vương bận cho chúng ta. Nàng sẽ ở lại đây, nhờ Trì Cung bảo hộ.

Thân Xương Ngọc điềm nhiên:

- Ta không có ý kiến gì cả.

Lệ Tuyết Linh tiếp:

- Càng tránh phiền phức càng hay.

Hà Tinh Huỳnh cười khanh khách:

- Chỉ sợ Hoàng cô nương không chịu!

Lệ Tuyết Linh trầm giọng:

- Không chịu cũng phải chịu, mình muốn tốt muốn yên cho nàng mà!

Hà Tinh Huỳnh lại hỏi:- Thân gia triệu tập người ở đâu trước?

Thân Xương Ngọc đáp:

- Tại Ngự Ông Hạp và Ngũ Đế Miếu. Ngự Ông Hạp là một trạm kiểm soát của Trung Điện Sơn do Vân Hà Nhất Tẩu Đoan Mộc Thụy chủ trì. Lão Đoan là hội chủ Hắc Kỳ Hội, võ công và cơ trí vào bậc khá, lại có kinh nghiệm dồi dào, hành sự quả quyết. Tại Ngũ Đế Miếu vị phương trượng là Đại Không hoà thượng, một lão hữu của tại hạ, tuy nương mình vào cửa Phật, song tâm tính rất cương trực, ghét ác như cừu. Y có một ngoại hiệu rất lạ lùng, “Báo Lai Tai”

Hà Tinh Huỳnh trở mắt:

- Báo Lai Tai? Hiệu gì mà kỳ thế?

Thân Xương Ngọc giải thích:

-Báo là có làm tất có báo ứng, đã có báo ứng tất phải có đến, muốn có đến hay không do mình làm hay không làm.

Hà Tinh Huỳnh tắc lưỡi:

- Võ công của vị hoà thượng chắc cũng cao cường lắm.

Thân Xương Ngọc gật đầu:

- Hơn tại hạ nhiều.

Hà Tinh Huỳnh hỏi lại:

- Dưới tay y còn có ai nữa không?

Thân Xương Ngọc đáp:

- Một sư đệ, ba đệ tử là tay khá, nói ra cô nương đừng giận nhé, như cô nương đó, miễn cưỡng đối địch với người đệ tử nhỏ nhất thôi! Như vậy đủ biết bọn trên phải lợi hại ra sao?

Hà Tinh Huỳnh cười nhẹ:

- Có khi nào tôi tự phụ cho là võ công mình cao đâu mà phải giận vì tự ái bị chạm chứ. Con người phải biết phục thiện chứ, mình dở thì phải phục thiện khi người ta giỏi chứ, sao lại đổ kị.

Lệ Tuyết Linh hỏi:

- Thôi đừng nói dài dòng nữa, đại ca, bao giờ thì chúng ta đi đây?

Thân Xương Ngọc đáp:

- Ngay bây giờ, không thể trì hoãn được.

Lệ Tuyết Linh tiếp:- Cũn nên cho Trì Cung biết qua trường hợp của Hoàng Quân Nhã. Hắn sẽ chiêu liệu nàng và nàng sẽ yên tâm ở lại Ngọc Thúy Sơn chờ đợi bọn ta.

Thân Xương Ngọc gật đầu:

- Phải lắm!

Hà Tinh Huỳnh mơ màng:

- Sắp có nhiệt náo rồi!

Thân Xương Ngọc mỉm cười:

- Nếu chúng biết rõ sự tình chắc sẽ hận cô nương thấu xương, vì cô nương thông tin mật.

Hà Tinh Huỳnh cũng cười:

- Hận mà làm gì? Chúng không thể hận lâu bởi hai vị sẽ dọn đường cho chúng về âm cảnh sớm kia mà.

Lệ Tuyết Linh chép miệng:

- Cô nương giàu tự tin hơn bọn này đó.

Hà Tinh Huỳnh thản nhiên:

- Chứ sao! Nếu tôi không tin tưởng như vậy thì đã khuyên các vị trốn gấp rồi.

Thân Xương Ngọc suy tính:

- Đêm nay Trì Cung sẽ sai người đi, viện thủ của chúng ta sẽ hội tề đầy đủ. Ta sẽ dẫn dò trong thơ là hành động cẩn thận, đừng để lộ hình tích. Khi nào họ đến mình sẽ thảo kế hoạch đối phó với họ qui mô hơn.

Hà Tinh Huỳnh tán:

- Chu đáo lắm.

Thân Xương Ngọc đứng lên:

- Khoan khen sớm Hà cô nương.

Lệ Tuyết Linh cũng đứng lên:

- Đại ca lo liệu nhé, đệ đi ngủ đây.

Thân Xương Ngọc gật đầu:

- Các vị cứ tùy tiện.

oOo

49. Móng Vuốt Chim Ưng

Từ Hồng Khẩu Phụ đến Trung Điền Sơn có nhiều đường, hoặc lớn bằng phẳng, hoặc nhỏ lại ghồ ghề, hoặc quanh co, theo sự ước đoán của Lệ Tuyết Linh, Thân Xương Ngọc và Hà Tinh Huỳnh, thì La Nhữ Cường hẳn mai phục dọc theo đường lớn, họ nghi bọn Lệ Tuyết Linh không lý do gì mà phải len lỏi theo các con đường nhỏ.

Bọn La Nhữ Cường cũng không hề biết là Lệ Tuyết Linh, Thân Xương Ngọc đã hiểu sự theo dõi của bọn chúng, thì tội gì họ phải lẩn tránh. Cho nên nhân dịp giăng bẫy, bọn chàng vờ mắc bẫy, để quật ngược trở lại.

Cứ theo sự xếp đặt của bọn Lệ Tuyết Linh, thì ba người tiến tới đều đều. Thân Xương Ngọc và Lệ Tuyết Linh sóng ngựa chạy phía trước. Hà Tinh Huỳnh thì vẫn khăn lụa che khuất nửa phần mặt chạy phía sau, giữ khoảng cách vài trượng. Bọn người do

Thân Xương Ngọc mời đến, cũng đã gặp nhau kín đáo và hiện tại họ phân tán mỏng, ngấm ngấm ủng hộ bọn Lê Tuyết Linh khắp các mặt tả hữu, hậu.

Bên hữu là bọn Vân Hà Nhất Tẩu Đoan Mộc Thụy với bốn thủ hạ của y là tứ thiết bán đồng sử dụng chùy, nên có cái hiệu chung là Bát đại chùy.

Bên tả có bọn ba người thủ lĩnh trong Tam Long bang, tên Giang Lương, Trang Tuấn, Thanh Huy. Phía sau có bọn Đại Không hòa thường cùng người sư đệ là Tiểu không tăng và ba người đệ tử hợp thành nhóm Vô Tướng Tam tăng. Mà khách giang hồ liệt vào hàng cao thủ đương thời.

Họ đã rời Hồng Khẩu Phụ bảy hôm rồi, trong thời gian đó họ chưa thấy gì đặc biệt khác lạ dọc đường.

Nếu không có biến cố gì ngăn trở cuộc hành trình, thì trong ba ngày nữa, họ sẽ đến Vọng Phong tập, nằm trên con lộ cái, phàm ai xuất nhập Trung Điền Sơn cũng phải đi ngang qua.

Không khí oi bức vô cùng. Thái Dương nả nóng một cách tàn nhẫn, quanh vùng không có cơn gió nhẹ thoảng qua. Lê Tuyết Linh thốt:

- Bọn quỷ đó sao chưa xuất hiện? Chẳng lẽ chúng đợi mình đến Vọng Phong tập mới ra tay ư?

Thân Xương Ngọc điềm nhiên:

- Nếu vậy thì trời đã dứt tuổi thọ chúng rồi, chọn chiến trường tại đó là chúng dọn đường về âm cảnh không hơn không kém.

Lê Tuyết Linh tiếp:

- Không lẽ chúng quá ngu? Ta tính có thể là chúng tính lầm. Cho nên chúng đặt cạm bẫy trên một con đường khác thành thử song phương không gặp nhau.

Thân Xương Ngọc lắc đầu:

- Ta không nghĩ như thế, La Nhữ Cường tinh tế lắm hẳn y cũng có dự biết được tập quán của bọn ta không bao giờ chọn con đường nào khác mỗi lần xuất nhập căn cứ ngoài trực giao thông này.

Lấy bầu nước trên lưng ngựa tu một hơi, Lê Tuyết Linh đưa tay áo quệt ngang qua miệng nói:

- Đại ca đoán chắc là chúng ở phía trước chờ bọn mình ư?

Thân Xương Ngọc gật đầu:

- Đại khái là vậy.

Rồi y mỉm cười tiếp:

- Đáng lẽ chúng phải động thủ trước mấy ngày nay rồi. Ta lấy làm lạ sao chúng để bọn mình về gần tới Trung Điền Sơn, điều mà chúng cần phải tránh vì không thuận lợi cho chúng.

Lệ Tuyết Linh tiếp:

- Thực ra đệ chỉ mong sự tình kết thúc càng sớm càng hay. Chứ cái gì cũng lòng thông mãi ngày này sang ngày khác đệ bức chết đi được

Thân Xương Ngọc mỉm cười:

- Thái Dương đốt cháy con tim đệ, nên đệ không còn bình tĩnh nữa rồi. Nóng nảy cho lắm cũng thế thôi. Việc chưa đến lúc xảy ra, đệ làm gì nó cũng không xảy ra. Quay đầu nhìn lại Hà Tĩnh Huỳnh vẫn giữ khoảng cách đều đều, Lệ Tuyết Linh mỉm cười thốt:

- Kể cũng tội cho nàng, bôn ba dưới ánh nắng như thiêu này, vất vả thật!

Thân Xương Ngọc gật đầu:

- Thế mà nàng vui lắm đó, không vất vả với chúng ta thì nàng không thể nào yên tâm được.

Lệ Tuyết Linh:

- Bây giờ thì nhận xét của đệ về nàng đã hoàn toàn cải biến.

Thân Xương Ngọc chột hỏi:- Đệ có ấn tượng như thế nào về bọn người ta gọi đến giúp?

Lệ Tuyết Linh đáp:

- Rất tốt. Họ là những tay thác lặc, hào hiệp, nhất là Đại Không và tiểu không tuy xuất gia song vẫn trọng nghĩa khí giang hồ.

Dừng lại một chút chàng tiếp:

- Còn Đoan Mộc Thụy cánh tay mặt của đại ca, thì khỏi phải nói, dĩ nhiên hẳn phải có đặc điểm gì đó mới được đại ca tin cậy như vậy. Đệ nhận thấy hẳn có thừa cơ ứng trí, ứng biến nhanh chóng và hữu hiệu. Một nhân tài chân chính đó. Bốn người đệ tử của hẳn cũng có nhiều triển vọng thanh danh thừa sức nối nghiệp sư môn.

Thân Xương Ngọc gật đầu:

- Khi lâm trận, tám quả chùy của chúng cũng đáng sợ lắm đó.

Lệ Tuyết Linh tiếp luôn:

- Riêng về Tam Long Bang, thì Huỳnh Long Giang Lương nổi bật hơn hết, nói như thế là bất quá làm một cuộc so sánh thôi, chứ Bạch Long Thanh Huy và Thanh Long Trang Tuấn cũng chẳng kém gì.

Thân Xương Ngọc lại gật đầu:

- Đệ nhận xét rất là chính xác. Thanh Huy thì tâm cơ tinh xảo, còn Trang Tuấn thì thâm trầm bình tĩnh, hành sự đúng là một tay lão luyện.

Nhớ đến Trì Cung y tiếp luôn:

- Làm sao mà đệ thuyết phục được lão Trì khỏi phải xen vào chuyện này vậy?

Lệ Tuyết Linh thốt:

- Hẳn cũng là một kẻ có lòng. Hẳn đâu thể nào điềm nhiên toạ thị ngồi nhìn

chúng ta bước vào nguy hiểm? Đệ phải lựa lời khéo léo ve vuốt hấn, hướng chỉ đệ còn cần hấn ở lại nhà bảo vệ cho Hoàng Quân Nhã? Hấn đòi đi theo khi mình càng từ chối, hấn ta giận dữ? Đệ nói là mình đã đủ nhân số rồi, hấn đi theo chỉ mất công thôi, lúc đó hấn mới thôi đó.

Họ vừa đi vừa nói chuyện. Xa xa phía trước mặt một gành núi hiện ra. Gành núi khá lớn, che khuất nửa phần đường trong sâu là một khu rừng trúc nhỏ, trong khu rừng trúc có giòng suối con, trúc xanh và nước mát khiêu gợi ý niệm một cuộc nghỉ chân, trốn cái nóng đang thiêu đốt trên dặm đường dài.

Thân Xương Ngọc đề nghị:

- Chúng ta hãy nghỉ một chút đi. Họ rong ngựa thẳng đến đó, xuống đất, lại bờ suối vốc nước rửa mặt mày, rồi tìm

chỗ ngồi. Họ lại lấy bánh ra ăn. Thân Xương Ngọc nhìn trên đường dài, không thấy bóng dáng Hà Tinh Huỳnh, mỉm cười thốt:

- Hà cô nương không chịu nổi cái nóng này, còn rơi tận phía sau xa. Đệ hãy ở đây nhé, ta đi tìm nàng.

Lệ Tuyết Linh lắc đầu:

- Nàng đâu còn là trẻ nít lên năm mà đại ca lại sợ lạc chứ?

Aên xong cả hai lim dim mắt dưỡng thần.

Bỗng, Thân Xương Ngọc mở mắt ra, nghiêng đầu nghe ngóng. Lệ Tuyết Linh nghe động mở mắt ra luôn, hỏi:

- Chúng đến rồi à?

Thân Xương Ngọc gật đầu:

- Đến rồi!

Lệ Tuyết Linh chớp mắt:

- Đại ca phỏng đoán được bao nhiêu tên?

Thân Xương Ngọc đưa ngón tay vẽ chữ thất vào khoảng không. Lệ Tuyết Linh tiếp:

- Chắc chắn là chúng còn thêm.

Thân Xương Ngọc điểm một nụ cười quái dị:

- Tự nhiên.

Bây giờ Lệ Tuyết Linh mới giật mình, ngồi dậy giữ áo cho bụi cỏ khô rơi xuống, từ từ quay đầu vừa nhìn xa vừa nói:

- Phải rồi, đúng là bọn Ung Bảo.

Thân Xương Ngọc nhìn kỹ gật đầu:

- Có cả La Nhữ Cường trong số bảy người đó nữa.

Lệ Tuyết Linh không nói gì, thông thả đứng lên. Thân Xương Ngọc cũng đứng lên theo. Vừa lúc đó ở mép bên kia gành núi, sáu bảy người xuất hiện, rồi họ phân tán ra,

bọc dần thành hình nửa vòng cung, tạo thành cái thế bao vây.

Trong số đó có Yếu Mạng Hoa Tử Oanh Tế Nhân và Cương Quái Tạ Tông.

Nhìn một lúc Lệ Tuyết Linh mỉm cười, chàng nhận ra một người quen mặt, kẻ đã chiến bại dưới tay chàng, kẻ đó mất tay tả, chính là đại câu trảo Ngụy Bằng, một cao thủ thuộc hàng kim ưng trong Ứng bảo.

Chàng từ từ bước tới, thu hẹp khoảng cách giữa hai phía. Độ tầm vừa phải, chàng cười nhạt, cất giọng mỉa mai:- Tội quá, làm chi mà mà vất vả đến thế? Anh em ta có trốn đi đâu? Cần gì phải

bao vây cơ chứ? Các vị nên biết là bọn tại hạ thích những trò đùa như thế này lắm, gặp là tham gia liền, chết cũng không bỏ được đâu.

Đại câu trảo vốn ốm mà cao lỏng không, hiện tại trông y như cành cây khô dựng đứng, da vàng như sáp, vận chiếc áo rộng thùng thình, tà áo bay phất phơ theo gió kêu phần phật, tay áo cánh tay cụt lại càng phất phơ hơn. Đôi mắt y đỏ ngầu, đôi mắt bốc rực lửa một niềm thống hận cực độ.

Oanh Tế Nhân tiến lên đối diện với Lệ Tuyết Linh, khoanh tay áo thừa nơi bàn tay cụt, nhét vào hông trong đường giây cổ quần quanh mình. Hắn rít lên, đôi hàm răng ken két mắng lớn:

- Ta đã nói rồi chúng ta sẽ gặp lại nhau mà! Hôm nay thì ngươi phải về châu tiên tổ, đúng đạo hiếu thuận của con người tròn bổn phận sáng thắm tối viếng nơi âm cảnh. Cả Thân Xương Ngọc nữa cũng chẳng thoát nạn hôm nay đâu.

Lệ Tuyết Linh bĩu môi:

- Mất một bàn tay ngươi còn cho là chưa đủ sao? Ngươi chờ đến lúc rụng đầu mới ăn năn hối hận thì đã muộn màng rồi đó.

Oanh Tế Nhân nhảy dựng lên:

- Hãy dọn mình chờ chết, đao kẻ cổ rồi mà ngươi còn ở đó ngông cuồng à?

Lệ Tuyết Linh cười ha hả:

- Tánh ta quen vậy đó, huống chi ta có quyền ngông cuồng đối với kẻ chiến bại là ngươi.

Oanh Tế Nhân gầm lên:

- Hôm nay ngươi sẽ chết dưới tay ta.

Hắn toan vọt tới. Đại câu trảo Ngụy Bằng khoát tay ra hiệu:

- Đừng nóng Oanh huynh, việc gì phải đến sẽ đến. Vả lại chúng ta đã có bảo chủ chu toàn, huynh cứ yên trí đợi chờ kết quả.

Lệ Tuyết Linh tặc lưỡi:

- Khiếp quá, nghe bằng hữu nói, ta đứng tim mất.

Ngụy Bằng lộ vẻ căm hờn:

- Lệ Tuyết Linh! Chắc người chưa quên lần tao ngộ tại nhà khách Kim Sam Mạnh Ngạn chứ! Châu Thanh mất mạng, ta mất một cánh tay. Người phải đền bù xứng đáng.

Lệ Tuyết Linh thản nhiên:- Có những món nợ mà người vay lại được, vay thêm mãi không cùng chứ chẳng cần phải trả! Bằng vào tài nghệ của người, không cho phép người nhắc đến chuyện nợ nần. Người không đủ tư cách đòi thiệt hại.

Ngụy Bằng giận đến rung người.

- Người đừng tự đắc. Hãy chuẩn bị đền tội.

Lệ Tuyết Linh cười mỉa:

- Ta chờ đây! Chẳng lẽ mới một sớm một chiều mà người thành siêu việt?

Trên cao có bóng người chớp chớp, rồi một âm thính oang oang vọng tới:

- Người cho rằng bọn chúng vô dụng ư?

Lệ Tuyết Linh ngẩng mặt lên nhìn thì thấy một người có vóc hình thô, cường tráng khôi vĩ, mắt chim ưng, mũi cũng giống mỏ chim ưng, tuổi tác độ tứ tuần, hai tay không, nhưng trước ngực có treo thanh màu bầy đỏt, ngăm ngang chữ thập thêu trên áo. Người đó là Động Hầu La Nhữ Cường, bảo chủ Ứng Bảo, một nhân vật khét tiếng trong giới lục lâm.

Lệ Tuyết Linh khẽ xoay mình bình thản hỏi:

- Người là La Nhữ Cường?

La Nhữ Cường vênh mặt:

- Chính là ta!

Lệ Tuyết Linh mỉm cười:

- Với cái thế trận này, hẳn là người không có mấy may hảo ý?

La Nhữ Cường hừ một tiếng:

- Với hảo ý thì còn ai đòi nợ được. Đừng vờ vĩnh ngậy thơ nữa.

Lệ Tuyết Linh tiếp:

- Người có biết là sự tình xảy ra đó là do nơi thuộc hạ của người gây ra chăng?

La Nhữ Cường lắc đầu:

- Ta chỉ biết là người có vay nợ máu, người phải trả món nợ đó, có thể thôi! Công đâu ta truy cứu căn nguyên xét đoán thị phi?

Thân Xương Ngọc chen vào:

- Ngay tại lãnh thổ của ta à?

Nhìn Thân Xương Ngọc, La Nhữ Cường cất giọng:

- Ta nghĩ việc không liên quan gì đến người, thì người nên đứng ngoài vòng, có lợi hơn. Nếu ta hành động ngay trên vùng đất của người, đó là điều bất đắc dĩ. Một ngày nào ta sẽ tạ tội với người. Hôm nay bằng mọi giá, ta bắt buộc phải vi phạm giang hồ. Thân Xương Ngọc lạnh lùng:

- La Nhữ Cường! Trong con mắt ngươi, còn có ta chăng?

La Nhữ Cường trầm giọng:

- Phải là rồng thiêng mới dám vượt sông dài. Phải là mãnh hổ, mới dám rời non xuống đồng hoang.

Thân Xương Ngọc gật đầu:

- Thế là ta có dịp sờ vây rồng vuốt râu hổ.

La Nhữ Cường hừ một tiếng:

- Thế là quả thật ngươi đã phản bội Hắc Lâu. Thoạt đầu bắt được tin đó, ta còn hoài nghi. Bây giờ thì sự tình rõ rệt lắm rồi.

Thân Xương Ngọc lắc đầu:

- Ngươi nói sai, không phải phản bội, mà là ly khai. Nói một cách khác là bỏ tối về sáng.

La Nhữ Cường chớp mắt, chỉ Lệ Tuyết Linh hỏi:

- Ngươi mạo hiểm chỉ vì hấn thôi ư? Ta thật thương hại cho ngươi.

Thân Xương Ngọc bủi môi:

- Việc của ta ngươi hiểu thế nào được? Hãy lo đến số phận của ngươi đi.

La Nhữ Cường quát:

- Ngươi thiết chán sống rồi ư?

Thân Xương Ngọc điềm nhiên:

- Chính ngươi mới là chán sống nên đã dẫn xác tới đây nạp mạng cho tử thần.

La Nhữ Cường thét:

- Bằng vào sức của hai ngươi, thiết là đang nằm mộng giữa ban ngày.

Thân Xương Ngọc cười mỉa mai:

- Ta chấp luôn Oanh Tể Nhân và Tạ Tông.

oOo

50. Còn Kẻ Cao Hơn

La Nhữ Cường cắn cụp răng một tiếng, bật cười ghê rợn:

- Thế ra ngươi muốn có cuộc can qua giữa Ưng Bảo và Trung Điền Sơn và sự hiềm thù giữa họ La và Thân phải không? Ngươi đã suy nghĩ kỹ chưa?

Thân Xương Ngọc lạnh lùng:

- Ta đã quyết định như vậy từ khi gặp lại Lệ Tuyết Linh.

Lệ Tuyết Linh chen vào:

- La Nhữ Cường! Chính ngươi mới là kẻ nên suy nghĩ kỹ lại đó, một khi sự việc khai diễn rồi thì khó lòng dừng lại giữa chừng lắm.

La Nhữ Cường bủi môi:

- Không có gì làm cho ta thay đổi chủ ý.

Lệ Tuyết Linh gật đầu:

- Vậy người không thể trách ta đã chẳng nghĩ đến tình đồng đạo.

La Nhữ Cường không đáp lời, hần xoay sang Thân Xương Ngọc hỏi một lần cuối:

- Người đã quyết định lại đi. Ta cho người một cơ hội cuối cùng trước khi chết.

Thân Xương Ngọc buông gọn:

- Bằng mọi giá ta phải trừng trị người vì cái tội xâm phạm vùng lãnh thổ của ta.

La Nhữ Cường cười ngaonghẽ:

- Bọn ta có tất cả là mười bốn người, còn người thì chỉ có hai mạng, hãy sáng suốt xác định tình hình rõ đi.

Thân Xương Ngọc điềm nhiên:

- Người đã vi phạm luật giang hồ khi lấy đông hiếp ít.

La Nhữ Cường hừ một tiếng:

- Đối với bọn các người cần gì phải áp dụng quy cũ? Người dám nói đến hai tiếng công bình à?

Lệ Tuyết Linh cắt ngang:

- Ta đề nghị một cuộc sanh tử, người có dám đấu với ta không?

La Nhữ Cường cười nhẹ hỏi lại:

- Người đừng có nằm mộng, với bất cứ phương pháp nào người cũng mất mạng như thường. Ta thấy người đang cố tìm cách kéo dài thời gian đó thôi.

Vừa lúc đó, bên trên gành đó có bóng người ẩn hiện nhanh hơn điện, sáu người mặc áo vàng lao vút xuống, đồng thời gian họ vừa lao mình xuống vừa chọn cương vị, khi chân chạm đất, họ đã chiếm những vị trí rất thuận lợi.

Người đứng gần La Nhữ Cường hơn hết, có gương mặt xanh như chàm, môi thù lù trông cực kỳ hung ác. Trong tay y có chiếc khiêu đồng côn, y cứ cao chiếc đồng côn lên cao, hét lớn:

- Bảo chủ! Quạt mây con chó đó đi, lột da chúng.

Một người khác, đầu nhọn tai vểnh, trán hẹp mũi thấp, rít giọng như chó tru:

- Châu Thanh mất mạng, hai tên cẩu trệ đó phải đền tội. Giết chúng trước rồi càn quét Trung Điền Sơn sau.

Thân Xương Ngọc liếc xéo người đó, lạnh lùng thốt:

- Đây Lam Diện Quỷ Phán, tại Ưng bảo người là một nhân vật cấp Kim Ưng, song trước mặt ta người chỉ là một con chó điên cắn bậy.

Lệ Tuyết Linh tiếp nối:

- Còn cái tên kia có lẽ là Thường Tam Dần, ngoại hiệu Thoa Đầu Sa. Buồn cười cho La Nhữ Cường, chỉ thu dụng được những thứ bất tài như các người.

Thường Tam Dân sôi giận trào bọt mép quát tháo vang rền:

Người bên cạnh y cũng phụ họa quát mắng oang oang. Lệ Tuyết Linh khích:

- Đồ Lập đừng giận chứ, ta sẽ đưa từng tên xuống diêm đài, bảo đảm ngươi sẽ là người trước tiên.

Đồ Lập nhảy chơi chơi:

- Tiểu tử kia, ta dẫm nát xác ngươi.

Lệ Tuyết Linh mỉm cười:

- Muốn thì cứ bước tới mà làm, ai cấm chứ!

La Nhữ Cường khoát tay:

- Hơi đâu mà mắng lộn với hần, hãy bình tĩnh chờ xuất thủ.

Lệ Tuyết Linh gật đầu:

- Câu nói đó nghe được lắm, ta nghĩ các ngươi nên ra tay đi là vừa.

La Nhữ Cường trầm giọng:

- Ngươi hãy chuẩn bị đi.

- Nhanh lên đi, ta đang đợi ngươi đây. La Nhữ Cường đáp:

- Được rồi.

Bên ngoài bọn Kim ưng, Ngân ưng, lập tức khép chặt vòng vây, dĩ nhiên trong số đó có luôn Oanh Tế Nhân và Tạ Tông. Tất cả bước từng bước một, thu hẹp dần dần vòng vây. Lệ Tuyết Linh cười lạnh, đưa tay tả lên cao, cử thanh Sanh Tử Kiều lấn vó cùng lên. Chàng nhìn đăm đăm về cảnh trúc có lá dày.

Thân Xương Ngọc hỏi:

- Các ngươi đã quyết định lấy số đông đối phó với bọn ta?

La Nhữ Cường hừ lạnh:

- Ngươi hỏi như thế là thừa.

Thân Xương Ngọc điềm nhiên:

- Thế thì ngươi không được mãn nguyện đâu.

La Nhữ Cường bật cười cuồng dại:

- Ngươi thật là ngây ngô quá. Trong tình thế này mà vẫn còn không thấy được kết quả hiển nhiên trước mặt ngươi ư?

Thân Xương Ngọc tiếp lời:

- Ta thấy chứ, có điều cái kết quả đó sẽ đảo ngược với ý nguyện của ngươi.

La Nhữ Cường vẫn cười vang:

- Hai ngươi hy vọng sẽ thủ thắng với số người này à?

Thân Xương Ngọc buông gọn:

- Ta cũng có người! Cho nên, ưu thế đông nhân số ngươi không nắm vững đâu.

La Nhữ Cường bỗng giật mình. Xong lấy lại bình tĩnh ngay, thốt:

- Người định hư trương thanh thế, bịa chuyện để dọa ta đó ư. Vô ích, hoá chẳng người đang nuôi ảo vọng là bọn thuộc hạ của người từ Trung Điền Sơn kéo đến. Nhưng chúng làm gì mà đến đây kịp? Ta thì lại chẳng có thừa thời giờ để đợi chúng.

Oanh Tể Nhân phụ hoạ:

- Người đang cố tạo một sự hoang đường phải không? Chắc người cho rằng bọn ta là trẻ nít lên ba hay sao mà có thể tin vào những lời nói hoang tưởng đó. Hoá chẳng là người đang nằm mơ thấy người từ cung trăng xuống đây tiếp trợ.

Một vài người nữa buông lời chế nhạo rồi tất cả bật cười ngạo nghễ.

Thân Xương Ngọc không tỏ thái độ gì. Y để cho đối phương cười ngạo bằng thích, đoạn lấy trong người ra một cái còi nhỏ, vận công lực thổi một hơi dài, âm thanh tiếng còi vang dội bốn góc núi rừng. Bọn La Nhữ Cường lấy làm lạ, tự hỏi Thân Xương Ngọc sắp giở trò gì đây. Tất cả đều nín cười ngưng thần chờ biến cố. Bỗng từ nơi ẩn khuất trong khu rừng trúc, ba bóng người chớp nhoáng, thoáng chốc họ đã tới hiện trường, ba người đó là ba vị đầu não trong Tam Long Bang, vận áo vàng là Huỳnh Long Giang Lương, áo xanh là Thanh Long Trang Tuấn, và người kia là Bạch Long Thạch Huy trong bộ áo trắng như tuyết.

Tiếp theo đó có một người nữa xuất hiện, tuổi cao vóc ốm song còn quắc thước, mặt trắng như ngọc, tuy có tuổi nhưng tóc còn đen mượt. Lão có phong độ thiên nhiên khoáng đạt, ung dung như một nhân vật sống ngoài càn khôn, một bậc ẩn tu xuất thế. Sau lưng lão là bốn đại hán, mỗi tay cầm một quả chùy. Lão nhân đó chính là Vân Hà Tẩu Doan Mộc Thụy cùng với bốn đại đệ tử.

Bọn Ứng Bảo biến sắc. Họ chưa biết phải ứng phó ra sao thì bỗng nghe tiếng gió ngựa reo trên đường cái, sáu kỵ sĩ lao đi vun vút như bay tiến đến cục trường. Người dẫn đầu có đôi mày rậm, mũi to mặc áo nhà tu, chiếc thiền trượng màu vàng óng ánh dưới ánh dương quang, đó chính là Đại Không thiền sư.

Phía sau đại sư là sư đệ tên hiệu là Tiểu Không, vận áo màu vàng, mặt vuông sắc mặt nghiêm lạnh. Cùng với ba đệ tử tiến vào ác trường. Người còn lại chính là Hà Tinh Huỳnh.

Hai đạo quân xuất hiện cùng một lúc từ hai hướng khác nhau, chứng minh lời nói của Thân Xương Ngọc không hoang đường và cục diện xảy ra như lời thần thoại theo sự chế giễu của Oanh Tể Nhân.

Với sự xuất hiện của đạo quân tiếp viện này, tình thế chuyển biến, gây sợ hãi cho bọn Ứng bảo là điều tất nhiên.

Oanh Tể Nhân nhìn chằm chằm vào Hà Tinh Huỳnh, hai mắt hấn bắn lộ tinh quang. Hấn nói:

- Ta đã hiểu rồi, thì ra con yêu phụ này đã thông tin cho bọn chúng đưa chúng ta

vào bấy.

Hà Tinh Huỳnh cười hỏi:

- Người làm gì ta?

Oanh Tể Nhân toan mắng tiếp, La Nhữ Cường chặn lại, hỏi Hà Tinh Huỳnh:

- Chính người đã đem tin cho chúng?

Hà Tinh Huỳnh cười hỏi lại:

- Rồi sao?

Trùng mắt nhìn nàng như muốn nuốt trứng, La Nhữ Cường gần từng tiếng:- Thế là người muốn chết. Hôm nay dù bạn ta thắng hay bại, người cũng phải

chết. Bạn ta sẽ làm mọi cách, giết người cho kỳ được.

Đôi mắt y ngồi niềm oán độc, Hà Tinh Huỳnh dù có can đảm đứng về cánh Lệ

Tuyệt Linh, nhưng cũng phải rùn mình.

Thân Xương Ngọc từ từ hỏi:

- Người có thể giết được nàng chỉ khi nào bạn ta đều chết hết rồi kia.

La Nhữ Cường nói:

- Rồi người xem, đừng tưởng là bạn người bảo vệ an toàn cho con tiện tỳ đó.

Lệ Tuyệt Linh bảo:

- Nói mãi vô ích, cứ làm đi cho ta xem nào.

La Nhữ Cường làm một cuộc cân nhắc chớp nhoáng trong tâm. Trong tình huống này, bạn của y sa vào bấy rõ rệt. Trong khi y hớn hỏ tưởng rằng địch mắc mưu. Nhân số song phương tuy xuyết soát, nhưng khí thế địch có phần hùng mạnh hơn.

Như vậy, trong cuộc chiến này, y không hy vọng thủ thắng.

Lui ?

Làm sao lui được? Mất hết danh dự còn gì, mà chắc gì địch để cho bạn y rút lui.

Thân Xương Ngọc mừng tượng đoán được tâm ý của La Nhữ Cường, lạnh lùng thốt:

- Thấy chưa? Ta không bịa chuyện dọa ai mà. Bây giờ người có muốn gì cũng muộn rồi.

Lệ Tuyệt Linh gọi Oanh Tể Nhân:

- Bạn ta đầu đội trời, chân đạp đất, ngang dọc giữa trần ai, sợ gì bạn người mà phải bịa chuyện. Rất tiếc người cũng là một tay lão luyện giang hồ, thế mà vẫn có tư tưởng trẻ con.

oOo

51. Máu Nhuộm Cát Vàng

Oanh Tể Nhân tỏ vẻ gan lì, nhưng trong thâm tâm hẳn khiếp sợ thật sự.

Hắn thét:

- Các người khoan hãy đắc ý vội, nào đã đến kết cục đâu.

Lệ Tuyết Linh chặn ngang:

- Kết cuộc rồi cũng y như ta đã nói thôi. Bảo đảm người không chạy thoát được một mạng nào.

La Nhữ Cường trầm giọng:

- Tình thế còn biến chuyển mà, người sẽ vỡ mộng thôi.

Lệ Tuyết Linh tắc lưỡi:

- Người toan hư trương thanh thế dọa ta hả?

Vừa lúc đó Đại Không hoà thượng chen vào:

- Thân thí chủ vội bôn bôn tăng đến đây, chẳng lẽ để nghe đôi đàn cãi vã ư?

Nếu cần động thủ xin động thủ gấp đi cho.

La Nhữ Cường day qua quắc mắt hỏi:

- Tên trọc kia, người là ai mà sao dám lớn lối?

Đại Không hoà thượng tuy đã xuất gia, song vẫn giữ tánh khí của phàm nhân cao giọng đáp:

- Xuống đến âm phủ rồi hẳn người sẽ biết ta là ai? Hôm nay là ngày người đền tội ác đó.

La Nhữ Cường sôi giận quát tháo ầm ĩ. Oanh Tể Nhân bỗng thốt:

- Ta biết người là ai rồi, người là Đại Không tăng.

Đại Không cười lớn:

- Khá lắm đó, thế ra ăn không uống cơm, dù sao thì người cũng còn một chút kiến thức.

La Nhữ Cường hừ một tiếng:

- Thì ra người là Báo Lai Tai.

Đại Không gật đầu:

- Chính là bần tăng đây La thí chủ!

Rồi giọng rắn rỏi nhà sư tiếp:

- Các người nạp mạng gấp đi, ta sẵn sàng hoá độ cho các người.

Thân Xương Ngọc mỉm cười:

- Không gấp làm gì đâu đại sư.

La Nhữ Cường lại do dự một chút:

- Người chọn đấu pháp đi.

Lệ Tuyết Linh bủi môi:

- Còn chọn cái quái gì nữa. Song phương cứ nào vào đánh, chết thì thôi còn sống thì cứ đánh tiếp.

Thân Xương Ngọc tán đồng:

- Không sai, như vậy thì thú vị hơn.

La Nhữ Cường hừ một tiếng:

- Các người không tuân theo quy cũ giang hồ.

Lệ Tuyết Linh cười vang:

- Bây giờ người lại nêu qui cũ giang hồ nữa à. Ta nghĩ người đừng nhắc đến nữa thì hơn.

Thân Xương Ngọc tiếp:

- Đối với bọn các người, không có việc gì phải giảng lý cả. Ta hy vọng các người nên khai diễn cuộc chiến càng sớm càng tốt. Đừng bắt buộc ta phải động thủ trước.

Lệ Tuyết Linh gật đầu:

- Họ khách khí quá, thì chúng ta mạn phép vậy. Không nên khiêm nhượng mãi, thì giờ cấp bách lắm rồi.

La Nhữ Cường biết cục diện bữa nay phải đi đến chỗ chiến đấu nên không dằn dà nữa, vung thanh thất khúc xà mâu đâm vút sang yết hầu Lệ Tuyết Linh.

Lệ Tuyết Linh đứng nguyên tại chỗ, nhích tay hữu, rút thanh Sanh Tử Kiều trong chiếc vỏ nơi tay tả, khoát lên một vòng. Thất khúc xà mâu bị hất ra ngoài.

Đại Không hoà thượng hét lên một tiếng lớn, lão quạt chân vọt tới, phát xuất chín mươi chín chưởng, phong trụ ba đối thủ gần lão. Ba người đó lập tức phản công, nhưng Đoan Mộc Thụy bất thành linh bỗ chưởng pháp rút thanh kiếm bên hông, chém xuống vai một vị Thiết Ứng. Bốn tên đệ tử của Đoan Mộc Thụy là Bát đại chùy, phần khởi tinh thần, vung tám quả chùy to vào cuộc. Cái mục tiêu của họ là bảy người đang đối phó với hoà thượng Đại Không. Họ

vừa nhập cuộc là tách hai đối thủ ra, giảm thiểu số nhân số địch cho hoà thượng chỉ còn lại năm người.

Hai người bị tách rời đó là Ngụy Bằng và một cao thủ trong hàng Ngân ưng, tên Phan Chiêu Bình, ngoại hiệu Hắc Thủy Yến.

Lệ Tuyết Linh và La Nhữ Cường thoáng mắt đã trao đổi nhau hơn ba chục chiêu, song phương cùng có thủ pháp cực nhanh, cực độc, qua lại tiến thoái liên liền, khó phân biệt kẻ nào trước người nào sau, ai thủ ai công.

Trong số các cao thủ của Đại Không hoà thượng có hai cao thủ thuộc hàng Kim ưng một là Lam Diện Quý Phán Thiệu Đạt, một là Chùy Đầu Sa Đỗ Lập, cả hai sử dụng đôi râu lục lạc vàng, đầu râu có kết mũi nhọn lục lạc reo vang như gọi hồn, mũi nhọn tìm chỗ nhược của địch mà lao vào.

Hà Tinh Huỳnh vừa múa thanh Loan Nhãn Đao giao đấu với Thường Tam Dân, bản lãnh của nàng kẻ cũng có hạng lắm, sánh với bọn Lệ Tuyết Linh, Thân Xương Ngọc thì nàng kém nhưng đối với bọn Thường Tam Dân thì nàng thừa sức chi trì.

Cánh La Nhữ Cường còn lại ba người thuộc hàng Ngân Ưng thì đã có Vô Tướng tam tăng nghênh chiến, một đối một song phương giữ thế quân bình, chưa bên nào áp đảo nào nổi.

Thừa lại bên cánh Lệ Tuyết Linh là Thân Xương Ngọc và Hắc Nhai Tam Long là chưa có việc làm. Cả bốn người này đều nhận xét tình hình, thấy phe mình dư sức thủ thắng nên không cần nhập cuộc vội.

Đại Không hoà thượng vung thiền trượng đánh Tạ Tông và Oanh Tế Nhân tới tấp, cả hai chỉ có lùi chứ chẳng thể tiến, mà lùi một cách quỳnh quáng. Trong tình cảnh đó họ mong gì phản công nổi một chiêu.

Thực ra Oanh và Tạ không đến nỗi hèn kém như vậy, song Oanh Tế Nhân hiện tại là một con người tàn phế, mất bàn tay hữu rồi chỉ còn lại bàn tay tả, kém năng hiệu hơn do đó khí thế phải giảm sút. Phong độ của hắn mất đi phần nào, gây luôn ảnh hưởng đến Tạ Tông.

Ngoài ra nhân số bên địch vừa đông vừa lợi hại, dù muốn dù không họ cũng có khiếp ít nhiều. Giao đấu mà thiếu tự tin, là dọn đường cho thất bại là cái chắc.

Thân Xương Ngọc gọi:

- Đại sư, được lắm đó, cứ bình tĩnh thế nào người cũng thu thập được hai tên phế vật đó.

Đại Không cười vang:- Dĩ nhiên rồi, ta đến đây hôm nay là để siêu độ cho chúng.

Thân Xương Ngọc tiếp:

- Có muốn ai giúp đỡ người không?

Đại Không lắc đầu:

- Đừng ai tranh cái cơ duyên này với ta. Phải để ta làm tròn công đức.

Thân Xương Ngọc cười nhẹ:

- Đã tu hành mà còn tranh giành công đức, thế là tham đấy nhé. Phạm tam quy thì mong gì thành chánh quả.

Đại Không vừa cười ha hả vừa múa tít thiền trượng vù vù, như rồng thiêng giỡn sóng. Đường roi của Oanh Tế Nhân đã bắt đầu loạn rồi. Bây giờ thì hắn đánh như liều không phân biệt đường lối, bất chấp phương hướng. Bỗng Thân Xương Ngọc gọi to:

- Giang Lương, ba vị nghe tại hạ nói đây. Hãy theo tại hạ, tại hạ tấn công người nào thì các vị cũng tấn công người đó luôn. Thử xem trong chúng ta ai nhanh tay hơn, giải quyết sớm đối tượng.

Huyền Long Giang Lương cung kính thốt:

- Cần chi mình chủ phải xuất thủ? Cứ bảo một tiếng là ba anh em tại hạ sẽ tuân lệnh đánh ngay.

Thân Xương Ngọc điểm một nụ cười tàn khốc:

- Nói phải đấy, song có tại hạ tham gia, thì sẽ vui hơn.

Đầu đầm mồ hôi, mặt biến sắc nhợt nhạt, hơi thở hồng hộc, Oanh Tế Nhân vừa nhảy lung tung, vừa la rối rít:

- Thân Xương Ngọc, người không còn nghĩ gì đến thân tình đạo nghĩa nữa à? Ta như con chó rơi sông, người còn vác đá ném theo à?

Thân Xương Ngọc mỉm cười:

- Người cho là vác đá ném chó trôi sông, chứ ta thì tưởng thêm hoa và gắm. Đáng làm lắm chứ.

Đại Không hoà thượng vù vù hét lớn:

- Tên vô sĩ, người tự nhận là chó thì ta đánh chó, chẳng lẽ ta không có quyền đánh một con chó điên ư?

Thiền trượng áp đảo tượng vũ tiên rõ ràng, Oanh Tế Nhân suýt mất mạng mấy lần. Tạ Tông cao giọng nói:

- Người phải cẩn thận một chút Oanh Tế Nhân.

Tự bảo vệ còn mệt, Tự Tông phải bao sân là điều trên sức của y. Oanh Tế Nhân vừa thở vừa than:

- Ta hết sức chịu đựng nổi rồi, trời ơi ...

Mặt lộ vẻ tàn khốc, Thân Xương Ngọc buông gọn:

- Ta vào đây, theo ta ...

Vọt mình lên không, y vọt đi, bỏ vị trí ngoài hai trượng. Chiếc nguyệt hình thù phủ chóp lên, khi y đáp xuống mặt đất thì một tiếng rú thảm khốc vang to, một cao thủ của Ung Bảo thuộc hàng Ngân ưng vươn cao hai tay, chú mình xuống đất ngã xấp. Một vết thương dài độ hai thước mọc hiện ra, từ sau ót xuống đến sống lưng, máu tràn cuộn cuộn, như ngọn suối hồng.

Một cao thủ khác thuộc hàng Thiết Ưng xoay ngang mình, song chưa kịp, vung vũ khí. Vân Hà Nhất Tẩu Đoan Mộc Thụy lướt ngang qua, vớt một nhát kiếm, phần bụng của đối phương bị hót phẳng một mảng, ruột lòi ra rơi lòng thông.

Còn lại tại mặt trận đó, bên cạnh La Nhữ Cường một cao thủ hiệu xưng là Song Đầu Hổ hình hài đen khô, lộ vẻ khiếp sợ rõ ràng.

Hắn biết đối phương mạnh thế và ít nhất mặt trận của hắn không khỏi bị đổ vỡ, một mình hắn chẳng làm sao chi trì nổi. Nhưng biết rằng cơn nguy sắp đến, hắn làm sao dám bỏ cuộc được? Không bỏ được thì phải liều quyết chiến, gặt hái một cái gì đó qua cuộc đánh đổi từng giọt máu này.

Hét lên một tiếng hắn múa tít chiếc yếm vĩ xoa, vũ khí vừa chóp, một đại hán trong Bát đại kỳ là Triệu Hùng nhào tới, hông hứng một nhát xoa, máu chảy ròng ròng. Huỳnh Long Giang Lương quát to, nhún chân nghiêng mình lên, ngọn Long đầu quấy rít gió chém xuống đỉnh đầu Song đầu hổ.

Song đầu hổ chưa kịp phản ứng, ngọn lục tiết thương của Thanh Long Trang Tuấn, vũ khí chạm soang soảng đến rợn người.

Thân Xương Ngọc không chậm trễ, phóng chiếc búa hình mặt trăng sáng thép chớp ngời ngời. Búa chạm xoa, Song đầu hổ thét lên kinh hãi, xoa bay vụt đi, toàn thân nhuộm máu.

Như mũi tên, hấn lạng người vọt xéo ra khỏi cuộc chiến, song không may cho hấn chọn một góc độ bất lợi, gặp phải Bạch Long Thanh Huy chặn đầu.

Quả luyện tử chùy vù qua, trúng vào người hấn, nửa thân trên nát bấy, xương thịt vụn và máu bắn đi rào rào. Thân Xương Ngọc la lên:

- Đừng ham chiến, người hãy sẵn sóc Triệu Hùng đi. Tuy nhiên chính Đoan Mộc Thụy vâng lệnh bước tới trước Thạch Huy, đến cạnh

tên đồ đệ thương yêu xoát qua thân thể. Thân Xương Ngọc xoay mình, tiến về phía Ngụy Bằng và Phan Chiêu.

Có Đoan Mộc Thụy chiếu cố Triệu Hùng rồi, bọn Hắc Nhai Tam Long không bận tâm nữa, cả ba cùng theo Thân Xương Ngọc.

Đại câu phủ Ngụy Bằng trông thấy bốn người cùng đến, sợ đến xám mặt. Vừa chống trả bọn Đại Bát chùy, y vừa gọi oang oang:

- Bảo chủ, Thân Xương Ngọc bốn tánh khát máu, hấn quyết làm cỏ bọn ta, bảo chủ hãy lại giúp thuộc hạ thanh toán chúng.

Thân Xương Ngọc đến vừa tầm quát lên:

- Giết!

Huỳnh Long Giang Lương tiến lên, quét long đầu quấy chặn đại câu phủ, bức thoái Ngụy Bằng ba bước. Hắc thủy yển thừa cơ lướt tới, thọc xéo nhất kiếm qua Giang Lương. Nhưng bốn quả chùy do bọn đệ tử Đoan Mộc Thụy tung vào bắt buộc Phan Chiêu phải hoành kiếm hất tả, quật hữu, đánh bật chùy bay ra ngoài.

Vừa lúc đó, quả luyện tử chùy của Thanh Huy vút đến, nhắm sau lưng Phan Chiêu đập mạnh. Phan Chiêu phản ứng cực nhanh, xoay nửa vòng mình, lách qua một bên, thuận tay đâm luôn một hơi mười một nhất kiếm.

Bị phản công cấp bách, Thạch Huy không làm sao hơn là lạng người xuống sát mặt đất, lách ra ngoài vòng chiến. Luyện tử chùy tay còn nắm chặt nơi tay, song đầu vai đã bị ba nhất kiếm đâm trúng. Sợ Phan Chiêu thừa thắng bám sát theo, Thanh Long Trang Tuấn lao ngọn thương chặn đầu.

Phan Chiêu dịch bước qua một bên, né tránh đồng thời thuận tay lia mũi kiếm vào yết hầu đối phương. Trang Tuấn bình tĩnh trầm cổ tay xuống, ngọn thương nhích lên, ngoặt qua, gạt ngọn kiếm của Phan Chiêu tạt ra ngoài. Qua phút giây thất thế, Thạch Huy trở vào cuộc, luyện tử chùy theo tay vung, bay tới vèo vèo.

Lường đầu thọ địch, Phan Chiêu cố phía trước lợi phía sau, chậm trễ một giây, bị Trang Tuấn đâm trúng lưng một mũi thương, vút hắt lên cao, văng luôn ra ngoài xa mấy trượng máu xối rơi vãi dọc theo hướng bay.

Thạch Huy tặc lưỡi:

- Xong cho hấn rồi!

Trang Tuấn vừa lau mồ hôi trán vừa thốt:

- Hạ được hấn, cũng vất vả lắm đó.

Thân Xương Ngọc trầm trọng trách nhẹ Thạch Huy:- Hãy lo thân mình, suýt nữa người đã đi trước hấn rồi đó nhé.

Thạch Huy hơi cúi đầu:

- Minh chủ, trong nhất thời sơ xuất.

Thân Xương Ngọc gạt ngang:

- Còn viện lý do nữa à? Làm cao thủ làm gì có việc sơ sót trong khi giao đấu, chỉ tại ngươi khinh địch đấy, ngươi sẽ làm mất thình danh của Trung Điền Sơn.

Lần này Thạch Huy cúi đầu thật sự:

- Minh chủ dạy rất phải!

Trang Tuấn van xin cho hấn:

- Thanh lão tam còn nhỏ tuổi, kinh nghiệm chưa dồi dào, mong minh chủ tha thứ...

Thân Xương Ngọc thốt:

- Phan Chiêu có võ công khá lắm, thuật khinh công của hấn đã luyện đến mức thượng thừa, La Nhữ Cường rất ỷ trọng vào hấn. Thế mà Thạch Huy khinh thường đến nỗi phải thất thế. Thật là đáng trách.

Thạch Huy nhỏ giọng:

- Thuộc hạ biết tội rồi.

Thân Xương Ngọc hỏi:

- Thương thế ngươi có nặng lắm không?

Thạch Huy vội đáp:

- Tét da rách thịt thôi, không phạm vào gân xương, minh chủ yên tâm. Thuộc hạ còn cử động được.

Thân Xương Ngọc nghiêm sắc mặt:

- Từ nay về sau ngươi hãy nên dè dặt đấy!

Thạch Huy nghiêng mình:

- Xin tuân lời chỉ giáo của Minh chủ!

Thân Xương Ngọc hừ một tiếng, chưa kịp nói gì, chợt có tiếng rống như heo bị chọc tiết vang lên không xa lắm. Y quay đầu, nhìn về hướng đó, thấy Hoa Tử Oanh Tế

Nhân bị Đại Không hoà thượng quất một thiền trượng ngang hông, thân hình gãy cúp gập lại. Trong tình trạng đó dù là bằng đá, Oanh Tế Nhân cũng phải bỏ mạng.

Thân Xương Ngọc lạnh lùng buông gọn:

- Đời giảm thiểu một mối họa!

Trang Tuấn tiếp lời:- Hẳn là thủ phạm của mọi tội ác à? Và công cuộc hôm nay chính nơi hắc gây nên?

Bất quá, Oanh Tế Nhân làm tên hướng đạo, mượn oai lực của kẻ khác để trả thù riêng tư. Dù sao, hắc cũng có trách nhiệm trong cuộc đổ máu này, và cái phần của hắc không nhỏ.

Vừa lúc đó, Tả Thế Hùng, một trong nhóm Bát đại chùy rú lên một tiếng, lão đảo người lui lại ngồi ngã xuống nơi đuôi của hắc, máu chảy ròng ròng. Cũng may, Ngự Kiên là tay đầu nhóm, vung chùy kịp thời bức thoái Ngự Bằng, nếu không thì hắc bị địch tiến theo, kết liễu luôn tánh mạng.

Quả chùy của Ngự Kiên quất trúng hông y, hất y văng ra xa vị trí năm bước, máu tươi từ miệng chảy ra có vòi. Giang Lương tiến lên, hồi luôn một ngọn quấy, đánh bật y qua một hướng khác, Vu Thiên Long trong nhóm bát đại chùy lại phóng song chùy vào đầu y, chiếc đầu vỡ vụn như cám.

Thạch Huy chép miệng:

- Lão Đoan hôm nay xui xẻo quá, hai tên đồ đệ đều bị thương.

Nhưng y bỏ lửng câu nói nhìn chăm chú Tạ Tông. Thân Xương Ngọc cũng nhìn họ Tạ rất kỹ. Đúng hơn họ không nhìn người, mà họ nhìn vào vật trong tay của người, vật đó là một chiếc ống đồng.

Hiện tại, không còn phải bao sân che chở cho Oanh Tế Nhân nữa, Tạ Tông biểu diễn sự linh hoạt đúng mức, dĩ nhiên sự lợi hại hơn trước mấy phần.

Tuy nhiên, y không sao chuyển thế được cái thế cuộc giành lại phần thắng lợi cho mình, bởi Đại Không hoà thượng múa tít chiếc kim hoàn thiền trượng vun vút như rồng thiên lướt gió đùa mây, luôn luôn áp đảo đối tượng.

Bỗng Tạ Tông tung mình lên không, đá thốc hai chân vào mặt đối phương. Đại Không bật cười cuồng dại, vung chiếc thiền trượng ngang qua. Tạ Tông rút đôi chân lên, đồng thời bấm nút cơ quan nơi ống đồng, trăm ngàn viên đạn nhỏ li ti bay ra, bắn vãi vào hòa thượng. Hòa thượng lách mình qua một bên, trách văng đạn, quạt trả lại một trượng. Nhưng từ trên không, Tạ Tông vận toàn lực giáng xuống một ống đồng. Thân Xương Ngọc toan gọi Đại Không, đề cao cảnh giác, Hà Tinh Huỳnh đã lên tiếng trước:

- Đại sư cẩn thận!

Oáng đồng giáng xuống, đồng thời ba mũi phi tiễn bay ra, hoà thượng vun thiền

trượng gạt ống đồng, đưa tay phải chụp được hai mũi phi tiễn, còn mũi thứ ba vượt khỏi tầm tay, phớt qua đầu, rớt tét một mảng da, máu đỏ ròng ròng. Trong khi đó, hòa thượng cũng há miệng phun ra một mũi phi châm, châm bay đi, xoáy vòng như trót lốc.

Sử dụng tuyệt nghệ, Tạ Tông chuyên công, bỏ thủ, nên phần ngực trống trải, mũi châm lao đúng nơi ngực của y, châm xoáy tròn, xoi thủng ngực, tạo thành một vết thương to bằng quả chanh, thấu ra sau lưng.

Tạ Tông rơi xuống, bất động luôn.

oOo

52. Khí Thế Cường Hào

Đại Không hoà thượng động thiên trượng xuống đất bộp bộp, hét vang:

- Nghiệt chương, sao chưa cúi xuống huỳnh tuyến, còn chờ gì nữa?

Nhà sư trông thấy Tạ Tông trợn trừng đôi mắt cứ tưởng y cầm hờn mình đã xuống tay độc. Thân Xương Ngọc lắc đầu thốt:

- Hắn đã chết rồi, lão trọc la hét làm chi?

Đại Không bật cười ha hả:

- Lành thay, trừ ác là tích đức, kẻ xuất gia phải hành thiện bảo trì phúc đức.

Thân Xương Ngọc bước tới gần hơn, hỏi:

- Vết thương nơi đầu vai áo có nặng lắm không?

Đại Không cao giọng:

- Nặng hay nhẹ cũng chỉ là cái xác phàm chịu đựng, xác thôi tha hữu hình có lúc phải hủy hoại, không đáng phải quan tâm.

Thân Xương Ngọc khoát tay:

- Cho ta xin cái thứ ngôn ngữ đó đi.

Rồi y tiếp:

- Cũng tại ngươi sính tài, không muốn cho ai tiếp trợ, nên mới có tình trạng đó.

Đại Không hoà thượng hừ một tiếng:

- Nào ta có sính tài đâu, làm cái việc trừ nghiệt chương, ta có dám tránh né để cho người khác mạo hiểm mà làm đâu?

Thân Xương Ngọc thở dài thốt:

- Cũng được, bỏ qua việc của ngươi đi, chúng ta còn mặt trận kia, nơi đó đang náo nhiệt không kém.

Phải, mặt trận đó náo nhiệt thật, bởi đầu thủ là hai tay đầu não Lê Tuyệt Linh và La Nhữ Cường. Cả hai ác chiến đến mức độ vong ngã rồi, họ không còn cố đến bản thân mà chỉ quyết làm sao hạ được đối tượng thật nhanh, càng nhanh càng hay.

Còn lại một mặt trận khác, giữa Vô Tướng tam tăng và ba cao thủ thuộc hàng Ngân ưng, tình huống cũng ác liệt vô cùng.

Xa xa Hà Tinh Huỳnh có phần nào thắng thế trước Thoa Đầu Sa Thường Đại Dân.

Riêng Tiểu Không hoà thượng thì chỉ một mình chấp Lam Diện Quỷ Phán Thiệu Đạt và Chùy Đầu Sa Đỗ Lập, nhà sư thừa sức quay hai đối tượng như đùa với trẻ nít.

Thân Xương Ngọc, Đại Không và Hắc Nhai Tam Long cùng bước về phía đó, soát qua các mặt trận. Vân Hà Tẩu Đoan Mộc Thụy cũng đã băng bó thương tích cho đồ đệ xong, thấy bọn Thân Xương Ngọc bước đi cũng theo luôn.

Thân Xương Ngọc hỏi:

- Triệu Hùng có sao không?

Đoan Mộc Thụy bình tĩnh đáp:

-Thương thế nặng, song không nguy đến tính mạng, bất quá hấn ngưng hoạt động nửa năm là khôi phục lại công lực như cũ.

Đại Không hoà thượng toan đem cái thuyết sống tạm ra giảng giải, Thân Xương Ngọc khoát tay:

- Cho ta xin luôn cái luận điệu của người. Trước khi về với vĩnh cửu, an dưỡng tinh thần, con người dù muốn dù không cũng phải thấm thía cái đau của cuộc sống tạm. Nên làm cái gì thiết thực hơn giúp kẻ đau bớt đau.

Cả bọn cùng cười, nụ cười biểu hiện cảm thông, cho nhau và cũng cho hoàn cảnh, kiếp sống đã chọn. Nhìn qua cuộc đấu, Đại Không tặc lưỡi:

- Lệ Tuyết Linh quả nhiên là một tay khá.

Thân Xương Ngọc hỏi:

- Y có bằng người không?

Đại Không mỉm cười:

- Hơn ta nhiều, ta chỉ có sức mạnh còn vô công thì không bằng y đâu.

Thân Xương Ngọc cũng cười:

- Người biết phục thiện từ bao giờ thế?

Đại Không trừng mắt:

- Thế người cho rằng ta ngông cuồng, tự cao tự đại à?

Thân Xương Ngọc cười mỉa:

- Kể xuất gia không nên giận dữ.

Tất cả phá lên cười. Bỗng Đoan Mộc Thụy hỏi:

- Chú ý, sắp có việc phi thường ở nơi Lệ Tuyết Linh kia. Lúc đó Lệ Tuyết Linh đã sử dụng đến tuyệt kỹ Lục Sát Dao Pháp. Chàng lần lượt

xuất phát những chiêu Phấn Chiếu, Luân Hồi, Đầu Sanh, Lạc Trần, quay tới bởi La Nhữ Cường.

Dù vậy, La Nhữ Cường không hổ là bảo chủ Ứng Bảo, chiếc thất khúc xà mâu của y cũng linh động vô cùng. Cũng có phút giây y làm cho Lệ Tuyết Linh phải bỏ vía vì mâu pháp thần xuất quỷ hóa của y.

Lệ Tuyết Linh đưa ra chiêu thứ năm, Tiêu hồn. Toàn thân đầm ướt mồ hôi, La Nhữ Cường biết là một chiêu tuyệt độc, muốn tránh nhưng không còn kịp lùi lại được nữa. Bất buộc, y phải hoành ngọn xà mâu với ý định gạt đầu đao ra ngoài.

Lệ Tuyết Linh trịnh mũi đao xuống tránh ngọn xà mâu, lạng mình lướt tới, sát bên địch thọc mũi đao qua, đồng thời tay tả quật ngược chiếc võ đao, nhắm ngọn mâu quét mạnh. La Nhữ Cường rú lên một tiếng lớn, máu nơi bụng vọt ra, mũi đao Sanh Tử Kiều chọc thủng một lỗ, trở ra sau lưng. Thanh thất khúc xà mâu bay đi, bắn về hướng Hà Tinh Huỳnh. Lệ Tuyết Linh hét gọi:

- Tiểu Nhữ Ý ...

Nhưng có Thân Xương Ngọc, Đại Không, Đoan Mộc Thụy các người lướt tới, cùng ngăn đón.

Trong khi đó, Hà Tinh Huỳnh lùi lại, bọn Thân Xương Ngọc khỏi phải xuất thủ, xà mâu lệch cái đích, rớt xuống. Không may cho Thường Đại Dân tiến theo Hà Tinh Huỳnh, vô hình trung hứng ngọn xà mâu, đâm vào yết hầu. Chẳng chậm trễ, Hà Tinh Huỳnh vung tay, ba mũi thanh đồng như ý vút đi, vẽ thành ba vết sáng xanh bắn tới La Nhữ Cường. Đã bị thương nơi bụng, máu ra nhiều, y không còn chịu được nổi, ngã xuống, như ý bay qua trúng phải hai cao thủ trong hàng Thiết Ứng.

La Nhữ Cường bị hạ rồi, số còn lại như rắn không đầu, bọn Thân Xương Ngọc phản công thu dọn dễ dàng. Thân Xương Ngọc nhìn qua Lệ Tuyết Linh, thấy có dấu máu, hỏi dồn:

- Đệ thọ thương ư?

Lệ Tuyết Linh mỉm cười:

- Chỉ là vết thương ngoài da.

Thân Xương Ngọc nghiêng rằng:

- La Nhữ Cường quả nhiên là lợi hại.

Lệ Tuyết Linh tiếp:

- Bây giờ đệ mới thức ngộ một việc.

Thân Xương Ngọc cau mày:- Việc gì thế?

Lệ Tuyết Linh buông gọn:

- Khi một kẻ liều, có sức mạnh đánh trăm ngàn người.

Thân Xương Ngọc trầm ngâm một lúc lâu. Trong tâm y kiểm soát lại mọi diễn biến tiến tại cục trường như mỗi lần có cuộc ác đấu để rút tỉa kinh nghiệm, tự sai sửa, ngoài ra còn chỉ điểm cho đồng bọn những chỗ sơ suất tai hại. Y nghĩ, bọn La Nhữ

Cường quả đáng sợ, nếu bọn y không dự liệu trước, thì chắc chắn y và Lệ Tuyết Linh khó thoát nổi thủ đoạn của bọn Ưng Bảo rồi. Và cái ơn mách tin của Hà Tinh Huỳnh đáng ghi nhận lắm.

Tổng kết tình hình, song phương đều có thương vong, nhưng phe La Nhữ Cường thảm bại nặng nề. Trong khi mỗi người nhìn thảm cảnh cuộc chiến, theo đuổi niềm suy tư riêng biệt, bất thành linh Đỗ Lập đứng lên. Ai cũng tưởng bọn La Nhữ Cường đều chết hết thì Đỗ Lập còn sống sót, hấn đứng lên máu me bụi cát đầy mình, hấn thở hổn hển vì quá gắng gượng chấp choạng đôi chân tiến về phía Thân Xương Ngọc.

Mọi người giật mình. Đại Không hoà thượng nhào tới, Đoan Mộc Thụy lướt theo.

Lệ Tuyết Linh chụp tay vào đốc đao, song nghĩ sao chẳng rõ lại buông tay xuống. Có lẽ chàng cho rằng trong tình trạng đó, Đỗ Lập chẳng làm gì được, bắt quá hấn bước đi vài bước, tất phải ngã xuống nên chẳng cần phải ra tay ngăn chặn.

Thân Xương Ngọc điểm một nụ cười, khoát nhẹ tay, chiếc búa bay ra, quét ngang ngực Đỗ Lập, rọc một đường vừa sâu vừa dài. Số lượng máu còn lại trong người hấn bật tuông ra, hấn tắt thở, đi theo đồng bọn về bên kia thế giới.

Thân Xương Ngọc bình tĩnh thu hồi chiếc búa, thốt:

- Đệ lại bỏ qua một việc đáng lẽ phải làm nữa rồi đó.

Lệ Tuyết Linh thở dài:

- Bỗng nhiên đệ nhớ đến những lời của Hoàng cô nương, nhớ đến cuộc đánh cá giữa đệ và nàng.

Thân Xương Ngọc cười hì hì:

- Phần ta, ta cứ theo quy cũ mà hành động, nhờ cổ không đứt rễ sang năm có phát sanh, ta không muốn di dưỡng niềm phiền phức sau này cho địch có dịp báo phục.

Lệ Tuyết Linh gật đầu:

- Lão ca nói phải.

Thân Xương Ngọc gần giọng:- Ta khuyên đệ từ bi là tánh tốt song nên dùng đúng người đúng chỗ, đệ nghĩ xem

với cục diện này, nếu địch sống sót thì trong tương lai chúng ta sẽ vất vả như thế nào.

Lệ Tuyết Linh hơi bực:

- Chẳng hiểu sao đệ lại sanh ra do dự ...

Thân Xương Ngọc không nói gì nữa.

oOo

53. Đường Tơ Sống Chết

Đại Không hoà thượng thở ồ ồ, bước tới gọi:

- Lão Thân, sao người không để của nợ đó cho ta xử trí, lại mất đi cho ta một dịp làm công đức nữa rồi.

Thân Xương Ngọc gật đầu:

- Xin lỗi, xin lỗi, lần sau ta sẽ nhường cho. Chẳng qua ta nóng lòng báo thù cho đồ đệ người thôi.

Đại Không cười vang. Tiếng cười che đậy nỗi đau bốc mạnh qua sự nhắc nhở của Thân Xương Ngọc. Nhà sư mất một đồ đệ thân yêu trong cuộc chiến này, Vô Tha tiểu hoà thượng đã về cõi Phật. Đương nhiên Thân Xương Ngọc cũng hiểu rõ tâm tình của Đại Không, cái vẻ bình tĩnh của hoà thượng Đại Không miễn cưỡng trông thấy, bất quá lão ta công khai thừa nhận vậy thôi.

Rồi lão đáp:

- Vô Tha có phúc khí hơn ta, sớm chứng quả niết bàn về bên chân Phật.

Thân Xương Ngọc thở dài:

- Thật là lỗi do ta đã vô tình chạm đến niềm đau của người...

Đại Không trừng mắt:

- Người nói cái chi thế? Viên tịch quy chân là cứu cánh của kẻ xuất gia, con đường giải thoát càng ngắn là càng chứng tỏ oan nghiệt trần gian không sâu dày. Người tu đạo không vì chuyện ở đi mà thắc mắc, ta mừng cho đồ đệ chứ sao lại đau lòng?

Lệ Tuyết Linh chen vào:

- Kẻ có tội chính là ta, bởi vì mọi việc đã xảy ra đều do ta tạo cái nguyên nhân.

Đại Không chen vào:

- Các người nói năng nghe nặng mùi trần tục thái quá. Tuy vậy ta không trách ai cả, bởi có trách cũng chẳng ích gì. Ta chấp nhận đến đây, là do ý muốn của ta, hậu quả như thế nào ta sẵn sàng chấp nhận, đừng kẻ nào giành cái lỗi về mình.

Thân Xương Ngọc nắm chéo áo Lệ Tuyết Linh giật nhẹ, bảo:

- Được rồi, ý kiến của người sẽ được tôn trọng.

Đoan Mộc Thụy từ xa xa quay đầu, gọi vọng lại:

- Minh chủ, thuộc hạ đã gặt xong thuốc cho Hà cô nương.

Thân Xương Ngọc hỏi:

- Thương thế có đáng ngại lắm không?

Đoan Mộc Thụy đáp:

- Vết thương khá sâu, song không trí mạng, máu ra nhiều, nàng ngất xỉu một lúc.

La Nhữ Cường rất hận nàng, nên hạ thủ quá mạnh, cũng may không trúng chỗ nhược.

Thân Xương Ngọc gật đầu:

- La Nhữ Cường hận nàng kể ra cũng hợp lý.

Đến lúc đó Đoan Mộc Thụy mới tỉnh ngộ:

- Thế ra chính là Hà cô nương đã mách tin với Minh chủ về cuộc tập kích này à?

Thân Xương Ngọc gật đầu:

- Không sai, Hà cô nương phá hoại cả cơ mưu của chúng, do đó chúng mới chuốc lấy cái thảm bại ngày hôm nay. Nếu không có nàng, thì chẳng biết số phần nào dành cho ta và Lệ lão đệ sau cuộc chiến này.

Đại Không hoà thượng thốt:

- Chắc là Ứng Bảo phải giải tán.

Thân Xương Ngọc đáp:

- Rất có thể là như vậy, La Nhữ Cường có dưới tay ba cấp thuộc hạ: Kim Ứng, Ngân Ứng, và Thiết Ứng gồm hơn hai mươi cao thủ, hôm nay mười hai người chết, trước kia Lệ lão đệ cũng đã sát hại một vài người gì đó. Lực lượng còn lại không đủ gây thành thế đáng kể, khó mà chi trì Ứng Bảo nổi trong một thế đứng kiêu hùng giữa giang hồ.

Do đó...

Đại Không gần giọng:

- Ta hy vọng bọn còn lại sẽ kéo tàn binh đến tìm bọn ta báo cừu, lúc đó ta sẽ có dịp làm thêm công đức.

Thân Xương Ngọc lắc đầu:

- Chúng không dám ngông cuồng như vậy đâu. Trừ khi chúng muốn hội nhau tất cả dưới Diêm La Đài. Lo mà ẩn mình không xong, khi nào lại dám gây sự.

Đại Không hừ một tiếng:

- Thế là cây ngã tàng mất, bầy khỉ tản mác luôn.

Thân Xương Ngọc gật đầu:

- Bất buộc phải thế, chúng không còn cách nào khác hơn.

Lệ Tuyệt Linh lạnh lùng cất tiếng:- La Nhữ Cường còn táng mạng, nói chi bọn tôm tép sống thừa. Chúng sẽ lui như

đế vào hang.

Rồi chàng tiếp luôn:

- Ta dám chắc khi biết tin này chúng sẽ trốn nấp sợ bọn ta kéo đến trăm thảo trừ căn.

Thân Xương Ngọc gật đầu:

- Ứng Bảo do La Nhữ Cường thiết lập, hấn chết rồi thì tổ chức giải tán ngay, chứ đâu phải là môn phái gì mà cần duy trì.

Đoan Mộc Thụy chép miệng:

- La Nhữ Cường là tay đại hào trong giới lục lâm sáu tỉnh miền Bắc, sáng tạo nên cơ đồ cũng chẳng phải là không vất vả, ngờ đâu có cái kết cuộc thảm khốc cho hắn như thế này. Thì ra con người ai ai cũng chạy theo công danh, song có mấy ai tận tường cái thành quả của mình.

Đại Không trừng mắt:

- Người tiếc thương cho hắn hử lão Đoan?

Đoan Mộc Thụy lắc đầu:

- Nào phải vậy đâu, ta chỉ luận trò đời thôi.

Thân Xương Ngọc bảo:

- Người chỉ huy thu dọn chiến trường đi. Chúng ta còn lên đường chứ.

Lệ Tuyết Linh vụt thốt:

- Còn Hoàng cô nương thì sao, đệ phải quay lại đón nàng.

Thân Xương Ngọc mỉm cười:

- Đại ca đã nhờ Đoan Mộc Thụy sai phái người đến Ngọc Thúy Sơn tiếp đón nàng và đưa nàng về Trung Điền Sơn rồi. Lão đệ không cần phải quan tâm.

Công cuộc thu dọn chiến trường không đòi hỏi lắm thời gian, Đoan Mộc Thụy và

Tam Long lo một phía, phần Đại Không hoà thượng thì chiếu cố mấy tên đệ tử.

Lệ Tuyết Linh bước về phía Hà Tinh Huỳnh. Nàng nằm dưới tàng cây, mặt trắng nhợt nhạt, máu me khắp người, tóc bay tán loạn, y phục rách nát làn da hiện ra, chỗ tím bầm, chỗ sưng lên. Trông nàng yếu đuối quá.

Lệ Tuyết Linh ngồi xuống cạnh nàng hỏi:

- Cô nương có chịu nổi chăng?

Hà Tinh Huỳnh cười nhẹ, cất giọng khàn khàn:

- Đỡ nhiều lắm rồi, khi cái tâm được an thì có đau đớn nào mà không chịu nổi? Thân Xương Ngọc lúc đó cũng đến gần:

- Tại hạ hết sức cảm kích...

Hà Tinh Huỳnh khê ho mấy tiếng:

- Lại khách sáo nữa rồi ...

Lệ Tuyết Linh tiếp nói:

- Thật lỗi quá, bọn tại hạ không bảo vệ được cô nương.

Hà Tinh Huỳnh khẳng khái:

- Tôi cũng phải làm một cái gì với các vị chứ. Chẳng lẽ đứng yên để cho các vị phải phân tâm lo lắng ư? Thực ra tôi nhận thấy mình còn kém cỏi, địch lợi hại quá, lắm lúc tôi đứng tim vì chúng.

Lệ Tuyết Linh nói thêm mấy câu nhận tội không chu toàn nàng nổi, để nàng phải thọ thương. Tuy nhiên chính chàng cũng thọ thương cũng vất vả thì còn chu toàn nàng

thế nào được? Hà Tinh Huỳnh tìm lời trấn an chàng, cho chàng hết thắc mắc.

Cả ba có đồng cảm nghĩ như nhau là La Nhữ Cường quả thật lợi hại. Nếu hôm nay không nhờ đông người bọn họ chưa chắc đã trừ diệt được cánh Ưng Bảo.

Phá tan bầu không khí thâm trầm, Lệ Tuyết Linh bật cười thốt:

- Hiện tại thì chẳng còn gì lo ngại nữa, La Nhữ Cường có muốn làm gì cũng phải mất nhiều thời gian chờ chúng ta xuống diêm đài, hội ngộ với hắn. Một năm, hai năm, trăm năm cũng chưa biết chừng, vì chúng ta còn sống lâu mà.

Hà Tinh Huỳnh chép miệng:

- Với vết thương này, tôi sẽ làm phiền lụy cho các vị không ít, bình sanh chưa lần nào tôi sợ hãi bằng lần này.

Lệ Tuyết Linh khoát tay:

- Cô nương đừng nghĩ ngợi xa xôi, tại hạ bảo đảm từ nay cô nương sẽ được như ý luôn luôn. Vĩnh viễn là như vậy.

Hà Tinh Huỳnh mỉm cười. Lệ Tuyết Linh và Thân Xương Ngọc cũng cười, ba nụ cười thật là thoải mái. Thân Xương Ngọc đề nghị:

- Cô nương về Trung Điện Sơn với bọn này nhé.

Hà Tinh Huỳnh trầm ngâm một lúc:

- Về đó ... Tôi sẽ làm gì giúp ích cho các vị đây?

Thân Xương Ngọc thốt:

- Khoan hãy nói đến vấn đề đó, chỉ biết là trước hết cô nương cần dưỡng thương một thời gian...Hà Tinh Huỳnh từ chối:

- Làm phiền các vị thêm nữa tôi áy náy quá, thôi đi, các vị hãy để tôi tự tìm một nơi dưỡng thương cũng đủ rồi.

Thân Xương Ngọc nghiêm giọng:

- Cô nương không nên nói vậy. Giữa chúng ta không còn những thắc mắc nhỏ nhen nữa. Nên xem nhau như bạn bè thân thuộc và đặt vấn đề với trọn vẹn chân thành. Từ nay mọi việc cần như không còn riêng rẽ một ai nữa...Vả lại cô nương đừng để cho bọn này phải mang tiếng vong ân bội nghĩa.

Hà Tinh Huỳnh do dự:

- Thế thì phiền cho hai vị quá ...

Thân Xương Ngọc kiên quyết:

- Xin cô nương đừng xem trọng tiểu tiết ...

Lệ Tuyết Linh chen vào:

- Lão ca nói đúng đó, xin cô nương y theo lời.

Hà Tinh Huỳnh thấy cả hai thành thật chiếu cố đến nàng, hết sức cảm kích, lệ xúc động tuôn rơi ràn rụa trên mắt, nàng thấp giọng thốt:

- Thật tôi .. chẳng biết nói sao ...

Lệ Tuyết Linh mỉm cười:

- Vậy là Hà cô nương chấp nhận rồi đó, đừng lo sẽ có dịp cô nương giúp lại bọn này, và niềm thắc mắc trong lòng cô nương sẽ được giải tỏa.

Đoan Mộc Thụy bước tới hỏi:

- Bây giờ cô nương nghe trong mình thấy như thế nào?

Y thấy Hà Tinh Huỳnh rướm lệ, tưởng đâu thương thế hành hạ, nàng chịu đau không thấu nên khóc. Lệ Tuyết Linh mỉm cười đáp thay:

- Hà cô nương đã đỡ nhiều rồi, các hạ khỏi phải lo lắng.

Thân Xương Ngọc đứng lên, hỏi Đoan Mộc Thụy:

- Tất cả đã xong hết chưa?

oOo

54. Vương Vấn Mộng Hồn

Đoan Mộc Thụy gật đầu:

- Dạ đã xong hết rồi.

Thân Xương Ngọc lại hỏi:

- Có ai bị thương nặng đến độ ngại đường dài không?

Đoan Mộc Thụy đáp:

- Triệu Hùng tương đối nặng hơn hết. Tả Thế Quang thì xây sát phần nào thôi, Vô Phi Tăng rách lưng, Tiểu Không hoà thượng té mặt. Đại Không hòa thượng đứt thịt vai, xương không bị phạm, Thạch Huy nhẹ hơn mọi người, kể về thương tích chỉ có Hà cô nương đây là đáng ngại cho đường dài.

Tặc lưỡi y tiếp luôn:

- Và còn thương thế của Lệ huynh đệ nữa, cả hai cần được chăm sóc lại trước khi lên đường.

Thân Xương Ngọc buông gọn:

- Bắt tay vào việc đi.

Đoan Mộc Thụy làm liền, khởi đầu gọt thuốc cho Lệ Tuyết Linh trước. Vừa gọt thuốc y vừa thốt:

- Một cái thắng đắt giá quá, đáng hận nhất là cái chết của Vô Tha Tăng...

Thân Xương Ngọc khoát tay:

- Đừng đề cập đến việc đó nữa, Đại Không nghe được lại đau lòng.

Đoạn y hỏi tiếp:

- Chôn xác chết rồi chứ?

Đoan Mộc Thụy đáp:

- Xác đối phương thì được mai táng phía sau rừng, trong một cái huyệt chung, còn xác Vô Tha thì Đại Không muốn mang về chùa.

Thân Xương Ngọc dặn:

- Về đến nơi người nhớ sai người đến Ngọc Thúy Sơn rước Hoàng cô nương đưa thẳng lên Trung Điền Sơn.

Đoan Mộc Thụy gật đầu:

- Minh chủ yên tâm, thuộc hạ không quên đâu.

Kiểm điểm lại mọi việc, họ lên đường. Thân Xương Ngọc, Lệ Tuyết Linh, Hắc Nhai Tam Long hộ tống Hà Tinh Huỳnh đi trước, làm tiền đội. Bọn Đoan Mộc Thụy rẽ về hướng Ngự Ông Hạp còn Đại Không hoà thượng dẫn sư đệ và hai tiểu đồ về Ngũ Đế Miếu.

Cục trường vắng lặng trở lại, nhưng tử khí còn nặng đọng với mùi máu tanh chưa được gió cuốn đi.

Chu viên Trung Điền Sơn rất rộng lớn, ngọn chông ngọn tiếp nối chập chùng.

Đường đi cực kỳ hiểm trở, lắm lúc vượt đồi cao, thường khi xuống trũng sâu, đá chồm chồm cây um tùm, che khuất các nẻo mòn. Trong khu có tòa Đại Thánh sảnh, một tòa núi đầu bằng, chung quanh có ba ngọn cao và nhọn bao bọc nơi đó từng xanh mướt thành rừng, vừa kín đáo vừa thanh tịnh.

Tổng đàn minh hội Trung Điền Sơn ở tại đại thánh sảnh kiến thiết miếu tượng các trang trại của cường hào. Trang trại có cái tên là Thiết Đả Vu, gồm một toà nhà lớn tại Trung tâm, nơi phát xuất mọi hiệu lệnh mà cũng là nơi họp họp của bảy mươi hai tiểu bang đặt dưới quyền điều khiển của minh chủ Thân Xương Ngọc. Tổng đàn có cái tên là Vô Thượng Đường.

Ở đó không lâu, Lệ Tuyết Linh đã khôi phục công lực, vết thương nơi ngực đã lành, người chàng đầy đà thêm ra, tinh thần sáng khoái tâm trí trong sáng hơn nhiều. Nhất là sau ngày Hoàng Quân Nhã đồng ở tại Vô Thượng Đường phía hậu. Cả hai có phòng đối chiếu nhau, mở cửa là gặp mặt nhau ngay, chính Thân Xương Ngọc an bày như vậy. Hoàng Quân Nhã không phản đối, mà Lệ Tuyết Linh cũng đành vậy, chẳng biết làm sao hơn.

Tuy nhiên ngoài mặt chàng không tỏ lộ một cảm nghĩ nào, bên trong thì một niềm vui phát sanh, chàng không biết tại sao mà có niềm vui thích đó. Dần dần chàng cảm thấy sự tiếp cận với Hoàng Quân Nhã như cần thiết, ngày nào không gặp nàng không nói với nàng vài câu thì ngày đó như thiếu thốn cho chàng một cái gì đó.

Gặp nhau, chẳng biết nói gì với nhau, xa nhau rồi chàng sanh băng khuâng, rồi bồn chồn chờ gặp lại. Chàng mấy lượt tìm cách lãng quên nàng song mấy lượt chàng đành thất bại, càng cố quên, càng lo nghĩ về nàng.

Chàng yêu rồi chẳng?

Chàng chưa tin thực sự là đã yêu nàng, nhưng cảm thấy con tim mỗi ngày một hướng về nàng hơn, và đã đến lúc khó mà chuyển hướng nó.

Yêu. Thoạt đầu chàng tự cười lấy mình, cho rằng gót chân anh hùng đâu vướng bận cái thứ phiền lụy đó. Chàng là một đại đạo độc hành kia mà, thì cái việc lập gia đình không thể là một vấn đề được. Nhưng chàng nhận thấy giữa chàng và nàng có cái gì nghiêm chỉnh phát sanh, sự thân mật đã vượt hẳn phạm vi tình bạn rồi. Và tình thế bắt đầu quan trọng, không còn là một trò đùa nữa. Chàng cố vươn mình ngoi lên khỏi cái đắm chìm trong mộng lung, vợ vẫn cố ngoi lên lại càng chìm sâu hơn.

Biết làm thế nào bây giờ? Trong khi đó Thân Xương Ngọc ngấm ngấm tiếp trợ, gián tiếp khuyến khích tạo dịp cho tình cảm của chàng càng lúc càng củng cố hơn. Y đã bước qua đoạn cầu tình ái, kinh nghiệm tâm lý có thừa, dĩ nhiên y thấy rõ cái ngại ngùng của kẻ sắp cất thân lên cầu, một thứ ngại ngùng đáng yêu. Có lẽ tán đồng ý niệm của Lệ Tuyết Linh nên Thân Xương Ngọc không bỏ lỡ dịp thuận tiện đưa tay ra cho chàng vịn, mạnh dạn bước lên cầu, đà phá cái sự ngại ngùng dè dặt lúc ban đầu. Bây giờ thì chàng có một ấn tượng rõ rệt rồi. Chàng yêu!

Hôm đó...

Vào giờ Ngọ, dùng bữa xong rồi, Lệ Tuyết Linh bước ra ngoài, chàng có thói quen bách bộ một lúc quanh quần, thói quen trước kia thì không có bởi chàng không dừng chân tại một trú sở nào lâu qua một ngày đêm. Bây giờ về Trung Điền Sơn với Thân Xương Ngọc dừng gót giang hồ tạm đình hơn một tháng qua rồi, ngày ngày nhàn rỗi tập quán phát sinh, dù muốn bỏ, vị tất trong nhất thời bỏ nổi.

Vào khu rừng, chàng cảm thấy khoan khoái vô cùng dưới tàng cây mát mẻ. Nơi đó Thân Xương Ngọc có cho thuộc hạ an bày bàn đá, ghế đá để những lúc thừa nhàn, có chỗ ngồi suy gẫm viển vông. Vào lúc đó chàng gặp Thân Xương Ngọc, Hà Tinh Huỳnh và Hoàng Quân Nhã, họ cũng như chàng tản bộ cho khỏe người.

Thấy chàng từ xa, Hà Tinh Huỳnh cười khanh khách vẫy tay gọi:

- Lệ gia có hẹn với Hoàng muội hay sao chứ. Cả hai cùng đến đây như thế này, chắc không phải là ngẫu nhiên đâu ha?

Lệ Tuyết Linh làm ra vẻ tự nhiên đáp:

- Thế ra Hà cô nương không nhận ra tại hạ quen tánh tản bộ vào buổi trưa từ lúc đến Trung Điền Sơn này à?

Hà Tinh Huỳnh chớp mắt:

- Thói quen đó cũng lạ thật, hướng nào không đi mà Lệ gia lại đi về hướng này, Trung Điền Sơn sao mà hẹp phạm vi thế.

Lệ Tuyết Linh bật cười ha hả:- Bây giờ tại hạ không nói gì đâu, đợi đến lúc Hà cô nương lấy chồng rồi tại hạ sẽ

hỏi cái tội ngày hôm nay.

Hà Tinh Huỳnh xì một tiếng:

- Lại bắt quàng để tránh chuyện của chính mình đấy hả.

Thân Xương Ngọc nhìn Lệ Tuyết Linh một lúc thốt:

- Nay lão đệ, hôm nay khí sắc của lão đệ tươi cả, người ta nói lòng có việc vui thì mặt mày sáng rỡ.

Lệ Tuyết Linh mỉm cười:

- Việc gì mà gọi vui? Việc Hắc Lâu sắp khai trương tử chiến phải không? Phiền phức mới đúng hơn đó chứ.

Thân Xương Ngọc lắc đầu:

- Dù còn phiền phức cũng còn lâu.

Lệ Tuyết Linh tiếp:

- Lâu mà vẫn đến, thì cũng phiền phức như thường.

Thân Xương Ngọc chuyển hướng câu chuyện:

- Không khí ở đây tốt quá, thường thường tản bộ như vậy rất bổ ích cho thân thể đó. Bọn ta ngồi đây khá lâu rồi, vừa định gọi đệ thì đệ đến nơi.

Hà Tinh Huỳnh cười nhẹ:

- Mình ngồi cũng lâu rồi, Lệ gia mới để vậy mình nên nhường chỗ cho Lệ gia. Ta hãy trở vào nhà thôi.

Lệ Tuyết Linh so vai:

- Cái vị muốn vào thì cứ vào, tại hạ còn định đi quanh quẩn một lúc nữa.

Hà Tinh Huỳnh nheo mắt:

- Không sợ tịch mịch sao?

Lệ Tuyết Linh điềm nhiên:

- Thì cô nương ở lại đây với tại hạ.

Hà Tinh Huỳnh cười hắc hắc:

- Có chắc gì thực sự Lệ gia muốn tôi ở lại đây với Lệ gia chẳng? Tôi tưởng phải là người nào khác đó chứ?

Thân Xương Ngọc khoát tay:

- Nói dài dòng mãi, Hoàng cô nương cứ ở lại đi.

Hà Tinh Huỳnh vỗ tay:- Thân gia hay quá, nói trúng tim đen của người ta. Người đây là tôi hay là ai cũng được. Tôi nói năng không khéo lắm, sẽ chẳng vừa tai đâu, Lệ gia cần có người cất tiếng như điệu nhạc ru mới được.

Lệ Tuyết Linh thoáng bối rối:

- Từ sau ngày thọ thương đến giờ, cô nương dường như loạn óc thì phải, hay là có những ý nghĩ vu vơ nói năng quàng xiên quá cỡ.

Hà Tĩnh Huỳnh cười tíu:

- Lệ gia nói như thế chứ bên trong hẳn là nhìn nhận tôi có ý rất tốt.

Lệ Tuyết Linh cười nhẹ:

- Cái đó thì... tại hạ cần suy nghĩ lại xem...

Thân Xương Ngọc chen vào:

- Hà cô nương, mình phải đi thôi, để cho Hoàng cô nương ở đây tiếp chuyện với lão đệ.

Hà Tĩnh Huỳnh gật đầu:

- Phải đó, dù mình không đi, Lệ gia cũng đuổi đi thôi.

Hoàng Quân Nhã then ngay từ lúc đầu, bây giờ mới cất tiếng:

- Lệ đại hiệp .. đại hiệp muốn đi dạo quanh một vòng ư?

Vỗ tay lên vai Hoàng Quân Nhã Hà Tĩnh Huỳnh đáp:

- Muội hỏi vậy là thừa, vả lại còn buộc khó Lệ gia nữa nhé, khi nào Lệ gia dám chấp nhận?

Lệ Tuyết Linh do dự một chút:

- Chúng ta ngồi tận đây đàm đạo.

Hoàng Quân Nhã cúi đầu:

- Cũng được.

Thân Xương Ngọc thốt:

- Đệ hãy ở đây chơi, ta cùng Hà cô nương về trước nhé.

Y cùng Hà Tĩnh Huỳnh bước đi ngay, đi được mấy bước, Hà Tĩnh Huỳnh quay đầu lại, mắt chớp chớp điểm nhẹ một nụ cười gọi:

- Hai người cứ tự nhiên đàm đạo.

Lệ Tuyết Linh trừng mắt nhìn Hà Tĩnh Huỳnh, song lại điểm một nụ cười nơi khóe miệng, đoạn chàng cùng Hoàng Quân Nhã chọn ghế ngồi xuống. Cả hai im lặng một lúc lâu. Sau cùng Lệ Tuyết Linh cất tiếng trước:

- Sao cô nương không nói chi cả? Hoàng Quân Nhã thoáng đỏ mặt:

- Thiếp chẳng biết nói chi bây giờ?

Lệ Tuyết Linh mỉm cười:

- Từ ngày đến đây, chừng như cô nương cẩn thận hơn, ít nói năng hơn trước.

Hoàng Quân Nhã thấp giọng:

- Vậy à?

Lệ Tuyết Linh gật đầu:

- Dọc đường cô nương là bạn đồng hành vui tánh, luôn luôn gây hứng thú cho cả

đoàn. Nhưng về đây cô nương dè dặt thấy rõ.

Hoàng Quân Nhã đáp ứng:

- Thiếp ... thiếp ...

Lệ Tuyết Linh chận lời:

- Về đây mấy hôm rồi cô nương đã quen chưa?

Hoàng Quân Nhã đáp:

- Dù không muốn quen cũng phải tập cho quen, có điều nếp sống ở đây xa hoa quá độ, thiếp cảm thấy yên ổn hơn.

Lệ Tuyết Linh hỏi:

- Chừng như cô nương còn có vẻ lo âu?

Hoàng Quân Nhã gật đầu:

- Hiện tại thì có các vị đại hiệp chu toàn. Song trong tương lai thì thiếp sẽ ra sao?

Lệ Tuyết Linh thốt:

- Cô nương có thể ở lại đây suốt đời, tương lai hay hiện tại vẫn luôn luôn có người chiếu cố đến cô nương mà.

Hoàng Quân Nhã lắc đầu:

- Thực tế không đơn giản như con người tưởng đâu.

Lệ Tuyết Linh trầm ngâm một lúc:

- Cô nương có ý kiến chi chăng?

Hoàng Quân Nhã lại lắc đầu:

- Bởi chưa có chủ kiến nên thiếp càng hoang mang.

Lệ Tuyết Linh mơ màng chẳng nói năng gì cả. Một lúc sau nàng hỏi:

- Sao đại hiệp không nói gì?

Lệ Tuyết Linh đáp:- Tại hạ đang nghĩ về niềm thắc mắc của cô nương. Cô nương lo ngại trong tương lai không có chỗ nương nhờ ...

Đến lượt Hoàng Quân Nhã mơ màng, không nói gì nữa. Họ trầm lặng một lúc lâu. Để thay đổi đầu đề câu chuyện. Hoàng Quân Nhã nhắc lại mối thù của Hắc Lâu đối với Lệ Tuyết Linh và khuyên chàng nên thận trọng bớt xuống núi, sợ gặp chúng bất ngờ. Lệ Tuyết Linh gật đầu mỉm cười.

Cả hai lại trầm ngâm mỗi người theo đuổi một ý niệm thâm kín của riêng mình.

Chừng như họ có chung một ý niệm, song họ không thổ lộ cho nhau biết. Họ chỉ quanh quẩn bên ngoài ý niệm đó, lâu lắm rồi chưa một ai dám đề cập đến. Cuối cùng Lệ

Tuyết Linh đánh bạo thốt:

- Hoàng cô nương ...

Buông được ba tiếng, chàng nín lặng, bỏ dở đoạn sau mà cũng chính là đoạn

chính. Hoàng Quân Nhã chớp mắt chờ nghe. Mấy phút sau, Lệ Tuyết Linh chưa nói gì

kế tiếp. Nàng hỏi:

- Việc chi thể thừa đại hiệp?

Lệ Tuyết Linh chỉnh nghiêm sắc mặt:

- Tại hạ cảm thấy mình cô độc quá, đã đến lúc cần có một đoạn đường...

Hoàng Quân Nhã lại chớp mắt nhanh hơn:

- Bằng hữu, chẳng lẽ Thân tráng sĩ đó chẳng phải là bằng hữu của người sao?

Lệ Tuyết Linh lắc đầu:

- Không, ý tại hạ muốn nói là người hồng nhan tri kỷ ...

Hoàng Quân Nhã mỉm cười:

- Thiếp thấy Hà thơ thơ cũng là người bạn tốt, có thể là một người bạn tâm giao của tráng sĩ lắm đó, cần gì tráng sĩ còn phải tìm đâu xa?

Lệ Tuyết Linh lại lắc đầu:

- Cô nương hiểu sai ý của tại hạ rồi. Người bạn của tại hạ muốn có là người có thể san sẻ những điều tâm sự, không cần thiết phải trong phạm vi giang hồ ...

Hoàng Quân Nhã à một tiếng:

- Nghĩa là ...

Lệ Tuyết Linh ngưng thở buông nhanh:

- Tại hạ muốn lập gia đình.

Rồi chàng tiếp một hơi:- Sống mãi cái kiếp bình bồng phiêu bạt, rày đây mai đó, tại hạ nhận ra lắm lúc tâm tư rất mông lung trong khoảng trống không của kiếp đời dài đằng đặc... Dù sao tại hạ cũng chưa già, mà tại hạ bôn ba suốt thời kỳ thanh thiếu, gót giang hồ bắt đầu chồn gổ mỗi chân thì lòng lạnh, bởi lạnh nên phải tìm một cái gì sưởi ấm lòng. Cái đó là khung cảnh của một gia đình.

Dừng lại một chút chàng tiếp luôn:

- Nói gần nói xa không qua nói thật, từ ngày tại hạ gặp cô nương đến nay, một niềm xúc động phát sanh trong tâm tư, niềm xúc động lớn dần, lớn dần và tại hạ thấy cái chí giang hồ bắt đầu chuyển hướng, bởi chẳng phải chỉ những kẻ cô độc mới hành hiệp tác nghĩa được. Người có gia đình vẫn làm việc hữu ích cho đồng loại như thường. Biết điều hành sinh hoạt thì gia đình không còn là một vướng bận của gót anh hùng nữa.

Tim đập mạnh, Hoàng Quân Nhã hơi rung rung giọng:

- Đại hiệp đã chọn nơi nào chưa?

Lệ Tuyết Linh nhìn vào mắt nàng:

- Rồi

Hoàng Quân Nhã cúi đầu:

- Ai có diễm phúc đó hử đại hiệp?

Lệ Tuyết Linh đáp nhanh:

- Người đó đang ngồi trước mặt tại hạ.

Hoàng Quân Nhã kêu lên:

- Thiếp ư? Một kẻ không nhà, một kẻ đơn côi, lại chẳng biết mảy may võ công, thiệp thiếu hẳn tư cách ...

Lệ Tuyết Linh gằn giọng:

- Cô nương không thiếu tư cách đâu. Tại hạ cũng không nhà, tại hạ cũng đơn côi, còn võ công thì đâu phải là điều quan trọng? Ai cho rằng khách giang hồ thì phải phải hợp với khách giang hồ?

Hoàng Quân Nhã run người, rồi lệ từ từ lặn dài xuống đôi má. Lệ Tuyết Linh hỏi:

- Cô nương chấp thuận?

Hoàng Quân Nhã thốt qua xúc cảm:

- Đại hiệp mang đến cho thiếp một hạnh phúc lớn lao quá. Thiếp chỉ sợ mình không đáng hưởng.

Lệ Tuyết Linh vụt cầm tay nàng bóp mạnh:- Nàng đã ban cho ta một niềm phúc phi thường. Cảm ơn muội!

Hoàng Quân Nhã để yên bàn tay trong tay chàng.

Họ không cần nói với nhau nhiều hơn nữa. Khi xúc động dịu lại, họ bàn đến tương lai, chọn địa phương xây tổ uyên ương. Điều vướng vấp còn lại, là mối thù của Hắc Lâu. Họ định sau khi kết thúc mối thù đó, thì cử hành hôn lễ ngay tại Trung Điền Sơn này, rồi sau sẽ tìm nơi sinh cơ lập nghiệp. Nhưng họ quên ngoài Hắc Lâu ra còn có Quỷ Diện Bang, Thập Toàn phái ...

Và họ không phải chờ lâu, bởi trong lúc đó, hai bóng người xuất hiện trước mặt họ cách xa mười trượng. Hai bóng vận áo trắng, từ sau một mô đá bước ra, lẳng lặng nhìn chàng. Hoàng Quân Nhã run sợ hỏi Lệ Tuyết Linh:

-Huynh nhận ra họ chăng?

Lệ Tuyết Linh gật đầu:

- Nhãn ra được một tên. Tên đứng sau là phó bang chủ Quỷ Diện Bang tên là Cốc Thuần, còn người đứng trước chắc là bang chủ Nhiếp Hồn Vương Diêm Đề.

Chàng trấn an Hoàng Quân Nhã:

- Muội không phải lo sợ, ngu huynh thừa sức thu thập bọn này!

Hoàng Quân Nhã thốt:

- Đừng giết chúng nhé.

Lệ Tuyết Linh gật đầu:

- Ngu huynh nhớ rồi, huynh còn phải trả món nợ thua cuộc cá vừa qua với muội.

Chàng để Hoàng Quân Nhã ngồi lại đó từ từ bước về phía địch. Đoạn, chàng nhìn họ buông gọn:

- Các người muốn gì, nói đi.

Diêm Đề lên tiếng:

- Ta là Diêm Đề.

Lệ Tuyết Linh gật đầu:

- Người nên biết cái tên đó chẳng gây xúc động gì cho ta cả.

Diêm Đề cười ha hả:

- Chết đến nơi mà còn ngang ngạnh.

Lệ Tuyết Linh hừ một tiếng:

- Trong giới của chúng ta võ khí thay cho ngôn ngữ. Muốn gì cứ nói ngay đi, lạnh thì không đến, đến thì không lành, đã đến rồi thì đừng làm mất thì giờ của nhau.

Nhiếp hồn Vương Diêm Đề cười lớn:- Tự nhiên rồi, nhưng ta cho người biết, phàm đánh địch là đánh vào chỗ nhược

cho nên mục tiêu chánh của ta hôm nay chính là vị cô nương kia, thu thập nàng rồi ta sẽ thanh toán người sau.

Y quay nhìn Cốc Thuần, như ngầm bảo là trong khi y ngăn chặn Lệ Tuyết Linh, Cốc Thuần phải bắt cho kỳ được Hoàng Quân Nhã.

Lệ Tuyết Linh sôi giận hét:

- Đúng là bọn tiểu nhân vô sĩ.

Nhưng chàng chưa kịp xuất thủ, bỗng có tiếng hô to do nhiều người phát ra, hơn mười mấy tên thuộc hạ của Thân Xương Ngọc xuất hiện, tay cầm cung, cung lấp tên, những mũi tên hướng về bọn Diêm Đề. Chúng hết sức kinh hãi.

Cùng lúc đó Thân Xương Ngọc từ phía hậu Lệ Tuyết Linh bước ra, có cả Hà Tinh Huỳnh và mấy cao thủ trong minh hội đi theo sau hần. Bọn Diêm Đề bay hồn bạt vía, xoay mình chạy nhanh. Đám cung tiễn toan buông giây cung, Lệ Tuyết Linh kịp thời ngăn lại. Thân Xương Ngọc hừ một tiếng:

- Đệ lại thả cộp về rừng.

Lệ Tuyết Linh liếc mắt sang Hoàng Quân Nhã điểm một nụ cười đáp:

- Đệ còn nợ nàng mấy cái thủ cấp nữa, đại ca quên cuộc thua cá vừa qua ư?

Thân Xương Ngọc và Hà Tinh Huỳnh cùng kêu lên một lượt:

- Hai người đã thân với nhau rồi à?

Cả hai cùng phá lên cười. Hoàng Quân Nhã then đỏ mặt. Để giúp nghị lực cho nàng, Lệ Tuyết Linh bước tới nắm tay nàng xiết chặt. Họ cùng trở về đại sảnh.

*

Năm người ngồi quanh một chiếc bàn.

Người thứ năm là Thân Xương Hán bào đệ của Thân Xương Ngọc. Cả năm người cùng im lặng.

Chính Thân Xương Hán lên tiếng trước:

- Lạ quá, Hắc Lâu cũng chẳng có động tĩnh gì, từ nửa tháng nay bọn tình báo ngày nào cũng đưa tin tức về, không báo tin gì lạ cả.

Thân Xương Ngọc hỏi:

- Còn tin tức hôm nay?

Thân Xương Hán đáp:- Chưa đến giờ bọn tình báo liên lạc về. Hắc Lâu cách Trung Điền Sơn mấy ngày đường, tin tức cập nhận được hôm nay chỉ báo cáo tình hình mấy ngày qua. Nếu Hắc Lâu có động tĩnh gì, thì chúng ta cũng biết trước được.

Tất cả đều lấy làm lạ. Chẳng lẽ Tào Nghê bỏ qua việc này?

Và lúc đó đám tuần canh dưới núi vào báo là có Thạch Nữ Bạch Liên Bình đến, xin tiếp kiến minh chủ. Thân Xương Ngọc ra lệnh cho mời. Bọn tuần canh trở ra một lúc, đưa Bạch Liên Bình đến đại sảnh.

Thân Xương Ngọc cười lớn:

- Chuyến đi này cô nương đánh giá mấy vạn đây? Nên biết là số miếu nhân ngọc đó chúng ta đã bán tiêu pha hết rồi, hấn chỉ còn hai tay không hấn là cô nương phải thất vọng.

Bạch Liên Bình khoát tay:

- Ta không quá tham đến nỗi việc gì cũng đòi tiền đổi bạc. Các vị yên trí, lần này ta không lấy một đồng nào cả.

Lệ Tuyết Linh tặc lưỡi:

- Nếu vậy hấn là mặt trời mọc ở phương tây mất rồi.

Bạch Liên Bình lắc đầu:

- Tất cả đều y cựu, chỉ có Bạch Liên Bình này là đổi khác thôi. Đúng ra chẳng phải ta có hảo ý đó. Mang tin không công đến cho các người. Có điều đối với các người là những khách hàng cũ, ta thỉnh thoảng làm một cái ơn mọn để giữ mối giao thương lâu dài. Nếu không được vậy thì lần này ta đòi giá cao, bởi tính cách quan trọng hơn.

Lệ Tuyết Linh hỏi:

- Cô nương thử đưa ra một giá xem sao, dù cô nương không đòi tại hạ cũng cố gắng chạy cho ra số tiền, bù đắp sự thiệt hại cho cô nương. Tuy nhiên tại hạ nói trước, tin tức phải đáng giá đấy nhé.

Bạch Liên Bình cười nhẹ:

- Ta chịu khó đến đây tất nhiên phải đem cho các người một cái gì xứng đáng chứ. Còn như giá cả nếu ta đòi thì ít nhất cũng bốn năm vạn lượng.

Lệ Tuyết Linh kêu lên:

- Nhiều thế à? Một cái tin trời sập xuống Trung Điền Sơn?

Bạch Liên Bình đáp:

- Trời sập cũng chưa phải là quan trọng.

Lệ Tuyết Linh nhìn qua Thân Xương Ngọc. Thân Xương Ngọc gật gù:- Ta bảo đảm số bạc đó, nếu tin tức đáng giá ta sẽ thưởng dù người không đòi.

Bạch Liên Bình nghiêm sắc mặt bắt đầu kể:

- Các người nghe đây, một tin tức chấn động giang hồ mục tiêu là các người, phát xuất từ Hắc Lâu. Tào Nghê quyết liều với các người một trận sống chết đó. Nửa tháng trước đây, Tào Nghê định xuất phát toàn lực lượng tấn công bất ngờ căn cứ của các người tại Trung Điền Sơn này. Cuộc tập kích đó do chính lão ta chỉ huy, phần của lão thì dẫn hơn hai mươi cao thủ trong Địa Tổ và Huỳnh tổ đánh vào cùng Thiết Đảm Vu, còn Càn Khôn Nhất Chỉ Đỗ Như Song và Thủ Kiếm Dư Phi thì dẫn các cao thủ còn lại trong thiên tổ và huyền tổ phân ra tả chi hữu dực hỗ trợ cho Thiên Lý Đồng Tử Lôi Nhất Phong cùng vị chấp pháp Trần Chử dẫn hơn ba trăm danh thủ án ngữ các nơi yếu lộ, ngăn chặn mọi sự tiếp trợ từ bên ngoài. Bên cạnh Tào Nghê có vị thủ lĩnh đoàn hộ vệ, là sư ca của ta Đoàn Thanh với hơn trăm tên vệ sĩ.

Lệ Tuyết Linh trầm gương mặt:

- Tại sao Tào Nghê đợi đến nửa tháng sau mới quyết định đối phó với bọn ta?

Đáng lẽ lão phải làm sớm hơn ...

Bạch Liên Bình giải thích:

- Sự tình phát sanh ngày trước truyền đến Hắc Lâu chậm mất mấy hôm, cứ theo lời sư ca ta thì lúc đó Tào Nghê hết sức phần uất, suýt nữa mửa máu mấy lần, lão hét ầm ầm, muốn kéo róc toàn lực lượng đi báo thù ngay, nhưng bọn Đỗ Như Song, Lôi Nhất Phong can nhắc lợi hại, khuyên lão, lão mới đình hoãn cuộc phục hận lại. Trong thời gian đó họ sai phái tình báo đi khắp phương trời dò la tin tức các người, đồng thời họ hoạch định kế hoạch báo thù. Sở dĩ có việc chậm phát khởi cuộc phục thù là vì Quý Ca thọ thương trầm trọng, phải mất nhiều ngày hẳn mới đưa tin về Hắc Lâu. Ngoài ra Tào Nghê còn phải chờ tin tức do bọn tình báo thu thập sau đó mới hành động được, cuối cùng họ quyết định đánh thẳng vào sào huyệt của các người.

Thân Xương Ngọc hừ một tiếng:

- Rõ là bọn chúng nuôi mộng hảo huyền. Rồi chúng sẽ thấy Trung Điền Sơn là tử địa của Hắc Lâu. Trước kia ta cứ cho là chúng sẽ mai phục dọc đường, thừa cơ tập kích chúng ta, không ngờ chúng lại liều lĩnh vậy, muốn một còn một mất với ta.

Bạch Liên Bình gật đầu:

- Đúng đấy, lão ta thề không đội trời chung với hai người.

Lệ Tuyết Linh gật gù:

- Có khí phách đấy!

Bạch Liên Bình tiếp:- Lão nhất định hạ các người bằng mọi cách, dù có phải đồng quy ư tận lão cũng

cam tâm.

oOo

55. Lòng Người Khó Dò

Biết được Tào Nghệ quyết tâm báo thù phục hận, phát lời thề trước mặt toàn thể thuộc hạ, dù phải đồng quy ư tận, khai diễn cuộc tử chiến với minh hội Trung Điền Sơn, Thân Xương Hán vỗ tay cao giọng thốt:

- Thế thì hay lắm, chúng ta rất hoan hỷ đồng thủ với những tay cứng như vậy. Có chơi với những kẻ dám chơi thì cuộc chơi mới hào hứng.

Thân Xương Ngọc trầm gương mặt:

- Dù sao thì cuộc chiến này cũng gay go lắm, bất cứ bên nào thắng cũng phải hao hụt nhân số quan trọng cả. Tào Nghệ cũng là tay khá, nếu lão nhất định báo thù thì chúng ta phải thận trọng mới được, đừng coi thường con người đó mà chuốc lấy cái bại đau thương, dù chúng ta luôn luôn tự tin.

Thân Xương Hán có vẻ không phục:

- Đại ca, bọn Hắc Lâu đầu phải là một thiên binh thần tướng mà đại ca quá dè dặt như vậy, bất quá chúng cũng là những con người bằng xương bằng thịt, chúng đồng người ta cũng có minh hội. Sợ gì chúng chứ, cứ để chúng đến, xem Hắc Lâu tận diệt hay Trung Điền Sơn điêu tàn.

Thân Xương Ngọc lắc đầu:

- Lão nhị không nên quá khinh địch như vậy!

Thân Xương Hán vẫn còn âm ức:

- Cho dù hấn có là con rồng mạnh, đến tận ổ rắn mà hoành hành thì con rồng đó cũng khó tránh hiểm nguy. Lực lượng song phương không chênh lệch mà chúng ta được thêm cái lợi là dành phần địa chủ, ngồi khỏe chờ địch mệt thiết tưởng lão đại không còn phải lo lắng.

Lệ Tuyệt Linh chen vào:

- Lo cũng vậy, không lo cũng vậy, bởi thế nào chúng cũng đến là có đánh nhau, chúng muốn đến cứ đến. Tào Nghệ sẽ thấy, thiên hạ tuy rộng lớn, thì một Hắc Lâu chưa phải là bá chủ muôn phương. Nếu quả lão ta quá tự phụ, thì chính là lúc lão ta cần tiếp nhận sự giáo huấn nghiêm chỉnh một lần.

Bạch Liên Bình hỏi:

- Thế thì các vị nhất định nghinh chiến với Tào Nghệ?

Lệ Tuyệt Linh cười mỉa:

- Cô nương muốn chúng ta đầu hàng à? Hay là phải bỏ trốn, đâu ai lại có thể hèn đến vậy?

Bạch Liên Bình thở ra:

- Những cuộc phiêu lưu hãi hùng, nếu tránh được thì tránh. Trước khi ta đến đây ta có ý nghĩ là các người sẽ nhượng bộ. Nhưng giả như các người tạm thời né tránh, trong lúc đối phương nhuệ khí bốc bùng...

Lệ Tuyết Linh cười lạnh:

- Nàng đừng bày trò khiếp nhược, xui đại người ta. Đại trượng phu không thể là con rùa, gặp khó khăn là rút đầu vào cái mai, để mặc đối phương thao túng. Không bao giờ, ta không nhượng bộ dù ta chẳng phải là kẻ hiếu chiến, ai muốn xâm phạm địa hạt của ta, người đó phải được giáo huấn kỹ. Những vấn đề thuộc về nghề nghiệp ta, luôn luôn phải thanh toán bằng máu.

Thân Xương Ngọc cao giọng:

- Biết đâu chẳng nhân việc này, ta có cơ hội diệt trừ Hắc Lâu, dứt cho đời một mối họa triền miên.

Bạch Liên Bình lẩm nhẩm:

- Nhưng như các người vừa nói, lực lượng của Hắc Lâu chẳng phải yếu kém gì.

Lệ Tuyết Linh lạnh lùng:

- Trước khi khai diễn bất cứ cuộc chiến nào, khách giang hồ cũng cần cân nhắc đặc điểm của song phương. Nhận xét lực lượng của địch, để tìm cách đối phó với địch, chứ không phải để tìm đường tháo chạy. Chúng ta không hàm hồ đâu Bạch cô nương ạ!

Thân Xương Ngọc tiếp nói:

- Song phương ở trong một tư thế lưỡng lập thì chỉ còn cách so kiếm mà thôi. Lối thoát của song phương là ở mũi kiếm. Trung Điền Sơn hay Hắc Lâu bị tiêu diệt không thành vấn đề, mà vấn đề chánh là cốt khí con người.

Thân Xương Hán tiếp luôn:

- Hắc Lâu đã đến ngày tận diệt nên mới dám đến Trung Điền Sơn.

Thân Xương Ngọc mỉm cười:

- Ta nhìn nhận khai chiến với chúng là một nguy nan, song bằng mọi giá cuộc chiến này phải xảy ra.

Thân Xương Hán quả quyết:

- Dù sao thì sao, nhất định phần thắng phải thuộc về chúng ta. Thân Xương Ngọc chớp mắt:
- Lão nhị tin chắc như vậy.

Thân Xương Hán gật đầu:

- Chắc vậy đại ca.

Lệ Tuyết Linh chen vào:

- Nhị ca nói đúng đó, về cái việc đánh hăng, thì nhất định bọn mình không nhượng bộ bất cứ ai trên đời này.

Bạch Liên Bình hơi thẹn với đề nghị của nàng, cười gượng thốt:

- Khí phách của các vị quá cao.

Lệ Tuyết Linh ngẩng mặt:

- Cô nương đã thấy hơn một lần rồi, không cần phải khách khí quá.

Bạch Liên Bình thoáng biến sắc:

- Đương nhiên là ta có thấy, ta cũng nhìn nhận các người đã không giả dối lòng mình.

Thân Xương Ngọc mỉm cười:

- Tào Nghệ phát động cuộc tấn công vào thời gian nào ?

Bạch Liên Bình lắc đầu:

- Về thời gian ta không hiểu được, người phải biết về vấn đề đó với bất cứ ai cũng phải giữ bí mật, huống hồ Tào Nghệ là tay gian hoạt có tiếng. Điều mà ta nói bằng mọi giá, lão phải xúc tiến mưu đồ, thực hiện kế hoạch.

Thân Xương Ngọc tán:

- Vậy mới đúng là tay thủ lĩnh.

Bạch Liên Bình tiếp:

- Cứ theo lời sư ca ta thì cái ngày phát động cuộc tấn công không thể xa. Hoặc ngày mai, ngày kia hay một ngày rất gần ...

Thân Xương Hán thốt:

- Y chọn ngày nào, tùy ý bọn ta không ngăn, bởi mỗi cử động của y bọn ta đều biết cấp thời.

Thân Xương Ngọc hừ một tiếng:

- Về điểm đó lão nhị không nên quá tự tin, tuy bọn tình báo của chúng ta cũng lanh lợi lắm, nhưng cuộc bố phòng chung quanh Hắc Lâu không phải là không nghiêm mật sâu rộng. Huống chi căn cứ của Hắc Lâu lại bao la phức tạp, bốn phía rừng rậm âm u, bọn tình báo của chúng ta không dễ gì dò la tin tức cho chính xác... Trong ánh mắt của Bạch Liên Bình, ẩn ước có vẻ bất an, nhưng vẻ đó chỉ thoáng hiện lên rồi biến mất. Thân Xương Hán không phục cãi:

- Đại ca nói vậy chứ tiểu đệ thì hoàn toàn tin tưởng vào bọn tình báo của mình, thế nào rồi chúng cũng thu lượm được tin tức hữu ích.

Thân Xương Ngọc trầm giọng:

- Ta chỉ mong được thế!

Hoặc vô tình hoặc cố ý, Bạch Liên Bình hỏi:

- Chẳng rõ mấy hôm nay bọn tình báo của nhị gia có tin tức gì về đây không?

Thân Xương Ngọc lắc đầu:

- Không có tin nào cả, hay đúng hơn chẳng có tin nào lạ. Hắc Lâu vẫn yên tĩnh

như thường ngày.

Một nét cười thoáng hiện nơi khóe miệng Bạch Liên Bình, nhưng nàng lại buông tiếng thở dài thốt:

- Cái đó cho ta thấy rõ Hắc Lâu có thái độ khinh người.

Thân Xương Ngọc gật đầu:

- Thì hẳn rồi.

Lệ Tuyết Linh đưa tay xoa cằm, thốt:

- Đại ca, từ nay cứ mỗi lúc hoàng hôn xuống, chúng ta phải gia tăng phòng bị, đề nghị nếu Hắc Lâu đến, thì chúng sẽ đến vào ban đêm.

Thân Xương Ngọc bắt giắc nhìn qua khung cửa, gật đầu:

- Ta cũng nghĩ vậy, thí dụ đêm nay là một đêm không trăng, không sao, một đêm đưa tay không thấy ngón ..

Bạch Liên Bình lại gượng cười, cổ cất cao giọng cho tự nhiên:

- Các người đừng dọa ta chứ, ta không mong ước sự việc xảy ra trong đêm nay đâu, bởi ta có mặt ở đây trong đêm nay thì khó tránh được vòng thị phi với các người.

Lệ Tuyết Linh cười khinh:

- Nói như cô nương thì tại sao không lấy chồng mà sống cuộc đời nhàn hạ ấm êm chứ xuôi ngược giang hồ làm chi cho phải lo sợ hão huyền. Tiền thì muốn có nhiều mà gan lại là gan tép riêu.

Bạch Liên Bình cãi:

- Ta đâu phải là con người hèn nhát, nhưng việc không liên quan đến ta, thì tội gì ta phải dính dấp đến bọn Hắc Lâu làm chi? Chúng khó tiêu như thế nào lọ là các người cần ta phải giải thích ư? Lệ Tuyết Linh trừng mắt:

- Chứ bọn ta có nói là dễ tiêu bao giờ đâu?

Bạch Liên Bình hừ một tiếng:

- Vì chỗ cảm tình của các người thuở ban đầu cho nên ta mới đem tin tức có lợi đến cho các người. Ta không muốn Hắc Lâu xem ta là gian tế qua trung gian của sư ca ta. Ta không sợ nguy hiểm nhưng ta sợ sư ca ta sẽ gặp rắc rối. Hoặc giả các người không ngờ ta có thiện cảm với Hắc Lâu, bởi trong Hắc Lâu có sư ca ta. Đáng lý ra các người nên ý thức được sự mạo hiểm này của ta chứ. Có ý thức được sự đó, các người mới hiểu rõ thái độ “hữu thiện” của ta dành cho các người.

Lệ Tuyết Linh hừ trả lại:

- Hữu thiện gì chứ, chung quy chỉ là một cuộc trao đổi mua bán mà thôi.

Bạch Liên Bình xì nhẹ:

- Ta đòi quá giá chăng?

Lệ Tuyết Linh cười mỉa:

- Cần gì phải đòi như trước? Cô nương thừa hiểu là bọn tại hạ không quyệt công của ai cả mà? Lắm lúc tiền thưởng còn cao hơn giá bán đó nhé.

Bạch Liên Bình bật cười hắc hắc:

- Thêm là thông cảm quá cỡ rồi. Người phải biết các người mua được cái tin đó rồi, thì sự tổn thất sẽ giảm thiểu được bao nhiêu chứ? Nhân mạng là vô giá mà, huống chi hạng người như các người khi nào lại táng tận lương tâm đâu? Đành rằng ta có lợi, song so với cái hại gây thù kết oán với Hắc Lâu, cái đó chẳng có nghĩa lý gì. Các người thử nghĩ nếu sự tình bị tiết lộ, ta sẽ còn những ngày an bình mà hưởng lợi chăng? Đừng tưởng ta không mạo hiểm, đừng tưởng ta hoàn toàn vì lợi mà mạo hiểm. Nếu cho rằng ta không hữu thiện, thì các người quả thật vô ân.

Lệ Tuyệt Linh lạnh lùng:

- Vậy ra cô nương muốn cho bọn ta nhận là người có lý ư?

Bạch Liên Bình bủ môi:

- Ta mong các người nhìn vào sự thật, thấy rõ sự thật là đủ cho ta lắm rồi.

Thân Xương Ngọc sửa lại vành khăn thốt:

- Bọn ta cảm kích cô nương đã từ ngàn dặm đến đây, cảnh cáo cho bọn ta đủ rằng bọn ta đã đáp ứng lại cho cô nương một món thù sao sông phẳng, song cũng là một cái ơn. Bọn ta luôn luôn ghi khắc cái ơn đó, bọn ta mong còn nhiều dịp giao thương với cô nương nữa đây. Chẳng rõ tại sao Bạch Liên Bình xuống tinh thần ít nhiều và vì vậy nàng mất đi cái phần nào tự nhiên, khó khăn lắm, nàng mới gượng cười nổi và chỉ cười thôi chứ không nói tiếng nào. Thân Xương Ngọc không lưu ý đến thần sắc của nàng, nói:

- Đêm xuống sâu rồi, cô nương có muốn ở lại đây nghỉ chăng?

Thân Xương Hán tiếp lời:

- Nếu nàng muốn chúng ta sẽ hoan nghênh, ở đây có thừa chỗ để cho khách nghỉ.

Bạch Liên Bình vội lắc đầu, cố che dấu những nỗi lo âu kinh hãi đáp:

- Đa tạ các người có thiện tình đối với ta, nhưng ta muốn rời ngay đêm nay.

Thân Xương Ngọc tỏ vẻ ân cần:

- Cô nương có việc chi mà vội vàng thế? Nàng nên ở lại đây đêm nay đi rồi sáng mai sẽ đi sớm cũng không sao mà? Đường núi ngoằn ngoèo sợ cô nương sẽ lạc lối bất tiện lắm. Huống chi cô nương đi ngay bây giờ vị tất đã có thể ly khai được Trung Điền Sơn.

Thân Xương Hán tiếp lời:

- Đại ca nói đúng đó, đồi núi trùng trùng điệp điệp thời gian lại đang lúc ban đêm, bóng tối phủ dày, nàng lại không quen đường thuộc lối, có nhiều hy vọng nàng sẽ sa hố đấy. Tại hạ nghĩ cô nương ...

Bạch Liên Bình suy tư một chút:

- Nếu thế thì ta nhờ Lệ bằng hữu đưa ta đi một đoạn đường được chăng?

Lệ Tuyết Linh lắc đầu:

- Tại hạ rất ngại công việc đưa đường dẫn lối, xin cô nương miễn chấp.

Bạch Liên Bình không vui:

- Sao ngươi lại có thể tuyệt tình đến thế, đối với một thiếu nữ mà ngươi có thể từ khước một thỉnh cầu sao?

Lệ Tuyết Linh lạnh lùng:

- Cô nương nào có phải là người mà có mấy ai dám đụng vào chứ?

Bạch Liên Bình chợt đổi giọng dịu hơn:

- Đừng làm ra vẻ khinh thường lễ độ, tuy các hạ vờ khinh khỉnh song dù sao thì các hạ cũng nên đối xử với ta đẹp hơn một chút chứ. Ta vượt nghìn dặm dài tìm đến đây, mang điều lợi ích tới cho các hạ mà. Bao nhiêu đó chưa đủ cho các hạ cất công đưa ta một đoạn đường sao? Dù sao các hạ có phải đưa ta luôn xuống chân núi cũng là hợp lý như thường. Lệ Tuyết Linh lắc đầu:

- Sẽ có người khác làm cái việc đưa đường cho cô nương, nếu như cô nương muốn. Ở đây có hàng ngàn người, bất cứ ai cũng có thể làm cái việc nhỏ mọn đó, tại hạ còn nhiều việc quan trọng cần phải làm.

Bạch Liên Bình đáp:

- Người khác thì ta đâu có quen? Đi với các hạ ta thấy hợp lý hơn. Các hạ còn từ chối là phụ ơn ta rồi đó. Ta hai phen thông tin tức là hai phen cứu mạng cho các hạ, rồi các hạ đối xử với ta như vậy sao? Đến cả cái việc đưa ta một đoạn đường ngắn cũng không chịu làm nữa? Chia tay nhau lần này chẳng biết bao giờ chúng ta mới gặp nhau lại, khi các hạ hồi tâm đưa ta một đoạn đường chỉ sợ không còn có dịp nào khác nữa đâu?

Thân Xương Ngọc thấy nàng van cầu, cũng động lòng khuyên:

- Thôi lão đệ ráng đi, hãy đưa nàng một đoạn, người ta đã tha thiết van lơn như thế đó, mình nở lòng nào cự tuyệt cho đành.

Bạch Liên Bình càng dịu giọng hơn:

- Các hạ đưa ta đi nhé, trên đường núi, giữa đêm khuya thân gái một mình, ta ngại lắm ...

Thân Xương Hán tiếp:

- Lệ đại ca hãy ráng đi một chút vậy, tiểu đệ thấy cũng khổ cho nàng rồi.

Thân Xương Ngọc cười chen vào:

- Bạch cô nương đã muốn thì đệ hãy chịu khó một chút vậy, nàng không chịu lưu lại đây thì cái lý là chúng ta phải đưa nàng xuống núi, huống chi chỉ có một đoạn

đường.

Lệ Tuyết Linh uể oải đứng lên cầu nhàu:

- Ngủ lại một đêm phỏng có sao? Ai ăn tươi nuốt sống cô nương chứ? Mà cũng chẳng có ai cướp đoạt tiền bạc của cô nương cả? Ngoài ra ta bảo đảm là Hắc Lâu không đến đây trong đêm nay đâu, thì làm gì có sự liên lụy mà cô nương phải sợ.

Bạch Liên Bình lắc đầu:

- Không thể ở lại được, dù biết chắc là chẳng có việc gì phát sanh trong đêm nay nhưng ta cần phải đi. Ta không có thói quen ngủ đêm ở nhà người lạ, xin các hạ hãy giúp ta đi.

Thân Xương Hán giục:

- Thôi Lệ đại ca chịu phiền chút vậy. Nếu Bạch cô nương nhờ đến tôi thì tôi sẵn sàng đưa nàng, lại còn muốn đưa xa nữa là khác. Thân Xương Ngọc trừng mắt rồi cười nhẹ thốt:

- Thôi hai người đi đi, để ta báo cho Hoàng cô nương hay.

Đưa tay đẩy Lệ Tuyết Linh, Thân Xương Hán tiếp lời:

- Lệ đại ca đi lẹ đi, đừng để cho nàng phải sốt ruột.

Lệ Tuyết Linh không biết làm sao hơn, thở dài thốt:

- Thôi được, đưa thì đưa, tiểu liễu đầu cứ làm khó ta mãi. Thiệt là phiền ghê.

Bạch Liên Bình cười nở mặt, đáp:

- Hiệp sĩ phải có phong cách đó coi mới được chứ, các hạ yên trí đi, cứ đưa ta một quãng đường, khi nào ta quen với bóng tối rồi thì các hạ chỉ cần chỉ phương hướng cho ta, ta đi một mình rồi các hạ quay trở lại. Ta không đòi hỏi các hạ phải đưa xa đâu.

Lệ Tuyết Linh đáp:

- Giá như cô nương đừng nhận số bạc thưởng công thì ta sẽ đưa cô nương đến chân núi liền.

Bạch Liên Bình trả đũa:

- Giá như các hạ đưa cho ta thêm ngàn ấy bạc nữa thì ta sẽ chẳng đòi các hạ phải đưa ta, trái lại ta sẽ cống các hạ chạy vòng vòng theo núi mười lượt.

Lệ Tuyết Linh mắng:

- Cái bệnh tham tiền của cô nương nặng quá rồi.

Bạch Liên Bình hỏi:

- Chúng ta đi chứ?

Lệ Tuyết Linh chán nản:

- Không đi thì còn làm gì đây nữa?

Anh em họ Thân đưa Bạch Liên Bình ra đến cửa, rồi từ cửa trở ra ngoài là phần

của Lệ Tuyết Linh. Chàng bước hơi nhanh một chút, cố ý làm cho xong cái việc bắt đắc

dĩ này càng sớm càng tốt.

Bóng đen dày, họ có nhãn lực khá, dù không đèn họ đi vẫn dễ dàng. Cả hai cùng đi một lúc lâu. Bạch Liên Bình dạy qua Lệ Tuyết Linh, điểm một nụ cười hỏi:

- Sao các hạ không nói gì hết vậy?

Lệ Tuyết Linh lơ là:

- Nói cái gì bây giờ?

Bạch Liên Bình thốt:

- Nói cái gì cũng được, miễn có nói thì thôi. Lệ Tuyết Linh cười mỉa:

- Với cô nương thì ngoài vấn đề tiền ra, đâu còn cái gì đáng gọi là thích thú đâu?

Bạch Liên Bình cười hì hì:

- Ta cũng có một vài đặc điểm khá lắm chứ đâu chỉ phải biết mê tiền không thôi đâu? Chẳng hạn ta cũng biết đa sầu, đa cảm như ai ...

Lệ Tuyết Linh so vai:

- Thật ư?

Bạch Liên Bình hừ một tiếng:

- Con người! Đá còn có ít nhiều tình cảm hơn các hạ nữa đó. Đá vô tri, vô giác không chạm đến ai, chứ các hạ thì hữu tri, hữu giác lại cứ đi tìm cách moi móc, xuyên tạc người ta. Nghĩ ra đá còn nhân đạo hơn các hạ nhiều.

Lệ Tuyết Linh lắc đầu:

- Tại hạ không mua thứ triết lý đó, đừng hy vọng bất cứ món gì từ cô nương tại hạ đều hứng thú muốn mua cả. Huống chi nhân đạo của cô nương chỉ là tiền mà thôi.

Bạch Liên Bình tiếp:

- Mang danh Thạch Nữ, ta không lạnh nhạt như người. Ta còn có nhiều cái thú, còn linh động, hoạt bát chứ các hạ là mẫu người chai lì, gần các hạ như gần cục sắt, chán ngắt. Nếu có cuộc bầu cử một tay chai đá, thì chắc chắn thiên hạ sẽ bầu chọn cho các hạ đó.

Lệ Tuyết Linh điềm nhiên:

- Còn như cô nương thì sẽ đậu làm một kẻ mặt dạn mày dày là cái chắc.

Song phương châm chích nhau một lúc. Lệ Tuyết Linh thốt:

- Tin tức thì tại hạ cần mua, song mua mãi với cô nương bằng cái giá càng ngày càng cao vọt thì một ngày nào đó tại hạ sẽ sạt nghiệp mất.

Bạch Liên Bình đáp:

- Hết tiền mua, thì van xin, khóc lóc, ta có thể cung cấp cho. Đừng lo.

Chợt Lệ Tuyết Linh thốt:

- Tại hạ khuyên cô nương hãy tìm một kẻ nào đó, lấy làm chồng quách. Là nữ nhân cô nương nên có gia đình, bổn phận trong gia đình sẽ ràng buộc đôi chân cô

nương bót đi ngông, buông tánh tham có ngày rồi cô nương phải khổ.

Bạch Liên Bình hỏi:

- Tại sao các hạ lại khuyên ta như vậy?

Lệ Tuyết Linh đáp:- Người đời muôn mặt, đường đời lắm chông gai, mọi giao dịch không thuận chiều xuôi hướng mãi. May mắn lắm cô nương mới gặp bọn tại hạ, chứ nếu là kẻ khác thì họ buông tay này đoạt lại tay kia, cô nương phải hối tiếc oán hận suốt đời. Nghe lời tại hạ đi, dừng chân lại đứng lúc nên dừng, đi xa hơn chỉ nguy hiểm mà thôi.

Bạch Liên Bình vụt cười khan. Rồi nàng thốt:

- Đâu phải ta không biết như vậy. Nhưng ...

Lệ Tuyết Linh chặn lại:

- Cô nương nên quyết định càng sớm càng có lợi, cô nương sống cuộc đời vô cầu, vô thúc thì cái điều thoát xuất giang hồ cô nương có quyền tự tiện làm, chẳng ai lôi kéo cô nương phải trở lại con đường cũ cả.

Bạch Liên Bình chừng như có ý thăm dò, buông một câu:

- Giả như ta lấy một người làm chồng, rồi ta vì người đó, hy sinh tánh mạng, bất cổ nhất thiết, mạo hiểm cho y thế có được không?

Lệ Tuyết Linh gật đầu:

- Được lắm chứ!

Bạch Liên Bình lại hỏi:

- Và các hạ có thể lượng thứ cho ta nếu như bất đắc dĩ ta phải làm một việc gì đó cho người mà ta lấy làm chồng chẳng?

Lệ Tuyết Linh nhìn nàng, không hiểu nàng muốn nói gì. Chàng hỏi:

- Cô nương nói thế có ý tứ gì?

Bạch Liên Bình vội cười khỏa lấp:

- Ý ta như thế này, nghe lời các hạ khuyên, ta thoát xuất giang hồ, lấy chồng.

Song có một sự việc nào đó vì chồng, ta lại phải tái xuất giang hồ, các hạ có lượng xét cho trường hợp bất khả kháng của ta không?

Lệ Tuyết Linh suy nghĩ một lúc:

- Cái đó còn tùy vào sự việc mà cô nương bắt buộc phải làm. Theo như tại hạ nghĩ, có những vấn đề mà người chân chánh không thể làm, dù là miễn cưỡng.

Bạch Liên Bình cười nhẹ:

- Thế à?

Câu đáp của nàng vu vơ quá, chẳng rõ ràng nàng tán đồng sự suy luận của Lệ

Tuyết Linh hay nàng mỉa mai? Lệ Tuyết Linh vụt hỏi:

- Chừng như cô nương có tâm sự gì, không tiện nói ra dù muốn nói? Bạch Liên Bình phá lên cười, mượn tiếng cười che dấu cái bối rối nơi tâm. Nàng

đáp:

- Ta thì có tâm sự gì? Dù có tâm sự gì cũng không man trá người được mà hòng.

Lệ Tuyết Linh gật đầu:

- Tại hạ mong cô nương không có sự gì man trá cả.

Cả hai sóng vai đi tới, họ đi rất nhanh, dần dần họ đi vào vùng hoang vắng, hầu như từ lâu không có dấu chân người. Bây giờ thì họ vòng theo một gò lồi lồi, cuối gò là một sơn cốc, cuối sơn cốc là đầu đường, thông lên đỉnh một hòn núi khác trong số ngàn hòn thuộc dãy Trung Điền Sơn. Bạch Liên Bình cười thốt:

- Đưa ta đến đầu đường đó, người có thể trở về được rồi. Ta không dám làm nhọc người phải đưa tiễn xa hơn.

Lệ Tuyết Linh thở ra:

- Người cũng còn chút ít lương tâm đó, thú thật với người, đưa người đến đây ta đã làm một việc trên sức. Nếu phải đưa xa hơn, chắc ta đành vô lễ quá.

Bạch Liên Bình hừ một tiếng:

- Ta biết rồi, người còn ăm ức về số tiền đã đưa ra cho ta.

Lệ Tuyết Linh cười lạnh:

- Ta với người là hai thái cực, có nói với người quanh năm suốt tháng cũng không đi đến một cái cảm thông nào. Vậy mặc người, muốn nói chi thì nói, phần ta, cuộc giao dịch xong rồi, là chúng ta cầm như hai con người xa lạ, đường ai nấy đi, việc ai nấy lo, đi chung nhau trong đêm vắng như thế này, mà bạn đồng hành như thế đó, thì còn chi là thú vị?

Bạch Liên Bình lắc đầu:

- Ta thì nghĩ khác hơn người, ta thấy bọn mình càng ngày càng gần nhau hơn, liên lạc với nhau chặt chẽ hơn.

Lệ Tuyết Linh bĩu môi:

- Đừng mê hoặc tại hạ, cô nương đề phòng tại hạ không hết, làm gì có việc càng ngày càng trở nên thân cận nhau hơn? Không có việc đó đâu, trái lại cô nương đang sợ tại hạ bất thời mổ phăng bụng cô nương ra xem cái chủ ý của cô nương thật ra như thế nào?

Bạch Liên Bình thoáng biến sắc, song nàng lấy lại bình tĩnh ngay. Rồi nàng giận dữ nói:-Các hạ lấy cái tâm tiểu nhân lượng cái độ của người quân tử. Ta có chủ gì mà các hạ đòi moi ra mà xem chứ? Con người không thể nào mổ bụng cho kẻ khác xem, nếu làm được ta sẽ làm liền cho người xem, sao các hạ đánh giá ta thấp vậy?

Lệ Tuyết Linh chỉ cười không đáp. Một lúc sau họ đến sơn cốc. Sơn cốc không rộng lắm, đáng lẽ phải theo sơn cốc đi xuống, Bạch Liên Bình lại đi vòng qua phía hữu.

Lệ Tuyết Linh vội theo liền, đồng thời hỏi:

- Cô nương định đi đâu đó? Phải đi xuống chứ qua khỏi sơn cốc này là có đường đi lên ăn thông ra ngoài. Cô nương chưa muốn ra khỏi vùng núi sao, mà lại đi loanh quanh như vậy?

Đi cứ đi, Bạch Liên Bình vừa đi vừa cười, thốt:

- Các hạ chỉ biết có con đường đó, còn ta thì đã phát hiện ra con đường mòn tắt khác, đi theo con đường do ta vừa nói, dẫn đến đầu kia, rồi từ đầu kia đi thẳng ra ngoài. Theo con đường của ta phát hiện ít nhất chúng ta cũng bớt đi độ ba dặm. Ba dặm trong đêm tối, người phải biết cũng xa xôi gay go lắm chứ.

Lệ Tuyết Linh ạ lên một tiếng, trù trừ một chút, rồi hỏi:

- Chắc vậy à, cô nương không lầm chứ?

Dừng chân lại, Bạch Liên Bình quay đầu, buông giọng hần học:

- Ta thấy từ lúc đầu, các hạ không tình nguyện đưa ta một đoạn đường, mặc dù ta hết lời van lơn, cầu khẩn. Nếu các hạ bất mãn, thì cứ trở về, ta không dám nhờ các hạ đưa thêm nữa, con đường tắt này ta đã đi qua lúc mới đến đây, thì làm gì ta lầm lẫn được.

Lệ Tuyết Linh không biết sao hơn, đành đi theo. Bạch Liên Bình vụt cười ha hả:

- Ta biết mà, các hạ đâuỡ bỏ ra mà đi, đưa Phật phải đưa tận Tây phương, đưa người phải đưa đến nơi đến chốn. Huống chi kẻ đưa ta lại là các hạ.

Lệ Tuyết Linh gạt ngang:

- Xin đừng nói nữa, tại hạ mắc cái nợ tiền nhân tự nhiên là phải trả.

Cả hai cùng đi vào con đường tắt, do Bạch Liên Bình hướng dẫn. Bạch Liên Bình cười hỏi nhỏ:

- Cô nương họ Hoàng đó có cảm tình với các hạ lắm phải không?

Lệ Tuyết Linh trả đũa:

- Cũng như cô nương đối với sư ca của mình vậy thôi.

Thoáng nóng mặt, Bạch Liên Bình trầm giọng:

- Sao các hạ biết? Lệ Tuyết Linh lạnh lùng:

- Tại hạ nào có khờ khạo gì mà không thấy chứ.

Bạch Liên Bình hừ một tiếng:

- Nghe âm thanh mà đoán, xem cách đối đãi nhau mà nghĩ, tự nhiên phải biết ít nhiều.

Lệ Tuyết Linh thốt:

- Thì tại hạ cũng dùng phương pháp đó.

Họ cứ đi. Con đường không suông sẻ lắm, vừa hẹp vừa gồ ghề, thoát lên, thoát xuống, ngoằn ngoèo, đá loạn nằm lợp hoặc tròn, hoặc vuông, hoặc lởm chởm, khách bộ hành sơ ý một chút là vấp ngã ngay. Gia dĩ gió núi về khuya thổi mạnh, chỗ ào ào,

chỗ vu vu, những cái bất thường đó lại lồng trong một khung cảnh tối đen, sè tay không thấy ngón. Bổng Bạch Liên Bình ngưng cuộc đàm phán. Lâu lắm Lệ Tuyết Linh mới hỏi:

- Các hạ đang suy nghĩ gì đó?

Bạch Liên Bình thở ra một hơi dài, đáp:

- Ta đang tự nghĩ, các hạ có thật tình yêu Hoàng cô nương chăng?

Lệ Tuyết Linh buông mạnh:

- Tìm hiểu làm chi vô ích, đối với tại hạ, chỉ có yêu hoặc không yêu, chứ không hề có việc yêu thật hay yêu giả. Tại hạ yêu nàng hơn cả sanh mạng của mình.

Đến đây, Bạch Liên Bình khích động nhiều, song vì đêm tối Lệ Tuyết Linh không nhận ra từng thớ thịt nơi mặt nàng giật mạnh, giật nhanh. Nàng thốt với giọng tự nhiên, mừng tượng chẳng còn khí lực. Âm thanh của nàng nghe như rên rỉ:

- Các hạ định cưới nàng?

Lệ Tuyết Linh cười nhẹ:

- Có tình yêu chân chánh nào không đi đến hôn nhân đâu? Tại hạ cưới nàng rồi là sẽ thoát xuất giang hồ, sống một cuộc đời nhàn hạ. Còn cô nương? Chẳng lẽ lấy chồng rồi, cô nương cứ ngược xuôi khắp sông hồ như ngày cũ?

Chợt chàng trầm giọng hỏi:

- Cô nương làm sao thế? Tại hạ có cảm tưởng một sự gì đang làm cô nương bối rối, bàng hoàng ...

Bạch Liên Bình gượng cười:

- Có chi đâu, thật sự không có chi hết mà. Ta nhận thấy con người có lúc bắt buộc phải làm một việc gì đó mà họ không muốn làm, họ bị áp lực nên phải làm, chẳng phương thế nào phản kháng được. Vừa miễn cưỡng làm họ đau khổ. Điều đó có đáng trách hay không chứ? Ta cho rằng nên thương hại là phải hơn, bởi ai ai cũng có ít nhiều tự tư, ai ai cũng muốn sống cưỡng lại áp lực là mất mạng. Cho nên họ dù có thiện lương, mà cảm như mất thiện lương bởi họ mất tự chủ, họ biến thành một công cụ của bạo quyền.

Nàng càng nói giọng nàng càng hạ thấp, càng nhanh như sợ có kẻ bên ngoài nghe thấy, sợ không đủ thời gian để nói hết. Chừng như nàng biện bạch, nàng giải thích cho chính việc nào đó của nàng. Mừng tượng nàng ăn năn, tự hối ...

Sau cùng thì giọng nàng trở nên rung rung:

- Ta .. ta thật tình có chuyện không thể nào nói với các hạ.

Lệ Tuyết Linh nghe giọng nói của Bạch Liên Bình đổi khác, chàng lấy làm lạ. Từ đó chàng mới suy nghĩ đến những câu nói và cử chỉ của Bạch Liên Bình từ đó đến Trung Điền Sơn. Và khi đi dọc đường, nàng ta lại nói những câu khó hiểu. Bây giờ Bạch Liên Bình lại đưa Lệ Tuyết Linh đi vòng qua con đường gồ ghề này, phải là có

dụng ý gì. Tâm cơ của Lệ Tuyết Linh bình tĩnh. Chàng chớp mắt một cái lao nhanh đến bên Bạch Liên Bình. Đường như Bạch Liên Bình biết chàng đã hiểu ra tự sự, trước khi chàng phóng mình tới thì Bạch Liên Bình đã phóng nhanh và nói vọng lại:

- Các hạ hãy tha thứ cho ta, thật ta không muốn như vậy đâu.

oOo

56. Thanh Toán Cự Thù

Lệ Tuyết Linh không nói gì, phóng mình đuổi theo, thì chợt có tiếng cười vang lạnh lạnh vọng ra, giọng cười lộ vẻ đắc ý. Giọng cười đó cản bước chân Lệ Tuyết Linh, làm cho chàng dừng lại. Chung quanh chàng những ngọn đuốc được thắp sáng lên soi rõ bóng hình cô độc của chàng.

Sáu bóng người từ từ hiện ra nơi gò đất cao và đá tảng. Họ ung dung tiến tới phía Lệ Tuyết Linh. Chàng đưa mắt nhìn người đi đầu, ở chính giữa, đó là một đại hán mặc áo cẩm bào. Tướng người to con vạm vỡ. Mắt lồi ra, miệng há hốc rộng mở, lỗ mũi to bè chiếm cả gương mặt. Hắn đang mở rộng miệng ra mà cười.

Chàng công nhận Thân Xương Ngọc quả có tài tả hình tả dáng, khéo tả cả những đặc điểm của con người ...

Tào Nghệ ngoại hiệu là Tú Kiếm Tà Vong, ghê gớm vì tài năng ghê gớm với cái danh sâu hiểm bạo tàn, ghê gớm luôn với tướng mạo. Con người đó đang ở trước mặt chàng. Chung quy rồi cũng có cuộc đối diện này. Một cuộc đối diện song phương hằng mong đợi.

Bên hữu Tào Nghệ là một nhân vật có gương mặt trắng xanh vóc ốm, không râu niên kỷ độ ba mươi hơn một vài năm, hai cánh tay quá dài, khối gối, thần thái âm trầm. Đôi mắt của y rất nhỏ, suýt soát đôi mắt một con măng xà. Bên cạnh người đó, là một đó là một người không xa lạ, chính là Cự Linh Sát Quý Ca.

Nơi phía tả Tào Nghệ là một nhân vật mặt dài, trán vuông mắt phụng thần sắc lạnh lùng, khí độ ung dung, đầy vẻ tự tin, mà cũng tự cao. Y không cần mở miệng, cái oai khí cũng bốc tỏa như thường. Trời sanh mẫu người đó để mà phát lệnh chứ không tiếp lệnh bao giờ. Bên cạnh y, là một người râu ngắn điểm bạc, tác cao niên, thân hình ngũ đoản, cũng lạnh lùng danh ác, cặp mắt lồi miệng hô, ánh mắt lúc chớp lên, để lộ cái nét hoang tàn như mắt con dã thú. Cuối tả, là một lão nhân độ thất tuần tinh thần còn quắc thước, da nhăn, tóc bạc nét lão luyện hiện rõ qua thần sắc.

Những người đó trừ Tào Nghệ và Quý Ca ra, dù không hề gặp mặt lần nào, Lệ Tuyết Linh cũng biết thân phận tên họ tất cả. Người có đôi tay dài, là nghĩa tử của Tào Nghệ tên là Lôi Nhất Phong, ngoại hiệu Thiên Lý Đồng Tử, người mặt dài trán vuông là Phó Lâu chủ Càn Khôn Nhất Chỉ Đỗ Vô Song. Người râu ngắn điểm bạc là vị chấp

pháp tên Dư Phi ngoại hiệu là Thủ Kiếm. Lão nhân bên cạnh Dư Phi hẳn là Trần Tông, vị chấp pháp tiền nhiệm.

Trần Tông có biệt hiệu là Vô Thượng Tam Kiếm với ngoại hiệu đó, lão phải là một tay kiếm thuật tinh kỳ. Đã có bao nhiêu anh hùng hào kiệt táng mạng vì tay lão trong thời gian lão đương quyền chấp pháp tại Hắc Lâu. Mà cũng chẳng biết bao nhiêu thuộc hạ Hắc Lâu già từ cuộc sống. Bởi lão là con người nghiêm khắc đến tàn khốc, chỉ có kỷ luật mà không cần khía cạnh nhân tình. Ngày nay tuổi cao Tào Nghê cho thay thế lão, để lão hưởng nhà sau thời gian dài tận tụy với chức vụ, chứ không phải là mất tín nhiệm nơi lão. Trái lại kẻ khác hơn lúc nào hết, Tào Nghê cực kỳ trọng dụng lão.

Bằng cớ là trong chiến dịch này, Tào Nghê mang lão cùng đi theo.

Và sự có mặt của lão nói lên tầm quan trọng của chiến dịch hay đúng hơn Tào Nghê cũng biết người biết ta lắm, lão đánh giá Lệ Tuyết Linh không quá thấp. Huống chi sau lưng Lệ Tuyết Linh còn có lực lượng Trung Điền Sơn. Sáu người đối lập cách Lệ Tuyết Linh vừa tầm đàm thoại, sau cặp mắt chớp chớp không ngừng.

Trừ Quý Ca có vẻ áy náy xốn xang năm người kia âm trầm như biển tĩnh, không xao động vì những cơn sóng ngầm. Gió núi cứ rít từng cơn, ào ào, vi vu. Đuốc cứ cháy bập bùng, nhấp nháy...

Tào Nghê lên tiếng trước:

- Ta thật tiếc cho các hạ!

Lệ Tuyết Linh lạnh lùng:

- Người cũng dư công đa sầu đa cảm nữa ư?

Tào Nghê bật cười quái dị:

- Nếu ta ở vào địa vị người, trong trường hợp này ta cũng đầu hàng ngay. Bởi chống lại ta là người nuôi mộng vớ trời, đừng hòng làm một việc vô ích.

Lệ Tuyết Linh thản nhiên:

- Thực ra người cũng là một mối hận của ta, cho nên ta chỉ mong có những dịp như đêm nay để dứt khoát một lần để vĩnh viễn hưởng an nhàn thanh tịnh.

Cả hai buông toàn những câu cao thấp, tỏ rõ cái khí hùng thà chết chứ không nhượng bộ. Lôi Nhất Phong cất giọng lạnh lùng, chen vào:

- Lệ Tuyết Linh! Người đừng ngông cuồng thái quá, chỉ làm cho người mất mạng sớm chứ chẳng ích gì.

Lệ Tuyết Linh bĩu môi:- Ta biết người là Lôi Nhất Phong, nhưng người chỉ là một tên Lôi Nhất Phong chứ chẳng phải là hoàng đế gì hết, nếu cần, ta cũng chặt rụng đầu người như thường chẳng chút nương tay.

Lôi Nhất Phong sôi giận, quát mắt đỏ ngầu, cao giọng thốt oang oang:

- Người đừng hòng lớn lối, ta thấy người đáng thương hại quá, tử thần ở kề cận

vậy mà vẫn còn nói sảng trong cơn mơ.

Lệ Tuyết Linh gật gù:

- Tử thần có muốn rước ta, hẳn phải đưa các người về âm cảnh trước. Từ xưa đến nay, không một kẻ nào dám chạm đến ta mà còn sống sót được.

Lôi Nhất Phong suýt nhảy dựng lên, song chưa dám vọng động day qua Tào Nghê lấy mắt hỏi ý. Tào Nghê khoát tay cười mỉa:

- Vội gì Phong Nhi. Kiến trong miệng chén có bò đi đâu mà sợ? Rồi Phong Nhi sẽ có dịp nhả cái tức khí đang uất nghẹn trong tâm.

Đằng hắng một tiếng, Đỗ Vô Song tiếp lời:

- Họ Lệ kia, người hãy chuẩn bị đi, hẳn người cũng biết là chẳng bao giờ bọn ta khách khí đến độ dành cho người một ưu thế độc chiến độc đấu.

Lệ Tuyết Linh ngẩng cao đầu:

- Ta còn lạ gì tác phong của bọn vô sĩ các người, từ lúc nào cũng thế, các người quen thói dùng số đông lấp áp ít mà.

Trần Tông quát lên một tiếng, lớp da nhẵn rung động mớ tóc bạc dựng đứng lên.

Lão hét lên:

- Giỏi cho thằng con nít, người dám dùng mưu sát hại thuộc hạ của lão phu đến hai lượt, người còn dụ hoặc hảo thủ của bốn lâu là Thân Xương Ngọc phản bạn bội chủ, bỏ đi theo người, tội trạng của người to lớn vô cùng, người gây cừ hận chất chồng trời cao có mắt không dung dưỡng cho người sống mãi đến hai đời. Hắc Lâu có bốn phen trừ diệt người, tái tạo thanh bình trong võ lâm. Người không cúi đầu chịu tội để cầu may một lượng khoan hồng, lại còn diệu vô dương oai hẳn là người chán sống.

Lệ Tuyết Linh cười lạnh:

- Lão quỷ kia, sắp sửa về lòng đất mà còn toan giáo huấn ai? Người ta nói, lão giả an chi, sao người còn buông lung ngông cuồng? Nếu người khôn một chút, thì những cục diện như thế này người nên tránh xa mới có lợi cho người? Oai gì mà người toan sính cường cùng ta? Muốn chết còn xác cho gia đình tẩm liệm mai táng thì ngay từ phút giây này ly khai Trung Điền Sơn gấp. Ta hứa sẽ để cho người ra đi thông thả. Bằng ngoan cố thì xương người sẽ tàn rũ lại đây, thịt người sẽ làm mồi cho chim thú. Chạm vào ta là ô hô cái hiệu Vô Thượng Tam Kiếm của người đấy.

Trần Tông giận sùi bọt mép tuy già vẫn nhảy chơi chơi vừa hét vang âm:

- Tiểu súc sanh dám buông lời phạm thượng. Xem ta bắt sống người đây.

Lệ Tuyết Linh ưỡn ngực ngẩng cao đầu:

- Sông rộng sóng sau đùa sóng trước, trường đời đào thải trẻ thay già. Giai đoạn của người chấm dứt từ lâu, tốt hơn hết là im hơi lặng tiếng cho ta nhờ.

Trần Tông dậm vọt mình tới, Đỗ Vô Song vươn tay nắm áo lão, ngăn lại. Rồi y

cất giọng trầm trầm:

- Người dù sao cũng là một nhân vật có thịnh danh, cái lối đấu khẩu đó không xứng đáng với bậc anh hùng hảo hán đâu.

Lệ Tuyết Linh bĩu môi:

- Còn như lấy đông hiệp ít là anh hùng hảo hán ư? Ta cứ tưởng chỉ có loài heo chó mới hòa theo thôi, không ngờ Hắc Lâu cũng có gan làm được.

Lôi Nhất Phong gầm lên:

- Câm! Câm!

Lệ Tuyết Linh bật cười hắc hắc:

- Hãy để cho cha nuôi người đối thoại với ta, một nghĩa tử trong trường hợp này không có quyền chủ động. Huống chi, người đâu có ba đầu sáu tay mà hòng làm nổi mọi việc phi thường đánh bại Diêm La Dao Lệ Tuyết Linh, để mua chuộc ưu ái của cha nuôi. Thật tình ta rất ghét mẫu người nịnh bợ như người lăm đó.

Lôi Nhất Phong quắc mắt bốc lửa, hét oang oang:

- Người đừng hòng khua môi múa lưỡi, ta thừa sức rút lưỡi bẻ từng cái răng của người.

Lệ Tuyết Linh tặc lưỡi:

- Ghê đến thế kia à, vậy người cứ thực nghiệm xem nào? Chỉ sợ người khoa trương khoác lác dọa người thôi.

Tào Nghê liếc mắt sang Lôi Nhất Phong, đoạn dùng giọng trổng máit thốt:

- Lệ Tuyết Linh! Trong tình hình này mà người còn giữ được khí phách như vậy kể cũng đáng khen đấy, nhưng nếu ta là người thì ta không nói nhiều. Ta cứ giữ bình tĩnh chuẩn bị tinh thần cho cuộc chiến sinh tử.

Lệ Tuyết Linh trầm giọng:- Người đâu phải là ta, bởi nếu người là ta thì không bao giờ tin theo lời anh vợ người là Cam Bang mà gây sự vì một chuyện nhỏ nhen.

Tào Nghê lạnh lùng:

- Người dám mắng ta, người chỉ trích ta?

Lệ Tuyết Linh mỉm cười:

- Rồi có sao không?

Lôi Nhất Phong hét:

- Giết chết hắn! Giết!

Tào Nghê cười ha hả:

- Giải cho thằng nhỏ, có hạng lăm đó nhé, ta hy vọng người giữ mãi hạng đó đến giây phút cuối cùng.

Lệ Tuyết Linh lắc đầu:

- Người không thất vọng đâu!

Tào Nghệ nhìn Lệ Tuyết Linh ánh mắt chớp, lâu lắm y khoát tay ra. Năm người hai bên tả hữu của y lập tức tản mác ra rồi từ từ bước tới, định tạo một vòng vây cận nội. Lệ Tuyết Linh cao giọng:

- Hãy khoan!

Tào Nghệ cười vang:

- Gì nữa? Người khiếp rồi phải không?

Lệ Tuyết Linh buông sang sảng:

- Trước khi động thủ, ta muốn hỏi các người mấy điều.

Tào Nghệ đáp nhanh:

- Ta biết rồi, người muốn hiểu lý do nào Bạch cô nương bán đứng người phải không?

Lệ Tuyết Linh gật đầu:

- Đúng vậy!

Tào Nghệ lại cười lên ha hả một lúc. Y đáp:

- Được, người muốn hiểu ta nói cho mà hiểu. Thực ra thì chẳng có gì phức tạp cả.

Một tháng trước đây Kim San Khách Mạnh Ngạn và Thư Hùng Kiếm Phan Tuấn có đến

Hắc Lâu tìm ta, chắc người biết rõ hai người đó chứ? Mục đích của họ lúc đến tìm ta rất

đơn giản. Họ muốn hiệp lực với Hắc Lâu để đối phó với người. Người đã đoạt hết tài

vật của Mạnh Ngạn người sát hại người trong Thập Toàn Phái, họ thù hận người đến tận xương tủy. Sở dĩ họ đến tìm ta là vì họ cũng biết ta có thâm thù đối với người. Họ tự

nguyện hiến công ra sức với Hắc Lâu, hy vọng cùng báo phục một mối thù chung...

Lệ Tuyết Linh chớp mắt, ánh mắt sáng lạnh chiếu người. Chàng bình tĩnh nghe,

không hề hỏi chặn. Tào Nghệ tiếp:

- Sự đời có nhiều cái tẩu xảo lạ kỳ. Cái hôm Mạnh Ngạn và Phan Tuấn đến Hắc

Lâu tìm ta thì Bạch Liên Bình, cái con tiện nhân đó cũng đến tìm đại sư huynh của

nàng là Doãn Thanh, viên thủ lĩnh đoàn hộ vệ của ta. Trước kia Bạch Liên Bình có đến

vài lần, ta biết nàng ở trong Đại Chân phái và biết rõ cả hai là một đôi tình nhân cho

nên nàng hay đến Hắc Lâu tìm người yêu, ta cho là hợp lý, không bao giờ lưu ý tới

nàng, cứ để cho Doãn Thanh tùy tiện tiếp xúc. Bỗng một hôm Mạnh Ngạn nhận ra

nàng có liên quan mật thiết với người. Ta vốn tánh đa nghi, nghe Mạnh Ngạn nói thế,

ta đề phòng ngay, ta hỏi thì Mạnh Ngạn thuật rõ sự tình phân chia sổ ngọc giữa nàng

và người. Do đó ta quyết tâm làm một cuộc thực nghiệm, xem lòng trung thành của

Doãn Thanh như thế nào, đồng thời tìm hiểu có quả là Bạch Liên Bình đồng lõa với

người chăng? Lúc ta và Mạnh Ngạn ngồi đàm đạo trong phòng khách bên ngoài Bạch

Liên Bình và Doãn Thanh đi ngang qua cửa sổ, nàng không thấy Mạnh Ngạn. Nhờ thế

ta thực hiện cơ mưu không chút khó khăn lắm.

Lệ Tuyết Linh than dài trong tâm, chàng biết nỗi khổ của chàng cũng như nỗi khổ của Bạch Liên Bình, bắt đầu từ mẩu chốt đó. Chàng khổ vì bị vây hãm vào vòng vây, Bạch Liên Bình khổ là vì sơ hở. Cái khổ của nàng lôi kéo luôn chàng.

Tào Nghệ tiếp:

- Cơ mưu của ta như thế này! Lập tức ta triệu tập một hội nghị để thảo luận về vấn đề đối phó với người. Đương nhiên đó là một cố giả tạo, ta dùng cuộc họp đó làm mồi nhử Doãn Thanh. Ta giao cho Doãn Thanh triệu tập những người do ta chỉ định, chính hắn cũng lãnh luôn phần việc sắp bày tiệc rượu. Đồng thời ta chọn một vài người âm thầm theo dõi Doãn Thanh, xem hắn sẽ làm gì sau lúc hội nghị giải tán. Kết quả không ngoài sở liệu của ta. Sau khi ly khai hội trường, Doãn Thanh về thẳng lầu cỏ được dựng lên bên cạnh khách đường. Hắn tiết lộ với Bạch Liên Bình trọn vẹn những chi tiết vừa được toàn hội nghị luận bàn, cả hai thương thảo làm tiền người, cuộc thương thảo giữa chúng ta đều lọt vào tai Lôi Nhất Phong và Đỗ Vô Song, không sót một tiếng.

Lệ Tuyết Linh hồi hận, đã dung tha cho Mạnh Ngạn sống sót. Vì nhân đạo, chàng tự lưu lại cho mình một mối hậu hoạn lớn lao. Tào Nghệ bật cười ha hả, tiếp:

- Cái bẫy đã sập rồi, hai con mỗi nằm rũ chờ chết. Ta mới bảo Bạch Liên Bình nếu nàng muốn cứu sống Doãn Thanh, thì phải tuân theo kế hoạch của ta, dụ dẫn người đến nơi mai phục. Ta biết, nàng phải thành công nên ta đích thân điều động toàn lực lượng Hắc Lâu ở đây chờ người.

Lệ Tuyết Linh vẫn ngậm miệng, chẳng nói tiếng nào. Mà dù chàng muốn nói, thì còn gì để nói nữa đâu? Tào Nghệ đắc chí tiếp luôn:

- Người thấy chưa? Hắc Lâu cũng có nhiều thủ đoạn lắm chứ? Bất cứ gặp trường hợp nào ta cũng thừa sức đối phó và bất cứ với phương pháp nào ta cũng thu hoạch thắng lợi như thường.

Lệ Tuyết Linh hừ một tiếng:

- Cái cơ mưu của người rất thâm trầm, song người đừng quên nơi đây là phạm vi thế lực của Thân đại ca. Nếu y biết được các người xâm nhập vào nội địa chỉ sợ kết quả không như người dự liệu.

Tào Nghệ bĩu môi:

- Đành rằng Thân Xương Ngọc là tay đáng sợ song ta hành động bí mật, bằng cách là ta đã lọt vào tận nơi đây mà bọn tuần tra canh phòng của hắn chẳng hay biết gì cả. Ta lại giải quyết vấn đề rất nhanh, chỉ sợ khi hắn phát giác ra, thì ta đã chuồn đi xa ngoài mấy trăm dặm đường rồi.

Lệ Tuyết Linh thốt:

- Ta chết đi, Thân đại ca sẽ báo thù, y sẽ tìm các người khắp bốn phương trời.
- Thì hắn cứ đến Hắc Lâu, lúc đó ta là chủ, hắn là khách, ta khỏe, hắn mệt, ta có

nhiều phương tiện thủ thắng. Sợ gì chứ!

Lệ Tuyết Linh thở dài mấy tiếng, day qua Quý Ca chào:

- Lão hữu bình an chứ? Vì bận đối thoại với Tào Nghê ta không kịp hỏi han chi đến lão hữu.

Quý Ca mất tự nhiên, nhếch nụ cười khổ, đáp:

- Lệ Tuyết Linh, hân người đã sớm biết, thế nào cũng có ngày hôm nay...

Lệ Tuyết Linh thản nhiên:

- Phải, sự tình diễn tiến đúng sở liệu của ta, tuy nhiên ta vẫn còn tiếc là con người như người lại luôn luôn bám sát cái bọn vô sĩ này.

Quý Ca áp ứng:

- Ai vì chúa nấy... Ta chỉ biết trung thành với chúa thôi. Kể bâng quan muốn nghĩ sao tùy tiện nghĩ.

Lệ Tuyết Linh mỉm cười:- Người đừng lo, ta không bao giờ nghĩ là người đã nợ ta một cái ân nghĩa. Cứ yên trí mà đi nốt con đường mà người đã chọn.

Quý Ca cảm thấy con tim nhói đau, rung rung giọng khê thốt:

- Người không nên trách ta, người nên hiểu hoàn cảnh của ta. Ta ...

Tào Nghê vụt hét:

- Còn nói dông dài chi nữa, giết hắn trước, thu thập Thân Xương Ngọc sau!

Thiên Lý Đồng Tử Lôi Nhất Phong vào cuộc trước. Hắn gầm lên như hổ, phóng mình vọt tới, hai cánh tay vượn chộp lên, biến thành trăm, thành ngàn cánh tay, nhưng cánh tay đó chụp xuống mình Lệ Tuyết Linh. Chàng lùi nhanh rút thanh Sanh Tử Kiều khoa lên, tạo thành một vầng sáng xanh, bảo vệ quanh mình, ngăn chặn thế tiến của Lôi Nhất Phong.

Thủ kiếm Dư Phi tiếp nối Lôi Nhất Phong, tung mình lên không, uốn cầu vòng đáp xuống, hai tay giao quyền tả đánh ra, hữu thu về, như hai thoi dẹt, từ bên trên công xuống. Lệ Tuyết Linh tràn mình qua một bên, bỏ vị trí ba bước xa, hoành đao trả trái lại. Dư Phi giật mình, co chân, đạp không khí lấy đà nhảy ra ngoài, tránh đường đao thần tốc.

Đến lượt Trần Tông vung thanh cổ đồng kiếm tiến lên. Sanh Tử Kiều bay ra, nghênh đón cổ đồng kiếm. Một tiếng soảng vang lên, lửa toé sáng, song phương chưa kịp ỨC ĐỘ SỨC CHẤN ĐỘI của mình, của địch thì Quý Ca lướt tới, chọt kim nhẫn kiếm thẳng vào ngực Lệ Tuyết Linh. Không chút nao núng chàng vung tay tả, chiếc vỏ đao từ bên trên chặt xuống, tà tà đảo ra ngoài, gạt phăng thanh kiếm của Quý Ca, lệch địch hơn một thước.

Rồi Đỗ Vô Song lại gia nhập cuộc chiến, y không dùng vũ khí, chỉ vượn một ngón tay, chồm mình, điểm vào giữa đôi mày Lệ Tuyết Linh. Thân pháp và thủ pháp của y

cực kỳ nhanh. Vãn bình tĩnh chàng rút đao về, khoát một vòng tròn trước mặt, bắt buộc Đỗ Vô Song phải bỏ dỡ thể công.

Cuộc chiến sôi động qua mấy chiêu đầu liền. Bao nhiêu người xuất thủ, vẫn không làm gì được chàng giữa vòng vây. Tào Nghê nổi nóng quát:

- Các liệt sát thủ Thiên tổ và Huyền tổ đâu?

Ba bóng người xuất hiện là nhập cuộc ngay. Trong số đó có một sử dụng ngọn côn sắt vừa nhỏ vừa nặng, cứ mỗi lần vung lên là cuốn gió ào ào. Ngọn côn từ bên trên giáng xuống như hòn núi đổ. Hai gã kia phân ra tả hữu, tay vừa vươn, hai mũi tên không lông bay ra, tên không lông có cái lợi không rít gió dễ bắn, địch chẳng phát giác kịp thời, hướng chi bắn kẻ cận, cái nguy cho đối thủ phải nhiều hơn. Tên của bọn huyền tổ đương nhiên là có tầm độc. Lệ Tuyết Linh biết loại tên đó là Mê Hồn Tiễn, một loại ám khí vô song của Hắc

Lâu, ai bị bắn trúng là không bảo toàn tánh mạng nổi. Lập tức chàng nhào xuống đất, lăn mình đi một vòng, rồi bật vùng dậy. Với cái nhào đó, chàng tránh được ngọn côn và hai mũi tên.

Cuộc chiến tiếp tục, càng phút càng ác liệt, riêng Tào Nghê còn đứng ngoài vòng, quan sát. Đương nhiên trong trường hợp này, Lệ Tuyết Linh chủ trương tốc chiến tốc thắng, cho nên chàng dùng những chiêu thức trong đao pháp lục sát. Chàng dù độc, đơn thân, đối phương với số đông vẫn không áp đảo nổi chàng, qua một thời gian khá lâu rồi. Trái lại lắm lúc chàng còn bức một vài người thoái hậu.

Phải, trong trường hợp này, chàng không thể ham chiến. Thắng là phải thắng gấp, không thắng nổi, phải chạy đi, chứ không thể liều đồng quy ư tận, trừ khi bị bắt buộc, và không thể làm gì khác hơn.

oOo

57. Đao Gãy Hồn Tan

Cuộc chiến cứ tiếp tục, ác liệt. Họ là những cao thủ có thân pháp nhanh hơn điện. Quây quần châu lại một chỗ hẹp, mãi rồi người bên ngoài nhìn vào khó mà phân biệt người nhà, bởi nhân ảnh chớp chớp loạn lên, như cuộc múa rối của lũ ma, chập chờn, mờ trong bóng tối.

Thấy đánh mãi, cao thủ Hắc Lâu không hạ nổi Lệ Tuyết Linh, Tào Nghê tức uất, vung thanh trường kiếm dài hơn ba thước nhập cuộc ngay.

Lệ Tuyết Linh cười ha hả:

- Vui đấy. Người lẽ ra phải nên nhập cuộc lâu rồi thì phải. Ai lại đứng ngoài vòng như một tên vô dụng?

Tào Nghê hét:

- Chết đến nơi mà còn ngạo nghễ. Hãy xem kiếm đây.

Lệ Tuyết Linh vừa công, vừa đỡ ra bốn phía, vừa cười vang:

- Người đừng quên ta có thanh Sanh Tử Kiều đây nhé.

Lần đầu tiên chạm chán với Hắc Lâu, một tổ chức nhất nhĩ trong giang hồ hiện tại, Lệ Tuyết Linh chợt nổi máu hùng quyết phô diễn tài năng, chứ không còn muốn lùi nữa. Khí thế của chàng vụt tăng gia mãnh liệt, Tào Nghê và đồng bọn không ngờ chàng hung hăng cực độ.

Qua một lúc bỗng Quý Ca kêu ối lên một tiếng, mũi đao của Lệ Tuyết Linh rọt tét một đường dài ở sau lưng hắn. Hắn đau quá lạng mình ngã xuống lăn đi, thanh kim nhẫn kiếm rơi luôn. Không ai kịp thời nhìn qua xem hắn bị thương như thế nào, mà cũng chẳng ai dám để ý là hắn còn đó hay lăn đi xa xa ...

Người thứ hai kế tiếp rú lên là Lôi Nhất Phong, nửa mảng đầu bị Sanh Tử Kiều chém bay, hắn ngã nhào nằm bất động. Máu đã bắt đầu chảy. Cục trường nặng mùi tang tóc rồi.

Hạ được hai đối thủ, Lệ Tuyết Linh cười lớn, tiếng cười của chàng như quỷ gào.

Nhưng trong lúc bất thần chàng hứng một nhát kiếm của Trần Tông vút qua nơi đầu vai.

Cũng may, kiếm chỉ phớt nhẹ, chặt đứt một lớp da thịt chứ không trúng thương.

Lệ Tuyết Linh cực kỳ phấn nộ, chàng cấp tốc quay mình lại, đao trên, vó đao dưới, đao bổ xuống, vó đao quét ngang. Trần Tông chỉ kịp lách đầu tránh nhát đao nhưng vó đao đập vào hông lão kêu một tiếng bịch. Ba bốn thanh sườn gãy, Trần Tông chới với, ngã liền nằm rên siết trên mặt đất.

Tào Nghê đổ ngẫu đôi mắt. Thế là thất lợi rồi, mà lại thất lợi quan trọng. Y quát tháo ầm ỹ, bao nhiêu người còn lại bên ngoài cùng nhảy vào trừ một vài tên giữ đuốc chiếu sáng cuộc chiến. Song phương lại ác chiến một lúc lâu.

Rồi Đỗ Vô Song hứng một nhát đao nơi mặt, đường đao chém đứt một bên má và chót mũi của y, máu đổ ròng ròng. Y tối mắt, không dám đứng nguyên tại chỗ, vội nhún chân nhảy lùi lại. Lệ Tuyết Linh đã bị thương ba nơi trên mình chàng, may mắn là thương thế không nặng, và không nhằm chỗ nhược nên chàng còn chi trì vững vàng như thường. Hiện tại nơi cục trường, ngoài số thuộc hạ cấp thấp ra chỉ còn một Tào Nghê và một Dư Phi.

Với toàn bộ cao thủ Hắc Lâu, Lệ Tuyết Linh không ngán, thì liệu hai người đó sẽ làm gì chàng chứ? Bao nhiêu vết thương trên mình, đánh đổi một vài mạng người, loại trừ bớt địch nhân, kể ra cũng lời chán. Lệ Tuyết Linh tràn niềm hy vọng, sinh lực tăng gia, vung đao vút vút, bức thoái Tào Nghê và Dư Phi liên liên.

Bây giờ thì Tào Nghê mới thức ngộ ra, mình đã giỡn với lửa, y không ngờ Lệ Tuyết Linh có bản lĩnh cao cường đến mức độ đó. Chàng có tài cao, lại gan lì, cộng

thêm thanh đao báu chẳng trách nào mà chàng chẳng dám làm một tay độc hành đại đao?

Thảo nào mà chàng chẳng đứng vững qua bao nhiêu năm dài trên giang hồ? Y hỏi hận đã quá nghe lời Cam Bang, y hỏi hận đã xem thường chàng. Với toàn lực lượng, y không hạ nổi đối phương, thì còn lại hai người, y hy vọng gì hơn?

Huống chi biết đâu y chẳng bị đối phương hạ tại chỗ? Biết đâu cuộc chiến dằng dai này không làm kinh động bọn Thân Xương Ngọc? Chúng kéo đến thì sao?

Trong phút chốc, viễn cảnh Hắc Lâu sụp đổ hiện ra trong tâm tư, cơ nghiệp tan tành... Bất giác y bàng hoàng...

Đang lúc xuất thần, y chợt thấy một ánh sáng loé lên trước mặt. Nhưng làm sao y tránh kịp mũi đao của chàng bắn qua? Mũi đao đâm trúng bả vai y, kêu lên một tiếng roạt. Dư lực nhất đao còn, đẩy y ngã ngửa người ra. Người ngã thanh đao rút đao rút khỏi vết thương.

Dư Phi chưa kịp phản ứng, ba bóng người từ xa lao vút tới. Đi đầu là Thân Xương Ngọc, kế đó là Thân Xương Hán, cuối cùng là Hà Tinh Huỳnh, có đèo Hoàng Quân Nhã bên hông.

Phía xa xa, một số hội viên Minh hội Trung Điền Sơn chạy theo tiếp ứng. Thân Xương Ngọc và Thân Xương Hán đến nơi, lập tức phân ra tả hữu, chặn Dư Phi. Đang lúc kinh hoàng, Dư Phi không kịp né tránh quả chùy của Thân Xương Ngọc bắn sang. Một tiếng bốp vang lên, đầu lâu của Dư Phi vỡ vụn, thân xác của y ngã nhào, bất động luôn.

Hà Tinh Huỳnh buông Hoàng Quân Nhã xuống. Hoàng Quân Nhã bắt kể máu me nơi mình Lệ Tuyết Linh, chạy tới ôm chầm lấy chàng, oà lên khóc:

- Huỳnh có sao không? Nếu không nhờ Quý Ca mang thương tích đến báo tin, thì làm sao bọn thiếp biết được chàng đang bị lâm nguy?

Lệ Tuyết Linh xô vệt Hoàng Quân Nhã qua một bên, bước tới Tào Nghê. Nhất đao của chàng đã cắt đứt mạch máu của Tào Nghê, vết thương không làm y chết, nhưng máu đổ quá nhiều, làm y kiệt dần dần, chắc chắn là khó thoát khỏi tay tử thần. Dù ngã, y vẫn còn nắm chặt thanh trường kiếm. Biết ý Lệ Tuyết Linh, Hoàng Quân Nhã vội lướt tới chặn đầu chàng, đồng thời thốt:

- Chàng hãy tha y đi, chàng còn nợ thiếp một số mạng người mà!

Nàng đứng day lưng về phía Tào Nghê. Lệ Tuyết Linh chưa kịp đáp, Tào Nghê cố gom tàn lực, bật cười mấy tiếng, thốt:

- Ta chết, nàng phải chết theo ta. Lệ Tuyết Linh! Nàng chết thay người, ta đã mãn nguyện lắm rồi! Người sẽ hối hận suốt đời!

Lệ Tuyết Linh xanh mặt, không kịp xô Hoàng Quân Nhã qua một bên, thanh

trường kiếm nơi tay Tào Nghệ vút đi, cắm đứng vào hậu tâm Hoàng Quân Nhã. Tào Nghệ đã yếu sức rồi, nếu không thì thanh kiếm xuyên thủng ngực nàng, chạm luôn ngực Lệ Tuyết Linh.

Gân mặt nàng co rút lại, thân mình nhũn, nàng ngã sụm xuống bất động. Lệ Tuyết Linh rít lên, nhảy vọt tới, vung đao chém liên hồi xuống Tào Nghệ. Phút chốc Tào Nghệ biến thành đồng xương thịt vụn bầy nhầy trong vũng máu.

Sự tình đã diễn ra quá nhanh, Thân Xương Hán và Hà Tinh Huỳnh sững sờ, không ai có phản ứng gì? Mà còn gì nữa cho họ phản ứng?

Lệ Tuyết Linh quay mình trở lại cạnh xác Hoàng Quân Nhã, từ từ ngồi xuống, ôm xác nàng khóc một lúc lâu. Sau cùng chàng rút thanh Sanh Tử Kiều, bẻ gãy quăng đi một nơi, rồi bế xác Hoàng Quân Nhã lặng lẽ quay về nhà.

Bọn Thân Xương Ngọc khoát tay, tha chết cho đám thuộc hạ của bọn Hắc Lâu, rồi cũng lặng lẽ kéo nhau đi theo chàng. Về đến phòng Lệ Tuyết Linh đặt xác Hoàng Quân Nhã lên giường chàng, rồi đóng cửa lại.

Suốt đêm đó, trọn ngày sau, chàng không ra khỏi phòng. Bọn Thân Xương Ngọc tôn trọng niềm đau của chàng, không hề vào phòng chàng khuyên giải. Họ biết, con người như chàng không cần ai khuyên giải, chàng hiểu việc gì nên làm, việc gì không nên làm, lời khuyên giải của ngoại nhân không cần thiết lắm.

Phân ưu?

Đợi gì phải có sự phân ưu hình thức, nó khách sáo lắm, nó thiếu hẳn cái thực chất của tình bằng hữu thâm giao. Về sự phân ưu trong trường hợp này biến thành mối đồng cừu. Lo cho cái gì trong tương lai, cái gì sẽ xảy ra, để ứng phó cấp thời và hữu hiệu, đó là cách phân ưu thiết thực nhất. Chạy quanh một việc đã rồi, thì còn gì vô ích hơn cho những kẻ lấy lòng đối xử với nhau?

Thân Xương Hán và Hà Tinh Huỳnh cũng có nghĩ đến trường hợp Lệ Tuyết Linh dám tự tử theo Hoàng Quân Nhã. Họ khuyên Thân Xương Ngọc nên đề phòng.

Nhưng Thân Xương Ngọc gạt ngang, bảo rằng mẫu người của Lệ Tuyết Linh không bao giờ chọn cái đoản, bỏ cái trường. Con người đó, đau khổ đến đâu cũng khôn quần trí mà làm liều như phần đông nông cạn.

Rồi ai ai cũng để yên cho chàng chọn ngày và phần đêm còn lại đó. Cho chàng khóc, khóc cho vơi niềm đau! Mãi đến khi hoàng hôn xuống, Thân Xương Ngọc đến tìm Lệ Tuyết Linh. Cả hai nhìn nhau, không nói một lời, dáng người của Lệ Tuyết Linh ủ rũ thật, song ánh mắt thì rực sáng một niềm hận vô biên.

Niềm hận do cái chết của Hoàng Quân Nhã, do nguyên nhân gây nên cái chết đó. Dù rằng nàng chết bởi thanh kiếm của Tào Nghệ, dù rằng Tào Nghệ đã trút linh hồn, chàng vẫn hận. Chàng hận cái động cơ thúc đẩy cuộc tai biến đêm vừa qua. Động

cơ đó là Bạch Liên Bình.

Thân Xương Ngọc nhìn qua chiếc giường của Lệ Tuyết Linh. Xác của Hoàng Quân Nhã được phủ một lượt chăn dài, che kín.

Y thở ra, nắm tay Lệ Tuyết Linh dẫn luôn đến khách sảnh. Lệ Tuyết Linh đi theo y, cả hai không nói với nhau một lời nào. Tại khách sảnh, không có tiệc, trên bàn chỉ có bình rượu và mấy cái chén. Thân Xương Hán và Hà Tinh Huỳnh có mặt tại bàn. Trong lúc này còn ai có tâm tình nghĩ đến tiệc? Trong lúc này, họ không cần ăn. Bởi, ai có tâm tình ăn?

Chỉ có rượu thôi, họ có thể uống, họ cần uống, uống để giải sầu!

Thân Xương Ngọc rót rượu. Bàn có bốn cái chén, mỗi người một chén, chén trước mặt mỗi người đầy rượu, không ai mời ai, không ai đợi ai, cùng nâng ly uống cạn, tuy nâng lên có trước sau một chút, tuy uống cạn có trước sau một chút, song cuối cùng cả bốn chén đều cạn.

Uống, để tỏ lòng đồng tâm, uống để xác nhận một nhất trí: đồng lao cộng khổ, chung lợi, chung lo, cùng vui, cùng buồn. Tuân rượu thứ hai cạn. Lướt thứ ba, chén rượu đầy, song chưa ai nâng lên. Thân

Xương Ngọc cất tiếng trước:

- Quý Ca chỉ bọn huynh biết, lão đệ lâm nguy, bảo bọn huynh đến tiếp viện gấp. Hắn không kịp giải thích nhiều hơn, bỏ đi liền, vậy sự tình ra sao? Đệ hãy nói cho chúng ta rõ nguyên nhân vì sao?

Lệ Tuyết Linh quắc mắt:

- Bạch Liên Bình!

Thân Xương Ngọc gật đầu:

- Ta hiểu rồi, sự tình có liên quan tới nàng ta. Nhưng đầu đuôi như thế nào, đệ hãy tóm lướt cho nhẹ bớt những gì còn ứ đọng trong lòng đệ, những tâm tư mà đệ đã gánh chịu hơn một ngày qua.

Lệ Tuyết Linh tóm lướt:

- Kim Sam Kiếm Khách Mạnh Ngạn nhận diện được Bạch Liên Bình khi nàng theo dõi ta đến tìm Mạnh Ngạn về vụ rương ngọc. Mạnh Ngạn nghe rõ cuộc đối thoại giữa ta và nàng. Y thuật hết với Tào Nghệ. Do đó, một cạm bẫy được giăng ra. Doãn Thanh sa hố khi Bạch Liên Bình đến tìm gặp hắn tại Hắc Lâu.

Thân Xương Ngọc kêu lên:

- Thế là Bạch Liên Bình chẳng hiểu gì cả về mưu mô của Tào Nghệ trong cuộc tập kích Trung Điền Sơn?

Lệ Tuyết Linh lắc đầu:

- Nàng hoàn toàn mù tịt, những gì nàng nói với chúng ta đều do sự dàn cảnh của

Tào Nghê.

Thân Xương Ngọc mắng:

- Thật là khốn kiếp, vậy mà nàng ta dám nhận năm vạn lượng bạc của chúng ta tỉnh bơ!

Lệ Tuyết Linh trầm trọng:

- Không lấy cũng phải lấy, không muốn là vì nàng chẳng có tin tức gì mang lại cho chúng ta, lấy để gây niềm tin nơi chúng ta, là cuộc giao dịch của nàng như thường lệ, không do sự dằn cảnh của Tào Nghê.

Thân Xương Ngọc cau mày:

- Đề nhắc đi nhắc lại một cuộc dằn cảnh của Tào Nghê. Ta chẳng hiểu gì cả!

Lệ Tuyết Linh giải thích:- Như thế này: Mạnh Ngạn và Thư Hùng kiểm Phan Tuấn trong thập toàn phái đến tìm Hắc Lâu cầu kiến Tào Nghê, xin hiệp tác để cùng mở chiến dịch tập kích Trung Điền Sơn, là chỗ đồng cừu, họ dễ thỏa thuận với nhau. Nhân dịp đó, Mạnh Ngạn tiết lộ việc Doãn Thanh âm mưu với Bạch Liên Bình đem tin tức về việc Tào Nghê hứa với anh vợ là Cam Bang, bằng mọi giá quyết hạ đệ để báo hận, bán cho ta với giá nửa ruộng ngọc. Tào Nghê liền vờ mở cuộc họp, thảo luận kế hoạch chống lại chúng ta, cốt cho Doãn Thanh thuật hết sự tình cho Bạch Liên Bình và bảo nàng gấp ra đi tìm gặp ta để làm một cuộc phát tài nữa, không ngờ Tào Nghê có cho người rình rập nghe ngóng. Doãn Thanh bị bắt giam cầm, Bạch Liên Bình phải y theo sự chỉ dẫn của Tào Nghê đến đây vờ làm cuộc giao dịch, rồi yêu cầu đệ đưa nàng xuống núi, lừa cho đệ vào cạm bẫy.

Thân Xương Ngọc trầm giọng:

- Tại sao nàng lại chịu sự sai sử của Tào Nghê?

Lệ Tuyết Linh thở dài:

- Ài tình! Hoàn cảnh! Một là nàng yêu Doãn Thanh, Tào Nghê hứa nếu nàng làm xong việc này sẽ phóng thích Doãn Thanh. Hai là nàng cũng bị quản thúc, bắt buộc nàng phải chịu sự sai khiến để được trả tự do.

Thân Xương Ngọc cau mày:

- Tào Nghê không ngăn Đại Chân Phái hay sao mà dám bắt nhốt đệ tử của phái này?

Lệ Tuyết Linh đáp:

- Việc cấp bách là tự tồn, là an ninh của toàn tổ chức, Tào Nghê phải nghĩ đến hai điểm đó trước, sau này sẽ tìm cách đối phó với Đại Chân Phái. Thông cảm thì hoà khí được bảo toàn, không thông cảm thì đánh nhau. Lão ta nắm được lợi khí trong tay, là giữ Doãn Thanh làm con tin, Đại Chân Phái khi nào dám quyết liệt với lão.

Thân Xương Ngọc thở dài:

- Doãn Thanh là tay non quá, hành sự hồ hênh quá, thiệt là đáng trách.

Đoạn y tiếp:

- Chẳng biết sau khi Tào Nghệ chết rồi, Doãn Thanh và Bạch Liên Bình có được tự do chăng?

Lệ Tuyết Linh trầm ngâm một chút:

- Theo đệ nghĩ thì cả hai không đến nỗi gì, giờ đây cả hai đã về Ngũ Đài Sơn rồi cũng nên?

Thân Xương Ngọc hỏi:- Bằng vào đâu mà đệ đoán như thế?

Lệ Tuyết Linh chưa đáp, vội hướng sang Thân Xương Hán và Hà Tinh Huỳnh, hỏi:

- Lúc Quý Ca đến đây báo tin, dù hấn mang thương tích trầm trọng nhưng không đến nỗi chí mạng vì vết thương đó chứ?

Cả hai cùng đáp:

- Đúng vậy!

Lệ Tuyết Linh trở lại Thân Xương Ngọc, hỏi luôn:

- Đại ca biết vì sao Quý Ca báo tin đó chăng?

Thân Xương Ngọc đáp:

- Thì hấn thấy Tào Nghệ không làm được việc gì đối với đệ, hấn bỏ chạy, rồi vớt vát một chút cảm tình, hòng sau này chúng ta không hỏi tội hấn đã mấy lần toàn làm khó chúng ta.

Lệ Tuyết Linh lắc đầu:

- Đại ca lầm rồi, đại ca đã đánh giá quá thấp con người hấn, thực ra, hấn không đến nỗi quá hèn như vậy đâu. Ắt quá, từ trước đến nay, hấn mai một tài danh tại Hắc Lâu là vì khư khư ôm mãi cái ngu trung đối với Tào Nghệ. Cái ngu trung đó làm tiêu tan hầu hết hào khí ở con người hấn. Sau ngày gặp gỡ chúng ta, với cái gương quyết liệt ly khai Hắc Lâu của đại ca, hấn bừng tỉnh cơn mê, định quay về với chánh nghĩa, song chưa có dịp. Nhân chiến dịch này, hấn muốn mượn tay đệ giúp hấn một phương tiện giải thoát, cho nên hấn cần rằng hững một nhát đao của đệ để có cơ hội chạy đi... Chạy đi trong trường hợp đó, hấn sẽ không bị Tào Nghệ nghi ngờ. Chạy đi, để báo tin với các người, đến gấp cứu viện ta, hấn được cơ hội trả ơn chúng ta tha chết cho hấn ngày đó...

Thân Xương Ngọc chặn lại:

- Hấn có liên quan gì đến số phận của Doãn Thanh và Bạch Liên Bình đâu?

Lệ Tuyết Linh đáp:

- Làm như thế hấn thực hiện được một nghĩa cử, đáp lại lòng nhân đạo của chúng ta. Sau đó hấn sẽ trở về Hắc Lâu, trước khi Tào Nghệ trở về nếu hấn thoát nạn. Hấn phóng thích đi tìm Bạch Liên Bình, khuyên cả hai trở về Đại Chân Phái.

Thân Xương Ngọc hỏi:

- Còn hắc? Hắc ở lại Hắc Lâu chờ Tào Nghê trở về thọ tội ư?

Lệ Tuyệt Linh lắc đầu:- Khi nào có việc đó? Hắc giết bọn thủ ngục để cho Tào Nghê tin rằng chính Doãn Thanh hạ sát chúng mà trốn đi, rồi hắc cũng trốn luôn, Tào Nghê sẽ nghĩ rằng hắc chết vì nhát dao của ta.

Thân Xương Ngọc gật đầu:

- Có lý, tuy nhiên, người chỉ luận đoán thôi, chứ sự thật chưa biết ra sao ...

Lệ Tuyệt Linh quả quyết:

- Dù là luận đoán đệ dám chắc không sai sự thật đâu. Rồi lão ca sẽ thấy!

Thân Xương Ngọc thốt:

- Ly khai như vậy hắc sẽ đi về đâu? Hắc phải hiểu nếu Tào Nghê còn sống sớm muộn gì lão cũng phát giác ra sự tình. Bằng không đi nữa, chẳng lẽ hắc phải ẩn mặt suốt đời ư? Hắc nông nổi đáng trách, biết mình đi sai con đường, biết mình có thể quay đầu về chánh khí, vậy mà vì cái ngu trung đành mai một tài danh. Đáng tiếc thật! Ta muốn tìm hắc, thuyết phục hắc gia nhập minh hội của ta.

Lệ Tuyệt Linh lắc đầu:

- Đừng phí công vô ích, không bao giờ hắc đến với chúng ta đâu. Bởi làm vậy, hắc sẽ mang tiếng là bất nghĩa, mà hắc thì không tiêu nổi hai tiếng đó, dù sau này hắc biết Tào Nghê đã chết rồi, hắc cũng không theo về với chúng ta. Hắc sẽ tìm một nơi nào đó, quy ẩn một thời gian, rồi dọn đường tự lập, tạo cơ nghiệp với đời.

Thân Xương Ngọc quay qua Thân Xương Hán:

- Hiền đệ có cho người thu dọn bãi chiến trường trong đêm rồi chứ?

Thân Xương Hán gật đầu:

- Đồ Vô Song đốc xuất bọn thuộc hạ mang xác những kẻ chết trở về Hắc Lâu.

Tiểu đệ khỏi phải làm gì cả.

Thân Xương Ngọc trầm ngâm một chút:

- Còn mỗi Đồ Vô Song, liệu hắc có đủ tài năng gây dựng lại thực lực của Hắc Lâu chăng?

Lệ Tuyệt Linh lắc đầu:

- Đệ nghĩ là không, hơn nữa, hắc sẽ cao bay xa chạy, sợ một ngày nào đó, chúng ta sẽ tìm đến, mà phá hủy cơ đồ của Tào Nghê. Hắc không đại gì mà ở đó chờ cuộc báo hận của chúng ta. Tào Nghê chết, cơ đồ lão còn đó, dù sớm dù muộn, chúng ta cũng hủy diệt cơ đồ của lão.

Chàng vụt hỏi tiếp Thân Xương Ngọc:

- Đại ca, đệ thấy mình cần đi đến đó một chuyến. Thân Xương Ngọc đồng tình:

- Tự nhiên.

Nhìn Lệ Tuyết Linh, y hỏi:

- Đệ muốn mai táng thi hài Hoàng cô nương tại đâu? Ở đây hay đưa về quê quán nàng?

Lệ Tuyết Linh đáp:

- Đệ nghĩ kỹ lắm rồi, cứ mai táng nàng tại đây, rồi sai người bốc hài cốt song thân nàng mang luôn về đây cho cả gia đình đoàn tụ. Nàng đâu còn thân nhân tại hương quán, đưa nàng về đó thì mồ hoang mả lạnh, ở đây còn có đệ.

Chàng hỏi:

- Đệ có thể yêu cầu đại ca một việc này không?

Thân Xương Ngọc đáp nhanh:

- Đệ cứ nói.

Lệ Tuyết Linh đáp:

- Nếu đại ca không thấy trở ngại thì chúng ta sẽ xây mộ phần nàng bên cạnh tẩu tẩu, có được chăng?

Thân Xương Ngọc gật đầu:

- Được! Như thế dù là trong những ngày thăm mộ, chúng ta vẫn sống có đôi có bạn với nhau.

Lệ Tuyết Linh nhếch môi, nụ cười không nở nổi, dù chàng muốn có một nụ cười dù là một nụ cười khổ. Nụ cười xác nhận một ý chí. Ý chí chấp nhận số phận. Đơn cô, đơn cô từ lúc lớn lên, tuy có cha có mẹ đầy đủ, song không ai hiểu chàng, chàng có người thân, tuy thân vì liên hệ huyết nhục nhưng tâm hồn chàng vẫn mãi cô đơn. Rồi chàng gặp được người lý tưởng, người lý tưởng lại ra đi, bỏ chàng lại với cô đơn. Chàng đành chấp nhận với sự cô đơn.

Thân Xương Ngọc đem lại cho chàng một an ủi, song tình bằng hữu chỉ xoa dịu những nét đại cương, trong khi chàng cần những cái tế nhị. Lòng chàng vẫn trống như thường. Trong đời, có bao nhiêu người lý tưởng. Đã cho là lý tưởng, thì phải duy nhất, mất lý tưởng rồi, chỉ còn miễn cưỡng gượng gạo thôi.

Chàng muốn cười, để bằng lòng với số phận nhưng tất cả nơi chàng đều trở thành chai đá, nụ cười không nở nổi trên chỗ chai đá.

Thân Xương Ngọc thương cảm quá chừng? Y cũng như chàng, cũng mất người lý tưởng và từ đó ngôi vị trong lòng bỏ trống luôn đến nay. Ngay đêm đó, họ lo tẩm liệm thi hài Hoàng Quân Nhã và hôm sau, nàng được mồ yên mả đẹp. Đám tang cử hành lặng lẽ, đơn giản bên ngoài nhưng rất long trọng về ý niệm.

Cuộc sinh hoạt tại Trung Điền Sơn điều hòa lại như cũ. Biến cố xảy ra, tuy không gây thiệt hại cho lực lượng của Minh hội song mọi người bị chấn động ít nhiều với cái

tang của Lệ Tuyết Linh. Luôn bảy hôm, chàng không cười, nói, ăn xong là về phòng đóng cửa nằm lỳ. Không ai biết rõ chàng có ngủ hay không, chỉ thấy đôi mắt chàng sâu hơn trước, ánh mắt sắc và lạnh hơn trước. Luôn bảy chiều, chàng đều có mặt tại ngôi mộ của Hoàng Quân Nhã, cho đến lúc màn đêm phủ dày, mới chậm chạp cất bước nặng nề trở về.

Tôn trọng sự im lặng của chàng, Thân Xương Ngọc không đi theo. Rồi đến một hôm trong bữa cơm tối, Lệ Tuyết Linh cất tiếng:

- Đại ca!

Thân Xương Ngọc bảo:

- Đệ có gì xin cứ nói.

Lệ Tuyết Linh tiếp:

- Đến Hắc Lâu xem qua tình hình, quả có đúng như đệ luận đoán chẳng?

Thân Xương Ngọc gật đầu:

- Rồi sau đó?

Lệ Tuyết Linh tiếp:

- Đi luôn đến Ngũ Đài Sơn, tìm Đại Chân phái.

Thân Xương Ngọc hỏi:

- Đệ muốn xử tội Bạch Liên Bình?

Lệ Tuyết Linh đáp:

- Cả Doãn Thanh nữa. Bởi chúng chịu trách nhiệm về cái chết của nàng. Chúng đã quá hèn không xứng đáng là con nhà võ. Chúng phải bị loại trừ khỏi giang hồ.

Thân Xương Ngọc trầm giọng:

- Nếu Dương Chi Minh phản đối?

Lệ Tuyết Linh tức giận:

- Đệ không sợ.

Thân Xương Ngọc trầm ngâm:- Ta chỉ ngại mình hành động quá đáng thôi, Độc Thủ Thần Thương Dương Chi

Minh từ ngày lãnh đạo Đại Chân Phái đến nay hằng giữ hoà khí với hào kiệt giang hồ, thiết tưởng chúng ta tránh được sự việc nào, hay cho việc đó.

Lệ Tuyết Linh hừ một tiếng:

- Nhưng, trong phái hắc có sâu bọ, hắc phải áp dụng quy luật bốn môn, gạt bỏ những phần tử tham lam, vô sỉ, đê tiện. Nếu hắc bằng lòng giao Doãn Thanh và Bạch Liên Bình cho đệ, thì hòa khí được bảo tồn, bằng ngược lại, đệ phải làm một cái gì cho nàng.

Thân Xương Ngọc thốt:

- Ta không tin bọn Bạch Liên Bình trở về Ngũ Đài Sơn. Nếu chúng còn về đó

được thì Dương Chí Minh chưa hay biết hành động của chúng.

Lệ Tuyết Linh lại hừ một tiếng:

- Thì chúng ta cũng cứ đến đó xem sao.

Rồi chàng tiếp:

- Đáng lẽ Dương Chí Minh không nên để cho Doãn Thanh gia nhập Hắc Lâu, hắn còn lạ gì cái tổ chức đó, hắn đáng trách là vậy. Để dung dưỡng được một lần thì hắn có thể dung dưỡng hai lần, ba lần ...

Thân Xương Ngọc lắc đầu:

- Mỗi con người có mỗi chí hướng, Dương Chí Minh không thể nào ngăn chặn

Doãn Thanh lập thân ...

Lệ Tuyết Linh chận lại:

- Nhưng hắn có bốn phạm bảo toàn danh dự cho một phái!

Thân Xương Ngọc trầm ngâm một lúc, đoạn thốt:

- Được rồi! Chúng ta sẽ làm một chuyến viễn du. Thú thật với đệ, ta đang cần hoạt động. Niềm đau của người làm sống động niềm đau của ta, tuy vợ ta đã mất hơn bảy năm dài. Ngồi nhà một chỗ, ta không chịu nổi.

Đoạn y hỏi:

- Đệ có kế hoạch gì chưa?

Lệ Tuyết Linh trầm lặng qua mấy phút, rồi từ từ cất tiếng:

- Kế hoạch như thế này: về hành trình, có ba giai đoạn, hai chánh, một phụ. Hai chánh là đến Hắc Lâu rồi đi luôn tới Ngũ Đài Sơn. Một phụ là đi tìm Doãn Thanh và Bạch Liên Bình. Về phương tiện, chúng ta dùng ngựa, về nhân số, ra đi chỉ có đệ và đại ca, Thân Xương Hán hiền đệ ở nhà chuẩn bị tiếp viện, bất cứ thời gian nào, cũng xuất kỳ bất ý lúc nào cũng tiếp viện được một cách nhanh chóng. Dắt một hệ thống liên lạc thường xuyên, giữa bọn ta và Trung Điền Sơn, để cho tin tức đi về...

Thân Xương Hán chận lời:

- Lệ ca yên trí đi, tiểu đệ bảo đảm điều đó.

Hà Tinh Huỳnh chớp mắt:

- Còn muội? Chẳng lẽ muội không xứng đáng lãnh một công tác nào trong công cuộc này? Muội vô dụng hay là các vị chẳng tin muội?

Lệ Tuyết Linh do dự:

- Cô nương thì ...

Hà Tinh Huỳnh tiếp nhanh:

- Muội lãnh nhiệm vụ truy tầm tung tích Bạch Liên Bình và Doãn Thanh cho.

Lệ Tuyết Linh thốt:

- Giai đoạn phụ, là phòng hờ khi hai người đó không về Ngũ Đài Sơn...

Hà Tinh Huỳnh chận lại:

- Biết rằng vô ích, cũng phải làm. Vô ích mặt này, hữu ích mặt kia, tiết kiệm thời gian...

Lệ Tuyết Linh gật đầu:

- Nếu Hà cô nương sẵn lòng...

Hà Tinh Huỳnh đáp gấp:

- Đương nhiên rồi!

Thân Xương Ngọc tán:

- Thế là ai ai cũng có bốn phận cả!

Day qua Lệ Tuyết Linh, y hỏi luôn:

- Chừng nào chúng ta khởi hành?

Lệ Tuyết Linh đáp:

- Sáng sớm ngày mai, đệ cùng đại ca đi chung, còn Hà cô nương thì đi riêng. Cô nương tự tiện sắp xếp cuộc hành trình của mình, nơi nào đi trước, nơi nào đến sau. Song hãy nhớ điều này, cứ cách mười lăm hôm là trở về liên lạc với Thân Xương Hán một lần do hệ thống mật thám, bọn tại hạ theo dõi công cuộc truy tầm của cô nương.

Hà Tinh Huỳnh gật đầu:

- Muội nhớ rồi.Đêm đó họ chia tay nhau sớm, để ngủ lấy sức ngày mai lên đường. Hôm sau, vào lúc lờ mờ sáng như thường lệ, Thân Xương Ngọc ra viếng mộ vợ, thấy Lệ Tuyết Linh đã có mặt tại đó, ngồi thừ một đồng trước mộ Hoàng Quân Nhã. Họ không nói với nhau một lời, họ biết cả hai ra viếng mộ tạm biệt người lý tưởng để xuất phát cuộc viễn hành. Có lẽ Lệ Tuyết Linh ra đây lâu rồi, bờ vai của chàng thấm ướt sương đêm, đầu chàng điểm lốm đốm những hạt sương trắng.

Khi thái dương lên, Thân Xương Ngọc đứng lên, vẫy tay, Lệ Tuyết Linh đứng theo.

Rồi họ lặng lẽ song bước bên nhau, vào nhà. Bữa điểm tâm đã được dọn sẵn, Thân Xương Hán và Hà Tinh Huỳnh đang ngồi chờ. Bọc hành lý quàng vai, Hà Tinh Huỳnh cải dạng nam nhân, sẵn sàng lên đường, mừng tượng không thiết gì đến bữa ăn cả.

Họ vừa ăn vừa dặn dò nhau lần cuối, rồi Hà Tinh Huỳnh xuống núi trước. Vì thanh Sanh Tử Kiều đã bị chàng bẻ gãy trong đêm đó, quyết tâm tạ từ kiếp sống giang hồ, hiện tại chàng không có vũ khí. Thân Xương Hán cho chàng mượn thanh đao của hắn, đao cũng thuộc loại quý, không kém thanh đao của chàng.

Thân Xương Hán đích thân đưa cả hai xuống núi. Theo sau họ cách xa xe là toán đầu tình báo, gồm ba người.

*

Họ theo con đường cũ ra đi

Đến Hồng Khẩu Phụ, họ tạt vào Cam Di Hiên thăm Trì Cung. Triệu Trọng Sơn

còn đó, thương thế của hần đà giảm, tình trạng sức khỏe rất khả quan. Họ ở lại một đêm, cuộc rượu tàn vào lúc canh ba. Thân Xương Ngọc và Lệ Tuyết Linh ngủ chung phòng.

Ngày sau, họ tiếp tục hành trình. Lệ Tuyết Linh tặc lưỡi, day qua Thân Xương Ngọc:

- Trì Cung thề mà sướng. Hần biết hưởng lạc thú hơn chúng ta nhiều.

Thân Xương Ngọc gật đầu:

- Đúng là như vậy. Nhưng được hưởng lạc thú như vậy là nhờ hần đã trải qua một cuộc đời dẫu bể trên giang hồ.

Hai người vừa đi đường vừa trò chuyện phiếm với nhau. Họ nói với nhau tất cả mọi chuyện ở trên đời nhưng tuyệt nhiên họ không hề nói đến chuyện của hai người đàn bà mà họ yêu dấu đã nằm xuống vĩnh viễn. Họ nằm xuống là hết, nhưng họ để lại trong lòng của hai người đàn ông ngang

tàng khí phách này một nỗi đau đớn. Không bao giờ họ quên được. Và cũng không ai bù đắp được vết thương lòng quá lớn của họ.

Đối với những người khác thì còn có thể quên được với thời gian trôi qua. Nhưng với hai người đàn ông này thì không một cái gì có thể làm họ quên được. Trừ khi họ chết, lúc đó họ sẽ quên vĩnh viễn.

Hai người sóng ngựa bên nhau, một người mang vết thương lòng đã cũ. Một người mang vết thương lòng mới, nhưng cả hai đều đau đớn giống nhau. Bởi lẽ cả hai tuy là hai người nhưng chung quy họ lại hoá thành một. Vì tính khí họ giống nhau. Nên họ hiểu tâm trạng của nhau hơn ai hết.

Càng lúc, họ càng tiến vào địa phận của Hắc Lâu hơn. Thân Xương Ngọc lên tiếng:

- Ta tìm nơi uống nước một chút đi nhé!

Lệ Tuyết Linh gật đầu, hai người tìm đến một toà tửu lâu sang trọng. Ngồi vào một bàn nhỏ bỏ trống, cạnh bên cửa sổ. Gọi rượu thịt xong, cả hai nhìn ra đường trầm ngâm với suy tính của mình. Một đại hán bước tới vòng tay chào Thân Xương Ngọc:

- Thân đại ca, mạnh giỏi!

Thân Xương Ngọc nhìn lại, thì ra đó là Lý Tuấn, một người trong thiên tổ.

Thân Xương Ngọc trầm giọng hỏi:

- Tình hình Hắc Lâu lúc này ra sao rồi?

Lý Tuấn nhanh nhẩu thuật lại cho hai người nghe việc Tào Nghê đem người đi vây đánh Lệ Tuyết Linh ở Trung Điền Sơn. Mãi đến một hôm Quý Ca trở về, mình băng bó nhiều nơi, hần cho rằng Quý Ca bị thương nặng, chứ có biết đâu thực ra, Quý Ca chỉ mang một vết thương ở nơi đầu vai thôi, sở dĩ Quý Ca băng bó nhiều nơi là cốt tạo

nên một thảm trạng, dọa khiếp bọn thuộc hạ Hắc Lâu.

Quý Ca về đến nơi, lập tức triệu tập số người còn sót lại báo tin cho biết, Tào Nghệ thọ hại tại Trung Điền Sơn, bao nhiêu người đi theo lâu chủ đều bị sát hại cả. Điều này, chính Quý Ca bịa ra, chứ lúc y bỏ chạy, thì lực lượng của Tào Nghệ còn nguyên vẹn, chưa hao hụt một cao thủ nào.

Quý Ca lại cho biết, một ngày gần đây, minh hội Trung Điền Sơn sẽ kéo quân đến nơi, san bằng Hắc Lâu, trả thù cho cuộc tấn công vừa rồi. Lâu chủ đã chết, cao thủ hết, Hắc Lâu như rắn không đầu. Ai ai cũng van xin Quý Ca, tìm một biện pháp giải cứu số còn lại. Quý Ca đưa ra ý kiến, tất cả nên phân chia sự sản của Tào Nghệ rồi mạnh ai nấy tẩu thoát, tìm đường lánh nạn. Doãn Thanh cũng được phóng thích luôn.

Ý kiến đó được bọn thuộc hạ tán thành. Và Hắc Lâu đã tan rã từ hôm đó.

Những người khác tản mác khắp bốn phương trời, còn Lý Tuấn thì vốn có thân nhân trong thôn xóm này, nên về đây sinh cơ lập nghiệp. Thân Xương Ngọc trầm ngâm một lúc, hỏi:

- Còn Đỗ Vô Song? Y là người sống sót trong chiến dịch Trung Điền Sơn, duy nhất có một mình y, không trở về đây ư?

Lý Tuấn lắc đầu:

- Từ ngày giải tán đến nay, tiểu nhân không hề dãi chân về chốn cũ, nên không hề gặp một ai hết.

Thân Xương Ngọc lại hỏi:

- Còn Quý Ca ra đi, chẳng rõ về phương hướng nào, y không hề lấy theo một lạng bạc của Tào Nghệ ư?

Thân Xương Ngọc thở dài. Lệ Tuyết Linh trầm gương mặt. Cả hai cùng nghĩ đến trò dâu bể trên đời. Dâu bể ở trong lòng họ, dâu bể tại Hắc Lâu, dâu bể ở Toàn Chân phái, dâu bể ở trong gia đình họ Hoàng.

Nơi nào cũng có dâu bể, lúc nào cũng có dâu bể!

Cả đến kẻ có cuộc đời dễ dãi nhất là Trì Cung cũng trải qua hơn một lần dâu bể.

Dâu bể do cạnh tranh, cạnh tranh phát sanh từ đố kỵ. Dâu bể muôn đời!

Và họ đang trên con đường dâu bể đến Đại Chân phái đây. Rượu dọn lên, họ uống tuy uống nhiều, song lại là thứ rượu buồn buồn man mác, băng khuâng.

Rồi họ giả từ Lý Tuấn, tiếp tục cuộc hành trình.

*

Một hôm họ đến Ngũ Đài Sơn. Ngũ Đài Sơn có trăm ngàn ngọn núi, nhỏ to, cao thấp bất đồng. Ở mỗi ngọn núi, có hoặc chùa, hoặc am, hoặc quán người tu đạo rất đông, rải rác khắp nơi, đạo cũng bất đồng, có đủ Phật, Thánh, Tiên, ngoài ra cũng có người đến đó mai danh ẩn tích trong một hang động hẻo lánh, hoặc dựng nhà cỏ giữa

rừng già, trên đỉnh cao.

Vốn biết tổng đàn của Đại Chân phái ở ngọn núi nào, Thân Xương Ngọc và Lệ

Tuyệt Linh không mất công tìm kiếm. Họ đi ngay đến nơi. Lạ lùng thay, địa điểm vẫn y, nhưng môn trường đổi vẻ. Ngày nào, nơi đây là

tổng đàn của một phái võ, thì bây giờ lại là một đạo quán. Đại Chân phái đã di tản cơ sở đi nơi khác rồi chăng?

Không có lý!

Bởi sự di tản đó nếu có, phải được kể là một biến động trong võ lâm. Mà đã là một biến cố thì khách giang hồ hẳn phải nghe nói đến? Tại sao hai người lại chẳng hay biết gì cả? Họ bàng hoàng một lúc, song đã đến đây rồi, lại chẳng vào ư?

Cổng đạo quán không có biển mang tên, không mang tên, song người thừa trí cũng biết được đạo quán mang tên gì. Vô Danh Quán!

Cả hai đến cổng, cổng đóng kín, bên trong có đạo đồng bước ra, mở cổng. Lệ Tuyệt Linh hỏi:

- Đây có phải là tổng đàn của Đại Chân Phái?

Đạo đồng đáp:

- Xưa kia là phải còn bây giờ là đạo quán Vô Danh.

Lệ Tuyệt Linh hỏi:

- Dương Chí Minh còn tại đây chăng?

Đạo đồng lắc đầu đáp:

- Hiện tại ở nơi đây không còn ai mang tên Dương Chí Minh cả?

Lệ Tuyệt Linh hỏi tiếp:

- Thế ai là người chủ trì của đạo quán này?

Đạo đồng đáp:

- Là Huyền Thanh đạo trưởng.

Thân Xương Ngọc chen vào hỏi:

- Tại sao Đại Chân phái lại tan rã như vậy?

Đạo đồng đáp:

- Các vị nên hỏi câu đó với đạo trưởng của bốn tự.

Lệ Tuyệt Linh gật đầu hỏi:

- Vậy xin cho hỏi đạo nhân có thấy Doãn Thanh và Bạch Liên Bình đến đây không?

Đạo đồng đáp:

- Hai người này từ ba năm nay không bước chân đến đạo quán đến một lần.

Lệ Tuyệt Linh hỏi tiếp:- Bọn tại hạ muốn gặp Huyền Thanh đạo trưởng có được không?

Đạo đồng gật đầu đáp:

- Dĩ nhiên là được, xin mời nhị vị thí chủ theo vào khách sảnh.

Đạo đồng đi trước đưa Thân Xương Ngọc và Lệ Tuyết Linh và trong. Y lên tiếng:

- Nhị vị cảm phiền ở đây chờ một chút. Tiểu đạo đi thông báo cùng đạo trưởng.

Thân Xương Ngọc mỉm cười:

- Xin đa tạ!

Hai người đưa mắt quan sát cảnh bài trí trong khách sảnh. Cách bài trí đơn sơ, nhưng không kém phần trang nghiêm thanh tịnh.

Chợt từ bên trong, một vị đạo nhân bước ra. Vị đạo nhân này tuổi trạc ngũ tuần, nét mặt phương phi hồng hào, lộ vẻ chính khí oai phong, có điều cánh tay tả của đạo nhân bị cụt mất đến bắp vai.

Thì ra đạo nhân chính là Độc Thủ Thần Thương Dương Chí Minh, giáo chủ của Đại Chân phái, lừng tiếng trên giang hồ. Dương Chí Minh bỗng nhiên ngộ đạo, đổi tổng đàn thành đạo quán, trừ ra hai người là Doãn Thanh và Bạch Liên Bình giữ nếp sống tục nhân. Họ giữ nếp sống tục nhân, vì họ không còn liên quan đến sinh hoạt của đạo quán, ra ngoài môn quy của Đại Chân phái.

Mà chính Dương Chí Minh cũng không muốn họ trở thành đạo sĩ, bởi lão biết họ tha thiết yêu nhau, sớm muộn gì họ cũng kết hôn với nhau, nếu bức bách họ tu đạo thì cuộc hôn nhân đó phải hủy bỏ, họ sẽ mang mãi mối hận tình, rồi có một ngày nào đó, họ dám oán trách sư tôn.

Thân Xương Ngọc và Lệ Tuyết Linh vái chào đáp lễ. Huyền Thanh đạo trưởng mời ngồi, gọi đạo đồng mang trà ra đãi khách. Đạo trưởng hỏi:

- Hai vị đến đây, hẳn có điều chi chỉ giáo?

Lệ Tuyết Linh đáp lời:

- Dĩ nhiên là phải có thỉnh giáo nơi đạo trưởng chứ nếu không thì bọn tại hạ đâu dám đến đây, làm mất đi sự thanh tịnh của thánh địa!

Lúc ra đi, Lệ Tuyết Linh cương quyết lấy thái độ cứng rắn đối phó với Dương Chí Minh. Nhưng bây giờ đối diện với Huyền Thanh đạo trưởng, sự cương quyết của chàng xuống thấp gần như tiêu tan, ánh mắt của chàng cũng dịu lại ít nhiều. Thân Xương Ngọc thật ra không muốn gây sự trực tiếp với Huyền Thanh đạo trưởng, song vì nể bạn, phải hành động theo bạn. Y vốn muốn tìm ngay bọn Doãn Thanh và Bạch Liên Bình giải quyết vấn đề, dù sau này đạo trưởng có muốn như thế nào, y sẽ tìm cách đối phó. Giờ đây, thấy Lệ Tuyết Linh hoà dịu lại, y rất mừng, thở nhẹ mấy hơi. Đạo trưởng thốt:

- Xin hai vị cho biết tôn ý!

Lệ Tuyết Linh hỏi:

- Hai vị lịnh đề có mặt tại đạo quán chăng?

Đạo trưởng cau mày:

- Lệ đại hiệp muốn nói đến tiểu đồ Doãn Thanh và Bạch Liên Bình?

Lệ Tuyết Linh gật đầu. Đạo trưởng lộ vẻ buồn, đáp:

- Nhắc làm chi đến bọn ngoan cố, làm cho bản đạo thêm khắc khoải con tim.

Lệ Tuyết Linh và Thân Xương Ngọc cùng trở mắt nhìn lão. Đạo trưởng tiếp:

- Chúng hạ san từ ba năm rồi, ba năm qua chúng không hề trở lại viếng thăm sư tôn. Cứ theo tin tức đưa đến cho bản đạo thì chừng như chúng đã xa lánh chánh khí, dấn chân vào đường tà.

Lệ Tuyết Linh hỏi:

- Đạo trưởng có biết là Doãn Thanh gia nhập Hắc Lâu chăng?

Đạo trưởng thở dài:

- Chúng bắt đầu chuyển hướng từ ngày gia nhập vào Hắc Lâu đấy?

Lệ Tuyết Linh hỏi:

- Đạo trưởng bằng lòng với hành động của hần ư?

Đạo trưởng nhìn ra xa xa, đôi mắt mơ màng, một lúc lâu khẽ đáp:

- Không bằng lòng cũng chẳng làm sao hơn, Đại Chân Phái không còn, môn quy không còn, đã chắc gì nó nghe theo lời giáo huấn của bản đạo nữa mà trách cứ nó? Bản đạo đã rửa sạch bụi đời, theo con đường giải thoát, nên không thể hỏi tội nó làm hoen ố bổn môn, vả lại cũng không còn cần thiết nữa, vì Đại Chân Phái thuộc về dĩ vãng, còn Vô Danh, thì hành vi của hần cũng không liên quan gì đến bản đạo!

Dừng lại một chút, lão tiếp:

- Bạch Liên Bình yêu nó, không ngần ngại hòa theo nó mà làm những việc phi đạo nghĩa, sanh tánh tham lam, tìm bí mật của người này, đem bán cho người khác, cả hai cùng nuôi dưỡng tà tâm, cả hai cùng đi dần vào đường tội lỗi.

Lệ Tuyết Linh và Thân Xương Ngọc thở dài.

Họ còn biết nói sao nữa! Chắc chắn là Doãn Thanh và Bạch Liên Bình không có đây rồi. Một người đáng tôn kính như đạo trưởng, không thể nói dối được.

Huyền Thanh đạo trưởng hỏi:

- Hai vị tìm chúng, có việc chi chăng? Lệ Tuyết Linh thưa sơ lược sự tình.

Huyền Thanh đạo trưởng thở dài, trầm ngâm một lúc lâu, rồi thốt:

- Chủ trương của hai vị, không liên quan đến bản đạo. Tuy các vị xử trí thế nào thích hợp với lòng thì thôi! Ngày nay, chúng tuy chưa bị bản đạo khai trừ khỏi môn trường, song có khác nào chúng đã bị khai trừ đâu! Bởi, môn hộ không còn nữa thì chúng trở thành vô sự, vô môn. Mà bản đạo thì không thừa nhận chúng có liên hệ đến Vô Danh Quán.

Dừng lại một chút, đạo nhân tiếp:

- Có điều, bản đạo xin khuyên hai vị thi hành luật người, thì oan gia cầu kết. Kể

kia nếu có tội, thì còn luật trời. Luật trời trừng phạt, là liễu kết mọi oán thù, oan gia không phát sanh!

Lệ Tuyết Linh không đáp. Không đáp, có nghĩa là chàng không chấp nhận luận điệu đó. Cái luận điệu dựa vào đức hiếu sanh của thượng đế, để tiết giảm sự hiếu sát. Lệ Tuyết Linh và Thân Xương Ngọc đứng lên cáo từ. Họ xuống núi, đi một đoạn đường, gặp Hà Tinh Huỳnh. Thì ra, nàng đi tìm họ. Do hệ thông tình báo, nàng biết được bọn Lệ Tuyết Linh rời Hắc Lâu, thẳng đến Ngũ Đài Sơn.

Nàng lập tức đi luôn đến Ngũ Đài Sơn.

Gặp nhau rồi, họ thuật sơ lược sự tình về phần mỗi bên, đoạn Hà Tinh Huỳnh cho biết, theo sự dò hỏi của nàng thì Doãn Thanh và Bạch Liên Bình hiện tại đang ở trong một toà nhà sang trọng tại Dương Châu, giữa lòng thành phố.

Cả hai không dám ở những nơi hẻo lánh, sợ một cuộc trả thù vì họ biết Lệ Tuyết Linh chẳng bao giờ dung tha hành động của Bạch Liên Bình. Họ đã thành vợ thành chồng, quanh mình có kẻ hầu người hạ đông vậy. Chừng như họ có thuê một số võ sĩ, ngày đêm canh gác vòng ngoài.

Dĩ nhiên, Lệ Tuyết Linh và Thân Xương Ngọc kiên trì đến tận Dương Châu, do Hà Tinh Huỳnh hướng dẫn. Họ tìm ngôi nhà của Doãn Thanh và Bạch Liên Bình không khó lắm. Do thám kỹ càng rồi, họ đợi đến đêm xuống chui vào nhà vùng phụ cận vào trong tổ ấm của chúng.

Và họ đã giết cả hai hết sức dễ dàng nhờ họ xuất hiện thành linh, bọn vệ sĩ không hay kịp để báo động đúng lúc. Lệ Tuyết Linh nhúng dao vào máu của Doãn Thanh và Bạch Liên Bình, chờ cho máu khô, mới rời Dương Châu trở về Trung Điền Sơn.

Một cuộc tế mộ hết sức nghiêm trang, vật tế là thanh đao dẫm máu bọn tham gian, diễn ra trước mộ phần của Hoàng Quân Nhã. Từ đó, Lệ Tuyết Linh ở lại Trung Điền Sơn với Thân Xương Ngọc, bỏ lối sinh hoạt

cũ, lãnh chức phó hội chủ Minh hội, cùng Thân Xương Ngọc thỉnh thoảng xuất ngoại hành hiệp, tạo nên nhiều thành tích lẫy lừng.

oOo

(HẾT)

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/sanh-tu-kieu>